BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

Robert Ludlum

Autorul celebrului roman

CERCUL MATARESE

NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ MATARESE

POL.

Robert Ludlum

NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ MATARESE

V.2.0

Traducere de ANCA IRINA IONESCU

I.S.B.N.
973-9343-24-4

Titlul original:
THE MATARESE COUNTDOWN
Editura Lider
2003

PROLOG

În pădurile de lângă Celeabinsk, cam la vreo mie cinci sute de kilometri în linie dreaptă de Moscova, se află un pavilion de vânătoare, considerat cândva locul de odihnă preferat al elitei conducătorilor Uniunii Sovietice. Era o aşa-numită „dacea” pentru orice anotimp – primăvara şi vara o împărăţie a florilor de câmp care creşteau din abundenţă până sus, în vârful dealului de lângă lac, toamna şi iarna un paradis al vânătorilor. În anii care au urmat prăbuşirii vechiului Prezidiu se păstrase intactă şi devenise un loc de odihnă al celui mai venerat dintre oamenii de ştiinţă ruşi, Dmitri Iurievici, specialist în fizică nucleară, un om pentru toate anotimpurile. Fusese asasinat în mod bestial de nişte ucigaşi care nu dădeau doi bani pe geniul lui şi nici măcar nu-l urau pe savantul care dorea să se pună în slujba tuturor popoarelor. Nimeni nu ştia de unde anume veniseră asasinii. Pentru ei nu reprezenta decât o ţintă ca oricare alta.

Bătrâna cu părul alb şi rar zăcea în pat; fereastra mare, aflată în faţa ei, îi permitea să vadă prima zăpadă venită de timpuriu din nord. Asemeni părului şi pielii ei zbârcite, tot ceea ce se afla dincolo de geamul ferestrei era alb. Imaculată, zăpada căzută din ceruri îndoia crengile copacilor sub povara ei – un paradis de un alb orbitor. Făcând un efort, bătrâna apucă clopoţelul de alamă de pe noptieră şi îl scuturã.

Câteva clipe mai târziu, o femeie mică şi îndesată, în jur de treizeci de ani, cu părul castaniu şi ochii plini de vioiciune şi curiozitate intră repede pe uşă:

— Da, bunico, ce s-a întâmplat? întrebă ea. Ce pot să fac pentru tine?

— Ai făcut deja prea mult, copila mea.

— Nu mai sunt copilă şi aş face orice pentru tine, ştii asta. Să-ţi aduc puţin ceai?

— Nu, adu-mi un preot – nu contează care. N-am avut voie să ne ducem la biserică de multă vreme!

— N-ai nevoie de preot, bunico, ci de o mâncare consistentă.

— Dumnezeule mare, te porţi exact ca bunicul tău. Tot timpul mă contrazici, mereu ai ceva de comentat.

— Nu comentam nimic, o întrerupse Anastasia Iurievna Solatova, dar mănânci exact cât o vrabie!

— Vrăbiile mănâncă zilnic o cantitate egală cu greutatea lor… Nu că ar avea vreo importanţă, totuşi unde e bărbatu-tău?

— A plecat la vânătoare. Zicea că se văd urme de animale pe zăpada proaspătă.

— Probabil că îşi rupe picioarele degeaba. Oricum, n-avem nevoie de provizii. Moscova este generoasă cu noi, spuse bătrâna.

— Aşa şi trebuie! exclamă Anastasia Solatova.

— Da, draga mea, dar asta numai pentru că se tem să se poarte altfel.

— Ce tot spui, Maria Iurievna?

— Adu-mi preotul, copilă. Am deja optzeci şi cinci de ani şi trebuie să spun cuiva adevărul, aşa cum a fost. Acum!

Bătrânul preot ortodox în sutană neagră stătea aplecat peste pat. Cunoştea simptomele acestea; le văzuse atât de des. Bătrâna era pe moarte, respiraţia ei devenea tot mai scurtă şi mai anevoioasă cu fiecare clipă care trecea.

— Spovedania dumitale, dragă doamnă? spuse el.

— Nu a mea, nătărăule! ripostă Maria Iurievna. Era o zi asemeni celei de azi – căzuse multă zăpadă, vânătorii erau pregătiţi, cu puştile trecute pe umăr. Într-o zi ca asta a fost omorât. Apoi trupul i-a fost sfâşiat şi ciopârţit de ursul rănit mânat în calea lui de nişte nebuni.

— Da, am auzit cu toţii povestea aceea tragică, Maria.

— La început au spus că au fost americanii, apoi cei de la Moscova, cei care erau invidioşi pe el; n-au fost nici unii, nici alţii.

— A trecut atâta de mult timp de atunci, doamnă. Stai liniştită, Domnul Dumnezeu te aşteaptă. El te va lua la pieptul Lui şi te va alina…

— Rahat, imbecilule! Adevărul trebuie să iasă la iveală. Am aflat mai târziu – am primit telefoane din toată lumea, nimic scris, numai cuvinte venite prin aer – că nici eu nici copiii mei, nici copiii copiilor mei n-o să mai vedem ziua de mâine dacă dezvălui ceea ce mi-a spus soţul meu.

— Ce anume, Maria?

— Nu mai pot respira, părinte, fereastra s-a întunecat.

— Ce anume a fost, copila mea întru Dumnezeu?

— O forţă cu mult mai periculoasă decât toate taberele aflate în luptă pe lumea asta.

— Ce „forţă”, femeie?

— Matarese… răul nimicitor. Capul bătrânei căzu pe spate. Murise.

Iahtul mare, de un alb strălucitor, măsurând cincizeci de metri de la proră la pupa, manevra încet pentru a intra în portul Estepona, situat în partea de nord a renumitei Costa del Sol, loc de odihnă al bogătaşilor lumii.

Bătrânul sfrijit din cabina de lux şedea pe un fotoliu de piele şi era servit de valetul care îl slujea de aproape trei decenii. Bătrânul proprietar al iahtului se pregătea pentru cea mai importantă conferinţă din lunga sa viaţă. Avea nouăzeci de ani, dar vârsta fusese ţinută secretă deoarece îşi petrecuse o mare parte din viaţă printre ucigaşi cruzi şi neîndurători, mult mai tineri. De ce să le ofere acestor pungaşi plăcerea de a le confirma clevetelile despre aşa-zisa lui senilitate, când în realitate era vorba de experienţa superioară a multor generaţii? Suferise trei operaţii estetice în urma cărora chipul lui arăta aproape ca o mască. De fapt era vorba de o aparenţă, o imagine menită să-i inducă în eroare şi să-i descumpănească pe oportunişti gata să-i uzurpe imperiul financiar, dacă li s-ar fi oferit o şansă oricât de mică. Un imperiu care nu mai însemna nimic. Era un colos de hârtie în valoare de şapte miliarde de dolari americani, şapte mii de milioane, construit prin manipularea unei entităţi de mult uitate. Începuse cu dorinţa de răzbunare şi devenise apoi de-a dreptul violent şi satanic, corupt de subalternii care nu urmăreau altceva decât propriul interes.

— Cum arăt, Antoine?

— Splendid, monsieur, răspunse valetul, aplicând un after-shave plăcut mirositor şi luând prosopul care ascundea costumul impecabil şi cravata în dungi.

— Nu e exagerat, nu-i aşa?

— Câtuşi de puţin. Sunteţi *preşedinte,* domnule şi toţi trebuie să înţeleagă asta. Nu puteţi accepta nici un fel de opoziţie.

— O, bătrâne prieten, dar nu va exista nici un fel de opoziţie! Intenţionez să dau instrucţiuni diferitelor comitete să se pregătească pentru restructurare. Am intenţia să ofer câştiguri generoase tuturor celor care şi-au consacrat timpul şi energia

unor întreprinderi despre care, în realitate, nu ştiau nimic.

— Dar vor fi şi unii care vor considera instrucţiunile greu de îndeplinit, *mon ami* Rene.

— Buun! Ai început să renunţi la aparenţe – asta înseamnă că ai ceva să-mi spui. Cei doi bărbaţi râseră încetişor şi bătrânul continuă: Antoine, adevărul e că ar trebui să te numesc într-un comitet executiv. Nu-mi amintesc să-mi fi dat vreodată un sfat greşit.

— Mi-am oferit sfaturile numai atunci când le-ai cerut şi când am considerat că înţeleg despre ce este vorba. Nu m-am amestecat niciodată în negocierile de afaceri, din care nu pricep o iotă.

— Numai când a fost vorba de oameni, aşa e?

— Să zicem că-mi place să fac pe protectorul, Rene... Hai, lasă-mă să te ajut şi să te aşez în scaunul cu rotile...

— Nu, Antoine, fără scaun cu rotile! Ia-mă de braţ; o să intrăm împreună în sala de şedinţe... Apropo, ce ai vrut să spui cu cei care n-or să fie încântaţi de instrucţiunile mele? Toţi îşi vor primi câştigurile. Vor fi mai mult decât generoase.

— Siguranţa nu este acelaşi lucru cu participarea activă, *mon ami.* Muncitorii vor fi într-adevăr recunoscători, dar cei din executiv s-ar putea să fie de altă părere. Îi scoţi din fiefurile în care îşi exercitau puterea şi influenţa. Ai grijă, Rene, mulţi dintre cei care vor participa la această conferinţă sunt membri ai grupului.

Sala de mese a iahtului era replica unui vestit restaurant parizian; picturile murale realizate în stil impresionist înfăţişau scene de pe malul Senei, Arcul de Triumf, Turnul Eiffel şi diverse alte locuri cunoscute din Paris. În jurul mesei circulare de mahon se aflau cinci scaune – patru ocupate şi al cincilea liber. Patru bărbaţi în costume oficiale, de culoare închisă şedeau la masă. În faţa fiecăruia se găsea o sticlă cu apă minerală de Evian, o scrumieră şi un pachet de ţigări Gauloises. Numai două scrumiere erau folosite în momentul acela. Bătrânul cu aspect fragil păşi în încăpere însoţit de valetul care îl servea de douăzeci şi opt de ani, cunoscut celor prezenţi de la întâlnirile anterioare. Avu loc un schimb de saluturi; bătrânul „preşedinte” se aşeză pe scaunul din mijloc, iar slujitorul luă loc în spatele lui, lângă perete. Procedura era acceptată, nimeni nu obiectă şi nici n-ar fi putut s-o facă, întrucât devenise deja o tradiţie.

— Aşadar, sunt prezenţi toţi avocaţii. *Mon avocat* de la Paris, *ein Rechtsanwalt* din Berlin, *mio avvocato* de la Roma şi, bineînţeles, avocatul corporaţiei noastre de la Washington, D.C.: mă bucur să vă văd din nou.

Se auziră murmure de aprobare şi de mulţumire; bătrânul continuă:

— Înţeleg din felul în care m-aţi întâmpinat că întâlnirea noastră nu vă entuziasmează. Păcat, pentru că instrucţiunile mele vor fi aduse la îndeplinire, indiferent că vă sunt sau nu pe plac.

— Dacă îmi permiteţi, spuse avocatul din Germania, am primit cu toţii instrucţiunile dumneavoastră codificate – acum se află sub cheie în depozitele noastre – şi, sincer vorbind, suntem uluiţi! Nu numai că intenţionaţi să vindeţi toate companiile şi toate bunurile acestora…

— Cu excepţia unor sume absolut extraordinare pentru serviciile dumneavoastră profesionale, bineînţeles, îl întrerupse Rene Mouchistine pe un ton ferm.

— Apreciem în mod deosebit generozitatea dumitale, Rene, dar nu acesta este lucrul care ne îngrijorează, spuse avocatul de la Washington, D.C., ci ceea ce va urma. Anumite pieţe se vor prăbuşi, bursele vor exploda… se vor pune întrebări! S-ar putea să se facă anchete… şi să fim compromişi cu toţii.

— Prostii. Fiecare dintre voi nu a făcut altceva decât să îndeplinească ordinele bizarului Rene Pierre Mouchistine, unicul proprietar al întreprinderilor. Dacă aţi fi procedat altfel, ar fi trebuit să vă daţi demisia. O dată spuneţi adevărul domnilor şi dacă spuneţi adevărul, nimeni nu vă poate face nimic.

— Dar, *monsignore,* exclamă avocatul din Italia, vindeţi bunurile cu mult sub valoarea pieţei! În ce scop? Trimiteţi milioane pentru opere de caritate unor indivizi care nu ştiu să deosebească o liră de o marcă germană! Ce sunteţi dumneavoastră, un socialist care doreşte să reformeze lumea distrugând miile de oameni care au crezut în dumneavoastră, *în noi?*

— Câtuşi de puţin. Faceţi parte cu toţii din ceva ce a început cu mulţi ani înainte să vă naşteţi, din viziunea marelui *padrone,* baronul de Matarese.

— *Cine?* întrebă avocatul francez.

— Îmi amintesc vag că am auzit de numele acesta, *mein Herr,*

spuse neamţul. Dar nu-mi spune nimic.

— De ce ar trebui să-ţi spună ceva? Rene Mouchistine aruncă o privire scurtă peste umăr spre valetul lui, Antoine. Nu sunteţi nimic altceva decât pânzele de păianjen care au pornit de la sursă, pentru a face ca această operaţie să pară legală, deoarece voi eraţi legali. Spuneţi că dau înapoi milioanele celor care au pierdut – dar de unde credeţi că provine averea mea? Am devenit nişte avari!

— Nu poţi face asta, Mouchistine! strigă americanul, sărind în picioare. Am să fiu chemat în faţa Congresului.

— Şi eu! Bundestag-ul va insista să se facă cercetări, strigă avocatul de la Berlin.

— N-am de gând să mă prezint în faţa Camerei Deputaţilor, protestă parizianul.

— Am să-i pun pe asociaţii noştri din Palermo să te convingă să te răzgândeşti, spuse omul de la Roma pe un ton ameninţător.

— De ce nu încerci chiar dumneata, acum? Ţi-e teamă de un bătrân?

Italianul se ridică furios în picioare şi mâna se îndreptă spre interiorul sacoului bine croit. Nu apucă să-şi termine gestul, căci un foc tras de valetul Antoine cu un pistol cu amortizor îi zdrobi craniul. Italianul căzu murdărind parchetul.

— Eşti nebun! strigă neamţul. Voia doar să-ţi arate un articol de ziar în care se face legătura între mai multe dintre companiile dumitale şi mafie. Eşti un monstru!

— Afirmaţia este de-a dreptul hilară, venind de la tine, dacă ne gândim puţin la Auschwitz şi Dachau.

— Pe atunci nici nu eram născut!

— Citeşte istoria… Ce părere ai, Antoine?

— Legitimă apărare, *monsieur.* În calitate de informator principal la Surete, am să menţionez asta în raport. A întins mâna după armă.

— Rahat! strigă avocatul din Washington. Ne-ai făcut o înscenare, ticălosule!

— Nu chiar, am vrut pur şi simplu să fiu sigur că o să-mi îndepliniţi ordinele.

— Nu putem! Pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu înţelegi? Ar însemna sfârşitul pentru noi toţi…

— Pentru unul din voi, în mod cert. Dar o să scăpăm de cadavru, o să-l dăm de mâncare peştilor.

— Nu eşti în toate minţile!

— Am devenit. Nu eram aşa la început... Stop! Antoine!... Hublourile!

Micile ferestre circulare ale iahtului se umpluseră brusc de feţe acoperite cu măşti de cauciuc. Oamenii de afară sparseră geamurile cu paturile armelor şi începură să măture încăperea cu rafale lungi. Valetul îl trase pe Mouchistine sub un bufet de lemn, deşi fusese şi el însuşi rănit grav la umăr. Pieptul lui Mouchistine fusese străpuns de mai multe gloanţe. Prietenul lui de aproape treizeci de ani nu avea să supravieţuiască.

— Rene, Rene! Respiră adânc, respiră adânc. Au plecat. Am să te duc la spital!

— Nu, Antoine, e prea târziu! Mouchistine se înecă. Avocaţii au murit şi nu-mi pare rău că mă duc şi eu. Am trăit cu răul şi mor respingându-l. Poate că asta va avea o însemnătate.

— Ce tot vorbeşti, *mon ami,* prietenul meu drag?

— Caută-l pe Beowulf Agate.

— Pe cine?

— Întreabă la Washington. Trebuie să ştie unde este! Vasili Taleniekov a fost ucis, dar Beowulf Agate nu. Trebuie să fie pe undeva şi el ştie adevărul.

— Ce adevăr, prietene?

— Mataresse! S-au întors. Au ştiut de conferinţa asta. Au înţeles instrucţiunile codificate, înseamnă că au cifrul. Indiferent cine a mai rămas, a avut misiunea sa mă oprească, aşa că tu trebuie să-i opreşti pe ei!

— Cum?

— Luptă împotriva lor cu inima şi cu sufletul! În curând se vor răspândi peste tot! Ei sunt răul pe care l-a prorocit arhanghelul iadului, îngerul bun care a devenit slujitorul Satanei.

— Nu înţeleg ce spui! Nu ştiu să interpretez Biblia!

— Nici nu e nevoie! şopti Mouchistine gata să-şi dea duhul. Ideile sunt monumente mai măreţe decât catedralele.

— Ce Dumnezeu spui?

— Caută-l pe Beowulf Agate. El este cheia. Rene Mouchistine fu cutremurat de un spasm care îl aruncă înainte, apoi căzu pe spate, cu capul rezemat de bufet. Ultimele lui cuvinte răsunară clar, reluate apoi şi de ecou:

— Mataresse... Întruchiparea Răului... Bătrânul care cunoştea secretul murise.

1

Şase luni mai devreme

Pe dealurile accidentate din apropiere de Porto Vecchio, de-a lungul ţărmului Mării Tireniene, se aflau rămăşiţele unei moşii cândva măreţe. Conacul de piatră, clădit ca să reziste secole la rând, rămăsese aproape intact la exterior, însă interioarele fuseseră distruse de flăcările unui incendiu cu câteva decenii în urmă. Era pe la jumătatea după-amiezei; cerul întunecat prevestea o ploaie torenţială, căci o furtună de toamnă târzie înainta pe coastă dinspre Bonifacio. Curând, aerul şi pământul aveau să fie îmbibate de apă; noroiul se va înstăpâni peste tot, iar potecile năpădite de ierburi din jurul casei mari vor deveni impracticabile.

— Aş sugera să ne grăbim, *padrone,* spuse corsicanul vânjos, îmbrăcat cu un hanorac cu glugă. Drumul spre aeroportul Senetosa este destul de anevoios chiar şi atunci când nu e furtună, adăugă el într-o engleză cu un puternic accent străin.

— Senetosa poate să mai aştepte, răspunse bărbatul zvelt, cu manta de ploaie. Accentul îi trăda originea olandeză. *Totul* poate aştepta până termin!.... Dă-mi te rog planul părţii de nord.

Corsicanul băgă mâna în buzunar, scoase o coală de hârtie împăturită de mai multe ori şi i-o înmână omului din Amsterdam. Acesta o despături repede, o lipi de peretele de piatră şi începu s-o examineze febril, privind din când în când în jur. Începu ploaia; mai întâi o burniţă uşoară, care se transformă rapid într-o adevărată aversă.

— Aici, *padrone,* strigă ghidul de la Bonifacio, arătând spre o arcadă din zidul de piatră, care permitea accesul spre un fost chioşc din grădină, destul de ciudat; arcada avea o deschidere de numai un metru şi ceva, în timp ce grosimea ei depăşea doi metri, astfel că arăta ca un fel de tunel. Viţa sălbatică aproape că acoperise intrarea, de parcă ar fi dorit să interzică accesul într-acolo. Oricum era un adăpost bun, căci ploua de parcă turna cu găleata.

Padrone, un bărbat abia trecut de patruzeci de ani, alergă şi

se adăposti; apoi întinse harta despăturită pe frunzişul sălbatic, scoase din buzunar o carioca roşie şi încercui o zonă largă.

— Secţiunea asta, strigă el, trebuie înconjurată cu sârmă şi sigilată. Să nu intre nimeni aici, să nu atingă nimeni nimic. E clar?

— Dacă aşa porunciţi, aşa se va face. Dar, *padrone,* e vorba de peste o sută de acri.

— N-are importanţă. Reprezentanţii mei vor verifica periodic dacă ordinul este respectat.

— Nu e nevoie, domnule, am să mă ocup personal.

— Bine, foarte bine, aşa să faci.

— Şi restul, *grande signore?*

— Aşa cum am discutat la Senetosa. Trebuie respectate planurile originale, alcătuite la Bastia acum două sute de ani, dar cu tot confortul modern. Îţi voi trimite tot ce-ţi trebuie cu vasele mele şi cu avionul, la Marsilia. Ai numerele şi codurile secrete ale telefoanelor şi faxurilor mele. Dacă faci ceea ce te-am rugat – ceea ce ţi-am cerut – vei fi un om bogat.

— Consider un privilegiu pentru mine faptul că am fost ales *padrone.*

— Şi sper că ai înţeles – totul trebuie ţinut în cel mai strict secret.

— *Naturalmente, padrone!* Sunteţi un bavarez excentric care doreşte să-şi petreacă timpul printre minunatele coline de la Porto Vecchio. Asta este tot ce se ştie!

— Bine, foarte bine.

— Numai că, dacă îmi permiteţi, *grande signore,* ne-am oprit în sat şi bătrâna care ţine hanul ăla prăpădit v-a văzut. De fapt, a căzut în genunchi în bucătărie şi a mulţumit Mântuitorului că v-aţi întors.

— *Ce?*

— Dacă vă mai amintiţi, când aşteptam mâncarea care nu mai venea, m-am dus la bucătărie. Am găsit-o rugându-se. Plângea în timp ce vorbea şi spunea că v-a recunoscut după faţă şi după ochi. „Baronul din Matarese s-a întors”, repeta ea într-una. Corsicanul rostise numele aşa cum se pronunţa în italiană, *Mataresa.* Femeia îi mulţumea Domnului că v-aţi întors, că măreţia şi bunăstarea vor reveni în munţii noştri.

— Trebuie să-ţi şterg din memorie episodul ăsta, înţelegi ce-ţi spun?

— Bineînţeles, domnule. Nu am auzit nimic.

— Acum în legătură cu reconstrucţia. Trebuie terminată în şase luni. Să nu faci economie. Termină totul la timp.

— Am să mă străduiesc din toate puterile.

— Dacă străduinţele tale „din toate puterile” nu vor fi suficiente, nu vei avea unde să te ascunzi, indiferent dacă te-ai îmbogăţit sau nu, *capisce?*

— Înţeleg, *padrone,* spuse corsicanul, înghiţind în sec.

— Cât despre bătrâna de la han…

— Da?

— Omoar-o!

Trecuseră şase luni şi douăsprezece zile şi măreţul conac al dinastiei Matarese fusese restaurat. Rezultatele erau remarcabile, aşa cum numai milioanele de dolari le puteau asigura. Casa mare, cu sala de bal uriaşă arăta exact cum o proiectase arhitectul de la începutul secolului al XVIII-lea. Candelabre cu lumânări înlocuiseră uriaşul policandru. Existau toate elementele confortului modern, apă curentă, toalete, aer condiţionat. Terenul din jur fusese curăţat. Peluza de iarbă din jurul clădirii principale a castelului permitea amenajarea unui teren de crochet, iar aleea de acces de pe drumul spre! Senetosa fusese pavată şi în timpul nopţii era luminată de lămpi mici ascunse în iarbă. Servitori elegant îmbrăcaţi întâmpinau maşinile care se apropiau de scara din marmură de la intrare. Ceea ce nu ştiau vizitatorii era faptul că toţi servitorii erau bodyguarzi bine antrenaţi, membri ai unor comandouri din diferite ţări. Fiecare avea ascuns în palmă un scanner electronic care detecta orice fel de armă – aparat de filmat, cameră de luat vederi sau aparat de înregistrat – de la o distanţă de trei metri.

Ordinele erau clare. Cine venea cu astfel de aparate era reţinut şi condus într-o cameră de interogatoriu unde i se puneau întrebări foarte dure. Dacă răspunsurile nu erau mulţumitoare, se recurgea la aparate acţionate manual sau electric pentru a se obţine adevărul. Organizaţia Matarese revenise cu toată puterea şi gloria ei dubioasă.

Era în amurg. Dealurile de la Porto Vecchio parcă luaseră foc în lumina soarelui care apunea. Bodyguarzii îmbrăcaţi de la Armani îi întâmpinau plini de solicitudine pe vizitatori, ajutându-i să coboare din automobile, percheziţionându-i fără ca aceştia să-

şi dea seama. Sosiseră şapte maşini de dimensiuni uriaşe. Acestea erau toate. Altele nu aveau să mai vină. Şase bărbaţi şi o femeie, cu vârste cuprinse între treizeci şi cincizeci de ani, de naţionalităţi diferite care aveau o singură trăsătură comună – erau neînchipuit de bogaţi. După ce urcară pe scările de marmură ale vilei Matarese, un alt bodyguard îi conduse spre sala de banchete. În mijlocul încăperii imense se afla o masă lungă; în faţa celor şapte scaune fuseseră aşezate plăcuţe cu numele oaspeţilor; patru scaune pe o parte a mesei, trei pe cealaltă, distanţa dintre ele nefiind mai mică de un metru şi jumătate. În capul mesei era un scaun, în faţa căruia se afla un mic pupitru. Doi chelneri în uniformă luau comenzile de cocteiluri; în faţa fiecărui invitat se aflau boluri de cristal cu caviar. Acordurile estompate ale Fugii de Bach umpleau încăperea.

Conversaţiile duse în şoaptă se poticneau mereu, lăsând impresia că nici unul dintre oaspeţi nu înţelegea rostul acestei reuniuni. Toţi vorbeau engleza şi franceza, aşa că se conversa în ambele limbi. În cele din urmă se stabiliră la engleză, deoarece doi bărbaţi, americani, nu se descurcau suficient de bine vorbind franceza. Conversaţia, de salon, mai mult o flecăreală, se reducea la schimburi de impresii despre cunoştinţe comune şi despre vremea de la St. Tropez, din Bahamas, din Hawaii sau din Hong Kong. Nimeni nu îndrăznea să pună întrebarea cheie: *De ce suntem aici?* Şase bărbaţi şi o femeie – şapte oameni înspăimântaţi. Aveau şi de ce. Trecutul lor ascundea multe elemente înfricoşătoare.

Brusc, muzica încetă. Lumina candelabrelor scăzu în intensitate şi un mic jet de lumină ţâşni de după balustrada unui balcon şi se concentra pe pupitrul din capul mesei. Bărbatul cel zvelt din Amsterdam ieşi dintr-o nişă şi înainta încet intrând în conul de lumină. Chipul lui cu trăsături plăcute părea palid în strălucirea luminii, dar ochii, arzători, erau plini de viaţă. El îi privi cu atenţie pe fiecare din cei prezenţi, după ce îi salută înclinând capul.

— Vă mulţumesc că aţi dat curs invitaţiei mele. În vocea bărbatului se simţea un ciudat amestec de răceală şi febrilitate refulată. Sper că aţi călătorit în condiţii bine. Se auzi un murmur afirmativ, nu prea entuziast. Îmi dau perfect de bine seama, continuă el, că am întrerupt cursul activităţilor dumneavoastră

profesionale şi sociale, dar nu am avut altă soluţie.

— Acum ai, îl întrerupse pe un ton rece femeia înjur de treizeci de ani, îmbrăcată cu o rochie neagră, scumpă, care purta la gât un superb şirag de perle veritabile. Suntem aici, aşadar spune-ne despre ce este vorba.

— Îmi cer scuze, doamnă. Ştiu că eraţi în drum spre ferma Mirage din Palm Springs ca să vă întâlniţi cu actualul partener al soţului dumneavoastră din firma lui de brokeraj şi extorcare. Sunt sigur că se va trece cu vederea absenţa dumneavoastră, căci firma nu ar exista dacă n-ar fi finanţată de dumneavoastră.

— Vă rog să mă scuzaţi!

— Vă rog, doamnă, mă simt stânjenit să fiu rugat.

— În ceea ce mă priveşte, spuse un portughez chel de vârstă mijlocie, mă aflu aici pentru că mi-aţi dat de înţeles că aş putea avea necazuri serioase dacă nu vin. Mesajul dumneavoastră codificat şi-a făcut efectul asupra mea.

— Telegrama mea menţiona doar cuvântul „Azore”. Se pare că a fost suficient. Consorţiul pe care îl conduceţi este dominat de corupţie, mita de la Lisabona este de-a dreptul ucigaşă. Dacă exercitaţi controlul asupra Azorelor, îl deţineţi şi pe cel asupra taxelor aeriene care cresc necontenit şi taxelor aplicate celor peste un milion de turişti care sosesc anual.

Răsunară voci iritate de ambele părţi ale mesei, referiri la diverse activităţi dubioase care ar fi putut reprezenta motivul convocării la această vilă ascunsă din Porto Vecchio.

— *Ajunge,* spuse bărbatul din Amsterdam, ridicând vocea. Habar nu aveţi de ce sunteţi aici. Ştiu despre fiecare dintre dumneavoastră mai multe decât ştiţi dumneavoastră înşivă. Aceasta este moştenirea mea, legatul meu – iar dumneavoastră sunteţi de asemenea moştenitori. Toţi suntem descendenţi ai lui *Matarese.*

Cei şapte vizitatori, uluiţi, se uitau unul la altul ca şi cum ar fi fost legaţi brusc între ei de ceva imposibil de exprimat în cuvinte.

— Nu e un nume la care obişnuim să ne referim, din câte îmi dau seama, spuse un englez îmbrăcat într-un admirabil costum Savile Row. Nici soţia mea şi nici copiii mei nu au auzit de el, adăugă el încet.

— De ce să mai amintim de el, întrebă un francez. Matarese s-a dus, de mult – e mort şi uitat, o amintire îndepărtată care trebuie îngropată cât mai adânc.

— Dumneavoastră sunteţi mort? întrebă olandezul. Sunteţi îngropat? Nu cred. Bogăţia v-a permis să ajungeţi în vârful piramidei societăţii financiare. Cu toţii conduceţi, personal sau prin delegaţi, corporaţii şi conglomerate uriaşe, ceea ce reprezintă însăşi esenţa filosofiei Matarese. Fiecare dintre dumneavoastră a fost ales pentru a împlini destinul Matarese.

— La naiba, ce destin, spuse unul din americani, cu un puternic accent din sud. Eşti vreun Huey Long?

— Nu, deloc, dar cazinourile dumitale înşirate de-a lungul fluviului Mississippi sugerează că dumneata ai putea fi.

— Operaţiunile mele sunt curate ca lacrima, băiete!

— Admir modul în care ai modifi…

— Ce destin? interveni şi celălalt american. Numele de Matarese nu a apărut niciodată în nici un document legal referitor la operaţiile cu terenuri funciare ale familiei mele.

— Aş fi fost de-a dreptul uimit dacă s-ar fi întâmplat, domnule. Sunteţi cel mai important consilier al uneia din principalele bănci din Boston, Massachusetts. Facultatea de Drept de la Harvard, *Magna cum laude…. Şi m*embru al celei mai corupte instituţii care a stors bani compromiţând persoane oficiale din aparatul de stat şi federal, atât alese, cât şi numite. Vă admir talentele.

— Nu puteţi dovedi nimic.

— Nu mă provocaţi, domnule avocat – veţi pierde. Oricum, nu v-am adus la Porto Vecchio doar ca să mă laud cu precizia informaţiilor mele, pentru care m-am documentat temeinic. Mai întâi vă rog să-mi permiteţi să mă prezint: sunt Jan van der Meer Matareisen. Ultimul meu nume vă spune ceva, nu-i aşa? Sunt descendent direct al baronului de Matarese. De fapt, a fost bunicul meu. Cum probabil ştiţi, sau poate nu, legăturile baronului au rămas secrete şi urmaşii necunoscuţi. În ciuda acestui fapt, marele bărbat nu şi-a neglijat niciodată responsabilităţile. A avut legături cu cele mai distinse familii din Italia, Franţa, Anglia, Portugalia, America şi, cum dovedeşte chiar existenţa mea, cu Olanda.

Oaspeţii, uluiţi, se priveau unul pe altul cu suspiciune, ca şi când ar fi încercat să descifreze o taină extraordinară.

— Unde naiba vrei să ajungi? întrebă americanul din Louisiana.

— Aşa este, interveni bărbatul din Londra. Ce vrei să spui, bătrâne?

— Cred că mulţi dintre dumneavoastră mi-aţi luat-o deja

înainte, spuse Jan van der Meer Matareisen, zâmbind ironic.

— Hai, vorbeşte odată, olandezule, insistă antreprenorul din Lisabona.

— Prea bine, aşa voi face. La fel ca şi mine, sunteţi cu toţii copiii acelor copii, mlădiţe ieşite din aceeaşi coapsă, aşa cum ar putea să se exprime un bard englez. Fiecare dintre dumneavoastră este un descendent al baronului de Matarese.

Toţi cei de faţă izbucniră în strigăte şi exclamaţii de genul: „Am auzit de Matarese, dar atât!" sau „E absurd! Familia mea a fost bogată dintotdeauna!" sau „Uitaţi-vă la mine! Sunt blondă naturală, n-am nici o picătură de sânge mediteranean în mine!" Până la urmă protestatarii rămaseră fără suflu şi, când Jan Matareisen ridică mâinile spre a face linişte, tăcură.

— Pot să răspund cu precizie şi amănunte asaltului dumneavoastră, spuse el calm, cu condiţia să ascultaţi….

Apetitul Baronului era foarte mare şi gusturile foarte variate. Bunicile voastre au fost aduse în faţa lui precum cadânele la un şeic arab. N-a fost violată nici una, pentru că toate l-au acceptat – era un bărbat extraordinar. Dintre toţi doar eu sunt nepot legitim în ochii Bisericii, căci baronul s-a însurat cu bunica mea.

— Şi noi ce naiba suntem? Nişte bastarzi aflaţi la a doua generaţie? tună americanul din New Orleans.

— Aţi dus vreodată lipsă de fonduri, domnule? Pentru educaţie sau pentru investiţii?

— Nu… nu pot spune asta.

— Bunica dumneavoastră a fost şi încă mai este o femeie deosebit de frumoasă. Ca manechin, fotografiile i-au apărut în publicaţii ca *Vogue* şi *Vanity Fair,* este aşa sau nu?

— Aşa este, deşi nu vorbeşte prea mult despre asta.

— N-a fost nevoită s-o facă. S-a măritat foarte repede cu un agent de asigurări care făcea parte din executivul unei companii. Compania s-a dezvoltat rapid şi omul a devenit curând preşedintele ei.

— Nu numai că sugerezi, ci afirmi chiar că suntem cu toţii rude! strigă avocatul din Boston. Ce dovezi ai în acest sens?

— În partea de nord-est a acestei proprietăţi, îngropată la doi metri sub pământ, există o mică ascunzătoare şi în ea un pachet învelit în muşama. Am avut nevoie de cinci luni ca să-l găsesc. Acolo se află înscrise numele copiilor baronului şi ţările în care trăiesc. Era foarte meticulos în această privinţă…. Da, dragul

meu oaspete din Boston, suntem cu toţii rude, suntem veri de-al doilea, indiferent că ne place sau nu. În mod colectiv şi în acelaşi timp moştenitorii Matarese.

— Incredibil, spuse englezul cu răsuflarea tăiată.

— Dumnezeule mare! exclamă americanul din sud şi accentul lui păru şi mai pronunţat.

— Dar e ridicol, strigă femeia blondă din Los Angeles.

— De fapt, este mai degrabă comic, spuse bărbatul de la Roma, care purta veşmântul clerical. Era cardinal.

— Aşa-i, încuviinţă Matareisen. Ştiam eu că dumneata vei aprecia latura umoristică. Eşti un preot cam poznaş, Sanctitatea sa te apreciază, dar Colegiul te detestă.

— Trebuie să aducem Biserica în secolul al XX-lea. Nu-mi fac nici un fel de reproşuri.

— Dar câştigi o mulţime de bani de pe urma băncilor controlate de Sfântul Scaun, nu-i aşa?

— Eu fac numai recomandări, nu am un profit personal.

— Din câte ştiu eu, afirmaţia este discutabilă. Am în vedere, bineînţeles, vila de pe malul lacului Como.

— Aparţine nepotului meu.

— Din cea de-a doua căsătorie, căci prima a fost anulată în mod ilegal de dumneata, dar să trecem mai departe. Nu doresc să vă simţiţi stânjeniţi. La urma urmelor suntem rude... Sunteţi aici pentru că vă consider vulnerabili. Dacă eu am putut afla diversele voastre „activităţi”, o pot face şi alţii. Este doar o chestiune de timp şi de curiozitate.

— Vorbeşti al naibii de mult şi spui al naibii de puţin, îl întrerupse americanul din sud. Ce ai pe ordinea de zi, băiete?

— „Ordinea de zi”, îmi place cum sună. Se potriveşte cu pregătirea dumitale de licenţiat în management, dacă nu mă înşel.

— Nu te înşeli. N-ai decât să-mi spui cum vrei, dar să ştii că prost nu sunt. Continuă!

— Foarte bine. Ordinea de zi – scopul nostru este să promovăm cauza Matarese, viziunea bunicului nostru, Guillaume de Matarese.

Toţi ochii se pironiră asupra olandezului. Era clar că, în pofida rezervelor lor, cei şapte moştenitori erau intrigaţi.

— Întrucât dumneata pari familiarizat cu această „viziune” nu ai vrea să fii ceva mai clar? întrebă femeia.

— După cum ştiţi, finanţele internaţionale sunt acum integrate la scara întregului glob pământesc. Ceea ce se întâmplă cu dolarul american afectează marca germană, lira engleză, yenul japonez şi toate celelalte valute ale lumii; toate se influenţează reciproc.

— Suntem cu toţii conştienţi de asta, spuse portughezul. Bănuiesc că mulţi dintre noi profităm serios de pe urma ratelor de schimb valutar fluctuante.

— Dar aţi avut şi pierderi, nu-i aşa?

— Neglijabile, în comparaţie cu câştigurile, aşa cum poate să confirme „vărul" meu din America cu cazinourile lui, faţă de pierderile suferite de jucători.

— Te-ai prins, „vere"…

— Cred că ne îndepărtăm de subiect, spuse englezul. Deci, care este scopul?

— Să exercităm controlul asupra pieţelor lumii, să introducem disciplina în finanţele internaţionale – aceasta este cauza vizionarului cunoscut sub numele de Baronul de Matarese. Să punem banii în mâinile celor care se pricep să umble cu ei, nu în mâinile guvernelor care nu ştiu decât cum să-i cheltuiască şi să asmută un popor împotriva altuia. Lumea este deja în război, războiul economic se află în plină desfăşurare, dar cine sunt învingătorii? Ţineţi minte, cine controlează economia unei ţări, controlează şi guvernul ei.

— Şi vrei să spui că… interveni şovăitor portughezul.

— Da, asta vreau să spun, îl întrerupse olandezul. Putem s-o facem. Averile noastre puse la un loc însumează peste un miliard de miliarde de dolari, suficient de mulţi bani pentru a ne introduce peste tot şi a influenţa centrele de putere pe care le reprezentăm. Această influenţă se va răspândi în întreaga lume cu rapiditate, pe măsură ce vom transfera milioanele de pe o piaţă pe alta. Acţionând concertat, vom avea puterea de a crea haosul economic, în folosul nostru, atât individual, cât şi colectiv.

— E nemaipomenit, strigă antreprenorul din New Orleans. Nu putem să pierdem, avem toate cărţile în mână!

— Cu excepţia câtorva, spuse nepotul lui Matarese. Aşa cum spuneam mai înainte, aţi fost aduşi aici pentru că v-am găsit anumite puncte vulnerabile care servesc scopurilor mele. I-am abordat şi pe alţii, dând la iveală poate chiar mai mult decât ar fi trebuit. S-au opus vehement rugăminţilor mele, declarând că vor

da în vileag de îndată orice mişcări ar încerca să facă moştenitorii Matarese… Este vorba de doi bărbaţi şi o femeie, căci baronul a avut zece copii în afara căsătoriei. Spre aceşti trei indivizi, deosebit de influenţi care ar vrea să ne distrugă, trebuie să ne concentrăm atenţia şi să le-o luăm înainte. Toţi puteţi să vă aduceţi aportul… Domnilor şi dragă doamnă, trebuie eliminaţi înainte ca noi să iniţiem prima mişcare. Moartea lor nu trebuie să aibă nici o legătură cu vreunul dintre voi. A mai existat încă unul, nu era rudă de sânge cu noi, un om bătrân dar foarte puternic că ar fi putut să ne distrugă, chiar în momentul în care am fi încercat să ne ridicăm. Acum nu mai constituie un obstacol. Ceilalţi, însă, da. Sunt singurii care ne mai stau în cale. Să trecem la lucrurile esenţiale? Sau doreşte cineva dintre voi să ne părăsească în momentul de faţă?

— Oare de ce am senzaţia că dacă am pleca acum n-am mai ajunge niciodată pe drumul spre Senetosa? murmură femeia.

— Îmi atribuiţi merite mai mari decât îmi arog singur, stimată doamnă.

— Dă-i drumul, Jan van der Meer Matareisen, viziunile sunt domeniul meu, spuse cardinalul.

— Atunci reflectează la următoarele, părinte, spuse Matareisen. Avem un termen, o numărătoare inversă, dacă vrei. Peste câteva luni este Anul Nou. Acesta este termenul limită pentru instaurarea controlului Matarese.

2

The Hamptons, New York, 28 august

Capătul de est al lui Long Island se află la aproximativ o oră de zbor de Manhattan, în funcţie de tipul de avion particular întrebuinţat. „Hamps” reprezenta provincia imaginară a romancierului F. Scott Fitzgerald, cel puţin anumite porţiuni unde aterizau avioanele particulare. Bogată, ea abundă în case luxoase cu pajişti bine îngrijite, piscine, terenuri de tenis şi grădini englezeşti cu flori uluitoare strălucind în soarele verii. Exclusivismul deceniilor anterioare fusese diminuat datorită ascensiunii noilor îmbogăţiţi. Evrei, italieni, negri idolatrizaţi şi hispanici, odinioară excluşi din această zonă, coexistă acum cu moştenitorii fostei aristocraţii albe protestante, încă şocate. Banul este elementul egalizator. Diversele exigenţe impuse de cluburi sunt tot mai reduse datorită numărului crescând de solicitanţi; contribuţiile generoase ale acestora la îmbunătăţirea numeroaselor facilităţi sunt acceptate cu entuziasm şi gratitudine.

Meciul de polo de la Clubul Green Meadow Hunt se afla în plină desfăşurare; caii şi călăreţii erau lac de sudoare în timp ce potcoavele ţăcăneau şi crosele loveau în mingea albă, alunecoasă, care se îndepărta primejdios, ieşind din raza de acţiune a jucătorilor, trecând pe sub cai, zburând în toate direcţiile. Dintr-o dată se auzi un strigăt sfâşietor scos de unul din călăreţi. Acesta îşi pierduse casca în focul luptei. Capul, plin de sânge, lăsa impresia că îi plesnise în două.

Jucătorii se opriră brusc, săriră din şa şi se repeziră spre locul unde se afla călăreţul căzut. Printre ei era şi un doctor, un argentinian care-i dădu la o parte pe cei din faţă şi îngenunche alături de omul care îşi pierduse cunoştinţa. Ridică apoi privirile spre cei care îl priveau întrebător:

— E mort, spuse el.

— Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva, strigă căpitanul

echipei Roşii, din care făcea parte şi jucătorul mort. Crosa de lemn putea să-l lovească zdravăn şi nouă ni s-a mai întâmplat din când în când, dar nu să-i zdrobească craniul, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ceea ce l-a lovit n-a fost lemn, spuse argentinianul. Aş spune că e vorba de ceva mult mai greu şi mai dur – fier sau plumb.

Se aflau într-o nişă din grajdurile enorme, împreună cu doi poliţişti în uniformă şi o unitate a Serviciului medical de urgenţă.

— Ar trebui să i se facă autopsia, în special în privinţa impactului craniului cu obiectul contondent, spuse doctorul. Vă rog să consemnaţi asta în raport.

— Da, domnule, răspunse unul dintre poliţişti.

— Ce părere ai, Luis? întrebă unul din călăreţi.

— Este cât se poate de clar, răspunse poliţistul, scriind în carnetul său. Doctorul vrea să spună că s-ar putea să nu fie doar un accident.

— Nu pot să afirm aşa ceva, domnule. Eu sunt medic, nu poliţist. Am făcut o simplă remarcă.

— Cum se numeşte mortul? Are pe cineva în zonă, soţie, copii? întrebă al doilea poliţist.

— Giancarlo Tremonte, răspunse un călăreţ blond.

— Am mai auzit numele acesta, spuse unul dintre poliţişti.

— Tot ce se poate, continuă jucătorul blond. Familiile Tremonte de la lacul Como şi din Milano sunt foarte cunoscute. Fac afaceri importante în Italia şi în Franţa, ca şi aici, bineînţeles.

— Nu, am în vedere numele de Giancarlo, spuse poliţistul cu blocnotesul.

— Apare destul de des în ziare, zise căpitanul echipei Roşii, uneori cu aprecieri mai puţin elogioase, deşi reputaţia lui este fantastică – era fantastică.

— Atunci de ce îi apărea numele atât de des în ziare? întrebă al doilea poliţist.

— Poate pentru că era foarte bogat, lua parte la multe acţiuni de caritate şi îi plăceau femeile. Căpitanul echipei Roşii privi fix spre poliţist – este o mană cerească pentru un ziarist de mâna a doua, dar nu constituie nici pe departe un păcat mortal. La urma urmelor, nu şi-a ales el părinţii.

— Presupun că nu, spuse poliţistul şi cred că mi-ai răspuns şi la una din întrebări. Nu se află nici o soţie prin preajmă, iar dacă

există vreo prietenă, evident că a plecat, ca să scape de ziarişti de mâna a doua, nu-i aşa?

— Nu e cazul să vă certaţi cu mine.

— Nici nu intenţionez, domnule… Domnule?

— Albion, Geoffrey Albion. Casa mea de vacanţă se află la Gull Bay, pe plajă. Din câte ştiu eu, Giancarlo nu are nici un fel de rude pe aici. Venise în Statele Unite ca să se ocupe de afacerile familiei Tremonte. Când a închiriat domeniul Wellstone am fost încântaţi să-l primim la Green Meadow. Este… Adică era un jucător de polo foarte talentat… Putem să luăm trupul de aici?

— O să-l acoperim, dar trebuie să rămână aici până vor sosi superiorii noştri şi medicul legist. Cu cât este mişcat mai puţin, cu atât e mai bine.

— Vreţi să spuneţi că ar fi trebuit să-l lăsăm afară, pe teren, în văzul mulţimii? întrebă sec Albion. În acest caz, chiar că v-aţi fi certat cu mine. Este suficient şi faptul că aţi înconjurat cu frânghii zona în care a căzut.

— Ne facem meseria, domnule. Poliţistul îşi puse blocnotesul la loc în buzunar. Companiile de asigurare sunt foarte meticuloase în astfel de cazuri, mai ales când este vorba de lovituri cauzatoare de moarte. Doresc să se examineze absolut totul. Vom avea nevoie de crosele tuturor jucătorilor din ambele echipe.

— Sunt toate acolo, rezemate de zidul ăla, spuse jucătorul blond, care vorbea puţin pe nas. Zidul la care se referea avea câteva zeci de stative pe care stăteau crosele de polo, asemeni unor unelte din lemn.

— Cele ale jucătorilor de astăzi sunt în porţiunea roşie, cea din extrema stângă, continuă el. Băieţii le-au spălat cu furtunul, dar sunt toate acolo.

— Le-au spălat cu furtunul… primul poliţist îşi scoase din nou blocnotesul.

— De noroi şi de murdărie, bătrâne. Ca să nu facă mizerie. Vezi, de pe unele încă mai picură apa.

— Da, văd, spuse al doilea poliţist calm. Este doar apă? Nu se scufundă în nici un fel de soluţii speciale de curăţire?

— Nu, dar ar fi o idee foarte bună, spuse un alt călăreţ, dând din cap.

— Un moment, vă rog, interveni poliţistul, apropiindu-se de zid

să examineze crosele mai pe îndelete. Câte crose trebuie să fie aici, în sectorul roşu?

— Depinde, răspunse condescendent Albion. Sunt opt jucători, câte patru pentru fiecare echipă, plus rezervele. Există o bară galbenă mobilă care separă crosele folosite la meciul ăsta de cele ale membrilor care nu joacă astăzi. Oamenii de serviciu se ocupă de treburile astea.

— Aceasta e bara galbenă? întrebă poliţistul, arătând spre o bucată de lemn de formă circulară.

— Nu pare a fi roşie, ce ziceţi?

— Nu, nu este roşie, domnule Albion. Şi nu a fost mişcată de când a început meciul.

— Şi de ce ar fi trebuit să fie?

— Ce-ar fi să-i întrebaţi pe cei în drept. De ce n-a fost mişcată? Lipsesc două crose.

Celebrul turneu de tenis din Monte Carlo atrăsese zeci de jucători vestiţi şi o mulţime de celebrităţi din lumea filmului şi televiziunii. Cei mai mulţi erau americani şi englezi care jucau împotriva europenilor, membri mai puţin importanţi ai unor familii regale şi greci sau germani înstăriţi, câţiva scriitori francezi mai puţin cunoscuţi şi mai mulţi spanioli care pretindeau că deţin titluri de mult date uitării, dar insistau să li se pună particula Don înaintea numelor. Nimeni nu prea lua lucrurile în serios; serbările nocturne erau extravagante şi participanţii se dădeau în vânt să apară în mici spoturi televizate. Întrucât totul era sponsorizat de Casa Domnitoare din Monaco, toată lumea se distra, se făcea reclamă şi acţiunile de caritate proliferau.

Un bufet enorm fusese amenajat sub cerul liber în uriaşa curte a palatului, de unde se putea admira priveliştea portului O orchestră bună asigura fondul sonor, alternând diferite genuri muzicale – de la muzica de operă la nostalgica muzică pop. Cântăreţi de renume mondial îi distrau pe invitaţi şi erau ovaţionaţi pe rând de publicul elegant care se ridica de la mesele somptuoase aflate sub lumina reflectoarelor.

— Manny, vreau să apară în emisiunea mea *Şaizeci de minute,* ai înţeles?

— ’nţeles, fetiţo, se face!

— Cyril, ce naiba caut eu aici, nu ştiu să joc tenis!

— Da, dar aici sunt tot felul de mahări ai studiourilor. Scoală-te

şi recită ceva cu vocea ta cea mai dulce şi nu uita să te fâţâi în stânga şi în dreapta. E vorba de profilul tău.

— Târfa aia nenorocită mi-a furat cântecul!

— N-ai copyright pentru el, iubito! Zi „Fumul îţi intră în ochi" sau ceva în genul ăsta.

— Da' nu ştiu toate cuvintele!

— Atunci fă *mm, mm* şi împinge-ţi ţâţele în prim plan! Băieţii de la înregistrări sunt aici!

În mulţimea de oameni mari, aproape unul mai important decât celălalt, se afla şi un om liniştit, modest dar foarte bogat, pe care nu-l interesa publicitatea. Era cercetător ştiinţific, îşi consacrase toată viaţa şi eforturile studierii cancerului şi se afla la Monte Carlo în calitate de sponsor. Ceruse să rămână în anonimat; dar generozitatea lui nu putuse fi trecută sub tăcere de Marele Comitet. Fusese de acord, în numele familiei sale spaniole, să rostească un scurt discurs prin care să ureze bun venit oaspeţilor. Omul stătea în spatele unui paravan, gata să se urce pe podium atunci când i se va rosti numele.

— Sunt foarte emoţionat, îi spuse el unuia dintre mânuitorii de decoruri care stătea lângă el, gata să-l bată pe umăr când îi va veni rândul. Nu prea ştiu să vorbesc în public.

— Vorbeşte scurt şi mulţumeşte-le, asta-i tot ce trebuie să faci… Uite, ia un pahar de apă să-ţi clăteşti gâtul.

— *Gracias,* spuse Juan Garcia Guaiardo. Bău paharul şi, în drum spre podium, se prăbuşi mort.

Alicia Brewster coborî din Bentley-ul ei în faţa reşedinţei familiale din Belgravia, Londra. Era o femeie de înălţime medie, bine făcută, dar mersul şi energia pe care o radia o făceau să pară mult mai înaltă, o persoană de care trebuia să se ţină seama. Păşi spre intrarea cu coloane a casei în stil Edward, unde fu întâmpinată de cei doi copii ai ei, aduşi de la şcolile cu internat unde studiau şi care o aşteptau în holul mare, strălucitor. Băiatul era înalt, bine clădit şi fata, ceva mai scundă, arăta foarte bine. Băiatul să tot fi avut douăzeci de ani, iar fata ceva mai puţin. Amândoi erau îngrijoraţi, neliniştiţi, chiar puţin speriaţi.

— Îmi pare rău că v-am chemat acasă, spuse mama după ce îi îmbrăţişa rapid. Mi-am spus că este mai bine aşa.

— E chiar atât de grav? întrebă băiatul.

— Foarte grav, Roger.

— Aş spune că era timpul, murmură fata. Nu mi-a plăcut niciodată, ştii asta.

— O, dar mie da, Angela, chiar foarte mult. Alicia Brewster zâmbi trist în timp ce dădea din cap. Am crezut că este nevoie de un bărbat în casă…

— În privinţa asta chiar că nu se prea pricepea, mamă, o întrerupse băiatul.

— Ei bine, avea o sarcină oarecum dificilă; tatăl vostru a fost o personalitate covârşitoare, nu-i aşa? Plin de succes, vestit, dinamic.

— E în mare parte şi meritul tău, mami.

— Mult mai puţin decât crezi tu, draga mea. Daniel ştia întotdeauna ce face. Depindeam mult mai mult de el decât el de mine. Partea cea mai tristă a trecerii lui în nefiinţă este că totul a fost atât de prozaic, de banal. Să mori în somn de o criză cardiacă.

— Ce vrei să facem noi, mamă? întrebă repede Roger ca şi când ar fi dorit să oprească valul de amintiri dureroase.

— Nu ştiu exact. Să-mi acordaţi sprijin moral, aşa cred, Ca majoritatea bărbaţilor slabi, tatăl vostru vitreg are un temperament irascibil…

— Ar face bine să nu şi-l arate, interveni tânărul. Dacă ridică vocea vreodată, îi rup gâtul.

— Şi să ştii că Rog chiar e în stare s-o facă, mami. Nu ţi-am spus, dar este campion şcolar la lupte în Midiands.

— O, încetează, Angie, n-a existat nici o competiţie.

— Nu mă gândeam la o acţiune fizică, spuse Alicia. Gerald nu e genul ăsta. Nu face decât să vocifereze. Pur şi simplu va fi neplăcut, atâta tot.

— Atunci de ce nu-l pui pe avocatul tău să se ocupe de asta, mamă?

— Pentru că trebuie să aflu de ce.

— Cum adică, de ce? întrebă Angela.

— Ca să aibă o ocupaţie şi ca să-i stimulez încrederea în sine, l-am numit în comitetul Asociaţiei Wildlife. De fapt, l-am făcut chiar preşedinte. După un timp au început să apară o mulţime de nereguli – alocaţii date unor unităţi inexistente, probleme de genul ăsta… Totul a culminat cu furtul a peste un milion de lire din banii Asociaţiei, de către Gerald.

— Iisuse Christoase! exclamă fiul.

— Dar de ce? De fapt, de ce te-ai măritat cu el?

— Era aşa de drăguţ, aşa de vioi – îmi amintea în multe privinţe de tatăl vostru. Şi, de ce să nu spunem lucrurilor pe nume, eram cumplit de deprimată. Mă gândeam că e un caracter puternic… Asta până mi-am dat seama că brava…

— Unde e?

— În biblioteca de sus, mamă. Mi-e teamă că e beat.

— Aşa mi-am zis şi eu. Am făcut apel în cele din urmă la avocat; am să pun banii la loc, dar nu pot formula nici un fel de acuzaţii oficiale, deoarece ar dăuna foarte mult Asociaţiei. I s-a spus să-şi facă bagajele şi să fie pregătit să plece imediat după ce va avea o ultimă discuţie cu mine. Eu am cerut acest lucru. Acum mă duc sus.

— Vin cu tine.

— Nu, dragul meu, n-o să fie nevoie. Când coboară, urcă-l în maşină. Dacă e prea beat ca să stea la volan, cheamă-l pe Coleman şi spune-i să-l ducă cu maşina oriunde doreşte. Presupun că la noua lui prietenă din High Holborn. Sunt foarte apropiaţi.

Alicia urcă repede scara în spirală cu o expresie încrâncenată pe chip, ca o valkirie care cere răzbunare. Se apropie de uşa bibliotecii, odinioară biroul personal al lui Daniel Brewster şi o dădu de perete.

— Măi, măi, strigă Gerald care zăcea prăbuşit într-un fotoliu de piele, cu o sticlă de whisky pe măsuţa de lângă el şi paharul pe jumătate gol clătinându-i-se în mână în drum spre buze. A sosit doamna bogată şi ticăloasă care face pe detectivul. Îmi pare rău, băbuţo, pentru toate, dar ai cam îmbătrânit, nu prea mă mai ispiteşti.

— De ce, Gerry, de ce? Nu ţi-am refuzat niciodată bani când ai cerut? De ce ai făcut asta?

— Ţi s-a întâmplat vreodată să nu fii altceva decât un accesoriu inutil al unei ticăloase bogate care nici măcar n-a vrut să-mi poarte numele? Nu, bineînţeles că nu, pentru că tu eşti acea ticăloasă bogată!

— Ţi-am explicat de ce păstrez numele de Brewster şi al fost de acord, spuse lady Alicia, apropiindu-se de fotoliu. Nu numai de dragul copiilor, dar numele acesta îmi face cinste Nu te-am tratat niciodată cu superioritate, ştii prea bine lucrul acesta. Eşti un om bolnav, Gerald, dar sunt gata să te ajut dacă vrei să fii ajutat.

Poate că este greşeala mea – ai fost cândva atât de încântător, îmi făcea atât de multă plăcere să fiu cu tine, păreai atât de preocupat de durerea mea... sunt lucruri pe care nu le pot uita. M-ai ajutat atunci când am avut nevoie de ajutor şi am să te ajut şi eu acum, dacă îmi dai voie.

— Iisuse, întotdeauna mi-a fost silă de sfinţi. Ce poţi să faci tu pentru mine acum? O să-mi petrec câţiva ani buni în închisoare. Şi după aia?

— Nu, n-ai să stai la închisoare. Am să pun la loc banii iar tu ai să părăseşti Anglia. Vei pleca în Canada sau în America, unde poţi primi ajutor, dar în casa asta nu mai poţi rămâne. Acceptă oferta mea, Gerald, este ultima.

Alicia stătea în picioare lângă soţul ei, privindu-l rugător Brusc, Gerald se repezi la ea, îi ridică fusta şi din buzunarul pantalonilor scoase o seringă. Îi acoperi gura cu palma şi îi înfipse acul în coapsă. Femeia se înmuie şi căzu moartă.

Gerald, perfect treaz, se îndreptă spre telefonul din bibliotecă. Formă un număr cu prefix de Franţa, care fu redirecţionat spre Istanbul, apoi spre Elveţia, apoi – pierdut în computere – înapoi spre Olanda.

— Da? răspunse bărbatul din Amsterdam.

— S-a făcut.

— Bine. Acum fă pe soţul distrus, pe bărbatul cuprins de remuşcări şi dispari de acolo. Ţine minte, nu te urca în Jaguar te aşteaptă un taxi londonez obişnuit. Ai să-l recunoşti după batista galbenă pe care o ţine şoferul la geam.

— O să mă aperi? Mi-ai promis!

— Ai să trăieşti în lux tot restul vieţii tale într-un loc unde nici o lege nu te poate atinge.

— Dumnezeu mi-e martor că o merit, după ce am trăit alături de scorpia asta.

— Fără îndoială. Grăbeşte-te.

Cel de-al doilea soţ al lady-ei Alicia ieşi din bibliotecă plângând şi se repezi în jos pe scara în spirală, mai-mai să-şi piardă echilibrul, căci, chipurile, lacrimile îl orbeau, strigând într-una:

— Îmi pare rău, iartă-mă, iartă-mă! N-ar fi trebuit să fac aşa ceva!

Ajunse în holul mare de la intrare, trecu în fugă pe lângă cei doi tineri în drum spre uşa principală, o deschise şi părăsi casa.

— Probabil că mama i-a citit sentinţa, spuse Roger Brewster.

— Mama a spus să ai grijă când se urcă în Jaguar, să vezi dacă e în stare să conducă.

— Naiba să-l ia de ticălos. Cheile sunt la mine, surioară.

La curba spre Belgravia aştepta taxiul cu batista galbenă atârnând în geamul dinspre şofer. Gerald se aruncă pe bancheta din spate gâfâind.

— Repede, strigă el. Nu trebuie să fiu văzut pe aici. Apoi Gerald îşi dădu seama că lângă el se mai afla cineva.

Nu se auzi nici un cuvânt, doar fâşâitul celor două focuri de revolver silenţioase.

— Mergi către uzina metalurgică de la nord de Heathrow. Focurile ard toată noaptea, spuse bărbatul din umbră.

3

Într-una din încăperile mai retrase de la CIA, în Langley, Virginia, doi bărbaţi stăteau faţă în faţă la o masă mare. Bărbatul mai în vârstă era prim-adjunct al directorului CIA, cel mai tânăr – un ofiţer anchetator cu multă experienţă, pe nume Cameron Pryce, veteran al „Păcii reci” care lucrase la Moscova, Roma şi Londra. Cunoştea şi vorbea fluent mai multe limbi – rusă, franceză, italiană şi, evident, engleză. Avea treizeci şi şase de ani şi studiase la Universitatea din Georgetown, la Şcoala specială pentru servicii în străinătate! Din Syracuza, la Universitatea Princeton, pe care o părăsise însă în anul doi. Renunţase la doctorat în momentul în care Langley îl recrutase. Nu mai apucase să-şi termine teza. În studiile preliminare elaborării lucrării de doctorat el prezisese în mod ferm prăbuşirea Uniunii Sovietice şi destrămarea ei patru luni după aceasta. Asemenea minţi erau la mare preţ.

— Ai studiat dosarul secret? întrebă directorul adjunct Frank Shields, fost analist, un tip scund şi îndesat, cu fruntea lată şi ochii mijiţi în permanenţă.

— Da, Frank şi-ţi dau cuvântul meu că nu mi-am făcut nici un fel de însemnări. Pryce era un bărbat înalt, zvelt, cu trăsături aspre despre care cu greu s-ar fi putut spune că sunt atrăgătoare. El continuă să vorbească, zâmbind amabil: Evident, ştii şi tu asta. Gnomii din spatele acelor reproduceri hidoase de pe pereţi m-au ţinut tot timpul sub supraveghere. Ţi-ai închipuit cumva că am de gând să scriu o carte?

— Alţii au făcut-o, Cam.

— Snepp, Agee, Borstein şi alte câteva suflete nobile care au găsit că procedurile noastre nu sunt tocmai demne de admirat… Nu e domeniul meu, Frank. Am semnat pactul cu diavolul când mi-ai achitat împrumuturile din studenţie.

— Pe asta ne-am bazat şi noi.

— Nu fiţi prea siguri. Între timp aş fi putut să mi le achit şi singur.

— Dintr-un salariu de profesor asociat? Nu era loc pentru o soţie, copii şi un gărduleţ elegant vopsit în alb în campusul

universitar.

— La naiba, aţi avut grijă şi de asta. Relaţiile mele amoroase au fost de scurtă durată. Nu au rezultat copii, din câte ştiu eu.

— Să lăsăm problemele autobiografice. Ce ai aflat din dosar?

— Sunt evenimente fără legătură.

— Încearcă să deduci.

— Nu pot. Patru persoane extrem de bogate sunt ucise, ca şi alţi muritori mai puţin importanţi. Urmele nu duc nicăieri; ucigaşii au dispărut, s-au evaporat. Nu se întrevede nici un motiv, nici un mobil, nu este vorba de interese ascunse sau de investiţii comune şi nici nu există vreo legătură socială – ar fi de-a dreptul ciudat dacă ar exista aşa ceva. Victimele sunt o nobilă englezoaică preocupată de operele de caritate, un savant spaniol provenind dintr-o familie foarte înstărită din Madrid, un playboy italian de la Milano şi un bătrân bancher francez cu mai multe reşedinţe şi un palat plutitor pe care îl considera căminul lui. Singura trăsătură comună este caracterul bizar al crimelor, absenţa oricăror indicii înainte sau după efectuare şi faptul că toate au avut loc în intervalul a patruzeci şi opt de ore. Mai exact, în zilele de 28 şi 29 august.

— Dacă e să fie vreo legătură, aici ar trebui căutată, nu-i aşa?

— Întocmai, dar asta e tot.

— Nu, mai exista ceva.

— Ce?

— Anumite informaţii pe care le-am scos din dosar.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? Este un dosar strict secret, chiar tu ai spus asta.

— Uneori dosarele astea mai nimeresc şi în mâinile cui nu trebuie.

— Nu dacă sunt mânuite corect... Dumnezeule mare, nu glumeşti. E chiar atât de serioasă treaba?

— Foarte.

— Atunci nu joci cinstit, Frank. Mi-ai cerut să fac evaluarea unor date incomplete.

— Ai ajuns la concluziile corecte: lipsa urmelor şi intervalul de timp.

— Oricine ar fi ajuns la aceleaşi concluzii.

— Mă îndoiesc că ar fi făcut-o la fel de repede. Oricum, nu avem nevoie de nimeni altcineva, Cam. Te vrem pe tine.

— Mă flatezi. Dă-mi o primă, asigură-mi fonduri suficiente şi te

vei bucura de toată atenţia mea. Deci, în ce constă gunoiul care lipseşte de aici?

— Nu poate fi transmis decât pe cale orală, nimic scris.

— Aşadar este cât se poate de serios…

— Mi-e teamă că da… Mai întâi trebuie să ne întoarcem la moartea naturală a unei bătrâne, petrecută la câteva mii de kilometri de Moscova, cu câteva luni în urmă. Preotul care a stat cu ea până în ultima clipă a trimis în cele din urmă o scrisoare autorităţilor ruse, asta după ce a stat câteva săptămâni pe gânduri dacă s-o facă sau nu. Scria că femeia, soţia unui eminent fizician sovietic, specialist în fizica nucleară, despre care se afirmase că fusese ucis de un urs în timpul unei vânători, murise, de fapt, pentru că nişte străini, care împuşcaseră ursul, rănindu-l grav, îl mânaseră apoi în calea profesorului. Străinii dispăruseră după aceea.

— Stai puţin! interveni Pryce. Eram copil pe atunci, da îmi amintesc că am citit sau am auzit la televizor. Iuri nu ştiu cum. Era genul de poveste care aţâţă imaginaţia unui copil – o persoană vestită sfâşiată de un animal uriaş. Da, îmi amintesc.

— Oamenii de vârsta mea îşi amintesc foarte bine, spuse Shields. Tocmai începusem să lucrez în cadrul Agenţiei. Toată lumea de aici, de la Langley, ştia că Iurievici dorea să stopeze proliferarea armelor nucleare. Am fost îndureraţi de moartea lui; unii dintre noi am pus chiar sub semnul îndoielii veridicitatea rapoartelor – se zvonea că Iurievici fusese de fapt împuşcat şi nu ucis de urs. Se punea însă întrebarea de ce să fi ordonat Moscova executarea celui mai strălucit savant al ei?

— Răspunsul? întrebă fostul ofiţer anchetator.

— N-avem nici un răspuns, aşa că am acceptat versiunea TASS.

— Şi acum?

— Acum problema se pune altfel. Înainte de a închide ochii, bătrâna a pus moartea soţului ei, asasinarea lui, de fapt, pe seama unei organizaţii numită Matarese, susţinând că era – după cum s-a exprimat – întruchiparea răului. Nu-ţi sună nici un clopoţel, Cam?

— Nici unul. Doar aceeaşi imposibilitate de a da de vreo urmă, ca şi în cazul omorurilor recente.

— Bine. Asta este ceea ce voiam să aud. Acum mergem mai departe, la bancherul francez Rene Pierre Mouchistine, care a

fost omorât prin împuşcare chiar pe iahtul său.

— Împreună cu patru avocaţi din patru ţări diferite, interveni Pryce. Nici o amprentă, ceea ce ne dă de înţeles că atacatorii purtau mănuşi, nici un cartuş care să poată fi identificat, nici un martor, pentru că tot echipajul primise ordin să părăsească vasul pe timpul conferinţei.

— Nici un martor – nici o urmă – nici un indiciu.

— Aşa este.

— Scuză-mă, nu e chiar aşa.

— Altă surpriză, Frank?

— Un iubit, răspunse directorul adjunct. Un prieten apropiat, ulterior valetul lui Mouchistine a reuşit să ajungă la ambasadorul nostru de la Madrid. A avut loc o întâlnire şi omul, un anume Antoine Lavalle, a dat o declaraţie confidenţială care urma să fie înaintată celei mai importante agenţii de spionaj din Washington. Din fericire şi în ciuda Senatului, a ajuns până la noi.

— Speram să fie aşa, spuse Cameron.

— Speranţa e ceva foarte fragil în D.C., spuse Shields. Dar datorită computerelor am avut noroc. Numele Matarese a apărut din nou. Înainte să moară din cauza rănilor suferite, Mouchistine i-a şoptit lui Lavalle: „Matarese s-a întors”. Lavalle spunea că patronul lui era sigur că el, sau ei, au ştiut de conferinţa lor şi au fost nevoiţi s-o împiedice.

— De ce?

— Se pare că Mouchistine voia să cedeze enorma lui avere unor instituţii de binefacere. În acest fel, renunţa la uriaşa putere economică pe care o reprezenta conglomeratul, condus în fapt direct de el, prin avocaţi. După cum susţine Lavalle, Matarese nu putea accepta aşa ceva. Neputând să-l oprească, l-au ucis.

— Dacă Mouchistine e mort, cine conduce companiile internaţionale?

— Treaba este atât de încâlcită, că ne-ar trebui câteva luni, dacă nu chiar ani de zile ca să aflăm.

— Dar pe undeva, prin aceste fire încâlcite ar putea să se afle şi Matarese, dacă înţeleg bine?

— Nu avem certitudinea, dar aşa credem. Este atât de încâlcit totul încât pur şi simplu nu ne putem da seama.

— Şi ce vreţi de la mine?

— Ce vrem a fost exprimat în ultimele cuvinte ale lui Mouchistine. „Găseşte-l pe Beowulf Agate.”

— Pe cine?

— Pe Beowulf Agate. Era numele conspirativ al KGB şi al organizaţiei STASI din fosta RDG, dat lui Brandon Scofield, cel mai bun agent secret al nostru din timpul războiului rece. Printr-o ironie a sorţii, a făcut echipă cu un om pe care îl ura şi care, la rândul lui, îl ura şi el, pentru a demasca organizaţia Matarese din Corsica.

— În Corsica? Nemaipomenit!

— Numele lui adevărat era Vasili Taleniekov, iar cel conspirativ Şarpele, ofiţer al contraspionajului sovietic din KGB. A pus la cale uciderea soţiei lui Scofield, iar Scofield l-a ucis pe fratele mai mic al lui Taleniekov. Erau duşmani de moarte până în momentul când au trebuit să înfrunte un duşman mult mai puternic decât ei.

— Organizaţia Matarese?

— Matarese. În cele din urmă, Taleniekov s-a sacrificat salvând viaţa lui Beowulf Agate şi a femeii cu care trăia, acum soţia lui.

— Iisuse, parcă am fi în plină tragedie greacă.

— În anumite privinţe, chiar aşa a fost.

— Şi?

— Caută-l şi găseşte-l pe Beowulf Agate. Află toată povestea. Există un loc de unde am putea începe şi nimeni nu-l ştie mai bine decât Beowulf Agate.

— Nu s-au făcut rapoarte?

— Scofield nu a fost prea cooperant. A spus că e vorba de o misiune veche şi că nu mai era nimic de învăţat dintr-o întâmplare devenită acum de domeniul istoriei. Toţi cei care jucaseră vreun rol muriseră. Nu voia decât să scape de toată povestea – cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Mi se pare o comportare foarte ciudată.

— Credea că este îndreptăţit să procedeze astfel. Ştii, la un moment dat, fusese considerat „imposibil de salvat”.

— Desemnat pentru *execuţie?* întrebă uluit Pryce. Chiar de către ai lui?

— Era considerat periculos pentru personalul nostru de pretutindeni. Ştia prea mult. Însuşi preşedintele a ordonat ca „salvarea” să fie abandonată.

— Dar de ce a fost dat un asemenea ordin?

— Doar ţi-am spus, era ca o bombă cu efect întârziat. Se

alăturase duşmanului; lucrase împreună cu Taleniekov.

— După treaba cu Matarese? protestă Cameron.

— Asta am aflat-o mai târziu, aproape prea târziu.

— Poate că ar fi bine să fac cunoştinţă cu preşedintele nostru… OK, am să încerc să-l găsesc. De unde să încep?

— S-a retras pe undeva prin Caraibe, pe o insulă. Oamenii noştri fac cercetări, dar deocamdată nu am primit nici o informaţie concretă. O să-ţi punem la dispoziţie tot ce avem.

— E o zonă foarte întinsă, cu multe insule.

— Ţine minte, dacă mai este în viaţă, trebuie să aibă în jur de şaizeci de ani şi nu prea mai seamănă cu fotografiile de pe documentele de identitate.

— Beowulf Agate, ce nume stupid.

— Nu ştiu dacă e chiar aşa. Nu e mai stupid ca cel de Şarpe, care i s-a dat lui Taleniekov. În traducere, numele tău conspirativ de la Taşkent era „Pisicuţa Cam”.

— O, ţine-ţi gura, Frank.

Hidroavionul ameriză pe apele line ale portului Charlotte Amalie din St. Thomas, insulele Virginia ale SUA. Pluti încet spre patrula Pazei de coastă de pe malul stâng. Cameron Pryce coborî treptele şi păşi pe doc, unde îl întâmpină tânărul comandor al staţiunii, îmbrăcat într-o impecabilă uniformă albă.

— Bine aţi venit la Charlotte Amalie, spuse ofiţerul, strângându-i mâna.

— Mulţumesc, domnule locotenent. De unde începem?

— Mai întâi, vi s-a făcut o rezervare la casa o mie opt sute şaizeci şi nouă, chiar acolo, pe colină. E un restaurant foarte bun, iar proprietarul a participat cândva la operaţii de genul ăsta, aşa că ştie să-şi ţină gura.

— Faptul că a participat cândva la asemenea operaţii nu-mi dă prea multe garanţii.

— Nu vă faceţi probleme, domnule. A lucrat ca agent la Vientiane şi Agenţia l-a răsplătit cu generozitate. Cu ce credeţi că şi-a cumpărat hotelul?

— Bun. Ai ceva pentru mine?

— Scofield şi-a închis serviciul charter de aici cu câţiva ani în urmă şi s-a mutat în Tortola britanică. Apoi l-a închis pe acela de acolo, dar mai are încă o cutie poştală.

— Ceea ce înseamnă că mai trece din când în când să-şi ia

corespondenţa.

— Sau trimite pe cineva cu o cheie. Primeşte cecul pentru pensie în fiecare lună şi, probabil, orice alte solicitări pentru charterele lui.

— Aşadar, încă mai merge pe mare?

— Sub un nume nou, „Tortola Caribbean”, un subterfugiu financiar, ceea ce este o prostie, după părerea mea, pentru că nu a plătit nici un fel de impozite în ultimii douăzeci şi cinci de ani.

— Sunt unii agenţi secreţi care nu se schimbă niciodată. Unde este acum?

— Cine ştie?

— Nu l-a văzut nimeni?

— Nimeni în mod special, deşi am pus întrebări prin împrejurimi. Cu multă discreţie, bineînţeles.

— Dar există cineva care-i ridică corespondenţa…

— Domnule, am primit cererea aceasta exact acum opt zile şi avem prieteni în Tortola, spuse locotenentul din Paza de coastă. Nu au nici o informaţie. Tortola este o insulă de vreo treizeci de kilometri pătraţi, are zece mii de locuitori, băştinaşi şi englezi. Principalul oficiu poştal este la Road Town, unde corespondenţa vine cu întârziere, iar funcţionarul este mai tot timpul adormit. Nu pot schimba obiceiurile din mediul acesta subtropical.

— Nu te supăra, nu fac decât să pun nişte întrebări.

— Nu sunt supărat, mă simt frustrat. Dacă aş putea să vă ajut, mi-aş îmbunătăţi considerabil dosarul şi poate aş reuşi să scap naibii de aici, dar pur şi simplu nu pot. Indiferent cum am lua-o, ticălosul ăsta de Scofield a dispărut.

— N-a dispărut din moment ce are o cutie poştală, domnule locotenent. Nu trebuie decât s-o ţinem sub supraveghere.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule Pryce, dar n-am voie să-mi părăsesc postul şi să stau la Tortola.

— E adevărat, dar puteţi angaja pe cineva să facă asta.

— Cu ce? Bugetul de aici este atât de redus, încât trebuie să recurg la voluntari când apar plutele alea nenorocite pe lângă ţărmuri!

— Scuză-mă, am uitat. Birocraţii în costume elegante sunt cei care iau deciziile astea. Probabil că-şi închipuie că St. Thomas este un teritoriu catolic din Pacific… Linişteşte-te, locotenente, eu am relaţii printre mahări. Dacă mă ajuţi, te ajut şi eu.

— Cum?

— Asigură-mi un zbor spre Tortola fără număr de identificare.

— Asta e simplu.

— N-am terminat. Trimite unul din cuterele dumitale în portul din Road Town sub comanda mea.

— Asta e foarte greu.

— Mă ocup eu de tot. O să dea bine în dosarul dumitale.

— Al naibii să fiu dacă…

— O să fii dacă mă refuzi. Hai să mergem, locotenente, să punem lucrurile la punct, să stabilim modul de comunicare şi toate celelalte.

— Eşti o apariţie în carne şi oase, nu-i aşa?

— Realitatea este numele meu de familie, tinere. Să nu uiţi asta niciodată. Mai ales acum.

— Ce cauţi?

— Un om care ştie adevărul despre o poveste veche cu multe variante şi dimensiuni. Nu trebuie să ştii mai mult de atât.

— Nu e mare lucru.

— Nici eu nu ştiu mult mai mult, locotenente şi nici nu voi şti până nu-l voi găsi pe Scofield. Ajută-mă.

— Bineînţeles. Pot să te duc la Tortola cu celălalt cuter al nostru.

— Nu, mulţumesc, ambarcaţiile sunt strict supravegheate, procedurile de imigrare destul de severe – apropo de evazionişti ăia de care vorbeai. Sunt sigur că poţi să-mi găseşti o pistă sau o mică suprafaţă de ocean care este în afara rutelor obişnuite.

— De fapt, chiar că pot. Le folosim pe amândouă ca să-i prindem pe contrabandiştii de droguri.

— Ei bine, foloseşte-le şi acum.

Era la apusul soarelui, în a treia zi de supraveghere şi Pryce stătea într-un hamac întins între doi palmieri, pe plaja insulei. Îmbrăcat ca la tropice – sandale, pantaloni scurţi şi o cămaşă guayabera – nu se deosebea cu nimic de ceilalţi vizitatori care trândăveau pe nisipul plajei. Diferenţa consta în conţinutul „sacoşei lui de plajă”. În timp ce ale celorlalţi erau pline de creme, loţiuni, reviste şifonate şi cărţi ieftine, în a lui se afla un telefon portabil, calibrat astfel încât să-l pună imediat în legătură cu St. Thomas şi cu cuterul Pazei de coastă, ancorat în golful Tortola. Pe lângă această legătură vitală, mai avea şi un pistol în tocul lui de piele – un Star DP 45 automat, cu patru cutii de

muniţie – un cuţit de vânătoare ataşabil la centură, o lanternă, o trusă de prim ajutor, o cutie de antiseptic şi două sticle plate, una plină cu apă, cealaltă cu whisky marca McKenna. Experienţa îi demonstrase utilitatea acestor articole pe parcursul unor întâmplări imposibil de prevăzut.

Tocmai era pe cale să aţipească din cauza căldurii moleşitoare, când bâzâitul discret al telefonului străbătu prin pânza impermeabilă a sacoşei de plajă. Se aplecă, trase fermoarul şi scoase instrumentul afară.

— Da, spuse el calm.

— În sfârşit, spuse un negru din Tortola pe care locotenentul din St. Thomas îl recrutase pentru echipa lui de supraveghere. Telefona de la oficiul poştal din Road Town.

— Cutia poştală?

— Nu era cine ştie ce în ea, dar femeia a luat totul.

— Femeia?

— Da, o femeie albă, de vârstă mijlocie – patruzeci, poate cincizeci de ani, greu de spus, e aproape la fel de neagră ca şi noi din cauza soarelui.

— Părul? Înălţimea?

— Pe jumătate cărunt, pe jumătate castaniu. Destul de înaltă, vreun metru şaptezeci.

— Era nevastă-sa. Unde s-a dus?

— S-a urcat într-un jeep fără număr de înmatriculare. S-a îndreptat spre Punct, aşa cred.

— Care Punct?

— Nu contează numele, că nu e decât o şosea. Mă duc după ea cu motocicleta. Trebuie s-o şterg cât mai repede.

— Pentru Dumnezeu, să n-o pierzi.

— Ia-o cu barca pe scurtătură. Spune-le să meargă spre Stânca Grea, ştiu ei.

Cameron Pryce schimbă canalul şi vorbi cu căpitanul cuterului de la Paza de coastă.

— Trage la doc, vin la bord. Cunoşti un Punct, un loc numit Stânca Grea?

— Sau Stâncile Mari, sau Punctul Piatra Mare, sau Îngerul cu Piatra Neagră? Da… sigur, depinde din ce parte a Tortolei eşti. În timpul nopţii este locul preferat al contrabandiştilor. Bătrânii băştinaşi susţin că pe acolo bântuie spiritele, ca în voodoo.

— Ei bine, acolo trebuie să mergem.

Umbrele alungite aruncate de soarele portocaliu care dispărea la orizont cădeau peste apele Mării Caraibilor în timp ce cuterul ocolea alene coasta insulei.

— Aici este, domnule, puse ofiţerul, un locotenent şi mai tânăr decât cel care comanda Punctul militar din St. Thomas.

— Aici este Mama Stâncă Mare, adăugă el, arătând spre o stâncă uriaşă care părea că iese direct din mare.

— Ăsta este încă un nume, locotenente? Mama Stâncă Mare?

— Noi i-am dat numele ăsta. Nu ne place să venim aici, sunt prea multe locuri cu apă puţin adâncă.

— Atunci stai mai departe de ţărm. Dacă apare o barcă, o s-o vedem.

— O ţigară la nord-vest tribord, se auzi brusc în interfon.

— La dracu'! exclamă tânărul ofiţer.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Pryce. Ţigară…?

— O barcă-ţigară, domnule. Noi avem viteză, dar nu ne putem pune cu astea.

— Te rog să mergi cu toată viteza, locotenente.

— Păi tocmai despre asta e vorba, despre viteză. Ţigara este barca favorită a contrabandiştilor de droguri. Depăşeşte orice pluteşte pe apă. Tocmai de aceea, când ştim că vor recurge la „ţigări" dintr-astea, chemăm aviaţia. Dar cu toate echipamentele noastre, nu facem doi bani după lăsarea întunericului. Ţigările sunt prea rapide şi prea mici.

— Şi eu care credeam că e simplu ca bună ziua.

— Nostim, zău aşa… domnule. Dacă ţinta dumneavoastră se deplasează cu toată viteza, o pierdem. Nu putem s-o prindem.

— Nu vreau s-o prindem şi în nici un caz să ne urcăm la bordul ei, locotenente.

— Atunci, dacă îmi permiteţi, de ce dracu' suntem aici?

— Vreau să ştiu încotro se duce. Asta poţi să faci, nu-i aşa?

— Presupun că da. Sunt o mulţime de insule pe aici, dar dacă acostezi pe una, putem să o fixăm cu radarul.

— Am prins-o, locotenente, am prins-o.

— O, nu-mi vine să cred!

— Pregăteşte-ţi radarul, nu vreau să pierd ocazia. Micuţa insulă în chestiune era notată pe hartă simplu Inel exterior 26: nelocuită. Avea o vegetaţie abundentă, nimeni nu încercase să trăiască acolo, pe cei cinci kilometri pătraţi de rocă vulcanică, aruncată afară din adâncurile oceanului, cu câteva coline mai

răsărite pe care creştea o vegetaţie bogată datorită soarelui şi averselor tropicale aproape zilnice. Făcuse cândva parte din lanţul spaniol al Caraibelor, dar nu mai fusese menţionată în ultima vreme. Era o orfelină în marea de copii nelegitimi şi nimănui nu-i păsa de ea.

Cameron Pryce se afla pe punte, într-un costum de scafandru care îi fusese pus la dispoziţie de Paza de coastă. La picioarele lui se găsea o scară de frânghie pe care putea coborî în barca pneumatică cu un motoraş, de trei cai-putere, ce îl putea duce la ţărm. În mâna stângă ţinea sacul impermeabil cu obiectele de strictă necesitate.

— Nu-mi vine să vă las aici, domnule, spuse tânărul comandant al vasului.

— Nu-ţi face probleme, locotenente. Şi apoi, pot să mă întorc oricând la dumneata, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Aşa cum ne-aţi ordonat, o să mai rămânem aici, cam la cinci mile de ţărm, ca să nu putem fi văzuţi de pe uscat.

— În timpul zilei, staţi chiar în bătaia soarelui. Vechii cowboys şi indieni aveau dreptate în privinţa asta.

— Da, domnule, asta face parte din tactica noastră de luptă. Noroc, domnule Pryce. Baftă, indiferent ce vreţi să prindeţi.

— O să am nevoie, spuse fostul ofiţer anchetator al CIA şi coborî scara spre barca pneumatică ce sălta uşor pe valuri.

Motorul susura încet. Pryce conduse barca spre un, punct de acostare ce părea să fie în lumina lunii un mic intrând. Malul era împădurit; palmierii acopereau cu crengile lor intrarea în micul golf. Sări din barcă şi o trase printre stânci, pe nisip, după care o legă bine de trunchiul unui palmier. Ridică sacoşa şi îşi trecu cureaua peste umăr. Începea vânătoarea şi spera să aibă şi o fărâmă de noroc.

Ştia ce trebuie să caute. O lumină. O lumină produsă de un foc sau de o baterie electrică; trebuia să fie ori una, ori alta. Pentru doi oameni care locuiau pe o insulă pustie ar fi fost nu numai incomod să trăiască fără lumină, ci de-a dreptul periculos. Porni spre dreapta, păşind cu grijă pe ţărmul stâncos, cercetând insistent în frunzişul bogat din stânga lui. Nu se vedea nici urmă de lumină sau de viaţă. Mergea de vreo douăzeci de minute, când apăru. Nu era nici foc, nici lumină electrică, ci reflectarea luminii lunii: mai mulţi stâlpi scunzi, înfipţi în pământ, având deasupra oglinzi îndreptate spre cer. Se apropie, scoase lanterna

din sacoşă şi descoperi firele care făceau legătura între stâlpi. Erau câteva zeci de stâlpi care formau un semicerc. Celule fotoelectrice! Prindeau razele soarelui din zori până la apus. Căută cu privirea mai departe şi descoperi un cablu gros, care se pierdea în pădurea tropicală. Se pregătea să-l urmărească în momentul când auzi cuvintele rostite clar, în engleză, în spatele lui.

— Cauţi pe cineva? Dacă da, procedezi ca un amator, nu ca un profesionist.

— Domnul Scofield, presupun.

— Întrucât nu suntem în Africa, iar dumneata nu eşti Henry Stanley, s-ar putea ca presupunerea să fie corectă. Ţine-ţi mâinile deasupra capului şi mergi drept înainte. Este cablul nostru de lumină; scoate-ţi lanterna, fiindcă dacă mi-l rupi, îţi zbor creierii. Mi-a trebuit mult timp ca să-l instalez.

— Am venit cu intenţii bune, domnule Scofield, spuse Pryce, nu am intenţia să divulg nimănui locul unde vă aflaţi. Vrem doar nişte informaţii pe care credem că numai dumneavoastră ni le puteţi furniza.

— Să aşteptăm până ajungem acasă, domnule Cameron Pryce.

— Ştiţi cine sunt eu?

— Bineînţeles. Se spune că eşti cel mai bun, probabil mai bun decât am fost eu vreodată... Lasă mâinile în jos. Frunzele palmierilor te lovesc peste faţă.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

După o vreme Scofield strigă:

— E-n ordine, Aprinde lumina, Antonia. A fost suficient de inteligent ca să ne găsească, aşa că poţi să deschizi o sticlă de vin.

Poiana din pădure fu brusc scăldată în lumina a două reflectoare care scoaseră la iveală o cabană cu un singur etaj, construită din lemn tropical şi o lagună în dreapta acesteia.

— Dumnezeule, ce frumuseţe! exclamă agentul CIA.

— Ne-a trebuit mult până să găsim locul şi încă şi mai mult să construim casa.

— Aţi construit-o singuri?

— La naiba, nu. Doamna mea a făcut proiectul, iar eu am adus echipe de constructori de la St. Kitts şi din alte insule. Le-am

plătit jumătate din sumă ca avans, aşa că nici unul nu a protestat împotriva faptului că la Tortola i-am legat la ochi. Era vorba de discreţie, tinere.

— Tânăr, dar nu chiar aşa de tânăr, îl întrerupse Pryce, încă uluit de cele ce vedea.

— Depinde de unde vii, prietene, spuse Scofield, păşind în lumină. Faţa lui îngustă era încadrată de o barbă scurtă. Părul cărunt, lung contrasta cu ochii ce străluceau în spatele ochelarilor cu rame de metal. Nouă ne place.

— Sunteţi atât de singuri…

— Nu tocmai. Toni şi cu mine ne urcăm adesea în „chiştocul" nostru, mergem la Tortola şi de acolo luăm un avion spre Miami sau chiar spre New York. Ca şi tine, dacă ai ceva minte, dispun de vreo şase paşapoarte cu care pot intra uşor în ţară.

— Eu nu prea am minte, recunoscu Pryce.

— Trebuie să-ţi faci rost cât mai repede. S-ar putea ca într-o bună zi să descoperi că asta e tot ce ţi-a rămas. După ce o să-ţi plasezi câteva sute de mii în investiţii în largul mării, evident.

— Dumneata ai făcut asta?

— Ai idee la cât ajung pensiile noastre? Ce ne putem permite cu ele? Poate o locuinţă într-un cvartal comun în Newark sau chiar într-un cartier mai sărac al oraşului. N-am acceptat să mă mulţumesc cu asta. Meritam mai mult.

— *Matarese?* spuse încet Cameron. S-au întors.

— Asta nu face parte din preocupările mele. Un vechi prieten din D.C. mi-a dat telefon şi m-a prevenit că mă cauţi. Da, am primit şi eu acelaşi gen de telefoane ca şi tine, generatoarele, securitatea şi toate celelalte, dar n-o să mă târăşti în toată aiureala asta.

— Nu dorim să te băgăm din nou în afacerea asta, vrem doar să ne spui adevărul, aşa cum îl cunoşti dumneata.

Scofield nu răspunse. Ajunseseră la scările care duceau spre intrarea în cabană:

— Intră şi scoate-ţi costumul ăsta. Arăţi ca Omul-păianjen.

— Am haine în sac.

— Aveam şi eu cândva una ca asta. O pereche de pantaloni scurţi, o geacă, câteva arme, ceva lenjerie şi un cuţit de vânătoare. Şi whisky, niciodată nu uitam de whisky.

— Am şi eu…

— În cazul ăsta s-ar putea ca băieţii de la D.C. să aibă

dreptate. Ai perspective…

Interiorul cabanei – de fapt o casă de dimensiuni medii – era zugrăvit în alb. Pereţi albi, mobilă albă, o arcadă albă care se deschidea spre celelalte încăperi. Totul fusese conceput astfel încât să reflecte razele soarelui. Lângă un fotoliu de paie aştepta în picioare Antonia, soţia lui Scofield. Aşa cum i se raportase la Tortola era înaltă, solidă, fără a fi grasă. Părul cărunt trăda vârsta înaintată. Avea o faţă delicată, dar cu trăsături ferme. Mintea lucra febril în capul acela frumos.

— Felicitări, domnule Pryce, spuse ea într-o engleză cu uşor accent străin. Am fost anunţaţi de venirea dumitale, dar n-am crezut că o să ne poţi da de urmă. Îţi datorez un dolar, Bray.

— Pot să pun pariu pe încă unul că n-am să-l văd niciodată.

— N-a fost chiar atât de greu să vă găsesc, doamnă. Scofield.

— Cutia poştală, bineînţeles, interveni fostul as al serviciilor secrete. Este un rău necesar. Mai navigam pe mare din când în când, ne place să facem afaceri cu charterele; este o modalitate de a câştiga ceva în plus şi de a duce o viaţă socială… Nu suntem nişte persoane antisociale, să ştii. De fapt, ne place compania oamenilor.

— Casa asta, izolarea în care trăiţi nu prea par să confirme ceea ce spuneţi, domnule.

— Aparent, nu confirmă, dar aparenţele pot induce în eroare, nu-i aşa, tinere? Nu suntem sihastri, ne aflăm aici din motive foarte practice. De exemplu, dumneata.

— Poftim? Mi-e teamă că nu înţeleg.

— Aveţi idee, domnule Pryce, câţi oameni au încercat să-l atragă din nou pe soţul meu în vechea lui profesie? În afară de Washington, mai este şi serviciul M-5 şi M-6 din Anglia, Deuxieme din Franţa, Servizio Segreto din Italia şi aproape toţi angajaţii serviciului de spionaj din NATO. El refuză de fiecare dată, dar ei nu se dau bătuţi cu una, cu două.

— Este considerat un specialist strălucit…

— Asta a fost…. Poate! exclamă Scofield, dar nu mai am nimic de oferit. Dumnezeule mare, asta se întâmpla acum douăzeci şi cinci de ani! Omenirea s-a schimbat şi pe mine nu mă mai interesează câtuşi de puţin. Sigur, m-ai găsit. Dacă rolurile ar fi fost inversate, nu mi-ar fi trebuit nici mie mai mult timp ca să te găsesc. Ai fi totuşi uimit să afli cât de mult contează nişte obstacole minore, cum ar fi, de pildă, o insulă aproape netrecută

pe hartă şi o cutie poştală, pentru a opri fluxul de vizitatori curioşi. Şi vrei să ştii de ce?

— Da, vreau.

— Pentru că au o mie de alte probleme pe cap şi nu vor să se deranjeze prea mult. E mai simplu să raportezi superiorilor că nu pot fi localizat. Gândeşte-te numai cât ar costa biletele de avion şi diurnele personalului de specialitate. E mult prea complicat şi preferă să renunţe.

— Şi, totuşi, ai fost anunţat că vin să te caut. Ai fi putut să ridici alte obstacole în calea mea, să nu mai foloseşti cutia poştală. Dar n-ai făcut-o, nu te-ai protejat.

— Eşti foarte perspicace, tinere.

— Mă amuză expresia asta. Aşa i-am spus şi eu locotenentului din St. Thomas.

— Probabil că avea jumătate din vârsta dumitale, după cum dumneata ai jumătate din vârsta mea. Şi ce-i cu asta?

— Nimic, doar că nu înţeleg de ce nu te-ai apărat? De ce nu ţi-ai protejat izolarea?

— A fost o hotărâre luată în comun, spuse el privind peste umăr către soţia sa. Mai mult a ei decât a mea, ca să spun drept. Am vrut să vedem dacă ai răbdare, dacă reuşeşti să te stăpâneşti înainte de a face prima mişcare. O oră devine o zi, ziua devine o lună. Toţi am trecut prin asta. Ai trecut toate testele. Eşti al naibii de bine pregătit!

— Dar nu mi-aţi răspuns la întrebare, domnule.

— Nu, pentru că ştiam de ce vii. Nu putea fi decât un singur motiv şi l-ai rostit: Matarese.

— Spune-i, Bray, spune tot ce ştii, interveni Antonie Scofield. Îi datorezi asta lui Taleniekov, amândoi îi datorăm acest lucru lui Vasili.

— Ştiu, draga mea, dar n-am putea mai întâi să bem ceva Mă gândeam mai înainte la vin, dar acum parcă aş prefera un coniac.

— Poţi să bei şi una şi alta, dragul meu.

— Înţelegi de ce o mai ţin lângă mine după toţi aceşti ani? O femeie care îţi spune dragul meu după un sfert de secol, nu trebuie lăsată să plece.

4

— Trebuie să ne întoarcem în timp cam pe la începutul secolului, ba poate chiar mai mult, începu Scofield, legănându-se cu scaunul pe veranda luminată de lumânări din vila lui izolată, pe insula nelocuită, trecută pe hărţi drept Inel exterior 26. Datele nu sunt foarte precise, pentru că dosarele s-au pierdut sau au fost distruse, dar se poate presupune că Guillaume, baron de Matarese, s-a născut cam prin 1830. Familia sa era bogată, după standardele corsicane de atunci, proprietăţile funciare şi titlul de baron fiindu-i oferite în dar de Napoleon, cel puţin aşa se ştie.

— Şi nu este adevărat? întrebă Pryce, îmbrăcat acum în pantaloni scurţi, fascinat de fostul ofiţer de spionaj cu barba albă, ai cărui ochi jucau vioi în spatele ochelarilor cu ramă metalică. Trebuie să existe nişte documente de proprietate, de moştenire.

— Aşa cum spuneam, dosarele originale s-au pierdut, apoi au fost reconstituite şi înregistrate altele noi; au existat voci care au susţinut că sunt false, contrafăcute de un tânăr Guillaume Matarese. În timp ce îndoielile creşteau, familia devenea tot mai puternică pentru a se mai pune astfel de întrebări.

— Cum aşa?

— Guillaume s-a dovedit un adevărat geniu financiar şi, ca toţi cei din stirpea aceasta, ştia întotdeauna când şi unde s-o ia pe scurtătură pentru a rămâne, totuşi, în limitele legii. Nu împlinise încă treizeci de ani şi era cel mai puternic şi mai bogat moşier din Corsica. Familia conducea insula în sensul cel mai concret al cuvântului, iar guvernul francez nu putea să facă nimic în privinţa aceasta. Clanul Matarese făcea legea şi storcea venituri de la principalele porturi, din tributuri, peşcheşuri şi mită luate de la industriaşii în curs de afirmare, de la constructorii şi antreprenorii siliţi să folosească docurile şi şoselele. Se spunea că Guillaume a fost primul Corso, echivalentul corsican pentru Mâna Neagră, Mafia. În comparaţie cu el, naşii şi cei de teapa lui Al Capone par nişte mici copii. Deşi s-a recurs şi la violenţă, în formele cele mai brutale, aceasta a fost folosită cu reţinere şi eficienţă. Baronul domina oamenii prin frică, nu prin pedepse

crude.

— Şi Parisul n-a putut să-l închidă sau să-l expulzeze? întrerupse Pryce.

— A făcut ceva şi mai crud. Doi dintre fiii baronului au murit de moarte violentă. Baronul a fost profund afectat. La puţin timp după aceasta, baronul şi-a elaborat aşa-zisa Viziune, un cartel internaţional cum nici măcar Rotschild nu a visat vreodată. În timp ce clanul Rotschild s-a stabilit în Europa Guillaume s-a orientat în direcţia opusă. A recrutat bărbaţi şi femei puternice din care şi-a făcut sateliţi. Erau oameni care posedaseră cândva bogăţii imense – moştenite sau acumulate – şi, la fel ca şi el, doreau să se răzbune. Aceşti oameni au rămas în umbră, preferând să-şi manipuleze afacerile de la distanţă. Se foloseau de reprezentanţi, cum ar fi avocaţii şi apropo de Bonaparte, au utilizat o tactică expusă de Napoleon „Daţi-mi suficiente medalii şi vă câştig orice război”. Membri clanului Matarese au oferit titluri, birouri mari, salarii extravagante, aşa cum Rockefeller dădea mărunţişul săracilor! Totul cu un singur scop: să rămână anonimi. Vezi dumneata, Guillaume înţelegea că proiectul lui de a crea o reţea financiară globală nu putea funcţiona decât dacă jucătorii-cheie rămâneau curaţi, deasupra oricăror bănuieli de practici incorecte şi de corupţie.

— Mi-e teamă că asta nu se potriveşte cu informaţiile mele, spuse ofiţerul CIA. Ca să fiu sincer, este chiar în contradicţie.

— O, chiar aşa?

— Da, domnule. Cele două surse care ne-au trezit din nou interesul pentru Matarese – motiv pentru care mă aflu, aici – l-au descris ca pe un „rău”. Prima sursă l-a numit încarnarea răului, a doua întruchiparea răului. Întrucât aceste afirmaţii au fost făcute de două persoane în vârsta, aflate faţă în faţă cu moartea, chiar şi un tribunal le-ar recunoaşte valabilitatea. Dumneavoastră însă îmi descrieţi cu totul altceva.

— Ai şi nu ai dreptate, spuse Scofield. Ţi-am descris viziunea lui Guillaume aşa cum a conceput-o el şi n-am afirmat o clipă că ar fi fost un sfânt. În ceea ce priveşte controlul, dorea să-l deţină în întregime, dar genialitatea lui consta tocmai în recunoaşterea imperativelor practice şi filosofice…

— Ciudat limbaj, îl întrerupse Pryce.

— Dar foarte real. Dacă stai să te gândeşti, Matarese era cu o sută de ani înaintea epocii lui. Voia să organizeze ceea ce avea

să se cheme mai târziu Banca Mondială sau Fondul Monetar Internaţional, sau chiar Comisia Trilaterală. Pentru a realiza acest lucru, discipolii lui trebuiau să pară absolut curaţi şi perfect credibili.

— Înseamnă că li s-a întâmplat ceva, că a intervenit o schimbare, dacă informaţiile mele sunt corecte.

— Într-adevăr, ceva s-a întâmplat şi cei din clanul Matarese au devenit nişte monştri.

— Ce s-a întâmplat?

— Guillaume a murit. Unii spun că a murit în timp ce făcea dragoste cu o femeie cu cincizeci de ani mai tânără ca el. Avea peste optzeci şi cinci de ani. Alţii susţin altceva. Oricum, asta nu contează. Moştenitorii lui – aşa îi numea el – s-au năpustit ca un roi de albine spre un butoi cu miere. Maşinăria funcţiona. Filialele Matarese din Europa şi din America lucrau perfect. Banii şi, ceea ce este mai important, informaţiile, circulau încoace şi încolo săptămânal, dacă nu chiar zilnic. Era un fel de caracatiţă invizibilă care monitoriza totul în tăcere, ameninţând să dea în vileag trucurile murdare şi profiturile excesive ale unui mare număr de industrii, naţionale şi internaţionale.

— Aşadar, iniţial era un fel de aparat poliţienesc de autoapărare în domeniul afacerilor naţionale şi internaţionale?

— Cam aşa ceva, căci, la urma urmelor, cine putea şti mai bine decât nişte poliţişti corupţi cum pot fi încălcate legile pe care ei trebuiau să le aplice? Moştenitorii au sesizat momentul favorabil. Informaţiile confidenţiale dintre filiale n-au mai fost folosite pentru şantaj, ci au început să fie vândute. Profiturile au crescut enorm şi succesorii lui Guillaume au cerut o participare la beneficii. Pe Dumnezeul meu, acopereau teritorii vaste şi au devenit o sectă ilegală – vreau să spun un adevărat cult. Ca şi în Cosa Nostra, în clan erau primiţi membri noi, sub prestare de jurământ. Aceştia ocupau poziţii diferite iar cei din eşaloanele superioare aveau tatuaje mici care le atestau rangul.

— Pare o nebunie.

— A fost o nebunie, dar şi o mişcare foarte eficientă. O dată confirmat, orice nou membru al clanului Matarese avea existenţa asigurată şi garantată – la adăpost de orice fel de griji materiale, de ameninţarea legii, de stresurile uzuale ale unui trai obişnuit – atât timp cât se supunea fără discuţie ordinelor superiorilor.

— În momentul în care vreun ordin era contestat, aceasta

însemna sfârşitul, spuse Pryce.

— Asta se înţelegea de la sine.

— Aşadar, în esenţă, îmi descrieţi un fel de Mafia sau de Corso.

— Mi-e teamă că greşeşti din nou, domnule Pryce. Fundamental chiar.

— Din moment ce beau din whiskyul dumitale la dumneata în casă, ospitalitate la care n-am sperat nici o clipă, de ce nu-mi spui Cameron sau Cam, aşa cum fac cei mai mulţi din cunoscuţii mei?

— Aşa cum ai aflat de la soţia mea, eu sunt Bray. Sora mea mai mică n-a putut să spună Brandon până la patru ani, aşa că mi-a spus Bray. Şi aşa mi-a rămas numele.

— Nici fratele meu mai mic nu putea să pronunţe Cameron, aşa că mi-a spus Cam şi aşa am rămas.

— Bray şi Cam, spuse Scofield, parcă ar fi numele unei firme.

— Mi-ar face plăcere – ba nu, ar fi o onoare pentru mine să fim asociaţi. Am citit dosarul tău.

— E plin de exagerări, ca să arunce o lumină favorabilă asupra superiorilor şi analiştilor noştri. Cariera ta n-ar avea nimic de câştigat dacă te-ai asocia cu mine. Sunt mult prea mulţi cei care mă consideră ţicnit sau şi mai rău. Mult mai rău.

— Să trecem peste asta. De ce am greşit din nou?

— Pentru că cei din clanul Matarese nu au recrutat niciodată ucigaşi. Nimeni nu a urcat pe scara socială în funcţie de numărul „loviturilor” realizate. Da, omorau şi ei dacă primeau ordin, dar nu era vorba de hălci de carne atârnate în cârlige de măcelar, de trupuri legate cu lanţuri şi aruncate în râu; de regulă, nici măcar nu lăsau cadavre în urma lor. Când Consiliul de conducere al clanului hotăra să recurgă la crime cărora să li se facă publicitate, plătea în secret asasinii ale căror urme nu puteau fi puse în legătură cu Consiliul. Niciodată nu-şi folosea proprii membri în acest scop.

— Erau nişte ticăloşi lacomi şi şmecheri.

— Şi încă cum. Scofield se înecă puţin, în timp ce sorbea din coniac. Erau nişte elite, Cameron, cu mult deasupra oamenilor de rând, absolvenţi *summa cum laude* şi *magna cum laude* ale celor mai renumite universităţi din Europa, cei mai buni dintre cei buni în domeniul lor. Credeau că vor deveni oameni de succes. Pentru ei, Matarese nu era decât o scurtătură. Dar o dată intraţi în

clanul Matarese, erau prinşi definitiv. Scurtătura devenea o lume din care nu puteau evada.

— Şi cum rămâne cu conştiinţa? Cu diferenţa dintre bine şi rău? Vrei să spui că această armată de oameni străluciţi era lipsită de simţul moralităţii?

— Sunt sigur că unii dintre ei îl aveau, domnule Pryce… adică Cameron, spuse Antonia Scofield, care se strecurase pe nesimţite pe veranda luminată de lumânări. Şi sunt la fel de sigură că au dat glas rezervelor pe care le aveau, faţă de accidentele fatale pe care le comiseseră ei şi familiile lor.

— E cumplit.

— Acesta este noul clan Matarese, adăugă Brandon. Morala a fost înlocuită cu imposibilitatea de a alege. Vezi tu, totul venea sub formă de profituri şi, înainte să-şi dea seama de asta, nu mai puteau să iasă din afacere. Duceau o viaţă extravagantă şi totuşi ciudat de normală împreună cu soţiile, cu copiii lor cu gusturi foarte costisitoare. Ai prins imaginea, Cam?

— Cu o claritate înspăimântătoare… Ştiu câte ceva din modul în care tu şi Vasili Taleniekov aţi luptat împreună împotriva clanului Matarese, dar raportul tău nu era complet, ai putea să-mi mai spui câte ceva?

— Sigur că o va face, spuse soţia lui. Nu-i aşa, dragul meu?

— Uite cum se amestecă din nou, spuse Scofield privind cu dragoste spre Antonia. Raportul meu n-a fost cine ştie ce pentru că războiul rece era încă foarte fierbinte şi existau fel de fel de măscărici care doreau să-l înfăţişeze pe Vasili duşmanul nostru sovietic, ca pe unul din „cei răi”. N-am vrut să contribui şi eu la asta.

— Vasili a hotărât să moară ca noi să putem trăi, spuse Antonia, îndreptându-se spre un scaun împletit de lângă soţul ei. Chinuit de dureri groaznice, s-a aruncat asupra duşmanilor noştri ca noi să putem fugi. Fără sacrificiul lui, amândoi am fi fost împuşcaţi.

— Din duşmani de moarte aţi devenit aliaţi, ba chiar şi prieteni, gata să vă daţi viaţa unul pentru altul?

— N-aş merge chiar aşa de departe; şi m-am gândit la asta ani în şir. N-am uitat nici o clipă ce ne făcusem unul altuia; cred însă că el a considerat crima lui ca fiind mai mare. Mi-a ucis soţia, eu i-am ucis fratele… Acum, totul este de domeniul trecutului, nu se mai poate schimba nimic.

— Asta ştiu, spuse Pryce. Mi s-a spus că ai fost plasat în afara misiunilor de salvare. Vrei să vorbim despre asta?

— Nu-i nimic de spus, răspunse liniştit Scofield. Aşa sa întâmplat.

— Cum adică, replică uimit ofiţerul CIA. Pentru numele lui Dumnezeu, chiar agenţia ta, oamenii tăi, superiorii tăi au ordonat să fii executat!

— Oricât ar părea de ciudat, nu i-am considerat niciodată superiorii mei, ba dimpotrivă.

— Ştii prea bine ce vreau să spun…

— Da, ştiu, îl întrerupse Bray. Cineva a tras linie şi a făcut adunarea, dar suma e greşită. Întrucât ştiam cine este m-am hotărât să-l ucid. Apoi mi-am spus că voi fi prins şi că respectivul nu merita asta. Am încetat să mai fiu furios şi m-am împăcat cu mine însumi. Mi-am jucat cartea mea care s-a dovedit a fi destul de bună.

— Să ne întoarcem la Taleniekov, spuse Pryce. De la ce a pornit conflictul între voi?

— Eşti deştept, Cam. Cheia se află întotdeauna la început, reprezintă prima uşă pe care trebuie s-o descui. Dacă nu descui uşa asta, nu poţi ajunge la celelalte.

— Un labirint cu uşi?

— Mai multe decât îţi închipui. Începutul… O nebunie, dar asta a fost, iar eu şi Taleniekov ne-am trezit prinşi în ea. S-au comis două asasinate îngrozitoare. De partea noastră victima a fost generalul Anthony Blackburn, preşedintele Consiliului interarme, iar de partea sovieticilor, Dmitri Iurievici, cunoscutul fizician, specialist în fizica atomică.

— Directorul adjunct Shields mi-a spus ceva despre el şi mi-am amintit şi eu. Vestitul savant rus sfâşiat de un urs.

— Aceasta a fost versiunea cea mai răspândită, da. Un urs rănit de nişte oameni care l-au mânat după aceea în faţa lui Iurievici. Nu există ceva mai feroce pe lumea asta decât un urs rănit. Se ia după vânători şi îi face bucăţele dacă nu este ucis imediat… Stai puţin. Frank Shields ai pus? Bătrânul ăla cu mutră de buldog, cu ochii ăia mijiţi pe care nu i-a văzut nimeni niciodată? Mai lucrează acolo?

— Are un mare respect pentru tine…

— Poate, retrospectiv, dar nu şi atunci când eram în activitate. Frank este un purist, nu i-a înghiţit niciodată pe cei ca mine.

Oricum, analiştii au tendinţa să se piardă printre alternativele contradictorii.

— Ce spuneai despre cele două asasinate? îl întrerupse Pryce.

— Aici trebuie să fac o digresiune, Cameron. Ai auzit vreodată expresia „banalitatea răului”?

— Bineînţeles.

— Ce înseamnă pentru tine?

— Presupun că e vorba de nişte acţiuni oribile atât de frecvent încât devin ceva banal, obişnuit.

— Foarte bine. Asta este ceea ce s-a întâmplat cu Taleniekov şi cu mine. Vezi tu, pe atunci se spunea că eu şi cu Vasili am deţinut rolul principal în acele asasinate. Era mai degrabă un mit decât o realitate. Adevărul este că, în afară de ceea ce ne-am făcut unul altuia, nu eram răspunzători decât de paisprezece asasinate cărora li se făcuse publicitatea corespunzătoare în ultimii douăzeci de ani – el omorâse opt oameni, eu şase. Miturile îşi au însă propria lor viaţă şi se răspândesc rapid, devenind foarte convingătoare. Sunt teribile miturile astea.

— Cred că înţeleg unde vrei să ajungi, spuse Pryce. Fiecare din cele două părţi dădea vina pe presupusul ei asasin principal, tu şi Taleniekov.

— Exact, însă nici unul dintre noi nu avea nimic comun cu acele asasinate, regizate astfel încât nu mai lipseau decât cărţile noastre de vizită.

— Dar cum v-aţi întâlnit? Presupun că nu v-aţi dat telefon.

— Ar fi fost nostim. Alo? Centrala KGB? La telefon Beowulf Agate, vă rog să aveţi amabilitatea să-l căutaţi pe vestitul colonel Taleniekov, pe numele său conspirativ Şarpele şi să-i spuneţi că vreau să vorbesc cu el. Cred că va fi de acord să stăm puţin la taifas. Ştiţi, suntem amândoi pe cale de a fi eliminaţi din greşeală, ce prostie, nu-i aşa?…

— Beowulf Agate este un nume foarte inspirat, observă ofiţerul CIA.

— Da, întotdeauna mi-am spus că dovedeşte imaginaţie, fu de acord Scofield. Într-un anume fel, chiar rusesc. După cum ştii, ruşii se adresează unul altuia cu numele şi patronimicul, fără numele de familie.

— Brandon Alan… Beowulf Agate. Ai dreptate. Întrucât n-ai dat telefon la KGB, cum de v-aţi întâlnit, totuşi?

— Cu maximă prudenţă, fiecare fiind convins că celălalt va

trage. Vasili a făcut prima mişcare în jocul morţii dintre noi. Mai întâi a trebuit să plece pe furiş din URSS, pentru că fusese condamnat la moarte. Motivele sunt prea încâlcite ca să ţi le mai expun acum. În al doilea rând, un atotputernic director, al KGB aflat pe moarte i-a vorbit despre Matarese...

— Nu văd unde este legătura, interveni Pryce.

— Mai gândeşte-te. Ai cinci secunde.

— Dumnezeule, exclamă Cameron în şoaptă, strângând pleoapele. *Matarese? Ei* i-au ucis pe amândoi. Şi pe Iurievici şi pe Blackburn?

— Corect, ofiţer Pryce.

— Dar *de ce?*

— Pentru că tentaculele lor ajungeau în teritoriul de luptă al ambelor părţi, iar minţile înfierbântate din cele două tabere au considerat că asasinatele reprezentau o idee minunată şi puteau fi comise fără a se lăsa urme. Clanul Matarese a executat asasinatele şi a lăsat indicii din care reieşea clar că este vorba de mine şi de Vasili.

— Chiar aşa? Bine, dar din nou întreb, *de ce?*

— Pentru că aşa făceau de ani de zile. Aprovizionau ambele superputeri cu informaţii despre cele mai noi arme ale adversarilor, obligându-le astfel să producă din ce în ce mai multe, iar membrii clanului Matarese obţineau profituri de miliarde, căci clienţii plăteau.

— Ai luat-o cam repede... Aşadar, zici că Taleniekov a făcut prima mişcare?

— Mi-a trimis un mesaj de la Bruxelles care suna aşa: „Ori ne ucidem unul pe altul, ori stăm de vorbă”. Ne-am dat mai multe întâlniri la care am fost cât pe-aci să ne zburăm creierii unul altuia şi, în cele din urmă, am reuşit să stăm de vorbă. Am înţeles că ţările noastre negau că ar avea vreun amestec în asasinatele pe care le comisesem noi.

— Dacă-mi permiţi, îl întrerupse Cameron, punând palma în dreptul flăcării lumânării, aşa cum ţi-am spus, îmi amintesc de moartea lui Iurievici pentru că a fost atât de ciudată, dar nu-mi aduc aminte de asasinarea generalului Blackburn; poate că eram prea tânăr. Aveam atunci zece ani.

— Nu ţi-ai fi amintit nici dacă ai fi avut de două ori pe atâta, spuse Scofield. Anthony Blackburn a „murit” în urma unui stop cardiac produs în timp ce citea Biblia la el acasă, în birou. De

fapt a murit într-un bordel de lux din New York, în timp ce întreţinea relaţii sexuale de tip extravagant.

— Dar de ce era vizat? Numai pentru că era şeful Consiliului interarme?

— Blackburn nu era un figurant, ci un tactician desăvârşit în anumite privinţe, sovieticii îl cunoşteau mai bine decât noi îl studiaseră în Coreea şi în Vietnam. Ştiau că obiectivul lui principal era stabilitatea.

— OK, acum înţeleg. Aşadar, ai stat de vorbă cu Taleniekov. Şi cum te-a condus chestia asta la Matarese?

— Bătrânul director de la KGB, Krupskoi – sau cam aşa ceva – a fost împuşcat. Rana era gravă şi l-a chemat pe Vasili pentru a-i spune că a analizat rapoartele asasinatelor lui Iurievici şi Blackburn şi a tras concluzia că ambele erau opera unei organizaţii cu sediul în Corsica, numită Matarese. I-a explicat lui Vasili că organizaţia avea reprezentanţi peste tot că şantaja guvernele şi oficialităţile şi că dispunea de o putere extraordinară atât în lumea liberă, cât şi în blocul sovietic.

— Şi Krupskoi ăsta a lucrat cu ei – cu Matarese? întrebă Pryce.

— A spus că toţi lucram de ani de zile cu ei. Se trimiteau semnale, se aranjau întâlniri în câmpii sau în păduri, departe de privirile indiscrete; oameni din umbră se întâlneau cu alţi oameni din umbră. Se încheiau înţelegeri de tipul omoară-l sau omoar-o, noi plătim.

— Şi s-au putut împăca cu chestia asta?

— Ambele părţi, răspunse Scofield. Extremiştii erau tentaculele lor şi le rezolvau treburile, fără ca ei să poată fi bănuiţi.

— Dar ar fi trebuit să existe anumite documente de decont. Cum erau plătiţi?

— Fără înregistrări de chitanţe din motive de securitate naţională. Este un eufemism folosit întotdeauna când vrei să cumperi ceva ce nu poţi cumpăra pe cale legală. Sovieticii aveau, evident, mai puţine probleme în domeniul ăsta, dar nici noi nu eram cu mult mai prejos. Ca să spunem lucrurilor pe nume, guvernele noastre nu se aflau în război în mod oficial, dar noi da. Era o încăierare al naibii de sângeroasă, iar noi eram carnea de tun, de ambele părţi.

— Eşti cam cinic, nu-i aşa?

— Bineînţeles că este, spuse Antonia Scofield. Bărbaţii

asemeni soţului meu sau lui Vasili Taleniekov sunt nişte ucigaşi în libertate, ucigaşi care trebuiau să ia vieţile unor bărbaţi şi femei despre care ştiau că sunt gata să-i ucidă! În ce scop? În timp ce superputerile pretindeau că se apropie una de alta proclamând destinderea sau cum îi vor fi spus, agenţi ca Brandon Scofield şi Vasili Taleniekov primeau ordin să continue asasinatele. Unde e logica, Cameron Pryce?

— Nu ştiu ce să răspund, doamnă Scofield… Antonia. Erau alte vremuri.

— Dar cum sunt vremurile tale, Cam? întrebă Beowulf Agate. Ce ordine ai primit? Pe cine urmăreşti?

— Nişte terorişti, aşa cred. Şi printre cei mai periculoşi presupun că sunt aceşti Matarese, pentru că este un terorism de tip nou, cel puţin aşa mi se pare.

— Ai dreptate, tinere, încuviinţă Scofield. Poate că nu masacrează oamenii punând bombe în clădiri, în schimb plătesc diverşi psihopaţi ca să facă treaba asta. Vor face însă orice, dacă va fi vorba de o parte componentă a strategiei lor.

— Ce fel de strategie?

— Strategia unui cartel internaţional, preocupat numai de puterea financiară ca atare.

— Ca să-şi atingă un asemenea scop ar trebui să elimine competiţia, să-i neutralizeze pe concurenţii din întreaga lume.

— Acum ai înţeles. Capitalismul a luat-o razna, a deraiat. Un mamut care apasă pe toate butoanele, care fixează preţul zilei, o concurenţă falsă realizată de parteneri care nu se întrec între ei. Şi ce urmează după asta, ofiţer Cameron Pryce?

— Nu ştiu ce vrei să spui…

— Vreau să ştiu ce urmează după asta. Principalele centre financiare ale lumii sub conducerea unei singure autorităţi supreme. Ce urmează după asta?

— Guvernele, spuse calm Cameron, mijindu-şi ochi – cel care deţine sursele financiare principale ia deciziile politice.

— Ai ajuns în fruntea clasei, băiete! exclamă Scofield ridicând paharul gol şi privind şugubăţ spre soţia sa. Se poate iubirea mea?

— Am să aduc toată sticla, spuse Antonia şi se ridică. Ai fost băiat cuminte atâtea luni de zile?

— N-am avut de ales, naiba să mă ia! Nenorociţii ăia de doctori din Miami.

— Dar s-ar putea întâmpla aşa ceva cu adevărat? conţinut gânditor agentul CIA. Chiar ar putea să se întâmple?

— Există mai multe precedente în istorie decât putem să enumerăm noi acum, Cameron. Fuziuni peste fuziuni, companii mai mici înghiţite de altele mai mari, monopoluri globale, tinere. Ajungem la vremea faraonilor, care îşi omorau moştenitorii şi la romani care au desfiinţat senatele pentru ca cezarii să poată conduce totul. Nu e nimic nou, doar că s-a modernizat, s-a computerizat. Ticăloşii care vor să aibă totul vor reuşi, dacă nu sunt opriţi.

— Şi cine o să-i oprească?

— Eu nu, Dumnezeu mi-e martor că nu mă mai interesează. Poate că alţi oameni – oamenii care nu sunt vizaţi – au să se dezmeticească şi au să-şi dea seama că libertatea lor a fost înghiţită de infernalul aparat al supremaţiei financiare Spre asta tinde Matarese. Rezultatul – state poliţieneşti pretutindeni. Nu pot supravieţui altfel.

— Şi chiar crezi că lucrul acesta se poate întâmpla?

— Depinde de capul celui care îi conduce şi de cei care fac parte din consiliul de conducere. Sincer să fiu, da, cred că se poate întâmpla. Dacă stai să analizezi mai bine lucrurile îţi dai seama că este vorba de terorismul consiliilor de conducere de ciocniri internaţionale, de proclamarea unor legi antitrust Este ca şi când General Motors, Ford, Chrysler, BMW, Toyota, Porsche şi încă vreo alţi doi, trei producători s-ar aduna la un loc şi ar conduce întreaga producţie de automobile a lumii. Nu este chiar incredibil şi nici foarte departe în timp.

— Şi o dată ajunşi aici vor porni împotriva guvernelor, spuse Pryce.

— O, cred că unii sunt deja recrutaţi, aşa cum erau şi acum treizeci de ani. Unul din ei era cât pe-aci să devină preşedintele Americii. Conduc Departamentul de Stat şi Pentagonul ca şi când ar avea majoritatea în Camera Senatorilor. Având acum putere şi la nivel internaţional, să ne imaginăm că ar controla Foreign Office-ul din Anglia, Quai d’Orsay în Franţa, Roma, Ottawa şi Bonnul – ce imagine încântătoare, nu-i aşa? Dumnezeule mare, în câţiva ani, avându-i pe politicieni în buzunar, după câteva conferinţe Matarese la nivel înalt am mărşălui după cum vor bate ei toba, fericiţi şi nepăsători până când vom înţelege că, acolo unde încetează răpăitul tobelor lor se termină şi alternativele

noastre. Vom cumpăra ceea ce vor ei să ne vândă, vom crede ceea ce vor ei să credem, altfel va fi vai de noi.

— Terorismul consiliilor de administraţie – cumplit termen.

— Şi la fel de periculos ca oricare altul, Cam. Din momentul în care vor pune un picior în prag, un monopol acolo, o fuziune dincolo, conglomerate interdisciplinare ici şi colo, nu vor mai accepta nici un fel de opoziţie.

— Se pare că nu acceptă nici acum, spuse Pryce. Îi povesti lui Scofield despre cele patru asasinate: bancherul francez, doctorul spaniol, englezoaica, jucătorul italian de polo din Long Island.

— Ştim că francezul avea o legătură cu Matarese, spuse Pryce. Se află la dosar, sunt chiar vorbele lui. Şi în dosarele afacerilor celorlalţi sunt diverse date incomplete cu privire la proveniența banilor, conform informaţiilor celor mai recente ale lui Frank Shields.

— „Ochi-Mijiţi” e foarte meticulos în chestiunile astea, spuse Beowulf Agate. A fost întotdeauna foarte suspicios când apăreau asemenea „lacune”. Căuta un model preexistent şi dacă nu-l găsea căuta altceva.

— Acest altceva este acum Matarese. Asasinatele au avut loc într-un interval de patruzeci şi opt de ore. Ucigaşii au dispărut, nu există nici o urmă, nici o pistă…

— Asta e ceva, îl întrerupse Scofield.

— Şi de ce istoria averilor lor este aşa de complexă continuă Cameron. Amorfă, aşa a spus Frank. Presupun voia să spună neclară.

— Sunt sigur că asta voia să spună. Fostul ofiţer al CIA râse din nou, mai mult pentru sine.

— Câţi milionari sunt dispuşi să-ţi arate dosarele, mai ales dacă sursele veniturilor lor prezintă anumite aspecte discutabile, indiferent cât timp a trecut de atunci?

— Nu cunosc prea mulţi milionari, nu personal, vreau să spun.

— Acum mă cunoşti pe mine.

— Şi eşti…

— Destul despre subiectul ăsta. Înţelegi ce vreau să spun?

— Nu tocmai, însă ţinând seama de statele tale de serviciu presupun că e vorba de o primă de despărţire… Ei bine, de unde să începem? De unde să încep?

— Ai spus-o chiar tu – ia urma banilor, răspunse Scofield; Frank Shields e bun, dar e un analist. Se pricepe la numere

lucrează cu hârtii, cu materiale printate la computer, cu grafice scheme şi cu dosare alcătuite de oameni cu simţ de răspundere dar şi de alţii fără acest simţ, de regulă mai toţi anonimi. Trebuie să lucrezi cu oameni, nu cu reproduceri electronice.

— Am mai făcut asta şi altă dată, spuse Pryce şi sunt convins că e bine aşa. Noua tehnologie poate avea unele avantaje, poate să privească şi să asculte, dar nu să stea de vorbă cu oamenii. Totuşi, de unde să încep să caut urma banilor?

— Ce să spun, făcu gânditor Beowulf Agate. Din moment ce nu poţi da de urma ucigaşilor, începe cu victimele. Cu familiile lor, cu avocaţii, bancherii, poate chiar cu prieteni apropiaţi şi cu vecinii. Cu oricine care ar fi putut şti ceva în, legătură cu atitudinea lor; poate că au vorbit, au scăpat câte ceva despre ei înşişi. Este al naibii de plicticos – dar face şi asta parte din meseria ta – şi s-ar putea să dai peste o altă uşă în labirint pe care va trebui s-o deschizi.

— Şi de ce ar fi dispus vreunul din ei să stea de vorbă cu mine?

— Ei, la naiba, asta e simplu. Compania are relaţii şi Frank are relaţii. O să-ţi dea nişte legitimaţii – Dumnezeule mare, am avut la vremea noastră o sumedenie. Tu eşti băiatul cel bun – încerci să-l găseşti pe cel care le-a ucis fiinţa apropiată, iar comunitatea ţi-a dat cale liberă.

— Cale liberă? Ce vrea să însemne asta?

— E un jargon al nostru. Înseamnă că ai autoritatea de a pune întrebări.

— Ce autoritate?

— Cui îi pasă? Principalul e că o să ai legitimaţii.

— Nu poate fi chiar aşa de simplu…

— Simplitatea este cheia oricărei infiltrări, tinere Cameron. Îmi pare rău că trebuie să-ţi amintesc acest lucru.

— Înţeleg, dar nu pricep.

— Atunci gândeşte-te ceva mai mult.

Antonia Scofield intră grăbită pe sub arcadă.

— Pericol, strigă ea. M-am dus în faţă să sting luminile şi am văzut nişte explozii la orizont.

— Stinge lumânările! ordonă Scofield. Pryce, vino cu mine!

Ca nişte infanterişti în junglă, cei doi bărbaţi o luară la fugă prin frunzişul des, pe poteca abia vizibilă. Cameron avusese prezenţa de spirit să-şi înşface sacoşa atunci când îl văzuse pe

Scofield că ia de pe o masă un obiect pătrat, învelit în piele. Străbătură mai mute pâlcuri de vegetaţie şi ajunseră pe plaja pietroasă unde se aflau celulele fotoelectrice care prindeau razele soarelui.

— Jos! spuse bărbatul mai în vârstă, scoţând din cutia de piele un binoclu mare cu infraroşii. Pryce desfăcu fermoarul sacoşei sale şi-şi scoase propriul binoclu. Acum scrutau orizontul împreună. Undeva departe, se vedea o licărire pe apă, însoţită de lumini ce sclipeau intermitent.

— Ce înseamnă asta? întrebă Scofield.

— Îţi spun imediat, răspunse Cameron şi scoase din sacoşă telefonul; dar simt o durere ascuţită în stomac.

— Ca un fel de gol, nu-i aşa?

— Chiar foarte gol, domnule Scofield.

— Îi cunosc. E întotdeauna la fel.

— O, Dumnezeule! izbucni Pryce. Nu se aude nimic Nu răspunde nimeni!

— Barca ta?

— Cuterul Pazei de coastă. A fost aruncat în aer. Copii ăia... erau nişte copii! Morţi! Toţi morţi!

— S-ar putea să vină aici...

— Aici? Cine?

— Cei care au scufundat cuterul, răspunse rece Scofield, Suntem într-un arhipelag foarte mic, există vreo şase-şapte mini-insule, dar s-ar putea să-şi concentreze atenţia asupra acesteia.

— Dar cine sunt ăştia? Contrabandişti de droguri care vor să se descotorosească de cei care îi urmăresc?

— Ar fi bine să avem norocul ăsta, tinere şi spun asta cu multă tristeţe gândindu-mă la copiii ăia.

— Ce vrei să spui? Crezi că vin după mine? Dacă îţi închipui aşa ceva, să ştii că e o nebunie. Am coborât pe partea cealaltă a vasului care mergea spre vest şi am aşteptat un nor gros înainte de a porni cu barca. Nu putea să mă vadă nimeni altcineva decât de aici, adică tu.

— Nu, Cameron Pryce, nu sunt pe urmele tale; te-au urmărit pe tine, dar nu după tine vin. Ai reuşit să faci ceea ce ca să fiu sincer, eram convins că nimeni nu va mai putea face. M-ai atras înapoi, în infern. Au hărţi maritime, coordonate Dacă nu chiar în seara asta, mai devreme sau mai târziu vor fi aici.

— Îmi pare rău! Am încercat să-mi calculez cu grijă fiecare

mişcare ca să te protejez.

— Nu te învinovăţi. Oricâtă experienţă ai avea, nu eşti pregătit pentru ei. Puţini oameni pe lumea asta sunt pregătiţi să le facă faţă. Dar dacă vin în seara asta, vor fi întâmpinaţi de cineva care este pregătit şi are o surpriză pentru ei.

— Ce?

— Am să-ţi explic mai târziu. Stai aici, mă întorc în cinci minute sau poate chiar mai repede. Fostul agent secret se ridică în picioare.

— Cine sunt ăştia? întrebă Pryce.

— Mai e nevoie să-ţi spun? Matarese.

5

Furios şi neliniştit în acelaşi timp, Cameron îşi impuse să rămână calm. Mâinile care ţineau binoclul nu-i tremurau în timp ce privea în noapte. Sclipirea intermitentă a luminii era tot mai slabă în întunericul des şi, în cele din urmă, dispăru. Focul fusese înghiţit de mare, totul dispăruse. Pryce îşi mută binoclul încet spre fiecare spărtură din nori care lăsa să se vadă lumina lunii, spre stânga, apoi spre dreapta, deasupra locului unde se înecaseră luminile, apoi în jos, pentru eventualitatea că vreun vas s-ar fi putut strecura, la adăpostul întunericului.

Uite-l! O siluetă mică, neagră, luminată de lumina slabă a lunii. Parcă venea direct spre Inelul exterior 26 – oare chiar aşa să fie? Unde dispăruse Scofield?

În aceeaşi clipă auzi foşnetul frunzişului şi Beowulf Agate apăru dintre frunzele de palmier, urmat de Antonia. Fiecare ducea câte un obiect greu. Bray purta pe umăr un lansator de rachete. Sacul mare din pânză de cort pe care soţia lui îl căra, de fapt mai mult îl târa, conţinea fără îndoială proiectile.

— Ceva noutăţi? întrebă Bray, luând sacul de la Antonia şi aşezând lansatorul jos, pe pietrele care ieşeau din nisip.

— O barcă, prea departe ca s-o pot descrie, dar se pare că vine încoace.

— Sunt mai multe locuri de acostare, căci nu le pot numi insule, de o parte şi de alta. Cel care conduce barca trebuie să se îndrepte mai întâi spre primul – noi suntem al treilea.

— Nu e prea mare consolare…

— Ar putea fi suficientă, i-o reteză Scofield. Vreau să văd ce fel de echipament are la bord.

— Ce contează?

— Contează ca să ştiu dacă o arunc în aer sau nu. Antene mari, discuri pentru satelit, radare, contează chiar foarte mult, crede-mă pe cuvânt.

— Va trebui s-o distrugi dacă aruncă ancora pe ţărm.

— Dumnezeule mare, ce idee bună mi-ai dat! strigă Bray întorcându-se către soţia lui.

— Dacă gândeşti ceea ce cred eu că gândeşti, înseamnă că

eşti nebun, spuse Antonia Scofield, pe un ton rece ca gheaţa.

— Nu chiar, răspunse Beowulf Agate, suntem în avantaj; avem toate avantajele. Este vorba de o ambarcaţie mică. Câţi oameni poate să aibă echipajul? Patru, cinci, şase?

— Îţi admir logica, dragul meu, spuse Antonia ironic. Am să mă duc în casă şi am să mai aduc nişte arme. Se ridică şi porni în goană înapoi.

— Antonia schimbă întotdeauna pe „iubitul meu” în „dragul meu”, când e furioasă pe mine, spuse Scofield zâmbind. Asta înseamnă că ştie că am dreptate, dar nu vrea să recunoască.

— Mi-e ciudă să recunosc că nu ştiu despre ce vorbiţi nici unul din voi.

— Uneori am impresia că eşti cam lent în gândire, Cam.

— Dă-i drumul! Despre ce vorbiţi?

— Ca un fost profesionist, m-am gândit că ar fi nostim dacă ne-am urca la bordul navei. Dacă am rechiziţiona-o, mai exact spus. Am putea afla o mulţime de lucruri interesante, nu-i aşa? Am putea să-i atragem aici şi să preluăm controlul, adică să inversăm rolurile. Ei să devină ţintele.

— O, Dumnezeule mare, pricep ce vrei să spui! exclamă Pryce. Trebuie să stabilim o comunicaţie navă-ţărm. Îi luăm! Pe cei care vin aici, le arătăm lansatorul de rachete îndreptat spre barca lor şi îi facem să înţeleagă că orice mişcare greşită le va fi fatală.

— Şi tragem linie.

— Ce ne aduce doamna Scofield?

— Trei puşti MAC-10, aşa cred. Au o rază de acţiune mai mare şi sunt mai precise. Sunt o comandă cu totul specială, cu amortizor de zgomot. Se aude doar un pocnet slab. Ideea este că, dacă va trebui totuşi să tragem, putem să fugim după aceea fără să ne trădăm poziţiile.

— Antonia se pricepe la treburile astea?

— La fel de bine ca oricare dintre noi. Este mai mult decât mine în pas cu lumea pe care am părăsit-o. Nu poate uita cât timp am fost fugari prin lume. Este convinsă că şi acum suntem. Cred că ar fi în stare să conducă un tanc, să arunce în aer un distrugător dacă vreunul din noi – sau Taleniekov – ar fi în primejdie.

— Mai rar aşa femeie.

— Aşa este, mai rar aşa femeie, încuviinţă blând Beowulf Agate. Fără ea, nici eu, nici Taleniekov n-am fi supravieţuit… Uite

că vine!

— M-am hotărât să iau pentru mine un Uzi, spuse gâfâind Antonia şi aruncă jos armele. Este mai uşor şi trage mai bine de aproape. Am adus şase încărcătoare pentru MAC, sunt în pungile de plastic cu dungi roşii; ale mele sunt în cea albastră... Ce mai facem, iubitule?

— Aha, s-a muiat, exclamă Scofield. E ca la Ajaccio sau la Bonifaci, nu-i aşa, Toni?

— Mi-e silă, ticălosule!

— Vezi tu, Cam, este întotdeauna la înălţimea situaţiei, aşa e, bătrânico?

— Cu bătrâneţea mă pot împăca, cu moartea nu.

— Ai cumva o lanternă în săculeţul ăla al tău cu minuni, Pryce?

— Bineînţeles.

— Scoate-o, aprinde-o şi joacă-te cu jetul de lumină în toate direcţiile. N-o fixa pe navă, roteşte-o în jurul ei. Victimele noastre trebuie s-o zărească.

— Sper că ştii ce faci, spuse Cameron.

— Ca să te parafrazez, dragă băiete, ştiu şi nu ştiu. Şti pur şi simplu că poate fi o scurtătură şi asta este ceea ce căută întotdeauna, nu-i aşa?

— În privinţa asta nu există nici o îndoială, fu de acord Pryce, aprinzând lanterna puternică şi începând să descrie cercuri mari pe cer, pe deasupra siluetei care se apropia.

— A schimbat direcţia! spuse Scofield. Se îndrepta spre Inelul 24 şi acum s-a întors. Bine lucrat, tinere!

— Şi acum ce facem? întrebă Cameron.

— Or să trimită o barcă, spuse Antonia. Eu mă duc spre dreapta, către fundătură, iar tu du-te la stânga, Cam.

— Şi ce facem după aia? întrebă tânărul.

— O să mai vedem ce se întâmplă, răspunse Scofield aşezându-şi mai bine lansatorul pe bolovanii de pe plajă. Am să-l poziţionez direct spre navă. Oricine s-ar afla pe ea, va fi pe punte... După aceea o să aflăm ce şanse avem.

— Dar dacă au şi ei ceea ce ai tu? întrebă Cameron. A putea să arunce insula în aer.

— Dacă au aşa ceva şi dacă văd că cineva se îndreaptă spre arme, ambarcaţia va zbura în aer.

Micul trauler îşi continuă drumul către Inelul exterior, 26. Când ajunse la o distanţă de două sute de metri de ţărm, la prora ei se

putu distinge un tun suficient de puternic pentru a arunca în aer cuterul Pazei de coastă. Cei câţiva oameni care se aflau pe punte – trei, mai exact – erau mai preocupaţi de lansarea la apă a unei bărci de cauciuc. Apăru şi comandantul şi le strigă să arunce ancora, apoi îşi duse binoclul la ochi. La brâu avea un pistol mare în tocul lui de piele.

— Chipul ăsta mi-e cunoscut, strigă Pryce. E un suedez de pe lista teroriştilor din Stockholm. Unul dintre suspecţi, în cazul Palme.

— Şi-a găsit un nou cămin, puse Scofield. Acum chiar că vreau să ajung la bord.

— Ai grijă, dragul meu.

— Deci tot mai e supărată… O să am, iubito, du-te spre dreapta. Dar, pentru Dumnezeu, stai ascunsă şi profită de mica noastră junglă. Şi nu uita că are şi el aceiaşi ochelari de noapte ca şi noi.

— Am plecat.

— Şi tu, Pryce, ia-o spre stânga. O să-i prindem pe ticăloşi într-un foc încrucişat. Dar ţine minte, dacă trebuie să tragi, prima salvă să treacă pe deasupra capetelor lor. Vrem prizonieri, nu cadavre.

— Am înţeles, domnule.

— Termină cu aiureala asta cu „domnule”. Nu sunt mentorul tău, sunt doar o întâmplare.

Barca de cauciuc pătrunsese în micul golf; se afla acum la maximum şaptezeci de metri de Scofield şi de lansatorul lui. Pe partea dreaptă a golfului în formă de potcoavă, Antonia stătea ascunsă în umbra junglei, cu Uzi în mână. Pe malul din stânga, Pryce aştepta în genunchi în poziţie de tragere.

Primul din cei trei oameni aflaţi în barcă sări peste marginea acesteia cu o armă în mâna stângă şi o frânghie în dreapta. Al doilea coborî ţinând în mâini un automat. Comandantul opri motorul şi îi urmă. Şi el era înarmat.

În lumina slabă a lunii păreau nişte pescari obişnuiţi. Doi dintre ei aveau bărbi, căci pe mare oamenii nu erau dispuşi să risipească apa caldă ca să se bărbierească. Al treilea nu purta barbă şi părea mai tânăr decât ceilalţi, înjur de treizeci şi cinci de ani. Tovarăşii lui – subţiri dar bine clădiţi – păreau trecuţi de cincizeci. Cel de-al treilea bărbat era îmbrăcat cu haine destul de scumpe – blugi albi strimţi, geacă largă din bumbac şi şapcă cu

cozoroc. Ţinuta lui contrasta cu pantalonii şi cămăşile murdare ale celorlalţi. Toţi trei aveau atârnată de gât câte o lanternă.

— Tu du-te acolo, Jack, strigă bărbatul mai tânăr, adresându-se celui aflat în faţă. Fixează barca şi cercetează zona. Îi indică direcţia în care se afla Antonia. Tu, Harry, verifică celălalt mal al golfului – domeniul lui Pryce. Trebuie să fie cineva acolo, raza aia de lumină n-a apărut din senin.

Şeful echipei vorbea englezeşte, dar se vedea că nu era limba lui maternă. Avea un accent european, slovac sau baltic.

— Nu ştiu ce să zic, strigă Harry, cu un evident accent australian. Caraibile astea sunt un loc ciudat, reflectă fel de fel de lumini.

— Dar am văzut cu ochii noştri. Dă-i drumul!

— Dacă am văzut ce am văzut, replică omul numit Jack într-o londoneză autentică, atunci unde naiba sunt acum?

— Păi caută. Asta e, caută!

— Nu sunt plătit să-mi ia capul nişte nenorociţi de sălbatici!

— Eşti plătit mai mult decât valorezi cu totul, Harry Acum grăbeşte-te!

În momentul acela Scofield, care stătea ascuns, văzu ceea ce spera să vadă: şeful echipei scoase un mic walkie-talkie din buzunar şi vorbi în el: „Nici un semn pe plajă şi nu se văd lumini dincolo de copaci şi de tufişuri. Pornim în recunoaştere. Lasă aparatul deschis.”

Omul aprinse lanterna şi şi-o trecu în mâna stângă, descriind cu ea câteva cercuri. Scofield se lăsă imediat pe vine lumina trecu pe deasupra capului său, prin spatele stâncilor şi a lansatorului ascuns. Se făcu din nou întuneric. Beowulf Agate privi pe deasupra bolovanilor. Era alarmat.

Conducătorul echipei văzuse ceva şi Bray ştia ce anume şirul de plăcuţe absorbante care alimentau celulele fotoelectrice, una din sursele de energie de pe insulă. Omul înainta încet.

La capătul din dreapta al plajei, subordonatul pe nume Jack păşea cu grijă pe nisip, în timp ce jetul de lumină al lanternei lui alerga în toate părţile. Ajunse la mai puţin de un metru de Antonia şi în momentul acela, femeia ieşi din ascunzătoare, îi propti arma în spinare şi îi şopti:

— Dacă scoţi un singur sunet ai să-ţi dormi somnul de veci laolaltă cu peştii, cred că aşa se spune. Aruncă arma!

Pe malul stâng, Pryce aştepta în spatele bolovanului, în timp

ce australianul se apropia cu lanterna atârnând de gât. Când omul ajunse aproape, Cameron înconjură piatra uriaşă şi făcu un pas lateral, la un metru în spatele intrusului.

— Dacă spui ceva, ajungi în iadul cangurilor, prietene, spuse el calm, dar categoric.

— Ce na…

— Ţi-am spus o dată, îl întrerupse Pryce furios. Vrei să-ţi laşi hoitul pe plajă?

— Nu-ţi face griji pentru mine, prietene. N-am venit la bord pentru porcăria asta.

— Dar pentru ce ai venit la bord… amice?

— Pentru bani! Ticăloşii plătesc pentru o săptămână cât câştig altfel în două luni.

— Cum de-ai ajuns aşa de departe de casă?

— Am lucrat pentru ei în teritoriile de vest, aproape de Perth, în Oceanul Indian. Sunt un marinar bun şi la mine chestiile cu morala nu sunt prioritare, dacă înţelegi ce vreau să spun. Oricum o să ajungem cu toţii în iad.

— Ştii pentru cine lucrezi?

— N-am nici cea mai mică idee. Cred că fac contrabandă. Probabil cu droguri. Ies în calea vapoarelor de marfă şi a tancurilor petroliere care merg spre Durban şi Port Elizabeth.

— Eşti un tip grozav.

— Aşa cred şi copiii mei. Le aduc slănină în casă, cum spuneţi voi, yankeii.

— Ţine capul drept, australianule, o să te doară mai puţin.

— Ce…?

Cameron lăsă jos arma, ridică braţele deasupra capului şi lovi la baza gâtului australianului, de ambele părţi. Carotidele fură comprimate violent. Omul avea să rămână inconştient cel puţin două ore.

Din întuneric se auzi vocea celui care vorbea engleza cu accent străin.

— Jack, Harry, am găsit! Sunt o mulţime. Zeci şi zeci de plăcuţe mici care duc spre un cablu central. Sunt aici, le-am găsit, asta e sursa lor de electricitate!

— Şi eu te-am găsit pe tine, spuse Scofield, ridicându-se din spatele stâncii, cu arma automată în mână. Îţi sugerez să renunţi la AK-47 până nu devin nervos şi îţi plasez un glonţ în frunte. Nu-mi plac armele astea. Omoară oameni.

— Dumnezeule mare, tu eşti?

— Ce-ai spus?

— Beowulf Agate, numele tău conspirativ!

— Poţi să-ţi dai seama de asta pe întuneric?

— Ţi-am auzit vocea înregistrată pe bandă.

— Şi de ce erai aşa de nerăbdător să mă găseşti?

— N-am avut nici un motiv până de curând. Beowulf era o amintire, un om care dispăruse.

— Şi acum am reapărut?

— Ştii motivul la fel de bine ca şi mine – bătrâna din Celeabinsk, Rene Mouchistine pe iaht.

— Am auzit.

— Pentru ce altceva ar fi venit să te caute noul Beowulf al CIA, Pryce?

— N-am nici cea mai vagă idee. Poate îmi spui tu.

— Este expert, iar tu cunoşti multe nume.

— Le-am uitat. Lumea nu mă mai interesează. Dar, cum de ai aflat despre Pryce? E vorba de o investigaţie patru zero, strict secretă.

— Şi metodele noastre sunt secrete, dar foarte eficiente. Mai bune decât ale Companiei.

— Ale noastre însemnând ale clanului Matarese bineînţeles.

— E de presupus că ofiţerul Pryce ţi-a dezvăluit acest lucru.

— De fapt, n-a fost nevoie s-o facă, dacă asta te interesează.

— Serios?

— Asta demonstrează că sursele voastre şi ale mele provin din acelaşi loc. Asta chiar că este interesant, nu-i aşa?

— Dar şi fără relevanţă, domnule Scofield. Numele pe care le-ai uitat şi companiile pe care le reprezintă sunt lipsite de însemnătate acum. Cei mai mulţi dintre oameni, dacă nu cumva chiar toţi, sunt morţi.

— Şi totuşi, câteva nume îmi vin în minte, cu toate că au fost foarte bine îngropate în toţi aceşti ani, nu-i aşa? Ia să vedem dacă pot să-mi amintesc… Era un anume Voroşin din Leningrad şi Verachten din Essen, aşa e? Amândoi aparţineau guvernelor lor, dar erau legaţi şi de altcineva – de altceva din Boston, Massachusetts.

— Destul, domnule Scofield.

— Nu-mi strica plăcerea. Memoria mi s-a activat – asta nu s-a mai întâmplat de ani de zile. Mai era vorba parcă şi de Industriile

Waverly din Anglia şi ele legate strâns de Boston. Şi Scozzi-Paravacini. Sau poate se numeau Paravacini-Scozzi? Parcă din Milano, aşa e? Oricum, primea ordine tot de la Boston…

— Ai demonstrat ceea ce voiai să demonstrezi…

— Dumnezeule mare, nu se poate să nu amintim de tragica moarte a unor lideri străluciţi ca Guillaumo Scozzi, seducătoarea Odile Verachten şi încăpăţânatul David Waverly. Am avut întotdeauna sentimentul că aceştia nu erau pe placul… pe placul Ciobănaşului.

— Cenuşă, Scofield. Repet, sunt lipsite de însemnătate. O poreclă a cuiva care a murit şi a fost de mult dat uitării.

— Ciobănaşul… În anumite părţi a lumii voastre secrete, omul acesta este o legendă veche de câteva decenii. O legendă despre care au scris cei pe care el i-a distrus în cele din urmă. Dacă ar fi găsite şi puse cap la cap, scrierile acestea ar schimba istoria finanţelor internaţionale, aşa e?… Sau ar trasa o schiţă a viitorului.

— Îţi spun pentru ultima oară! Şeful echipei de recunoaştere vorbea printre dinţi. Fleacuri fără însemnătate!

— Atunci ce cauţi aici? întrebă Bray. De ce ai fost atât de grăbit să mă găseşti?

— Execut ordinele.

— O, ador expresia asta. E o scuză pentru foarte multe lucruri, nu-i aşa?

— Îţi închei frazele cu prea multe semne de întrebare.

— Este singura cale de a afla ceva, nu-i aşa?

— Dă-mi voie să fiu sincer, domnule Scofield…

— Vrei să spui că până acum n-ai fost?

— Te rog, încetează!

— Scuză-mă, continuă.

— Vremurile s-au schimbat de când ai părăsit Agenţia! domnule…

— Vrei să spui că sunt antediluvian, depăşit? interveni din nou Bray.

— Numai în termeni relativi, răspunse omul din Europa Centrală, tot mai iritat. Au fost elaborate bănci de date de-a dreptul incredibile, instrumentele electronice pot să scaneze mii de documente în fiecare oră şi să le stocheze, profunzimea cercetărilor a devenit incredibilă.

— Deci, dacă întâmplător menţionez vreunul din aceste nume

uneia din părţile interesate, s-ar putea ajunge la alte noi, la companii noi, asta vrei să spui? Asta înseamnă că toată istoria corporaţiei din Boston ar trebui rescrisă.

— Ceea ce vreau să-ţi comunic, domnule Scofield, spuse intrusul printre dinţi, ca şi când s-ar fi adresat unui senil, este că suntem gata să-ţi dăm câteva milioane de dolari ca să dispari din nou. În America de Sud, în insulele din Sudul Pacificului unde doreşti. Putem să cumpărăm o proprietate, o casă, un conac pentru tine şi soţia ta.

— De fapt, nu suntem căsătoriţi, cred că ştii asta, e vorba doar de un angajament reciproc.

— Asta chiar că nu mă interesează. Pur şi simplu îţi ofer o alternativă incomparabilă la ceea ce ai acum.

— Ai fi putut să mă ucizi – şi gata, problema era rezolvată.

— Îţi amintesc că Pryce a venit aici. Asta poate provoca nişte complicaţii teribile. Apropo, unde e?

— Doamna Scofield se plimbă cu el prin golf; este o noapte frumoasă, cu lună... Aşadar, nu respingi soluţia, numai consecinţele.

— Exact aşa cum ai fi făcut şi tu în tinereţe. Beowulf Agate era cel mai pragmatic dintre agenţii secreţi.. Omora atunci când considera că trebuie.

— Nu e chiar adevărat. Omora atunci când era necesar – e o diferenţă. Convingerea sau conjunctura n-au avut nimic de-a face cu asta.

— Ajunge! Care e răspunsul tău? Vrei să trăieşti confortabil sau să rămâi pe această insulă cât un făraş şi să mori pe ea?

— Dumnezeule mare, ce decizie trebuie să iau? spuse Scofield, lăsând automatul cu ţeava în jos. Pentru soţia mea ar fi minunat, dar eu m-aş gândi mereu că... Beowulf Agate îl urmărea cu atenţie pe intrus. Bărbatul dusese mâna dreaptă spre geaca largă. Brusc, ridică marginea acesteia şi scoase un pistol. Înainte să apuce să tragă, Bray ridică arma şi trase o singură dată. Bărbatul se prăbuşi pe nisip, cu sângele ţâşnind din piept.

— Ce a fost asta? se auzi o voce din radioul mortului. Am auzit ceva! Ce a fost?

Scofield alergă spre cadavru, îl trase în tufişuri şi îi scoase micul interfon din buzunarul jachetei. După ce îl închise strigă încetişor:

— Judecând după tăcerea voastră, porumbeilor ascunşi, presupun că v-aţi îndeplinit misiunile. Vă rog să vă întoarceţi cu băgare de seamă la Moş Crăciun.

— Omul meu doarme, spuse Pryce, ieşind dintre tufişuri. O să mai doarmă încă vreo două ore.

— Aici mai e unul care merge în patru labe, adăugă Antonia, ieşind cu prizonierul ei dintre crengi. Unde e celălalt?

— A fost foarte nepoliticos; a încercat să mă ucidă.

— Şi acum ce facem, soţiorul meu drag?

— Lucrul cel mai simplu din lume, bătrânico, răspunse Scofield, privind prin binoclu. O să-l activăm pe aşa-zisul căpitan al traulerului. Cam, ai nişte frânghie în sacul tău minune?

— Nu.

— Atunci scoate-ţi tricoul, rupe-l în fâşii şi leagă-l pe prizonierul lui Toni de mâini şi de picioare. Cu ce mai rămâne, fă-i un căluş şi, dacă nu te superi, aplică-i şi o mică anestezie manuală.

— Cu plăcere. Pryce se puse pe treabă.

— Şi eu, Bray?

— Stai puţin, iubito, răspunse Scofield, care mai privea încă prin binoclu. A, uite-l. Se apleacă, probabil către un radio. E clar că nu mai există altcineva pe vas.

— Şi?

— Şi fugi acasă, ia câteva rachete luminoase – patru sau cinci o să fie de ajuns, apoi aleargă repede spre cărarea de la răsărit, cam două-trei sute de metri şi lansează una.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? O să afle că suntem aici!

— Asta ştie deja, iubito. Acum trebuie să-l zăpăcim puţin.

— Cum?

— Fugind înapoi spre casă şi apoi pe cărarea spre vest de unde o să lansezi un alt semnal luminos. Aprinde-o pe prima peste opt minute, să zicem, iar pe a doua peste unsprezece.

— Încep să înţeleg la ce te referi… Livorno, Italia ca să fiu mai precis.

— Acolo a funcţionat, nu-i aşa?

— Da, a mers, iubitule. Am plecat. Antonia dispăru în tufişuri.

— Întrucât eu n-am fost la Livorno – de fapt am fost, da: nu o dată cu voi – n-ai vrea să-mi spui şi mie ce s-a întâmplat acolo? Şi pentru că tot veni vorba, eu ce trebuie să fac?

— Ştii să înoţi?

— Da. Am şi diplomă de scafandru până la o sută de metri.

— Impresionant, dar aici nu avem timp să te îmbrăcăm în costumul ăla de om-păianjen. Ştii să înoţi aşa, pur şi simplu?

— Bineînţeles.

— Cât de mult poţi înota pe sub apă?

— Cel puţin cincisprezece-douăzeci de metri. Atunci o să meargă. Du-te până la vas, treci pe sub el, urcă pe partea cealaltă şi lichidează-l pe individ. Ai un cuţit?

— Mai e nevoie să întrebi?

— Atunci dă-i drumul.

Pryce băgă mâna în sacoşă, scoase cuţitul de vânătoare şi-l prinse în jurul taliei şi alergă spre apă. Începu să înoate cu mişcări energice către vasul care se afla cam la două sute de metri; fără să scape din ochi puntea. Când căpitanul ieşi din cabina de jos, Pryce se scufundă sub luciul apei. Cinci, zece, cincisprezece metri, după care ieşi la suprafaţă ca să ia aer şi tot aşa de câteva ori până când ajunse lângă vas. Trecu pe sub el şi ieşi la suprafaţă în partea opusă. Ridică mâna din apă şi privi la ceasul antiacvatic. Îi trebuiseră cam şase minute ca să ajungă până la vas. Prima rachetă luminoasă urma să apară peste mai puţin de două minute. Se îndreptă încet către proră. Când prima rachetă se va aprinde pe cer spre răsărit, căpitanul va alerga fără îndoială spre pupa vasului, aflat cu faţa spre răsărit. Era cea mai bună ocazie de a urca pe punte fără să fie văzut.

Uite-o! Cerul negru din stânga vasului explodă luminos. Strălucirea urca tot mai sus, ajunse în punctul culminant şi rămase acolo neclintită, orbitoare, apoi începu să coboare încet, pierzându-se în pădurea tropicală.

— Mihail, Mihail! strigă căpitanul, probabil în aparatul de radio, în timp ce alerga pe punte. Ce a fost asta?... Mihail, răspunde! Unde eşti?

Pryce ţâşni din apă cu braţele întinse, se agăţă de marginea vasului, se ridică în mâini şi se rostogoli pe punte. Apoi se târî pe lângă balustradă, respirând greu. În câteva clipe, respiraţia şi pulsul îi reveniră la normal. În acest timp teroristul suedez continuase să strige în radio:

— Mihail, dacă mă auzi, să ştii că încep să trag! E semnalul să te întorci imediat pe navă! Cu sau fără tine, eu plec de aici!

Ce mai solidaritate între ăştia ai lui Matarese, ca să nu mai

vorbim de loialitate, gândi Cameron. Ofiţerul îşi lasă subordonaţii să moară ca să-şi scape pielea. Pryce îşi dădu seama că Scofield anticipase asta!

Urmă a doua explozie de lumină, de astă dată spre dreapta, spre vest. Cerul ardea mai puternic, lumina era mai intensă decât prima dată – poate din cauza norilor care acoperiseră brusc discul lunii. Cam ţâşni în picioare când tunul bubui şi îşi făcu drum pe lângă peretele cabinei de pe punte, lumina lunii străbătea acum din nou printre nori. Căpitanul cuprins de isterie, alergă spre pupa, cu binoclul la ochi.

— Mulţumesc, spuse în gând Pryce, în timp ce se apropia pe nesimţite de el. Cu pumnul stâng îl lovi puternic pe suedez la baza craniului, iar cu mâna dreaptă îi smulse pistolul din toc. Omul se prăbuşi gemând pe punte.

— Haide, domnule viking, nu eşti chiar aşa de grav rănit. O mică vânătaie pe o vertebră. După cum susţine recrutul tău australian, o duci mult mai bine decât ei. Este convins că el London Jack şi numitul Mihail vor fi sacrificaţi… Ridică-te în picioare, fecior de târfă! Ai aruncat în aer cuterul ăla şi ai omorât nişte copii! Dacă n-aş spera că ne poţi fi de folos, ţi-aş băga imediat un glonţ pe gură. Sus, târâtură!

— Cine eşti? bolborosi căpitanul înecându-se şi strâmbându-se de durere în timp ce se aduna de pe jos. Cum ai ajuns pe vas?

— Miră-te! Poate că sunt îngerul răzbunării care a venit să te facă să ispăşeşti pentru moartea acelor tineri. Un lucru e sigur – ai să te duci înapoi la Stockholm!

— Nu!

— O, ba da! Am prea mulţi prieteni acolo ca să mă pot gândi la altceva… aparatul, te rog!

— Niciodată!

Căpitanul se repezi înainte. Cameron sări înapoi şi îl lovi apoi cu piciorul drept în testicule. Omul se prăbuşi pe punte gemând.

— Vă place să-i faceţi pe alţii să sufere, dar nu rezistaţi când e vorba s-o încasaţi voi? De ce oare nu mă miră chestia asta?

Pryce îngenunche şi scoase walkie-talkie-ul din buzunarul căpitanului. Se ridică în picioare studie butoanele, la lumina lunii, apăsă pe unul şi vorbi:

— Scofield, mă auzi sau trebuie să strig?

— Te aud, băiete, am ascultat toată conversaţia. Nătărăul tău a lăsat radioul deschis. Presupun că era emoţionat sau

dezorientat.

— Exact, domnule. Propun să vi i aici şi să ne uităm primprejur.

— Exact la asta mă gândeam şi eu.

— Eram convins.

Trăgându-i după ei pe cei doi prizonieri bine legaţi, Antonia şi Scofield se apropiară.

— Ce-aţi făcut cu nătărăul ăla elegant pe nume Mihail? strigă Pryce.

— S-a pierdut în neant, tinere prieten, răspunse Beowulf Agate. Din cauza asta am întârziat puţin.

— Ce tot spui? Din moment ce este un aparat de radio aici, înseamnă că au deja coordonatele noastre. O să-i găsească trupul.

— Puţin probabil, Cam, spuse Scofield. I-am umplut buzunarele cu pietre şi l-am scufundat în Golful Rechinilor, unde ne ţinem şi noi barca. Cum îţi spuneam, de asta am întârziat.

— Ce aţi făcut?

— Nici un om cu minte nu înoată pe acolo, crede-mă. Tipul acesta este deja o amintire. Binecuvântat să fie Domnul pentru peştii aceia hrăpăreţi.

Cabina de sub punte era dotată cu sisteme computerizate.

— Al naibii să fiu dacă înţeleg ceva din toate astea, spuse Scofield.

— Pentru mine este un mister total, adăugă şi Antonia. Trebuie să fii savant ca să le pui în funcţiune.

— Nu tocmai, interveni Pryce, aşezându-se în faţa ecranelor. Au afişaje automate care te îndrumă pas cu pas.

— N-ai vrea să ne traduci şi nouă chestia asta? întrebă Scofield.

— Ar dura prea mult şi v-ar plictisi de moarte, răspunse agentul CIA. Instalaţia asta este deschisă, ceea ce înseamnă că a fost folosită recent şi urma să fie utilizată din nou.

— Şi asta e bine?

— E mai mult decât bine, este o adevărată binecuvântare. Putem cere să ne afişeze ultimul mesaj şi să aflăm ce s-a transmis.

Pryce începu să apese pe taste. Pe ecranul verde strălucitor, apărură imediat câteva cuvinte: *Introduceţi codul pentru*

reafişare.

— La naiba! spuse Cameron, ridicându-se de pe scaun şi îndreptându-se spre scările care duceau afară din cabină. Mă întorc imediat, adăugă el. Îl aduc jos pe căpitan şi-l pun să ne deblocheze aparatul dacă nu vrea s-o ia pe urmele lui Mihail în paradisul rechinilor.

Pryce străbătu în fugă scările şi ceea ce constată pe puntea luminată de lună îl paraliza – căpitanul aşa-zisului trauler nu mai era acolo. Deşi fusese legat de un suport de tun, dispăruse. În schimb, londonezul era mort, iar australianul abia mai sufla.

— Ce s-a întâmplat? urlă Pryce către australian, apucându-l de umeri.

— Ticălosul ăla nenorocit! şopti omul. S-a dezlegat, a luat un vinci şi ne-a lovit pe amândoi. O să-l revăd în iad, mai spuse australianul dându-şi duhul.

Cameron privi peste bord: mica barcă de cauciuc cu motor dispăruse. Probabil că fugarul se îndrepta spre una din cele cinci sau şase insule micuţe aflate în apropiere. Cam se repezi înapoi, în cabina de sub punte.

— Ticălosul a scăpat, i-a ucis pe ceilalţi doi şi a luat barca pneumatică! Nu pot să intru în computer.

— Mai este şi un telefon acolo, tinere, spuse Scofield. Nu este chiar ultimul strigăt al tehnicii, dar am format numărul de la noi de acasă şi mi-a răspuns robotul.

— Eşti un geniu al simplicităţii, spuse uşurat Pryce, repezindu-se la telefonul de lângă computer. Formă numărul al cărui apel trecea peste legătura prin satelit, direct la Langley, Virginia, la direcţiunea operativă, locul cel mai secret al agenţiei.

— Da, spuse o voce neutră de la capătul celălalt al liniei.

— Sunt Camshaft, din Caraibe, trebuie să vorbesc cu directorul adjunct Frank Shields. Este prioritate patru-zero.

— Domnul director Shields a plecat acum o oră, domnule.

— Atunci dă-mi legătura la el acasă.

— Pentru asta am nevoie de mai multe informaţii…

— Încearcă cu numele Beowulf Agate! îl întrerupse nerăbdător Cam.

— Cine, domnule?

— Credeam că ăsta sunt eu, interveni Scofield.

— Îl împrumut şi eu un pic, te superi?

— Nu, deloc.

— Beowulf Agate, repetă nerăbdător Pryce. Douăsprezece secunde mai târziu, se auzi vocea lui Frank Shields.

— A trecut ceva timp de când nu te-am auzit, Brandon, să tot fie vreo douăzeci de ani?

— Nu e Brandon, sunt eu. N-am ajuns la nici un rezultat cu robotul tău, aşa că a trebuit să împrumut alt nume. Posesorul nu obiectează.

— L-ai găsit?

— Mai mult decât atât, Frank, dar n-am timp să-ţi dau amănunte. Am nevoie de informaţii foarte repede. Marele Ochi Deschis mai funcţionează?

— MOD, fraţii şi surorile lui nu se opresc niciodată din lucru. Mormăie douăzeci şi patru de ore încontinuu. Ce vrei să ştii?

— S-a efectuat o transmisie sau mai multe de aici Dumnezeu ştie unde, fie telefonic, fie prin computer via satelit în decursul ultimelor ore. Poţi să-mi spui ce a fost?

— Sigur că da, cât material doreşti, zece pagini sau douăzeci de mii?

— Ştii că ai haz. Am studiat harta. Au fost transmise aproximativ de pe următoarele coordonate: 65 grade longitudine vest, optsprezece grade douăzeci de minute latitudine nord, între miezul nopţii şi ora două noaptea.

— Recunosc că asta ne restrânge considerabil câmpul de investigaţie. Este vorba de staţia noastră de ta Mayaguez di Puerto Rico. Şi ce trebuie să căutăm?

— Cred că pentru început pe Beowulf Agate. Scofield mi-a spus că sunt pe urmele lui.

— Matarese?

— Exact aşa susţinea un fante elegant care acum nu mai face umbră pământului.

— Înţeleg că ai fost foarte ocupat.

— Şi ei la fel. M-au urmărit pas cu pas…

— Cum aşa? Totul a fost în cel mai mare secret!

— Da, dar unul sau doi dintre ei sunt pe statele noastre de plată.

— O, Dumnezeule!

— N-avem timp de rugăciuni. La treabă.

— Ce număr de telefon ai?

— Suntem pe un vas şi numărul e şters. Există însă un computer aici, cu ecran şi cu tot ce trebuie.

— Activează echipamentul conform cu coduri le secrete îi pun pe cei din Mayaguez să ia legătura cu tine imediat ce găsesc ceva. Şi chiar dacă nu găsesc. Am să le mai dau câteva piste să caute.

— Găseşte ceva, Frank, spuse Pryce întorcându-se spre computer şi apăsând pe taste, ca să-i dea lui Shields informaţiile de care avea nevoie. Un întreg echipaj de băieţi tineri a fost ucis de ticăloşii ăştia.

Cameron puse receptorul în furcă şi respiră adânc.

— Şi acum ce facem? întrebă Antonia.

— Aşteptăm, fetiţa mea, răspunse Bray. Putem să aşteptăm până răsare soarele dacă vrem. Mayaguez trebuie să filtreze o zonă uriaşă de trafic aerian, asta în cazul că or să găsească ceva.

— Fiind vorba de un interval de numai două ore şi de coordonate destul de exacte, ar trebui să reuşească, spuse Pryce. Shields e de aceeaşi părere.

— O fi având Frank un titlu nou şi impresionant, dar a rămas acelaşi analist pe care îl ştiu eu, murmură Scofield, întrerupându-l. El stă bine mersi la D.C., în vreme ce tu eşti pe teren. În astfel de situaţii, el este domnul care se simte bine.

— Chiar că eşti cinic.

— Am trăit împreună destul timp şi am supravieţuit multora, aşa că nu pot fi altfel.

— Atunci o să aşteptăm.

Minutele treceau unul după altul şi cei trei stăteau cu ochii aţintiţi asupra ecranului. Se scurse aproape o oră până apărură literele strălucitoare ale mesajului.

> Notă pe computer. Nu a fost posibilă nici o interceptare. Pe baza parolei Beowulf Agate şi a altor informaţii de la D.C. am filtrat mesajele şi vă transmitem următoarele: două transmisiuni au fost efectuate de la coordonatele respective. Amândouă au fost mesaje telefonice în franceză: „Şoimul preţios soseşte la Buenos Aires” şi „Observatorii navali cooperanţi, zonă neutră. Insule la sud-vest de Tortola britanică”. Continuăm căutarea. Staţiile euro-mediteraneene se apropie de destinaţie.

— Măi, măi, măi! exclamă Brandon Scofield, nu-i aşa că sunt drăgălaşi?

— Ce vrei să spui? întrebă soţia lui.

— Au învăţat să codifice ca la şcoala primară, spuse Bray.

— Da, este foarte transparent, fu de acord şi Cameron.

— Adică? întrebă Antonia.

— „Şoim preţios soseşte la Buenos Aires” – spuse Scofield. Asta înseamnă – şoim preţios, adică vânător, acesta este noul nostru prieten Pryce, Buenos Aires este B.A., adică Beowulf Agate, adică eu.

— O, înţeleg ce vrei să spui, zise Antonia cea înaltă, frumoasă şi formidabilă, privind literele verzi de pe ecran. Şi restul?

— Am să-ţi spun eu, interveni Cameron furios. „Observatori navali cooperanţi şi neutralizaţi.” Au aruncat în aer cuterul Pazei de coastă. Naiba să-i ia!

— Al doilea mesaj vorbeşte de insule în sud-vestul Tortolei britanice, îl întrerupse Scofield. Nu e vorba de un anume şi sunt cel puţin douăzeci de insuliţe la sud şi sud-vest de noi. Hai să mergem pe a noastră; voi folosi instalaţiile mele. Vom bea chiar şi un păhărel, ceea ce este cât se poate de necesar.

— Dar nu ai computer, obiectă Pryce.

— Nici nu-mi trebuie, băiete. Am un telefon mobil. M-a costat o avere, dar dacă ai un prieten la Hong Kong poţi să vorbeşti oricând cu el.

În clipa aceea se auzi un zgomot ca de tunet. Dar nu era tunet, nu era furtună. Era altceva.

— Ce naiba mai este şi asta? făcu Cameron.

— Pe punte! strigă Scofield, apucând-o pe soţia sa de mână şi trăgând-o spre scările care duceau afară din cabină. Să plecăm de aici!

— Ce… de ce?

— Pentru că probabil ne caută, prostule, strigă agentul pensionar. Pe noi ne caută. Dacă zăresc barca suntem terminaţi. Mişcaţi-vă! Amândoi! Jos de pe vas!

Săriră toţi trei în apă şi începură să înoate în forţă depărtându-se de vas, în timp ce un avion de vânătoare se apropie lăsă să cadă două bombe care-l scufundă câteva clipe mai târziu.

— Toni, Toni, unde eşti? strigă Scofield în apele tulburi şi agitate.

— Aici, iubitul meu! strigă Antonia.

— Pryce? Eşti în viaţă, Pryce?

— Sunt, naiba să mă ia şi am de gând să rămân aşa cât mai

mult.

— Înotaţi spre insulă, ordonă Scofield. Trebuie să stăm de vorbă.

— Despre ce vrei să discutăm? întrebă Pryce în timp ce se ştergea cu un prosop pe veranda cabanei cufundate în întuneric.

— Mi-au distrus viaţa pe care începusem s-o îndrăgesc, tinere. Mi-au năruit fericirea, mi-au luat libertatea.

— N-am ce face, spuse Cam. Ţi-am spus, am încercat totul ca să nu te dau în vileag.

— Dar n-a fost suficient, nu-i aşa?

— Nu sunt de vină. Chiar tu ai spus că nu erai prea greu de găsit.

— Pentru tine, nu, dar pentru ei, da. Cu o excepţie la care nu m-am gândit deloc, deşi ar fi trebuit. Deşi au trecut atâţia ani, tot mai au un trădător la Agenţie. Şi e plasat undeva sus de tot, ticălosul. Ai idee cine ar putea fi?

— Câtuşi de puţin. Ai auzit ce i-am spus lui Frank, că e cineva de pe statul nostru de plată. A rămas cu gura căscată.

— Te cred şi pe tine şi îl cred şi pe el. De aceea trebuie să răspândeşti zvonul că Beowulf Agate s-a întors. Lasă-i să creadă că Beowulf Agate şi Vasili Taleniekov, Şarpele, s-au întors şi nu se vor opri până nu vor face să dispară clanul Matarese.

— Şi eu, cu mine ce faci, Scofield?

— Tu eşti ajutorul nostru, întăririle.

— Al nostru… Taleniekov e mort. S-a dus!

— Nu şi pentru mine, Cameron Pryce. În mintea şi în inima mea va trăi mereu.

6

Şedeau pe verandă la lumina slabă a unei lanterne Coleman, care abia îi permitea lui Scofield să vadă numerele de pe telefonul mobil. Apăsase pe cifrele secrete care îi asigurau legătura directă cu cei de la Langley.

— Ia telefonul celălalt, porunci Bray şi Pryce pipăi masa de lângă scaunul lui în căutarea instrumentului.

— Da? răspunse din nou vocea ca de robot.

— Beowulf Agate din nou, spuse Scofield. Fă-mi legătura cu Shields.

— O clipă, domnule. Linia păru moartă un moment apoi vocea se auzi, din nou. Mi-e teamă că nu sunteţi Beowulf Agate. Amprenta vocii dumneavoastră nu se potriveşte.

— Amprenta vocii... Pentru numele lui Dumnezeu. Ia telefonul şi spune-i cerberului ăstuia de la centrală că sunt Beowulf Agate, nu tu.

— Tocmai l-am găsit, era pe jos, spuse Pryce, apucând receptorul şi intrând pe linie. Ascultă, ofiţer de serviciu, amprenta vocală nu înseamnă mare lucru, important este numele conspirativ, pe care îl pot avea mai multe persoane. Şi acum mişcă!

— Cameron? se auzi vocea lui Frank Shields.

— Bună, Ochi-Mijiţi! interveni Scofield.

— Brandon, tu eşti?

— Cum de ţi-ai dat seama?

— Am să-ţi spun după ce număr toate indiciile, începute cu insulta ta inevitabilă. Ce mai faci, Bray?

— Făceam mult mai bine înainte să vină duhurile trimise de tine din infern înapoi în viaţa mea.

— N-am avut încotro, prietene. Sunt sigur că Pryce ţi-a explicat. Apropo, ce părere ai despre el?

— Nu pot să-ţi spun ce nătărău e, pentru că se află la celălalt telefon.

— Da, aşa este, confirmă calm Cameron. Să te informăm rapid, Frank. Pryce îi descrise evenimentele care duseseră la apariţia echipei de recunoaştere pe insulă, îi vorbi de uciderea

echipajului şi de dispariţia căpitanului de pe trauler. Probabil că are pe cineva prin apropiere, pentru că un avion bombardat vasul imediat. Din fericire şi vreau să subliniez aici meritele lui, vechiul tău coleg a auzit zgomotul şi a înţeles despre ce e vorba. N-aş mai putea vorbi acum cu tine dacă nu ar fi fost el. Nu ştiu cum a reuşit să-şi dea seama.

— Îi cunoaşte pe cei din Matarese, Cam.

— Chiar aşa, Mijitule, îi întrerupse Scofield. Cât despre căpitanul nostru, nu era nevoie să ajungă la nimeni. Traulerul lui a fost urmărit şi supravegheat permanent după primul mesaj transmis. Avionul aştepta cu motorul pornit. Primul lucru de care trebuiau să se descotorosească era traulerul şi echipajul lui. Matarese nu lasă niciodată „codiţe”.

— Ai acum răspuns la întrebarea ta, Pryce, spuse Shields.

— Dar de unde naiba a venit avionul? explodă Cameron. Era un avion de luptă, un avion militar, ceea ce înseamnă că se afla pe o bază aeriană a armatei. Iisuse, oare au oameni infiltraţi şi în Forţele Aeriene? După cum se vede, în cadrul Agenţiei există.

— La asta lucrăm acum, spuse Shields moale, şovăielnic.

— S-ar putea să te înşeli, interveni Scofield din partea opusă a verandei. Exploziile ne-au orbit. Era întuneric şi noi înotam din răsputeri ca să ne salvăm vieţile. Nu suntem siguri de ceea ce am văzut.

— Eu mă aflam cel mai departe, spuse Antonia. Am încercat să observ pilotul în timp ce executa cercuri ca să constate ce treabă făcuse.

— Eu m-am scufundat, mi s-a părut că avea de gând să tragă, interveni Pryce.

— Şi eu la fel, spuse Scofield. Şi ce ai văzut, iubito? O auzi, Frank?

— Cât se poate de clar, răspunse bărbatul din Langley.

— Era un avion fără însemne, dar avea ceva ciudat la aripi, nişte protuberante ciudate dedesubt.

— Un Harrier, spuse Cameron Pryce, dezgustat. E în stare să decoleze de pe un petic de ciment sau din curtea din spatele casei.

— Le-a fost uşor să şi le procure, adăugă Beowulf Agate. Probabil că au câteva duzini, aşezate în puncte strategice.

— Aşadar, interveni Shields, dacă traulerul a fost urmărit pe hartă, înseamnă că avionul aştepta gata de zbor.

— Nu mă îndoiesc de asta. Când v-aţi hotărât să-l trimiteţi pe Pryce după mine?

— Acum vreo şase sau şapte zile, după ce staţia de la St. Thomas n-a putut să ne furnizeze nici o altă informaţie decât că exista o cutie poştală la care se pare că nu umbla nimeni niciodată.

— A fost suficient timp să aducă şi un avion mai mare pe insulă, ca să nu mai vorbim de un Harrier. În ultimă instanţă Mijitule, cu toată modestia trebuie să recunosc că valorez ceva, ce zici?

— Eşti un… nu contează. Shields făcu o pauză şi respiraţia abia i se mai auzea. Am primit informaţii de la staţiile noastre euro-mediteraneene.

— Despre ce naiba mai este vorba? întrebă Scofield Ceva nou?

— De fapt, nu, Brandon. Ai recurs şi tu la el de multe ori – e doar o nouă denumire, pentru că acum comunicaţiile prin satelit depăşesc legăturile telefonice sau pe computere şi radio. Îţi mai aminteşti când obişnuiai să chemi un anumit număr, să zicem de la Praga la Londra, dar formai un număr din Paris?

— Sigur că da. I-am înnebunit pe cei de la KGB şi de la STASI. O dată erau cât pe ce să arunce în aer un studio de dans unde credeau că este omul nostru din MI-6, dar nu ia lăsat inima să tragă în tutu-uri! A trebuit să schimbăm traseul pentru că profesoara de balet, care era puţin cam tra-la-ala dacă înţelegi ce vreau să spun, l-a bătut măr pe cel mai bun agent britanic pe care îl aveam.

— Este vorba de acelaşi lucru, însă mai sofisticat din punct de vedere tehnologic.

— Acum chiar că nu… Stai aşa, înţeleg ce vrei să spui. Noi le numeam telefoane transmise mai departe, voi le spuneţi telefoane urmărite înapoi.

— Pentru că le urmărim şi înainte şi înapoi. Acum putem nu numai să transmitem mai departe, ci să şi căutăm urme înapoi, când sunt transmise de mai multe ori, prin „ştafetă”.

— Asta e absolut remarcabil, Mijitule.

— Lecţia s-a încheiat, Frank, interveni Pryce la telefon. Pot să-i furnizez eu orice fel de informaţii prietenului tău atât de curios. Ce voiai să spui cu informaţiile alea din Europa?

— E o adevărată nebunie, Cam. Primul apel a fost trimis la Paris, retransmis la Roma, apoi la Cairo, la Atena, la Istanbul şi,

în cele din urmă, în Lombardia, mai exact, la Lacul Como. Pe la această staţie s-a împărţit…

— Au destinaţii multiple! interveni Pryce furios.

— S-a împărţit în trei, dar semnalul cel mai puternic a fost spre Groningen, în Olanda, unde s-a oprit. Experţii noştri spun că ultimul tronson a fost transmis pe un fir particular la Utrecht, Amsterdam sau Eindhoven.

— Trei oraşe foarte mari, Frank.

— Da, ştiu. Unde vrei să începem? Îi anunţ pe agenţii noştri să-ţi acorde tot sprijinul.

— N-o să înceapă nimic, strigă Scofield în telefon. O să înceapă când am să-i spun eu să înceapă.

— Haide, Bray, spuse Frank Shields calm. N-aş aproba să fii trimis pe teren chiar dacă de asta ar depinde viaţa mea. Printre altele, soţia mea, cu care sunt căsătorit de patruzeci de ani, m-ar părăsi dacă aş face aşa ceva. Te adoră, ştii asta?

— Transmite-i toată dragostea mea lui Janie, este mai inteligentă şi mult mai interesantă decât tine. Dacă vrei să mă întorc, fecior de căţea ce eşti, atunci eu pun condiţiile.

— Dar nu pe teren!

— Cu asta sunt de acord, Mijitule. Obiectivul meu este foarte clar, dar nu mai pot sări gardurile aşa cum făceam odinioară.

— Atunci ce vrei?

— Vreau să conduc operaţia.

— Cee?

— Eu sunt singurul care m-am infiltrat în clanul Matarese, am fost acolo când i-a luat naiba pe toţi. Dar înainte de toate, Taleniekov şi cu mine i-am descoperit pe discipolii lor, am demascat felul în care gândeau, cât de fanatici erau şi cum îşi înveşmântau scopurile în motivaţii dulcege ca să ne facă pe toţi să mărşăluim în ritmul răpăitului tobelor lor… Nu poţi să te lipseşti de mine, Frank, n-am să te las! Ai nevoie de mine!

— Repet, nu pe teren, spuse imperturbabil directorul adjunct de la CIA.

— Nici nu vreau să lucrez direct pe teren – n-am uitat câţi ani am, dar nici nu pot să-ţi dau cale liberă.

— Ce e aia, cale liberă?

— Tocmai îi explicam colegului tău mai tânăr. Avem jargon al nostru, Frank, ştii şi tu.

— Nu, nu ştiu, Bray. Ce vrei să spui?

— Dacă băiatul are necazuri, am dreptul să intervin.

— Nu se acceptă.

— Pentru tine „necaz” e una, pentru altcineva poate cu totul deosebit.

— Să zicem că este ucis.

— Oh… Shields ezită din nou. La asta nu m-am gândit.

— Dar trebuie avut în vedere şi lucrul ăsta.

— Taci din gură, strigă Cameron Pryce în receptor, pot să-mi port singur de grijă, Frank!

— Nu mai încerca să devii erou, băiete! spuse Scofield la telefonul de alături.

— Foarte bine, Brandon, cum vrei să procedezi? întrebă Shields.

— Antonia şi cu mine intenţionăm să ne întoarcem azi dacă locul nu va fi aruncat în aer, dar până atunci cred că trebuie să intrăm pe teritoriul vostru.

— Cum doreşti. Bugetul nostru este generos.

— Dumnezeule, vorbeşti ca Matarese! Mi-au oferit câteva milioane de dolari şi o reşedinţă fastuoasă în America de Sud.

— Noi nu ne putem permite, însă există câte va opţiuni interesante. Vorbesc de case conspirative foarte sigure.

— Atunci la treabă, Mijitule. Timpul este elementul esenţial.

— Naiba să-l ia, strigă Cameron Pryce în receptor, cât pe ce să le spargă urechile celorlalţi doi. N-oi fi eu vechiul tău camarad, Ochi-Mijiţi, dar e operaţiunea mea! Eu am găsit pe ticălos şi nu vreau să fiu dat la o parte.

— În nici un caz n-o să fii dat la o parte, spuse Alan Scofield. O să faci toate lucrurile pe care eu n-am de gând să le mai încerc, dar care trebuie neapărat făcute. Vezi tu, în ecuaţia asta există un factor pe care nici tu nici ăia de la CIA nu-l înţelegeţi. Ciobănaşul a fost înlăturat din viaţa mea, dar coroana lui i-a revenit altcuiva. Aici e cheia.

— Ciobănaşul? Despre ce naiba vorbeşti acolo?

— Am să-ţi spun atunci când va fi momentul şi dacă voi crede că trebuie s-o fac.

Casa de piatră cu trei etaje care se înălţa pe malul canalului Keizersgracht din Amsterdam era tipică perioadei de strălucire pe care o cunoscuse oraşul-port la începutul secolului. Mobila victoriană, deşi solidă, avea un design delicat. Erau obiecte care

trecuseră din generaţie în generaţie într-o familie de oameni bogaţi. Pereţii camerelor cu plafoane înalte erau plini cu tapiserii flamande şi franceze deosebit de preţioase, ferestrele înalte, încadrate de draperii grele de velur lăsau lumina soarelui să se filtreze prin perdelele fine din dantelă. În fundul holului era un ascensor din lemn de mahon cu grilaj de alamă, care putea transporta cinci pasageri. Pentru a ajunge însă la ultimul etaj trebuia să se introducă o cartelă specială cu un cod care se schimba în fiecare zi. Dacă se introducea o parolă greşită, ascensorul se oprea instantaneu şi grilajul se bloca. Oricine ar fi încercat să ajungă la etajul al treilea fără o legitimaţie specială era prins ca într-o cursă şi urma să fie tratat cum o cereau circumstanţele.

Încăperile principale ale fiecărui etaj aveau o destinaţie specială. Parterul, un salon uriaş, în care se afla un pian marca Steinway, era foarte potrivit pentru un ceai de după-amiază, pentru mici recitaluri şi lecturi ocazionale. Etajul următor, la care se putea ajunge foarte uşor pe scară, adăpostea o sufragerie somptuoasă unde puteau lua masa confortabil şaisprezece persoane, o bibliotecă-birou şi, în spate, o bucătărie imensă. La etajul al doilea erau dormitoarele. Existau un dormitor principal cu baie şi alte trei dormitoare pentru oaspeţi, fiecare cu toate facilităţile. Scările se opreau aici şi balustrada se întorcea, nelăsând să se presupună, că ar mai exista şi al treilea etaj. Cel ce ajungea acolo, presupunând că avea codul ascensorului, rămânea uimit de ceea ce vedea. Exista o cameră care amintea de statul major al unei armate în timp de război. Peretele din faţă era acoperit de o hartă amănunţită a lumii, luminată discret din spate. Luminiţe de diferite culori pulsau în locuri şi în ritmuri diferite. În faţa acestui ecran se aflau şase computere albe, aşezate câte trei de o parte şi de alta a unui spaţiu de acces central care duce spre un podium mare, un fel de tron pentru regele instalaţiilor.

Dincolo de această tehnologie de vârf, aflată în puternic contrast cu ceea ce se putea vedea la etajele inferioare, lucru cel mai bizar consta în absenţa ferestrelor. Din exterior, ferestrele se vedeau. În interior, ele nu existau. La fel ca scara care se termina brusc la etajul al doilea, ferestrele de la etajul trei fuseseră blocate, lumina venind numai de la harta imensă şi de la lămpile cu halogen ale computerelor. Şi, ca pentru a desăvârşi

imaginea macabră, cei şase bărbaţi care operau computerele contrastau cu imaginea tinerilor asociată de regulă cu manipularea acestor echipamente sofisticate. Toţi erau bărbaţi de vârstă mijlocie, nici slabi, nici corpolenţi arătând ca nişte înalţi funcţionari ai unor firme prospere, fără înclinaţii spre frivolitate.

La Amsterdam, ceasul albastru aflat în încăpere deasupra zonei meridianului Greenwich indica o oră târzie.

Toate cele şase computere albe zumzăiau încet, degetele oamenilor dansau pe tastaturi, în timp ce ochii lor priveau din când în când la ecranul mare, pe care luminile ce licăreau indicau unde erau trimise informaţiile, sau de unde soseau.

Jan van der Meer Matareisen apăru din spatele unei uşi laterale şi se îndreptă cu paşi repezi spre podium; se aşeză şi dădu imediat drumul la computer. Apăsă mai multe butoane apoi studie ecranul. Brusc, strigă cu o voce metalică şi neliniştită:

— Numărul cinci, asta e ultima din Caraibe? Pusese întrebarea în olandeză. Nu înţeleg nimic, dar absolut nimic.

— Tocmai mă pregăteam s-o refac, *meneer,* răspunse neliniştit bărbatul chel de la computerul cinci. S-au produs mai multe confuzii şi decodarea a fost anevoioasă; mesajul a fost trimis în grabă şi incomplet.

— Despre ce e vorba? Repede!

Pilotul nostru e convins că a fost prins de un radar în Guantanamo. A închis toate canalele de comunicaţie şi sa îndreptat spre sud.

— Destinaţia?

— Necunoscută, domnule. A lăsat să se înţeleagă – n-a fost foarte clar – că va stabili o legătură „neortodoxă” când va fi în siguranţă.

— „Neortodoxă”, interveni cel de la computerul şase, cel mai aproape de Matareisen. Asta înseamnă că va ajunge la una din filialele noastre şi îi va pune pe cei de acolo să ia legătura cu noi.

— Ce posibilităţi are?

— Cea mai apropiată este Baranquilla din Columbia, răspunse cel de la computerul doi, apăsând pe taste, sau Nicaragua, chiar şi Bahamas, deşi ar fi periculos. Nassau cooperează prea liber cu Washingtonul.

— Un moment, *meneer!* O transmisie! Din Caracas.

— Un zbor bun, o bună desfăşurare, spuse conducătorul clanului Matarese. Suntem bine înfipţi în Venezuela, continuă

Matareisen. Chiar foarte bine, adăugă el în gând. Sunt în consiliul de administraţie al principalelor companii petroliere. Mesajul, te rog!

— Acum îl decodez, domnule.

— Mai repede!

— Iată-l: „Argonautul cu Neptun, fără moştenitori. Urmează raport.”

— Excelent, excelent! exclamă Matareisen, ridicându-se de pe scaun. Notează că trebuie să-l răsplătim pe pilot. A scufundat vasul şi n-au rămas supravieţuitori… Trebuie să-mi fac şi eu raportul.

Cu aceste vorbe, van der Meer porni înapoi spre uşa laterală din dreapta şi puse palma dreaptă pe dreptunghiul săpat în perete. Se auzi un clic. Apucă clanţa, deschise repede uşa şi o închise la fel de rapid.

Cei şase operatori scoaseră un oftat de uşurare.

— Credeţi că o să aflăm vreodată ce este aici? întrebă omul de la computerul trei zâmbind.

— Suntem foarte bine plătiţi ca să acceptăm explicaţiile lui, răspunse cel de la computerul unul. Spune că e locuinţa lui particulară, dar are echipamente mai bune decât ale noastre care sunt ultimul strigăt în materie.

— Nu are nici un şef, ne-a spus-o clar, zise numărul doi. Oare pentru cine face raport?

— Cine ştie? continuă numărul trei. Dacă este o anexă de comunicaţii, trebuie să aibă vreo douăzeci-treizeci de maşini. S-ar putea să fie mai îngustă decât camera asta, dar mult mai lungă.

— Nu mai faceţi săpături, prieteni, spuse numărul unu. Suntem mai bogaţi decât am fost vreodată. Trebuie să credem şi să acceptăm regulile. În ce mă priveşte, n-aş vrea să mă întorc niciodată la funcţia mea din corporaţie; salariul de acolo nici nu se compară cu cel oferit de domnul van der Meer!

— Nici eu, spuse numărul patru. Am participări la diverse burse de diamante, deşi sunt costuri foarte mari pentru că eu nu sunt evreu. Înainte să intru la firma asta, nici nu mă puteam gândi la aşa ceva.

— Repet, spuse numărul unu. Nu mai faceţi nici un fel de speculaţii. Să acceptăm ce avem şi să ne bucurăm de ceea ce ni se oferă. Nici unul dintre noi nu mai este chiar tânăr, iar peste

câţiva am vom ieşi cu toţii la pensie ca multimilionari.

— Sunt de acord cu dumneata, spuse şi numărul cinci. Un moment! Încă o transmisie! Aceasta este de pe ruta mea Istanbul. Toţi ochii se întoarseră pentru a privi ecranul.

— Citeşte-l, spuse numărul patru. S-ar putea să fim nevoiţi să-l deranjăm pe van der Meer.

— Este de la Vultur…

— Asta-i din Washington, interveni numărul şase Legătura noastră de la Langley.

— Citeşte-l!

— Staţi puţin să-l decodific, nu e prea lung.

Toţi stăteau cu ochii pironiţi asupra colegului lor de la computerul cinci. În cele din urmă, acesta spuse:

— Am transpus cifrul şi am eliminat numele false, Iată ce spune: „Beowulf Agate trăieşte. El şi Şoimul – adică Cameron Pryce – În legătură cu directorul adjunct Shields. Beowulf şi femeia zboară în SUA sub protecţia Agenţiei. Beowulf preia comanda operaţională.”

— Transmite-i-o lui van der Meer, ordonă numărul patru.

— Nu avem voie când este acolo…

— Fă ce-ţi spun!

— De ce n-o faci tu?

— Am s-o fac… Mai aştept câteva minute, poate că se întoarce.

Jan van der Meer Matareisen închise uşa groasă care ducea în sanctuarul lui şi păşi în lumina ultimelor raze de soare care răzbăteau prin fereastra neblocată. Apartamentul era mare şi foarte confortabil. Toate maşinăriile complicate se aflau în spatele zidului de beton. Aici era un living luxos, cu scaune tapiţate cu brocart, o canapea comodă, o combină compusă dintr-un televizor mare cu mai multe aparate audio, un bar cu oglinzi care conţinea cele mai scumpe mărci de whisky şi coniac. Era locuinţa unui om cu gusturi deosebit de rafinate.

Van der Meer rămase nemişcat în faţa unei oglinzi mari, cu ramă aurie.

— Tot eu sunt, domnule Guiderone. Vă aduc veşti importante, spuse el în engleză.

— Veşti pe care nu le aveai acum cincisprezece minute? veni răspunsul tot în engleză, dar o engleză cu accent american, care

trăda un om instruit şi nu putea fi localizată în nici o regiune anume.

— Au sosit chiar acum.

— Cât de importante sunt?

— Beowulf Agate.

— Marele porc, se auzi vocea bărbatului numit: Guiderone, urmată de un râs uşor. O să ne întrerupem puţin, vorbesc la telefon... Treci pe satelit la Belmont Park din New York. Vreau să ascult şi de acolo. Am nişte cai care aleargă în prima şi a doua cursă.

Matareisen făcu aşa cum i se spusese. Ecranul uriaş arăta nişte cai pursânge care ţâşneau din spatele portiţelor de start, cu jocheii ridicaţi în picioare, trăgând de frâie şi cravaşând energic animalele. Julian Guiderone apăru din spatele unei uşi. Era un bărbat de înălţime mijlocie, bine făcut, îmbrăcat într-o cămaşă de mătase sport, italienească, pantaloni de flanel gri şi pantofi uşori marca Gucci. La prima vedere era greu să-i dai o vârstă, dar cu certitudine nu era tânăr. Părul lui alb mai era presărat pe ici, pe colo cu şuviţe blonde, însă trăsăturile lui energice te împiedicau să-i ghiceşti vârsta. Avea o faţă frumoasă, poate chiar prea bine proporţionată, prea simetrică. Bărbatul şchiopăta uşor cu piciorul stâng.

— Apropo, spuse el, rămân aici încă trei zile şi voi pleca tot cum am sosit, la ora patru dimineaţa. Dezactivează alarma pentru ieşirea mea.

— O să mai vină altul curând?

— Numai cu acordul tău. Ai un program, bineînţeles şi totul trebuie să fie condus de un singur cap, nu-i aşa?

— Nu mi-aş permite să fac nimic care să vă deranjeze domnule Guiderone.

— Nu mai gândi aşa, van der Meer. Dumneata deţii comanda, e spectacolul dumitale. Peste doi ani am să împlinesc şaptezeci. Trebuie să vină cineva mai tânăr şi să preia ştafeta. Eu nu sunt decât un sfetnic.

— Ale cărui sfaturi şi îndrumări sunt extrem de preţuite, se grăbi Matareisen să-l întrerupă. Aţi fost aici şi altă dată când eram doar un copil. Ştiţi lucruri pe care eu nu le-am ştiut niciodată.

— Dar dumneata poţi să faci ceea ce eu nu mai sunt în stare. Mi s-a spus că, în pofida înălţimii nu tocmai impunătoare, mâinile

şi picioarele dumitale sunt arme mortale. Că poţi să lichidezi un om mult mai solid decât dumneata în câteva secunde... Pe vremuri, am urcat pe Matterhorn şi pe Eiger dar acum n-aş mai îndrăzni să mă aventurez pe o pistă de schi mai abruptă.

— Indiferent ce calităţi fizice şi intelectuale aş avea, ele nu se compară cu înţelepciunea dumneavoastră.

— Mă îndoiesc, dar accept complimentul. Vorbeşte-mi despre acest Scofield, despre Beowulf Agate, îl întrerupse Matareisen politicos dar ferm. Am urmat întocmai instrucţiunile dumneavoastră dar, dacă pot spune, cu un anumit grad de risc. Evident, sunt foarte curios. I-aţi spus „marele porc". De ce?

— Pentru că a trăit cu nişte porci, a avut de-a face cu nişte porci – cu porcii lui de americani care au şi încercat să-l ucidă. „Executat pentru trădare", acesta este la ei *modus operandi.*

— Curiozitatea mea nu mai cunoaşte margini! Americanii au vrut să-l omoare?

— Da, dar el a aflat, a inversat rolurile şi a devenit realmente intangibil.

— Poftim?

— I-a şantajat pe toţi ceilalţi porci în ultimii douăzeci şi cinci de ani.

— Cum?

— Le-a spus că are documente şi dovezi că am corupt cele mai importante ministere din guvernul lui şi că suntem pe cale să ne instalăm omul nostru chiar în funcţia de preşedinte al Americii. Totul era perfect adevărat. Dacă nu ar fi fost Beowulf Agate şi Şarpele, am fi realizat cea mai mare lovitură din istoria lumii civilizate.

— Şarpele?

— Un ofiţer al spionajului sovietic, pe nume Taleniekov... Asta e tot ce trebuie să ştii, van der Meer. Şarpele a murit de o moarte foarte ciudată şi acum trebuie să îndeplinim ordinul de execuţie a lui Beowulf Agate, care a fost semnat chiar de oamenii lui.

— La asta se referă veştile mele. Traulerul Alpha a sărit în aer. Scofield se afla la bordul lui. E mort, domnule Guiderone.

— Felicitări, van der Meer! exclamă consilierul preşedintelui clanului Matarese. Îţi cinsteşti cu adevărat strămoşii. Am să spun asta în Consiliul din Bahrain. Dacă Scofield a lăsat vreun document, suntem pregătiţi. Aiurelile unui nebun mort nu mai

prezintă importanţă, ne descurcăm noi cu ele. Ai făcut o treabă foarte bună, Matareisen. Poţi să treci acum la următorul nivel. Cum merge? Cât de departe ai ajuns?

— Suntem gata să ne mişcăm prin toată Europa, Mediterana şi chiar prin Statele Unite. Am purtat tratative în secret cu consiliile de administraţie în care ne-am infiltrat oamenii – nimeni nu ne opune rezistenţă. Avem majoritatea.

— E o strategie sănătoasă, spuse Guiderone. Ai nevoie de voturi.

— Le avem. Vom absorbi societăţile şi companiile prin transferul acţiunilor pe care le posedăm deja, precum şi prin procedura de faliment pe care o vom declanşa acordând credite prin intermediul băncilor aflate sub controlul nostru şi evident, prin numeroase fuziuni peste tot. În acelaşi timp von produce inflaţii şi devalorizări drastice ale multor monede Vom micşora astfel valoarea noilor noastre corporaţii pentru mai multă eficienţă.

— Bravo, murmură consilierul, privind admirativ la tânăr. *Haosul,* adăugă el încet.

— În curând va fi covârşitor, fu de acord Matareisen. Mai întâi, se vor pierde numai câteva mii de locuri de muncă apoi milioane peste milioane.

— Peste tot, îl întrerupse Guiderone. Recesiunea regională va precede depresiunea reală, agitând spectrul dezastrului economic şi social. Ce urmează după aceea?

— Ce să urmeze? Băncile. Controlăm sau suntem aproape de a deţine controlul în vreo trei sute din Europa şi şaizeci din Regatul Unit, dacă luăm Anglia separat. Am făcut unele demersuri în instituţiile israeliene şi arabe, pretinzând că le acordăm sprijin împotriva oponenţilor, dar va trebui să ne gândim la influenţă, nu la control, în nici un caz la saudiţi sau în Emirate. Sunt controlate de familii.

— Şi în America?

— O evoluţie extraordinară. Unul din oamenii noştri, un avocat de renume din Boston – cred că este oraşul dumneavoastră natal – aranjează fuzionarea a patru dintre cele mai mari bănci din New York şi Los Angeles cu un conglomerat european. Prin filialele lor vom deţine controlul asupra a opt mii de instituţii de împrumut din Statele Unite şi din Europa.

— „Împrumut” însemnând funcţia operativă, aşa este?

— Bineînţeles.

— Şi după aceea?

— Cheia de boltă, domnul Guiderone. Opt mii de filiale care deschid linii obişnuite de credit pentru mai mult de zece linii de corporaţii majore în cele mai importante oraşe şi state.

— Există riscul ca aceste linii de credit să fie închise, e corect, domnule Matareisen?

— Nu, nu e corect.

— Nu?

— *Toate* liniile de credit vor fi închise. La Los Angeles, studiourile se vor închide, filmele de cinema şi de televiziune vor înceta să se mai producă. La Chicago, uzinele de tranşare a cărnii, de materiale sportive, companiile de construcţii vor fi disperate, căci nu vor mai exista bani. Cel mai rău va fi lovit New York-ul. Toată industria de confecţii, care trăieşte numai pe credit va fi distrusă. Acelaşi lucru se va întâmpla şi cu proprietarii agresivi de hoteluri, cu interese mari în cazinourile din New Jersey. Întreprinderile lor sunt finanţate prin linii de credit. Dacă li se taie creditele, nu mai reprezintă nimic.

— O să fie o adevărată nebunie! Proteste peste tot în marile oraşe – o adevărată nebunie!

— Estimez că în şase luni guvernele vor trebui să facă faţă unor crize grave, şomajul va scăpa de sub control. Parlamentele, congresele, prezidiile şi diversele federaţii toate se vor afla în pragul catastrofei. Pieţele din întreaga lume se vor prăbuşi, oamenii de pretutindeni vor începe să ţipe cerând condiţii mai bune.

— Şi ai noştri vor fi pregătiţi, pretutindeni?

— Fireşte. Este spre binele lor ca şi al guvernelor fără care nu pot exista şi nu pot continua să prospere.

— Eşti un adevărat geniu, van der Meer! Ai lucrat atât de repede şi de eficient!

— Nu e chiar atât de greu. Bogaţii lumii doresc mai multe bogăţii, în timp ce cei de jos doresc ca bogaţii să prospere pentru a le oferi locuri de muncă. Istoria a dovedit, Tot ce avem de făcut este să pătrundem între cele două tabere şi să-i convingem că sunt, aşa cum spun americanii, strânşi cu şurubul! Vechea Uniune Sovietică a făcut apel la muncitori care nu aveau experienţă. Conservatorii economici fac apel la întreprinzători care, în general, nu au simţul contractului social. Noi le avem pe

amândouă.

— Aşadar, deţinem controlul, conchise Guideron. Acesta a fost visul, viziunea baronului Matarese. Este singura cale. Cu excepţia guvernelor – el nu s-a gândit niciodată la ele, numai la finanţele mondiale.

— A trăit alte vremuri, acum lucrurile s-au schimbat. Noi trebuie să deţinem controlul asupra guvernelor. Răposatul Matarese a înţeles asta. Dumnezeule mare, preşedintele Statelor Unite? Aţi fi putut face asta?

— Ar fi fost ales în această funcţie, declară Guiderone pe un ton categoric, nu se putea evita – şi era al nostru, Iisuse Christoase, era al nostru! Bărbatul mai în vârstă se întoarse spre fereastră şi continuă cu o voce încărcată de ură rece Până când a fost doborât de porcul porcilor.

— Într-o zi, când o să apreciaţi că se poate, mi-ar place să ascult ce s-a întâmplat.

— Asta nu se poate povesti niciodată, tânărul meu prieten Nu pot să ţi-o spun nici măcar ţie, iar pentru mine nu există altul mai demn de respect decât tine. Dacă această poveste cum îi spui dumneata, ar vedea vreodată lumina zilei, nici un guvern nu s-ar mai bucura de încrederea celor pe care trebuie să-i guverneze. Tot ce pot să-ţi spun, van der Meer, este să urmezi calea. Este cea corectă.

— Apreciez cuvintele dumneavoastră, domnule Guiderone.

— Aşa şi trebuie, spuse bătrânul elegant, întorcându-se spre Matareisen. Pentru că în vreme ce tu eşti nepotul baronului di Matarese, eu sunt fiul Ciobănaşului.

Matareisen îl privi, ca lovit de trăsnet.

— Sunt înmărmurit! spuse el cu ochii larg deschişi din Cauza şocului. Se spunea că a fost ucis…

— A fost ucis, dar n-a murit, şopti Guiderone cu jumătate de voce, zâmbind doar cu ochii. Este un secret pe care va trebui să-l iei cu dumneata în mormânt.

— Bineînţeles, desigur! Numai că… totuşi, Consiliul – cei din Bahrain – cu siguranţă că trebuie să ştie.

— O, desigur! Am exagerat. Mă duc frecvent în Bahrain, dar adevărul e că eu reprezint Consiliul, ceilalţi sunt doar manechine. Obişnuieşte-te cu ideea, van der Meer, ăsta e sfatul meu.

La interfonul din perete se auzi un zumzet slab. Guiderone tresări surprins şi îl privi pe Matareisen.

— Credeam că nu te deranjează când te afli aici! spuse el răguşit.

— Trebuie să fie o urgenţă. Nimeni nu ştie că sunteţi aici, acesta e apartamentul meu particular, perfect etanşeizat sonor. Pereţii au o grosime de peste doi metri. Pur şi simplu nu ştiu…

— Răspunde, nătărăule!

— Da, desigur.

Van der Meer se repezi spre interfon şi ridică receptorul.

— Da! Am spus să nu mă deranjaţi nicio…

Vocea din interfon îl întrerupse. Matareisen ascultă şi păli. Puse receptorul la loc şi privi spre Julian Guiderone.

— Veşti de la Vultur din Washington, începu el abia şoptit.

— Da, de la Langley. Ce este?

— Scofield a supravieţuit exploziei. E în drum spre Statele Unite împreună cu femeia şi cu Cameron Pryce.

— Ucide-l, ucide-i pe toţi! ordonă fiul Ciobănaşului scuipând cuvintele printre dinţii încleştaţi. Dacă Scofield a supravieţuit exploziei din trauler, o să vină după noi ca, o fiară turbată; de fapt aşa a şi început totul. Trebuie redus la tăcere. Trece pe cine vrei pe statul nostru de plată din America. Ucide-l înainte să mă oprească din nou!

— *Să mă oprească…? Uimi*rea lui Matareisen era amestecată acum cu o teamă cumplită ce se putea citi în ochii lui în timp ce continua să privească fix la Julian Guiderone. Aşadar, dumneavoastră eraţi, dumneavoastră eraţi ultima noastră armă. Trebuia să deveniţi preşedintele Americii!

— Asta urma de la sine, nimic nu m-ar fi putut opri.

— În afară de „marele porc”.

— De asta circulaţi în aşa mare secret, cu aşa de multe paşapoarte, pretutindeni.

— Am să fiu sincer cu dumneata, van der Meer. Avem opinii diferite cu privire la responsabilitatea noastră. Nimeni nu caută un bărbat declarat mort cu aproape treizeci de ani în urmă, însă omul acesta, acest mit rămâne în viaţă pentru a-şi încuraja legiunile de pretutindeni. Se ridică din mormânt ca să le propulseze înainte, este o fiinţă umană vie, un zeu coborât pe pământ pe care oamenii pot să-l pipăie, să-l atingă şi să-l asculte.

— Fără teama de a fi dat în vileag, spuse olandezul întrerupându-l. Brusc începuse să-l analizeze pe americanul

Guiderone într-o lumină critică.

— Dumneata, pe de altă parte, continuă fiul Ciobănaşului, lucrezi în umbră, nu eşti niciodată văzut, nici auzit Unde sunt soldaţii dumitale? Nu-i cunoşti, le dai numai ordine.

— Eu lucrez în interior, nu în exterior, protestă Matareisen.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

— Elaborez, nu mă dau în spectacol. Nu sunt o stea de cinema, ci creierul care se află în spatele acesteia. Toţi o ştiu.

— Datorită banilor pe care îi împarţi?

— E suficient. Fără mine, nu reprezintă nimic.

— Sclipitorul meu prieten, te rog să-ţi reconsideri poziţia. Dacă dai prea mult de mâncare unui animal, acesta devine ostil, asta e legea firii. Mângâie animalul, simte nevoia să fie atins, să audă o voce.

— Domnule Guiderone, dumneavoastră rezolvaţi lucrurile în felul dumneavoastră, eu o fac în felul meu.

— Mă rog lui Dumnezeu să nu ne ciocnim unul de altul, domnule van der Meer.

7

Casa de pe malul golfului Chesapeake, cândva locuinţa uneia dintre cele mai înstărite familii din Maryland, fusese închiriată serviciilor de spionaj cu un dolar pe an în schimbul achitării unui munte de impozite neplătite. Guvernul câştigase de astă dată şi bătălia şi războiul. Ar fi costat mult mai mult să achiziţioneze sau să închirieze pe cale legală sau chiar să renoveze o reşedinţă atât de bine situată.

Dincolo de grajduri şi de câmpuri erau nişte mlaştini ostile, mai mult mocirlă decât apă. În faţa conacului ce data dinainte de război se afla o pajişte foarte bine îngrijită ce se întindea de-a lungul unei pante care cobora spre hangarul bărcilor şi spre debarcaderul lung. Digul intra adânc în apele golfului blânde atunci când Atlanticul era împăcat cu sine şi periculoase atunci când nu era. De stâlpii de ancorare se aflau legate două ambarcaţii: o barcă cu motor obişnuită şi un caiac cu motor; amândouă se foloseau pentru a ajunge la o iolă cu o lungime de doisprezece metri, ancorată în golf, la circa treizeci de metri de dig. În hangar, ascunsă de priviri indiscrete, se afla o barcă Chris-Craft, care putea atinge o viteză de până la patruzeci de noduri pe oră.

— Iola este aici, aşa că vei putea să mergi pe mare, dacă ai chef, spusese directorul adjunct Frank Shields când îi întâmpinase pe Pryce, Scofield şi Antonia la aeroportul din Glen Burnie.

— Este minunată, exclamase Bray ceva mai târziu, pe când traversau pajiştea. Crezi că e o idee bună să facem o plimbare cu iola?

— Bineînţeles că nu, dar toate vilele de pe aici au o barcă sau două, aşa că ar putea părea ciudat ca tu să n-ai.

— O să pară la fel de ciudat dacă n-o să-şi părăsească niciodată locul de ancoraj, spuse Pryce.

— Ne-am gândit şi noi la asta, adăugă şeful lui. Va fi folosită pentru plimbări scurte şi doar în anumite condiţii.

— Ce fel de condiţii, domnule Shields? întrebă Antonia.

— Patrulele trebuie prevenite cu o oră înainte şi informate în

legătură cu ruta exactă pe care doriţi să vă deplasaţi. O să meargă pe ţărm înaintea voastră. De asemenea, doi gardieni trebuie să vă însoţească. În plus, toată lumea va purta îmbrăcăminte de protecţie.

— Te-ai gândit la toate, Mijitule.

— Vrem să te simţi bine, Brandon, dar nu putem fi neglijenţi, spuse Shields, strângând şi mai mult din ochi când Scofield îi adresă porecla enervantă.

— Dacă ne gândim la pista de la Okefenokee care acopere partea de nord, la grupul de gorile ale Agenţiei şi la comandoul Armatei, ca să nu mai vorbim de sistemul de securitate conectat la Fort Knox, cine dracu' crezi că ar mai putea să *se* apropie de noi?

— Nu avem încredere în nimeni.

— Apropo de securitate, continuă Scofield, aţi mai avansat în problema trădătorului – sau a trădătorilor – din interior?

— Nu. Tocmai de aceea ne luăm atâtea măsuri de precauţie.

Locuinţa, programul de patrulare şi sistemul de comunicaţii cu Langley fuseseră aranjate de Shields în persoană. Tot ceea ce trebuia scris la maşină se monta pagină cu pagină, iar hârtia folosită avea o peliculă subţire de mercur care nu permitea executarea de copii sau duplicate cu nici unul din aparatele existente. Eventualele copii ar fi apărut ca nişte linii întinse şi şterse.

În plus, toţi cei care primiseră programe erau obligaţi să le poarte în permanenţă asupra lor şi să le arate dacă li s-ar fi solicitat s-o facă. Nimeni nu avea voie să plece din complex *sub nici un motiv,* fapt ce explica de ce nici unul nu era căsătorit – cu excepţia personalului de comandă. Şi, în sfârşit, toate convorbirile telefonice urmau să fie înregistrate pe bandă.

Frank Shields nu lăsa nimic la voia întâmplării. La nivelul superior de securitate al Agenţiei, nu se înregistrase nici un progres în descoperirea trădătorului sau a trădătorilor aflaţi în solda lui Matarese. De la cei din frunte până la ultimul funcţionar sau muncitor de la întreţinere, toţi intraseră în verificare. Dosarele fuseseră citite şi răscitite, se verificaseră conturile în bancă, stilul de viaţă, obiceiurile. Supărător era faptul că cei care fuseseră aleşi să facă treaba aceasta – foarte puţini la număr – habar n-aveau de ce o fac. Nu mai exista războiul rece, nu mai era vorba nici de eternul duşman sovietic, nu se avea în vedere

în mod special nici o organizaţie teroristă – şi totuşi ordinul cerea să se cerceteze totul. *Dar pentru ce, pentru numele lui Dumnezeul daţi-ne şi nouă o pistă!*

Aiureli: o comportare ciudată, mai ales în rândurile personalului cu studii superioare; distracţii şi hobbyuri care păreau să depăşească posibilităţile financiare; maşinile pe care le posedau; bijuteriile pe care le purtau nevestele sau amantele lor; modul în care erau achitate; dacă aveau copiii la şcoli particulare scumpe, cine le plătea taxele? Totul, absolut totul.

— Mai slăbiţi-ne, exclamă unul dintre cei puşi să cerceteze. Este vorba de jumătate din şmecheriile, de la vârf! Unii îşi înşeală nevestele şi ce-i cu asta? Alţii fac mici afaceri cu şcolile, cu locuinţele, cu maşinile arătându-şi cărţile de identitate de la Langley – cartonaşele astea învelite în plastic reuşesc să convingă repede pe toată lumea. Unii beau cam mult – ca să fiu sincer, cred că şi eu mă număr printre ăştia – dar nu atât de mult încât să se compromită. Ce urmăriţi de fapt sau pe cine urmăriţi? Daţi-ne şi nouă un nume, un obiectiv, ceva cât de cât.

— Nu pot, îi spusese directorul adjunct Shields şefului echipei de verificare.

— Uite ce este, Frank, dacă n-ai fi fost tu, m-aş fi dus la şeful ăl mare şi i-aş fi spus că v-aţi ţicnit.

— Probabil s-ar declara de acord cu tine, dar ţi-ar cere să-mi urmezi instrucţiunile.

— Îţi dai seama că te legi de cel puţin trei sau patru sute de oameni cumsecade?

— N-am ce face.

— E o treabă murdară, Frank.

— Aşa sunt şi cei pe care-i caut – ei, el sau ea. E cineva care ştie să umble cu cele mai sofisticate computere şi are acces direct sau indirect la cele mai secrete materiale.

— Asta e valabil în cazul a peste o sută cincizeci de oameni, îl întrerupse sec anchetatorul. Şi asta dacă nu iei cuvântul „indirect” prea în serios.... Pentru numele lui Dumnezeu, am început de aici. Nu există nici un suflet pe o rază de treizeci de metri în jurul direcţiei pe care să nu-l fi cercetat până în măduva oaselor.

— Atunci fă un pas mai departe, încearcă la nivelul următor.

Cei trei membri ai echipei de verificare erau năuciţi. Când rămâneau singuri, discutau fără jenă despre starea sănătăţii

mentale a directorului adjunct. Mai văzuseră cazuri de paranoia. Nu mai departe cazul devenit clasic al lui J. Edgar Hoover de la FBI şi apoi cel al lui Casey care îşi formase propria organizaţie de supra-spionaj ce-i dădea socoteală numai lui, neţinând cont de direcţia de la Langley, de preşedintelui SUA sau de Congres. Dar Frank Shields nu era paranoic şi acest lucru fu demonstrat chiar în prima noapte petrecută la vila de pe malul estic al Marylandului.

Cameron Pryce îşi răsucea capul într-o parte şi în alta; pe pernă. Deschise ochii brusc, fără să-şi dea seama ce anume îl făcuse să se trezească. Apoi începu să-şi amintească – auzise ceva ca un zgrepţănat, un foşnet şi văzuse o licărire scurtă de lumină. Ce putea să fie? Să fi venit cumva dinspre uşa de la balcon? Camera lui se găsea la primul dintre cele două etaje ale vilei. Scofield şi Antonia se aflau exact deasupra lui. Auzise clar ceva; ecranul interior al ochilor lui fusese agresat de un jet de lumină. Poate or fi fost reflectoarele unei bărci de patrulare din golf... Dar poate că nu. Îşi întinse braţele deasupra capului şi căscă. Masa uriaşă de apă de dincolo de ferestre, strălucirea mată a razelor lunii, acoperită în cea mai mare parte de nori groşi, totul îi amintea de atmosfera de la Inelul exterior 26; trecuseră doar douăzeci de ore.

Într-un anume fel, era nostim, îşi spuse el amuzat, cuibărindu-se mai bine în perna confortabilă. Pentru un om obişnuit, viaţa unui agent secret care lucrează sub acoperire este o nesfârşită înşiruire de evenimente în care trebuie să faci dovada unor calităţi ieşite din comun ca să poţi supravieţui. Lucrul acesta era acceptat ca atare, înfăţişat în filme, la televiziune, în romane. Dar din aceste imagini, puţine corespundeau realităţii. Trebuia să fii bine pregătit ca să faci faţă acestei munci, mai ales aspectelor ei dezgustătoare. Din fericire, astfel de incidente erau rare, dar atunci când se produce aure, prezentau momente de stres maxim şi de mare anxietate. De frică.

Cineva a spus că obiectul important pentru scufundătorii la mare adâncime era să rămână în viaţă. Cam, scafandru cu experienţă, râsese dispreţuitor până când fusese surprins, împreună cu fata căreia îi făcea curte pe atunci, de un grup de rechini ciocan în largul ţărmurilor de la Costa Brava.

Nu, sarcina unui agent secret aflat în misiune specială era

tocmai să evite cât mai mult posibil astfel de accidente. Iar dacă primea ordine de la persoane care văzuseră prea multe filme sau citiseră prea multe romane, era mai bine să se facă că nu le aude. Dacă obiectivele aveau o importanţă vitală şi riscurile acceptabile, atunci era OK. Meseria e meserie. Dar, ca în oricare altă meserie, exista şi teama de a nu exagera. În cazul de faţă era vorba de teama pentru propria viaţă. Cam Pryce nu avea de gând să moară pentru ca vreun analist de la etajele superioare să avanseze în grad.

Alt foşnet! O zgârietură… La uşa de la balcon. De astă dată nu visa. Auzise clar. Ce putea fi? Patrulele stăteau de pază jos, pe pajişte şi pe terasa inferioară; nimic şi nimeni nu s-ar fi putut apropia de ei. Pryce apucă lanterna şi pistolul automat de pe noptieră, se ridică încet în picioare şi se apropie de uşa balconului mic; o deschise fără zgomot şi privi mai întâi în jos.

Iisuse Christoase! Nu avea nevoie de lanternă ca să vadă cele două trupuri care zăceau pe pământ. Cei doi oameni fuseseră decapitaţi! Pryce aprinse lanterna şi îndreptă jetul orbitor în sus.

Un om într-un costum negru de scafandru se căţăra pe zidul neted al casei cu ajutorul unor ventuze speciale aplicate pe genunchi şi la mâini. Se afla în dreptul balconului lui Scofield. Văzând jetul de lumină de la lanterna lui Pryce aruncă ventuza de la mâna dreaptă, apucă pistolul automat care îi atârna la brâu şi începu să tragă. Cameron se retrase imediat la adăpostul zidului dormitorului şi ploaia de gloanţe trecu pe lângă el. Câteva ricoşară din grilajul de fier al balconului şi intrară în dormitor, înfigându-se în pereţi. Pryce aşteptă. Omul se legănă puţin. Îşi punea un nou încărcător în pistol. Cam ţâşni afară pe balcon şi trase de mai multe ori în silueta neagră aflată deasupra lui. În câteva fracţiuni de secundă acesta deveni cadavru şi rămase atârnând obscen de ventuzele de la genunchi şi de la mâna stângă.

Trupul fu dus jos. Cadavrele celor doi paznici fură duse într-un loc îndepărtat. Asupra ucigaşului nu se găsi nimic care să permită identificarea lui.

— O să-i luăm amprentele, spuse unul din membrii patrulei îmbrăcat în salopetă militară. O să aflăm cine e ticălosul.

— Nu te mai obosi, tinere, spuse Brandon Scofield. Dacă ai să te uiţi la degetele lui, probabil ai să constaţi că au pielea netedă;

a fost arsă cu acid.

— Glumeşti!

— Deloc, aşa procedează ei. Plăteşti pentru ce e mai bun, primeşti pe măsură şi nu rămân nici urme.

— Dar mai sunt şi dinţii…

— O să descoperim fel de fel de modificări, plombe şi coroane executate în străinătate, punţi; nici acestea nu ne vor conduce la vreo urmă. Sunt sigur că medicul legist îmi va da dreptate.

— Ţie? Dar cine naiba eşti tu? întrebă ofiţerul.

— Cineva pe care ar fi trebuit să-l aperi, colonele. Nu prea ţi-ai îndeplinit misiunea, ce zici?

— Nu înţeleg, cum a trecut ticălosul ăsta de noi?

— Fiind pregătit excelent, aşa cred. Am avut noroc că ofiţerul Pryce este bine pregătit şi are somnul uşor.

— Las-o mai moale, Bray, spuse Cameron, îndreptându-se spre cei care înconjurau cadavrul. Am avut noroc şi nătărăul ăsta nu era chiar atât de bine pregătit cum spui. A făcut suficient zgomot ca să trezească chiar şi un marinar beat.

— Mulţumesc, camarade, spuse colonelul recunoscător.

— Nu e cazul, făcu Pryce, dar întrebarea dumitale este foarte bună: Cum a trecut de voi, mai ales cum a trecut prin mlaştină, căci nu putea veni prin altă parte.

— Avem patrule postate din zece în zece metri, spuse omul de la Agenţie, reflectoare cu fascicule care se întretaie, plus sârmă ghimpată de jur-împrejurul complexului. După părerea mea, nu avea cum să intre.

— Singura posibilitate de intrare este drumul, spuse o femeie de vreo treizeci de ani, îmbrăcată cu blugi negri şi o jachetă de piele neagră. Ca şi ceilalţi, purta cascheta armatei sub care se vedeau câteva şuviţe de păr blond. Pe lângă poarta principală, mai exista o intrare, cincizeci de metri mai în faţa ei, străjuită de doi paznici înarmaţi şi prevăzută cu o barieră de oţel.

— Ce se află de partea cealaltă? întrebă Cameron.

— Porţiunea cea mai inaccesibilă a mlaştinii, răspunse ea. Şoseaua a fost construită turnându-se mai multe straturi de beton armat, până la o adâncime de doi metri şi jumătate. Seamănă cu o pistă de aeroport.

— Straturi?

— Da, straturi. Blocuri de ciment aşezate în aşa fel încât să se potrivească cu configuraţia viitoarei şosele.

— Ştiu ce sunt straturile de beton armat, doamnă…

— Locotenent-colonel Montrose, domnule Pryce.

— O, ştii cum mă cheamă?

— Informaţii strict necesare, domnule. Misiunea noastră este să asigurăm protecţia complexului şi a… Femeia se opri brusc.

— Înţeleg, spuse repede Cameron, pentru a evita momentul stânjenitor.

— Locotenent-colonel Montrose este adjunctul meu spuse colonelul.

— La o unitate de comando? întrebă Pryce sceptic.

— Tacticile de comando fac parte din pregătirea noastră dar nu suntem o unitate de comando, adăugă femeia, scoţându-şi cascheta şi lăsându-şi liber părul blond-cenuşiu. Nu suntem din FDR.

— Din ce?

— Forţa de Desfăşurare Rapidă, preciza Scofield. Până şi eu ştiu asta, tinere.

— Mă bucur să constat că eşti un erudit, bătrâne. Unde e Antonia?

— L-a luat pe unul din băieţi şi a plecat la vânătoare.

— Cum? se alarmă Montrose.

— Doamna mea este o persoană foarte independentă.

— Şi eu, domnule Scofield. Nu se pot face cercetări individuale decât în prezenţa unuia dintre oamenii noştri!

— Ba se poate şi chiar foarte bine, domnişoară… Colonel. Soţia mea a studiat terenul foarte temeinic. A trebuit să facă acest lucru şi cu alte prilejuri.

— Cunosc trecutul dumneavoastră şi îl apreciez foarte mult, domnule, dar eu răspund de escortele personale.

— Haide, colonele, interveni Cam, oamenii de la Agenţia noastră sunt destul de pricepuţi, chiar dacă nu poartă uniformă. Ştiu lucrul ăsta, pentru că fac parte dintre ei.

— Orgoliul dumitale masculin nu mă interesează, domnule Pryce. Escorta reprezintă o prioritate care ne-a fost repartizată nouă.

— Agasantă persoană, nu-i aşa? murmură Bray.

— Căţea ticăloasă. Accept şi asta, domnule Scofield.

— Dumneavoastră aţi spus-o, doamnă.

— Ajunge! interveni Cameron. Trebuie să colaborăm, nu să ne facem concurenţă, pentru numele lui Dumnezeu.

— Încercam numai să clarific problemele legate de pregătirea noastră specială şi nu întâmplător de forţa noastră de şoc.

— Eu n-aş mai insista în direcţia asta, colonel Montrose, spuse Pryce, arătând spre cadavrul.

— Tot nu înţeleg, exclamă colonelul. Cum a reuşit?

— Ei bine, fiule, spuse Scofield, ştim că nu avea rău de înălţime, deci e de presupus că persoana respectivă nu suferea nici de rău de adâncime.

— Şi ce vrea să însemne asta? întrebă Pryce.

— Nu sunt sigur, dar aşa susţin foarte mulţi psihologi. Cei care se caţără foarte sus se simt la fel de bine şi sub apă. E ceva în legătură cu efectul invers al gravitaţiei. Am citit chestia asta pe undeva.

— Mulţumesc, Bray. Şi?

— Verifică malul oceanului.

— L-am verificat şi răsverificat, spuse Montrose. Asta a fost prima noastră grijă. Nu numai că avem patrule pe o distanţă de aproximativ o mie de metri pe ambele părţi ale cheiului, dar există şi detectoare cu laser. Nimeni nu poate pătrunde în sectorul acesta.

— Un asasin ar trebui să-şi asume riscul, nu-i aşa? spuse Scofield. Mi se pare cât se poate de firesc.

— Probabil, fu de acord locotenent-colonelul.

— S-au semnalat încercări de pătrundere în zonă în ultimele câteva ore? insistă Brandon.

— Au fost, dar neconfirmate, răspunse Montrose. Copiii de la vilele vecine care s-au jucat pe pajişti, mai mulţi beţivi care s-au întors de la petreceri, doi pescari care au pătruns pe o proprietate particulară, toate au fost receptate.

— Aţi informat patrulele despre asta?

— Evident. S-ar fi putut să avem nevoie de întăriri.

— Deci, s-ar fi putut ca toate acestea să le fi distras atenţia, nu-i aşa? Poate… cu bună ştiinţă?

— Este o presupunere fără acoperire.

— Credeţi, locotenent-colonel Montrose? spuse brusc Scofield.

— Nu neapărat.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu vreau să spun nimic, doamnă, încerc numai să înţeleg cum s-au petrecut lucrurile.

Din spatele zidului de lumină a reflectoarelor se auzi vocea

Antoniei:

— Le-am găsit, iubitule, le-am găsit!

Soţia lui Scofield şi însoţitorul ei de la CIA străbătură repede zona luminată difuz şi veniră în cercul paznicilor. Ajunşi acolo aruncară obiectele pe care le ţineau în mână: rezervor de oxigen pentru scafandri, o mască de presiune, o lanternă submersibilă cu lumină albastră, un walkie-talkie subacvatic şi o pereche de labe de înot.

— Erau în noroi pe marginea mlaştinii, mai jos de intrarea principală, spuse Antonia, singura cale prin care putea pătrunde în interior.

— De unde aţi ştiut asta? întrebă Montrose.

— Malul oceanului era păzit, deci inaccesibil. Mlaştina era de asemenea păzită, dar accesibilă dacă se folosea o diversiune.

— Cee?

— Exact aşa a fugit Taleniekov din Sevastopol, îţi aminteşti, iubitule?

Scofield o întrerupse bine dispus:

— Memoria ta este infailibilă, draga mea.

— De ce „draga mea”, ce n-a fost bine?

— Ia spune, ce a făcut Vasili ca să treacă prin Dardanele?

— O diversiune, bineînţeles! O barcă destinată să fie detectată. Patrulele sovietice au găsit-o şi au înnebunit de furie constatând că era goală.

— Exact, Bray. Acum, transferă chestia asta pe uscat.

— Bineînţeles: distragem atenţia de la obiectivul apropiat şi o mutăm spre cel îndepărtat, apoi activăm obiectivul apropiat în câteva secunde!

— Ăsta e radioul, iubita mea!

— Bravo, iubire!

— Despre ce tot vorbiţi? întrebă Montrose.

— Vă propun să verificaţi cine au fost beţivanii care s-au rătăcit pe aici, spuse Cameron Pryce şi, de asemenea şi cei doi pescari.

— De ce?

— Pentru că unul din ei, doi sau chiar toţi au avut emiţătoare radio branşate pe frecvenţa ăstuia care zace acum pe jos.

Se numea Leslie Montrose, era locotenent-colonel în armata SUA, fiică de general, absolvise şcoala de la West Point şi sub

duritatea cazonă se ascundea o personalitate feminină foarte plăcută. Cel puţin aşa gândea Cameron Pryce în timp ce stătea împreună cu ea şi cu superiorul ei, colonelul Everett Bracket la masa din bucătărie bând cafea şi analizând evenimentele din timpul nopţii. Informaţiile despre Leslie îi fuseseră furnizate de Bracket, care o acceptase ca adjunctă împotriva voinţei lui, ceea ce se vedea cu uşurinţă.

— Să nu mă înţelegi greşit, Pryce, nu mă deranjează faptul că e femeie, spuse Bracket, când Leslie Montrose se dusese să dea nişte ordine. Mie îmi place şi neveste-mii îi place – la naiba – dar eu cred că femeile n-ar trebui să facă parte din FDR. Nu e locul potrivit pentru o femeie. Se iau şi prizonieri, aşa e la război şi nu pot să nu mă gândesc cum s-ar simţi soţia sau fiica mea în astfel de situaţii.

— Foarte mulţi bărbaţi împărtăşesc punctul dumitale de vedere, colonele.

— Dumneata nu?

— Ba da, bineînţeles că da. Dar noi n-am fost niciodată atacaţi pe propriul teritoriu. Israelul are o mulţime de femei în armată – la fel şi arabii, ale căror femei se fac remarcate în toate serviciile active şi de rezervă şi mai ales în cadrul grupărilor teroriste. S-ar putea să ne schimbăm părerea dacă ar invada California sau Long Island.

— În ce mă priveşte îmi menţin părerea, spuse Bracke ferm.

— S-ar putea ca femeile să şi-o schimbe. La urma urmelor: în regnul animal femela este cea mai înverşunată apărătoare a puilor ei.

— Măi, măi! Ce deştept. De unde ştii toate astea?

— Sunt cunoştinţe elementare, colonele… Spune-mi te rog, adjuncta dumitale poartă acelaşi model de caschetă ca dumneata, dar însemnele sunt diferite. Cum se explică asta?

— Îi permitem noi, aşa se explică.

— Nu înţeleg. Un jucător din echipa de baseball Yanke nu poartă o şapcă de la Red Sox, din Boston.

— Este însemnul batalionului soţului ei. Adică a fost batalionul soţului ei.

— Poftim?

— Soţul ei a fost pilot militar în Forţele Aeriene şi a căzut la datorie, deasupra Basrei, în operaţiunea Furtună în deşert. Se spune că s-ar fi catapultat, dar nu s-a mai auzit nimic despre el

după încetarea ostilităţilor.

— Dar asta a fost cu ani în urmă, spuse Pryce gânditor. Şi ea a rămas în armată?

— Evident că a rămas, ba aş spune chiar că a căpătat o anumită agresivitate. Soţia mea şi cu mine am încercat s-o convingem să se răzgândească. Cu pregătirea ei, zeci de companii sau societăţi ar fi oricând dispuse s-o angajeze. A făcut o şcoală de management, ştie să lucreze la calculator, toate chestiile alea care se spun în reclame despre armată. De altfel avansează repede – atunci era maior.

— Mi se pare destul de ciudat, spuse Cameron. Cred că ar fi câştigat mai bine în sectorul particular.

— De zece, ba chiar de douăzeci de ori mai bine. Şi în plus, ar fi muncit împreună cu o mulţime de bărbaţi mai mult sau mai bogaţi. Ar fi putut să-şi facă un rost, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Nu e greu de înţeles. Şi a respins această propunere?

— Nici n-a vrut să audă. Probabil din cauza băiatului.

— A băiatului?

— Are un copil. S-a născut exact la opt luni şi douăzeci de zile după ce ea şi soţul ei au absolvit şcoala de la West point. Glumeşte des pe tema asta. Acum trebuie să aibă vreo paisprezece – cincisprezece ani şi îşi divinizează tatăl. Ea crede că dacă ar pleca din armată, fiul ei nu i-ar ierta-o.

— Dar stă aici şi nu poate comunica cu nimeni… unde e băiatul?

— La una din şcolile alea cu internat din New England. Jim nu era sărac şi nici fiica generalului nu este. Băiatul înţelege perfect propoziţia: „Mama ta este plecată în misiune”.

— Un adevărat copil de militar.

— Aşa se pare. Copiii mei n-ar accepta aşa ceva, dar el pare să se fi împăcat cu ideea.

— Dumneata nu eşti un erou mort, aşa că nu au de ce să te idolatrizeze, spuse Pryce.

— Mulţumesc, prietene. Probabil că ai dreptate.

— Cum se face, totuşi, că n-a găsit pe nimeni aici în armată care să i se pară cel puţin acceptabil? La urma urmelor, este o femeie tânără.

— Am încercat şi eu şi nevastă-mea. Dacă i-ai vedea pe toţi băieţii pe care i-am prezentat… Întotdeauna le-a spus noapte

bună în casa noastră şi le-a strâns mâna foarte politicos, dar ferm – nici o şansă… Dacă ai de gând să te dai la ea, mută-ţi gândul, domnule agent secret. Este imună la bărbaţi.

— N-am de gând să mă dau la ea, colonele. Vreau pur şi simplu să cunosc personalul cu care lucrez. Asta e meseria mea.

— Ai dosarele detaliate ale întregului personal – douăzeci şi şapte, mai exact.

— Iartă-mă, dar am petrecut cinci zile în Caraibe şi n-am prea dormit, iar în ultimele patruzeci şi opt de ore n-am închis ochii, aşa că n-am apucat să mă uit prin dosarele voastre.

— O să le găseşti destul de acceptabile.

— Sunt convins. Uşa bucătăriei se deschise şi conversaţia dintre Pryce şi colonelul Bracket se întrerupse, deoarece în încăpere intră cea despre care discutaseră.

— Totul este în ordine. Am mai pus totuşi câteva patrule suplimentare pe malul oceanului, raportă ea.

— De ce? întrebă Cameron.

— Pentru că, în mod logic, reprezintă calea de retragere a ucigaşului.

— De ce presupui asta? întrebă Cameron pe un ton binevoitor, dar ferm.

— Pentru că este cea mai logică modalitate de retragere de pe proprietate.

— Retragere? Presupun că vrei să spui de scăpare.

— Evident. Mlaştina este supravegheată strict.

— Nu sunt de acord. Ai spus mai înainte că pe tot ţărmul există patrule şi lumini. De fapt, un adevărat gard electronic care delimitează proprietatea. Chiar crezi că un asasin nu ştie lucrul acesta?

— Unde vreţi să ajungeţi, domnule Pryce? întrebă furioasă Leslie Montrose. Pe unde ar fi putut să fugă prin altă parte?

— Prin acelaşi loc pe unde a intrat. Numai că soţia lui Scofield a găsit echipamentul de scufundare. Îţi sugerez să trimiţi o patrulă spre vest către cel mai apropiat drum care merge în direcţia nord-sud. Încearcă să faci cât mai puţin: zgomot cu vehiculul şi vezi cine aşteaptă acolo. Evident, omul nu va avea farurile aprinse, aşa că nici dumneata nu va trebui să le aprinzi.

— Ucigaşul nu poate pleca de aici. E mort.

— Fără îndoială că este mort, colonel Montrose, fu de acord Cameron. Dar dacă aici nu există un trădător cu un radio, n-are

de unde să ştie…

— Imposibil! strigă Bracket.

— Cred că nu avem, continuă Pryce, iar dacă nu avem, cel care îl aşteaptă pe asasin va fi acolo… Dă-i drumul, colonele Montrose, e un ordin.

Trecuse o oră. Bracket dormea cu capul pe masă. Pentru a reuşi să rămână treaz, Cameron se ducea din când în când la chiuvetă şi îşi uda faţa. Uşa se deschise încet şi Leslie Montrose intră în bucătărie. Pe chipul ei se citea epuizarea.

— Maşina era acolo, spuse ea încet. Pe Dumnezeul meu, mi-aş fi dorit să nu fi fost.

— De ce? întrebă Pryce ridicându-se în picioare.

— Mi-au omorât un om…

— O, Dumnezeule mare, nu! Vocea lui Cam îl trezi din somn şi pe Bracket.

— Da. M-ar fi omorât pe mine, dar caporalul meu m-a aruncat pe şosea şi a încasat el toate gloanţele. Era atât de tânăr, cel mai tânăr din unitate. Şi-a sacrificat viaţa pentru mine.

— Îmi pare rău, îmi pare nespus de rău!

— Cine sunt oamenii ăştia, domnule Pryce? întrebă Leslie Montrose cu o notă de disperare în glas.

— Cineva a spus despre ei că sunt întruchiparea răului, îi răspunse Cam blând şi se duse spre ea, îmbrăţişându-i umeri cu braţul.

Leslie izbucni în lacrimi.

— Trebuie să-i oprim! strigă ea cu ochii aprinşi de mânie.

— Ştiu, spuse Pryce, dându-i drumul şi făcând un pas lateral, în timp ce colonelul Bracket, uimit, se lăsa să cadă pe scaun.

THE INTERNATIONAL HERALD TRIBUNE
(prima pagină)
Manevră uluitoare a giganţilor
din industria aviatică

Paris, 30 septembrie. Anunţul comun dat la Londra şi Paris că British Aeronautical şi Compagnie du Ciel din Franţa au fuzionat a produs puternice unde de şoc în rândul producătorilor de avioane din Europa şi din Statele Unite. Fuzionarea acestor doi giganţi cu resursele lor aparent nelimitate, cu contractele lor ferme cu firme particulare şi

cu guvernele, furnizorii lor subsidiari, precum şi accesul la o piaţă a forţei de muncă mult mai favorabilă din punct de vedere economic fac din această nouă companie cel mai mare şi cel mai puternic producător de avioane din lume. Analiştii financiari de pe ambele maluri ale Atlanticului au ajuns la concluzia că Sky Waverly – acesta este noul nume al gigantului – va deveni pilonul industriei aviatice. După cum spune Clive Lawes, comentator la ziarul *Times* din Londra „ei vor fi toboşarii care vor bate ritmul în care vor fi siliţi să meargă toţi ceilalţi”.

Numele de Waverly a fost adoptat în onoarea lui Sir David Waverly, întemeietorul companiei originare, Waverly Industries, absorbită de americani cu aproape un sfert de secol în urmă.

Amănunte neconfirmate referitoare la modalitatea de fuzionare, inclusiv de transferare a acţiunilor şi la măsurile pe care ar putea să le ia noul consiliu de conducere sunt publicate în pagina 8. Se are în vedere comasarea forţei de muncă şi eliminarea dublei conduceri în vederea reducerii personalului. Am putea parafraza o replică foarte des repetată într-un film american din anii ’50: „Legaţi-vă bine centurile de siguranţă, urmează un drum foarte accidentat”.

8

Pe coasta de răsărit a Marylandului, pe la jumătatea dimineţii, soarele blând de toamnă parcursese deja jumătate din drumul spre zenit şi razele lui tremurau pe apele golfului Chesapeake. Pryce ieşi pe veranda acoperită care dădea spre malul apei, unde Antonia şi Scofield se instalaseră deja; pentru oaspeţii care locuiau în vilă se amenajase un bufet pentru micul dejun. Restul personalului beneficia de pensiune completă la cele trei case de oaspeţi foarte încăpătoare.

— Stai jos, Cameron, spuse soţia lui Scofield. Pot să-ţi torn puţină cafea?

— Mulţumesc, răspunse Pryce politicos, îndreptându-se spre bufet. Îmi iau singur.

— Mişcare greşită, mormăi Bray. Nu trebuie s-o laşi să capete obiceiuri proaste.

— Cred că tu nici nu exişti, nu eşti real. E prea devreme ca să fii real, spuse Cam somnoros.

— Nu-i deloc devreme, este aproape ora zece, protestă Scofield. Unde naiba sunt toţi ceilalţi?

— Nu ştiu. Nici măcar nu ştiu cine sunt toţi ceilalţi.

— Cei doi colonei, ăla mai mare şi aia mai mică, tipul de la CIA care s-a plimbat cu Toni astă-noapte – şi omul de legătură al lui Frank Shields care se uită la mine de parcă aş fi ciumat.

— Probabil că Frank i-a spus totul despre tine. Pryce îşi umplu ceaşca cu cafea, se apropie de masă şi se aşează jos.

— Colonelul Bracket şi doamna Montrose sunt în camerele din aripa de vest, împreună cu Eugene Denny, omul directorului Shields, spuse Antonia. „Tipul ăla”, cum îi spui tu, e în camera de la capătul holului. N-a trebuit să merg foarte departe ca să-l întâlnesc, în timp ce tu sforăiai.

— Ha! exclamă Bray zâmbind. Mi se pare mie sau te atrage tinereţea?

— Pentru chestia asta o să-ţi iei singur omleta.

— Nu vreau ouă. Totdeauna îmi spui că nu-mi fac bine.

— Cine a pregătit toate lucrurile astea de mâncare? îi întrerupse Pryce.

— De ce, crezi că sunt otrăvite?

— Nu neapărat, dar mă duce gândul la asta.

— Ai un fel cam ciudat de a gândi, tinere.

— Am să-ţi spun. Antonia era bine informată, mâncarea este pregătită în bucătăriile de la Langley, în ermetic, sigilată, etichetată şi trimisă aici cu elicopterul în fiecare dimineaţă şi seară la ora şase.

— Am auzit zgomotul, interveni Cam, dar am crezut că sunt elicopterele de supraveghere... Dar tu cum de le ştii pe toate, Toni? Vreau să spun, cine a pregătit mâncarea, unde dorm oamenii...

— Am întrebat.

— Eşti foarte pricepută.

— Bray m-a învăţat. Când te afli într-o situaţie aparent pasivă, un refugiu sau un adăpost, trebuie să pui întrebările frumos, cu un aer nevinovat. El susţine că femeile sunt mai bune decât bărbaţii pentru astfel de treburi, aşa că am pus întrebările de cuviinţă.

Scofield chicoti.

— Trebuie să te gândeşti de două ori înainte să mesteci, spuse el şi brusc deveni serios. Am auzit de caporalul care a fost ucis astă-noapte. Ticăloşii!

— De la cine ai auzit?

— De la colonelul Bracket. A venit să-i dea vestea lui Denny şi s-au rostit o mulţime de acuzaţii. Toni şi cu mine am luat parte la scandal.

— Ce acuzaţii?

— Fel de fel de prostii. Asta a fost tot.

— Nu, n-a fost tot.

— Las-o-ncolo, Cam, spuse Antonia. Domnul Denny era „pe dinafară”, cum spuneţi voi, americanii.

— Ce a zis?

— Dorea să ştie cu aprobarea cui a plecat Montrose din complex cu un vehicul, răspunse Scofield. Bracket i-a spus că, în calitate de comandant adjunct al FDR, nu avea nevoie de nici un fel de aprobare.

— În esenţă, a dat de înţeles că a avut aprobarea lui, adăugă soţia lui Bray. A colonelului.

— Nu e adevărat, spuse Pryce. Eu i-am dat ordin pe baza autorităţii mele de ofiţer activ cu experienţă, după o analiză

corectă a situaţiei. Din păcate, s-a nimerit să am dreptate… Denny unde era şi ce făcea? Cine naiba îşi închipuie că este?

— Sunt ofiţerul de legătură al Complexului cu directorul adjunct Shields şi, în absenţa lui, port întreaga răspundere pentru tot ceea ce se întâmplă aici.

Cuvintele fuseseră rostite de un bărbat zvelt, de înălţime medie, cu un uşor început de chelie, o faţă plăcută şi tinerească şi o voce moale şi monotonă. Omul stătea în pragul uşii.

— Nu eşti numai „pe dinafară”, Denny, spuse Cameron ridicându-se în picioare şi privindu-l în ochi pe ofiţerul de legătură, eşti chiar foarte departe de tot ce se întâmplă aici! Ascultă-mă bine, drăgălaşule! Nu te-am auzit rostind nici un fel de ordin noaptea trecută când agresorul mort a fost coborât de pe zid alături de cei doi paznici care zăceau cu beregata retezată de la o ureche la alta. Nici nu-mi amintesc să te fi văzut!

— Am fost aici, domnule Pryce, ce-i drept pentru scurt timp, căci nu mai era nimic de făcut. Date fiind împrejurările, am considerat că este necesar să iau de îndată legătura cu directorul adjunct Shields. Am discutat destul de mult cu dânsul despre posibilităţile de scurgere a informaţiilor, inclusiv despre echipajul elicopterului… O să fie aici la amiază.

— A verificat echipajul elicopterului? întrebă Brandon.

— Da, domnule.

— Atunci pe ce bază, sau cu ce drept pui la îndoială o decizie a FDR sau a mea?

— Cred că este limpede. Un om a fost ucis.

— Se mai întâmplă, domnule Denny. Îmi displace profund şi dumitale îţi displace, tuturor ne displace. Dar se întâmplă.

— Uite ce este, Pryce, poate că n-am făcut chiar ce trebuia…

— Bine că ţi-ai dat seama! îl întrerupse Cameron.

— Dar sunt aici ca să supervizez lucrurile, să verific ca totul să meargă cum trebuie şi toate astea s-au petrecut în prima noapte. Acum fac figură de tâmpit şi de incompetent.

— N-aveai cum să previi ce s-a întâmplat, cred că ştii şi dumneata asta, spuse Pryce calmându-se puţin şi făcându-i semn lui Denny să se aşeze la masa lor.

— Poate că n-aş fi putut evita uciderea celor doi paznici şi încercarea de asasinat, dar aş fi reuşit să-i previn pe cei de afară pentru a-l prinde pe asasin.

— Daa? făcu Cam din nou ostil. Şi anume?

— Există o cale mai bună – presupunând că cineva îl aştepta într-adevăr pe asasin la Chesapeake Road.

— *Într-adevăr!* Pentru numele lui Dumnezeu! Vrei să le dai dumneata telefon părinţilor copilului ăluia care a murit?

— Am recurs la o ipoteză de prioritate…

— Vorbeşte chiar mai caraghios decât tine, a spus Scofield.

— Şi Shields vorbeşte la fel de caraghios, dar m-am învârtit destul timp printre măscăricii ăştia ca să-i înţeleg, răspunse Cam. Şi ce ai fi făcut, domnule analist – căci eşti analist, nu-i aşa?

— Da, sunt analist şi aş fi luat legătura cu personalul nostru înarmat aflat într-un vehicul camuflat la nord de intrare. Ar fi putut lansa un atac din exterior.

— Ce personal? Pryce era acum în picioare şi striga furios. Ce vehicul?

— Sunt acolo, în schimburi de câte opt ore.

— Şi de ce mama dracului n-am ştiut şi noi de existenţa lor?

— Înjurătura nu mă deranjează, spuse Antonia, în a cărei voce se simţea mânia reţinută şi cred că se potriveşte foarte bine în contextul actual… Domnule Denny, de ce nu ni s-a spus şi nouă despre ei?

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-am apucat. A fost prima noapte, ce s-ar fi putut petrece în prima noapte?

— Aşa se întâmplă când o cauţi cu lumânarea, spuse Scofield, iar vocea lui căpătă brusc un ton de comandă. Dar nu e vina dumitale, este a lui Shields – şi nu-i pentru prima oară când face greşeala asta. Primele informaţii despre teren trebuie să ne furnizeze toate opţiunile pe care le avem, este o chestiune elementară. Nici un fel de surprize, nici un fel de alternative de care noi să nu ştim, nici un fel de omisiuni, ai înţeles chestia asta, băiete?

— Pot exista şi variante ale scenariului, domnule.

— Dă-mi una, ticălosule!

— Te rog, Bray, interveni Antonia atingându-i braţul cu mâna.

— Nu, vreau să aud răspunsul! Dă-i drumul, analistule!

— Cred că ştiţi, domnule Scofield. Dumneavoastră îl cunoaşteţi de mai multă vreme pe domnul director adjunct Shields.

— Factorul L, aşa e?

— Da, răspunse ofiţerul de legătură abia şoptit.

— Ce Dumnezeu mai e şi asta? întrebă Pryce uimit.

— Ai folosit cum nu se poate mai bine numele Domnului, spuse Bray. Factorul L este Scriptura, în conformitate cu Sfântul Shields Neprihănitul, exeget al Bibliei. L vine de la Leviticus ca în Pentateuh, cartea a treia a Vechiului Testament. Cel puţin aşa ţin eu minte.

— Despre ce vorbeşti tu, soţul meu?

— Shields a fost întotdeauna convins că răspunsurile la cele mai omeneşti probleme sau enigme se află în Biblie. Nu neapărat în aspectele religioase, ci în interpretarea pildelor, ca de altfel şi a miturilor, ori a istoriei.

— Frank este un fanatic religios? Cameron era uluit.

— Nu ştiu, trebuie să-l întrebi pe el. Dar cu siguranţă cunoaşte Biblia.

— Şi factorul ăsta L, Leviticus, ce înseamnă? insistă Pryce.

— Pe scurt, să n-ai încredere în preotul suprem. S-ar putea să fie un şobolan.

— Iarăşi? Cameron se aşează încet la loc, privind la Scofield de parcă spionul pensionar s-ar fi ţicnit.

— Nu sunt sigur dacă mai ţin minte exact, dar în Leviticus preoţia a revenit fiilor lui Levi sau ai lui Aaron, cel puţin aşa cred. Erau conducătorii templului şi dădeau ordine tuturor celorlalţi. Atunci câţiva ambiţioşi, care nu făceau parte din această frăţie exclusivistă, au falsificat nişte înscrisuri genealogice şi au reuşit să pătrundă în club. Drept rezultat, au avut un cuvânt de spus în toate chestiunile politice.

— Ţi-ai pierdut minţile? Pryce se holba la el în culmea furiei. Astea sunt aiureli biblice.

— Nu neapărat, interveni Eugene Denny. Domnul Scofield expune faptele esenţiale, e drept, rupte de context.

— Scuză-mi redundanţa, spuse Pryce. Dar despre ce vorbeşte?

— În Leviticus, câţiva leviţi, fii ai lui Levi, moştenitori lui Aaron, au devenit preoţi ai Templului din Ierusalim, unde era sediul puterii. Ca în toate centrele puterii, exista şi corupţie redusă în comparaţie cu standardele ulterioare – dar exista. Corupţia era practicată de către cei care doreau să schimbe regimul rigid. În ultimă instanţă, după cum se spune Deuteronom, un fanatic a devenit conducător al Templului din Ierusalim până când a fost demascat ca trădător.

— Mulţumesc pentru predică, spuse Cameron înţepat dar ce dracu’ înseamnă asta?

— Asta înseamnă, răspunse Scofield, abia stăpânindu-şi mânia, că directorul adjunct Shields nu este convins că poate avea încredere în mine.

— Cee? Pryce se întoarse furios către ofiţerul de legătură al lui Shields.

— Vezi tu, tinere, continuă Bray, în imaginaţia biblică, Mijitului, complexul de aici este Templul de pe Chesapeake şi spre deosebire de ceea ce gândiţi voi doi, neisprăviţilor nici unul nu aveţi autoritate nici măcar în ce priveşte zborul unei muşte pe deasupra acestei operaţii. Autoritatea îmi aparţine mie. Aceasta e înţelegerea mea cu Shields – poţi să verifici, domnule Denny.

— Sunt la curent cu înţelegerea, domnule Scofield şi nu e cazul să mă amestec.

— Bineînţeles că nu. Eşti lacheul lui Frankie şi pun pariu pe testiculul meu stâng că menţii legătura cu „personalul camuflat şi înarmat" pentru eventualitatea că m-aş hotărî să iau puţin praf de puşcă şi să arunc în aer totul, împreună cu nevastă-mea!

— Ce tot spui, Bray? interveni Antonia.

— Şi pun pariu şi pe testiculul meu drept, continuă Scofield, că poarta are instrucţiuni să ia legătura cu tine imediat ce aş ieşi pe ea, ceea ce am dreptul să fac oricând, pentru că eu reprezint aici autoritatea supremă.

— Ceea ce spui tu nu are nici un sens, dragul meu…

— La naiba, nu are! Factorul L, rahatul ăla de Leviticus. Eu sunt preotul suprem al Templului şi tot eu aş putea fi trădătorul. Aşa este, domnule analist?

— Au mai fost şi alte considerente, răspunse calm Denny.

— Dacă au fost, atunci de ce nu ni s-a spus, de ce nu mi s-a spus nimic despre unitatea voastră de acolo? Este absolut necesar să fiu informat pentru eventualitatea că ar trebui să iau anumite hotărâri pe care nu ţi-aş permite dumitale să le iei!… O, nu, ăsta e unul din trucurile lui Frankie, naiba să le ia pe toate!

— Exista posibilitatea unui atac brusc, masiv împotriva complexului.

— Şi două-trei persoane înarmate şi camuflate l-ar fi putut opri? interveni furios Beowulf Agate. Iisuse Christoase, drept cine mă iei?

— Nu pot răspunde la această întrebare. Eu nu fac altceva decât să îndeplinesc nişte ordine.

— Ştii ceva, fiule, este pentru a doua oară în ultimele treizeci

de ore că aud răspunsul ăsta şi am să-ţi spun şi ţie ceea ce i-am spus ticălosului ăla care a devenit furaj pentru rechini. Nu ţine!

— Hei, calmează-te, Bray, spuse Pryce. Poate că Frank are dreptate – vreau să spun cu partea a doua. Adică cu atacul.

— Nu ţine, băiete. Dacă ar fi avut într-adevăr temerea asta, ar fi trimis aici o mică brigadă, iar eu aş fi fost primul care ar fi aflat. Nu, Mijitul se aşteaptă ca eu să fac o mişcare neprevăzută. Iisuse, e genial tipul ăsta!

— Erai pe cale să faci o mişcare imprevizibilă? Ce anume? strigă Cameron.

— Chiar că nu mai înţeleg nimic, iubitule…

— În această epocă a tehnologiei de vârf nu există nici cale de comunicare sigură cu ajutorul telegrafului sau a radioului şi încă şi mai puţin prin telefon, pentru că totul trece printr-un detector. Singura posibilitate este contactul personal secret. După toată tevatura aia cu ticălosul care a omorât doi oameni şi a încercat să mă radă şi pe mine – mulţumesc că l-ai tăiat în două, Cam – am ajuns la aceeaşi concluzie cu tine. Am aşteptat să adoarmă Toni şi am ieşit afară, în felul meu, adică nici pe poartă şi nici în vreun vehicul.

— S-a mai întâmplat şi altă dată, domnilor, spuse Antonia! strângând braţul soţului ei. În Europa, când fugeam din răsputeri ca să ne salvăm vieţile, într-o dimineaţă m-am trezit şi îl găsesc pe Brandon şi pe Taleniekov aşezaţi la o cafea. Problema care ne frământa pe noi – omul sau oamenii care ne ţineau în bătaia puştii – nu mai exista. Asta a fost tot ce mi-au spus nimic altceva.

— Vrei să zici că tot aşa ceva s-a întâmplat şi astă-noapte, îl întrebă Pryce pe Scofield.

— Într-un fel, da, fu de acord spionul pensionar. Numai că Frank mi-a înţeles intenţiile pe dos. Nu aveam de gând să ajung la o înţelegere secretă cu Matarese care, aşa cum i-am spus Mijitului, mi-a oferit câteva milioane ca să dispar. Aveam intenţia să-i ucid pe ticăloşi. Sau, dacă aş fi avut răbdare, să-i prind pe nemernici vii.

— Atunci de ce ai spus că e genial? întrebă perplex şi furios Pryce.

— Pentru că, date fiind împrejurările, aş fi putut face fie una, fie alta. Frank doreşte să fie întotdeauna acoperit din toate părţile.

— Dar să te considere trădător, exclamă Pryce. Cred că asta e

suficient ca să doreşti să-l vezi într-o cuşcă.

— Nu, nu, nici vorbă, spuse Scofield. La prânz, când o să ajungă aici, am să-i spun câteva să mă ţină minte, dar atât.

— De ce?

— Să ne întoarcem cu treizeci de ani înapoi. Mă aflam în misiune secretă la Praga şi legătura mea superioară era un om considerat realmente strălucit, cel mai bun, cel mai eficient om de legătură recrutat la Moscova pentru noi. Trebuia să mă întâlnesc cu el pe malul Vâltavei, într-o noapte, dar cu câteva minute înainte să părăsesc apartamentul a sosit un mesaj urgent de la Langley – de la Frank Shields. L-am decodificat şi suna aşa: „Trimite o momeală, vreun traficant de droguri, stai prin preajmă…" Traficantul de cocaină a fost împănat cu gloanţele care îmi erau destinate mie. Frank Shields l-a atras pe omul meu de legătură într-o capcană inversă care la demascat. Strălucitul meu colaborator era un măcelar de-al KGB-ului.

— Aşadar, acum vrea să organizeze aceeaşi capcană, dar pentru tine, spuse Pryce. Poţi să accepţi aşa ceva?

— De ce nu? Toate presupunerile lui au acoperire. Tot ceea ce am primit eu pentru anii petrecuţi în slujba guvernului a fost pensia şi o primă din care mi-am cumpărat barca. Oferta clanului Matarese ar fi putut să mă ispitească.

— Dar te cunoaşte.

— Nimeni nu cunoaşte pe nimeni în afară de el însuşi, Cam. Putem să ne băgăm pe sub pielea cuiva, dar nu putem să pătrundem în mintea lui sau să ghicim nenumăratele alternative pentru care ar putea opta. De unde poţi şti sigur cine sunt eu sau cine e Toni?

— Pentru Dumnezeu, dar am stat de vorbă atâtea ore, despre o mulţime de lucruri. Am încredere în voi.

— Eşti tânăr, proaspătul meu prieten. Ai grijă, încrederea denotă optimism, dar este o înşiruire de umbre. Nu poţi să le conferi tridimensionalitate, oricât te-ai strădui.

— Trebuie să începi de undeva, spuse Pryce, privindu-l drept în ochi pe Scofield. Aiureala aia cu Leviticul, preotul suprem care ar putea fi turnător – ce vor să însemne toate tâmpeniile astea?

— Bine ai venit în lumea noastră, Cameron. Ţi s-a părut că ai mai fost aici, dar, de fapt, abia acum ai început să coborî în infernul nostru. Nu este iadul pe care îl cunoaşte distinsul nostru domn Denny, pentru că el, la fel ca şi Mijitul, şade la un birou în

faţa computerelor şi ia decizii abstracte. Uneori acestea sunt corecte, adesea însă sunt greşite. Ceea ce nu pot face computerele lor este să privească un om direct în ochi în ultimă instanţă, maşinile nu pot sta de vorbă una cu alta.

— Cred că am mai discutat despre chestia asta, spuse Pryce. Acum mă refer la noaptea trecută, o noapte pe care n-am s-o uit niciodată. Unde ne aflăm?

— Ei bine, presupun că prima lecţie este tocmai asta! Că nimic nu-i rectiliniu, aşa, ca o linie dreaptă. A doua lecţie este că totul trebuie privit geometric – liniile se dispersează în toate direcţiile şi trebuie să faci tot posibilul ca să restrângi cât mai mult aria probabilităţilor.

— Dar eu vorbesc despre noaptea trecută – despre dimineaţa asta!

— A, asta. Ei bine, asta nu pot să-ţi spun. Mijitul o să fie aici peste o oră şi o să-l întrebăm.

— Pot să vă spun eu, zise ofiţerul de legătură Denny. Directorul Shields va transfera în secret tot complexul la o reşedinţă din Carolina de Nord.

— Ăsta e singurul lucru pe care *n-o să-l facă!* exclamă Scofield.

— Dar, domnule, ne-au dat de urmă.

— Ai perfectă dreptate şi aş dori să pot publica lucrul ăsta în toate ziarele principale. De fapt nu, asta ar fi probabil o greşeală. Hai să rămânem tot în misiune secretă. Astfel toţi cei care n-ar trebui să ştie vor afla de ea foarte repede.

— Serios, domnule, domnul director adjunct insistă să începem să ne facem bagajele.

— Atunci trimite-l pe adjunct la mine şi eu am să contramandez ordinul lui. Ceea ce nu ştiţi voi, nătărăilor, este că albinele vin întotdeauna la borcanul cu miere. E un vechi proverb corsican.

THE WALL STREET JOURNAL
(prima pagină)
Trei bănci internaţionale formează o alianţă

New York, 1 octombrie. Ca o nouă dovadă a apariţiei unor noi instituţii financiare transnaţionale, trei dintre cele mai mari bănci ale lumii au fuzionat. Este vorba de renumitele

Universal Merchants din New York, Bank of the Pacific din Los Angeles şi Banco Libero din Madrid, cea mai bogată bancă din Spania şi Portugalia, cu afaceri deosebit de înfloritoare în zona Mediteranei.

Valorificând un complex vast de legi şi reglementări internaţionale, cele trei bănci au structurat o nouă ordine a responsabilităţilor pentru a maximaliza productivitatea în centrele lor de influenţă. Cele mai recente tehnologii care permit comunicaţii instantanee în diferite părţi ale globului, între puncte importante ale tranzacţiilor financiare, vor crea un sistem bancar cu totul nou, „o adevărată renaştere" după cum afirmă Benjamin Wahiburg, vestitul bancher, unul dintre veteranii lumii financiare, purtătorul de cuvânt al noului conglomerat care va fi cunoscut sub numele de Universal Pacific Iberia. „Ne apropiem de epoca în care în societate nu vor mai exista bani în numerar, economiile populaţiei crescând la miliarde de miliarde", a continuat domnul Wahiburg. „Toate bunurile corporaţiilor şi ale persoanelor fizice vor fi confirmate prin cartele de plastic, numerele lor vor fi prelucrate prin unde electromagnetice, achiziţiile şi datoriile vor fi plătite pe cale electronică. Noi, cei de la Universal Pacific Iberia, dorim să fim în fruntea emoţionantului proces de renaştere economică şi investim resurse serioase în desfăşurarea acestuia."

Ţinând seama de miile de filiale aflate în posesia UPI, se estimează că noul conglomerat financiar va fi principala instituţie care va acorda împrumuturi pe tot teritoriul Statelor Unite, în zona Oceanului Pacific, în sudul Europei şi în regiunea Mediteranei, de la Gibraltar la Istanbul.

Ceea ce îi pune pe gânduri pe unii observatori ai pieţelor internaţionale este problema controlului. Chestionat la telefon în această privinţă, domnul Wahiburg a spus: „Controlul este un element intrinsec al evoluţiei. Nici un economist sau bancher cu simţ de răspundere nu poate gândi altfel."

Elicopterul cobora încet spre terenul de aterizare din cadrul complexului de la Chesapeake. Directorul adjunct Frank Shields, mijind şi mai tare ochii pentru a se apăra de strălucirea soarelui, fu asaltat de şuvoiul de cuvinte al lui Brandon Scofield, alături de

care stătea Cameron Pryce, imediat ce ieşi pe uşa aparatului de zbor. Din fericire, o mare parte din vorbele usturătoare ale fostului spion fură acoperite de zgomotul puternic al elicopterului, iar când cei doi bărbaţi se depărtară de elicele lui, Scofield îşi cam pierduse suflul.

— Din moment ce ţi-ai imaginat ce aveam să fac, de ce te-ai mirat şi mai ales de ce te-ai mai înfuriat? întrebă iritat directorul adjunct.

— Asta e cea mai tâmpită întrebare pe care ai pus-o vreodată, Mijitule!

— De ce?

— Nu te mai repeta!

— Hei, tu eşti cel care are obiceiul să se repete, Brandon, nu eu. Priveşte lucrurile şi altfel: din moment ce ai înţeles că voi recurge la factorul L şi ai trecut testul, înseamnă că eşti „curat”, iar eu nu mai trebuie să-mi pun întrebarea dacă nu cumva am pierdut ceva din vedere.

— Din cauza ofertei Matarese, nu-i aşa? Milioanele şi vila undeva…

— A fost o mişcare de derută, îl întrerupse Shields, dar a ţinut pe moment. Tu însuţi l-ai făcut pe un preşedinte al Statelor Unite să-ţi plătească acum douăzeci şi cinci de ani. Răspunsul este: da.

— Şi de unde ştii că nu am acceptat?

— Pentru că nu ai fi reuşit niciodată să te înţelegi cu Denny?

— Eşti imposibil!

— Se poate, dar aminteşte-ţi de Praga. Apropo, unde e Denny.

— I-am ordonat să stea deoparte până termin cu tine, pentru că, aşa cum ne-am înţeles, eu conduc această operaţie. Eu sunt cel care are această autoritate, da?

— Ai terminat cu mine, Brandon? întrebă directorul adjunct, fără să răspundă la întrebare.

— La dracu’, nu, n-am terminat! Ideea ta de a strânge tabăra de aici şi de a ne muta în Carolina de Nord cade. Rămânem aici!

— Eşti imposibil. Cei din clanul Matarese ştiu unde suntem – unde eşti. Au aflat că ai supravieţuit exploziei de pe vas. Venind cu avionul aici, le-ai aruncat mănuşa. N-or să se oprească până nu te omoară.

— Ia spune-mi tu, de ce vor să mă omoare?

— Din acelaşi motiv pentru care am dorit şi noi să te găsim – pentru ceea ce s-ar putea să fie sau să nu fie în capul ăla al tău

de beton. Cu ani în urmă, informarea prezentată de tine nu ne-a prea luminat, dar, aşa cum spui chiar tu, ştii mai multe despre Matarese decât oricare om de-al nostru.

— Şi ce m-ar împiedica să pun tot ce ştiu pe hârtie?

— Nimic, dar există legi şi noi avem de-a face cu interese puternice, probabil cu oameni foarte bogaţi şi foarte influenţi din interiorul şi din afara guvernului.

— Şi ce-i cu asta?

— Este, că declaraţiile – sau depoziţiile – scrise din partea unui agent secret mort de mult, discreditat şi cu un lung dosar de abuzuri în serviciu, cu o conduită greşită, inclusiv dezinformări şi falsuri la activ, care şi-a minţit în mod constant superiorii, nu este tocmai genul de probă cu care să te poţi prezenta în instanţă. Şi cu atât mai puţin la o audiere în faţa Congresului.

— Rupe dosarul, arde-l! Asta e preistorie, nu are nimic comun cu ceea ce se întâmplă în momentul de faţă.

— Ai lipsit cam multişor, Beowulf Agate. Suntem în anii ’90, dosarele nu se mai aşează frumos în bibliorafturi de carton, sunt computerizate şi orice departament superior care are codurile pentru tot serviciul de spionaj le poate accesa oricând. De altfel, poţi să fii sigur că unele dintre ele au fost deja accesate.

— Vrei să spui că trupul meu rece nu poate fi interogat şi tot ceea ce a rămas este un dosar cu acţiunile pe care le-am efectuat şi care mă etichetează drept un fanfaron mincinos?

— Este exact ceea ce vreau să spun. Nu ai fi decât o hrană postumă pentru maşinile de tocat ale clanului Matarese.

Shields făcu o pauză, apoi îi invită printr-un gest pe Scofield şi pe Pryce să se îndepărteze de elicopter şi de echipajul zgomotos al acestuia.

— Ascultă-mă, Brandon, continuă el când ajunse la o distanţă de la care cei din echipaj nu-i mai puteau auzi, ştii că Pryce te-a supus unui interogatoriu şi am să-ţi mai pun şi eu nişte întrebări. Dar înainte de a merge mai departe, trebuia să mă asigur că eşti „curat”. Între noi nu pot exista nici un fel de secrete.

— Domnul director adjunct are să-mi facă o mică confesiune? întrebă ironic Bray. Nu credeam că noi, dinozaurii ăştia preistorici, mai avem vreun secret care merită să fie cunoscut.

— Vorbesc foarte serios, Brandon. Am să-ţi explic cât de departe am ajuns – sau cred că am ajuns – şi s-ar putea chiar să te simţi ceva mai uşurat, dacă ai anumite îndoieli.

— Nu pot să mai aştept.

— Când ai plecat de la noi, cu mulţi ani în urmă, au rămas multe întrebări fără răspuns, lucruri pe care pur şi simplu ai refuzat să le clarifici…

— Aveam motive al naibii de întemeiate, interveni Scofield brutal. Măscăricii ăia de la informări nu ştiau cum s-o mai sucească şi să-i pună totul în cârcă lui Taleniekov. Repetau la nesfârşit cuvintele „duşman” şi „ticălos comunist”. Voiau să-l facă pe Vasili să pară întruchiparea răului, să-l învinovăţească de toate, când adevărul era cu totul altul.

— Numai cei cu mintea înfierbântată, Brandon, numai capetele înfierbântate. Noi ceilalţi nici n-am spus, nici n-am crezut aşa ceva.

— Atunci voi ăştia, mai răcoriţi, ar fi trebuit să-i daţi afară pe ăia înfierbântaţi! Când le-am spus că Taleniekov trebuia să plece din Moscova pentru că îl ameninţa sentinţa capitală, au ţinut-o într-una cu „înscenare”, „agent dublu” şi alte clişee stupide.

— Dar ştiai că dacă spui tot adevărul Taleniekov o să treacă în istorie drept nebunul care a adus cele două superputeri în pragul războiului nuclear.

— Nu sunt sigur că înţeleg ce vrei să spui, zise Scofield prudent.

— Ba înţelegi foarte bine. Nu puteai declara nicăieri în mod oficial că Statele Unite erau pe cale să aleagă drept preşedinte pe moştenitorul uneia dintre cele mai cumplite organizaţii pe care a cunoscut-o lumea, exceptându-i pe nazişti. Nu era vorba de un Hitler comunist, ci de un bărbat cu existenţă dublă, despre care se vorbea numai pe şoptite şi în anumite cercuri geopolitice – fiul Ciobănaşului.

— Ce dracu’… Brandon se înecă şi se întoarse spre Pryce care clătina şi el nedumerit din cap. De unde ştii? întrebă el, adresându-se lui Shields. N-am vorbit niciodată despre fiul Ciobănaşului. A murit, ticălosul e mort! E adevărat, unul din motivele pentru care nu am vorbit a fost Taleniekov, dar a mai existat şi un altul, indiferent dacă îţi vine sau nu să crezi. Ţara noastră, întregul nostru sistem de guvernare ar fi devenit batjocura lumii civilizate. Dar tu cum ai aflat?

— Factorul Leviticus, bătrâne prieten. Mai ţii minte ce ţi-am spus cândva despre factorul L?

— Da. Ai spus „Uită-te la marele preot şi pune-ţi întrebarea

dacă sub sutana lui nu se ascunde un turnător”. Şi totuşi, cum de ţi-ai dat seama?

— O să continuăm discuţia pe apă. Există şi aici un turnător, aşa că nu vreau să risc să fim interceptaţi… Cei pe care i-ai văzut la elicopter constituie o echipă de antiterorişti bine antrenaţi şi posedă toate instrumentele necesare pentru a descoperi orice fel de dispozitive de ascultare, indiferent unde ar fi ascunse.

— Pot să spun că după atâţia ani ai mai prins şi tu câte o şmecherie din munca de teren.

— Aprecierea ta mă înduioşează până la lacrimi.

THE ALBANY TIMES-UNION
(pagina comercială)
Iminentă consolidare a industriilor utilitare

Albany, 2 octombrie. Datorită cererilor crescânde de energie şi accelerării concomitente a costurilor implicate, companiile utilitare, de la Toronto până la Miami au angajat discuţii serioase privind consolidarea operaţiilor lor. Discuţiile au Început să atragă atenţia atunci când Standard Light and Power din Boston a trebuit să facă faţă aşa numitei revolte a consumatorilor provocată de costurile electricităţii furnizate municipalităţilor, corporaţiilor şi consumatorilor individuali. Mai multe centre industriale şi de cercetări au ameninţat că vor lăsa statul într-o stare de reală depresiune. Cei mai mulţi observatori sunt de părere că s-ar putea să vină la rând universităţile, ceea ce ar duce la sărăcirea statului Massachusetts şi ar transforma oraşul Boston într-un ghetou părăsit.

Când a fost întrebat în legătură cu această chestiune, Jamieson Fowler, de la Standard Light and Power, a răspuns foarte succint: „Energia costă bani şi lucrurile merg spre mai rău, nu spre mai bine. Există o soluţie? Desigur, se află la îndemâna tuturora – energia nucleară. Dar nimeni nu doreşte să aibă aceste centrale la mai puţin de 150 de kilometri. Dar dacă am putea unifica vasta reţea de electricitate sub o singură conducere, un consorţiu, costurile ar scădea brusc, fie şi numai prin eliminarea dublelor funcţii.”

Bruce Ebersole, preşedinte al întreprinderilor Southern Utilities, a confirmat cele spuse de domnul Fowler.

„Acţionarii noştri vor fi fericiţi şi este vorba în cea mai mare parte de oameni în vârstă, dragii noştri bunici şi bunice – oamenii vor fi mai bine serviţi, pentru că vom introduce peste tot echipament modern şi vom privi înainte, cu toţii spre un viitor mai luminos.” În legătură cu zecile de mii de locuri de muncă ce se vor pierde, Ebersole a declarat: „O să-i recalificăm, probabil pe unii”.

Femeia aflată într-un colţ întunecos şi îndepărtat al hangarului pentru bărci privi pe furiş pe lângă marginea uşii deschise la valurile care se loveau de copastia bărcii Chris-Craft.

Barca cu motor înainta încet spre centrul golfului. Cei trei ocupanţi erau angajaţi într-o conversaţie uşoară. Scofield se afla la cârmă şi se întorcea mereu surâzător către ceilalţi doi, spunându-le ceva.

Leslie Montrose scoase un mic telefon mobil din buzunarul tunicii şi formă un număr din treisprezece cifre.

— Cercul Vecchio, se auzi în receptor o voce de bărbat. Vorbeşte.

— Cei trei subiecţi principali discută fără a putea fi supravegheaţi. Nu faceţi nici o mişcare până nu se clarifică situaţia.

— Mulţumesc. Informaţia va fi transmisă mai departe, oamenilor noştri de la Londra. Apropo, noul tău echipament va veni cu zborul de la ora şase după-amiază. A primit aprobarea de transfer. Este un pachet de la fiul tău.

9

Motorul fu oprit şi barca se legăna acum pe valurile blânde ale golfului Chesapeake.

— Eu tot nu pricep, Frank, spuse Scofield, întorcându-se spre Shields. N-am pomenit niciodată de Ciobănaş, rapoartele informative pe care le-am dat. Au murit cu toţii, toţi nemernicii ăia sunt morţi!

— Era pomenit în notele pe care le-am găsit după masacrul de la reşedinţa Appleton Hall, de lângă Boston. Fragmentele erau aproape arse, dar au fost studiate în laboratoarele noastre; a apărut numele sau, mă rog, o parte din nume – Ciobă… Apoi Interpolul a descoperit numele Guiderone. S-a emis presupunerea că el a fost Ciobănaşul.

— Şi, mă rog, la ce te-a dus chestia asta?

— La o cercetare logică. Într-unul dintre fragmente, abia lizibile am descifrat cuvintele „este fiul lui” repetate de două ori în două memorii separate. În al doilea scria „trebuie să ascultăm”… Mă urmăreşti, Brandon?

— Da, răspunse Scofield liniştit. Este ceea ce am făcut eu şi Taleniekov. Dar cum de ţi-ai dat tu seama?

— Luni, ba chiar ani de zile nici unul dintre noi nu şi-a dat seama. În cele din urmă, eu am înţeles.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum?

— Factorul Leviticus – marele preot era turnător.

— Cum aşa, iarăşi?

— Printre cei ucişi în după-amiaza aceea se afla şi oaspetele de onoare de la Conferinţa de la Appleton Hall, un descendent autentic al dinastiei Appleton, adus acolo pentru a fi aplaudat de noii proprietari ai domeniului.

— Aşadar, ştiai cine sunt, spuse Scofield.

— Mă aflam foarte aproape. Oaspetele de onoare era senatorul Joshua Appleton al patrulea, care se presupunea că va fi viitorul preşedinte al Statelor Unite. Nimeni nu se îndoia de aceasta; era un fapt unanim acceptat. Reprezenta cea mai populară figură din peisajul politic. Se afla pe punctul de a deveni cel mai puternic lider al lumii libere.

— Şi?

— În realitate, oaspetele de onoare n-avea nimic de-a face cu familia Appleton. Era Julian Guiderone, fiul ciobănaşului, recunoscut de Guillaume, baronul de Matarese.

— Ştiu asta, dar cum ai aflat tu?

— Datorită ţie, Brandon. Dă-mi voie să te conduc înapoi, pas cu pas, aşa cum cred că ai procedat şi tu.

— Sunt fascinat, îl întrerupse Scofield, îmi pare rău că nu e şi Toni aici.

— Unde este? întrebă Pryce, rezemându-se de marginea bărcii care se legăna încetişor.

— Pune întrebări, răspunse Bray fără să-i dea alte lămuriri. Continuă, Frank, ce piste ai urmărit?

— Mai întâi, cunoscându-te pe tine, am presupus că ţi-ai făcut rost de o identitate falsă ca să poţi ajunge acolo unde doreai să ajungi – era un lucru esenţial. După cum am aflat mai târziu, a fost la înălţimea imaginaţiei tale creatoare: cartea de identitate te proclama nici mai mult nici mai puţin decât „colaboratorul” senatorului Appleton. Apoi, întrucât bâjbâiai în multe chestiuni, te-ai dus s-o vizitezi pe mama lui Appleton, femeie bătrână şi cu tulburări mentale ce locuia în Louisburg Square.

— Era o veche alcoolică, preciză Scofield.

— Da, ştiu, spuse Shields. Douăzeci şi una de luni mai târziu am constatat şi eu când am văzut-o.

— Aşa de mult ţi-a trebuit?

— Nu mi-ai fost de nici un folos… Nici nu-şi mai amintea de tine. Totuşi, când mă pregăteam să plec, am avut noroc, brusc, aş spune chiar ca în transă, femeia a exclamat: „Cel puţin tu n-ai vrut să vezi camera lui Josh”. Atunci mi-a picat fisa; am ştiut că celălalt vizitator al ei fuseseşi tu.

— Aşa că ai făcut acelaşi lucru.

— Evident că l-am făcut şi atunci mi-a căzut a doua fisă. Mai ales când a spus că nu mai intrase acolo de când Jose condusese înăuntru pe predecesorul meu.

— Credeam că Appleton era mort, îi întrerupse Pryce.

— Da, adevăratul Appleton era mort, însă whisky juca renghiuri bătrânei.

— Şi în ce a constat a doua fisă? îl presă Scofield. Cam nu era altceva decât un fals sanctuar cu tot soiul de amintiri inutile – fotografii, fanioane şcolare, trofee de iahting. Fals pentru că

Appleton nu locuise niciodată în Louisburg Square. S-a întors din războiul din Coreea cu câteva răni după ce a ieşit din spital s-a dus la moşia familiei.

— Nu mi-o lua înainte, Brandon, am parcurs şi eu drumul ăsta. Ai menţionat cuvântul magic „fotografii”. În clipa în care am intrat în cameră, bătrâna s-a repezit spre perete şi a strigat că una lipseşte. A început să plângă şi mi-a spus că lipseşte tocmai fotografia preferată a lui Josh.

— Măi, măi, Shields şi aşa ai dat de altă urmă a vânatului nu-i aşa? Ai luat-o la întrebări pe sărmana bătrână şi ai aflat că era fotografia lui Appleton împreună cu cel mai bun prieten al lui. Doi tineri vânjoşi în faţa unei bărci cu pânze, amândoi cam de aceeaşi înălţime, cu o alură impunătoare, amândoi chipeşi în uniformele de colegiu. Ar fi putut fi chiar verişori – ba chiar mai apropiaţi, după părerea doamnei Appleton – fraţi. Asta până în momentul când unul s-a dus la război şi celălalt a refuzat să se înroleze şi a plecat brusc în Elveţia. Shields băgă mâna în buzunar şi scoase un carton de însemnări şifonat, cu paginile îngălbenite. L-am scos dintr-un fişier. Am vrut să fiu sigur că rostesc numele şi faptele corect atunci când vom sta de vorbă. Unde rămăsesem?

— La fotografie… spuse Cameron. La fotografie.

— A, da, spuse directorul adjunct, dând paginile carnetului. Era după războiul din Coreea. Appleton era la Facultatea de drept când a avut un accident oribil la Massachusetts Turnpike. Era cât pe-aci să moară la spital – fracturi multiple, hemoragie internă masivă şi o desfigurare facială oribilă. Familia a adus specialişti de pretutindeni pentru a-l trata. La început se părea că n-are nici o şansă, dar ulterior l-a demonstrat contrariul. Astfel următoarea ta mişcare, Brandon, a venit de la sine. Te-ai dus la Spitalul General din Massachusetts, direct la secţia fişiere şi plăţi. Deşi acum a ieşit la pensie, femeia care răspundea de această secţie îşi aminteşte foarte bine de tine.

— I-am produs necazuri?

— Nu, dar în calitate de principal colaborator al senatorului Appleton, i-ai promis că va primi o scrisoare personală de mulţumire de la cel care urma să devină în curând preşedinte. N-a primit niciodată scrisoarea şi de aceea îşi aminteşte de tine.

— Drace, n-am mai avut timp s-o scriu, spuse Bray. Dă-i înainte, Shields, te descurci binişor.

— La spital n-ai aflat mare lucru – erau dosare medicale cu zeci de pagini scrise cu terminologie medicală, proceduri, tratamente, servicii şi altele de felul ăsta. Dar tu voiai altceva, voiai nume. Femeia te-a trimis la Secţia Personal, pe atunci complet computerizată şi cu dosare de câteva zeci de ani.

— Era un tânăr negru care lucra la computer; fără el n-aş fi reuşit să aflu nimic, interveni Scofield. Nu-mi amintesc numele lui.

— Ar trebui. Acum este dr. Amos Lafollet, o autoritate în materie de medicină nucleară. Când în cele din urmă am reuşit să-l găsesc, mi-a spus că dacă te întâlnesc să te întreb dacă ţi-a plăcut dedicaţia de pe prima lui carte.

— N-am ştiut că a scris o carte.

— Ei bine, eu m-am dus şi am cumpărat-o; este ceva despre medicina nucleară. Vrei să auzi dedicaţia?

— Sigur că da.

— „Unui străin generos care a cerut puţin şi a dat foarte mult, oferind unui tânăr posibilitatea să-şi facă o carieră şi să scrie această carte”…. Nu e rău pentru cineva care nu ar fi putut auzi niciodată cuvintele astea de la mama lui.

— Mama a crezut întotdeauna că sunt gangster şi cartofor.

— Evident că dr. Lafollet, pe atunci student, spuse Shields întorcându-se la notesul lui, a descoperit că cei doi chirurgi care au lucrat la cazul Appleton au fost înlocuiţi şi, spre surprinderea lui, unul murise, iar numele celuilalt fusese şters din calculator.

— Nu uita surorile medicale, Frank, spuse Scofield calm privindu-l intens pe Shields. Pentru mine, au însemnat foarte mult.

— Aşa este, spuse şi directorul adjunct.

— Ce-i cu surorile? întrebă Pryce.

— Se presupune că la ordinul familiei Appleton personalul spitalului a fost înlocuit cu surori particulare; au murit toate într-un accident cu barca cu patru zile înainte ca Joshua Appleton să fie externat şi transportat la moşia familiei întâmplător, aceasta era în curs de vânzare unui bancher foarte bătrân şi foarte bogat, pe nume Guiderone, un prieten al familiei Appleton.

— Spune-i pe nume, Shields – Nicholas Guiderone, Ciobănaşul.

— Atunci nu ştiai exact răspunsurile, Brandon, dar ţi-ai dat seama de urzeala acelei conspiraţii monstruoase. În acel moment ştiai doar numele primilor doi chirurgi din dosar unul

mort, celălalt obligat să iasă la pensie. Ultimul se numea Nathaniel Crawford. A murit acum vreo cincisprezece ani dar m-am dus la el cu câţiva ani mai înainte. Îşi amintea şi de tine, de telefonul acela cu care l-ai tulburat aşa de rău. Spune-i că i-ai provocat coşmaruri.

— N-ar fi trebuit să aibă niciodată coşmaruri. Diagnosticul fusese corect, dar a căzut victimă unei înscenări. Pacienţii lui, Joshua Appleton al patrulea, a murit în spital, aşa cum prezise el.

— În compania celor doi chirurgi nou-veniţi şi a două dintre surorile particulare, adăugă Shields. Nu ştiu ce s-a întâmplat sau ce ai început tu să înţelegi atunci, dar cred că acela a fost momentul în care l-ai convins pe Amos Lafollet să se ducă până la Washington şi să ia un set de radiografii.

— Totul s-a petrecut aşa de repede, încât nu-mi mai amintesc secvenţa, spuse Bray, întorcând barca sub vântul uşor. Taleniekov şi Toni erau ţinuţi ostatici; nu aveam timp să fac planuri. Mergeam pe jumătate legat la ochi, dar nu mă puteam opri.

— Ţi-ai dat însă seama că radiografiile ar putea dovedi ceea ce începuseşi să bănuieşti.

— Da, aprobă Scofield gânditor, cu ochii pierduţi pe luciul apei, văzând şi simţind lucruri pe care nu le vedea şi nu le simţea nimeni altcineva.

— Erau radiografii dentare făcute cu mult timp în urmă, în locuri diferite, nu se putuse umbla la ele pentru a fi distruse.

— Dar nu aveai decât un singur set şi trebuia să le confrunţi cu altul, nu-i aşa, Brandon?

— Evident, spuse Bray, întorcându-se din nou spre Shields. Şi pentru că ai ajuns atât de departe, ştii fără îndoială cine era.

— Bineînţeles, dar nu puteam să dovedesc, pentru că al doilea set se afla la tine. Ai văzut la fel ca şi mine în camera aceea din Louisburg Square că Appleton şi cel mai bun prieten al lui au mers la Academia Andover. Te-ai dus acolo, ai dat de urma dentistului – nişte prieteni apropiaţi, mai ales adolescenţi, aflaţi departe de casă se duc în mod sigur la acelaşi dentist – şi l-ai convins să-ţi dea radiografiile ambilor băieţi.

— Deci, ai aflat adevărul, spuse Scofield dând din cap aprobator. Bravo ţie, Frank, vorbesc serios.

— Era ceva cu care puteai să negociezi ca să-i eliberezi pe Antonia şi pe Taleniekov.

— Cu ce să negocieze? întrebă mirat Cameron Pryce.

— Radiografiile dentare dovedeau că oaspetele de onoare de la Appleton Hali nu era senatorul Joshua Appleton, ci un coleg şi prieten apropiat pe nume Julian Guiderone, fiul Ciobănaşului care urma să ocupe curând locul de la Casa Albă, cu toate consecinţele care decurgeau de aici.

— Iisuse, exclamă Cameron, nu mă păcăleşti, Bray?

— Adică vrei să spui că pe Frankie îl crezi şi pe mine nu.

— Păi, trebuie să recunoşti că Frank a completat unele din lacunele pe care tu nu te-ai obosit să le umpli.

— Nu pe toate. Scofield îl privi pe Shields. Ţi-a explicat Crawford cine a fost unul dintre doctorii care i-au înlocuit pe ei?

— Sigur că da. Mi-a dat chiar şi numele. Era cel mai eminent specialist în chirurgie plastică şi estetică din Elveţia. Numai cei mai bogaţi oameni din lume treceau pragul clinicii lui.

— Îţi vine să crezi că a murit la numai trei zile după ce el a plecat din Boston spre Europa? Maşina lui a scăpat de sub control şi s-a răsturnat într-o prăpastie, la Villefrance.

— Nu înţeleg de ce oamenii lui Matarese au aşteptat trei zile.

— Şi că Julian Guiderone, care a părăsit ţara plecând în Elveţia ca să evite războiul din Coreea a murit, chipurile într-un accident de schi, nu departe de satul Col du Pillon, unde a fost îngropat pentru că iubea atât de mult Alpii?

— Da, am citit despre asta acum douăzeci şi cinci de ani.

— Nu are nici un sens să dezgropăm cadavrul – dacă ar fi vreunul acolo.

— Nu are nici un sens să scormonim toate astea, Frank. Familia Guiderone s-a stins. Ciobănaşul şi fiul lui sunt morţi Trebuie să căutăm în altă parte.

— S-ar putea să nu ai dreptate, Brandon, spuse Shield blând. În raportul tău, adică în ceea ce a mai rămas din el susţineai că senatorul Appleton născut Guiderone – a fost ucis în schimbul de focuri de la Appleton Hali…

— Pe dracu’! mugi Bray. L-am împuşcat chiar eu pe ticălos. Prin geamul spart, cu arma mea!

— Nu aşa au ajuns informaţiile la noi.

— Poate m-am înşelat, nu ştiu. M-aţi enervat îngrozitor şi nu aveam de gând să vă dau nici o informaţie.

— Oricum, ai spus că s-a prăbuşit în căminul imens, în flăcări…

— Exact.

— Poliţia a ajuns la locul crimei câteva minute mai târziu şi în cămin nu era nici un cadavru. Erau în schimb urme care arătau că un corp fusese târât afară. Existau şi bucăţi de stofă arse, ceea ce ne-a dus la concluzia că focul se stinsese. După părerea mea, ca şi a laboratoarelor de medicină legală, Julian Guiderone a supravieţuit.

— Nu se poate!… Chiar dacă ar fi supravieţuit, ceea ce este imposibil, cum să fi scăpat de acolo?

— Cum ai scăpat tu şi Antonia? Era o adevărată zăpăceală – focuri de armă, explozii în şanţurile din exterior, pe care presupun că tu le aranjaseşi – totul era un haos. I-am interogat pe toţi ofiţerii de poliţie, pe toţi bodyguarzii şi unul dintre ei şi-a amintit că un anume domn Vickery, împreună cu doamna Vickery, o pereche, au ajuns la poarta principală într-o maşină. Susţineau că sunt doar musafiri. Se ascunseseră într-o debara şi când împuşcăturile încetaseră pentru o clipă, se repeziseră la maşina lor.

— Şi?

— Numele surorii tale căsătorite este Vickery, Brandon.

— Eşti nemaipomenit, bravo, Frankie.

— Accept complimentul, dar este irelevant. A mai fost încă un vehicul cu aceeaşi poveste: un musafir rănit, luat de o ambulanţă particulară care n-a ajuns niciodată la spital… În concluzie, Julian Guiderone, fiul Ciobănaşului, trăieşte şi dacă există cineva pe lumea asta pe care doreşte să-l ştie mort, acela eşti tu, Beowulf Agate.

— Nemaipomenit de interesant, Frank. El şi cu mine avem aproape aceeaşi vârstă, doi bătrâni din alte vremuri, amândoi tânjind după ceea ce le este refuzat. El vrea puterea supremă, pe care n-am să-i permit s-o aibă, iar eu doresc liniştea mea personală, pe care n-o să mi-o lase el.

Scofield făcu o pauză şi se uită la Cameron.

— Presupun că în perspectiva mai apropiată sau mai îndepărtată, vom depinde de comandanţii noştri şi eu am încredere absolută în ai mei, spuse el.

— Sper că ştii ce faci, zise Cam. Tot ce pot să spun este că am să mă străduiesc din răsputeri, promise Cam.

— O, ai să faci chiar mai mult decât atât, fiule.

LOS ANGELES TIMES

(prima pagină)

Întreprinderi de divertisment europene şi americane într-o uimitoare combinaţie

Los Angeles, 9 octombrie. Trăim într-o lume mai mică, o lume comprimată de înalta tehnologie care permite transmiterea instantanee a informaţiilor prin satelit şi prin cablu. Nimeni nu ştie unde se va termina, dar ultimele patru mari studiouri cinematografice pentru filme de lung metraj, împreună cu filialele lor şi reţelele prin cablu au anunţat astăzi că s-au unit cu Continent-Celestial spre a oferi o sursă mai solidă de programe informaţionale şi de divertisment. Asociaţiile actorilor, scriitorilor, producătorilor şi regizorilor aplaudă această acţiune de viitor, care le va oferi mai multe posibilităţi pentru membrii lor. Uniunile actorilor au sugerat ca membrii lor să devină multilingvi. Beneficiile care rezultă din această uriaşă fuziune sunt evidente, însă nu este la fel de clară direcţia spre care s-ar putea îndrepta un asemenea conglomerat uriaş.

Era ora patru fără zece dimineaţa la Amsterdam când Julian Guiderone dădu ultimul telefon la Langley, Virginia.

— Suntem pe o linie sigură? întrebă el.

— Absolut, răspunse vocea de la CIA. Telefonul este numai al meu, prin amabilitatea direcţiei.

— Buun. Plec peste câteva minute, următorul contact la Cairo.

— Nu în Bahrain?

— Nu. Cel puţin trei săptămâni, nu. Am ceva de lucru cu arabii noştri – nu cu ai lor.

— Noroc, spuse vocea din Langley. Credem cu toţii în tine.

— Trebuie. Şi trebuie să credeţi în Amsterdam. E în cursă.

— Aşa vom face, răspunse turnătorul.

Trecuseră patru nopţi şi trei zile. Cameron Pryce se întâlni din nou cu Scofield la micul dejun.

— Asta nu duce nicăieri! exclamă Cameron în timp ce îşi sorbea cafeaua.

— Se pare că tu ajungi totuşi undeva, spuse Bray, aprinzându-şi un trabuc. Mă refer la doamna noastră din comando.

— Ca să-ţi spun adevărul, nici măcar nu încerc.

— Dar o vezi foarte des…

— Greşit, îl întrerupse Pryce, ea mă vede pe mine. Mă duc spre poartă, hop, apare şi ea. Mă plimb pe plajă, dintr-o dată e şi ea acolo. Mă învârt pe lângă locul de aterizare al elicopterului ca să văd cine mai vine, e în spatele meu.

— Poate că are ceva pentru tine. Poate că i-ai stârnit curiozitatea. Nu sub aspect profesional.

— Îmi pare rău, spuse Cam, dar nu sunt astfel de semnale, ci o ostilitate vădită şi tot felul de priviri suspicioase. Am senzaţia că mă păzeşte, că nu ştie sigur ce sau cine sunt. Mi se pare că n-are nici un sens.

— Are în mod sigur, spuse Scofield zâmbind în timp ce dădea drumul fumului aromat. Cel puţin se potriveşte cu cererea ei, foarte profesională, transmisă de colonelul Bracket lui Shields: vrea dosarul tău complet, fără abrevieri. Evident, tu nu trebuie să fii informat.

— Nu pricep.

— Ori vrea să se mărite cu tine, ori crede că tu eşti turnătorul cu funcţie înaltă.

— Prefer a doua variantă. Testosteronul milităros al doamnei este foarte puţin ispititor.

Un ţipăt sfâşietor întrerupse conversaţia celor câţiva oameni care mâncau. Ţipătul venea de pe veranda largă împrejmuită cu geamuri. Ofiţerul de legătură al lui Franc Shields, Eugene Denny, căzuse de pe scaun şi se ţinea cu o mână de gât, în timp ce se tăvălea pe jos, cuprins de spasme Câteva secunde mai târziu, tovarăşul lui de mic dejun, colonelul Bracket, făcea acelaşi lucru: duse mâna dreaptă la gât şi se apucă cu stânga de masa peste care se prăbuşi cuprins de spasme.

Pryce şi Scofield se repeziră printre scaune şi mese spre cei căzuţi la pământ. Ajunse o dată cu ei şi soldatul de serviciu la bucătărie. Cameron se lăsă jos şi atinse pe rând gâtul lui Bracket şi apoi pe al lui Denny.

— Dumnezeule mare, sunt morţi! strigă el, ridicându-se în picioare. Au fost otrăviţi.

Un băiat tânăr din FDR îngenunche ca să examineze farfuriile căzute.

— Nu le atinge, băiete! spuse Scofield repede.

Cam şi Bray priveau farfuriile sparte şi mâncarea împrăştiată lângă fiecare din ele. Victimele mâncaseră ouă, ochiuri sau prăjite, căci se vedeau bucăţi din albuşul coagulat.

— Cine ştie că îţi plac ouăle? întrebă Pryce liniştit.

— La naiba, cred că toată lumea de aici. Toni a făcut caz de chestia asta. Toată lumea a auzit-o. Acum trei luni proştii ăia de medici din Miami mi-au spus că am colesterolul mărit.

— Ai comandat ouă în dimineaţa asta?

— Să comand? Aici e bufet, n-ai observat? Sub capacul ăla de metal sunt ouă prăjite cu cârnăciori, iar sub celelalte ouă ochiuri.

— Dar astăzi n-ai mâncat ouă, nu-i aşa?

— Am mâncat ieri… şi azi m-am gândit că s-ar putea să vină Toni şi…

— Sigilează bucătăria, ordonă Pryce soldatului din FDR.

— S-o sigilez? *Eu sunt* bucătăria, domnule. Totul vine sigilat, inclusiv ouăle şi cel care e de serviciu respectă regulile după care se prepară.

— Reguli?

— Instrucţiuni de preparare, domnule, deşi nu avem nevoie de ele. Vreau să spun, ce poţi să faci cu nişte ouă?

— Să omori oameni, prietene, spuse Scofield. Sigilează bucătăria! Acum!

Unul din cele două cartoane de ouă se afla încă în camera frigorifică a vilei, în care mai erau doar câteva pungi cu lapte, nişte cutii de brânză şi băuturi răcoritoare.

— Cum le preparaţi? întrebă Cam. Poate că n-au fost ouăle de vină.

— Poate că nu, spuse şi Bray, întorcându-se spre soldatul din FDR. Ia spune-mi, soldat, care sunt instrucţiunile alea – vreau să spun, pentru ouă?

— Sunt bătute la maşină şi lipite pe perete deasupra primului aragaz, domnule, dar le ştiu pe dinafară… Se amestecă într-un castron şase ouă cu puţin lapte şi se bat cu un cub de unt – astea sunt ouăle jumări. Sau se sparg şase ouă în apă fierbinte şi se controlează din când în când.

— De ce?

— Ca să fie gata atunci când oaspeţii vin la masă. Dacă ouăle se întăresc prea mult şi se îngălbenesc puţin, trebuie scoase şi înlocuite cu altele proaspete.

— Faceţi frecvent treaba asta, soldat?

— Nu prea, domnule. Cei care vor ochiuri în apă, de obicei coboară destul de devreme. Iisuse, nu înţeleg.

— Sper, însă, să înţelegi că nu trebuie să vorbeşti, da?

— Bineînţeles, dar e de neconceput... Îmi pare rău. O să se răspândească vestea în tot complexul, n-avem cum să împiedicăm chestia asta.

— Ştiu, băiete, dar vreau să aflu cine din afara complexului va fi informat despre incident. Aşa că să încercăm să ne ţinem gura.

— Totuşi, eu nu înţeleg, domnule...

— Nici nu trebuie. Acum adu cartonul de ouă aici, la chiuvetă şi amestecă nişte apă caldă cu săpun lichid.

Bray luă fiecare ou, îl muie în amestecul de apă cu spumă şi apoi îl ţinu în lumină. Toate ouăle făcea băşicuţe la un capăt, dar gaura era atât de mică încât nu putea fi văzută cu ochiul liber.

— Să mă ia dracu', spuse Pryce, studiind unul dintre ouă.

— Chiar te-ar fi luat dacă ai fi mâncat unul din ouăle astea, spuse Scofield. Metoda asta se folosea şi pe vremea familiei Borgia, la mijlocul secolului al XV-lea, numai că era mult mai puţin sofisticată. Utilizau acele de pălărie ale doamnelor pentru a introduce otrava în interior. Injectau până şi roşiile, prunele şi fructele lor favorite, strugurii.

— Foarte civilizat, zâmbi sardonic Cameron.

— Ouăle astea au fost „aranjate" cu cele mai moderne şi mai fine seringi. Acelaşi procedeu îl folosesc magicienii când le injectează cu substanţe care le aduc imediat în stare solidă, astfel încât să poată sparge oul fără ca acesta să curgă. Amuzant, la modul grotesc, nu-i aşa?

— Nu, nici un pic, spuse Pryce. Ce vrei să faci acum, dacă tot eşti şeful acestei operaţiuni?

— Se impune de la sine: să închid bucătăriile de la Langley şi să pun sub strictă supraveghere pe toţi cei care lucrează acolo.

Computerul de la Chesapeake afişă următoarea informaţie:

> Produsele în cauză au fost achiziţionate de la ferma Rockland din Rockport, Maryland, conform contractului încheiat de CIA după verificarea temeinică a furnizorului. Personalul bucătăriei din Langley este format din angajaţi vechi care au fost supuşi verificărilor. Reverificarea nu aduce date noi. Cercetările vor continua.

THE BALTIMORE SUN
(pagina economică, 3)
Fermele Rockland au fost vândute

Rockport, 10 octombrie. Fermele avicole Rockland au fost cumpărate de Atlantic Crown Ltd., distribuitori mondiali ai acestor produse, cu filiale în întreaga lume. Jeremy Carlton, purtător de cuvânt al ACL, a dat următorul comunicat de presă:

„Prin absorbirea fermelor Rockland, Atlantic Crown îşi lărgeşte considerabil piaţa de desfacere, pentru a-şi servi mai bine clienţii din numeroase ţări. Adăugarea produselor avicole la numeroasele produse alimentare furnizate de noi a fost visul dintotdeauna al companiei Atlantic Crown. Extinderea la scară mondială a unităţilor fast-food justifică în întregime cheltuielile. Prin reţeaua noastră internaţională putem asigura expedierea produselor în toată lumea, spre binele tuturor.

Declaraţia noastră nu ar fi completă dacă nu ne-am exprima recunoştinţa faţă de familia Bledso, foştii proprietari ai fermelor Rockland, pentru cooperarea în timpul negocierilor şi înţelepciunea de care au dat dovadă alegând Atlantic Crown. În ce ne priveşte, ne vom strădui să continuăm tradiţia familiei."

Comunicatul de presă nu a dezvăluit condiţiile vânzării. Întrucât ambele companii sunt particulare, legea nu le obligă să facă acest lucru. Oricum, este vorba de sume imense, întrucât „absorbirea" fermelor Rockland face din Atlantic Crown cel mai profitabil complex din industria prelucrătoare/exportatoare a produselor alimentare din întreaga lume.

Casa mare de la periferia oraşului Rockport, Maryland, nu se deosebea cu nimic de celelalte case în valoare de trei milioane de dolari de pe domeniile de multe miliarde ale „fermelor". Deşi vântul rece al toamnei abia începuse să sufle, focul duduia în căminul din biroul slab luminat. Un bărbat în jur de patruzeci de ani se apropie furios de bătrânul aflat într-un scaun cu rotile.

— Cum ai putut să faci asta, bunicule? I-am refuzat ani la rând pe cei de la Atlantic Crown! Sunt nişte nemernici, vor să cumpere toate fabricile prelucrătoare ca să poată dicta pe piaţă!

— Proprietarul acestei companii sunt eu, nu tu, hârâi bătrânul, punându-şi masca de oxigen. Când am să mor, ai sa poţi să faci ce vrei, dar deocamdată e a mea. De altfel, aţi primit cu toţii bani

frumoşi, aşa e?

— Nu asta contează, ci faptul că sunt nişte lipitori.

— Este adevărat, nepoate. Dar acum mai bine de cincizeci de ani, banii cu care s-a construit ceea ce este cunoscut sub numele de Atlantic Crown i-a primit un tânăr entuziast. Se prea poate ca ei să fi provenit de la nişte cămătari fără scrupule. Cum crezi tu că un tânăr agronom ar fi putut cumpăra atunci peste zece mii de acri de pământ fără ajutorul lor? Pentru numele lui Dumnezeu, ei au fost nişte vizionarii.

— Vrei să spui că acum n-ai putut să-i refuzi?

— Nimeni nu poate.

În sala consiliului de administraţie a companiei Atlantic Crown aflată la ultimul etaj al clădirii ACL din Wichita Kansas, se aflau doar doi bărbaţi. Cel din capul mesei, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, vorbi primul:

— Următoarea lovitură o vom da în industria cărnii de vită, spuse el. Ordin de la Amsterdam.

— O să avem nevoie de o infuzie de capital, spuse subordonatul din executiv.

— Apropo, s-a rezolvat mica problemă cu ouăle de la complexul Chesapeake?

— Oamenii noştri au verificat totul, până la conteinerele sigilate pentru elicopter.

— Asta-i bine. Trebuie să fim foarte meticuloşi în toate privinţele.

10

Străzile din Cairo păreau să miroasă a transpiraţie, căci mii de oameni forfoteau încolo şi încoace în arşiţa soarelui de amiază. Circulaţia era foarte densă. Claxoanele răsunau furioase, iar vocile piţigăiate ale oamenilor care se certau în diferite limbi alcătuiau fundalul sonor. Hainele lungi, arăbeşti se amestecau cu costumele de tip european, blazere şi blugi, tichiile musulmanilor cu pălăriile sau şepcile de baseball. Cairo era sursa atâtor legende, oraşul unde mitul şi realitatea coexistau şi unde contradicţiile te şocau la tot pasul.

Julian Guiderone, îmbrăcat cu tradiţionalele *aba, rhobe* şi *ghotra,* purtând nişte ochelari mari, negri străbătea bulevardul Al Barrani, extrem de aglomerat la ora aceea. Căuta cu privirea semnul care să-i confirme că a ajuns la destinaţie. El văzu – o floare de crin albastră pe un mic steag alb, aflat în vitrina din faţă a unui magazin de bijuterii. Fiul Ciobănaşului se opri o clipă în faţa vitrinei şi îşi aprinse o ţigară aruncând câte o privire în susul şi în josul străzii pentru a se asigura că totul este în ordine. Conferinţa care urma să aibă loc la etajul întâi al magazinului era deosebit de importantă şi periculoasă. Nimeni, dar absolut nimeni în afară de participanţi nu trebuia să ştie care este scopul ei. Un simplu cuvânt scăpat, oricât de neînsemnat, ar fi putut duce la un dezastru.

Guiderone strivi ţigara cu piciorul şi păşi înăuntru, ridicând imediat trei degete în dreptul taliei. Funcţionarul din spatele biroului dădu din cap de două ori şi îi făcu semn cu capul spre o perdea de catifea grena aflată în dreapta lui. Julian mulţumi cu o uşoară înclinare a capului şi trecu dincolo de perdeaua care ascundea o scară. Urcă treptele înguste, şchiopătând din cauza piciorului bolnav. Ajuns sus, privi cele trei uşi de la etaj; descoperi punctul albastru pe una din clanţele de alamă şi se îndreptă spre ea. Se opri o clipă şi pipăi pe sub haina lungă, căutând cele două arme, un mic automat calibrul 25 şi un fel de grenadă care spartă emana un gaz mortal pentru cei care îl inhalau.

Guiderone puse mâna pe clanţa de alamă, o răsuci, deschise

uşa şi rămase în cadrul ei, studiind încăperea, înăuntru, patru bărbaţi îmbrăcaţi în haine de beduin şedeau în jurul unei mese. Toţi patru purtau îmbrăcămintea cu văl caracteristică celor care străbat deşerturile. Vălul îi apăra împotriva furtunilor de nisip, dar aici le ascundea identitatea. Julian voia ca toţi să cunoască chipul Ciobănaşului, pentru că dacă nu-i dădeau ascultare, chipul acesta avea să-i urmărească până când îşi vor da ultima suflare.

— Bună dimineaţa, domnilor, sau este deja după-amiază spuse el intrând şi aşezându-se pe scaunul aflat cel mai aproape de uşă. Sunt convins că aţi verificat temeinic din punct de vedere al securităţii locul în care ne întâlnim.

— Camera este goală, nu se află nimic altceva aici decât masa şi scaunele pe care şedem, răspunse arabul care se găsea în faţa lui Guiderone; brocartul auriu din care era confecţionată *ghotra* lui sugera că omul are statut de conducător. Pereţii au fost verificaţi să nu aibă dispozitive de ascultare.

— Dar dumneavoastră? Noi înşine? Hainele astea lungi pot ascunde o mulţime de lucruri, nu-i aşa?

— Deşi vremurile s-au schimbat, spuse alt arab aflat la stânga lui Julian, vechile reguli ale deşertului sunt în vigoare. Pedeapsa pentru trădători a rămas tot decapitarea cu pumnalul. Nici unul din noi n-ar ezita să-l execute pe altul şi sunteţi conştienţi de asta.

— Atunci să începem. Întrucât nu se poate scrie nimic, presupun că fiecare dintre voi, în calitate de lider al facţiunii sale, are de prezentat un raport verbal.

— Da, răspunse un al treilea participant la întâlnire, aşezat la capătul mesei. S-ar putea să pară că ne repetăm, deoarece în esenţă sunt aceleaşi informaţii…

— Spre a economisi timp, interveni ultimul bărbat, aşezat în diagonală faţă de Guiderone, pentru că pe capul fiecărui dintre noi s-a pus un preţ şi nimeni nu doreşte să rămână aici mai mult decât este strict necesar, ar fi mai bine să prezentaţi informaţiile generale, după care să adauge fiecare ceea ce este specific zonei sale geografice.

— O idee excelentă, fu de acord fiul Ciobănaşului, dar înainte de asta daţi-mi voie să vă felicit: vorbiţi limba mea mai bine decât mulţi dintre conaţionalii mei.

— Ţara dumneavoastră este o societate poliglotă alcătuită dintr-un mare număr de oameni fără instruire, spuse

conducătorul arab din capul mesei. Noi suntem altfel, cu totul altfel. Eu, de exemplu, am urmat dreptul şi jurisprudenţa la Cambridge, împreună cu mulţi alţi fraţi musulmani.

— Iar eu sunt medic, am absolvit Facultatea de medicină din Chicago şi am făcut rezidenţiat la Stanford – printre fraţii noştri musulmani, adăugă omul din dreapta celui care părea să fie şeful.

— Eu am fost titularul catedrei de studii medievale la o Universitate din Germania timp de câţiva ani după ce mi-am dat doctoratul la Heidelberg, spuse al treilea.

— Dosarul meu este mai puţin impresionant, interveni cel de-al patrulea bărbat, dar ceva mai pragmatic. Sunt inginer electrician şi am lucrat la proiecte importante ale firmelor care au relaţii cu industria privată şi cu cea guvernamentală. Mă rog să apuc ziua când voi putea să mă întorc să construiesc şi în ţara mea.

— Fascinant, murmură Guiderone. Sunteţi elita Orientului mijlociu şi totuşi vi se spune terorişti.

— Alţi oameni preferă termenul de „luptători pentru libertate”, care este mult mai potrivit. Există grupări care au mai mulţi adepţi în Occident decât noi; noi continuăm să luptăm pentru că cei care ar trebui să fie aliaţii noştri cad mereu la învoială cu inamicii comuni. Este revoltător.

— Or să se gândească de două ori înainte de a începe asemenea tratative după ce vom da lovitura. Acum este timpul să începem.

— Minunat, încuviinţă fiul Ciobănaşului. Dacă sunteţi nerăbdători să începem, prezentaţi informaţiile generale, valabile pentru voi toţi.

— Cu plăcere, domnule, spuse fostul savant, mai ales că sunteţi unul dintre cei mai generoşi binefăcători ai noştri. Unităţile noastre se pregătesc în douăzeci şi patru de locuri, din Yemen până în Valea Baaka, în deşert sau pe malul oceanului, departe de privirile duşmanilor şi ale celor care ar dori să se infiltreze. Am învăţat câte ceva şi de la evrei: precizia este cheia operaţiunilor noastre. În parte şi cu finanţarea dumneavoastră au fost construite instalaţii false în deşert şi pe apă. Echipele sunt conduse de cei mai experimentaţi militari precum şi de experţi în domeniul spionajului, al infiltrării şi al sabotajului. Când va sosi momentul să lovim, vom opera la unison: va izbucni o

conflagraţie pe care lumea n-o s-o uite niciodată, pe care n-o va putea şterge din istorie.

— Apreciez hotărârea de care daţi dovadă, spuse Guiderone. Acum să trecem la amănunte. Să începem cu colegul dumitale de vizavi.

— Cu cea mai mare plăcere, răspunse medicul care-şi făcuse studiile la Chicago şi avea o clientelă şi o reşedinţă demne de invidiat în California. Ţintele unităţilor mele se află în Kuweit, Irak, Iran, iar lipsa de prejudecăţi este caracteristică generală a universalităţii noastre. Zece mii de puţuri de petrol vor fi incendiate, transformând Kuweitul într-un mic iad.

— Echipele mele sunt concentrate în principalele câmpuri petrolifere din Arabia Saudită, de la Ad-Dawadimi la Ash Shad'ra şi până la puţurile de la nord de Unayzah, spuse inginerul electrician, de la tancurile ancorate în rada porturilor Persic şi Oman până la posturile de alimentare de la Al Khiran la Matrah şi Muscat...

— Asta include şi Emiratele, da?

— Bineînţeles, dar sultanul nu ştie nimic.

— Eu supraveghez apele din partea de est, adăugă cărturarul cu studii în Germania. Ochii lui scăpărau pe deasupra vălului care îi acoperea parţial faţa. Coborând de la Bandar-e Deylam la sud de Bandar-e Abbas în strâmtoarea Ormuz, puţurile, precum şi milioanele de tone din porturi vor fi distruse.

— Eu mi-am păstrat toate zonele de export şi de încărcare de pe coastele Israelului, spuse şeicul beduin care stătea la celălalt capăt al mesei, în faţa lui Guiderone. Fiul Ciobănaşului era singurul bărbat din încăpere care nu purta mască. Sute de vase din porturile Tuilkarm, Tel Aviv, Rafah, mărfurile lor – produse alimentare, maşini-unelte, arme ilegale – toate vor sări în aer deodată. Blestemaţii de sionişti sunt gata să încalce orice tratate ca să-şi umple trezoreriile cu shekeli. O să punem capăt acestei practici şi vom avea grijă ca băncile din Ierusalim şi din Tel Aviv să se prăbuşească în haos.

— Poţi fi sigur de asta? întrebă Guiderone.

— Aşa cum mă cheamă Al Khabor Hassin, ceea ce ştiţi foarte bine; ştiţi, de asemenea, că sunt protectorul hasiniţilor, de la care derivă în limbile voastre occidentale cuvântul *asasin.* Să nu subestimaţi niciodată puterea morţii.

— Este foarte edificator, deşi cam melodramatic, spuse Julian

încet strecurându-şi pe neobservate mâna sub haina largă. Şi în calitate de mare protector al tribului Asasinilor ai convingerea că te ridici la nivelul funcţiei dumitale?

— *Fireşte!* Este vorba de victoria mea asupra scârbosului Israel!

— Şi nimeni altcineva în afară de dumneata nu poate face asta?

— Trupele mele sunt pe poziţii. Mările nu vor cunoaşte pace săptămâni şi luni în şir! Vor fi focuri pretutindeni. Din golf până la Cairo, pământul va fi luminat ca de strălucirea soarelui de dimineaţă. Peste tot în Orientul Mijlociu. Este victoria noastră!

— A cui victorie, Al Khabor Hassin? întrebă calm Guiderone.

— *A noastră.* A noastră a tuturor. Şi *a mea,* în primul rând *a mea!* Pentru că eu sunt conducătorul!

— Aşa mi-am închipuit şi eu, spuse fiul Ciobănaşului ridicând pistolul deasupra mesei şi trăgând două focuri. Al Chabor Hassin se prăbuşi pe podea, cu fruntea găurită. Ceilalţi trei bărbaţi încremeniră în scaunele lor, cu ochii aţintiţi asupra lui Guiderone.

— Ne-ar fi distrus pe toţi, spuse acesta, deoarece cauza lui era el însuşi. Să nu aveţi niciodată încredere în cel care se proclamă lider înainte s-o facă altcineva. Eul lui maniacal iese prea mult în evidenţă. Nu şi-l poate controla.

— Ce facem cu el? întrebă inginerul care avea un simţ practic pronunţat.

— Duceţi-l înapoi în deşertul lui şi lăsaţi-l să putrezească.

— Şi după aia? întrebă medicul din California.

— Luaţi legătura cu adjunctul lui şi trimiteţi-l la mine. Am să-l testez. Dacă mi se pare acceptabil, am să-i explic că Al Khabor Hassin a fost suprasolicitat şi a suferit un stop cardiac.

— Altceva nu cred că s-a schimbat, spuse cărturarul din Germania.

— Absolut nimic, confirmă Guiderone. Al Khabor avea dreptate. Zone întregi din regiunea mediteraneană nu vor mai vedea întunericul nopţii săptămâni întregi, din cauza focurilor care vor arde neîncetat. O să fie o simetrie a groazei, totul va fi orchestrat într-un crescendo al terorii. Acelaşi lucru se va întâmpla şi în Marea Nordului – puţurile de petrol vor fi aruncate în aer de personalul nostru din Scoţia, Norvegia şi Danemarca. Când focurile se vor stinge, lumea civilizată actuală va fi în haos şi va intra sub controlul nostru… De o manieră raţională, pentru

a fi vindecată, căci, mai presus de orice, noi suntem mărinimoşi.

— Când preconizaţi că se va întâmpla? întrebă cărturarul terorist.

— De Anul Nou, spuse Guiderone. În seara asta începe numărătoarea inversă.

Cameron Pryce bătu la uşa apartamentului lui Scofield aflat în clădirea principală. Era ora cinci şi jumătate dimineaţa Reprimându-şi un căscat, Antonia îi dădu drumul înăuntru. Era într-o pijama de bumbac, drept pentru care se scuză.

— Am să-mi pun un halat şi-l anunţ pe şef că eşti aici. Voi face şi cafeaua; nu se poate discuta cu el până nu-şi bea ceaşca de dimineaţă.

— Nu e nevoie, Toni…

— Poate nu pentru tine, dar pentru el în mod sigur. Nu te-ai afla aici la ora asta dacă n-ar fi necesar.

— Este.

— Atunci intră, dar astupă-ţi urechile în timp ce pun de cafea şi îl trezesc.

Pryce o urmă în chicinetă.

— E chiar aşa de dur?

— Imaginează-ţi un dragon urlând. Este obişnuit cu orele de la tropice, Cam. Ora zece sau zece şi jumătate echivalează pentru el cu revărsatul zorilor.

— Ştii, vorbeşti foarte bine engleza.

— E exclusiv vina lui Bray. Când am hotărât să locuim împreună mi-a adus câteva duzini de discuri, apoi benzi etc., etc. A studiat la Harvard, dar susţine că ştiu mai multă gramatică decât el. Şi nu greşeşte. Bray nu ştie să deosebească un participiu de un adverb.

— Nici eu, spuse Cameron, aşezându-se la masa mică în timp ce Antonia manevra filtrul de cafea. Dacă îmi permiţi să fiu puţin indiscret – evident că poţi să şi refuzi – cum v-aţi hotărât să „locuiţi împreună”, cum zici tu?

— Cred că de vină a fost dragostea, răspunse Antonia, întorcându-se şi privindu-l pe Pryce. Însă a fost şi altceva, Brandon Scofield era hăituit şi de superiorii şi de duşmanii săi şi unii şi alţii dorind să-l vadă mort. Ar fi putut face numeroase compromisuri – şi el şi Taleniekov – care ar fi abrogat sentinţele de condamnare la moarte. Şi, totuşi, n-au făcut pentru că

descoperiseră adevărul în legătură cu Matarese. Adevărul, Cameron. Erau atât de mulţi oameni, persoane particulare şi funcţionari guvernamentali care se temeau să li se alăture pentru că fuseseră corupţi… Bray şi Vasili au spus atunci – „să-i ia dracu' pe toţi" – şi nu s-au mai oprit. Taleniekov a murit pentru ca noi să putem scăpa, iar eu am rămas cu un bărbat mândru şi hotărât, cu gândire pătrunzătoare, blând când nu e nevoie de violenţă, dispus oricând să-şi dea viaţa pentru mine. Cum aş fi putut să nu-l iubesc pe acest bărbat, să nu-l venerez?

— Nu mi se pare bărbatul care să aibă nevoie de veneraţie. Dimpotrivă, cred că o respinge.

— Ba are şi încă cum. Asta îi aminteşte de zilele negre, cum le numeşte el, zilele acelea când pistolul era singura şansă trebuia să ucizi, pentru că dacă n-o făceai, unul dintre ai tăi era omorât.

— Zilele alea au trecut, Toni. Războiul rece s-a dus. Nu se mai procedează aşa.

— Când are coşmaruri îşi reaminteşte. A curmat vieţile multor tineri şi bătrâni cu gloanţele lui. De amintirea asta nu poate scăpa.

— Dacă n-ar fi făcut-o, lumea noastră ar fi fost distrusă. El ştia asta foarte bine.

— Presupun că da. Cred că tinerii fanatici sunt cei care îi revin în minte. Erau prea tineri, prea vulnerabili pentru a fi răspunzători de faptele lor nebuneşti.

— Erau nişte ucigaşi, Antonia.

— Erau nişte copii, Cameron.

— Ştii ceva? Nu sunt în stare să rezolv problemele lui Bray şi nu de asta mă aflu aici.

— Bineînţeles că nu. De ce eşti aici, la ora asta?

— N-ai vrea să trezeşti dragonul? Câştigăm timp şi n-am să fiu nevoit să spun de două ori acelaşi lucru. Sincer să fiul nu vreau să rămân aici mai mult decât e strict necesar, în cazul că cineva m-a luat în colimator.

— Serios? spuse Toni, privindu-l în ochi pe Cam.

— Foarte serios, răspunse Pryce blând.

Cinci minute mai târziu Scofield intra ciufulit şi ursuz în chicinetă, urmat de Antonia. Amândoi erau în halate, dar lui Brandon părea o relicvă – era rupt în mai multe locuri.

— Dacă ne-am fi dus la un hotel ca lumea, aş fi putut şterpeli şi eu un halat de baie, spuse el. Ce naiba s-a întâmplat băiete?

Sper să fie ceva serios, altfel te scot la raport, cum spun tâmpiţii ăştia de militari. Unde e cafeaua mea?

— Stai jos, iubitule, e gata imediat.

— Hai, vorbeşte, Cam. Nu m-am mai sculat aşa devreme! Decât la Stockholm, când o tânără doamnă care avea o cheie potrivită a „greşit” camera.

— Lăudărosule, spuse Antonia, aducând două ceşti de cafea şi aşezându-se la masă.

— Tu nu bei? întrebă Pryce.

— Eu beau ceai, iar ceaiul s-a terminat…

— Iar eu sunt al naibii de curios, interveni Scofield. Vorbeşte, tinere.

— Vă amintiţi că vă spuneam că doamna locotenent-colonel Montrose se ţine după mine?

— Da şi eu ţi-am spus că i s-au aprins călcâiele după tine.

— Ceea ce n-am respins de la bun început. Nu i s-a aprins nimic după mine. Nu ştiu dacă o să mă crezi sau nu, dar cunosc şi eu semnalele alea şi oricum nu suntem la Stockholm. Săptămâna trecută, după ce Bracket a fost ucis şi ea a devenit comandant plin, mi-am zis că e un prilej foarte potrivit să inversăm rolurile. Acum are mult mai multe răspunderi şi trebuie să se concentreze în mai multe direcţii, mai ales că ţine să se remarce în ochii celor de la Pentagon.

— Aşa că ai început să te ţii după ea, corect? Brandon se aplecă înainte şi ochii lui sclipiră pe deasupra ceştii de cafea.

— Da, cu foarte mare grijă şi, de cele mai multe ori, noaptea târziu. De două ori, prima dată la ora trei dimineaţa, a doua oară la patru şi jumătate în noaptea următoare, femeia a ieşit din camera ei şi s-a dus la hangarul pentru bărci. Deasupra bărcii este un singur bec pe care Montrose l-a aprins.

M-am târât până la ferestruica de sus din dreapta şi m-am uitat înăuntru. De fiecare dată a scos telefonul celular şi a vorbit cu cineva.

— Dar asta e o prostie cât ea de mare! exclamă Scofield. Frecvenţele astea pot fi depistate de oricine care are un scanner, radio! Trebuie folosite numai în caz de forţă majoră!

— Aşa am crezut şi eu, zise Pryce, mai ales că mi s-a dat de înţeles că numai tu, eu, ea şi Bracket aveam astfel de telefoane.

— Exact, confirmă Bray. Toate celelalte sunt monitorizate, prin amabilitatea lui Frank Shields. Mă întreb cu cine o fi vorbit.

— Profitând de poziţia mea de ofiţer superior în CIA, m-am dus în după-amiaza asta la Easton, sub pretextul de a lua ziare şi reviste.

— Şi de ce naiba ai adus *U.S. News, World Report* şi toate maculaturile astea financiare? Doar ştii că nu dau nici o para chioară pe aiurelile ăstora.

— Nu aveau nici *Penthouse,* nici *National Enquirer* şi nici un fel de comics. Oricum, nu literatura este ceea ce ne interesează acum şi nu de asta m-am dus în oraş. L-am sunat pe Frank la Langley de la un telefon public şi i-am spus să-mi caute numerele chemate pe celularul lui Montrose. Frank a acceptat şi peste un minut sau două a revenit.

— Şi ce a descoperit? întrebă nerăbdător Scofield. Cu cine vorbeşte?

— Asta e partea cea mai nostimă. Cu nimeni.

— Dar ai văzut-o cu ochii tăi, spuse Toni.

— Sigur că am văzut-o şi de aceea am insistat. Shields mi-a spus să mai aştept puţin şi când a revenit mi-a dat informaţii de-a dreptul uimitoare. Pe telefonul lui Montrose nu era înregistrată nici o convorbire, în schimb erau înregistrate pe cel al colonelului Bracket.

— Toate telefoanele arată la fel. Le-a schimbat între ele. Spuse Bray.

— Dar de ce? insistă Antonia.

— Evident ca să-şi apere fundul, iubire. Nu se aştepta ca Bracket să fie ucis. Celularul lui, de fapt cel pe care îl avea la el, s-a dus înapoi la Langley împreună cu cadavrul, nu-i aşa?

— Aici intervine o altă surpriză, spuse Cameron. Nu s-a dus. Frank a presupus că unul din noi doi l-a luat, deoarece am fost primii care am ajuns lângă trupul lui.

— Dar nu l-am luat nici unul dintre noi. Nici prin cap nu mi-a trecut.

— Nici mie.

— Aşadar, există un telefon prin preajmă. N-are decât să fie.

— Şi Frank spune la fel.

— Deci, cu cine vorbeşte Montrose?

— Surpriza numărul trei.

— Cee?

— Cu Casa Albă. Sună la Casa Albă.

La intervale de douăzeci de minute, şapte avioane particulare aterizară pe aeroportul Schiphol din Amsterdam, proprietarii lor coborâră şi fură conduşi imediat la limuzinele care îi aşteptau. Aceiaşi bodyguarzi musculoşi de pe colinele din Porto Vecchio, de pe malul Mării Tireniene, îi însoţiră până la vila elegantă cu trei etaje de pe Keizersgracht, canalul care străbate cartierele cele mai înstărite ale oraşului. Unul după altul, cei şapte descendenţi ai baronului de Matarese fură conduşi în sufrageria spaţioasă de la etajul întâi.

Mobilierul semăna foarte mult cu cel din holul mare de la Porto Vecchio: masa lungă, cu furnirul bine lustruit, scaunele, aşezate la peste un metru distanţă unul de altul, ca şi când s-ar fi dorit să li se lase oaspeţilor suficient spaţiu să reflecteze, să evalueze, să decidă. Lipseau însă delicatele boluri cu caviar. În locul lor se aflau carnete de notiţe cu câte un pix de argint alături. Toate însemnările trebuiau să rămână pe masă; şi să fie arse.

După ce descendenţii baronului de Matarese îşi ocupară locurile, Jan van der Meer Matareisen intra şi luă şi el loc în capul mesei.

— Mă bucur să constat că la această a doua întâlnire a noastră s-a instaurat o atmosferă de camaraderie. Făcu o pauză. Aşa şi trebuie. Am făcut cu toţii o treabă minunată.

— Dumnezeule mare, bătrâne, aş îndrăzni să spun că am profitat enorm, spuse englezul. Investiţiile noastre au întrecut orice aşteptări.

— Cu toate alianţele astea recente din ţară, casa mea de brokeraj a cunoscut o extindere cum n-am mai avut din anii ’80. E grozav!

— Este numai o aparenţă, îi atrase atenţia Matareisen. O să vă spunem când să vindeţi, pentru că o să urmeze o prăbuşire.

— E greu de imaginat, prietene, îl întrerupse americana din New Orleans. Proprietăţile şi cazinourile mele merg admirabil. Toată lumea se înghesuie să cumpere.

— După toate fuziunile şi absorbţiile, banca noastră este mai solidă, adăugă avocatul de la banca din Boston. Suntem pe cale să devenim o forţă economică naţională, ba chiar internaţională. Nu mai putem fi opriţi.

— O, dar va trebui să vă opriţi, interveni Jan van der Meer. Asta face parte dintr-un plan mai mare şi nu ne putem abate de la el. O să vă spunem cui să vindeţi principalele bunuri; în

general, nu celor care vă oferă mai mult.

— Sperі să poţi dicta Trezoreriei Vaticanului? întrebă cardinalul.

— Fără îndoială că o vom face, Eminenţă, pentru că dumneavoastră sunteţi în nucleul acţiunii Matarese.

— Blasfemie, spuse încet cardinalul, cu ochii Matareisen.

— Realitate, părinte, doar realitate. Aţi prefera ca Vaticanul să fie informat de micile dumneavoastră păcate financiare, de elegantul domeniu de pe malul lacului Como ceea ce este numai o picătură dintr-o căldare cu apă, cum se spune?

— Ce e prostia asta, să nu vindem celor care oferă cel mai mult? Ne crezi nişte tâmpiţi? întrebă omul din Portugalia.

— O să aveţi cu toţii profituri considerabile, poate nu chiar de nivelul celor la care v-aţi aşteptat, dar este necesar. Noi formăm un cerc. Cercul Matarese.

— Te rog să fii mai explicit. Ce vrei să spui?

— Mai exact, vom primi instrucţiuni să ne vindem firmele acelor cumpărători care au cea mai puţină experienţă şi care sunt cel mai puţin înzestraţi pentru a le conduce.

— *Dumnezeule!* izbucni moştenitorul de la Paris. Este un nonsens! Ce interes ar avea asemenea oameni să cumpere?

— Iată de ce *mon ami,* răspunse liderul de la Amsterdam, Oamenii de felul acesta sunt întotdeauna dispuşi să plătească un preţ pe care nu-l pot controla. Finanţele internaţionale sunt pline de astfel de exemple. Îmi vine acum în minte cazul giganţilor din Tokyo. Au vrut industria filmului de la Los Angeles, aşa că au plătit şi au plătit şi au plătit până când au fost devoraţi de studiouri pentru că nu erau dotaţi cu ce trebuie ca să le conducă.

— Mie mi se pare o aiureală, spuse furios omul din New Orleans.

— Ba nu, are dreptate, zise cardinalul, privind în ochii olandezului. Dă credibilitate colapsului. Invalidează sistemul, înfurie masele care încep imediat să caute o soluţie, o schimbare.

— Foarte bine, părinte. Te pricepi la strategie.

— Realitate, olandezule, nu este decât simpla realitate. Sau ar trebui să spun credibilitate?

— Devin interschimbabile, nu e aşa?

— Numai în ultimă instanţă, bineînţeles. Filosofii scolastici aveau dreptate. Deci, dacă acum sămânţa a fost aruncată, când

culegem recolta?

— Totul trebuie coordonat. Un eveniment să-l preceadă pe altul, o acţiune să conducă la următoarea, fără a lăsa impresia că au vreo legătură între ele. Singurul numitor comun să fie acela că economia americană, ca şi cea europeană, sunt catastrofale şi nici un fel de tehnologie de vârf nu le poate vindeca, deoarece orice tehnică nouă, avansată reduce locurile de muncă. Tehnologia nu produce locuri de muncă, ci le elimină.

— Din punct de vedere teoretic, întrebă englezul încruntându-se, care este soluţia dumitale – mă rog, a noastră, măcar pentru relaţia cu publicul?

— Consolidare de bună voie, autoritatea supremă acordată celor care ştiu să îndrume întreprinderile după ce i-au înlocuit pe cei incapabili s-o facă. O meritocraţie care va face apel la cei bogaţi, cu instruire şi ambiţie, precum şi la un sistem controlat de beneficii pentru cei cu mai puţine calităţi, dacă se alătură de bună voie, ba chiar cu entuziasm de substructura noastră.

— Şi ce urmează după aceea? întrebă omul din Boston. Săptămâna de lucru de patru zile, televiziune în toate familiile combinată cu un sistem de monitorizare?

— Tehnologia sofisticată oferă destule posibilităţi, nu-i aşa? Dar astea sunt probleme ale viitorului îndepărtat. Mai întâi trebuie să ieşim din haosul financiar.

— Ceea ce mă face să revin la întrebarea de mai înainte interveni cardinalul. Când culegem recolta?

— În mai puţin de trei luni, în funcţie de modul în care vom progresa. Şi recoltarea va dura puţin, să zicem vreo optzeci de zile. Ocolul pământului în optzeci de zile. Sună bine!

— Pryce! tună Scofield alergând de-a curmezişul pajiştii spre hangarul de bărci atât de repede cât îi permiteau picioarele! Cameron se întoarse. Se plimba prin complex, aparent fără nici un ţel, deşi avea un scop foarte precis: căuta pe cineva care ar fi putut ieşi dintr-un loc ascuns, cineva care ar fi putut avea asupra sa telefonul celular lipsă.

— Hei, ia-o mai uşurel, spuse Pryce, când Scofield se apropie gâfâind. Nu eşti chiar în cea mai bună formă pentru cursa de o sută de metri.

— Sunt la fel de în formă ca şi tine, băiete.

— Atunci ce caut eu aici?

— O, taci din gură, ordonă Bray, respirând adânc şi ştergându-şi sudoarea de pe faţă. Ştii, am început să mă uit prin revistele alea pe care le-ai adus.

— Mi-am cerut scuze că n-am găsit nici una hazlie.

— Gura! De cât timp a început chestia asta?

— De cât timp a început ce?

— Fuziunile astea, companiile mai mari care le înghit pe altele, industrii şi servicii întregi?

— Păi de vreo douăzeci sau treizeci de ani, poate chiar mai mult.

— Nu, prostule, vreau să spun *acum!* În ultimele săptămâni sau luni!

— Habar n-am, răspunse Cam. Treburile astea nu prea mă interesează.

— Naiba să te ia, ar trebui să te intereseze chiar foarte tare! Este opera lui Matarese!

— Ceee?

— Stilul, strategia! Corsica, Roma, Paris, Londra, Amsterdam – şi da, o, Dumnezeule, din nou *Moscova!* Sunt piste, aceleaşi piste pe care le-am urmărit eu şi Taleniekov, pistele care duc direct la Boston, Massachusetts. Gând eram acolo, pe insulă, ţi-am sugerat să urmăreşti victimele, familiile lor, prietenii, avocaţii, să afli tot ce poţi…

— La asta lucrez acum. Frank Shields mi-a dat câţiva oameni care cercetează familia jucătorului italian de polo mort la Long Island, a savantului spaniol otrăvit la Monaco şi a doamnei filantroape care a fost ucisă de cel de-al doilea soţ al ei la Londra. Dacă în câteva zile nu se descoperă nimic, Frank o să-mi dea un avion militar ca să mă duc în Anglia.

— Atunci am să-ţi fac altă propunere, spuse Scofield. Aruncă-le pe toate la coş şi cercetează ceea ce ai chiar aici, sub nas!

— Poftim?

— Revistele astea, toată aiureala asta financiară, şmecheriile din consiliile de administraţie, banii care alunecă încoace şi încolo. Şi, în timp ce cercetezi treburile astea, pune-i pe oameni să verifice companiile – atât pe cele naţionale, cât şi pe cele internaţionale. Numele sunt toate aici şi pot pune pariu că mai există şi o mulţime de alte notiţe în presă despre care nu ştim nimic, cu şi mai multe nume, cu şi mai multe piste de urmat!

— Vorbeşti serios?

— Naiba să te ia, bineînţeles că vorbesc serios! Când am văzut numele de Waverly, am simţit că explodez. Nasul meu este sensibil şi aici miroase îngrozitor.

— Dacă ai dreptate – nu spun că ai – dar dacă ai, câştigăm o grămadă de timp.

— Totdeauna am căutat scurtăturile, nu-i aşa?

— Este axiomatic, cu condiţia să fie reale.

— Totul este real, Cam. Nu se poate să mă înşel. Nu în privinţa asta. Am fost acolo înainte ca tu să înveţi să-ţi scrii numele în zăpadă, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Am să-i dau telefon lui Frank la Langley, să văd ce zice.

— Pe dracu'! obiectă Brandon. Am să-i telefonez chiar eu pe linia noastră secretă. Nu prea ai putere de convingere în plus eu sunt cel care conduce operaţiunea asta.

— Am crezut că este de datoria mea să fac acest lucru protestă Pryce. Toate treburile astea pe care tu nu vrei să le faci – sau nu poţi să le faci, ca alergatul pe pajişte pe o distanţă de o sută de metri.

— Nu mai face pe deşteptul. Oricum, ceva bun tot a ieşit de aici, spuse Scofield, apucându-l pe Cameron de braţ şi împingându-l înapoi spre casă. În loc să umbli brambura prin Europa o să pot să fiu cu ochii pe tine, să-ţi dau îndrumări.

— N-aş putea să-l aduc în locul tău pe Donald Duck. Mi-ar da sfaturi mai bune şi, Dumnezeu mi-e martor, e mai comod de trăit cu el.

Ceea ce nu ştiau cei doi bărbaţi în timp ce traversau pajiştea în lumina soarelui care apunea la Chesapeake, era că pe o pistă de decolare netrecută pe hartă, aflată la periferia oraşului Havre de Grace din Maryland, un elicopter negru cu însemne identice cu cele care zburau de la Langley în nord se pregătea să decoleze în direcţia sud. În locul încărcături de provizii curente pentru o unitate, izolată pe malul Golfului Chesapeake, el ducea şase bombe de câte cinci sute de kilograme, căci avea de îndeplinit o misiune comandată de un bărbat din Amsterdam.

11

— Ei, ai reţinut totul, Mijitule – scuză-mă, am uitat că se înregistrează – domnule director adjunct Shields, cel mai bun analist de când Caius Octavius l-a trimis pe Crassus să-l descopere pe Spartacus?

— Am reţinut totul, spuse Frank aflat la telefonul din Langley. Vocea lui era calmă, dar încordată. Glumele tale nesărate sunt întotdeauna bine venite când suntem stresaţi. Aş putea vorbi cu Pryce?

— Nu-ţi poate spune nimic, Frank. Abia a început să pună lucrurile cap la cap. Scofield şedea pe patul din apartamentul lui şi-l privea pe Cameron, care se afla în picioare, lângă fereastră. Ca să-ţi spun drept, continuă Bray, pare să aibă anumite îndoieli.

— Trebuie să-i spun ceva, Brandon. Toate materialele pe care le-a cerut în legătură cu cei trei oameni ucişi vor fi în elicopterul de diseară, de la ora şase.

— Cât de complete sunt?

— Foarte detaliate. Am notat tot ce am putut descoperi în acest interval de timp. Familii, prieteni, vecini, parteneri de afaceri, bunuri şi datorii, trei dosare burduşite, alcătuite cu ajutorul Interpolului şi al prietenilor noştri de la Londra.

— Sunt sigur că o să-ţi mulţumească, dar deocamdată nu e prea fericit. Spune-le oamenilor tăi să se concentreze asupra informaţiilor pe care vi le-am dat eu.

— Îl vreau pe Pryce, te rog.

Scofield făcu un gest cu telefonul spre Cam care străbătu încăperea, îl luă şi rămase în picioare lângă pat.

— Da, Frank?

— I-am spus lui Brandon că o să primeşti informaţiile pe care le-ai cerut. Vor sosi cu zborul de la ora şase.

— Am înţeles asta din convorbirea voastră, când a zis că nu sunt prea fericit. Am să le parcurg diseară. Îţi mulţumesc. Ai vreo ştire referitoare la legătura doamnei Montrose de la Casa Albă?

— Cei de la Casa Albă susţin că nu are nici o legătură. Că nici măcar nu ştiu cine este.

— Mint.

— Centrala telefonică nu deţine nume, ci doar numere prin care face legătură cu diversele persoane. Lucrăm la chestia asta… Ce părere ai de teoria lui Bray în legătură cu fuzionările astea?

— Uite ce este, Frank, nu neg că Bray ar putea să intuiască ceva, dar dacă te gândeşti la legea antitrust, la comisii, la Comisia federală pentru comerţ, la Comisia pentru securitatea bursei… Dacă ar fi fost fuzionări ilegale, le-ar fi descoperit până acum.

— Nu neapărat, răspunse Shields. Marii magnaţi ai finanţelor au cohorte de avocaţi, care câştigă într-o oră mai mult decât noi într-o lună. Ştiu pe ce clape să apese, pe cine să cumpere, cui să-i dea cadou un avion al companiei. Exagerez, bineînţeles. Fără îndoială că este mult mai puţin decât spun eu, dar probabil mai mult decât sunt dispus să cred.

— Măi, măi, ai învăţat să sari pârleazurile, spuse Pryce.

— Se mai spune şi „a încerca să fii corect”. Să nu-i acordăm prietenului nostru mai în vârstă prezumţia de nevinovăţie?

— Mai în vârstă? Nu sunteţi cam acelaşi leat?

— De fapt, eu sunt cu un şi jumătate mai mare decât el, dar să nu-i spui. Pe vremuri, în loc de „Mijitule”, îmi zicea „Junior”. Îl face să se simtă mai înţelept şi, din păcate nu de puţine ori care dreptate.

— Atunci, hai să facem ca el. Oricum, avem dosarele din Europa şi, probabil, ne vor fi de folos. Mai vorbim noi. Augustus Spartacus adjunct sau cum naiba ţi-a spus. Cameron îi întinse telefonul lui Scofield.

— O să ne orientăm după clepsidra ta, Bray, cel puţin o vreme.

— Dacă mă înşel, o să-mi cer scuze, aşa cum fac întotdeauna când greşesc. Dacă stau şi mă gândesc, nu-mi mai aduc aminte când am fost nevoit să-mi cer scuze pentru ultima dată, ceea ce înseamnă că n-am greşit prea des.

Elicopterul CIA se găsea la mijlocul zborului spre complexul din Chesapeake când ofiţerul de bord i se adresă pilotului:

— Hei, Jimbo, coridorul ăsta de zbor nu trebuia să fie rezervat?

— Al naibii să fiu dacă n-ai dreptate. La ora şase dimineaţa şi la ora şase seara. Toată lumea ştie asta, în ciuda tuturor precauţiilor. Suntem în misiune strict secretă, locotenente. Nu te face să te simţi important?

— În momentul de faţă simt că cineva n-a auzit de chestia asta.

— Ce vrei să spui?

— Uită-te la ecranul radarului. Un aparat de zbor se apropie de noi. Se află cam la trei sute de metri spre vest.

— N-am nevoie de radar. Îl văd! Unde suntem? Trebuie să iau legătura cu Langley.

— Coordonate doisprezece cu optsprezece, deasupra apei, la vest de Insulele Taylors. Este momentul să ne îndreptăm spre nord, spre locul de aterizare.

— Ăsta e nebun! exclamă pilotul, privind pe geamul lateral al elicopterului. E de-al nostru... se îndreaptă direct spre noi. Se apleacă pe o parte... Dumnezeule mare, sunt... sunt de-ai noştri. Apasă pe claxon, o iau în derivă!

Acestea au fost ultimele cuvinte. Urmă o explozie care făcu elicopterul ţăndări. Ceea ce mai rămăsese din el cobora acum spre pământ, o minge de foc ce dispăru repede în apa golfului.

Operatorul radarului de urmărire de la Langley se încruntă privind ecranul. Apăsă pe mai multe butoane, mărind imaginea, apoi îl chemă pe supervizor.

— Bruce, ce se întâmplă aici?

— Cum adică? întrebă bărbatul de vârstă mijlocie, cu ochelari, aşezat la biroul din centrul încăperii.

— Am pierdut legătura cu Calul tăcut.

— Cee? Cursa de Chesapeake? Supervizorul sări de pe scaun în timp ce operatorul continua:

— E OK! Semnalul a revenit! Probabil că a fost o cădere de tensiune. Scuză-mă!

— Dacă se mai întâmplă, fac tărăboi! Calul tăcut, Dumnezeule mare! După cum urlă ticăloşii ăia din Congres, probabil că nu ne-am plătit factura de electricitate.

Pe parcursul câtorva minute, pe măsură ce oamenii reuşeau să obţină legătura, poliţia din Prince Frederick, Tilghman, Insulele Taylors şi de la Choptank River primi şaptezeci şi opt de apeluri telefonice referitoare la o minge de foc care apăruse pe cerul serii, ca urmare a unei explozii, probabil a unui avion. Cercetările întreprinse imediat la aeroporturile mai mari şi mai mici nu aduseră nici un fel de informaţii şi cu atât mai puţin confirmarea

evenimentului cu pricina. Poliţia de la Prince Frederick se duse la baza forţelor aeriene de la Andrews, un complex militar guvernamental, al cărei ofiţer cu presa, deosebit de amabil, nu le oferi un răspuns concret la întrebările puse. Nu era la curent cu nici un fel de experimente aeriene recente, dar, evident, nu era împuternicit nici să nege ceva.

— Tâmpitul de la relaţiile cu presa de la Andrews nu vrea să spună nimic, îi comunică şeful poliţiei din Prince Frederick sergentului de serviciu. Probabil că a fost unul din baloanele alea atmosferice care zboară la joasă înălţime. Trece-o la dosar şi hai să ne vedem de treabă.

Barca se mişca încet, cu motorul redus la jumătate şi avansa prin râul Choptank spre Golful Chesapeake. Cei doi pescari în salopete murdare, unul la pupa bărcii, altul pe la mijloc, îşi ţineau undiţele de o parte şi de alta a ambarcaţiei, momind peştii flămânzi care ieşeau seara din ascunzători le lor. Aveau de gând să se întoarcă spre locul de picnic de pe mal, unde nevestele făcuseră focul sub grătar, convinse că soţii lor vor aduce peştii pentru cină. Veneau aici de două ori pe săptămână, de câţiva ani de zile; lucrau ca mecanici auto la acelaşi garaj, iar soţiile lor erau surori. Munceau din greu şi bogătaşii din Chesapeake, cu maşinile lor luxoase, le dădeau în permanenţă de lucru. Se delectau cu picnicurile astea – cele două surori stăteau la taifas, iar bărbaţii sărăceau zestrea de peşte a golfului cu ajutorul experienţei lor şi al câtorva undiţe.

— Al, spuse cel de la cârmă. Priveşte acolo!

— Unde?

— Pe partea mea.

— La ce, Sam? întrebă Al, întorcându-se:

— La chestia aia rotundă care pluteşte.

— Da, o văd. A, uite încă una aici, pe stânga.

— Da, le văd pe amândouă. Mă duc spre ele.

Barca coti spre dreapta, apropiindu-se de cele două obiecte.

— Al dracu’ să fiu dacă ăştia nu sunt colaci de salvare! strigă Sam.

— Ia-l pe al tău, pe urmă coteşte niţel şi îl iau şi eu pe ăsta de aici.

Cei doi săltară în barcă obiectele plutitoare.

— Uau! exclamă Sam. Sunt ale Forţelor Aeriene SUA. Tre’ să fi

costat o sută sau chiar două sute de dolari bucata.

— Cred că trei sute, Sam. Costă zece dolari, da' soldatul tre' să le cumpere cu trei sute, poate chiar patru.

— Sunt convins.

— De asta plătim noi impozite aşa de mari!

— Da, aşa că hai să câştigăm şi noi ceva. Să le păstrăm pe astea pentru noi.

— De ce nu? În toţi anii ăştia n-am avut niciodată colac de salvare.

Al ridică obiectul alb, strălucitor în lumina care pălea.

— N-am avut niciodată nevoie de aşa ceva, spuse Sam. Chestia asta e la fel de sigură, ca o balenă de ciment.

— O balenă de ciment se scufundă, băiete, asta nu.

— Atunci să-i păstrăm. Ştii, când am pornit încoace, am auzit unul din elicopterele alea care vin, în susul râului. Crezi că le-au pierdut ăia?

— Nici vorbă, obiectă Al. Soldaţii ştiu cum să se descotorosească de astea; pe urmă pot să ceară altele, am auzit că aşa e sistemul.

— Ei, da ce, eu nu sunt patriot, naiba să mă ia. Am fost la Anzio şi tu ai fost în locul ăla din Pacific al cărui nume nu poate să-l pronunţe nimeni.

— Eniwetok, amice. O porcărie.

— Aşa că pe astea le păstrăm pentru noi, da?

— De ce nu?

— Bine. Acum hai să prindem şi nişte peşte, spuse Sam.

Nimeni nu ştia ce s-a întâmplat. Nimeni nu înţelegea, toţi erau înnebuniţi. Elicopterul de la Langley s-a apropiat de locul de aterizare, echipa de la sol se afla la datorie, dar aparatul s-a răsucit pe neaşteptate spre stânga, iar automatele au început să scuipe foc prin portierele deschise. Câţiva oameni au fost ucişi şi alţii răniţi grav. Apoi la fel de brusc, elicopterul a virat spre dreapta, trecând pe deasupra complexului ca şi când ar fi căutat o nouă ţintă. Era clar, se îndrepta spre vila principală care se înălţa deasupra pajiştii enorme şi a hangarului pentru bărci. Elicopterul descrise câteva cercuri şi se înălţă pentru a-şi duce la îndeplinire agresiunea.

Uluiţi de exploziile şi de focurile de armă neaşteptate, Scofield

şi Pryce alergară la ferestrele dinspre sud, direcţia din care venise răpăitul sacadat al armelor şi ţipetele oamenilor.

— Iisuse Christoase! strigă Brandon. Vin împotriva noastră!

— E foc prea concentrat, spuse repede Cam. E doar o sursă… uite! Dumnezeule, este Calul tăcut! Dar ce dracu'…

— Pui pariu, băiete? contră Scofield. Este camuflat şi aranjat ca să semene cu Calul tăcut. Se îndreaptă spre noi. Trebuie s-o ştergem de aci!

Bray se repezi spre uşă.

— Nu! strigă Pryce. Balcoanele dinspre nord!

— Ceee?

— Sunt două burlane. Poţi să te descurci?

— Pune-mă la încercare, băiete. Trebuie s-o găsesc pe Toni.

Cei doi bărbaţi se repeziră la uşă, o dădură de perete şi ieşiră pe balconul mic, cu grilaj de metal. Elicopterul bubuia deasupra lor, în timp ce se îndrepta spre nord, pregătindu-se să întoarcă.

— Bombe! strigă Pryce. E plin cu bombe!

— O să se întoarcă şi o să bombardeze tot…

— Trebuie să mai ia ceva înălţime dacă nu vrea să sară-n aer o dată cu noi. Să mergem.

Cei doi bărbaţi încălecară balconul şi îşi dădură drumul pe cele două burlane aflate de o parte şi de alta. Ca doi păianjeni cuprinşi de panică, coborând prin alunecare pe porţiuni mari, săriră la pământ exact în momentul în care elicopterul începea să se ridice până la o altitudine care să-i confere siguranţă.

— Va trebui să treacă cel puţin de două ori ca să arunce toate alea.

— Cu toată senilitatea mea, la fel am gândit şi eu, spuse Scofield. Când porneşte prima dată spre noi ca să-şi arunce bombele, putem s-o zbughim de aici. Trebuie s-o găsesc pe Toni.

— Ştii unde s-a dus?

— Zicea ceva despre hangarul pentru bărci…

— Dacă treaba se împute rău, putem să fugim în zigzag spre golf.

— Uite că vine ticălosul, murmură Bray.

Ceea ce urmă fu un adevărat iad. Cele două etaje ale casei se prăbuşiră într-un nor de fum; acolo unde fusese cu o clipă mai înainte o superbă casă nu mai erau decât nişte ruine în flăcări.

— Hai să mergem! repetă Cameron. La hangar! Avem cel puţin patruzeci de secunde ca să ajungem. De data asta o să

vină dinspre sud.

Cele două siluete o luară la fugă peste pajişte, în timp ce falsul Cal tăcut îşi continua galopul morţii. Nori groşi de fum se învolburau spre cer şi exploziile ucigătoare zguduiau pământul. Suflând din greu, Scofield şi Pryce se rezemară de peretele hangarului, privind dezastrul.

— Ai auzit? întrebă epuizat Brandon.

— Bineînţeles că am auzit! spuse Cam. Şi aş vrea să-l am pe ticălos în bătaia puştii mele.

— Nu, vorbeam despre ceilalţi!

— Despre cine?

— Focul de automate. Băieţii noştri s-au regrupat şi atacă elicopterul.

— Spune-le asta celor care n-au supravieţuit.

— Aş dori s-o pot face, zise Brandon mâhnit. Toni! strigă el. Hai înăuntru să vedem dacă e aici.

Scena care li se înfăţişă sub acoperişul înclinat al hangarului îi ului pe amândoi bărbaţii. Antonia stătea în picioare, cu automatul îndreptat spre locotenent-colonel Montrose, care ţinea un telefon portativ, dar nu de genul celor aflate în dotarea CIA.

— Mi-am adus aminte de ceea ce spuneai despre doamna colonel şi de telefoanele pe care le-a dat din hangar, aşa că m-am hotărât s-o păzesc personal, domnule Pryce.

Explicaţia ei fu întreruptă de o nouă explozie asurzitoare de afară.

— S-a dus şi restul casei, colonele, spuse Cameron cu o furie rece. Conduceai atacul de aici? Ştii câţi au mai fost ucişi, căţea ticăloasă?

— Ţi se va explica totul,... Dacă va fi necesar, spuse Montrose calmă.

— Ar fi mai bine s-o faci chiar acum! explodă Scofield. Duse mâna la centură şi scoase pistolul. O să-ţi fac ţăndări faţa aia frumoasă. Lucrezi pentru duşman!

— Dacă aşa pare, spuse Montrose, înseamnă că aşa trebuie să fie.

— Ai telefonat la Casa Albă! tună Pryce. Cine e legătura ta, cine e turnătorul, trădătorul de sus?

— Nu face parte dintre cunoştinţele tale.

— Ar fi bine să aflu chestia asta acum, altfel îi spun prietenului meu să-ţi trimită un glonţ în cap.

— Credeam că o să mă…

— Ai perfectă dreptate că o să te…! Eşti o lepădătură! Vorbeşte, târfă!

— Se pare că nu am de ales.

— Nu ai.

— Legătura mea, cum îi spui tu, este unul din colaboratorii apropiaţi ai preşedintelui, o autoritate în materie de acţiuni secrete. Eram – sunt într-o poziţie specială ca să-i fac un serviciu.

— Ce poziţie? Ce serviciu?

— Duşmanul, cum îi spuneţi voi, mi-a răpit fiul. A fost luat de la şcoala lui din Connecticut. Dacă nu fac ceea ce-mi spun ei, îl ucid.

O ultimă explozie nimicitoare zgudui hangarul. Trei geamuri se sparseră. Dincolo de ele, vizibil clar printre dărâmături, un balon roşu cu heliu era legat de rama unei ferestre distruse.

Acesta fusese semnalul care îl condusese pe duşman la ţintă. Cineva din complex îl urmărise pe Beowulf Agate şi, cu câteva minute înainte de atac, ştiuse exact unde se află.

12

Sacii de plastic cu cadavrele şi răniţii fură luaţi din complex cu elicopterul, o oră mai târziu. Cei câţiva poliţişti nedumeriţi, de la posturile locale, erau ţinuţi la distanţă de autorităţile federale.

Vecinii, îngroziţi de zgomot, aflaţi destul de departe de locul dezastrului, ceruseră explicaţii. Li se oferiseră poveşti ticluite la repezeală despre nişte operaţiuni strict secrete legate de traficul de droguri.

După cum arătau radarele, se pare că elicopterul agresor o luase spre est, peste Bethan Beach şi se pierduse de pe radare deasupra Atlanticului. Confirmări în acest sens veniseră şi de la Staţiunea navală aeriană de pe râul Patuxent, la sud-est de Insulele Taylors. Ecranele lor arătaseră o navă neidentificată care trecuse rapid spre largul oceanului şi apoi dispăruse.

Profesioniştii căzuseră de acord asupra modului de desfăşurare a evenimentelor, acesta fiind cunoscut din alte acte teroriste.

Elicopterul ucigaş se îndreptase spre un loc de întâlnire din Atlantic, unde echipajul debarcase şi fusese recuperat de o ambarcaţie. Era de presupus că înainte de a părăsi elicopterul echipajul aranjase o explozie care sfărâmase aparatul câteva clipe mai târziu, trimiţându-i resturile pe fundul oceanului. Oamenii lui Matarese se dovediseră foarte meticuloşi în asemenea aranjamente.

Frank Shields păşea alături de Scofield printre ruinele complexului. De jur-împrejur se vedeau urmele dezastrului; uşi rupte, coloane şi ziduri prăbuşite, formând un morman de ruine şi moloz.

— Arată ca un câmp de luptă, spuse Bray grav, numai că de astă dată nici măcar n-am ştiut că vom fi atacaţi. Ticăloşii!... Şi e numai şi numai vina mea! Aş fi putut împiedica toată nenorocirea asta; n-am să mi-o iert niciodată. Vocea lui Scofield trăda o durere înăbuşită.

— Nu cred că ai fi putut face ceva, Brandon.

— Ei, asta-i, Frank! Ai spus că vrei să plecăm de aici şi eu n-

am fost de acord. Sunt un bătrân prost şi încăpăţânat care nu realizează că n-ar mai trebui să dea ordine. Am lipsit prea mult ca să mai pot conduce o operaţiune.

— Nu încerc să te consolez şi nici să te absolv de răspundere, interveni Shields. Afirm doar că n-ai fi putut să stopezi atacul.

— De ce spui asta?

— Pentru că s-ar fi întâmplat acelaşi lucru indiferent unde ai fi fost. Suntem trădaţi, Bray, au oameni la toate nivelurile, cunosc până şi codurile secrete şi instrucţiunile date departamentelor.

— De unde ştii?

— Când a sunat alarma şi am aflat ce se întâmplă, am telefonat la serviciul de securitate. Am urlat la ei întrebându-i unde dracu' era escorta aeriană, unde erau patrulele branşate întotdeauna pe parametrii coridorului, la orele şase dimineaţa şi la şase seara.

— Şi unde erau? întrebă furios Scofield. Naiba să-i ia, îi auzeam de fiecare dată când venea elicopterul! O trezeau mereu pe Toni dimineaţa! Unde erau?

— Securitatea mi-a spus că s-a primit un ordin intern cu codul de urgenţă standard ca escorta Calului tăcut să fie adusă la sol, pentru economii.

— Şi cine a autorizat chestia asta?

— Evident că nu eu, Brandon.

— Biroul tău? Cine din biroul tău?

— Nu înţelegi. Putea să fie oricine.

— Fă-i ţăndări pe oamenii tăi, strigă Bray furios. Trimite-i la carceră până dau afară tot din ei. Nu ai altceva de făcut – poate că au manevrat chiar ei bombele alea şi le-au aruncat peste noi. Opt oameni ucişi şi alţi patru care nu se ştie dacă vor supravieţui. Fă ceva, Frank! Eu nu pot. E domeniul tău!

— Da, este domeniul meu şi se va proceda aşa cum consider eu; am autoritatea şi răspunderea necesare şi judecăţile mele nu se bazează pe încăpăţânare şi pe dorinţa de a-mi pune amprenta personală pe orice.

— Oh!... Scofield se apropie şi îl apucă de braţ pe Shields. Ai dreptate, Frank, o merit.

— Da, aşa cred şi eu.

— Sunt atât de furios!

— Şi eu, Brandon, spuse directorul adjunct îngustând şi mai mult ochii. Dar un scandal la Agenţie, aşa cum sugerezi tu, n-ar

face decât să-i împingă pe duşmanii noştri şi mai adânc în ilegalitate, creându-le o atmosferă în care să poată prospera. Disensiunea este adesea o diversiune foarte eficientă.

— O, Iisuse, spuse Bray, lăsând braţul lui Shields şi continuând să meargă alături de el. Probabil că de asta eşti tu analist, iar eu nu. Dar ceea ce nu pot înţelege este de ce dacă îmi vor capul cu tot dinadinsul, nu-mi bagă un glonţ în cap. Simplu, curat şi rapid, cu minimum de risc şi şanse maxime cu probabilitate de reuşită. Doar avem şi printre noi un trădător. Balonul ăla roşu n-a fost pus la fereastră de Moş Crăciun.

— Nu, dar oricine ar fi fost, ştia că tu, Antonia şi Pryce sunteţi întotdeauna sub supravegherea celor din complex.

— Serios?

— Evident. Am încercat să luăm în considerare toate posibilităţile. N-am investit toate aceste eforturi, ca să nu mai vorbim de bani, ca să te poată lichida cineva aici.

— Cum se face că noi nu ne-am dat seama de asta? Nici eu, nici Toni, nici Cameron? Nici unul dintre noi nu este amator.

— Supravegherea s-a realizat prin control de la distanţă pe sectoare. Un sergent chema un caporal şi îi spunea prin walkie-talkie – „bomba”, adică tu, părăseşte sectorul şase preluaţi-l în şapte. Am împărţit complexul în sectoare, restul îl ştii.

— Vehicule alternative, încuviinţă Scofield. Un Sedi maro coteşte de pe Bulevardul Opt, preluaţi pe strada Patruzeci şi şase.

— Exact. Tactica asta nu-şi pierde niciodată eficienţa.

— Cele vechi sunt, de regulă, cele mai bune, Frank.. Dar despre ce dracu’ vorbim? Suntem în rahat până-n gât şi vorbim ca nişte proaspeţi recruţi.

— Vorbim ca să putem gândi, Brandon. Nu ne-a mai rămas decât asta.

— Ar fi bine să lăsăm dracului gânditul şi să ne apucăm de treabă, Junior.

— Zău, Bray, pot să înghit „Mijitul”, dar nu pot tolera „Junior”. Şi, apoi, aşa cum i-am spus lui Pryce, sunt mai în vârstă decât tine.

— Serios?

— Da, cu optsprezece luni şi unsprezece zile, copile… Întrucât nu mai vrei să gândeşti, ce ai la capitolul acţiune?

— Mai întâi să punem cap la cap ceea ce avem deja spuse

Scofield: tânărul caporal împuşcat pe şoseaua de acces; intrusul care a escaladat peretele ca să ne lichideze pe mine şi pe Toni; Bracket şi Denny otrăviţi, cu un mic dejun care îmi era destinat mie; atacul cu bombe ajutat de un trădător sau de nişte trădători din complex, pe care nu-i putem depista. Şi, în sfârşit, femeia asta, Montrose, care are o legătură la Casa Albă. Unde ne duc toate astea?

— Înseamnă că te-ai întors la capitolul gândire, spuse Shields zâmbind trist. Oricum, în ce o priveşte pe doamna Montrose, e „curată", deşi intrase în panică. Mă întreb cum mai rezistă, ştiind ce i s-ar putea întâmpla fiului ei.

— Cum a ajuns să fie amestecată în chestia asta?

— Colonelul Bracket. El şi soţia lui sunt, de fapt erau, prieteni apropiaţi ai familiei Montrose. Când s-a produs răpirea şi ea a fost contactată de cei despre care puteam presupune că fac parte din clanul Matarese, era aproape să-şi piardă minţile. Nu avea cu cine să se sfătuiască, nu avea la cine să apeleze. După cum afirmă doamna Bracket, care este şi ea într-o stare de stres explicabilă, Montrose i-a spus totul soţului ei, Everett, coleg de militărie şi, într-un anume fel, mentorul ei.

— Sună foarte raţional, spuse Bray în timp ce ocoleau terenul de aterizare. Avea încredere în el; fuseseră prieteni şi colegi la West Point. Dar ce e cu Casa Albă?

— Bracket a fost trimis să studieze la Yale; unul din colegii lui de acolo a fost Thomas Cranston…

— Numele ăsta mi-e cunoscut, îl întrerupse Scofield. Era unul de-ai noştri, nu-i aşa?

— A urcat repede pe scara ierarhică şi este al naibii de bun. Dacă rămânea la Langley, putea accede la postul de director, iar eu l-aş fi sprijinit din toate puterile.

— Frankie, ăsta putea fi postul tău! Nu simţi nici un pic de gelozie şi de invidie?

— Nu, atunci când ştiu că nu sunt calificat pentru un anumit post, când îmi place ceea ce fac şi ştiu că fac foarte bine. Cranston a părăsit Agenţia şi a intrat în politică. Acum este consilier principal al preşedintelui în probleme de securitate.

— Aşa că Bracket a trimis-o pe Montrose la el.

— Da, mi se pare logic, mai ales în lumina celor întâmplate. Fiul ei ar fi fost ucis dacă ar fi venit la noi.

— Dar ce poate să facă acest Cranston?

— N-am nici cea mai mică idee, dar are legături foarte suspuse.

— Cu cine?

— Nu ştiu.

— Ar trebui să aflăm.

— Am cerut să mă întâlnesc cu el. Poate că ştie ceva ce nouă nu ni se spune.

— Suntem sau nu de aceeaşi parte, naiba să mă ia? întrebă Bray ridicând vocea.

— Da, dar uneori lucrăm pentru scopuri opuse.

— Asta-i o porcărie!

— Fără îndoială, dar aşa stau lucrurile.

— Bine, bine, dar aş dori să iau parte şi eu la această întâlnire. De asemenea şi Pryce şi Antonia. Noi suntem experţii, îţi aminteşti?

— Veţi fi incluşi cu toţii, mai puţin Montrose. Cranston este îngrijorat din cauza stării ei de anxietate.

— E de înţeles... Acum, în legătură cu treburile astea financiare, cu fuziunile, cu corporaţiile care se unesc şi, după cum văd eu, blochează toate pieţele. Aici pot să fiu şi eu de folos. Nu sunt computer, dar îmi amintesc nume, relaţii, prieteni ai lui Matarese şi adversari pe care i-au înghiţit sau i-au distrus. Trebuie să cunosc metodele de operare, trecutul şi filiaţiile companiilor – asta e foarte important, chiar vital. Principala slăbiciune a celor din clanul Matarese este că fac întotdeauna apel la ai lor, mergând cu câteva generaţii în urmă! Dacă e nevoie; îi şantajează şi îi recrutează profitând de lăcomia lor. Este un model, un procedeu strict secret, dar acestea sunt, direcţiile de bază, iar eu pot să le recunosc oricând.

— Oamenii noştri lucrează la tot ceea ce ai cerut. O să ai materialul în câteva zile. Îţi va fi trimis prin curier special în Carolina de Nord.

— Alt complex?

— Nu, este o staţiune de munte compusă din câteva zeci de vile extrem de luxoase. O să trăieşti foarte bine pe socoteala contribuabililor care nu ştiu pentru ce plătesc impozite.

— Stai aşa! strigă Scofield, cu ochii la o bucăţică de metal argintiu de pe terenul de aterizare. Se aplecă şi o ridică. Este de la elicopterul care ne-a tocat, spuse el, scuipând şi frecând bucata cu degetul mare.

— Ce te face să crezi?

— Patrulele noastre au început să tragă la a doua şi la a treia trecere a elicopterului şi au rupt bucăţele din fuzelaj. Nu poate fi altceva.

— Şi?

— Vopseaua este relativ proaspătă. Trimite-i-o lui Sikorsky. Poate că vor reuşi să dea de urma elicopterului.

— Nu sunt sigur că te înţeleg, Brandon.

— Poate ne va da un indiciu – poate, nu spun mai mult.

— Cum aşa?

— Elicopterul care ne-a bombardat pe noi a fost un travesti aranjat de Matarese. Află de la Sikorsky cine a cumpărat sau a închiriat un MH-60 K în ultimele şase săptămâni.

— Credeam că ai luat-o razna.

— Antonia a pus întrebări. Unul dintre puşcaşii din FDR l-a identificat.

Cameron Pryce şi Antonia Scofield adunaseră efectele personale ale morţilor şi răniţilor – treabă pe care Scofield, cuprins de sentimentul de vinovăţie, nu era în stare s-o facă. După ce terminară această îndatorire neplăcută, se duseră la punctul de aterizare al elicopterului, împreună cu Leslie Montrose. Brandon şi Scofield îi aşteptau.

— Vom fi escortaţi până în Carolina de Nord de patru F-16 – două vor descrie cercuri în faţa noastră, două în spate, spuse directorul adjunct, în timp ce cei patru îşi urcau la bord puţinele bagaje pe care le aveau.

Elicopterul se ridică de la sol, Shields şedea în faţă, alături de pilot şi de ofiţerul de zbor, Scofield alături de soţia lui, iar Pryce lângă Leslie. Pentru ultimii doi, primele clipe de zbor fură deosebit de stânjenitoare – nici unul nu ştia ce să-i spună celuilalt. În cele din urmă, Cameron vorbi:

— Îmi pare sincer rău, de tot…

— Şi mie, i-o tăie Leslie Montrose. L-ai fi lăsat pe domnul Scofield să mă omoare?

— E o întrebare dură. Credeam că tu eşti de vină pentru atacul aerian… În momentul acela probabil că l-aş fi lăsat. Au fost ucişi atâţia oameni, alţii răniţi… reacţia mea a fost foarte violentă.

— Şi a mea ar fi fost la fel. E de înţeles.

— Atunci de ce naiba nu ne-ai spus care e situaţia?

— Mi s-a cerut să nu vorbesc. De fapt, mi s-a ordonat.

— Cine ţi-a ordonat? Un tip pe nume Thomas Cranston?

— Ştiam că o să-l descoperiţi până la urmă. Da, Tom Cranston, cu încuviinţarea şefului cel mare, a preşedintelui.

— Ce?

— Pentru că Cranston nu avea încredere în capacitatea CIA de a apăra complexul. Şi se pare că a avut dreptate, nu-i aşa?

— Un bun prieten al meu, care se află în acelaşi elicopter cu mine în momentul de faţă, suferă cumplit din cauza asta.

— Ăştia sunt peste tot, domnule Pryce! Şi noi nu putem să-i găsim, nu putem să-i vedem.

— Nu ştii cine sunt?

— Ştiu doar că am primit telefoane de ameninţare din cele mai depărtate locuri – de la Cairo, de la Istanbul şi de la Paris. Mi se povestea ce se va întâmpla cu fiul meu. Dumneata ce-ai fi făcut?

— Exact ceea ce ai făcut, doamnă. M-aş fi dus cât mai sus.

— Cranston mi-a spus că există canale pe deasupra serviciilor de spionaj sau pe dedesubtul lor, dacă vrei, care pot să pună în practică nişte ameninţări ca nimeni altcineva. Eu sunt mamă, vreau să-mi văd fiul înapoi! Tatăl lui a murit în slujba acestei ţări şi nu mă mai are decât pe mine. Dacă nu pot să-l recapăt, am să mor încercând s-o fac. Sunt soldat, ştiu perfect ce riscuri îmi asum şi am să merg până la capăt dacă e nevoie. Tocmai de aceea am reuşit să ajung până la vârf. Dumneata faci parte dintr-o organizaţie putredă, domnule Pryce. Voi face orice ca să-mi recapăt băiatul. Soţul meu şi cu mine am făcut destule sacrificii.

— Pot să-ţi sugerez ceva? întrebă Pryce, lăsând să se risipească puţin tensiunea momentului.

— Am să ascult orice sugestie dacă cel care o face este de partea mea.

— Eu sunt de partea dumitale, colonel Montrose, ca şi Frank Shields şi soţii Scofield.

— Sunt sigură că eşti, atât cât îţi poţi permite.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ai şi dumneata misiunea dumitale, trebuie să fii acoperit – adică să-ţi aperi reputaţia. Eu nu am decât un scop – recuperarea fiului meu.

— N-aş vrea să te contrazic, spuse Cameron cu blândeţe, dar ţi-ai îndeplinit excelent misiunea în cadrul complexului, deşi nu era punctul prioritar de pe agenda dumitale.

— Tom Cranston i-a spus lui Ev Bracket că s-ar putea să existe o legătură între cele două probleme; ăsta a fost motivul pentru care ne-au trimis aici.

— S-ar putea să fie o legătură? Asta e tot ce ştii?

— În afara faptului că există o organizaţie teroristă ale cărei ţinte sunteţi dumneata şi Scofield, mai ales Scofield, nu cunoaştem decât elementele de bază ale misiunii.

— Şi ai acceptat? spuse Pryce furios.

— Da, pentru că eu cred în lanţul ierarhic. O informaţie care încape pe mâinile unei persoane fără experienţă sau care nu este la curent cu problemele poate deveni foarte periculoasă.

— Dă-mi un exemplu.

— Cred că se regăseşte în posterul acela din timpul celui de-al doilea război mondial: „Gura bogată scufundă vapoarele”.

— Chiar şi atunci când se referă la echipajul acelor vapoare?

— Dacă trebuie să ştie, li se va spune.

— Te-ai gândit vreodată la faptul că dacă un singur căpitan nu este informat, nava poate să se ciocnească cu un alt vas?

— Sunt sigură că astfel de posibilităţi sunt luate întotdeauna în calcul… Dar unde vrei să ajungi, domnule Pryce?

— Eşti unul din actorii principali, doamnă colonel şi nu ai imaginea completă a acestei acţiuni. Credeam că după moartea lui Everett Bracket – mai exact, asasinarea lui – o vei cere. Era prietenul dumitale, ba chiar un prieten foarte apropiat în locul dumitale aş fi furios până la Dumnezeu.

— Îl jelesc în felul meu, domnule Pryce. Am pierdut un soţ, îţi aminteşti? Cât despre furie, te rog să mă crezi că există… Ce sugestie voiai să-mi dai? Parcă spuneai ceva în sensul ăsta.

— Acum mi-ai întărit convingerea că trebuie să-mi urmezi sfatul.

— Poftim?

— Lanţul ăsta ierarhic care îţi este aşa de drag – cineva s-a folosit şi a abuzat de el. A fost stabilită o întâlnire între mine, Scofield şi Cranston. Dar dumneata nu vei fi prezentă acolo.

— Oh! Ochii lui Leslie deveniră bănuitori şi resemnaţi în acelaşi timp.

— Cred că ar trebui să fii şi dumneata de faţă, continuă Cameron. Repet, eşti un actor principal şi ai pus o miză mare în joc. Trebuie să ai imaginea completă, nu numai fragmente. Uneori aplicăm regula cunoştinţelor strict necesare cu prea

multă, stricteţe, astfel că stânga nu mai ştie ce face dreapta. Te rog să mă crezi, trebuie să participi şi dumneata la întâlnire.

— Nu prea văd ce aş putea face, spuse Leslie Montrose. Subsecretarul Cranston a luat această decizie. Sunt sigură că a avut un motiv.

— Sunt nişte proşti. Se teme din cauza implicării dumitale foarte personale. Îi este frică să nu clachezi.

— Nu pot să sufăr ideea asta.

— Nici eu. Dar ceea ce îmi displace şi mai mult este faptul că exclude orice contribuţie din partea dumitale.

— Cum aş putea contribui cu ceva?

— Depinde foarte mult de ceea ce ţi s-a spus în acele apeluri telefonice. Ai reuşit să înregistrezi vreunul?

— Nu. Bărbaţii care au vorbit cu mine m-au prevenit că au un echipament special care poate detecta orice fel de dispozitive de înregistrare, iar dacă vor constata că folosesc vreunul, consecinţele vor fi dure. Oricum, am reţinut fiecare convorbire şi le-am notat pe toate într-un caiet pe care-l păstrez în seiful de acasă.

— Cranston are vreo copie?

— Nu. I-am dat numai rezumatele convorbirilor.

— Şi s-a mulţumit cu asta?

— Atâta mi-a cerut!

— Nu e doar prost, ci de-a dreptul idiot.

— Eu îl consider un om strălucit şi foarte prudent.

— Poate fi şi una şi alta, dar rămâne un idiot. În plus te-a exclus de la o şedinţă importantă care îl priveşte în cea mai mare măsură pe fiul dumitale.

— Nu pot decât să repet, replică Montrose. Are motivele lui. S-ar putea să aibă dreptate. Oare pot fi eu obiectivă?

— Aş spune că ştii să te controlezi de o manieră remarcabilă. Nu-mi dau seama ce poate simţi un părinte într-o asemenea situaţie, dar ştiu de ce n-am spus niciodată mamei mele, tatălui meu, nici fraţilor şi surorilor unde mă duc şi ce fac... Vrei să participi la şedinţă?

— Din toată inima...

— Atunci o să fii acolo, spuse Cameron pe un ton categoric. O să apelez la un pic de şantaj ca să te aduc.

— M-ai pierdut de client. Şantaj?

— Da, la naiba. Pot să-l ameninţ pe Shields că eu şi Scofield

refuzăm să luăm parte la şedinţă fără dumneata, iar el o să-l strângă puţin cu uşa pe Cranston.

— Şi de ce ar accepta Cranston presiunile voastre?

— Unu – amândoi au nevoie de noi şi, doi, încă mai important este faptul că acest Cranston nu ţi-a cerut niciodată notesul, s-a mulţumit cu rezumate. Acest simplu fapt îi va pune imediat în mişcare pe Frank, analistul şi pe Brandon, cândva marele maestru al misiunilor ultra-strict secrete.

— Nu sunt suficiente rezumatele?

— Niciodată.

— De ce nu? Conţin informaţiile esenţiale. Ce mai trebuie?

— Cuvintele folosite, referirile, frazele ciudate, orice ar putea conduce spre o urmă, răspunse Pryce, profesionistul total. După câte îmi dau eu seama, Cranston ăsta este un fel de strateg geopolitic, un fel de Kissinger, dar n-a lucrat niciodată practic. Există păduri şi copaci. Poate Cranston e minunat atunci când proiectează plantarea unei păduri, dar nu face deosebire între un copac adevărat şi unul care e butaforie, plină cu exploziv… O să participi la întâlnire, doamnă, adică colonel Montrose.

Şi a participat.

Avionul militar decola de la baza aeriană Andrews la ora cinci dimineaţa, având la bord doi pasageri, pe subsecretarul Thomas Cranston şi pe directorul adjunct Frank Shields de la CIA. Destinaţia era aeroportul particular din Cherokee, Carolina de Nord, aflat la vreo cinci kilometri de o staţiune de odihnă de lux numită Peregrine View. Întrucât amândoi respectau caracterul confidenţial al discuţiei oficiale care urma să aibă loc peste două ore, conversaţia era nevinovată, dar nu lipsită de miez.

— Cum aţi găsit locul ăsta? întrebă subsecretarul.

— Constructorii au realizat aici un adevărat refugiu pe care şi-l pot permite numai cei mai bogaţi dintre cei bogaţi. Din păcate, aceştia sunt, în cea mai mare parte, mult prea bătrâni ca să reziste la altitudine şi să urce potecile abrupte, răspunse Shields, chicotind. Constructorii n-au avut de ales şi ni l-au vândut nouă la jumătate de preţ.

— Cred că Congresul ar trebui să-şi revizuiască părerea în ceea ce priveşte bugetul vostru. Sunteţi nişte negustori daţi dracului.

— Când prindem un chilipir, nu-l lăsăm să ne scape.

— Cum arată?

— Este foarte elegant şi foarte izolat. Menţinem un personal minim de întreţinere şi îl folosim pentru cazuri de extremă securitate. Pe vremuri, o mulţime de dezertori sovietici au învăţat să joace golf aici.

— Un joc capitalist…

— Mulţi s-au apucat de golf cu aceeaşi râvnă cu care îşi cheltuiau diurnele de la KGB în restaurantele preferate din Washington.

— Da, îmi amintesc că am văzut câteva copii de pe notele lor de plată. Pe vremuri… Unde ne întâlnim?

— Pe Domeniul 4. Ne va aştepta un cart de golf. Avem de mers. Cam jumătate de kilometru, pe un drum de munte.

— Să-mi pun masca de oxigen?

— Dumneavoastră n-aveţi nevoie, poate eu, care sunt în vârstă.

În livingul unui condominiu, la poalele Munţilor Apalaşi, şedeau pe scaune Scofield alături de soţia sa, Pryce şi locotenent-colonel Montrose, îmbrăcată în civil, cu o fustă neagră simplă şi o bluză albă de mătase. De partea cealaltă a camerei se aflau directorul adjunct Shields şi subsecretarul Cranston.

Thomas Cranston era un bărbat de înălţime medie, uşor corpolent. Faţa, cu trăsături ferme, acviline, îi dădea un aer de cadru didactic universitar de vârstă medie care ştia totul dar rămânea sceptic. Ochii mari, ce păreau şi mai mari din cauza ochelarilor cu rame de baga, exprimau dorinţa de a-l înţelege.

— După ce prietenii voştri de la complex au încetat să mai ţipe la mine, am înţeles că am greşit. Încă o dată, îmi cer scuze, spuse Cranston.

— Tom, n-am vrut să iasă aşa…

— Dacă tu n-ai vrut, eu am vrut şi vreau, fetiţo, interveni brutal Brandon Scofield.

— Numele meu este Montrose Leslie şi sunt locotenent-colonel în armata Statelor Unite, nu „fetiţo”.

— Nu prea eşti ofiţer de informaţii şi nici domnul ăsta înţolit de aici nu este. Dumnezeule mare, ai înregistrări ale acelor convorbiri şi măscăriciul ăsta se mulţumeşte *cu rezumate?*

— Îmi permit să vă amintesc, domnule Scofield, spuse Leslie

milităroasă, că domnul subsecretar Cranston este colaborator al preşedintelui Statelor Unite.

— Cred şi eu că e *subsecretar,* că nu l-aş lăsa să fie secretar plin nici la motanul meu!

— Ajunge, Brandon, interveni ferm Shields.

— Las-o mai moale, Bray, spuse şi Pryce, aplecându-se în faţă.

— Ai spus ce aveai de spus, dragul meu, interveni şi Antonia.

— Ba nu, lăsaţi-l, făcu Cranston în timp ce un zâmbet subţire i se întindea pe buze. Are toate motivele să fie supărat pe mine. Nu e prea târziu să învăţ şi, aşa cum s-a spus, nu am fost niciodată pe un teren ostil, deci n-am experienţa necesară pentru a le da sfaturi altora. Munca mea este diferită şi vă este puţin folositoare în perspectiva apropiată.

— Arat-o atunci pe aia îndepărtată, mormăi Brandon pe sub mustaţă.

— O să fac ceva mai bun, agent Scofield. Am studiat notesul lui Leslie, adică al colonelului Montrose şi am introduse paginile respective într-un computer procesor. Fostul şi mult mai experimentatul meu coleg Frank, aici de faţă, mi-a spus ce să examinez în mod special şi s-ar putea să fi reuşit totuşi ceva.

— Dă-i drumul, spuse Scofield sarcastic.

— Încetează, Brandon, îl întrerupse iritat Shields.

— Nu mă pot abţine, Frankie. Tipii de genul ăsta mă scot din papuci. Ei bine, spune o dată ce-ai descoperit.

— Există două expresii care apar în ambele convorbiri pe care le-a avut colonelul Montrose cu răpitorii fiului ei. Sunt şi unele variaţii minore, dar este vorba de redundanţă, nimic altceva.

— Vorbeşte mai limpede, spuse Scofield.

— Colonelul…

— Poţi să-mi spui Leslie, interveni Montrose, toţi cei de aici ştiu că suntem prieteni şi titlurile astea militare sunt cam formale şi enervante.

— O să jurăm cu toţii că n-am auzit niciodată asta, spuse Pryce zâmbindu-i politicos locotenent-colonelului, care n-avu încotro şi râse uşor stânjenită.

— Vă rog să continuaţi, domnule subsecretar, spuse Cameron.

— Foarte bine, Leslie a fost contactată de răpitori de şapte ori, de două ori din Olanda – Wormerveer şi Hilversum; presupunem că este vorba de Amsterdam; restul convorbirilor sunt de la Paris, Cairo, Istanbul şi de aici – Chicago şi Sedgwick, Kansas.

Aria largă de răspândire avea drept scop intimidarea. Cine sunt? De unde vin? De fiecare dată, bărbaţii care îi telefonau îi transmiteau ordine pe care trebuia să le îndeplinească când ajungea în complex; instrucţiunile trebuiau urmate ad litteram, altfel fiul ei urma să fie ucis… lent.

— Dumnezeule mare, şopti Antonia, privind-o pe Leslie.

— Şi care sunt expresiile? întrebă Shields. Cele două expresii pe care le-ai remarcat?

— Prima apare în toate instrucţiunile care trebuiau executate „cu mare precizie”. A doua era în avertismentul intrinsec din ameninţarea lor cu represalii.

— „Represalii” nu spune nimic, Tom, interveni Leslie. Era vorba de torturarea şi uciderea copilului meu.

— Da. Cranston făcu o pauză, dându-i răgazul să se liniştească. Cuvintele au fost următoarele, începând cu primul apel din Wormerveer, Olanda…

— Ceea ce te face să presupui că este Amsterdam, îl întrerupse Scofield. De ce?

— Am să revin la asta mai târziu, răspunse consilierul prezidenţial.

— Te rog, cuvintele de la Wormerveer, spuse Franc Shields.

— „Şezi blând”, o expresie tipic americană – rostită de un bărbat din Olanda.

— Afro-americana, ca să fim mai exacţi, adăugă Pryce, deşi o folosesc foarte mulţi. Scuzaţi-mă, vă rog să continuaţi.

— Din Hilversum, deci tot un olandez spunea: „Ţin minte, şezi blând”. În mesajele de la Paris şi de la Cairo, cuvintele „şezi blând” reapar; de la Istanbul – „este imperativ; să şezi blând” – spuse de un intermediar turc. Remarcabil transliterare lingvistică, ce ziceţi?

— Depinde cine spune asta, replică fostul şi actualul Beowulf Agate. Altceva?

— Din Statele Unite, de la Chicago la Sedgwick, Kansas: „Şezi blând” şi „Şezi blând, colonele, sau cade leagănul”

Leslie închise ochii şi pe sub pleoape i se strecură lacrimă. Inspiră adânc şi îşi reluă atitudinea milităroasă.

— Aşadar, adună ceea ce avem, spuse răguşit Scofield privind îndurerat spre Leslie. Apoi se întoarse spre omul de la Casa Albă: tot vă place vouă să trageţi concluzii!

— Instrucţiunile au fost scrise pentru ca mesagerii să le

transmită ca atare, indiferent de unde sunau. Leslie spunea că erau voci diferite, cu accente diferite, ceea ce este de înţeles şi firesc. Nefirească este folosirea constantă a expresiilor „cu precizie” şi „şezi blând”.

— Cred că suntem cu toţii de acord cu asta, Tom spuse Shields. Care e părerea ta?

— Sunteţi de acord şi cu faptul că expresia „şezi blând” este tipic americană?

— Bineînţeles, spuse Brandon nerăbdător. Şi ce-i cu asta?

— Este destinată unor urechi de american, fiind o expresie tipică…

— Aşa se pare, fu de acord Pryce. Ce altceva mai sugeraţi?

— Mi se pare limpede, răspunse Cranston, că instrucţiunile au fost scrise de un american, de cineva din eşalonul superior al clanului Matarese.

Leslie Montrose sări de pe scaun:

— Cine? întrebă ea.

— Aşa se numesc, Leslie, spuse subsecretarul de stat. Oamenii care l-au răpit pe băiatul tău sunt din cercul Matarese. Am pregătit pentru tine un dosar, cu tot ce avem noi în arhive, furnizat în cea mai mare parte de domnul Scofield aici de faţă, cunoscut de clanul Matarese sub numele de Beowulf Agate.

Leslie Montrose întoarse capul spre Bray cu intenţia să-i vorbească, dar fu întreruptă de Frank Shields.

— Ştiu unde vrei să ajungi, Tom, spuse el, neluând în seamă nedumerirea lui Leslie. Eşalonul superior, partea superioară a ierarhiei.

— Nimeni din cei plasaţi mai jos n-ar fi putut afla cine este colonelul vostru.

— Şi Brandon are dreptate. Poate că în grupul Matarese ce se află aici – probabil o companie sau un conglomerat – se află şi mahărul care a scris aceste instrucţiuni… În afară de Chicago, de unde s-a mai sunat?

— Din Segdwick, Kansas.

— Am să pun echipele care lucrează pentru Bray să se concentreze pe Illinois şi Kansas.

Directorul adjunct al CIA se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre telefon.

— S-ar putea să nu ne ducă nicăieri, dar este un început, spuse Cranston dând din cap.

— Poate să-mi spună şi mie cineva ce se întâmplă aici? strigă Leslie Montrose, ridicându-se în picioare. Ce fel de materiale? Şi cine sunt Matarese ăştia?

— Citeşte dosarul, colonele, răspunse Scofield blând, accentuând în mod special pe gradul ei, ca pentru a şterge impresia lăsată de cuvântul depreciativ „fetiţo”.

— După ce termini, Toni şi cu mine o să adăugăm tot ce mai ştim şi ştim destule.

— Mulţumesc, dar ce are asta comun cu fiul meu?

— Totul, spuse Beowulf Agate.

13

Fosta staţiune de odihnă falimentară cunoscută sub numele de Peregrine View ca şi personalul ei se deosebea mult de complexul de la Chesapeake. În locul celor de la FDR şi CIA fuseseră aduse unităţi de elită din Forţele Speciale Secrete Gamma de la Fort Benning, recent sosite din Bosnia. Soldaţilor li se spusese doar că oaspeţii guvernamentali ce se aflau acolo erau membri ai unor ambasade care fuseseră aduşi acasă pentru informare. Posturile în care lucraseră fuseseră foarte primejdioase, la limita centurii roşii, astfel că trebuiau păziţi de orice încercare de intervenţie din afară – a se citi ameninţări la adresa integrităţii lor fizice. Era suficient – oamenii erau militari profesionişti obişnuiţi să înţeleagă şi ceea ce nu se spune. Aceasta era natura operaţiunilor de tip Gamma: să se infiltreze şi să joace diverse roluri, ordinele fiind indirecte şi camuflate.

Alimentele erau aduse din oraşul Cherokee, astfel încât nu mai trebuiau să suporte zilnic huruitul oribil al elicopterelor.

Avioane de dimensiuni reduse aterizau cu regularitate pe pista de la Cherokee şi aduceau materialele cerute de Scofield, care erau transportate sus, la complexul din munte. Ele constau în rapoarte financiare şi corespondenţă de tot felul, cuvântări ale persoanelor oficiale din executiv, note interministeriale secrete, sustrase de hoţi cu experienţă sau prin mită. În câteva zile, cutiile de carton umplură livingul vilei cu numărul 6 în care stăteau Brandon şi Antonia. De o parte şi de alta a acesteia se aflau vilele 5 şi 7 ocupate de Pryce şi, respectiv, de locotenent-colonel Montrose.

Frank Shields şi Thomas Cranston se întorseseră la posturile lor: la Langley şi, respectiv, la Casa Albă, dar rămăseseră în contact permanent prin intermediul unor telefoane sigure şi prin faxurile confidenţiale. Activitatea era laborioasă, toţi patru cercetau materialele ore în şir, până le înţepenea spinarea şi ochii li se înceţoşau. Rapoartele financiare se dovediseră cele mai dificile: mii de coloane de cifre urmate de o addenda de proiecte şi analize a obiectelor procurate şi înscrise în tabelul respectiv. De exemplu, „Proiect M-113” era descris pe scurt

drept subevaluat. „Vezi Secţiunea 17 a raportului de faţă, apoi confruntă cu secţiunile 28b şi 36 pentru clarificare”. Ca lucrurile să fie şi mai complicate, limbajul părea scos dintr-un manual sofisticat de economie. De un lucru era sigur Brandon Scofield – aceste exprimări sofisticate erau menite să păcălească şi să-l facă pe cititor să se descurajeze.

— M-113 nu se potriveşte deloc! strigă iritat Bray.

— Eu n-am putut să parcurg porcăria aia, spuse Cameron, ce-i cu ea?

— Preceptele politicii de *laissez-faire,* care fac praf legile malthusiene ale economiei.

— Ce-ai spus? făcu Leslie.

— Competiţia, răspunse Scofield. Până nu se face o ofertă reală, cei cu interese contrare nu au dreptul să ştie că există un proiect.

— Şi ce legătură are asta cu Malthus?

— Fierul, bronzul şi aurul, copilă. Fierul doreşte să devină bronz şi bronzul ar prefera să fie aur, iar aurul, ei bine aurul vrea totul. Ghici cine e aurul?

— Matarese, spuse Pryce.

— Dumnezeule mare, îţi umpli golul din cap… notează-l pe ăsta; ar putea fi un Matarese.

— Ce companie este? întrebă Antonia.

— Un conglomerat, Atlantic Crown, cu sediul la Wichita, Kansas.

— Oricum, avem nevoie de ceva mai mult, un simplu raport al corporaţiei nu este suficient, spuse Cameron.

— Ăsta e numai începutul, fiule. Când vom găsi modelul – dacă îl vom găsi – vom şti la ce să ne aşteptăm. Mă miră că trebuie să-ţi spun asta.

— Iartă-mă, dragul meu, spuse Antonia, dar cred că ar trebui să facem o mică pauză. Am lucrat ore întregi şi nu mă mai pot concentra.

— Nu mă încântă ideea de a mă opri, spuse Leslie, cu un teanc de hârtii în mână, dar sunt de acord. Trebuie să recitesc de mai multe ori ca să înţeleg despre ce e vorba.

— S-ar putea să aveţi dreptate. Mi-ar prinde bine o tărie, spuse Scofield căscând.

— Ţi-ar prinde mai bine un pui de somn, dragul meu. Haide, lasă-mă să te duc sus.

— E o fiară, spuse Bray, făcându-le cu ochiul lui Pryce şi lui Leslie. Abia aşteaptă să mă bage în dormitor.

— Foarte încurajator, dădu din cap Leslie. De regulă presupun că este invers, nu-i aşa?

— E o legendă, draga mea, răspunse Antonia. Câinii aleargă după maşini, dar nu pot să şofeze.

— Sunt înconjurat de farisei. Scofield se ridică de pe scaun, căscând încă o dată, în timp ce se îndrepta împreună cu Toni spre scară.

— Poate că am să-l sperii de moarte, spuse Antonia, dând aţâţător din şolduri.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, draga mea.

— Sunt realmente adorabili, zise Montrose.

— Iubeşte-o pe ea, detestă-l pe el, spuse Cameron calm.

— Nu vorbeşti serios.

— Bineînţeles că nu, recunoscu Pryce. Are mai mult în numai două din celulele creierului decât am eu în tot capul. A fost în locuri unde puţini dintre noi vor ajunge vreodată.

— Uneori este foarte agitat.

— Atunci când anumite evenimente îi scapă de sub control, adăugă Cam. Găseşte vinovăţii acolo unde n-ar trebui să existe.

— Asta trebuie să descoperim fiecare din noi, nu? Vinovăţia ne este intrinsecă, după unele teorii.

— Eu unul nu subscriu. Îndoieli, asta da, dar nu vinovăţie, decât dacă eşti vinovat realmente de ceva grav care îţi scapă de sub control.

— E foarte filosofic; domnule Pryce…

— Cam sau Cameron, îţi aminteşti? o întrerupse el. Am căzut de acord în privinţa asta… Leslie.

— Uneori prefer să uit.

— De ce?

— Ca să fiu sinceră, mă simt stânjenită. Eşti un tip tare drăguţ, iar eu am alte lucruri în minte; de fapt, unul singur, ca să fiu mai exactă.

— Fiul tău..

— Bineînţeles.

— Crede-mă şi pe mine mă preocupă.

Leslie Montrose îl privi.

— Te cred, spuse ea în cele din urmă. Totuşi nu-i acelaşi lucru, nu?

— Bineînţeles că nu, fu de acord Pryce, dar asta nu face ca îngrijorarea mea să scadă. Aşadar, unde rămăsesem?

— Aş vrea să fac o plimbare, să iau puţin aer. Ţigările lui Brandon sunt aromate, au miros plăcut, dar când sunt prea multe…

— Spune-i şi n-o să mai fumeze.

— Doamne fereşte. Într-un anume fel, este tot aşa de obsedat ca şi mine şi dacă pufăitul ăsta îl ajută, lasă-l să pufăie.

— Presupun că tu nu fumezi, spuse Pryce când se ridicară de pe scaune.

— Te înşeli. Jim şi cu mine am fumat, iar când el s-a dus, mi-a fost teamă că am să mă apuc din nou.

— Haide să mergem la plimbare. Se îndreptară spre uşă.

— Era să uit, spuse Leslie când Cameron deschise uşa de oţel a casei. Noi femeile, fiinţe delicate, nu avem voie să ne plimbăm singure. Trebuie să fim protejate de un bărbat, preferabil de unul din membrii patrulei Gamma.

— Mie mi se pare că voi, femeile delicate, puteţi să ne priponiţi cozile în perete cu o singură lovitură de ciocan.

— Ce delicată exprimare.

— Dă-i drumul, isteaţo!

Leslie râse, un râs scurt, dar drăgălaş, adevărat.

Ajunseră la o bifurcaţie a potecii de munte, pavată cu ciment alb, pentru a fi mai uşor de urcat de carturile de golf. Poteca din stânga cobora uşor spre un heleşteu, iar cea din dreapta urca mai abrupt spre un pâlc de arbori care despărţea primele nouă gropi de golf de următoarele.

— Spre heleşteu sau spre pădure? întrebă Pryce.

— Spre pădure, evident. Lacul ăla prăpădit nu poate oferi nimic vigorii noastre tinereşti, dacă ne mai amintim de ea.

— Hei, dar asta n-a fost chiar aşa de demult. Eu am renunţat la scaunul pe rotile şi în părul tău nu văd nici un fir alb.

— Nu te-ai uitat destul de atent, sunt destule.

— Nu obişnuiesc să fac lucrul ăsta…

— Mulţumesc, îl întrerupse Leslie, luând-o la dreapta şi continuând să vorbească: Ţi-ai schimbat părerea în ce-l priveşte pe Tom Cranston?

— Nu radical, răspunse Cameron, ajungând-o din urmă. Prea şi-a cerut scuze repede şi prea s-a arătat spăsit. Nu-i firesc pentru un om atât de strălucit. Nu sunt foarte sigur că am

încredere în el.

— Este suficient de inteligent ca să-şi dea seama când a greşit şi să recunoască. Aşa cum a fost cu celularul din complex.

— Cel pe care mi l-a trimis cu elicopterul, chipurile un pachet de la fiul meu. Înăuntru era un bilet scris de mână pe care am primit ordin să-l ard – şi care spunea: „Dumnezeule, am uitat că Agenţia poate să depisteze toate telefoanele. Foloseşte-l pe acesta şi scuză-mă!”

— Şi totuşi ai schimbat telefonul cu al lui Bracket.

— Pe naiba, n-am schimbat nimic.

— Frank a depistat telefoanele date la Casa Albă de la telefonul lui; au fost două.

— Atunci probabil că s-a petrecut la începutul misiunii noastre, când am ajuns la Chesapeake. Everett a deschis cutia cu cele două telefoane, a verificat bateriile şi mi-a dat mie unul din ele.

— Nu ştia că fiecare are un număr de înregistrare?

— Cred că puţin îi păsa de asta. Ev se enerva foarte tare când era vorba de astfel de amănunte. Dar, oricum, ce contează?

— Fundătură.

— Ce?

— Avem destule fundături în această aşa-numită operaţiune, spuse Pryce. Nu sunt necesare şi unele false. Dar mai există şi o problemă, rămasă încă de la complex. Cine a luat telefonul lui Bracket? A dispărut.

— Sunt sigură că e pe fundul Golfului Chesapeake, răspunse Leslie. Oricine l-a furat s-a grăbit să scape cât mai repede de el. Era urmărit, înregistrat, îţi aminteşti?

— Dar de ce a fost furat?

— Poate pentru a fi vândut, dacă ar fi putut fi scos pe furiş. Sau poate că a fost furat de cel care a primit ordin să ne intercepteze. În acest caz, probabil că l-a ascuns undeva, pentru că toţi oamenii care au lucrat la complex sunt în continuare sub strictă supraveghere.

— Aşadar, ne rămân aceste fundături, spuse Pryce.

— Ca să schimbăm subiectul, dar nu de tot, crezi că domnul Scofield – Brandon – a descoperit ceva?

— În legătură cu conglomeratul Atlantic şi mai nu ştiu cum?

— Atlantic Crown, spuse Leslie. Apare mereu în reclamele de la televiziune la orele de vârf şi în cele mai bune programe.

— Dar se pare că nu vând nici un produs, completă Pryce. Din

câte îmi amintesc, numai tehnologii ştiinţifice. Dar ca să-ţi răspund la întrebare, dacă Bray a început să simtă ceva, înseamnă că realmente există.

Din spatele lor se auzi vocea unui bărbat, unul din membrii patrulei Gamma care alerga de-a lungul potecii.

— Oaspetele Trei şi Patru! Oaspetele Unu a încercat să dea de dumneavoastră prin telefon.

— O, Dumnezeule mare, mi-am uitat poşeta acasă.

— Iar eu mi-am lăsat telefonul pe masă.

— E furios la culme, oameni buni, spuse soldatul care abia mai respira. A spus că vrea să vă întoarceţi imediat la tabăra de bază.

— E un termen învechit, îl lămuri Pryce.

— Ştiu ce înseamnă, domnule, dar aici nu este zonă de luptă.

— Pentru el este.

— Să mergem! spuse Leslie.

Scofield se plimba prin încăpere, iar Antonia citea un fax care conţinea o singură pagină.

— Motivul pentru care avem telefoane, spuse Brandon oprindu-se brusc când Pryce şi Leslie intrară pe uşă, este ca să putem comunica imediat, sau poate greşesc?

— Nu greşeşti deloc şi suntem vinovaţi de toate capetele de acuzare, răspunse Cameron. Acum lasă inchiziţia şi spune-ne ce s-a întâmplat de ne-ai întrerupt o plimbare atât de plăcută.

— Scuză-ne, Brandon, am fost pur şi simplu neglijenţi, spuse Leslie.

— Sper că nu în toate privinţele…

— Asta e chiar o insultă! protestă Leslie.

— Încetează, dragul meu, interveni Antonia, privind la Scofield şi spune ce ai de spus.

— Foarte bine, foarte bine!… Săptămâna trecută v-am recomandat să lăsaţi la o parte legăturile de peste ocean şi să vă concentraţi asupra materialului de aici, aşa e?

— Aşa e, dar eu n-am zis niciodată că sunt de acord. Doar temporar, la fel şi Frank Shields.

— Ei bine, retrag recomandarea sau, aşa cum ar spune colonelul, revoc ordinul.

— De ce?

— MI-5 de la Londra a găsit un teanc de însemnări într-un

sertar încuiat al soţului englezoaicei, asasinul. Refuză să le transmită prin fax din motive de securitate, însă ceea ce ne-a trimis este cât se poate de interesant, incitant aş spune... Dă-i-l, Toni.

Toni i-l întinse şi Cam citi:

> S-au găsit hârtii într-un sertar încuiat din care reiese că Gerald Henshaw, soţul dispărut al lady-ei Alicia Brewster care a fost asasinată, ţinea o listă secretă a asociaţilor lui. După cum susţin copiii Aliciei, amândoi adolescenţi, un băiat şi o fată, singuri şi puternic traumatizaţi, Henshaw se îmbăta des şi spunea lucruri ciudate şi confuze când era în stare de ebrietate. Sugerăm să trimiteţi un ofiţer cu experienţă şi un psiholog american, un specialist în comportamentul adolescenţilor ca să ne ajute. Şi să nu se afle în cercurile londoneze.

Pryce îi întinse faxul lui Leslie. Aceasta îl citi şi declară:

— N-au nevoie de psiholog, au nevoie de o mamă. Eu sunt aceea.

14

Avionul special al Corpului Diplomatic al SUA ateriza pe aeroportul Heathrow şi rulă apoi spre zona specială. Pryce şi Leslie Montrose fură întâmpinaţi de Sir Geoffrey Waters, şeful Securităţii Interne, MI-5. Ofiţerul Serviciului englez de informaţii era un bărbat robust, de înălţime medie, cu părul castaniu fin grizonat la tâmple. În vârstă de cincizeci de ani, avea un aer uşor ironic; ochii lui albaştri jucăuşi doreau parcă să transmită: *aţi venit aici, aţi văzut, ei şi?* Echipajul descarcă bagajele pasagerilor şi şeful de la MI-5 dădu instrucţiuni personalului să le pună în portbagajul deschis al maşinii lui, un Austin mare.

— Sir Geoffrey Waters, dacă nu mă înşel? spuse Leslie.

— Doamna Montrose, bine aţi venit în Regatul Unit! Bagajul dumneavoastră a fost dus la maşină.

— Vă mulţumesc!

— Sir Geoffrey? Numele meu este Pryce, Cameron Pryce.

— Serios, bătrâne? făcu Waters prefăcându-se surprins. N-aş fi crezut niciodată. Bineînţeles că avem un dosar despre dumneata – gros de treizeci de centimetri!

— Fără îndoială că dosarul dumneavoastră, pe care îl avem, este de două ori pe atât de gros.

— O, ce exagerări! De asta îmi plac mie americanii. Totuşi, un lucru trebuie lămurit de la bun început. Renunţaţi, vă rog, la „Sir”. Nu are nici un rost.

— Semănaţi foarte mult în privinţa aceasta cu o persoană pe care o cunosc – pe care o cunoaştem amândoi.

— Măi, măi, ce mai face Beowulf Agate?

— Face ca lupul[1], ca de obicei.

— Foarte bine, chiar ne trebuie aşa ceva… Avem enorm de lucru, dar va trebui mai întâi să vă odihniţi. Acum este aproape şase, adică ora prânzului după ceasul vostru. Va trebui să încercaţi să vă adaptaţi un pic. O să vă luăm mâine dimineaţă la ora opt.

---

[1] Joc de cuvinte: a doua parte a numelui lui Beowulf, wulf în engleza veche înseamnă lup, (n.tr.).

— De unde? întrebă politicoasă Leslie.

— Acest „Sir” nemeritat are şi unele avantaje. V-am rezervat un apartament la Connaught în Piaţa Grosvenor. Calitate extra, după părerea mea.

— Fonduri extra, spuse Pryce.

— Un apartament?…

Leslie îl privi fix pe Waters.

— O, nu vă faceţi griji, sunt camere separate, evident. Rezervările sunt pe numele domnului John Brooks şi domnişoarei Joan Brooks, frate şi soră. Dacă întreabă cineva, ceea ce este foarte puţin probabil, aţi venit aici ca să rezolvaţi cu o moştenire din partea unui unchi englez.

— Cine este avocatul? întrebă Cameron.

— Firma Braintree and Ridge, din strada Oxford. Am mai apelat şi altă dată la ei.

— Totul merge ca uns, Geof, cred că pot afirma asta.

— Sper şi eu, după atâţia ani, toate asperităţile au fost netezite… Haideţi, urcaţi în maşină.

— Pot să spun şi eu ceva?

Vocea lui Leslie îi făcu pe ambii bărbaţi să se oprească.

— Bineînţeles, ce este?

— Treaba cu apartamentul e în ordine, dar noi am zburat de la vest spre est şi nu invers. Aşa cum ai spus, la noi este abia amiaza. Nu sunt deloc obosită.

— O să te ajungă oboseala imediat, draga mea, o întrerupse englezul.

— Probabil, dar sunt deosebit de nerăbdătoare să mă apuc de treabă. Cred că ştiţi de ce.

— Sigur că da. Copilul tău.

— Am putea face o pauză de o oră ca să ne spălăm şi după aceea să începem lucrul?

— În ce mă priveşte sunt de acord, spuse Pryce.

— Propunerea voastră sună ca o muzică în urechile mele surde. Uite ce este, copii, întrucât nu putem scoate nici un fel de hârtii din birou, o să vină o maşină să vă ia; să zicem, pe la şapte treizeci. Dacă vă e foame, puteţi să vă comandaţi ceva la room-service. N-aveţi timp să coborâţi în restaurant.

— Aş vrea să vorbeşti între timp cu un tip pe nume Shields, de la Washington.

— Frank Shields? Bătrânul Ochi-Mijiţi? Încă mai este pe acolo?

— Parcă am mai auzit placa asta! făcu Pryce.

Roma, ora cinci după-amiaza

Julian Guiderone, într-un costum din mătase de culoare închisă cumpărat de pe Via Condotti, străbătu trotuarul pavat cu piatră cubică al străzii Due Macelli şi urcă treptele spre intrarea renumitului hotel Hassler-Villa Medici, protejată de soare de o copertină roşie. Aşa cum procedase şi la Cairo, pe bulevardul Al Barrani, se opri o clipă în micul intrând şi îs aprinse o ţigară cu bricheta lui de aur, marca Dunhill. Privi spre capătul vestitelor scări glorificate de Byron. Rămase un timp nemişcat, încercând să descopere vreun bărbat sau vreo femeie care să iasă grăbiţi de undeva – cu privirile plecate. Nimic suspect! Putea merge mai departe.

Guiderone trecu pe sub copertina roşie; uşile de sticlă se deschiseră şi intră într-un hol luxos de marmură. Se îndreptă imediat spre stânga, unde erau ascensoarele. Remarcă privirile clienţilor hotelului, care aşteptau şi ei. Era obişnuit să atragă privirile. Nu se simţea îngrijorat. Îşi dădea seama că radia o autoritate firească, o superioritate înnăscută datorată trăsăturilor, educaţiei, ţinutei. Şi asta îi făcea întotdeauna plăcere.

Uşile ascensorului se deschiseră. Intră ultimul şi apăsă butonul etajului cinci. Când ascensorul se opri, Guiderone păşi pe coridorul acoperit cu un covor gros, căutând placa de alamă care îl îndruma spre apartamentul dorit. Acesta se afla tocmai la capătul coridorului, pe dreapta şi avea agăţat de clanţă un mic cerc albastru. Bătu de patru ori în uşă, la intervale de o secundă între bătăi. Se auzi un clic şi Guiderone pătrunse în apartament.

Pereţii acestuia erau acoperiţi cu scene din istoria vechii Rome, în culori blânde, predominând auriul, albul, roşul şi albastrul. Imaginile pictate pe pereţi erau diverse – de la cursele de care de la Colosseum şi fântânile arteziene, până la statuile lui Michelangelo şi ale contemporanilor săi. În mijlocul încăperii se aflau patru rânduri a câte patru scaune, toate cu faţa spre un pupitru, ocupate în exclusivitate de bărbaţi. Vârstele acestora erau la fel de variate ca şi naţionalităţile, de la treizeci până la şaizeci de ani; oamenii proveneau din Europa, Statele Unite şi Canada.

Toţi cei aflaţi în cameră aveau legătură cu profesia de ziarist.

Unii erau reporteri cunoscuţi, alţii redactori şi editori de renume; o parte lucrau în calitate de consultanţi financiari sau în consiliile de administraţie ale celor mai importante ziare.

Într-un fel sau altul toţi fuseseră compromişi de Ciobănaş, liderul suprem al clanului Matarese.

Julian Guiderone se îndreptă cu paşi lenţi spre pupitru; în încăpere se făcu linişte. O dată ajuns îi privi, zâmbi binevoitor şi li se adresă:

— Ştiu că unii dintre dumneavoastră aţi fost forţaţi să veniţi aici. Sper în modul cel mai sincer că vă veţi schimba opiniile şi veţi reuşi să înţelegeţi caracterul progresist al obiectivelor noastre. Nu sunt un monstru, domnilor, ci mai degrabă un om binecuvântat cu o mare bogăţie; vă asigur că aş prefera să mă ocup de afacerile mele răspândite în întreaga lume, de investiţiile mele, de caii mei, de echipele mele sportive, de hotelurile mele, decât să conduc ceea ce este, de fapt, o revoluţie economică spre binele nostru, al tuturor... Cine altcineva decât un om cu resurse nelimitate, care nu depinde de nimeni, care nu are nici un fel de interese de nici un fel poate să diagnosticheze maladia financiară care a invadat ţările noastre civilizate? Consider că numai un astfel de om o poate face, pentru că nu urmăreşte să câştige ceva. Dimpotrivă, ar putea pierde foarte mult, dar chiar şi acest lucru este lipsit de semnificaţie în perspectiva îndepărtată... Eu sunt un fel de arbitru, de judecător cu totul şi cu totul neutru, domnilor. Pentru a-mi împlini destinul, am nevoie, însă, de sprijinul dumneavoastră. Sunt convins că îl am, aşa că aş vrea să aud rapoartele dumneavoastră. Vom începe cu primul rând din stânga mea.

— Sunt principalul consilier pentru investiţii la *Guardian,* din Manchester, spuse englezul, vorbind cu lehamite, aşa cum se simţea limpede din vocea lui. Conform solicitării, am întocmit prognoza pe termen lung referitoare la pierderile tot mai mari ale ziarului în următorul deceniu. Se impune o suplimentare a capitalului cu mult peste cea prevăzută de directorii de la *Guardian.* Singura soluţie este o infuzie masivă de capital din exterior... sau fuzionarea cu altă publicaţie. Omul de la Guar*dian făcu* o pauză, apoi adăugă liniştit: am avut întâlniri strict confidenţiale cu omologii mei de la Inde*pendent, Daily Express, Irish Times şi d*e la Even*ing News din* Edinburgh.

Se opri brusc. Terminase, iar chipul lui exprima un soi de dezgust.

— *Le Monde,* Paris, Marsilia, Lyon şi toată Franţa, vorbi francezul care şedea lângă englez. Întrucât secţiunea noastră se ocupă în special de structura financiară, nu pot decât să reiau şi să confirm calculele făcute de colegul meu englez. Estimările vorbesc de la sine. Pe lângă inflaţia normală, scăderea resurselor de hârtie, însoţită de creşterea nebunească a preţurilor necesită reevaluarea economică, de fapt, o consolidare. În acest sens, am purtat şi eu convorbiri foarte discrete cu reprezentanţi ai conducerii de la *France Soir, Le Figaro* şi *Herald* din Paris. Sper să dea roade.

— Nu există nici o îndoială în privinţa asta, spuse un american chel, în vârstă de vreo cincizeci de ani. Progresul tehnologic din domeniul operaţiunilor computerizate de tipărire şi de editare face situaţia imposibil de controlat. O singură tipografie poate servi azi cel puţin şase ziare, iar mâine douăsprezece. Am relaţii la *The New York Times, The Washington Post, Los Angeles Times* şi *The Wall Street Journal* care abia aşteaptă ocazia. Ei spun că asta se numeşte supravieţuire.

— Puteţi să adăugaţi pe listă şi *Globe and Mail* din Toronto şi *Edmonton Journal,* interveni al patrulea de pe acelaşi şir, un canadian tinerel, cu ochi vii, conştient de faptul că se afla în elita ziaristicii mondiale. Când mă voi întoarce, voi încerca să iniţiez convorbiri preliminare cu *Winnipeg Free Press* şi *Vancouver Sun!*

— Entuziasmul dumneavoastră merită să fie aplaudat, spuse fiul Ciobănaşului, dar să nu pierdeţi din vedere faptul că trebuie să operaţi în cel mai desăvârşit secret.

— Fireşte! Bineînţeles!

— Să trecem acum la rândul al doilea, continuă Guiderone, secţiunea dedicată consiliilor de administraţie a principalelor noastre publicaţii internaţionale şi anume *The New York Times* şi *Guardian, Il Giornale* de la Roma şi *Die Welt* din Germania. Din câte înţeleg, în momentul de faţă sunteţi membri subordonaţi – să îndrăznesc să spun mai puţin importanţi? – ai respectivelor dumneavoastră consilii. Dar vă rog să mă credeţi, statutul dumneavoastră se va schimba, prin intervenţii dure. Veţi deveni fiecare un factor major, o voce care va trebui ascultată. Ce părere aveţi? Nu se auzi nici un murmur de dezaprobare. Când vor fi în respectivele posturi, vor acţiona concertat. Pentru

supravieţuire.

— Acum al treilea rând, motoarele care pun în mişcare strădaniile noastre, forţa motrice a ziarelor noastre, cum spunem noi americanii – adică ziariştii înşişi. Aceştia sunt oamenii aflaţi în linia întâi a frontului care raportează zilnic ştirile pentru cititorii din întreaga lume.

— Poţi s-o laşi mai uşor cu exagerările, spuse un american mai în vârstă cu voce răguşită, a cărui faţă zbârcită vorbea despre nopţile nedormite şi excesul de whisky. Am înţeles mesajul. Noi publicăm „evenimentele”, le scoatem. Nu prea avem de ales.

— De acord, *meneer,* adăugă un reporter olandez. Aşa cum spune englezul, eşti dat dracului de deştept.

— *C’est vrai,* spuse un ziarist din Franţa.

— Cât se poate de adevărat – *das stimmt!* interveni şi un reporter german.

— Haideţi, domnilor, să nu exagerăm, spuse Guiderone. Nu cunosc personal decât pe doi dintre dumneavoastră, dar vă ştiu pe toţi patru după reputaţie. Sunteţi lideri în domeniile dumneavoastră de activitate; cuvintele dumneavoastră străbat oceanele şi continentele cu viteză electronică, apăreţi pe ecranele televizoarelor, sunteţi autorităţi recunoscute, profesionişti: recunoscuţi în cadrul celei de-a patra forţe în stat.

— Sper din toată inima să-mi pot menţine acest statut, îl întrerupse americanul cinic.

— Îl veţi menţine cu siguranţă pentru că veţi prezenta evenimentele cu mare acurateţe, exact aşa cum s-au petrecut… subliniind, evident, aspectele pozitive şi minimalizând orice eventuală reacţie negativă. La urma urmelor, trebuie să fim realişti, să contribuim la progresul ţărilor noastre, nu să le lăsăm să decadă.

— Spuneţi foarte mult doar în câteva cuvinte, spuse olandezul, râzând. Sunteţi un mare politician, *meneer.*

— E o meserie care mi-a fost impusă de alţii, de minţi luminate, n-am ales-o eu.

— E chiar şi mai bine, observă parizianul, dumneata eşti nechematul din interior. *Tres bien.*

— Iar dumneavoastră sunteţi, fiecare în parte, ziarişti extrem de talentaţi şi convingători. Indiferent care au fost indiscreţiile dumneavoastră din trecut – nu le vom exploata niciodată, ele pălesc în faţa talentului dumneavoastră… Şi acum, cel de-al

patrulea şi ultimul nostru rând, poate cel mai deosebit prin scopul său, colegiile de redacţie ale celor patru mari publicaţii ale lumii, vasul amiral al uriaşei flote de peste două sute de publicaţii internaţionale importante din Europa şi din cele două Americi. Influenţa dumneavoastră este uriaşă, domnilor. Dumneavoastră modelaţi opinia publică din întreaga lume industrializată, aprobarea sau dezaprobarea dumneavoastră pot să ridice un candidat sau să-l distrugă.

— Sunteţi prea măgulitor, interveni un german corpolent, cu părul alb. Picioarele lui mici şi grase atârnau şi nu ajungeau până la pământ. Faţa ridată, puhavă trăda o existenţă sedentară.

— Asta a fost înainte de televiziune, spuse el. Astăzi cei care au nevoie de presă cumpără televiziunea! Acolo se modelează opinia publică!

— Numai într-o anumită măsură, *mein Herr,* obiectă fiul Ciobănaşului. Pui carul înaintea boilor. Când vorbeşti, televiziunea ia în seamă cuvintele dumitale, întotdeauna a făcut aşa. Şi asta, pentru că ai timp să reflectezi, pe când ea nu are. Acolo totul se petrece rapid, este procesat pe loc. Majoritatea conducerilor televiziunilor îţi susţin opiniile pentru a părea imparţiale.

— E ceva în ce spune el, Gunther, zise alt american, un tip opus reporterului cinic de mai înainte. Auzim tot mai des cuvintele „Urmează o reclamă plătită” sau invers „Aceasta a fost o reclamă plătită de comitetul pentru sprijinirea senatorului cutare”.

— Asta înseamnă că vom reprezenta întotdeauna ceva, răspunse un al treilea editor, englez după accent.

— Sunt convins că aşa va fi, adăugă ultimul din cei aflaţi în rândul al patrulea, un italian.

— Reiterez ceea ce am menţionat pentru secţiunea a doua – membrii celor patru consilii de administraţie – spuse Guiderone, oprindu-şi câte puţin privirea asupra fiecăruia dintre oamenii din ultimul rând, eu – noi – ne dăm seama că sunteţi în momentul de faţă la nivelul cel mai de jos al ştafurilor voastre editoriale, dar lucrurile se vor schimba. Prin anumite procedee despre care nu este necesar să aveţi cunoştinţă, veţi fi ridicaţi în poziţii de conducere, iar părerile voastre vor fi acceptate fără crâcnire.

— Ceea ce înseamnă, spuse americanul cel insistent, ca noi să fim de acord cu ceea ce sugerezi dumneata să subliniem prin

reţeaua noastră de ziare.

— „A sugera” este un verb atât de flexibil, nu-i aşa? întrebă fiul Ciobănaşului. Poate fi interpretat în diferite feluri, îl prefer pe „a sfătui”, pentru că acesta limitează alternativele.

O vreme nimeni nu rosti o vorbă. În cele din urmă italianul rupse tăcerea:

— S-a făcut, spuse el, înecându-se cu cuvintele. Altfel pierdem totul.

— Nu proferez ameninţări. Nu fac decât să deschid ferestrele posibilităţilor… Cred că reuniunea noastră s-a încheiat.

Membrii adunării convocate de Matarese părăsiră în fugă încăperea. Printre ultimii fu canadianul cel entuziast.

— O, MacAndrew, spuse Guiderone, atingându-i uşor cotul tânărului. Acum că am terminat cu afacerile, ce-ar fi să bem ceva jos, în hol? Cred că avem nişte cunoştinţe comune în Toronto. Aş vrea să ştiu ce mai fac.

Guiderone rosti câteva nume.

— Bineînţeles, domnule. Cu mare plăcere!

— Foarte bine. Atunci ne întâlnim acolo peste cinci minute. Trebuie să mai dau un telefon. Caută o masă mai ferită.

— O să vă aştept… domnule.

„Cunoştinţele” nu erau persoane apropiate tânărului canadian, dar faptul că Guiderone îşi amintea de ei îl entuziasma, mai ales că una era fosta lui soţie.

— Mi-a părut rău când am auzit, spuse Julian.

— Probabil că a fost vina mea. Recunosc că eram foarte ambiţios şi m-am purtat cam urât cu ea în ceea ce priveşte profesia. Ştiţi, după ce mi-am dat doctoratul în finanţe şi management la Universitatea Megill, eram foarte plin de mine. Primisem o mulţime de oferte nu foarte bine plătite. Pe neaşteptate, a venit o ofertă de la o firmă din Montreal – un salariu pe care nu visam să-l pot obţine nici peste zece ani.

— Înţeleg.

— O, Doamne, ştiu şi eu?

— Scuză-mă, tinere, îl întrerupse Guiderone, am rămas fără trabucuri cubaneze. Vrei să-mi cumperi câteva de la barul din hol? Uite o bancnotă de zece mii de lire.

— Bineînţeles, domnule, cu plăcere!

Ambiţiosul canadian se ridică imediat de la masă şi se duse repede spre bar. Fiul Ciobănaşului scoase un pacheţel din

buzunar şi vărsă conţinutul în paharul tânărului, după care chemă chelnerul.

— Spune-i prietenului meu că a trebuit să dau un telefon. Mă întorc imediat.

— *Si, signore.*

Julian Guiderone nu s-a mai întors. Aşteptându-l, tânărul canadian MacAndrew sorbi din pahar. Treizeci de secunde mai târziu cădea peste masă, cu ochii holbaţi: murise.

Fiul Ciobănaşului coborî treptele şi se îndreptă spre birourile American Express. Mesajul lui codificat către Amsterdam avea să fie descifrat rapid şi executat întocmai: „Canadianul era primejdios. În entuziasmul lui, vorbea prea mult. Problema rezolvată. Caută un înlocuitor.”

Guiderone o luă înapoi, spre intersecţia cu Via Condotti, una dintre cele mai aglomerate zone comerciale ale lumii. Nu avea de gând să cumpere nimic, dorea să se aşeze la o măsuţă într-o cafenea mică, să bea un cappucino şi să-şi facă ordine în gânduri.

El, ei, adică Matarese, realizaseră mai mult decât orice altă organizaţie de elită din lume. Sub controlul lor se aflau industrii întregi, servicii, aprovizionarea la scară globală, televiziunea şi cinematograful şi acum ziarele din toată lumea. Nimic nu-i mai putea opri! Curând vor stăpâni planeta. Fusese simplu – mizaseră pe lăcomie.

Te infiltrezi şi promiţi sau şantajezi, cine poate să reziste? Profiturile cresc necontenit, clasele de jos stau la coadă ca să-şi capete porţia – deşi naiba ştie cum supravieţuise cu ea. Dar subclasele? Oamenii fără instruire şi paraziţii sociali? Să facă ceea ce au făcut în secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea! Să-i obligăm să se perfecţioneze! Se poate. Aşa a fost construită America!

Oare? Chiar aşa s-a petrecut? Sau a fost altceva?

În camera luminată cu neon de la Serviciul britanic de spionaj MI-5 storurile erau trase. Măsura de precauţie data de pe vremea războiului rece, când se descoperiseră camere telescopice de luat vederi în clădirile aflate pe partea cealaltă a străzii late.

Pryce şi Montrose fuseseră luaţi de la Connaught la ora şapte treizeci; sosiseră la sediul MI-5 cu mult înainte de ora opt. Ţinând ceştile de cafea, oferite de Geoffrey Waters fără „Sir”, se

aplecaseră imediat asupra însemnărilor găsite în sertarul încuiat al lui Gerald Henshaw din casa Brewster din Belgrave Square – erau bucăţele de hârtie rupte dintr-un blocnotes şi acoperite cu un scris mărunt, grăbit şi abia lizibil. Majoritatea fuseseră apoi împăturite cu grijă de mai multe ori de parcă urmau să fie ascunse sub o piatră sau într-o scorbură.

— Ce înţelegeţi din toate astea? întrebă Waters, umplându-i din nou ceaşca cu cafea lui Cameron.

— Pentru începători, spuse Pryce, pare limpede. Totul este scris în coduri întâmplătoare, ceea ce înseamnă că nu există nici un cod de bază. Nu există nici un fel de consecvenţă, conţinutul nu are sens pentru nimeni decât pentru el, fiecare text este diferit şi probabil că va trebui descifrat în mod separat.

— Eu nu sunt expert, asta e clar, spuse Leslie, dar aţi încercat metodele uzuale de decodare?

— Le-am încercat şi răsîncercat, de cred că până şi computerele au simţit nevoia să se urce pe pereţi, spuse Geoffrey, întorcându-se la masa rotundă de stejar şi aşezându-se pe scaun. Am pus numele în secvenţe aritmetice şi geometrice, în ordine alfabetică, alternativ, sinonime şi antonime, în engleză obişnuită şi în argo – Henshaw nu vorbea nici o limbă străină.

— De unde ştii? întrebă Cameron.

— De la copii. A fost singura notă amuzantă în timpul discuţiilor cu ei. Ca mulţi alţi tineri din familii înstărite, au călătorit foarte mult şi vorbesc acceptabil franceza. Când voiau să-şi transmită unul altuia ceva, vorbeau în franceză, ca Henshaw să nu înţeleagă. De regulă asta îl scotea din minţi, iar lor le făcea evident o mare plăcere.

— Câteva din aiurelile astea sunt aşa de simple că devin de-a dreptul ridicole, spuse Pryce, care ţinea o bucată de hârtie în mână. Uitaţi-vă aici, adăugă el, punând bucata pe masă: „MAST/V/APR/TL”. Totul cu litere majuscule.

— Nu înţeleg, spuse Leslie.

— Este o anagramare foarte simplă: *Amsterdam via Paris telefon.* Descifrarea este confirmată şi de faptul că bileţelele sunt împăturite de mai multe ori, ca să încapă în locuri foarte mici.

— Nu e puţin trasă de păr? întrebă Leslie.

— Nouă nu ni se pare, draga mea, spuse Waters. Şi noi am ajuns cam la aceeaşi concluzie… Ce ziceţi de ăsta? Veteranul de la MI-5 alese un alt bileţel din teancul de pe masă. Am să vi-l

citesc. Nu are nici o majusculă, numai litere mici: *Hg*-liniuţă-*st*-liniuţă-*oh* punct. Ce naiba o fi însemnând? În schimb uitaţi-vă, ăsta înseamnă ceva: *cj*-liniuţă-*bk*-liniuţă-*nu*-liniuţă-*bf* din nou, punct.

— Un cont de bancă, spuse Cameron, probabil în Insulele Cayman. Şi numărul de telefon, la fel ca cel din Amsterdam.

— Exact, bătrâne, aşa credem şi noi.

— Ar fi putut să-l scrie direct, aşa e de clar.

— Asta este, exclamă dezarmat Waters. Sare de la ridicolul simplist la sublimul indescifrabil. Pot să jur că dacă tipii care au creat Enigma ar fi codificat în felul acesta, băieţii de la cifru ar mai lucra şi astăzi la ea.

— Dar Cam susţine că omul a inventat codul numai pentru el însuşi, spuse Leslie.

— Are dreptate, încuviinţă englezul. De aceea este atât de greu de înţeles – a existat numai în capul lui.

— Fereşte-te de amatori, spuse Pryce. Îţi trag mereu clapa… Tot nu se ştie pe unde este?

— N-avem nici un indiciu. Parcă a dispărut de pe faţa pământului.

— E un gând sinistru – Cameron se ridică de pe scaun, se întinse şi se îndreptă spre fereastră. Dădu puţin la o parte jaluzele şi privi afară – dar nu m-ar surprinde prea tare.

— Cum aşa? făcu Leslie.

— Nu există nici un cadavru, colonele. Scofield mi-a spus că Matarese ucide fără a angaja ucigaşi şi nu lasă cadavre în urmă.

— Vrei să spui că Henshaw făcea parte din Matarese?

— Da, o parte neglijabilă, Geof. Din câte ştim, era prea prost ca să fi ajuns mai sus. Dar ucigaşul lui – dacă a fost ucis – nu putea fi prost şi nici neglijent. Oricum, este unul dintre membrii cei mai importanţi. „Ai grijă ca treaba să se facă, răspunzi de ea şi nu e voie să rămână nici o urmă.” Aşa înţeleg eu lucrurile.

— Mi se pare normal, spuse Waters. Unde propuneţi să mai mergem?

— Presupun că aţi vorbit cu rudele, prietenii, vecinii, avocaţii, băncile, medicii – tot tacâmul?

— Evident. Lady Alicia şi primul ei soţ, Daniel, erau adevărate modele de virtute şi îşi foloseau averea şi influenţa de care se bucurau pentru cauze foarte nobile. Erau un cuplu deosebit de reuşit din toate punctele de vedere.

— Când a intrat în scenă Henshaw? întrebă Leslie.

— A, a fost cu totul altceva. La început Henshaw a fost acceptat, apoi, treptat, a început să piardă teren. Se spune că era infidel şi consuma exagerat de mult alcool. În afară de bârfe au existat şi dovezi concrete, rapoarte ale poliţiei referitoare la accidente săvârşite sub influenţa alcoolului. Notele lui de plată erau considerabile, aşa cum au confirmat numeroasele cârciumi care îi refuzaseră accesul. Până la urmă, chestiunea cea mai gravă a fost dezvăluită de firma de contabilitate care se ocupă de asociaţia „Viaţa Sălbatică” a lady-ei Alicia şi care susţine că Henshaw ar fi deturnat fonduri. Nu vor să dea amănunte, de teamă să nu piardă alţi sponsori, dar pot să pun pariu că e adevărat şi că e vorba de o sumă mare de bani.

— Banca din Insulele Cayman, spuse Pryce.

— Aşa am presupus eu, prietene.

— E mai mult decât o presupunere, Geof. Dar chiar dacă am avea numărul contului, ar fi greu să intrăm pe el.

— Avem şi noi metodele noastre, bătrâne, deşi s-ar putea să nu avem nevoie de ele. Chiar înainte de a muri, lady Alicia a emis un cec de vreo două milioane şi jumătate de lire pentru „Viaţa Sălbatică”. Copiii ei au scăpat câteva vorbe despre asta, dar n-au dat amănunte ca să-i protejeze opera de caritate.

— Ai întrebat unde vrem să mergem în continuare, Geoffrey, spuse Leslie. Eu cred că acum ştii răspunsul – la copii. Putem să-i contactăm?

— Bineînţeles. Sunt în oraş şi se învârt prin casa aceea veche din Belgrave Square. Dar trebuie să vă previn, sunt încă foarte afectaţi; căci au fost foarte ataşaţi de mama lor, în special băiatul e ca un tigru. În plus, sunt asaltaţi de păsările de pradă – rude pe care abia dacă le cunosc, avocaţi care emit fel de fel de pretenţii neruşinate faţă de Henshaw, o armată de reporteri de la ziare de doi bani.

— De ce spui că băiatul e un tigru? întrebă Leslie. Are doar şaptesprezece ani, nu?

— Arată de douăzeci, are un fizic de jucător de rugby. Îşi ocroteşte sora mai mică. A dat afară trei – nota bene, trei, nu unul sau doi – trei ziarişti care o luaseră la întrebări. Băieţii noştri au fost impresionaţi; i-a aruncat afară unul după altul cu câte un şut. Doi dintre ei au mâna fracturată, iar al treilea are probleme… În zona „inghinală”.

— O să fim foarte blânzi, spuse Cameron, iar eu am să-mi pun jacheta antiglonţ.

— Altfel, este o persoană foarte plăcută, de fapt amândoi sunt foarte drăguţi, dar şi extrem de deprimaţi.

— Parcă ar fi o bombă cu efect întârziat, Geof.

— Nu tocmai, bătrâne. Este un luptător, a câştigat chiar şi câteva medalii la campionatele interşcolare din Midiands.

— A început să-mi placă, spuse Leslie. Şi fiul meu face lupte. Deşi are numai cincisprezece ani, a câştigat Campionatul interşcoli pentru juniori doi ani la rând…

— Iar eu prind fluturi, o întrerupse Cameron. Plasele sunt cam grele, dar mă descurc… Când îi vedem, Geof?

— Mâine. Spune ora şi vei fi aşteptat.

15

Roger şi Angela Brewster se ridicară deodată din fotoliile aflate în salonul de la parterul vilei din Belgrave Square. Soarele de dimineaţă îşi trimitea razele prin fereastra largă, luminând mobila în stil antic şi tablourile de pe pereţi. Aerul somptuos al încăperii nu-i diminua nota de confort; dimpotrivă, parcă totul striga „relaxează-te, linişteşte-te, este un loc prietenos – aici scaunul e tot scaun, iar canapeaua a rămas canapea.”

Geoffrey Waters intră primul, urmat de Leslie şi Cameron. Apariţia lui avu un efect imediat asupra celor doi adolescenţi.

— Sir Geoffrey! exclamă încântată fata, apropiindu-se de el.

— Bună dimineaţa, Sir Geoffrey, adăugă şi băiatul, întinzându-i mâna.

— Măi, măi, nu v-am învăţat chiar nimic?... Nu, Roger, nu dau mâna cu tine dacă nu-ţi schimbi modul de a mă saluta.

— Scuză-mă, Geoffrey, spuse atletul Brewster strângându-i mâna.

— Şi tu, copilă? Capăt un pupic pe obraz? întrebă Waters uitându-se la fată.

— Foarte bine... Geoffrey. Îl sărută pe Waters şi se adresă apoi celor doi vizitatori: Nu-i aşa că e încântător?

— Nu putem să nu îmbătrânim, draga mea, dar nu e obligatoriu să fim bătrâni. Daţi-mi voie să vi-i prezint pe cei doi parteneri ai mei, locotenent-colonel Montrose, din Armata Statelor Unite şi agentul special Pryce de la CIA.

Cei doi îi salutară cu o uşoară reţinere.

— Nu înţeleg, spuse Roger Brewster. Ce legătură are moartea mamei noastre, asasinarea ei, cu Armata Statelor Unite?

— Aparent, nimic, răspunse Leslie, dar am să fiu alături de voi chiar dacă superiorii mei mă degradează şi mă fac soldat de rând sau mă dau afară din armată. Cei care poartă răspunderea pentru moartea mamei voastre mi-au răpit fiul. Afirmă că îl vor ucide dacă nu fac tot ceea ce îmi cer ei.

— Dumnezeule mare! exclamă Angela Brewster.

— E îngrozitor! spuse şi fratele ei. Cum ţin legătura cu dumneavoastră?

— N-au mai ţinut-o în ultimele trei săptămâni. Mi se transmiteau instrucţiuni pe care le aduceam la îndeplinire. De fapt, mă testau: Unde suntem? Care este dispozitivul de securitate? Ce putere de foc avem? Lucruri de felul ăsta. În clipa în care am aflat că există un turnător, sau mai mulţi la CIA, informaţiile furnizate de mine au fost exacte, dar inutile.

— Când vă aşteptaţi să primiţi din nou veşti de la ei? întrebă Angela Brewster.

— În orice clipă... răspunse Leslie. Curând va trebui să apară un mesaj – un telefon dat de la un post public – cu instrucţiuni la ce număr şi la ce oră să sun şi vocea înregistrată a celui care îmi dă ordine. În ultimele cinci zile nu au avut cum să ia legătura cu mine. Sistemul nostru de securitate a fost complet modificat în ultimele cinci zile. În dimineaţa aceasta am sunat la Langley, deci ştiu că suntem în Londra.

— Şi asta nu vă sperie? exclamă Angela Brewster.

— Aş fi mult mai speriată dacă n-ar lua legătura cu mine.

— Şi ce putem face noi? întrebă Roger Brewster.

— Să ne spuneţi tot ce ştiţi despre Gerald Henshaw, răspunse Pryce. Şi să răspundeţi la întrebările pe care o să vi le punem.

— Am spus celor de la MI-5 tot ceea ce ştim, absolut totul.

— Povesteşte-ne, Angela dragă, spuse Leslie.

— Te rog, fetiţo, interveni şi Waters. Suntem oameni, deci fiinţe imperfecte. Poate că noii noştri prieteni vor sesiza ceva ce nouă ne-a scăpat.

Copiii începură să vorbească despre lipsurile lui Henshaw: se îmbăta adesea, era afemeiat, irosea banii – atât pe cei pe care îi primea, cât şi pe cei pe care îi fura – se purta arogant cu servitorii când lady Alicia nu era de faţă, minţea când nu putea fi găsit, inventând scuze; lista părea să nu se mai termine.

— Mă surprinde faptul că mama voastră tolera toate acestea, spuse Cameron.

— Ar fi trebuit să-l cunoaşteţi pe Gerald Henshaw ca să înţelegeţi, răspunse Angela cu o voce blândă, alegându-şi cuvintele. Mama nu era proastă, doar că nu vedea lucrurile pe care ceilalţi le vedeau. Henshaw a ştiut să se ascundă, să-şi ascundă viciile.

— În privinţa asta era de-a dreptul genial, interveni Roger. În preajma ei devenea şarmant şi iubitor. O vreme mi-a plăcut ticălosul şi mie. Angelei nu, dar mie mi-a plăcut, sincer.

— Noi, femeile, suntem mai perspicace, nu credeţi?

— Ăsta e un mit, surioară. De altfel, la început s-a purtat frumos cu ea.

— A amuzat-o, atâta tot.

— Dar voi eraţi aproape tot timpul plecaţi la şcoală, remarcă Pryce.

— Da, răspunse băiatul, mai ales în ultimii şase ani, dar veneam acasă vara şi în vacanţe, uneori şi în week-end.

— Şi ţi-a fost suficient ca să-ţi schimbi părerea? interveni Cameron.

— Absolut, domnule.

— Ce te-a făcut să treci de partea surorii tale? întrebă Leslie.

— Toate lucrurile pe care vi le-am povestit.

— Lucruri pe care le-ai aflat treptat, presupun. Vreau să spun că nu le-ai remarcat pe toate dintr-o dată, nu-i aşa? Trebuie să fi existat ceva care să te facă să începi să gândeşti aşa.

Cei doi se priviră, apoi Angela fu cea care vorbi:

— A fost problema cu service-ul din St. Albans, aşa e Roger? Au telefonat că Jaguarul e gata, îţi aminteşti?

— Aşa este, fu de acord băiatul. Proprietarul service-ului credea că vorbeşte cu Gerry. A spus că nu-i dă maşina dacă nu plăteşte cu bani gheaţa, nu cecuri sau ordine de plată, ci bani gheaţă.

— De ce? Pryce se uită la Geoffrey Waters, care dădu din cap nedumerit.

— Aşa cum am aflat mai târziu, era a unsprezecea oară în ultimul an şi jumătate când Gerry ducea Jaguarul la reparat. El şi mama se aflau la Bruxelles, la o acţiune a „Vieţii Sălbatice”, aşa că am luat Bentley-ul ei până la St. Albans şi am stat de vorbă cu omul. Mi-a spus că Henshaw i-a cerut să trimită facturile contabililor mamei, care nu prea se grăbesc să plătească, ba chiar fac nazuri.

— Ăsta nu-i un motiv să ceri să ţi se plătească cu bani gheaţă, spuse Leslie. Companiile de asigurări verifică de regulă reparaţiile.

— Ei bine, tocmai asta este. Gerry nu a apelat niciodată la asigurări, spuse Roger. N-a anunţat accidentele.

— Mulţi nu le anunţă, interveni Cameron, pentru că în felul acesta au o primă mai mare.

— Ştiu şi eu, domnule, dar mi s-a părut curios de ce s-a dus cu

maşina tocmai la St. Albans. De ce n-a dus-o la service-ul Jaguar de aici, din Londra? Noi lucrăm cu ei de ani de zile.

— Probabil pentru ca mama voastră să nu afle de accidente.

— Aşa mi-am închipuit şi eu, domnule Pryce, dar mama nu era oarbă, nu putea să nu remarce că lipseşte o maşină, mai ales Jaguarul roşu care era parcat întotdeauna în faţa casei, căci Gerald nu se obosea să-l ducă în garaj.

— Înţeleg ce vrei să spui. Ai descoperit despre ce era vorba?

— S-ar putea, domnule. Nota de plată pentru reparaţia din ziua aceea era de două mii şase sute şaptezeci de lire…

— Două mii şase sute… aproape trei mii de lire? explodă Waters. Probabil că maşina era făcută praf.

— Mi-e teamă că nu! Oricum nimic din ceea ce era pe factură nu indica aşa ceva. Era doar manopera pentru bara de şoc care fusese scoasă şi revopsită, plus spălarea interiorului.

— Şi mai ce? insistă şeful de la MI-5. Cum a ajuns ticălosul la suma de trei mii de lire?

— Restul era trecut la „diverse”…

— Cee? făcu uluit Pryce. Şi şi-a imaginat că o să scape?

— Nu cred că s-a gândit la asta, răspunse Roger Brewster. Ar fi trebuit să vă spun că omul a fost foarte surprins constatând că nu eram Gerry. Nu cred că mi-ar fi spus suma la telefon dacă ar fi ştiut că sunt eu.

— Şi a justificat cumva acele „diverse”?

— Mi-a spus să-l întreb pe „bătrânul”.

— Şi, aveai banii? întrebă Leslie.

— Da, voiam să aduc maşina acasă. Mamă, fiind obligat să călătorească mult ne deschisese conturi de urgenţă mie şi Angelei. M-am oprit la o bancă, am scos banii şi m-am întors la St. Albans. Mă gândeam să angajez pe cineva să aducă înapoi Bentley-ul.

— Aveai de gând să-i spui mamei tale? întrebă Leslie.

— Mă gândeam să discut mai întâi cu Gerry, să văd dacă are vreo explicaţie rezonabilă.

— Şi ai făcut-o? întrebă Pryce.

— Bineînţeles. Şi m-a lăsat cu gura căscată. Mai întâi a scos trei mii de lire – or el n-a avut niciodată atâţia bani – şi mi-a spus că ce era în plus peste preţul plătit să opresc pentru deranjul meu. Apoi mi-a cerut să nu-i spun nimic mamei, că ea stricase maşina, dar nu voia s-o necăjească.

— Cum aşa? întrebă Geoffrey Waters.

— A spus că mama a condus fără suficient ulei şi cu benzină de calitate inferioară şi de aceea motorul a trebuit să fie schimbat.

— Şi ai înghiţit chestia asta?

— La naiba, nu! Mama nu putea să sufere maşina aia din cauza culorii. Spunea că este ostentativă, că îi făcea impresia unui deget sângerând. Nu era genul ei.

— De ce n-ai pomenit niciodată despre asta în timpul anchetei?

— Nu a venit vorba, Geoffrey. Nimeni nu ne-a întrebat cum am aflat cine este cu adevărat Gerald Henshaw.

— Şi cum aţi aflat? întrebă Cameron. O factură de reparaţii pentru un automobil nu vă poate spune chiar atât de mult.

— Rog era foarte furios, interveni Angela. A stat de vorbă cu mine, ceea ce nu face prea des şi mi-a spus că ceva nu e-n regulă. L-am aprobat, pentru că dintotdeauna am ştiut lucrul acesta. Apoi ne-am amintit că avem un văr care este avocat în Regent Street. L-am căutat şi l-am rugat să afle tot ce poate despre Gerry.

— Şi atunci a ieşit la lumină toată povestea aceea urâtă, adăugă băiatul. Femeile cu care se ducea, inclusiv adresele şi numele lor, accidentele, faptul că nu mai era primit în unele restaurante şi cluburi particulare.

— V-aţi dus la mama voastră să-i spuneţi?

— Nu imediat, răspunse Roger, trebuie să încercaţi să ne înţelegeţi. Gerry era un ticălos, un şarlatan, dar mama se simţea bine cu el. După ce a murit tata, a traversat o perioadă groaznică. La un moment dat, ne-am temut că o să-şi pună capăt zilelor.

— Şi atunci a apărut acel actor minunat, spuse Angela. Înalt, ferchezuit, cu o faimă nemaipomenită, dar care s-a dovedit neîntemeiată. A ajutat-o însă să iasă din impas. Cum am fi putut distruge aşa ceva?

— Cred că am aflat cam tot ce era de aflat aici, interveni Sir Geoffrey Waters. Acum încotro?

— Cred că „diversele” alea sunt foarte interesante, răspunse Cameron. Două mii şase sute de lire pentru o bară? Ar trebui să mergem la St. Albans.

Service-ul din St. Albans, un mic atelier, se afla în zona industrială a oraşului. Loviturile sacadate de ciocan, vâjâitul burghielor şi zgomotul macaralelor pneumatice se auzeau de la distanţă. Proprietarul atelierului, un tip greoi şi îndesat, îmbrăcat într-o salopetă unsuroasă arăta ca un om care lucrează din greu ca să-şi asigure existenţa. Avea în jur de patruzeci de ani şi se numea Alfred – Alfie Noyes.

— O, da, îmi amintesc de băiatul ăla de parcă ar fi fost ieri. Am fost foarte surprins, căci îl aşteptam pe tatăl lui.

— Îl aşteptai pe domnul Henshaw, pe tatăl lui vitreg? întrebă Waters care îşi prezentase legitimaţia de la MI-5.

— Da, chiar aşa, domnule. Aranjamentul meu cu el era cumva la limită, dacă ştiţi ce vreau să spun.

— Nu ştiu, spuse Pryce care fusese prezentat vag drept consultant american al Serviciului britanic de spionaj. Spuneţi-mi dumneavoastră, domnule Noyes.

— Nu vreau să dau de bucluc. N-am făcut nimic rău.

— Atunci spune-mi. Care era aranjamentul?

— Păi să tot fie vreo doi sau trei ani de când omul ăsta a venit la mine şi mi-a zis că îmi aduce un client nou, un individ bogat care are probleme acasă. Foarte mulţi oameni au astfel de…

— Aranjamentul, te rog.

— Nu era nimic ilegal, n-aş fi fost niciodată de acord cu aşa ceva. Era vorba numai de un serviciu pe care îl făcea unui membru important al unei familii foarte distinse. Asta e tot şi jur pe mormântul mamei mele.

— În ce consta aranjamentul?

— Ei bine, era simplu ca bună ziua. Când avea câte un necaz cu Jaguarul roşu, ne telefona nouă şi noi trimiteam un camion oriunde ar fi fost şi îl aduceam aici.

— Erau accidente, nu-i aşa?

— Da, câteva, nu toate.

— Oh? Sprâncenele lui Geoffrey Waters se ridicară întrebător. Câteva?

— Sigur că da, domnule. Este un şofer nervos, puţin cam… ipohondru, probabil din cauza vaporilor, nu ştiu dacă mă înţelegeţi…

— Nu sunt sigur că te înţeleg, spuse bărbatul de la MI-5. Explică-te, te rog.

— Ei bine, e ca atunci când spui că ai un zgomot la motor, da’

nu e nimic – cel mult un pic de apă de ploaie la garnituri. Aşa cum vă spun, domnilor, deşi era sâcâitor, noi trimiteam camionul şi el îşi plătea facturile.

— Apropo de facturi, spuse Leslie Montrose. Am înţeles că aţi avut necazuri cu firma de contabili a lui Henshaw – a familiei Brewster.

— O, eu nu le-aş numi chiar necazuri, doamnă. Ei aveau treaba lor şi noi pe a noastră. Nu erau prea grăbiţi să plătească, dar mă obişnuisem cu asta, afacerea mergea şi merge bine. În cele din urmă plăteau, aşa că nu prea aveam de ce să mă plâng, mai ales cu un client ca domnul Henshaw.

— Cum îl chema pe omul care a venit să vă vadă acum doi sau trei ani? întrebă Waters.

— Dacă şi-a spus numele, probabil că a vorbit aşa de încet că nu l-am reţinut. Zicea că reprezintă o bancă comercială particulară care se ocupa de afacerile lui Henshaw.

— Ce bancă?

— Nu mi-a spus.

— Nu v-a trecut prin minte să-l întrebaţi de ce nu puteţi să-i trimiteţi lui facturile, din moment ce era bancherul lui Henshaw?

— O, în privinţa asta s-a exprimat foarte clar, domnule. Nu trebuia să existe nici o legătură între el şi bancă sau domnul Henshaw.

— Nu vi s-a părut ciudat?

— Ba da, mi s-a părut, dar mi-a explicat că familiile bogate au ciudăţeniile lor în ceea ce priveşte relaţiile dintre soţi sau copii… Ştiţi, fonduri speciale, prevederi testamentare şi alte asemenea treburi pe care noi nu le pricepem.

— Aşadar, ce trebuia să faci?

— Tot ce spunea Henshaw. El decidea… Sigur, am adunat câteva facturi ca să facă faţă plângerilor lui, dar asta ca să plătesc pentru şoferi şi pentru camioane, vă jur. Toată situaţia era cam ciudată, dar nu prea avem clienţi de genul lui Henshaw sau Brewster. Vreau să spun atât de respectabili, despre care citeşti mereu prin ziare.

— Hai să tragem linie, domnule Noyes. Motivul pentru care ne aflăm aici este capitolul „diversele” de pe factura pe care a plătit-o Roger Brewster cu bani gheaţă. Aproximativ o mie patru sute de lire, aşa cred.

— Dumnezeule mare! Ştiam eu că o să ajungem aici mai

devreme sau mai târziu! O să vă spun adevărul adevărat, eram al naibii de cătrănit. Vă rog să mă scuzaţi pentru limbaj, domnişoară! Am avut însemnarea aia în registrele mele aproape optsprezece luni! Henshaw a zis că o să plătească, dar dacă o trimit acasă, n-o să-l mai văd niciodată. În cele din urmă eram aşa de morcovit – vă rog să mă scuzaţi….

— Sunteţi scuzat, continuaţi.

— Eram aşa de furios, că i-am spus lui Henshaw la telefon – adică aşa am crezut eu, că e Henshaw – că ori plăteşte ori nu mai vede Jaguarul roşu!

— Pentru ce? continuă Leslie.

— Ştiţi, am jurat că n-am să spun nimănui niciodată. Geoffrey Waters băgă mâna în buzunar, îşi scoase pentru a doua oară legitimaţia de la MI-5, i-o vârî sub nas şi spuse:

— Cred că acum poţi să vorbeşti, bătrâne, altfel vei fi acuzat de crimă împotriva Coroanei.

— Crimă, eu! Sunt membru al gărzii civice!

— Au fost desfiinţate acum zece ani.

— Vorbeşte, interveni şi Pryce.

— Foarte bine, nu vreau să dau de bucluc… Cam acum doi ani Henshaw mi-a zis că vrea un seif de cea mai bună calitate care să poată fi ascuns sub portbagajul Jaguarului şi să arate ca o parte a caroseriei. O săptămână am lucrat numai la asta, am lăsat baltă celelalte lucrări, dar l-am şi încasat pentru asta. Mai ales că s-a dus la alt garaj ca să-i instaleze, comutatorul pentru plăcuţe de deschidere. Fără ele nici n-ai fi ştiut că există.

— L-aţi văzut vreodată pe omul de la banca comercială? întrebă Cameron.

— Pe el nu, doar pe partenerii lui.

— Cum aşa?

— Totdeauna când luam Jaguarul roşu ca să-l reparăm, unul din ei venea să verifice reparaţiile. Să vă spun drept, nu-mi plăcea chestia asta, tot aşa după cum nu mi-a plăcut că s-a dus la alt garaj să-i pună comutatorul. Eu am o reputaţie foarte bună, sunt demn de toată încrederea.

— Oamenii aceia rămâneau singuri lângă maşină?

— Nu am nici cea mai mică idee. De regulă eram foarte ocupat.

— Vă mulţumim, domnule Noyes, spuse Sir Geoffrey Waters. Aţi fost foarte cooperant. Coroana vă este recunoscătoare.

— Slavă Domnului!

Jaguarul roşu se afla în garajul mare din spatele casei de pe Belgrave Square. Roger Brewster scosese trusa de scule a tatălui său; găsise în atelier şi o lampă cu acetilenă. Pryce ţinea planurile pe care le luaseră de la Alfred Noyes, iar Brewster deschise portbagajul maşinii.

— Stăteam ore în şir şi mă uitam la tata care meşterea la maşinile lui, spuse Roger. Nu ştiu dacă a fost sau nu un bun mecanic, dar era priceput la toate, pentru că lucra cu multă pasiune şi răbdare… Hai să-i dăm drumul, zise el, dând la o parte covoraşele ca să ajungă până la metal. Apoi îşi puse ochelarii şi luă lampa cu acetilenă în mână. Încercuiţi zona cu cretă, domnule Pryce.

— Eşti sigur că nu vrei să fac eu treaba asta? întrebă Cameron, ţinând în mână creta şi planurile luate din St. Albans.

— Nu şi asta din mai multe motive, răspunse Roger. Dacă există ceva aici, vreau să-l dau de gol chiar eu pe ticălos şi cum aş putea s-o fac mai bine decât cu uneltele tatălui meu?

Roger Brewster se puse pe treabă; flacăra albăstruie tăia treptat metalul, decupând un dreptunghi perfect. După ce termină de tăiat, tânărul turnă apă rece peste zona respectivă. Roger luă un ciocan şi lovi conturul pe care îl trasase. Dreptunghiul decupat căzu în interior. Roger luă un cleşte, apucă bucata de metal, o scoase şi o lăsă să cadă pe podea. Ieşi la iveală o mică ascunzătoare cu un disc murdar, alb-negru, ca de telefon. Pryce cercetă din nou planurile, căutând ceea ce Gerald Henshaw nu crezuse probabil niciodată că o să caute cineva: succesiunea de cifre pentru combinaţia încuietorii, tipărită de Compania de seifuri din Manchester.

Scoaseră apoi ceea ce găsiră în ascunzătoare. Erau acolo câteva certificate de depozit la purtător, scadente la date diferite, primul negociabil în urmă cu şapte săptămâni, chiar în ziua morţii lady-ei Alicia, patru chei de la patru uşi diferite, probabil de la apartamentele unde îşi trăia Henshaw aventurile amoroase, câteva cecuri de călătorie, bileţele mototolite, codificate, care nu spuneau nimic şi ar fi putut fi descifrate numai de bărbatul care dispăruse şi care, probabil, era mort.

— Ce aiureală, strigă Waters. Unde pot să ne ducă toate fleacurile astea?

— Pentru început, am descoperit modul în care îl plăteau, spuse Pryce, mă refer la cei care se află în spatele asasinării lady-ei Alicia. Printr-un atelier de reparaţii auto, al cărui proprietar este un individ nu prea deştept, dar muncitor şi foarte impresionat de clienţii lui bogaţi.

— Asta e cât se poate de clar, bătrâne, dar Noyes a fost sincer cu noi, ba chiar cooperant. Nu cred că ne-a ascuns ceva.

— Nu i-ai dat posibilitatea să fie altfel, Geoffrey, spuse Leslie.

— Aşadar, am descoperit o metodă de comunicare foarte inteligentă, dar care nu ne duce nicăieri. Nici o identitate, nici o descriere, nici o pistă. Au zburat toate.

— Sunt de acord, spuse Leslie, că domnul Noyes nu ne-a ascuns nimic în mod conştient, dar pe mine ceva m-a deranjat.

— Ce anume? întrebă Cameron.

— A repetat de mai multe ori ce afacere prosperă are, că se bucură de o reputaţie foarte bună şi că nu era presat de lipsa banilor…

— Eu n-am înţeles aşa, interveni Roger Brewster. S-a plâns tot timpul cât de greu îi este şi că nu poate face faţă facturilor şi n-are cu ce-şi plăti lucrătorii. Aproape că mi-a căzut în genunchi când i-am arătat cele două mii şase sute de lire.

— Cred că ne apropiem de adevăr, spuse Leslie. Dacă are o situaţie aşa de înfloritoare, cum încerca să ne convingă, de ce nu are un service mai mare, pentru mai multe maşini? Şi apoi n-am văzut decât doi mecanici în garaj, cum de n-avea bani să-i plătească?

— Poate că a minţit ca să ne impresioneze, spuse Pryce. Cu legitimaţiile alea ale lui Geoffrey nu e de mirare.

— Sigur că da, dar există o contradicţie. A vorbit despre contabilii de la Westminster House aproape în termeni elogioşi. Ei îşi au treaba lor, el pe a lui, aşa că ce atâta tevatură?

— Ca să aibă grijă de treburile lui Henshaw, răspunse Waters. Unde e contradicţia?

— Dar nu aşa stau lucrurile, Geoffrey. De când a murit soţul meu, am avut şi eu destule necazuri cu maşina. Oamenii ăştia de la service-uri sunt destul de agresivi şi nu cred că ăştia sunt altfel.

— N-am intenţia să fac discriminări, dar oamenii ăştia, aşa cum îi numeşti tu, sunt de obicei mai agresivi cu femeile, căci îşi închipuie că vă pricepeţi mai puţin.

— Cam asta vreau să spun şi eu. Când Jim nu s-a mai întors, un prieten de-al nostru care avea o firmă de contabilitate s-a ocupat de finanţele familiei până când am reuşit să preiau eu toate treburile. Pentru că m-am mutat din loc în loc, aranjamentul ăsta a durat cam un an…

— Ce vrei să spui, Leslie? întrebă nerăbdător Cameron.

— Am avut mai multe accidente: unul din cauza mea, alte două nişte tamponări puţin importante în parcări. Joe Gamble – contabilul nostru – mi-a spus că cea mai neplăcută latură a meseriei lui erau facturile de la reparaţii. Nu numai că asigurătorii erau imposibili, dar şi proprietarii de service-uri încărcau facturile şi urlau tot timpul la el să le dea banii.

— Fetiţă dragă, interveni Geoffrey Waters, pe baza acestei coincidenţe vrei să faci o paralelă cu cazul de aici?

— Nu e vorba de o paralelă, ci de o contradicţie.

— Care anume?

— Atitudinea foarte blândă a lui Alfred Noyes faţă de contabilii familiei Brewster. Aceştia îl amânau mereu cu plata reparaţiilor, se certau adesea cu el pentru preţurile practicate şi tot ce găseşte el să spună este că „au şi ei meseria lor”.

— Repet, părerea mea este că bătrânul Alfie nu voia să-l piardă de client pe Henshaw.

— Dar Alfie nu e chiar atât de prost, spuse Pryce. Oferea un serviciu confidenţial de mare valoare unui străin. Atât timp cât respecta regulile impuse de acesta, nu avea cum să-l piardă pe Henshaw. Cred că ştia asta.

— Despre ce tot vorbiţi acolo? Nu înţeleg nimic, interveni Angela Brewster.

— Nici eu, făcu fratele ei.

— Cât de bine îi cunoaşteţi pe contabilii de la firma Westminster House? întrebă Leslie. Cu care anume colaboraţi?

Cei doi Brewster se uitară din nou unul la altul încruntându-se uşor.

— Am fost acolo cu mama acum câţiva ani ca să semnăm nişte hârtii, spuse fata. L-am cunoscut pe şeful firmei, un domn Pettifrogge – îmi amintesc numele pentru că mi s-a părut nostim; toţi au fost foarte drăguţi şi politicoşi, dar faţă de mama aşa se purtau întotdeauna oamenii.

— A fost şi Henshaw cu voi? întrebă Waters.

— Nu, n-a fost, spuse Roger. Îţi aminteşti, Angela? Mama a

spus că nu era cazul ca Gerry să afle că am fost cu toţii acolo.

— Sigur că-mi amintesc. Hârtiile acelea erau confidenţiale.

— Ce fel de hârtii? întrebă Cameron. Dacă nu sunt prea confidenţiale.

— Ceva în legătură cu dispoziţiile referitoare la proprietăţi în caz de… Nu le-am citit prea atent, răspunse încet Roger.

— Ei bine, eu le-am citit, spuse Angela pe un ton ferm. Erau mai multe pagini de inventar – tablouri, tapiserii, mobilă – care urmau să rămână în familia Brewster şi nu puteau fi scoase din casă fără consimţământul meu şi al lui Rog şi sub supravegherea avocaţilor mamei.

Pryce fluieră încetişor.

— Mi se pare că un anume Gerald Henshaw a fost „încuiat pe dinafară”.

— Nu, domnule, replică Angela Brewster. Inventarul a fost încuiat înăuntru. Era şi o clauză – de fapt, un ordin – dacă timp de patruzeci şi opt de ore nu se putea stabili unde se află mama, casa urma să fie pusă sub pază ca nimic să nu poată fi scos din ea.

— Grija părintească într-o formă nouă, spuse Cam.

— Fără îndoială că începuse să aibă anumite suspiciuni în legătură cu domnul Făt-Frumos, zise Angela.

— Există cumva o anumită persoană de la firmă la care ar trebui să faceţi apel în caz de nevoie?

— Nu, dar au fost mai mulţi alături de noi după moartea mamei, preciza Roger. Bătrânul Pettifrogge a venit doar o dată, mai mult într-o vizită de condoleanţe – este un om foarte în vârstă. Cel care se pare că răspunde de aceste probleme, căci a verificat lista inventarului, este un tip pe nume Chadwick. S-a prezentat ca asistent al directorului care se ocupa în special de conturile mamei şi de asociaţia ei, „Viaţa Sălbatică”.

— Cred că următoarea noastră haltă va fi Westminster House, ce părere aveţi? spuse omul de la MI-5.

Westminster House era o clădire îngustă şi înaltă datând din secolul al XVIII-lea şi se afla în centrul oraşului. Avea cinci etaje şi fusese frumos renovată. În dreapta intrării se găsea o placă de alamă pe care scria:

WESTMINSTER HOUSE

FONDAT 1902
SERVICII FINANCIARE PARTICULARE

Clădirea în sine emana forţă şi stabilitate, amintind de zecile de generaţii, adevărate dinastii de clienţi bogaţi şi puternici. Westminster House se bucura de aproape un secol de multă influenţă în cercurile financiare londoneze, justificată de respectabilitatea sa indiscutabilă, asemeni unui zid greu de penetrat.

În timp ce maşina în care se aflau Waters, Pryce şi Montrose se grăbea spre Carlisle Place, „zidul” se afla în situaţia de a resimţi experienţa unei fisuri suficient de mari pentru a face din Westminster House obiectul a numeroase speculaţii.

Geoffrey Waters coti la dreapta, pe strada Victoria, spre Carlisle. El şi colegii lui fură uimiţi să constate că în faţa clădirii se aflau două maşini de poliţie şi o ambulanţă cu semnalizatoarele roşii aprinse. Cei doi ofiţeri de spionaj şi Leslie Montrose săriră din maşină şi se îndreptară în goană spre mulţimea adunată în faţa clădirii. Waters îşi arătă legitimaţia şi îşi croi drum printre privitori ca un buldozer, urmat de Pryce şi Leslie.

— MI-5! strigă Waters. În serviciul Coroanei, aceştia sunt partenerii mei!

În interior se dezlănţuia un adevărat iad. Membrii consiliului, secretarele, personalul de la fişiere şi cel de întreţinere păreau cuprinşi de isterie. În cele din urmă, după ce-şi făcuse loc cu coatele şi cu umerii, Waters ajunse în faţa unui bărbat îmbrăcat într-un costum elegant, din stofă de culoare închisă, ce părea să fie unul din funcţionarii superiori.

— Numele meu este Waters şi sunt de la MI-5. Ce s-a întâmplat?

— O, ce s-a întâmplat, totul este aşa de confuz…

— Ce s-a întâmplat? strigă Cameron.

— E cumplit, pur şi simplu cumplit!

— Ce anume? strigă Leslie.

— Brian Chadwick, primul nostru vicepreşedinte, omul despre care toţi credeam că va conduce într-o bună zi firma, s-a sinucis!

— Către toţi ofiţerii de poliţie! tună Sir Geoffrey Waters. Sigilaţi biroul mortului!

16

Bahrain, ora două după-amiaza

Într-o vilă elegantă de pe malul Golfului Persic, un tânăr de cincisprezece ani şedea la un birou aflat într-o încăpere zugrăvită în alb, cu ferestrele acoperite cu zăbrele. Era şi nu era o celulă, pentru că avea baie, un pat confortabil, un televizor şi i se aduceau orice fel de cărţi sau alte materiale pe care le cerea. Băiatul se numea James Montrose Junior şi i se spunea Jamie.

Era liber să se plimbe în interiorul zidurilor ce înconjurau domeniul, dar numai însoţit de un gardian; putea să folosească piscina şi peretele pentru antrenament la tenis. Existau şi două terenuri de tenis, însă nu-i erau de nici un folos, întrucât nu avea cu cine să joace. Se afla în captivitate, într-o captivitate comodă. Nu avea voie să se ducă în capitală şi nici în alt loc din arhipelagul independent. Era sechestrat în vila aceea şi nu putea comunica cu lumea exterioară.

Jamie Montrose – un adolescent solid pentru vârsta lui – era o reuşită îmbinare a caracteristicilor părinţilor lui. În plus, avea demnitatea atât de des întâlnită la copiii de militari datorată se pare mutărilor frecvente de la o bază militară la alta, în ţară sau în străinătate, care-i obliga să se adapteze în permanenţă la locuri şi situaţii noi. Fiul lui Leslie Montrose avea şi o trăsătură adesea absentă la alte odrasle de militari – nu se resemna să accepte soarta şi modul de viaţă ale părinţilor, deşi James Jr. îşi adora tatăl sau, mai exact, amintirea acestuia.

Sentimentele lui nu se manifestau de o manieră cazonă, agresivă. Considera că decizia de a urma o carieră militară trebuia luată de fiecare individ în parte după o introspecţie atentă şi o evaluare minuţioasă a aspectelor favorabile şi a celor nefavorabile. Pentru a-l caracteriza pe Jamie s-ar putea afirma că era un observator obiectiv care studia evenimentele cu grijă înainte de a se implica. În ultimii ani de adaptare învăţase să fie blând şi precaut în exprimare, dar şi ferm. Dincolo de calmul lui aparent, poseda forţa şi decizia de a lua hotărâri rapide.

— James, se auzi o voce puternică de dincolo de uşa încuiată,

pot să intru?

— Intră, Amet, sunt aici, răspunse tânărul Montrose. Încă n-am reuşit să îndoi suficient barele de fier de la ferestre ca să mă pot strecura printre ele.

Uşa se deschise şi în cameră pătrunse un bărbat zvelt, îmbrăcat într-un costum occidental, purtând pe cap cu turban arăbesc.

— Întotdeauna te ţii de glume, James, spuse noul venit cu accentul specific celor din Orientul Mijlociu care au învăţat la şcoli englezeşti. Poţi fi un oaspete încântător atunci când nu eşti… abătut, cred că ăsta e cuvântul.

— Înlocuieşte-l cu „supărat”. Nu mi-ai dat voie să-i telefonez mamei. Habar n-am ce ştie şi ce nu ştie ea despre mine, ce i s-a spus sau ce nu i s-a spus. Nu sunt abătut, Amet, sunt de-a dreptul furios.

— Nu ţi-a făcut nimeni nici un rău aici.

— Aşa crezi tu? Jamie se ridică furios de la birou. Sunt prizonier aici în ţara lui Ali Baba, într-o închisoare de lux, iar celula, indiferent cum arată, nu-i decât o celulă nenorocită! Când ai de gând să-mi spui ce se întâmplă?

— Dar ştii despre ce e vorba, James. Mama ta este implicată într-o misiune secretă deosebit de primejdioasă. Ţinându-te aici te ferim de oricine ar dori să-ţi facă vreun rău, presupunând că ar reuşi să dea de urma ta cu ajutorul mijloacelor de comunicaţie. Te rog să mă crezi, tinere, mama ta ne este deosebit de recunoscătoare. Înţelege că ar putea fi compromisă dacă ţie ţi s-ar întâmpla ceva ţie.

— De ce nu-mi spune ea lucrul ăsta? O scrisoare, un telefon… pentru numele lui Dumnezeu, orice!

— Nu ne putem asuma nici un fel de riscuri. Mama ta înţelege situaţia.

— Ştii ceva, Amet, spuse tânărul Montrose, ocolind biroul şi înfigându-se în faţa arabului. Îmi spui toate balivernele astea şi te aştepţi să te cred. De ce aş face-o? Când m-a chemat directorul şcolii şi m-a scos din clasă ca să-mi spună că voi fi dus la aeroportul Kennedy unde voi fi întâmpinat de oficialităţi ale guvernului – totul din cauza unei priorităţi a securităţii naţionale – mi-am imaginat imediat că este vorba de ceva în legătură cu mama. După ce am verificat actele de identitate ale indivizilor de la Washington, care mi s-au părut în ordine, n-am mai pus nici un

fel de întrebări.

— De ce să fi pus întrebări? Eşti şi tu în armată, trebuie să înţelegi ce înseamnă lanţul ierarhiilor atunci când este vorba de probleme de securitate.

— Pot să-l accept atunci când înţeleg despre ce e vorba. Dar toată treaba asta este o nebunie. Eu o cunosc pe mama; ea nu acţionează niciodată aşa cum spui tu. Mi-ar fi dat cu siguranţă un telefon şi m-ar fi prevenit.

— N-a mai avut timp, James. A fost nominalizată pentru această operaţiune în ultima clipă şi n-a mai avut voie să ia legătura cu nimeni; n-a apucat să-şi facă nici bagajele. Îţi dai seama ce înseamnă asta?

— Da, pentru că mă aflu şi eu în aceeaşi situaţie. Fără posibilitatea de a comunica. Dar te rog să-mi explici de ce atunci când am telefonat de la aeroport la colonelul Bracket robotul mi-a spus că numărul nu mai există. Operatoarea m-a asigurat că numărul nu figurează în liste şi că nu poate să mă ajute. Te întreb din nou: ce Dumnezeu se petrece aici?

— Înlocuieşte cuvântul Dumnezeu cu guvern şi ai să găseşti răspunsul în Biblie: căile Domnului sunt necunoscute.

— Ăsta nu e un răspuns.

— Este o fentă, cum spuneţi voi americanii. Nu pot să-ţi răspund.

— Ei bine, cineva ar trebui s-o facă, altfel… spuse James Montrose privindu-l în ochi pe arab, unul din membrii superiori ai clanului Matarese.

— Altfel ce, tinere?

Jamie Montrose nu-şi concretiza intenţiile.

Cadavrul lui Brian Chadwick fu scos din Westminster House şi dus la medicul legist pentru a i se face o autopsie amănunţită, în ciuda faptului că gaura de glonţ din tâmpla dreaptă şi pistolul din mână păreau să confirme sinuciderea. Problema care se punea era mobilul. Ce-l putea determina pe un bărbat de vreo patruzeci şi cinci de ani, cu o reputaţie excelentă, cu perspectiva de a urca în vârful ierarhiei profesionale – să facă acest pas?

Medicul legist găsi răspunsul. Chadwick fusese asasinat.

— Nu sunt nici un fel de urme de clorat de potasiu pe pielea mâinii drepte, nici arsuri de pulbere, spuse medicul legist, în plus, există o contuzie enormă la baza craniului, o echimoză care

a fost provocată de un ucigaş experimentat. După ce a leşinat, a fost împuşcat în tâmplă şi i s-a pus revolverul în mână.

— Un procedeu stupid pentru un ucigaş profesionist, nu credeţi? întrebă Pryce, aşezat la o masă în sediul MI-5, unde venise şi doctorul.

— Dacă vreţi o sugestie, pot să vă dau una, spuse medicul legist. Cred că asasinul era grăbit şi n-a mai avut timp pentru „drăgălăşenii". Subliniez – astă e doar o presupunere.

— Vrei să spui că l-au contactat şi i-au cerut să rezolve treaba imediat? întrebă Leslie.

— Da.

— Cu alte cuvinte, spuse Cameron, vreţi să spuneţi că, indiferent cine a fost, a ştiut că noi plecasem spre Chadwick pentru a sta de vorbă cu el? Pe Chadwick nu-l ştiau decât cei doi copii. Pryce dădu nedumerit din cap. Nu se leagă!

— Aici nu pot să te ajut, bătrâne.

— Poate că reuşesc eu, spuse Waters. Există un element pe care nu l-am luat în considerare, deşi ar fi trebuit.

— Care anume, Geof?

— Obişnuiţi cu aparatura noastră sofisticată, am scăpat din vedere procedura primitivă – cea a existenţei microfoanelor într-o casă.

Angela Brewster se uită prin vizorul uşii de la intrare şi apoi o deschise, lăsându-i pe Waters, Montrose şi Pryce să intre.

— Unde e fratele tău, draga mea?

— S-a dus împreună cu Coleman la compania care instalează alarme acasă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Leslie îngrijorată.

— Nimic. A fost ideea lui Coleman. E de părere că ar trebui să schimbăm sistemul, sau cel puţin o parte din el.

— Cine este Coleman? întrebă Cameron.

— Am uitat să vă vorbesc despre el…

— Coley este un fel de om la toate, cred că aşa se poate spune, răspunse Angela. E la noi de ani de zile, nici nu-mi amintesc de când. A fost prietenul şi subordonatul lui tata în timpul tulburărilor din Emirate din anii '50. Amândoi au primit Crucea Militară.

— Şi ce face aici? insistă Leslie.

— Aşa cum spuneam, cam totul. Dacă trebuie să ne ducem

undeva cu maşina, el e şoferul; dacă mama avea nevoie de ceva de la magazine, se ducea să cumpere; tot el le supraveghează pe fetele care fac curăţenie şi care vin de două ori pe săptămână, pe cei care ne aprovizionează şi se ocupă şi de întreţinere. L-am auzit de multe ori spunând electricienilor sau instalatorilor că habar n-au de meserie.

— Seamănă a sergent-major englez, Geoffrey.

— Sunt o specie cu totul aparte, Cameron. Sunt sincer convins că lor li se datorează cele mai multe victorii începând din secolul al XVIII-lea, cu excepţia revoluţiilor coloniale, unde evident că au fost absenţi… Coleman este un tip comunicativ, plăcut, care refuză să accepte bătrâneţea. De altfel, se ţine foarte bine pentru vârsta lui.

— Locuieşte aici, Angela? întrebă Pryce.

— Numai atunci când nu e nimeni acasă, domnule. Când suntem plecaţi, stă într-una din camerele de oaspeţi. Există interfoane în fiecare cameră. Dacă avem nevoie de el, îl sunăm şi apare imediat.

— Un tip independent, nu-i aşa?

— Da şi tata spunea că ar trebui să-i respectăm independenţa.

— Aşa este, fu de acord Cameron. Are o viaţă… După moartea tatălui vostru, cum s-a înţeles cu Henshaw?

— Cred că îl ura, dar din loialitate faţă de mama şi de tata n-o arăta prea mult. De obicei stătea la el acasă când Gerry se afla pe aici… Să vă explic de ce sunt sigură că nu-l prea înghiţea pe Henshaw. Într-o duminică dimineaţa, cam acum şase luni, eram aici în week-end. Roger rămăsese la şcoală şi mama plecase la biserică. Tânăra se opri o clipă, parcă stânjenită.

— Ce s-a întâmplat, Angela? întrebă Leslie cu blândeţe.

— Gerry a coborât în chiloţi. Era mahmur şi în barul din biroul de sus nu exista whiskyul pe care îl voia el. Se fâţâia încoace şi încolo şi cred că eu am reacţionat cam exagerat – vreau să spun că părea atât de furios, atât de instabil… Încât am sunat după Coley; am apăsat de mai multe ori pe buton, semnalul care-l atenţiona să vină imediat.

— Şi a venit? întrebă Sir Geoffrey Waters.

— În mai puţin de două minute. Între timp, Gerry o luase razna de tot; ţipa la mine şi mă făcea cum îi venea la gură pentru că nu reuşea să-şi găsească sticla de whisky în bar. Când l-a văzut pe Coley, Făt-Frumos a înlemnit. A încercat să dreagă lucrurile şi să

vorbească frumos, însă bunul şi bătrânul Coleman nu voia să-i cânte în strună. S-a aşezat între noi şi ceea ce i-a spus n-am să uit niciodată. Angela făcu o pauză şi, aşa cum fac adesea fetele la adolescenţă, imită vocea celui pe care îl descria, o voce răguşită, cu accent de Yorkshire: „Nu sunteţi îmbrăcat potrivit pentru salon, domnule şi vă sfătuiesc să nu mai faceţi nici un pas înainte. Vă asigur că nu am nevoie de armă ca să vă potolesc definitiv şi asta ar fi una din cele mai mari plăceri ale mele de când am ieşit la pensie....” Nu-i aşa că a fost formidabil? Henshaw a luat-o la fugă, împiedicându-se pe scări, ca o sperietoare beată!

— I-aţi spus ceva mamei tale, tu sau Coleman? întrebă şeful de la MI-5.

— Ne-am sfătuit între noi şi am hotărât să nu-i spunem nimic. Coley m-a pus să-i promit că dacă îl mai văd vreodată pe Henshaw aşa, o să-l chem imediat.

— Şi dacă nu este acasă? întrebă Leslie.

— A zis că are un dispozitiv la telefonul lui care îi transmite mesajul până la o distanţă de cincizeci de kilometri, iar dacă va pleca vreodată mai departe, o să facă alt aranjament.

— De exemplu?

— Cu doi tipi de aici din Londra care au fost şi ei în brigada tatei din Oman. Amândoi sunt la pensie, dar Coley susţine că sunt foarte buni. Unul este poliţist pensionar, celălalt a lucrat pentru Scotland Yard.

— Nişte cărţi de vizită impresionante.

— Aşa cred şi eu.

— Ce modificări vrea să facă Coleman la sistemul de alarmă? întrebă Pryce.

— Ceva în legătură cu camerele video care se văd în apartamentul acesta. Voia să studieze planurile împreună cu Rog şi să vadă ce se poate face.

— A spus în ce constă?

— A spus o mulţime de termeni tehnici pe care eu nu i-am înţeles, dar se pare că Rog ştia despre ce e vorba; dacă nu cumva se prefăcea că ştie, pentru că mai are obiceiul s-o facă.

Se auzi soneria de la intrare.

— Trebuie să fie echipa de la noi. I-am chemat din maşină şi le-am spus să ajungă aici cât mai repede, zise Geoffrey.

— Ce echipă? Angela era mirată şi neliniştită. De ce atâta

grabă?

— Nu vrem să te speriem, draga mea, răspunse Leslie, privind la cei doi bărbaţi care înţeleseseră; s-ar putea să nu fie nimic, dar nu putem exclude posibilitatea de a exista un microfon în casă.

— O, Dumnezeule!

— Le deschid eu.

— Dezactivaţi alarma, strigă repede fata, în timp ce Waters se apropia de uşă. Plăcuţa mică de lângă uşă. Apăsaţi de două ori, apoi o dată, apoi de trei ori şi aşteptaţi câteva secunde.

— Perfect. Englezul făcu ce i se spusese şi în casă pătrunseră trei bărbaţi. Doi dintre ei duceau un echipament electronic de genul celor pe care îl folosesc cei care repară televizoare; al treilea avea un sac mare, negru.

— O să începem cu garajul, spuse Waters conducându-i pe oameni spre ieşirea din holul mare. Acolo a avut loc o anumită conversaţie. Intrarea este pe aici… Veniţi toţi trei?

— Te urmăm, Geof, spuse Cameron, care le însoţea pe Angela Brewster şi pe Leslie Montrose.

— Dar cum poate cineva să facă una ca asta? întrebă Angela. Să intre şi să lase un microfon?

— Dacă găsim unul, înseamnă că sunt mai multe, spuse Pryce.

— Ce dezgustător! Este mai urât decât dacă ai citi jurnalul intim al cuiva. Eu îl ţin pe al meu sub cheie. Când am împlinit zece ani, tata mi-a dăruit un mic seif pe care l-a montat în perete; îi schimb combinaţia ori de câte ori vreau.

— Când eram de vârsta ta, ţineam şi eu un jurnal, spuse Leslie. Fratele meu se străduia tot timpul să-l găsească şi să-l citească.

— Ai un frate mai mare?

— Mai mic, dragă şi asta e mult mai rău. Trebuie să ai grijă de el, iar el te sabotează la tot pasul.

— N-am ştiut că ai un frate, şopti Cam când ajunseră pe trepte.

— Credeam că mi-ai citit dosarul.

— M-am uitat la aprecierile profesionale, nu la datele personale.

— Mulţumesc.

— Fratele tău ştie ce s-a întâmplat?

— Emory este un băiat adorabil, dar nu e genul la care să

apelezi când ai un necaz.

— Cum aşa?

— Fratele meu poartă barbă şi are o mulţime de grade universitare, mai multe decât un termometru. Este cel mai tânăr profesor de la Berkeley şi, împreună cu nevastă-sa, bat munţii cărând după ei benzi cu Mozart, Brahms şi madrigaluri englezeşti. Te-ai prins care e genul?

— Pare foarte interesant. Au copii?

— Încă nu s-au hotărât, iar luarea unei decizii este o mare problemă pentru ei şi o rezolvă amânând-o.

— Cred că m-am prins care e genul.

Cei trei specialişti în interceptări se puseră pe treabă în garaj. Doi dintre ei mergeau încet pe lângă perete, conduşi de al treilea care mişca încet ceea ce părea a fi un telefon miniatural cu două antene. Instrumentul avea şi un disc cu numere, iar şeful echipei citea mereu indicaţiile aparatului şi îşi făcea însemnări într-un notes.

— Este foarte mult metal aici, Sir Geoffrey, spuse şeful echipei. După vreo opt minute se auzi un bip-bip-bip rapid, în apropierea bancului de lucru. Pe perete se afla un panou mare cu fel de fel de scule atârnate de el.

— Daţi toată drăcia aia jos! ordonă Waters.

Cei trei bărbaţi dădură jos instrumentele, le puseră pe bancul de lucru şi începură să desprindă panoul din perete. Rezemară apoi panoul de Jaguarul roşu şi începură să examineze cu atenţie peretele, dar fără rezultat.

— Nu este nimic aici, Sir Geoffrey.

— Trebuie să fie, răspunse acesta. Instrumentele voastre nu mint, aşa e?

— Nu, domnule, niciodată.

— Uneltele, strigă Pryce. Scanaţi uneltele, pe fiecare în parte.

Câteva minute mai târziu microfonul fu descoperit. Era instalat în mânerul unui baros mare foarte rar utilizat, deoarece operaţiile la care ar fi putut servi se efectuau la service.

— Ian, spuse Waters adresându-se supervizorului, ai adus şi maşina magică?

— Evident, Sir Geoffrey. Şeful echipei îngenunche, deschise sacul negru şi scoase din el un instrument electronic de dimensiunile unei cărţi mai groase şi îl puse pe podeaua

garajului. Din sac scoase apoi o grilă cu ramă de metal împărţită în mai multe pătrate, fiecare prevăzut cu un beculeţ în mijloc. Un fir subţire cu un ştecher atârna de marginea ramei.

— Ce este asta? întrebă Leslie.

— Un instrument de detectare, doamnă, răspunse şeful echipei. Nu-i chiar atât de perfecţionat cât am dori noi, dar ne poate fi de ajutor. Vedeţi, grila aceasta reprezintă cam o mie două sute de metri pătraţi. Conectez grila la detector, apăs pe butonul de interceptare şi luminiţele se aprind şi ne arată unde sunt poziţionate receptoarele. Cu oarecare aproximaţie, desigur.

— Absolut remarcabil, spuse Leslie.

— Mă mir că nu aţi auzit de acest dispozitiv. L-am prezentat şi la serviciul dumneavoastră de spionaj.

— La noi secretul profesional este foarte strict, spuse Cameron. Uneori chiar prea strict.

— Dă-i drumul, bătrâne.

Şeful echipei ridică aparatul până la bancul de lucru, introduse ştecherul şi dădu drumul dispozitivului. Luminiţele licăriră în cerc, una după alta, în sensul acelor de ceasornic, apoi se stabiliră într-un pătrat din stânga sus.

— Ce arată acum? întrebă Leslie. Cum citiţi ce indică?

— Are în interior o busolă, spuse şeful echipei, arătându-le un ac care oscila în dreptul orei şase. Imaginaţi-vă cum ar fi pe teren dacă asta ar fi o hartă.

— Vreţi să spuneţi că astea sunt străzile, blocurile din jurul lui Belgrave Square? întrebă Angela Brewster.

— Da, domnişoară, continuă Ian, indicând câteva pătrate adiacente celui aprins. Iată Grosvenor Crescent, Chesham Place şi una dintre luminile acestea, probabil postul de ascultare din Lowndes street.

— Lowndes? exclamă Angela. Acolo locuieşte Coleman.

Noaptea se lăsase deasupra Bahrainului. Ultimele rugăciuni erau strigate de mullahi din minarete. Timpul somnului şi al jocurilor nocturne pentru membrii privilegiaţi ai familiilor regale era pe cale să înceapă. Jamie Montrose coborî din pat, se îmbrăcă, aprinse lampa de pe noptieră, se duse spre uşa încuiată, trase adânc aer în piept şi începu brusc să lovească cu pumnii în panoul de oţel al acesteia.

— Ajutor! ţipă el. Ajutor, să vină cineva!

— Ce este, domnişorule James? strigă o voce de dincolo de uşă.

— Cine eşti tu?

— Kalil, domnişorule James. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, dar parcă mi-a luat foc stomacul! Cred că ar trebui să chemi doctorul. Stau ghemuit pe pat de o oră, dar durerea nu vrea să dispară!

James Montrose luă una din halterele care îi fuseseră lăsate ca să-şi facă exerciţiile de rutină şi se lipi de zid, lângă uşă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Grăbeşte-te! Simt că mor!

Uşa se deschise şi arabul se năpusti înăuntru. O clipă se opri surprins că nu-l vede pe James. În momentul în care se întoarse, adolescentul îl lovi cu haltera în frunte. Gardianul căzu pe podea, pierzându-şi cunoştinţa.

— Scuză-mă, Kalil, şopti tânărul. Tatăl meu ar fi spus că asta e o diversiune.

Jamie începu să percheziţioneze trupul inert; luă un Colt 45, mai multe hârtii scrise în arabă şi un portofel care conţinea o sumă mare de bani. Îşi aminti de spusele lui Amet, şeful vilei-închisoare: „Nu încerca să-i mituieşti pe gardienii noştri, James. Sunt plătiţi regeşte.”

Tânărul Montrose puse banii în buzunar şi trase trupul inert pe pat; apoi sfâşie în bucăţi unul din cearşafuri, îl legă pe Kalil de mâini şi de picioare şi îi puse un căluş. Stinse lumina, ieşi cu băgare de seamă pe uşă, o închise, răsuci cheia mare în broască şi porni pe coridorul pe care mergea de atâtea săptămâni, spre arcada care dădea în curte. James observase de la fereastră că domeniul era păzit de doi gardieni înarmaţi cu puşti automate şi pistoale. Gardieni îmbrăcaţi în sutane arabe lungi şi albe patrulau zona de-a lungul zidului.

Arcada albă de care se apropiase Montrose dădea spre zidul ce mărginea curtea de est, vizibilă la lumina slabă ce venea din casă. Se lăsă pe vine în umbra coridorului de piatră şi aşteptă până când cei doi gardieni apărură în câmpul lui vizual şi se întâlniră la mijlocul zidului alb, la distanţă egală de porţile de sud şi de nord, care erau încuiate. Gardienii se opriră, îşi aprinseră câte o ţigară şi începură să tăifăsuiască. Jamie deveni îngrijorat. Lovitura pe care i-o aplicase lui Kalil fusese suficientă ca să-l ameţească pentru un timp, fără să-i pună viaţa în primejdie. Dacă omul îşi revenea mai repede, dispunea de multe modalităţi

pentru a face suficient zgomot ca să atragă atenţia – putea răsturna scaunele, putea sparge farfuriile aflate pe masă, sau televizorul…

Jamie rămase nemişcat, privindu-i pe cei doi arabi şi rugându-se în gând ca aceştia să-şi reia patrularea. Cei doi, izbucniră în râs. Ăştia spun bancuri, îşi zise Jamie Montrose transpirând de nervi şi de teamă. Legile din Emiratele Arabe erau la fel de dure ca şi în alte părţi ale lumii, în funcţie de persoana pe care o deranjai şi care hotăra pedeapsa… În fond de ce-şi făcea griji? Sechestrarea lui era o acţiune comună a Bahrainului şi a guvernului Statelor Unite!

„Oare aşa să fie?” se întrebă el. Nu-i venea să creadă că i se spusese adevărul. Prea multe lucruri ciudate se petrecuseră! Mama lui ar fi reuşit să ajungă cumva la el, să-i dea de ştire, măcar o aluzie – în legătură cu cele ce se petreceau. Ar fi fost o prostie să gândească altfel, o nebunie la fel de mare ca ceea ce se întâmpla acum!

Dinspre camera lui se auziră zgomote, urmate de gemete, de ţipete înfundate, de veselă spartă, apoi de lemn care se prăbuşeşte: scaunul şi masa. Cei doi gardieni alergară spre fereastra de la răsărit şi Jamie îşi ţinu răsuflarea, îngrozit. Slavă Domnului! Nu aveau lanterne.

Gardienii ţipau în arabă, fiecare din ei arătând în altă direcţie. Unul spre nord, celălalt spre arcada unde stătea Jamie ghemuit pe vine în umbră. Cel de-al doilea paznic trecu în fugă pe lângă el, îndreptându-se spre camera lui. Dintr-o dată se aprinseră reflectoarele din vilă şi din curte.

La zidul de est nu era nimeni. Aceasta era singura lui şansă! O zbughi în curte şi se îndreptă spre zidul înalt de patru metri; sări, cum nu mai sărise niciodată în viaţa lui, rupându-şi unghiile de la mâini, în timp ce se căţăra agăţându-se de fiecare crăpătură pe care o găsea. Cuprins de panică, ajunse în vârful zidului şi constată că avea mâinile însângerate. Pe creasta zidului erau cioburi de sticlă şi un rând de sârmă ghimpată, cu ţepii ascuţiţi ca nişte brice.

Jamie reflectă timp de o secundă – *condiţii, evaluare.* Ce ar fi făcut tata? Reflectoarele îl prinseră în jetul lor. Instinctele preluară comanda şi se săltă peste vârful zidului ca un săritor cu prăjina. Ateriza dur pe umeri. Mâna dreaptă îl durea cumplit, dar suportă durerea la gândul că scăpase din închisoarea sa

„civilizată”.

Alergă din răsputeri şi ajunse la un drum de ţară. Spera să treacă o maşină sau camion. Trecură mai multe fără să-i dea atenţie; în cele din urmă opri un taxi şi şoferul îi spuse ceva în arabă.

— Nu vă înţeleg, domnule, zise tânărul Montrose, cu răsuflarea tăiată. Sunt american…

— *American?* strigă şoferul. Tu *american?*

— Da, strigă Jamie, dând repede din cap, fericit că omul înţelegea puţin engleza. Este pe aici un consulat sau Ambasada Statelor Unite?

— *Hambasada american!* răspunse şoferul, zâmbind fericit şi dând din cap emoţionat. Shalkh Isa… La Manama!

— Ambasada?

— Da, da…

— Du-mă acolo! Montrose băgă mâna în buzunar şi scoase un pumn de bancnote, apoi sări pe bancheta din spate.

— *Aiii, american!* strigă vesel arabul şi taxiul porni huruind.

Şaisprezece minute mai târziu, după ce trecuseră trei poduri, se aflau în capitala statului, Manama. Tot ceea ce vedea şi auzea i se părea ciudat tânărului Montrose. Cartiere întregi ale oraşului erau cufundate în tăcere şi întuneric; pe străzile pustii nu se vedea decât rareori un trecător. Apoi intrară într-un cartier luminat puternic, cu vitrinele magazinelor încărcate cu mărfuri exotice. Se auzea muzică specifică Orientului Mijlociu şi pe străzi oamenii mişunau încolo şi încoace. Pe Jamie îl surprinse numărul mare de marinari şi de ofiţeri de marină americani.

— *Hambasada american!* exclamă şoferul, arătând spre o vilă aflată pe strada Shalkh Isa. Jamie observă că ceva nu era în regulă! În faţa ei se aflau patru arabi în costume tradiţionale, câte doi de fiecare parte a uşii ornamentate din lemn negru, lustruit. La prima vedere puteau trece drept gardieni, dar el ştia că ambasadele americane, fără nici o excepţie, erau păzite de puşcaşi marini. Puţinele ambasade care aveau nevoie noaptea de patrule nu apelau niciodată la civili din ţara gazdă. Montrose jr. fusese în prea multe ţări ca să se îndoiască de asta.

Nu există decât o explicaţie: cei patru arabi erau de la vila lui de pe malul Golfului Persic în care fusese sechestrat.

— Mergi mai departe, strigă Jamie către şofer. Du-mă înapoi unde e lumină şi oameni mulţi… la magazine!

— Aha, vrei cumpără, da, da!

Cu mâinile bandajate cu tifonul cumpărat cu mare greutate de la o farmacie, tânărul Montrose rătăcea prin mulţimea din zona comercială a cartierului Az Zahran din Manama. Zări un ofiţer naval, locotenent-major, conform însemnelor de pe reverul bluzonului de vară. Ceva în felul cum mergea omul îi amintea lui Jamie de tatăl lui. Ofiţerul, un negru înalt, cu trăsături ferme, fără a fi agresive, răspundea degajat la salutul marinarilor, în dreptul unui magazin de unde se puteau obţine băuturi interzise. El se opri şi discută cu câţiva dintre marinari, sfătuindu-i, se pare, să plece cât mai repede din zonă, înainte de a fi descoperiţi de patrule. Soldaţii îi urmară sfatul.

Jamie se apropie de ofiţer.

— Domnule locotenent, spuse el, vorbind destul de tare din cauza zgomotului făcut de mulţime, pot să vorbesc o clipă cu dumneavoastră?

— Eşti american, observă ofiţerul. Ce naiba ai păţit la mâini, băiete?

— Ceea ce s-a întâmplat este în legătură cu ceea ce vreau să vă spun, domnule. Cred că am nevoie de ajutor.

17

Cameron Pryce se plimba fără ţintă, cu un aer îngrijorat, în jurul mobilelor din salonul familiei Brewster, în timp ce Leslie Montrose şedea împreună cu Angela Brewster pe canapea.

— Suntem urmăriţi în permanenţă, naiba s-o ia de treabă! strigă ofiţerul CIA. Mergem mereu în cerc, fără nici o tangentă, cum ar spuse Scofield.

— Despre ce vorbeşti, Cam? întrebă Leslie.

Pryce nu apucă să-i răspundă, căci Geoffrey Waters cobora furios scara.

— La naiba, exclamă el.

— Asta am spus eu, zâmbi Cameron. Ce s-a întâmplat?

— Toată casa este împănată cu microfoane! Ar putea fi o filială a BBC-ului aici sau una din staţiile lui din largul Canalului Mânecii!

— Poţi să fii mai explicit?

— Cum să nu. Am găsit microfonul din garaj, trei microfoane în camera asta, două în sufragerie, câte unul în fiecare încăpere şi alte două în biblioteca de sus.

— Dezgustător! exclamă Angela.

— Dar le-a luat ceva timp ca să le instaleze, spuse Leslie.

— Fără a fi observaţi, adăugă Cameron. Una sau mai multe persoane care au stat aici fără teama de a fi descoperite. Se întoarse către Angela Brewster. După înmormântarea mamei tale, tu şi fratele tău v-aţi întors la şcoală, nu-i aşa?

— Am mai rămas aici încă două săptămâni. Ne-am mai întâlnit cu avocaţii, cu executorii şi cu câteva rude. În mai am venit din nou aici, în weekend-uri.

— Pryce vrea să spună că atunci când voi lipseaţi, probabil că sergentul-major Coleman era aici, aşa este? întrebă Sir Geoffrey Waters.

— Da, spuse fata abia şoptit.

— În acest caz cred că avem răspunsul la întrebarea cine a instalat microfoanele. Voi fi încântat să-l recomand chiar acum Scotland Yard-ului pentru talentele lui. Waters se îndreptă spre telefon.

— Nu, Geof. Îl opri Cameron, ridicând vocea. Acesta este ultimul lucru pe care îl vom face sau, cu puţin noroc, penultimul.

— Stai puţin. Singura persoană care ar fi putut instala microfoanele este Coleman şi vă reamintesc că asta reprezintă un delict.

— O să-l punem sub supraveghere strictă, dar nu trebuie să-l arestăm.

— Nu sunt sigur că te înţeleg.

— E aşa cum îţi spuneam mai înainte, îl întrerupse Pryce. Ne dispersăm atenţia din cauza celor ce ni se întâmplă şi nu ne concentrăm asupra chestiunii fundamentale, a motivului pentru care eu şi Leslie am venit aici: De ce a fost ucisă mama Angelei? Ce legătură are ea cu Matarese?

— Cu cine? se miră Angela.

— Am să-ţi explic mai târziu, spuse Leslie.

— Dacă urmărim strict ceea ce se întâmplă, s-ar putea să dăm de această legătură. Ai puţină răbdare, bătrâne.

— Ceva ne scapă, continuă Cameron clătinând din cap. Nu ştiu ce anume, dar ceva ne scapă în mod sigur… Poate ar trebui să ne întoarcem la ceea ce a spus Scofield pe Inelul 26.

— Pe ce?

— O, scuză-mă. Atunci când l-am cunoscut pe Beowulf Agate.

— Şi ce a spus Scofield?

— În esenţă, că trebuie să cunoaştem în profunzime pe lady Alicia. Să vorbim cu avocaţii, cu bancherii, cu doctorii, cu vecinii; să elaborăm o fişă psihologică; şi, mai înainte de orice, să luăm urma banilor.

— Dragul meu prieten! exclamă ofiţerul de la MI-5. Tu crezi că am stat cu degetul în gură tot timpul ăsta? Avem un dosar cu date despre lady Alicia, care acoperă cam toate domeniile pe care le-ai pomenit.

— Şi de ce ai tăcut?

— Am avut alte priorităţi, dacă ţii minte, priorităţi despre care am crezut în mod sincer că ne vor conduce pe o scurtătură către acea legătură despre care vorbeşti.

— Scurtătură? Ai vorbit cu Scofield.

— N-am mai vorbit cu el de ani de zile, dar toţi căutăm scurtături, nu-i aşa?

— Iar fişele psihologice sunt deosebit de lungi, spuse Leslie. Fiul meu nu-şi poate permite să aştepte atât de mult. S-ar putea

să par egoistă, dar n-am încotro.

— Nimeni n-o să te învinovăţească pentru asta! exclamă Angela Brewster.

— Nimeni, spuse Waters. Ai dreptate, Cameron, o să-l punem pe ticălosul de Coleman sub supraveghere strictă. După felul în care se desfăşoară evenimentele, ar putea să ne conducă repede la ceilalţi.

— Dacă începe să se mişte foarte mult şi n-o să-ţi ajungă personalul, vom face apel la Scotland Yard.

Soneria de la uşa din faţă sună scurt de trei ori.

— Trebuie să fie Rog şi Coley, spuse Angela. Amândoi au telecomenzi care activează alarma de la distanţă… Nu ştiu ce să spun, cum să mă port. Ce să fac?

— Să te porţi cât mai firesc, răspunse Leslie Montrose. Nu trebuie decât să saluţi în modul cel mai firesc. Presupun că o să vorbească ei – au ce să ne spună.

Roger Brewster trecu pe sub arcada de la intrare ducând două cutii mari de carton, care nu păreau grele.

— Bună ziua la toată lumea, spuse el, lăsând cutiile jos cu mare grijă.

— Cum a mers, Rog? întrebă Angela cu glas şovăielnic. Unde e Coley?

— La întrebarea numărul doi – duce Bentley-ul în garaj… la întrebarea numărul unu – foarte bine. Bătrânul Coley este dat naibii, pe cinstea mea.

Cei din încăpere schimbară priviri între ei.

— Cum aşa, tinere? întrebă Waters.

— Ei bine, a intrat ca un mieluşel la compania de securitate şi alarmă cu planurile şi înregistrările alarmelor noastre, a pus întrebările la care voiam să căpătăm un răspuns şi a verificat dacă este în stare să transmită tot sistemul la apartamentul lui din strada Lowndes.

— Şi de ce spui că e dat naibii? întrebă Pryce.

— Pentru că dintr-o dată s-a transformat într-un tigru furios. Făcuse aluzie la nişte iregularităţi în sistem pe drum, când eram în maşină, dar nu intrase în amănunte, aşa că mi-am închipuit că vorbeşte numai aşa, într-o doară.

— Şi nu era aşa?

— O, nu, domnule. A scos o foaie imprimată la computer şi a început să-i enumere şefului firmei ce defecţiuni a constatat.

— De ce anume se plângea? întrebă şeful de la MI-5 stăpânindu-şi nervozitatea care-l cuprinsese.

— Susţinea că au fost erori, destul de multe, în înregistrarea alarmelor. Ştiţi, sistemul nostru înregistrează data şi ora când alarma este pusă în funcţiune, precum şi orice violare a ei atunci când este activată.

— Şi?

— Coley spune că au fost situaţii în care a plecat de acasă şi a notat când a pus alarma în funcţiune, iar aceste momente nu figurau pe prinţul computerului. În această situaţie, de unde să ştie el că alarma n-a fost violată?

— Şi ce a spus proprietarul?

— Nu prea multe, doamnă Montrose. Coley nu i-a dat ocazia. Când a sugerat că probabil Coley nu a introdus codurile corect, bătrânul i-a retezat-o spunându-i că acest lucru este imposibil.

— Un exemplu tipic de sergent-major, Geof, spuse Pryce blând.

— Fără îndoială, bătrâne, fu de acord Waters. Ce e în cutiile astea, Roger?

— Mai sunt încă două în hol, am să le aduc înăuntru.

— Dar ce-i cu ele?

— Îl las pe Coley să vă spună, nu sunt sigur că am înţeles prea bine.

Roger se repezi spre intrare şi se lovi de un bărbat care aducea alte două cutii. Oliver Coleman, fost sergent-major la Puşcaşii regali, era un bărbat de înălţime medie, lat în umeri, cu gâtul gros şi cu ţinută ce lăsa să se vadă educaţia militară, în ciuda faptului că purta un costum elegant. Avea o faţă prelungă, părul alb, tuns perie, vârstat de câteva şuviţe roşcate. Deşi era mult mai înalt şi mai solid, Roger Brewster literalmente ricoşa lovindu-se de el.

— Scuză-mă, băiete, spuse omul, privindu-l pe tânărul care îşi pierduse echilibrul. Bună ziua, Sir Geoffrey, spuse el apoi cu un pronunţat accent de Yorkshire. Am văzut o dubă gri afară, presupun că e una de la dumneavoastră.

— Cum ai ghicit? Nu are nici un fel de însemne.

— Vă sugerez să pictaţi ceva pe laterale, să zicem Pescarii amatori sau Aprovizionarea cu legume. Vehiculele astea cenuşii sar în ochi. E ca şi când v-aţi anunţa prezenţa.

— O să am în vedere sugestia asta… Îmi dai voie să te prezint

noilor noştri colaboratori – locotenent-colonel Montrose, din Armata SUA şi agentul special Pryce, de la CIA.

— Da, copiii mi-au vorbit despre dumneavoastră, zise Coleman apropiindu-se mai întâi de Leslie.

— Domnule sergent-major, spuse Leslie, aplecându-se înainte pe canapea şi întinzând mâna.

— Aş saluta cu mâna la chipiu, doamnă colonel, dar aşa procedam cu ani în urmă. Îmi face o deosebită plăcere să vă cunosc. Copiii vorbesc foarte frumos despre dumneavoastră, despre amândoi. Coleman se întoarse spre Cameron şi îi strânse mâna. Este o onoare deosebită, domnule agent special. Nu avem prea des ocazia să vedem oameni ca dumneavoastră.

— Numele meu este Pryce şi nu sunt deloc un „special”. Noi nu avem agenţi speciali, dar nu-l pot face pe Sir Geoffrey să înţeleagă asta.

— Iar eu sunt Coley, toată lumea îmi spune aşa.

— Dacă tot am ajuns aici, Coley bătrâne, Roger spunea că o să ne explici ce se află în cutiile astea. Te rog s-o faci.

— Cu multă plăcere, domnule! Vedeţi, am ţinut o evidenţă a intrărilor şi a ieşirilor mele în ultimele…

— Da, bătrâne, tânărul ne-a explicat totul… chestia cu notesul şi celelalte. Ce urmăreşti, de fapt?

— Ei bine, în urmă cu mai bine de o săptămână am devenit bănuitor. Da, asta e. Într-o dimineaţă m-am dus până în Kent – pentru o chestiune personală – şi când m-am întors, după-amiază târziu, am observat că azaleele din ciubere fuseseră atinse – erau mai mulţi muguri rupţi, ca şi când ar fi fost loviţi cu ceva. Nu am dat prea mare atenţie faptului; poştaşii şi furnizorii aduc uneori pachete mari, înţelegeţi ce vreau să spun.

— Dar i-ai dat suficientă atenţie ca să începi să ţii o evidenţă, aşa e? întrebă Pryce, studiindu-l cu privirea pe bătrânul soldat.

— Aşa este, domnule. Am notat când am plecat şi când m-am întors. Uneori era vorba doar de câteva minute – până la piaţă şi înapoi; altă dată am stat după colţ o oră sau chiar mai bine să văd dacă nu vine cineva.

— Dar n-a venit nimeni, spuse Cameron.

— Nu, domnule şi tocmai de aici mi-a venit ideea – de fapt, mi-a venit abia mai deunăzi. Joi am ridicat telefonul de aici, am tuşit tare în timp ce mă făceam că formez numărul, apoi am vorbit foarte clar, spunând că o să mă întâlnesc cu un tip în Regent

Park, pe la prânz. Am mai adăugat nişte lucruri fără importanţă care ar fi putut fi considerate un fel de cod şi am închis.

— Cel mai vechi truc al infanteriei de când a fost introdus radioul pe câmpul de luptă. Presupunerea bazată pe probabilitatea ca duşmanul să fie branşat exact pe frecvenţa ta.

— Aşa este, domnule!

— Lasă-mă să termin eu scenariul dumitale. Ai fost până în Regent Park, ai observat că te urmăreşte o maşină, ai parcat şi apoi ai valsat pe poteci până când ai văzut cine te urmăreşte.

— Aveţi perfectă dreptate, domnule.

În momentul acela, echipa de interceptare de la MI-5 formată din trei oameni coborî scara cărând echipamentul. Ian, şeful echipei, spuse în momentul în care ajunseră în hol:

— Am mai găsit încă două în pod, Sir Geoffrey.

— Coley, uite! strigă Roger Brewster.

— Cee, băiete?

— Echipamentul pe care îl aduc jos. E ca cel pe care l-am luat de la magazinul prietenului tău din Ştrand.

— Aşa e, Roger. MI-5 nu a fost cu mult în urma noastră, însă au ajuns aici mai repede.

— Ce vrei să spui, Coleman?

— Microfoanele, Sir Geoffrey. Existau dispozitive de ascultare în toată casa. Am dovedit-o.

— Dumneata ai dovedit-o, iar noi le-am găsit, spuse Waters. O sincronizare superbă, nu crezi?

— Nu prea înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnule.

— Cred că ar trebui să aruncăm o privire şi prin apartamentul dumitale, Coleman.

— De ce? Noul echipament va fi instalat abia peste câteva zile.

— Ne interesează cel existent.

— Poftim?

— Eu nu sunt tâmpit, bătrâne. În după-amiaza asta ai jucat un rol măreţ, dar mă îndoiesc că eşti la curent cu ultimele realizări în domeniul tehnicii de interceptare.

— N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbiţi, spuse Coleman, al cărui chip începu să se înroşească de furie.

— Postul de ascultare a dispozitivelor din această casă se află pe strada Lowndes. Dumneata locuieşti pe aceeaşi stradă Lowndes. E nevoie să mai adaug ceva?

— Dacă vreţi să insinuaţi ceea ce cred eu că vreţi să insinuaţi,

cu tot rangul şi titlul dumneavoastră, vă rup gâtul.

— Nu te-aş sfătui să încerci, spuse Waters şi echipa de la MI-5 făcu un pas în faţă ca un singur om. Ţi-ai ieşit din formă, bătrâne.

— Ticălosule! Daniel Brewster a fost cel mai bun comandant pe care l-am avut şi cel mai bun prieten al meu. Între noi a existat o prietenie de care n-aş fi avut parte dacă nu mi-ar fi salvat viaţa acolo, în munţi, unde teroriştii m-au lăsat să mor! Când s-a prăpădit, mi-am jurat mie însumi că am să-i slujesc familia până la ultima suflare. Cum îndrăzneşti tu să vii aici să-mi arunci asemenea gunoaie în faţă?

— Jocul tău a început să mă plictisească, Coleman.

— Iar insinuările tale îmi fac sângele să clocotească.

— Calmaţi-vă! porunci Pryce. Situaţia se poate clarifica imediat. Sergent-major, ai vreo obiecţie ca Sir Geoffrey să-ţi cerceteze locuinţa?

— Nu, fireşte că nu. Şi dacă ar fi întrebat ca un gentleman, i-aş fi răspuns aşa de la bun început.

— Când ai fost acasă ultima dată? insistă Waters cu încăpăţânare.

— Păi, să vedem, răspunse Coleman. Copiii au sosit ieri. Eu am stat aici, aşa că trebuie să fie vreo trei sau patru zile de când n-am mai dat pe acasă, să-mi iau corespondenţa, înregistrările sistemului de alarmă, dacă sunt corecte, vor arăta asta.

— Foarte bine, atunci s-a rezolvat, spuse Cameron, întorcându-se către şeful de la MI-5. Ia codul de intrare şi trimite-ţi echipa acolo, Geof.

— Ei bine, poate că m-am cam grăbit, Coley bătrâne, dar probele păreau cât se poate de clare, ştii…

— Da, numai că Lowndes este o stradă foarte mare… poate că şi eu am fost prea sensibil faţă de superiori. Îmi pare rău.

— Nu-ţi face probleme, eu aş fi reacţionat la fel.

— Hei, Coley, interveni Roger Brewster. Mie îmi place Sir Geoffrey, dar nu este superiorul tău. Este civil şi tu la fel.

— Corect! interveni şi Angela.

— Sunt pedepsit aşa cum merit, spuse Waters, cu o strălucire caldă în priviri. Şi nu e prima oară. Dar, exceptând faptul că am descoperit microfoanele, ne aflăm acolo de unde am plecat.

— Eu n-aş spune asta, obiectă Coleman. N-am reuşit să termin ce aveam de spus. L-am recunoscut pe unul din tipii care m-au urmărit în Regent Park. Lucrează la Compania de alarme, la

întreţinere şi cred că îl cheamă Wally sau Waldo, cam aşa ceva.

— Dă-i drumul, Geof! strigă Pryce. Pune-i pe oamenii tăi la treabă. Găseşte-l pe individ şi începe săpăturile.

Telefonul celular al lui Waters începu să sune ca şi când instrumentul neînsufleţit ar fi înţeles conversaţia din Belgrave Square. Waters îl scoase, apăsă butonul care oprea soneria şi îl duse la ureche.

— Waters, spuse el, apoi ascultă. M-ai sunat taman la ţanc, Mark. Voiam să te sun, dar într-o problemă total diferită.

Sir Geoffrey scoase un carnet de însemnări şi un pix, începu să scrie şi apoi continuă:

— Repetă, băiete, spune numele pe litere… O, sunt în regulă, i-ai verificat deja. Foarte bine, vin şi eu imediat. Nu, e vorba de cealaltă chestiune.

Waters transmise instrucţiunile în legătură cu Wally sau Waldo de la Compania de alarme şi siguranţe a familiei Brewster.

— Sapă adânc, dar în linişte.

Waters puse celularul în buzunarul sacoului şi se întoarse spre Cameron.

— Aşadar, agent Pryce, aceasta ar putea fi „ziua dublei scurtături”.

— Vorbeşte engleză americană, Geof.

— Se numeşte oximoron lingvistic… Oricum, un băiat de la Foreign Office, unul din cei care au cunoştinţă, evident, strict limitată, despre operaţiunea noastră, i-a telefonat asistentului meu şi a spus că are ceva pentru mine. Îţi aminteşti de ceilalţi trei, în afară de lady Alicia, care au fost ucişi? Am încercat noi să găsim o legătură, dar n-am reuşit.

— Sigur, răspunse Pryce. Milionarul francez pe iahtul lui, doctorul spaniol de la Monte Carlo şi jucătorul italian de polo din Long Island. Nu exista nici o legătură, nici un fel de dovadă că s-ar fi cunoscut.

— Acum există. Doctorul otrăvit la Monte Carlo era cercetător şi provenea dintr-o familie înstărită din Madrid. Când universitatea unde îşi avea el laboratorul a început să scoată informaţiile din calculatoarele lui, au ieşit la iveală mai multe transmisii către Alicia Brewster, Belgravia.

— Cum se numea? întrebă repede Roger.

— Juan Garcia Guaiardo.

— Am auzit de numele ăsta, exclamă Angela.

— Cum aşa, draga mea? Waters se aşează, privind-o atent pe fiica Aliciei Brewster.

— Nu sunt foarte sigură. De câteva ori, când luam ceaiul, mama spunea că a primit veşti de la Juan sau de la Guaiardo; era încordată, chiar supărată. O dată am auzit-o spunând: „Trebuie opriţi”, sau cam aşa ceva.

— N-a spus niciodată mai mult? întrebă Pryce.

— Nu cred, spuse gânditor Roger Brewster, clipind. Ştiţi, mama lucra foarte mult, chiar prea mult după părerea mea, mai ales după moartea tatei. Uneori era foarte încordată şi spunea lucruri care nu se legau între ele.

— Ceea ce a spus acum sora ta, pentru mine se leagă perfect, îl întrerupse Cameron. Unde se află computerul mamei tale?

— Sus, în biroul ei, răspunse Angela.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu, Cam? întrebă Leslie Montrose.

— Nu m-ar mira… Unde e biroul mamei tale?

— Haideţi, am să vă arăt, spuse fiica, ridicându-se şi conducându-i pe scara în spirală.

Biroul Aliciei Brewster era o îmbinare de confort demodat şi eficienţă modernă. Încăperea era împărţită în două părţi distincte. În stânga rafturile cu cărţi acopereau tot peretele, de la podea până la tavan; o canapea mare şi două fotolii confortabile tapiţate cu piele completau mobilierul. Dacă exista un cuvânt care să caracterizeze cel mai bine această parte a camerei, acela era, fără îndoială, cald.

Dimpotrivă, partea opusă era dominată de albul strălucitor al aparaturii scumpe şi moderne: un computer mare cu un ecran pe măsură, o imprimantă, două faxuri şi un telefon cu robot cu cel puţin două linii separate. Termenul rece ca gheaţa era prea cald pentru a caracteriza partea dreaptă a camerei.

— Geof, spuse Pryce, după ce se instalară în birou, telefonează-i prietenului tău de la Foreign Office şi cere datele transmisiilor lui Guaiardo către lady Alicia.

— Bine… ştii să te descurci cu treburile astea, bătrâne?

— Acceptabil.

— Perfect, pentru că eu nu sunt expert.

— Sunt eu, spuse Leslie. Armata m-a trimis la Universitatea din Chicago, la Facultatea de informatică. Cred că mă situez peste nivelul de „acceptabil”.

— Atunci treci la treabă, armată, căci eu n-am jucat în liga voastră.

— Foarte puţini au fost acolo, agent Pryce. Lasă-mă să studiez echipamentul şi nişte manuale, dacă găsesc.

Câteva minute mai târziu, având în mână datele transmisiilor de la Madrid, Leslie se aplecă peste computer şi degetele sale începură să alerge pe clape.

— Avem noroc, spuse ea. Nu are nici o parolă de blocare. Introducem transmisiile de la Madrid şi cerem să caute răspunsurile într-un anumit interval de timp.

Una după alta, paginile ieşiră din imprimantă. Erau şapte pagini de mesaje – patru de la Madrid la Londra, trei de la Londra la Madrid. Iată ce spuneau:

Madrid, 12 august. Dragă verişoară, am căutat toate fişele medicale ale membrilor iniţiali până în anul 1911 şi am descoperit că există numeroşi supravieţuitori. Munca mi-a fost uşurată de faptul că toţi erau din familii bune, cu genealogii cunoscute.

Londra, 13 august. Dragă Juan, mulţumesc lui Dumnezeu că lucrezi în cercetare. Acţionează cât poţi mai repede. Am primit veşti de la lacul Como, de la familia Scozzi. Se fac presiuni.

Madrid, 20 august. Dragă verişoară Alicia, făcând uz de resursele mele nu tocmai ortodoxe, dar foarte sănătoase, am angajat doi detectivi particulari şi le-am dat informaţii minime. Ca urmare, am eliminat patruzeci şi trei la sută din lista mea iniţială. Poate că mai urmează şi alţii. Este foarte simplu, nu au avut niciodată nici legături, nici asociaţii de nici un fel. Analiza vocilor imprimate confirmă totala lor ignoranţă.

Londra, 22 august. Continuă să cauţi, dragul meu. Presiuni tot mai mari dinspre Amsterdam; le-am respins ferm.

Londra, 23 august. Dragă Juan, presiunile de la Amsterdam au devenit puternice, se recurge la ameninţări.

Copiii nu ştiu, dar am angajat bodyguarzi care să-i păzească. Să sperăm că nu-i vor remarca.

Madrid, 29 august. Dragă verişoară, masacrul de la Estepona, unde a fost ucis Mouchistine şi cei patru avocaţi ai lui a fost un dezastru. Nu-mi dau seama cine a dat ordinul, dar un lucru este sigur, a fost transmis de M, pentru că Antoine Lavalle, confidentul lui Mouchistine a dat la iveală intenţiile bătrânului. Avocaţii de la Paris, Roma, Berlin şi Washington nu erau decât nişte intermediari. Dar cum urmau să execute ordinele lui Mouchistine şi de unde am putea afla asta? Sunt total dezorientat.

— La naiba! strigă Roger, după ce citi penultimul mesaj. Am ştiut eu! Ăia patru! Apăreau la orele cele mai imposibile, când în restaurant, când la terenul de fotbal. Pe doi din ei i-am luat la întrebări şi au făcut pe mieluşeii – ziceau că sunt de pe acolo, că le place şi lor câte o halbă de bere şi că se dădeau în vânt după echipa noastră.

— Şi eu i-am văzut pe ai mei, spuse Angela. Mi-e teamă că unuia i-am provocat neplăceri. L-am pârât supraveghetorului crezând că e vreun obsedat sexual. După aceea n-a mai apărut, dar am văzut alţii. Atunci mi-am dat seama că ceva nu e în regulă. Mama era îngrijorată.

— De ce nu mi-ai spus mie?

— Pentru că eşti cam năbădăios, Roger şi mi-am zis că mama ştie ce face.

Monte Carlo, 29 august. Asasinarea lui Giancarlo Tremonte, ultimul descendent şi moştenitor al firmei Scozzi, dovedea că M nu se dă în lături de la nimic. Vrea să ne reducă pe toţi la tăcere. Ai grijă, draga mea verişoară. Să nu te încrezi în nimeni.

— Aşadar, iată legătura, exclamă Water. Dumnezeule, erau veri, veri primari cu toţii! Cum de ne-a scăpat asta?

Telefonul celular al lui Waters sună din nou.

— Da? făcu el. Ceea ce asculta nu păreau veşti bune, pentru că pe faţa ofiţerului de la MI-5 apăru o grimasă de profundă nemulţumire. În cele din urmă închise ochii şi oftă încetişor.

— De acord, nu ajută prea mult, totuşi continuaţi cercetările. Aflaţi cine a fost colegul lui din Regent Park.

Sir Geoffrey se întoarse către ceilalţi în timp ce-şi punea telefonul în buzunarul hainei.

— Trupul lui Wallace Esterbrook, cunoscut şi sub numele de Wally Esterbrook, angajat al Companiei Trafalgar Guardian, a fost pescuit din Tamisa astăzi după-amiază; are două găuri de glonţ în ceafă. Se pare că a fost ucis în urmă cu maximum patruzeci şi opt de ore.

— În noaptea de joi spre vineri, spuse Coleman. Dumnezeule, se potriveşte.

— Ce se potriveşte? întrebă Pryce.

— Pentru o clipă privirile ni s-au întâlnit. A ştiut că l-am recunoscut.

— Dar tipul care era cu el? insistă Cameron.

— Nu ştiu, dar am avut impresia că ne-a surprins privirile.

— Dă-i bătaie, Geof!

18

Brandon Alan Scofield, alias Beowulf Agate, se simţea în elementul său, cel care-i amintea vremurile din urmă cu un sfert de veac. Din nou el era cel care stabilea miza, motanul furios care fugărea noaptea prada, ucigaşul înverşunat, lucrând sub acoperire şi căutându-l pe duşman în întuneric, ucigând numai în ultimă instanţă, căci duşmanul trebuia prins viu.

Pentru a putea comunica cu Scofield, fără a trăda locul unde se află, Antonia rămăsese la vila de la Peregrine View. Orice apeluri telefonice ar fi primit de la Cameron Pryce sau de la Leslie Montrose din Europa puteau fi comutate instantaneu spre Scofield cu ajutorul tehnologiei celulare. Îi ceruse doar ca după ce ajunge la Wichita să ia legătura cu ea la fiecare opt ore. Dacă întârzia mai mult de două ore, Antonia urma să-i telefoneze lui Frank Shields la CIA şi să-i spună adevărul. Scofield obiectase, dar Antonia nu cedase.

— Vreau să te întorci înapoi teafăr şi nevătămat, nătărăule! Ce naiba m-aş face fără tine pe Inelul 26.

Beowulf Agate se afla la Wichita, Kansas, sediul companiei Atlantic Crown, Ltd. Cineva aflat în eşalonul superior al executivului companiei scrisese ordinele primite de Leslie Montrose şi le transmisese la Amsterdam, Paris, Cairo, Istanbul şi Dumnezeu mai ştie de unde aceasta fusese contactată. Acel cineva făcea parte din conducerea clanului Matarese şi Brandon avea intenţia să-i afle numele.

Ceasul din maşina închiriată arăta ora două şi douăzeci şi şapte noaptea. Uriaşa parcare de la Atlantic Crown era aproape pustie. La lumina puternică nu se vedeau decât maşinile securităţii, cu însemnele lor clare de vehicule de patrulare. Bray zâmbi în sinea lui. În urmă cu ani, sovieticii se dovediseră mai isteţi. Ultimul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să se deconspire. Scofield îşi luă un cuţit de vânătoare, deschise cu grijă uşa şi coborî din maşină. Închise uşa fără zgomot şi se strecură încet printre maşinile de patrulare, tăindu-le cauciucurile. Se îndreptă apoi spre una din uşile laterale şi studie panoul de alarmă, căutându-i punctele slabe. E cam primitiv, îşi spuse Bray. Atlantic

Crown, ca majoritatea companiilor super păzite, se dovedea neatentă la elementele de bază ale electronicii, convinşi că lor nu li se putea întâmpla niciodată nimic. Angajarea unui personal specializat şi introducerea unui sistem de alarmă complicat era considerată o cheltuială inutilă.

Scofield deschise panoul cu ajutorul unei bare pe care o scoase de la centură şi la lumina unei lanterne examina legăturile. Primitive, la naiba, antediluviene. Cu câteva mii de dolari pentru fiecare circuit ar fi împiedicat accesul în tot complexul. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe zgârciţi, mormăi el pe sub mustaţă în timp ce studia circuitele. Roşu, alb, albastru, albastru, portocaliu, alb, albastru. Lucrare de amatori. Bray scoase un cleşte mic şi reteză firele albastre. Aşteptă câteva clipe să vadă reacţia. Nu se întâmpla nimic. Dezafectase sistemul din partea de est.

„Bătrânul se poate apuca de treabă”, murmură pentru sine Beowulf Agate. „La atac, băiete!”

Scofield manevră cu dexteritate o sârmă în încuietoarea uşii pe care o deschise. Pătrunse în clădire. Coridoarele erau cufundate în întuneric, lămpile de neon reduse la minimum, astfel încât totul părea cenuşiu. Bray ştia că nu poate folosi ascensorul, aşa că porni să caute scările; le găsi şi începu să urce. Clădirea companiei Atlantic Crown avea şaptesprezece etaje, iar el trebuia să ajungă la etajul al şaisprezecelea, ceea ce şi făcu.

Într-un fel, Scofield se simţea extrem de emoţionat. Îl cuprinse teama, dar asta era rău; lipsise prea mult timp şi avea nevoie de această frână, care însemna precauţie. Îşi reamintise de uneltele fostei sale profesiuni: pantofii cu tălpi groase de crep care reduceau zgomotul paşilor; setul de şperacle; lanterna mică cu lumină albastră; sprayul paralizant; aparatul de fotografiat miniatural; automatul Heckler & Koch, calibrul 25 cu amortizor şi sârmă. Îşi tunsese părul foarte scurt, îşi ajustase barba şi purta o salopetă militară cu multe buzunare. Era încântat de faptul că Frank Shields achitase toate ustensilele şi îmbrăcămintea fără să afle adevărul.

— N-ai să ieşi în teren! explodase analistul de la CIA. Aşa ne-am înţeles.

— Bineînţeles că nu, Frankie, răspunsese Beowulf Agate. Crezi că nu sunt în toate minţile? Ştiu foarte bine ce pot şi ce nu, deşi

am mult mai puţini ani decât tine.

— Un an şi jumătate, Brandon. Explică-mi, pentru ce îţi trebuie toate astea?

— Pentru că urma pe care am depistat-o ar putea să ne conducă unde dorim să ajungem.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. L-am angajat pe cel mai bun agent pe care l-a avut vreodată STASI, un ticălos cu sânge rece căutat de mai multe guverne cât şi de Interpol. Nu figurează în nici un fel de registre, nici pe liste, nu are nume şi nici biografie. Am mai făcut chestia asta şi altă dată, o s-o facem din nou.

— Care e tariful lui?

— Două mii pe zi plus cheltuielile şi o primă de o sută de mii dacă aduce marfa înapoi.

— E de-a dreptul scandalos, dar dacă ceea ce spui e adevărat şi individul tău poate face treaba, cred că o să ne descurcăm. Am plătit chiar mai mult în trecut. Scoate banii de la Banca Comercială din Noua Scoţie, este una singură, întreabă de vicepreşedintele Wister, e legătura noastră. Am să autorizez pentru început suma de zece mii de dolari.

— Partea financiară este foarte importantă, Frankie. Omul nostru spune că, dacă-i cumpărăm un loc de veci, am scăpat. Zice că n-are nici rude cărora să le lase mărci germane, aşa că dracu' să le ia pe toate.

— Dar ticălosul ăsta e de încredere?

— Şi da şi nu. De asta e aşa de bun.

La naiba, îşi spuse Scofield apropiindu-se gâfâind de etajul cincisprezece. Ar fi putut să-i ceară de cinci – ba nu, de zece ori mai mult! Agentul STASI inventat de el părea atât de autentic încât îi venea şi lui să creadă că există. E clar, mormăi în sinea lui Beowulf Agate, odihnindu-şi picioarele, înţelegerea cu presupusul agent STASI trebuia schimbată – va cere mai mult. Asta în cazul în care ieşea ceva din operaţia Wichita, îşi spuse Scofield, chestiune la care era indicat să se concentreze în momentul acela.

Coroborând datele pe care le adunaseră pe căi mai mult sau mai puţin legale despre Atlantic Crown, două nume ieşiseră în evidenţă: Alistair McDowell, şef al executivului şi Spiro Karastos, trezorier. Notele pe care şi le trimiteau cei doi unul altuia, ca şi cele adresate subordonaţilor, erau aproape identice, amestecând jargonul specific corporaţiei şi vocabularul normal. Judecând

după analiza diverselor cuvinte şi fraze izolate din context, amândoi puteau fi răspunzători de mesajele primite de Leslie – împreună sau separat.

Îi fusese uşor să afle unde se găsesc birourile celor doi şi programul personalului de curăţenie în timpul nopţii. Birourile se găseau la etajul al şaisprezecelea, lipite unul de altul, având chiar şi o uşă de comunicaţie între ele. Echipele de curăţenie ajungeau, de regulă, la etajul al şaisprezecelea în jurul orei unu şi cincizeci de minute şi nu stăteau mai mult de patruzeci de minute. Aflase că întrucât şi scările din spatele uşilor de ieşire trebuiau spălate şi curăţate, cele ce duceau spre coridoarele etajelor rămâneau deschise. Una din femeile de serviciu care fusese bine răsplătită se lăsase convinsă să bage un dop de cauciuc sub uşa de la etajul al şaisprezecelea. Femeia devenise cu o sută de dolari mai bogată, datorită unei feste nevinovate – credea ea – pe care şi-o jucau şefii între ei. În plus, fusese de acord să lase neîncuiată uşa de la biroul domnului Alistair McDowell. Scopul? Pentru ca angajaţii să poată pune în birou două duzini de baloane pe care scria „La mulţi ani”! Şi să aranjeze un bufet cu caviar şi şampanie în onoarea colegului şi prietenului lor. De ce nu? Bosul mai în vârstă care o rugase în parcare să facă treburile astea era un domn atât de simpatic şi purta un costum aşa de scump.

Beowulf Agate nu-şi pierduse talentul de a convinge oamenii. Pe vremuri, ar fi optat pentru pregătiri mai puţin cronofage, dar mai riscante. Dar anii trecuseră şi acum se impunea o abordare elaborată cu mai multă grijă. Privind retrospectiv, îşi dori să fi avut înţelepciunea să procedeze cu tot atâta precauţie şi în trecut. Poate că ar fi evitat în felul acesta cele două gloanţe primite în umăr, alte trei în picioare şi unul în abdomen, care îl ţinuse câteva săptămâni la pat. Acum n-ar fi putut să mai sară un gard înalt de doi metri, cel mult unul de un metru şi asta cu puţin noroc şi în mod sigur cu o durere de şale!

Muşchii gambelor i se crispaseră din cauza urcuşului pe scări. Scuturâ picioarele, unul după altul şi porni la asaltul final. Aşa cum i se promisese, micul dop de cauciuc ţinea uşa deschisă cam un centimetru, suficient pentru el şi fără să bată la ochi. Aceeaşi aroganţă şi siguranţă de sine a şefilor făcea ca pe coridor să nu se afle nici o cameră de luat vederi. Exista în schimb o echipă de paznici de noapte care patrulau pe coridoare,

verificau uşile birourilor şi îşi zăngăneau cheile la capătul fiecărui coridor. Scofield ajunse la ultima treaptă; se apropie de uşă şi o trase puţin, doar atât cât era necesar pentru a privi în lungul culoarului. O închise imediat, lăsând-o să se oprească în dopul de cauciuc; un paznic tocmai se îndrepta spre el, bălăngănind din cheia mare a serviciului de securitate pe care urma s-o introducă în ceasul special al paznicilor de la capătul culoarului, la numai câţiva metri de uşă.

Bray se ghemui, scoase dopul de cauciuc şi ţinu uşa grea de oţel cu vârfurile degetelor. Simţind cum îi amorţeşte de durere mâna dreaptă şi ţinându-şi răsuflarea ca să suporte chinul mai uşor, Bray auzi în cele din urmă clicul cheii în ceasul de pontaj al paznicilor şi paşii omului care se îndepărtau. Deschise din nou uşa. Paznicul în uniformă se opri lângă unul din ascensoare, apăsă pe un buton şi uşa se deschise imediat. Omul dispăru în spatele ei şi Scofield, lac de sudoare, pătrunse rapid în coridor.

Echipa care făcea curăţenie dispăruse şi liniştea i se păru reconfortantă. Bray parcurse repede coridorul, citind plăcile de pe uşi.

ALISTAIR MCDOWELL
FUNCŢIONAR EXECUTIV PRINCIPAL

Uşa se afla în centru, în capătul opus al coridorului şi se deosebea de celelalte uşi, ceea ce însemna că în spatele ei nu era un simplu birou, ci un apartament. Scofield întinse mâna spre clanţă, cu speranţa că femeia de serviciu se ţinuse de cuvânt. Şi se ţinuse. Răsuci cu grijă clanţa, gata s-o ia din loc dacă s-ar fi declanşat alarma. Nu se întâmplă nimic, aşa că intră încetişor înăuntru, închise uşa şi aprinse lanterna mică dar puternică pe care o adusese cu el. Plimbă jetul de lumină de jur-împrejurul camerei, cercetă apoi podeaua şi traversă camera spre cele patru ferestre mari; găsi şnururile draperiilor şi le trase acoperind geamurile. Acum putea să înceapă activitatea propriu-zisă, căutarea.

Alistair McDowell era familist şi se pare că dorea ca toată lumea să ştie acest lucru. Existau cel puţin o duzină de fotografii în ramă de argint plasate pe biroul lui uriaş, bine lustruit şi pe rafturile cu cărţi dintre ferestre. Fotografiile înfăţişau trei copii la diferite vârste – sugari ţinuţi în braţe de mama lor şi până la

adolescenţă. Erau împreună cu părinţii şi prietenii lor mai întâi în leagăn, apoi la botez, cu tricicleta, cu bicicleta, cu rachetele de tenis, cu caii şi cu barca cu pânze Cornet. Ceea ce vedeai aici era ilustrarea unei vieţi îmbelşugate a unui om cumsecade, mândru de familia lui, de cercul lui de prieteni, de Biserica lui şi de ţara lui. Roadele sârguinţei lui erau bunăstarea, fericirea şi stabilitatea – reprezenta cu brio modul de viaţă american.

Dacă bănuielile lui Beowulf Agate se confirmau, atunci acest Alistair McDowell va fi printre primii care vor distruge acest mod de viaţă, care-l vor restrânge la o elită selectă, servită de legiunile ei de sclavi.

Fişetele cu sertare, din care două erau încuiate, nu-i puseră probleme, dar nici nu-i dezvăluiră nimic folositor, cu excepţia unei agende a întâlnirilor zilnice. Scofield fotografie fiecare pagină, treabă ce îi luă aproape cincisprezece minute. Porni apoi să examineze întregul apartament, începând cu dormitorul, aflat în partea dreaptă şi terminând cu sala de şedinţe din stânga, sobră dar deosebit de elegantă în simplitatea ei apăsătoare. Percheziţia dădu la iveală mai multe lucruri care necesitau o examinare mai atentă. Primul era seiful ascuns în spatele unui raft de cărţi legate în piele. Cărţile îi atrăseseră imediat atenţia lui Bray, pentru că McDowell nu era avocat. Volumele groase erau puse acolo ca să-i impresioneze pe vizitatori, nu ca să-i servească drept mijloc de documentare, în acelaşi timp, ofereau un camuflaj excelent pentru seif. O altă descoperire fu o debara încuiată; după ce o descuie, constată că înăuntrul ei se afla un computer şi un scaun de plastic alb. Spaţiul era atât de îngust încât nu încăpea acolo mai mult de o persoană. Al treilea obiect interesant consta într-un fişier de mahon încuiat, prost plasat sub un tablou vechi înfăţişând o scenă de vânătoare, de parcă decoratorul ar fi uitat că trebuia să-l înzidească în peretele încăperii. Ultimul obiect care îi atrase în mod special atenţia era şi cel mai curios: o cutie muzicală veche, aşezată pe un bufet din lemn de cireş, care putea valora cam treizeci de mii de dolari, dacă nu mai mult.

Ceea ce îi aţâţă însă curiozitatea fu conţinutul bufetului, pe care-l deschise folosind infailibilele lui şperacle. Înăuntru se găsea o aparatură electronică pe care Beowulf Agate o recunoscu imediat – claviatura şi cei patru cilindri succesivi care se mişcau încet, înainte şi înapoi până când se sincronizau şi se

opreau – era un dispozitiv de decodare elaborat pe baza principiilor convertorului care învinsese vestita Enigma, maşina de cifrat folosită de înaltul comandament german în timpul celui de-al doilea război mondial.

Singurul adaos modern fusese luat, evident, de la computer, în locul paginii imprimate care ieşea de la nivelul cel mai de jos, aici exista un mic ecran de televizor fixat deasupra. Scofield îşi aminti de zilele când îşi începuse activitatea la Londra şi lucra la Serviciul de spionaj britanic şi când fusese impresionat de relatările cu privire la spargerea codului Enigmei! Unul din colegii lui englezi îl dusese la un birou de-al lor de la Oxford, unde opera o variantă a maşinii de decodat, pentru a fi studiată şi perfecţionată de cercetătorii universităţii.

— Scrie cuvântul „aardvark" îi spusese tânărul ofiţer de la MI-5 pe nume Waters. Bray se executase şi pe ecran apăruse imediat expresia: „Te bag în mă-ta!" Mi-e teamă că unii din absolvenţii noştri au un ciudat simţ al umorului, spusese Geoffrey Waters chicotind încântat. Acum, scrie propoziţia „Mărul cade departe de copac". Scofield scrisese; dar de astă dată ecranul îi răspunsese în mod civilizat: *ÎNTÂLNIREA CONFIRMATĂ STUTTGART CONFORM PROGRAMĂRII.*

— A fost un mesaj real pe care l-am interceptat de la un turnător depistat săptămâna trecută la Foreign Office, trimis la STASI, în Berlinul de Est.

— Ce s-a întâmplat?

— O, s-a dus la Stuttgart, evident, dar mi-e teamă că nu s-a mai întors. Unul din băieţii noştri de dincolo de Zid le-a spus celor din STASI că făcea joc dublu.

Brandon găsi butonul şi puse în funcţiune decodorul lui Alistair McDowell. Numai aşa, de-al naibii, dactilografie cuvântul *aardvak.* Pe ecran apăru*: INSUFICIENT*. Cel puţin produsul american era mai bine crescut. Introduse apoi propoziţia *Mărul cade departe de copac.* Ecranul se întunecă, cilindrii se puseră în mişcare şi apoi se opriră. Răspunsul fu: *DATE INSUFICIENTE. CĂUTARE ZERO.* Scofield făcu mai multe fotografii în speranţa că va putea da de urma celui care fabricase dispozitivul. Indiferent cine ar fi fost, trebuia să se afle printre furnizorii armatei şi ai serviciului de spionaj care se ocupa de materiale şi dispozitive strict secrete.

Bray se întoarse la dulapul cu dosare. Erau patru sertare, aşa

că îşi trase un scaun şi începu de la ultimul, ce purta literele T-Z.

Parcurgerea dosarelor era anevoioasă şi îngrozitor de plicticoasă. Alistair McDowell avea o corespondenţă foarte bogată şi în plus note referitoare la achiziţii, la potenţiale achiziţii, strategii de marketing, profituri şi modalităţi de îmbunătăţire a acestora. Existau şi lucruri mai puţin importante, cum ar fi copii ale unor cuvântări ţinute la cluburile Rotary, camerele de comerţ, la adunările corporaţiei şi ale sindicatelor, scrisori către politicieni, către câţiva directori de şcoli particulare (se pare că odraslele familiei McDowell nu erau chiar nişte mieluşei). La acestea se adăugau nenumărate adrese din partea directorului referitoare la negocierile trecute şi în curs de desfăşurare, în care punctele mai importante erau scrise cu litere cursive. Pe Scofield începuseră să-l usture ochii şi se simţea dezamăgit de banalitatea dosarelor. Asta până la litera C – sub inexplicabilul titlu de „Coeficient al ecuaţiilor de grup”.

— Ce putea să însemne „coeficient al ecuaţiilor de grup”? Erau cinci dosare pline cu pagini scrise de mână, cu cifre, simboluri, formule, dar Bray habar n-avea ce ar putea să însemne. Totuşi, instinctul care i se ascuţise în atâţia ani de practică îi spunea că acolo trebuie să fie ceva, un lucru pe care Alistair McDowell nu dorea ca toată lumea să-l înţeleagă, altfel, paginile ar fi avut titluri şi ar fi existat descrieri – indiferent cât de sumare – ale conţinutului. Termenii aceia din matematică – *coeficient, ecuaţie* – nu prea se potriveau cu cuvântul *grup.*

Scofield privi împrejurul lui, sperând să găsească un dicţionar. Îl descoperi pe raftul de jos al unei biblioteci. După ce verifică dacă draperiile sunt trase complet, aprinse lampa de birou a lui McDowell, deschise dicţionarul şi căută cuvântul *coeficient.*

Coeficient – rezultatul unei împărţiri; arată de câte ori se cuprinde o cantitate în alta.

Şi ceva mai jos:

Coeficient de grup – un grup ale cărui elemente sunt intrinseci unui subgrup sau unui grup dat.

Beowulf Agate îşi dădea imediat seama când descoperea o vână de aur. Fotografie toate paginile scrise de mână din cele cinci dosare, înţelegând că formulele obscure ar fi putut constitui piste ce duceau spre diversele grupuri şi subgrupuri ale organizaţiei Matarese. Apoi continuă cercetarea dosarelor, dar nu mai găsi nimic interesant, cu excepţia câtorva documente

amuzante. Preşedintele McDowell ţinea evidenţa lunară a cheltuielilor pentru îmbrăcăminte şi pentru casă, făcute de soţia sa, toate comentate drept excesive, inclusiv facturile speciale pentru băuturi care aveau semne de exclamare furioase făcute pe margine cu creionul roşu! Paginile acestea nu prea corespundeau imaginii de familie fericită şi armonioasă înfăţişată în fotografiile cu rame de argint. Existau şi necazuri în familia McDowell.

Brandon închise sertarul de sus al seifului şi se întoarse la computerul din debara. Aprinse lumina şi studie echipamentul necunoscut. Nu mai avea ce face. Scoase celularul şi sună la Peregrine View.

— Ai întârziat peste o oră! răbufni iritată Antonia. Unde eşti, zăpăcit bătrân?

— Sunt acolo unde nu-şi închipuie nici unul din amatorii ăştia că aş putea fi.

— Vino repede înapoi…

— Încă n-am terminat, o întrerupse Scofield. Mai este un computer şi un seif în perete..

— Ba da, ai terminat! exclamă Toni. S-a întâmplat ceva.

— Ce?

— Frank Shields a telefonat acum câteva ore, nu ştie ce să facă.

— Asta e ciudat din partea lui Frankie Ochi-Mijiţi. El ştie întotdeauna ce trebuie să facă.

— Nu şi de data asta. Vrea să aibă şi binecuvântarea ta.

— La naiba! Ce este?

— L-au sunat de la spionajul marinei şi, dacă informaţia este corectă, băiatul lui Leslie a evadat şi se află acum la bordul unei nave americane din Bahrain.

— Pe Dumnezeul meu, asta e grozav! E nemaipomenit! Bravo lui!

— Tocmai asta-i buba, Bray, e doar un copil; Shields se teme să nu fie o cursă.

— Dar de ce?

— Pentru că, aşa cum susţine ofiţerul care este cu el, copilul nu vrea să vorbească cu nimeni altcineva decât cu mama lui. Nu vrea să audă de nici un fel de persoană oficială a guvernului, nici de la Serviciul de spionaj, nici de la Casa Albă, nici chiar de preşedinte în persoană. O vrea pe mama lui, doar aşa va fi

convins că ceea ce i se Spune este din partea ei.

— La naiba! exclamă Scofield, lovind înciudat claviatura computerului.

În momentul acela se declanşa o alarmă asurzitoare în toată clădirea. Maşinăria sacră fu cuprinsă de isterie. Bray strigă în telefonul celular:

— Trebuie să plec de aici. Spune-i lui Frankie că am să telefonez cu taxă inversă de la un automat. E mai sigur decât pe celular. Urează-mi noroc, bătrânico!

Scofield ieşi, închizând uşa în urma lui şi străbătu în goană coridorul spre ieşirea din stânga. Apăsă bara transversală, deschise uşa grea şi o închise apoi rapid, aplecându-se şi scoţând micul dop de cauciuc. Auzi strigătele gardienilor care ajunseseră pe coridor. Se certau zgomotos şi Bray înţelese imediat de ce: nici unul nu avea cheia de la biroul lui McDowell. Probabil că orice altă uşă putea fi descuiată uşor, nu însă şi cea a lui McDowell şi, evident, nici a lui Karastos, care comunica cu apartamentul superiorului său. La naiba! îşi aminti Brandon, nu avusese timp să inspecteze camera sau camerele acestuia din urmă, nici seiful din spatele cărţilor. Dar acum n-avea timp să plângă după posibilităţile ratate, trebuia să iasă cât mai repede de aici şi să ia legătura cu Shields. Băiatul lui Montrose! Dumnezeule mare!

Auzi pe cineva strigând:

— Verificaţi scările! Am să-l chem pe Marele Mac şi am să-i spun ticălosului să ne dea combinaţia şi cheia! Dacă izbucnea un incendiu? Ar prefera nătărăul să-şi vadă biroul făcut scrum decât să ne lase pe noi să pătrundem acolo?

— Sparge uşa!

— E din oţel! Şi apoi, ar fi în stare să mi-o reţină din salariu.

Erau tulburări nu numai în familia McDowell, ci şi în fieful lui. Scările. Mai erau încă două în partea aceasta în formă de T a clădirii. Câţi gardieni să fi fost aici şi care din scări va fi verificată prima? Hristoase, probabil că toate deodată! Brandon goni cât îl ţineau picioarele pe treptele de beton, zburând literalmente peste ele şi ţinându-se cu mâna de balustradă. Fără suflu, lac de sudoare şi cu muşchii picioarelor zvâcnind, ajunse la ultimul etaj, acolo pe unde intrase. Făcu o pauză, respiră adânc şi încercă să-şi aranjeze cât de cât salopeta militară.

Paşi! La câteva etaje deasupra, poate trei sau patru şi coborau

rapid. Nu avea de ales, trebuia să iasă din clădire, deşi paznicii alergau în jurul ei. Nu mai avea timp de gândit!

Omul în uniformă albastră îl văzu ieşind din casa scărilor şi alergă spre el.

— Hei, tu! strigă bărbatul greoi, de vârstă mijlocie, scoţând pistolul de la şold.

— Mie să nu-mi strigi *hei, tu!* urlă Beowulf Agate cu o voce care răsună între zidurile incintei precum cadenţa unui marş. *Hei tu,* pot să strig eu la tine.... Sunt colonelul Chaucer din Garda Naţională, Forţele speciale, una dintre cele mai importante firme ale guvernului. Sunteţi conectaţi la sistemul nostru de securitate.

— Ce sunteţi – adică cine? întrebă omul şovăind.

— N-ai auzit, omule? Sunteţi conectaţi la noi pentru că Atlantic Crown produce substanţe chimice strict secrete.

— Dar alarma s-a declanşat abia acum cinci minute…

— Vehiculele noastre de patrulare sunt în permanentă alertă prin zonă.

— O, Dumnezeule…

— Oamenii mei verifică tot complexul. Acum grăbeşte-te, verifică scara de la nord-est, aici nu e nimeni. Eu mă duc să mă întâlnesc cu oamenii mei.

Scofield o porni spre ieşire, dar se mai întoarse o dată spre omul năucit:

— Spune-le tuturor să rămână în interior. Oamenii mei s-ar putea să tragă.

— Dumnezeule!

Brandon se grăbi să iasă din Wichita pe drumuri de ţară şi ajunse la Şoseaua 96, unde spera să găsească un automat telefonic. Când îl găsi introduse o monedă şi dădu de o operatoare care, după un timp în care ar fi putut ajunge cu avionul până la Washington şi înapoi, îi făcu legătura cu Shields, acasă.

— Unde eşti, Brandon?

— Acolo unde nu creşte grâul şi nu muge bivolul, Frankie. Este ora patru dimineaţa şi nu văd câmpia netedă a statului Kansas.

— Foarte bine, vorbim pe linia mea sigură şi nu cred că poţi fi interceptat.

— Sper.

— Totuşi nu menţiona nici un nume.

— Am înţeles.
— Mai întâi – ai găsit ceva?
— Tu ce crezi?
— Antonia mi-a spus că ai plecat la vânătoare şi mi-am dat seama unde te-ai dus, ticălos mincinos ce eşti.
— Ca să răspund la întrebarea dumneavoastră, domnule, cred că am găsit ceva. Şi acum, ce e cu obiectul care lipsea?
— O adevărată nebunie, Bray. Băiatul este cu un ofiţer, un pilot al flotei noastre din Bahrain.
— Şi nu vrea să vorbească cu nimeni decât cu doamna noastră de la armată. Toni mi-a explicat totul. Care e problema?
— Dacă îi pun în legătură, s-ar putea să le semnez condamnarea la moarte. Bahrain este unul din locurile cu tehnica cea mai avansată din lume. Cei de acolo pot să capteze apelurile din eter la fel de repede ca şi noi. Cum să risc să dezvălui locul unde se află?
— Nu face nimic până nu mă întorc, Frankie, am câteva idei. Trimite un avion militar după mine.
— Unde, pentru numele lui Dumnezeu?
— Habar n-am. Sunt pe o şosea la vreo zece kilometri de Wichita.
— Du-te la aeroportul din Wichita şi telefonează-mi. Am să-ţi spun cu cine să iei legătura.

Julian Guiderone, fiul Ciobănaşului, şedea la o masă într-o cafenea de pe Via Veneto din Roma, savurându-şi cafeaua cu lapte de dimineaţă, când celularul lui începu să sune.
— Ciobănaşul, spuse el.
— Wichita a fost compromisă, raportă vocea de la Amsterdam uşor de recunoscut. Nu ştim încă în ce măsură.
— Supravieţuitori?
— Cei doi oameni ai noştri. Nu se aflau la faţa locului.
— McDowell şi Karastos?
— Erau amândoi acasă. Nu au fost implicaţi.
— Ba da, au fost. Ucide-i şi mătură în birourile lor.

19

Imensul portavion USA *Ticonderoga* era de fapt un mic oraş cu magazine, farmacie, restaurante, săli de gimnastică, birouri şi dormitoare – cu unul sau două paturi. Existau de asemenea o mulţime de coridoare, pasaje şi pante abrupte mai multe decât se pot găsi într-o versiune *Star Trek* a Oraşului Chinezesc din San Francisco. Cu cât coborai mai mult sub punte, cu atât încăperile deveneau mai puţin populate. Aici erau mai multe colţuri, cotituri şi locuri greu accesibile decât sus. Două persoane alergau de-a lungul unui coridor cu plafonul jos: un ofiţer de culoare, care trebuia să se aplece foarte des ca să nu se lovească de diversele tuburi şi ţevi şi un tânăr alb, un adolescent bine clădit, cu mâinile bandajate.

— Mai repede! strigă locotenentul Luther Considine, îmbrăcat într-o uniformă de vară şifonată şi destul de murdară.

— Unde mergem? întrebă emoţionat Jamie Montrose.

— Acolo unde ofiţerul de cart şi câinii lui să nu-ţi poată adulmeca urma.

Ajunseră în faţa unei uşi pe care scria *Accesul permis numai persoanelor autorizate.* Considine scoase o cheie, descuie uşa şi o împinse în lături. Intrară într-o mică încăpere cu pereţii albi. În mijloc trona o masă lungă, înconjurată de mai multe scaune, iar într-o parte un ecran mare. Pe masă se afla instalat un proiector.

— Ce-i aici?

— Sala de şedinţe şi informări a piloţilor din cursele strict secrete.

— Şi cum de aţi obţinut cheia, domnule locotenent?

— Ofiţerul de la serviciul de securitate a fost comandantul meu de zbor până când şefii şi-au dat seama că era prea inteligent sau prea orb ca să zboare. Am rămas colegi de cameră: este convins că am o întâlnire intimă cu o frumuseţe neagră.

— Foarte drăguţ din partea lui.

— Da, foarte drăguţ. Dar şi eu am reuşit să-l răscumpăr din cazinoul de la Rhodes.

— Aşează-te pe un scaun şi relaxează-te. Am să apăs pe

butonul ăsta şi afară se va aprinde plăcuţa cu cuvintele: *Nu deranjaţi.*

— Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc, domnule.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, Jamie. Mai bine pune-mă în temă şi nu uita că pot avea neplăceri mari dacă mă păcăleşti!

— Tot ce v-am spus este perfect adevărat, domnule.

— Te cred, îl întrerupse Luther Considine. Te cred pentru că mi se pare de necrezut ceea ce mi-ai povestit, iar tu eşti aşa de tânăr şi eşti fiul unui pilot militar pe care l-am considerat cu toţii cel mai bun în meseria lui. De ce ai minţi? Căpitanul, individul cu patru trese pe mânecă, şeful acestui oraş plutitor, zice că ai fugit din cabina mea pentru că ofiţerul nostru cu informaţiile ţi-a dat ordin să vorbeşti cu Washingtonul.

— Nici nu poate fi vorba! insistă Montrose junior. Tocmai vorbeaţi de păcăleli – ei bine, eu am fost păcălit destul!

— Foarte bine, foarte bine! Să ne întoarcem unde rămăsesem. Ce ţi-au spus cei doi indivizi care s-au prezentat ca fiind din partea guvernului american, la aeroportul Kennedy?

— Nu prea multe... Că mama a fost repartizată într-o operaţie secretă şi în cazul în care ar exista scurgeri de informaţii ar fi bine ca eu să mă aflu în afară de orice pericol.

— Ce poţi să-mi spui despre actele lor de identitate? De fapt, las-o baltă, puteau fi falsificate. Ai crezut ce ţi-au spus ei?

— Ei bine, păreau nişte tipi cumsecade, înţelegeţi ce vreau să spun? Adică se arătau îngrijoraţi şi regretau tot ceea ce se întâmpla; m-au urcat în avion fără să mai trec pe la paşapoarte şi pe la bagaje.

— Nu ai pus nici un fel de întrebări?

— Am pus o mulţime de întrebări, dar nici ei nu ştiau mult mai mult decât mine.

— Şi ce ţi-au răspuns? Considine îl privea atent pe tânăr.

— Păi, mi-au spus că avionul mergea la Paris, ceea ce, evident, citisem şi eu la îmbarcare. Mai departe habar n-aveau. Li se comunicase doar că la aeroportul Orly mă vor prelua alţi doi tipi.

— N-au spus nimic despre mama ta şi despre operaţiune?

— Nu ştiau nimic. În privinţa asta erau sinceri. Am cerut să dau câteva telefoane şi mi-au spus că sunt liber s-o fac. Am telefonat acasă, dar n-a răspuns nimeni, nici măcar robotul. Am telefonat apoi unui prieten apropiat care lucra des cu mama;

operatoarea mi-a spus că numărul s-a schimbat şi că este secret. Atunci am acceptat explicaţia că s-ar afla într-o misiune strict secretă. Dar v-am mai povestit toate astea, domnule locotenent.

— Nu chiar toate, înainte nu mi-ai vorbit de telefoanele astea. Oricum, s-ar putea să vreau să mai aud povestirea ta de câteva ori. Poate reuşesc să descopăr ceva de care să mă agăţ.

— Nu cred că o să găsiţi nimic în plus, domnule locotenent.

— Renunţă la chestia asta cu „domnule locotenent”, Jamie. Numele meu e Luther. S-ar putea ca data viitoare când o să ne întâlnim să fiu doar un marinar oarecare, în mână cu o găleată şi o cârpă de şters pe jos… Colin Powell o să-mi ardă câteva la fund, chiar dacă nu mai sunt un băieţel. E în stare de asta.

— Nu cred că aici e vorba de rasă… Luther.

— O, ce vă ador eu pe voi, ăştia, liberalii albi. De ce n-ai putut să-ţi alegi un drăgălaş de ofiţer alb să-i spui lui toată tărăşenia asta? Este un individ în escadronul meu care ar fi în stare să pedepsească şi un bucătar pentru că are o pată pe şorţ.

— Înseamnă că n-ar fi vrut să mă asculte nici pe mine.

— Te-ai prins. Hai, mai vorbeşte-mi despre telefoanele alea. Mai ales despre cel cu numărul schimbat.

— Era la colonelul Everett Bracket. Se afla la Point împreună cu mama; erau prieteni, el şi soţia lui cu mama şi cu tata. O solicita des pe mama pentru anumite misiuni.

— Cam ce fel de misiuni?

— Este mare bos în Serviciul de informaţii al Armatei. Mama mea are pregătire specială în domeniul tehnologiei de vârf, adică se pricepe la calculatoare şi chestii de astea.

— De ce s-o fi ales tocmai pe ea pentru o operaţiune secretă atât de periculoasă?

— Naiba să mă ia dacă ştiu. După ce a murit tata, el s-a ocupat de mine şi ultimul lucru pe care i l-ar fi cerut mamei ar fi fost să participe la ceva periculos. Nu înţeleg nimic!

— Ascultă-mă cu atenţie, Jamie şi încearcă să-ţi aminteşti. Când ţi s-a transmis de la Washington – prin intermediul directorului tău – că trebuie să te duci la aeroportul Kennedy din New York?

— Într-o vineri, nu-mi amintesc data exactă, dar era înainte de week-end.

— Înainte de asta, încearcă să-ţi aminteşti, când ai vorbit ultima oară cu mama ta?

— Cu câteva zile mai înainte, poate trei sau patru. A fost o convorbire obişnuită. M-a întrebat cum mai merge cu învăţătura şi treburi dintr-astea.

— Şi după aceea n-ai mai vorbit cu ea?

— Nu, n-am mai avut nici un motiv.

— Atunci putem presupune că n-a încercat să ia legătura cu tine în aceste trei sau patru zile?

— Ştiu că n-a încercat.

— De unde ştii?

— La Paris, la aeroport, le-am spus celor doi bărbaţi care mă aşteptau că trebuie să telefonez unui văr care locuieşte acolo pentru că aşa a spus mama. Chestia asta i-a cam descumpănit, dar n-au vrut să mă contrazică, aşa că mi-au dat voie, deşi mi-au suflat în ceafă cât timp am vorbit la telefon.

— Şi?

— Am o cartelă magnetică, una din alea cu care poţi vorbi în toată lumea. Ştiam numărul de cod pentru Statele Unite şi numărul şcolii…

— Chiar le ştiai? îl întrerupse uimit Considine.

— Hei, domnule locotenent, adică Luther, am călătorit şi eu ceva prin lume cu armata, îţi aminteşti? Cei mai mulţi prieteni ai mei, chiar atunci când eram puşti, se aflau în Virginia, acolo unde se află căminul nostru adevărat.

— Aşadar ai telefonat la şcoală, nu unui văr inexistent…

— O, dar Kevin există! Este mult mai mare decât mine şi studiază la Sorbona.

— O familie impresionantă. Dar tu ai telefonat la şcoală, nu?

— Bineînţeles. Olivia era de serviciu la centrală; este bursieră şi între noi s-a înfiripat o… O prietenie, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— O să mă străduiesc… Şi?

— Ei bine, m-a recunoscut imediat şi am întrebat-o dacă mama m-a căutat în ultimele zile – centrala înregistrează apelurile. Mi-a zis că mama n-a telefonat, aşa că eu m-am făcut că vorbesc cu vărul Kevin şi am închis. O să trebuiască să mă scuz faţă de Livie pentru asta.

— Aşa să faci, spuse Considine, masându-şi fruntea cu degetele. Ăsta este alt telefon de care nu mi-ai vorbit până acum.

— Am uitat, dar ţi-am spus de casa aceea mare de dincolo de

poduri, de paznici, de faptul că nu puteam să telefonez nimănui şi că eram ţinut într-o cameră cu gratii la ferestre şi toate celelalte.

— Şi mi-ai spus şi cum ai scăpat de acolo, încuviinţă pilotul, ceea ce a fost o performanţă absolut remarcabilă. Eşti un tip dur, aveai mâinile făcute praf, dar ai continuat să mergi mai departe.

— Nu ştiu cât de dur, dar eram conştient că trebuie să scap de acolo. Aiurelile pe care mi le spunea temnicerul meu, Amet – eu aşa îi spuneam, temnicer – erau total neconvingătoare. Chipurile, nimeni nu ştia cum să mă pună în legătură cu mama. Ce tâmpenie!

— Şi, fără îndoială, cronometrată în ore sau chiar minute, mormăi Luther Considine, sărind brusc în picioare.

— Ce vrei să spui?

— Dacă ceea ce spui e adevărat şi n-am motive să mă îndoiesc de asta, tipii ăia răi trebuiau să te scoată din ţară înainte ca mama ta să intre în acea operaţie secretă; cred că e singurul lucru adevărat din ceea ce ţi-au înşirat.

— Nu înţeleg.

— Este singurul lucru care se leagă, spuse pilotul privindu-şi ceasul. Indiferent în ce este implicată mama ta, chestia îi priveşte direct pe ticăloşii care te-au răpit şi trebuie să fie ceva foarte important.

— Cum aşa?

— Răpirea e un delict grav, iar răpirea copilului unui ofiţer al Armatei repartizat într-o misiune secretă este o treabă de ucigaşi. Te-au luat de la şcoală ca să te scoată „dintr-un laţ” şi te-au băgat în altul, al lor.

— Dar de ce?

— Ca să aibă cu ce s-o ţină la respect pe mama Montrose. Considine se îndreptă spre uşă. Am să mă întorc peste câteva ore. Încearcă să dormi, dacă poţi. Voi lăsa anunţul cu litere roşii aprins, aşa că n-o să te deranjeze nimeni.

— Unde te duci?

— Mi-ai descris foarte bine locul unde te-au ţinut, iar eu m-am plimbat destul de mult prin Bahrain. Am câteva idei în legătură cu „ascunzătoarea” ta; nu există prea multe zone cu vile de felul acesta. Am să iau şi un polaroid cu mine. Poate că avem noroc.

Julian Guiderone se odihnea în avionul personal care îl ducea

acasă, la Bahrain, într-un fel sediul uriaşului său imperiu financiar. Se gândea deja la Bahrain, anticipând plăcerea vieţii de acolo. Manama nu era la fel de incitantă ca Parisul şi nici la fel de civilizată ca Londra, dar dacă exista un loc în lume unde expresia *laissez-faire* să se aplice cu adevărat, apoi acela era Bahrainul. Neamestecul în treburile altora constituia aici o lege, independentă de economie şi de regulile pieţei, mai ales dacă făceai parte dintre cei bogaţi.

Julian avea mulţi prieteni la Bahrain, dar nu foarte apropiaţi; de fapt el nu avea prieteni apropiaţi, căci aceştia ar fi constituit un impediment. Îi plăcea, însă, să dea mici petreceri la care invita membri ai casei regale, bancheri şi regi ai petrolului, care, după părerea lui, erau adevăraţii membri ai caselor domnitoare.

Pager-ul începu să bâzâie, smulgându-l brusc din reverie. Îl scoase din buzunar şi constată alarmat că era chemat din zona 31, adică Olanda. Numărul, ca atare, nu avea importanţă, pentru că era fals. O singură persoană putea să-l cheme de la Amsterdam şi aceasta era Jan van der Meer Matareisen. Puse mina pe telefonul aflat pe birou.

— Mi-e teamă că am veşti foarte proaste, începu Matareisen.

— Totul e relativ. Ce este cumplit în secunda aceasta, poate fi minunat în următoarea. Despre ce e vorba?

— Pachetul pe care l-am trimis spre Orientul Mijlociu via Paris a dispărut.

— Ceee? Guiderone sări atât de brusc în sus, că centura de siguranţă îi intră dureros în abdomen. Vrei să spui că pachetul s-a pierdut? întrebă el înecându-se cu cuvintele. Gemând, apucă centura de siguranţă şi o desfăcu. L-aţi căutat peste tot, aţi făcut cercetări?

— Am pus la treabă cel mai bun personal pe care îl avem. Nici o urmă.

— Mai căutaţi, căutaţi peste tot! Fiul Ciobănaşului gâfâia de furie, în timp ce încerca să se controleze. Între timp, continuă el rar, adunându-şi gândurile, am închiriat barca, barca cea mare, aşa că faceţi curăţenie, curăţenie generală. Daţi drumul şi echipajului, tot echipajul şi trimiteţi-l la baza noastră din Oman, la Muscat. Şeicul de acolo are oamenii lui.

— Înţeleg, domnule. Se va face înainte să se termine această zi.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, mai căutaţi pachetul ăla!

Guiderone trânti receptorul în furcă şi strigă: Pilot!

— Da, *signore?* se auzi din cabina de zbor aflată la numai doi metri de el, vocea celui strigat.

— Cum stai cu combustibilul?

— Avem din belşug. Nu zburăm decât de douăzeci de minute, *signore.*

— Ai destul ca să mă duci la Marsilia?

— Desigur, *signore.*

— Schimbă planul de zbor şi du-mă la Marsilia.

— Imediat, *signor* Paravacini.

Paravacini. Un nume preluat din analele uitate ale familiei Matarese; pentru cei câţiva care ştiau despre ce era vorba, numele acesta avea o rezonanţă aparte, emanând dacă nu chiar teroare, oricum o îngrijorare serioasă. Firma Scozzi-Paravacini, creată prin căsătoria unor membri ai celor două familii, fusese absorbită de alte companii, dar lui Guiderone îi convenea să se folosească de acest nume în unele părţi ale globului. Legendele mor greu, mai ales cele născute în şi răspândite de frică.

Deşi contele Scozzi se numărase printre primele persoane recrutate de baronul Guillaume de Matarese la începutul secolului, ulterior devenise un om de paie. Averea familiei aproape că se topise şi, în aceste condiţii, se pusese la cale căsătoria între una din fiicele lui Scozzi şi fiul bogatei, dar brutalei familii Paravacini.

O dată cu trecerea anilor, familiile Scozzi şi Paravacini, care deţineau domenii uriaşe la numai câţiva kilometri una de alta, pe malul vestitului lac Como din Italia, cândva inseparabile, au început să se înstrăineze. Cu timpul, înstrăinarea s-a transformat în duşmănie. Câţiva funcţionari despre care se ştia că ţin cu familia Scozzi şi s-a crezut că fuseseră angajaţi de familia Paravacini să omoare, au fost lichidaţi, deşi nu existase nici o dovadă împotriva lor. Apoi unul din moştenitorii familiei Scozzi a fost găsit mort, chipurile s-ar fi înecat; trupul i-a fost aruncat afară pe mal de apele lacului Como. Poliţia din Bellagio, de teama familiei Paravacini, cunoscută ca fiind foarte violentă, nu a raportat că toracele cadavrului prezenta o înţepătură ce părea făcută cu un cârlig de spart gheaţa. Autorităţile aveau motive întemeiate să fie circumspecte, pentru că familia Paravacini număra printre membrii ei prelaţi importanţi, chiar emisari ai Vaticanului. În asemenea situaţii trebuia să se acţioneze cu

multă băgare de seamă.

Familia Scozzi îşi vându acţiunile prin intermediul avocaţilor săi, unui alt mare consorţiu italian, Tremonte – o familie bogată de evrei creştinaţi. Familia Tremonte îşi începuse ascensiunea prin uniunea dintre un abil evreu italian şi un romano-catolic la fel de viclean. Şi biserica şi sinagoga au strâmbat din nas, dar generozitatea de care au beneficiat imediat, le-a redus la tăcere.

Cu toate acestea, renumele familiei Paravacini continua să aibă efect în lumea Mediteranei şi mai ales în Italia. Cu un Paravacini nu-ţi puteai permite să te joci, căci riscai să te întâlneşti cu moartea în următoarele ore. *Vigilenţă.* Aceasta era cheia.

Cât despre familia Tremonte, moartea jucătorului de polo din America mai redusese ceva din antipatia faţă de Matarese. Ştiau că putea urma altul la rând.

Ceea ce îl enerva pe Guiderone până la exasperare era, *Beowulf Agate!* Porcul începuse din nou să opereze, aşa cum făcuse şi cu un sfert de veac în urmă! El era creierul din spatele ultimelor cercetări, un creier cu prea multe circumvoluţii care căuta imposibilul. Trebuia oprit, *trebuia ucis,* aşa cum fusese planificat să se întâmple la Complexul Chesapeake. O să dea ordin la Marsilia – *Ucideţi-l pe Alan Brandon Scofield.* Indiferent de preţ!

Avionul F-16 aparţinând Forţelor Aeriene ale SUA decola de la Wichita îndreptându-se spre pista de aterizare aflată la zece kilometri nord de Peregrin View. Un vehicul al CIA îl aştepta pe Scofield şi îl duse până la fosta staţiune de odihnă unde ajunse când soarele răsărea de după munţi. Pe Bray nu-l prea miră faptul că, după ce se salută cu Antonia, auzi o voce cunoscută care venea din bucătărie.

— Sper că ai reuşit să dormi puţin în avion, îi strigă Frank Shields. Dumnezeu mi-e martor că eu n-am închis un ochi! Ticălosul ăla de pilot a reuşit să nu rateze nici una din furtuni în timpul zborului, de la Andrews până aici. Analistul CIA apăru în uşa bucătăriei cu o cană de cafea în mână. Presupun că o să vrei şi tu o cană, adăugă el.

— Îi aduc eu, Frank, spuse Antonia. Tu ceartă-l bine, că o merită. Arată ca naiba. Am fost o proastă.

— Aşa ar trebui să fac, spuse analistul, intrând în living şi

privind salopeta lui Scofield, plină de pete de transpiraţie. Adică să te cert, asta vreau să spun. Ce naiba te-ai îmbrăcat aşa, parcă ai fi din filmele cu Rambo?

— Mi-a fost de folos, Frankie. Dacă aş fi purtat costum şi cravată, aş fi fost spânzurat într-o închisoare din Kansas.

— Te cred pe cuvânt, nu-mi mai explica. Presupun că ai ras deja cei zece mii de dolari pe care i-am aprobat.

— Când ai să vezi ce am adus cu mine, o să înţelegi de ce pretinde prietenul meu de la STASI o sută de mii.

— Totul este discutabil, Brandon, inclusiv materialele capturate în expediţii de recunoaştere.

— Ce limbaj profesionist!

— Oricum, nu asta este prioritatea, continuă Shields pe tonul cel mai serios cu putinţă. Ce facem cu tânărul Montrose? Eu mi-am exprimat rezervele, iar tu ai declarat că s-ar putea să ai nişte idei. Ei, care sunt ideile?

— Foarte simple, spuse Scofield. Ai spus că băiatul este cu un ofiţer – un pilot – aşa e?

— Da, fiul lui Leslie l-a agăţat pur şi simplu în mulţime, la Manama. Este pilot de vânătoare pe *Ticonderoga,* şef de escadron, se numeşte Luther Considine şi are o reputaţie excelentă. Şeful lui îl consideră un tip de mare viitor, candidat la Colegiul de Război.

— Băiatul a ales cât se poate de bine.

— Aşa se pare.

— Atunci vom acţiona prin intermediul lui, spuse Scofield.

— Ceee?

— Se pare că băiatul are încredere în el, aşa că vom discuta cu acest Considine. Fii sincer cu el, nu avem altă posibilitate. Trebuie să-i spui şi lui Leslie că fiul ei este în afară de orice pericol şi se află pe mâini bune, nu se poate altfel.

— Sunt de acord, dar există o problemă. James junior nu e de găsit. A dispărut…

— Ce a făcut?

— Asta este ultima noutate. Nu e sigur; nu cred că a plecat de pe portavion, dar nu-l găsesc.

— Ai fost vreodată pe un portavion, Mijitule?

— Iisuse, ce agasant poţi să fii! Nu, n-am fost!

— Imaginează-ţi oraşul Georgetown, pune-l pe apă şi o să-ţi faci o idee. Junior poate fi oriunde; ar fi nevoie de săptămâni sau

chiar luni ca să-l găsească, dacă este un tip mobil şi fără îndoială că este.

— Dar asta e ridicol! Trebuie să mănânce, să doarmă, să se ducă la baie – până la urmă tot o să-l vadă cineva.

— Nu şi în cazul în care îl ajută cineva, de exemplu un ofiţer care s-a împrietenit cu el.

— Vrei să spui că…

— Merită să încercăm, Frank. Am aflat cu mulţi ani în urmă că piloţii sunt o specie aparte, probabil datorită faptului că stau undeva, sus, deasupra pământului, singuri cu avionul şi armele acestuia. Tatăl lui Junior a fost un pilot de prim rang, decorat post-mortem. Nu ai nimic de pierdut, Frankie. Ia legătura cu acest Considine. Dă-i un telefon.

Nimic nu este perfect, lucru valabil şi în lumea tehnologiei de vârf, mai ales că, o dată perfecţionată, orice tehnologie dezvoltă un alt produs şi mai avansat. Cu toate acestea, comunicaţiile militare prin satelit se apropie de perfecţiune; asta e valabil pe termen foarte scurt. Cheia constă în separarea şi combinarea modelelor de voci în timpul călătoriei lor instantanee pe undele din spaţiu. Exista şi o minusculă marjă de risc, dar ea trebuia acceptată pentru protejarea părţilor implicate.

Locotenentul Considine primise ordin să se prezinte la complexul de comunicaţii al portavionului. Aici a fost pus în legătură cu Peregrin View. Echipamentul electronic sosise cu avionul de la Pentagon. Luther Considine se aşează în faţa consolei, cu căştile pe urechi, la bordul portavionului SUA *Ticonderoga* din Bahrain.

— Locotenent Considine, spuse o voce anonimă aflată la peste zece mii de kilometri distanţă de Golful Persic, numele meu este Frank Shields şi sunt director adjunct al CIA. Mă auzi?

— Da, vă aud, domnule director.

— Voi fi cât se poate de scurt… Tânărul dumitale prieten refuză să vorbească direct cu orice reprezentant al guvernului şi îl înţeleg perfect. A fost minţit prea mult.

— Aşadar, mi-a spus adevărul, îl întrerupse pilotul, fără a-şi ascunde uşurarea. Ştiam eu.

— Ţi-a spus adevărul însă, din motive de securitate personală, nu cred că putem să-i facem legătura cu persoana cu care insistă să vorbească. Va dura câteva zile până când vom asigura un

aranjament mai bun.

— Nu cred că va accepta. În locul lui, nici eu n-aş face-o.

— Aşadar, dumneata ştii unde se află?

— În mod oficial nu. Altă întrebare, vă rog?

— Nu e o întrebare, domnule locotenent, este o rugăminte. Rugaţi-l să vă spună ceva, orice, un lucru pe care să-l ştie numai persoana cu care vrea să ia legătura.

— Când şi dacă îl găsesc, am să-i transmit mesajul, domnule director.

— O să aşteptăm, domnule locotenent. Ofiţerul dumneavoastră care răspunde de comunicaţii are codurile prin care poate ajunge la mine. Sunt numai numere. Nimeni altcineva nu ştie de convorbirea noastră.

— La revedere, domnule, sper să vă pot ajuta.

— Ascultă-mă, Jamie, îi spuse pilotul tânărului îngrijorat. Amândoi şedeau pe nişte lăzi din depozitele de sub punte. Omul părea sincer şi ceea ce spunea se lega foarte bine. Este un fel de guru la spionaj şi trebuie să studieze toate aspectele unei diagrame complicate.

— Nu înţeleg ce spui, Luther.

— Îi este frică să nu cazi într-o capcană. A spus că-ţi înţelege poziţia, în sensul că nu vrei să vorbeşti decât cu mama ta, pentru că ţi s-au spus prea multe minciuni în numele guvernului. A menţionat că este preocupat de securitatea ta şi va face anumite aranjamente sigure înainte de a vă pune în legătură. Se gândeşte la voi amândoi.

— Cu alte cuvinte, aş putea fi o momeală. S-ar putea să nu fiu eu…

— Foarte bine… Unde ai învăţat asta?

— I-am auzit vorbind pe unchiul Ev şi pe mama. Deşi făceau parte din armată, erau adesea repartizaţi în misiuni de contrainformaţii.

— Dumnezeule mare, murmură Considine, înăbuşindu-şi mirarea. Spuneam eu mai înainte că mama ta trebuie să fie implicată în ceva foarte serios, dar cred că e vorba de ceva mai serios decât mi-am imaginat. Lucrează sub acoperire la o misiune foarte dificilă. Jamie, tu îţi dai seama că ofiţerul nostru cu informaţiile a luat legătura cu Washingtonul, a fost trimis apoi la CIA, la Departamentul de Stat şi în cele din urmă la Casa Albă,

chiar la Thomas Cranston care este un fel de umbră a preşedintelui în ce priveşte problemele de securitate. Dacă îţi aminteşti, Cranston este tipul care a garantat că te pune în legătură direct cu Marele Bos!

— Eu nu-l cunosc pe preşedinte, dar o cunosc pe mama. Nimeni nu-i poate imita vocea, mi-aş da seama imediat.

— Asta este tot ce doreşte Shields de la tine: ce ştii tu că s-ar putea să ştie numai ea. Înţelegi? Dacă o să-şi dea seama şi o să fie sigur că eşti cu adevărat cine speri, căci ea va confirma, se poate mişca mai departe. Cred că este rezonabil, aşa cum cred că tot ceea ce se întâmplă are legătură cu cele mai înalte niveluri ale guvernului. Haide, Jamie, dă-mi ceva.

— Foarte bine, să mă gândesc. Montrose junior se ridică de pe ladă şi începu să măsoare cu paşi mari pardoseala de oţel a depozitului. OK, continuă el, când eram mic, vreau să spun când eram mic de tot, mama şi tata mi-au făcut cadou un animal de pluş, un miel, o jucărie din aceea cu care copilul nu se poate lovi. La câteva luni după moartea tatei, mama a vândut casa şi eu am ajutat-o să facă curăţenie în pod; atunci a găsit micuţul miel de pluş şi a spus „Uite-l şi pe Malcomb”.

Eu nu mi-l aminteam şi, cu atât mai puţin numele. Mama mi-a spus că tata şi ea s-au amuzat când l-am botezat Malcomb, pentru că abia puteam să-l pronunţ. Zicea că l-am botezat aşa după un personaj din desenele animate de la televizor. Eu nu-mi mai aminteam, dar am crezut-o pe cuvânt.

— Atunci asta este? Numele jucăriei? întrebă Luther.

— E tot ce-mi vine în minte şi nu cred că mai ştie altcineva de el.

— Poate că e destul. Apropo, te-ai uitat la fotografiile vilei?

— Am notat două care ar putea fi. Nu sunt foarte sigur, dar cred că e una din astea două.

Adolescentul băgă anevoie mâna în buzunar, stânjenit de bandaje şi scoase câteva fotografii pe care i le dădu lui Considine.

— Am să mă uit la ele după ce ajung sus. Apropo, când mă întorc am să te mut.

— Unde?

— Colegul meu pleacă pentru trei zile la Paris, ca să se întâlnească cu nevastă-sa. Colegul lui de cameră are pojar – poţi să-ţi imaginezi aşa ceva, pojar la vârsta lui? În curând escadronul

nostru o să fie condus de puşti de doisprezece ani.

— Eu am cincisprezece şi am luat deja unsprezece lecţii de zbor. Sunt gata să-ţi ofer un solo, Luther.

— Ştii ceva? Acum mă simt mult mai liniştit. Ne vedem mai târziu.

Leslie Montrose se afla într-o cabină cu pereţi de sticlă dintr-o încăpere mare, plină de aparatură electronică. În faţa ecranelor cu cifre şi diagrame se aflau zece operatori, femei şi bărbaţi, toţi experţi în comunicaţii secrete. Acesta era centrul de mesaje internaţionale al MI-6, de unde se trimiteau şi se primeau mesaje din toată lumea. Leslie şedea în faţa unei console telefonice computerizate cu trei receptoare, fiecare având altă culoare: verde, roşu şi galben. O voce de femeie se auzi în cabină:

— Doamnă, vreţi, vă rog, să ridicaţi receptorul verde? Aveţi legătura.

— Mulţumesc.

Leslie ridică receptorul cuprinsă de un val de îngrijorare. Se gândea la tot ce putea fi mai rău.

— Sunt ofiţerul repartizat la Londra…

— OK, Leslie, o întrerupse Frank Shields, nu e nevoie.

— Frank?

— Mi-au spus că hardul ăsta este cât se poate de discret.

— Habar n-am! Singurul lucru pe care-l ştiu e că nu-mi revin de când Waters mi-a spus să mă prezint aici. Nu m-a avertizat că e vorba de tine.

— Nu ştia şi n-o să ştie nici după ce vom termina de vorbit, dacă nu-i spui tu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Frank, ce s-a întâmplat? Leslie Montrose coborî vocea, până la şoaptă. A păţit ceva fiul meu?

— S-ar putea să am veşti pentru tine, dar mai întâi trebuie să-ţi pun o întrebare.

— O *întrebare?* Nu vreau nici un fel de întrebări, vreau veşti de la *copilul* meu.

— Numele de Malcomb îţi spune ceva?

— Malcomb… Malc*omb? Nu c*unosc pe nimeni cu numele de Malcomb! Ce întrebare idioată mai e şi asta?

— Calmează-te, colonele, ia-o uşurel. Gândeşte-te puţin…

— N-am nevoie să mă gândesc, naiba să te ia! strigă Leslie

Montrose în pragul unei crize de nervi. Ce dracu' e Malcomb ăsta şi ce legătură are cu fiul meu? Nu cunosc pe nimeni, n-am cunoscut niciodată pe nimeni... Leslie se opri brusc, cu gura căscată, privind în gol prin peretele de sticlă al cabinei. O, Dumnezeule, şopti ea, este mieluşelul ăla de pluş, jucăria unui copil de trei ani, animalul ăla de jucărie! I-a spus Malcomb după un desen animat...

— E perfect, Leslie, încuviinţă Frank Shields, aflat la peste şase mii de kilometri, în staţiunea de la poalele munţilor. Jucăria unui copil uitată de mult de amândoi până când...

— Până când am găsit-o în pod! strigă Leslie. Eu am găsit-o. Jamie nu-şi mai amintea de ea, aşa că i-am povestit. E Jamie! Ai primit veşti de la el!

— Nu direct, dar este în siguranţă. A evadat, o realizare cu totul extraordinară pentru un tânăr de vârsta lui.

— Hei, e un băiat extraordinar! exclamă mama fericită şi mândră. Poate că nu e prea tare la biologie şi la latină, dar e nemaipomenit la lupte! Ţi-am spus ce bun e la lupte greco-romane?

— Ştim asta.

— O, Dumnezeule, am început să bat câmpii! spuse locotenent-colonel Montrose cu lacrimi în ochi. Scuză-mă, Frank, vorbesc aiurea şi plâng în acelaşi timp.

— Te înţeleg, Leslie.

— Unde este? Când pot să vorbesc cu el?

— În clipa asta se află la o bază din Orientul Mijlociu...

— În Orientul Mijlociu?

— Nu pot risca să vă pun în legătură imediat. N-avem un echipament suficient de sigur care să garanteze confidenţialitatea convorbirii. Îţi dai seama că cei de la care a evadat îl caută peste tot şi nu sunt mai puţin pricepuţi decât noi în mânuirea echipamentelor electronice.

— Înţeleg, Frank şi eu lucrez la computere.

— Aşa mi-a spus şi Pryce.

— Apropo, e un drăguţ. A insistat să mă însoţească aici, dar ştiu că el şi Sir Geoffrey au alte planuri. Se gândeau la o noapte de relaxare la clubul lui Waters. O merită din plin.

— I-ai spus cine eşti de fapt, că nu faci parte din Forţa rapidă de desfăşurare?

— Nu, dar probabil că bănuieşte ceva, căci m-a văzut lucrând

la computere în Belgravia Square. Nu ştiu dacă îşi dă seama de diferenţă sau dacă îi pasă de asta.

— S-ar putea să-i pese. Nu-i place să i se ascundă nimic, în privinţa asta seamănă foarte mult cu Beowulf Agate.

— Nu văd care e problema. O să-i transmiţi lui Jamie că ştiu care e situaţia?

— Sigur că da. Dă-mi un indiciu special, ceva în genul lui Malcomb, ca să ştie că vine de la tine.

— Spune-i că am primit o scrisoare de la profesorul lui de biologie şi că ar face bine să se pună cu burta pe carte, altfel s-ar putea să nu mai fie selecţionat în echipa şcolii.

Leslie Montrose părăsi centrul de mesaje internaţionale al MI-6 şi ieşi în coridorul lung, unde nu se aflau decât două persoane: un gardian înarmat aşezat la un birou şi Cameron Pryce. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Leslie făcu un semn cu capul către gardian şi se îndreptă grăbită spre Cameron. Radiind de bucurie, străbătu alergând ultimii paşi şi se aruncă în braţele lui Pryce şi, ţinându-l strâns, îi şopti la ureche:

— E Jamie! A fugit, se află în siguranţă!

— Asta-i minunat, Leslie! E minunat, de-a dreptul minunat, adăugă el, strângând-o la piept. Cu cine ai vorbit?

— Cu Frank Shields. Au primit vestea acum câteva clipe, dar au trebuit să se asigure – şi s-au asigurat. E Jamie!

— Cred că te simţi uşurată…

— N-am cuvinte să-ţi explic! Brusc, Leslie îşi dădu seama că stăteau îmbrăţişaţi şi se eliberă din braţele lui. Îmi pare rău, Cam, mă comport ca un copil…

— Pentru că fiul tău este în siguranţă, spuse Pryce, înconjurându-i umerii cu braţul. Plângi, Leslie? se miră el.

— Nu sunt lacrimi de durere, prietene, bunul meu prieten.

— Marile bucurii îţi aduc şi ele lacrimile în ochi.

— Da, aşa cred. La fel ca şi marile tristeţi.

Stăteau faţă în faţă, doar la câţiva centimetri distanţă. Cameron îi dădu drumul, făcu un pas înapoi şi îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Îţi mulţumesc, prietene, spuse ea.

— Pentru ce? Pentru că am venit aici? N-aş fi putut să – stau altundeva.

— Şi pentru asta, dar altceva voiam să-ţi spun. Acum câteva

secunde am simţit nevoia să te sărut. Mi-am dorit mult s-o fac.

— Eşti foarte vulnerabilă în momentul acesta, doamnă locotenent-colonel.

— Tocmai de aceea îţi mulţumesc. Pentru că ţi-ai dat seama.

Pryce zâmbi şi îşi luă mâinile de pe umerii ei.

— Pentru moment ai scăpat, dar să nu ai încredere în mine. Nu sunt un călugăr de treizeci şi şase de ani.

— Nici eu nu sunt o călugăriţă de treizeci şi şase de ani… Deşi în ultimii ani cam asta am fost.

— Hai să dezlegăm şarada, cum obişnuim noi, cei de la informaţii…

— O, dar cred că asta mă exclude pe mine…

— Haide, doamnă, am ştiut încă de la complexul din Chesapeake.

— Ce ai ştiut?

— Că faci parte din serviciile speciale ale armatei, la fel ca şi Ev Brackett.

— Cee?

— Sunteţi o unitate de elită, ceea ce englezii numesc Branşa Specială. Mergeţi din loc în loc şi îi descoperiţi pe băieţii răi.

— Cum naiba ţi-ai dat seama de asta?

— Te-ai dat de gol de mai multe ori. Gândeşti ca un spion, adesea vorbeşti ca un spion şi armata nu trimite un ofiţer de comando sau din unitatea de Desfăşurare rapidă la Facultatea de ştiinţa computerelor de la Universitatea din Chicago.

— Asta e chiar nostim, exclamă Leslie Montrose amuzată, dar fără să nege spusele lui. Acum cinci minute, Frank m-a întrebat dacă ţi-am mărturisit şi i-am spus că nu, dar că bănuieşti ceva fiindcă am lucrat la computere la Belgravia. Nu are nimic de obiectat. Spune-mi, m-a dat de gol computerul?

— Nu, e mult mai simplu. Ştiu că există unii de la Pentagon şi de la Langley care consideră că nu este înţelept, dar noi, cei de la CIA şi voi, cei de la Serviciul de informaţii al armatei, lucrăm adesea împreună. Adevărul este că am luat legătura cu un vechi prieten de la Arlington şi mi-a dat informaţii despre tine şi despre Bracket. Unul din noi i-a salvat viaţa celuilalt pe un bulevard din Moscova, dar nu-mi mai amintesc care cui. Oricum, nu contează, n-a avut de ales.

Leslie râdea acum destul de tare pentru ca gardianul de la birou să întoarcă privirile spre ei.

— Agent Pryce, spuse ea, sau chiar agent special Pryce, crezi că putem da banda înapoi ca s-o luăm de la început?

— Cred că e o idee nemaipomenită, colonel Montrose. Propun să începem cu o cină la un restaurant elegant. Şi pentru că fondurile pe care le primesc eu sunt mai mari, îmi pot permite să te invit.

20

Frank Shields îi spuse secretarei sale cu care lucra de peste douăzeci de ani că va lipsi din localitate în următoarele două zile şi că nimeni nu trebuia să ştie unde se află. Lucrul era valabil şi pentru personalul Agenţiei, indiferent despre cine ar fi fost vorba şi ce grad ar fi avut.

— O să folosim legătura din Denver, dacă intervine ceva neaşteptat, îi spusese el femeii de vârstă mijlocie pe care „dispariţiile” şefului n-o mai uimeau de mult.

Secretara îi propuse să ia ea legătura cu doamna Shields ca s-o liniştească în privinţa absenţei soţului ei şi să transmită un ordin pentru avionul care urma să-l transporte pe directorul adjunct la Montreal. Ordinul, strict secret, avea să fie anulat după ce avionul spre Cherokee va decola.

— Ca de obicei, ai acoperit toate bazele, Margaret, spuse Frank Shields. Cred totuşi că ar trebui să verifici legătura din Denver.

— Am verificat-o, domnule. Nimic special de raportat. Eu sun Colorado, pagerul dumneavoastră vă alertează, apelul propriu-zis ajunge în Denver.

— Cred că ar trebui să te propun pentru postul de director.

— Acesta îţi este rezervat, Frank.

— Nu mi-l doresc şi tu te pricepi mai bine la treburile organizatorice… Şi, Maggie, spune-i te rog lui Alice că îmi pare rău că a trebuit să plec astăzi. Mâine sau poimâine sosesc copiii, cu copiii lor; se va supăra rău.

— Asta se va întâmpla abia spre sfârşitul săptămânii, îl corectă secretara. O să te întorci până atunci.

— De unde ştii?

— Alice a telefonat ca să mă roage să-i spun ce ai în agendă. N-aş vrea să par mincinoasă, sper că o să te întorci la timp.

— O să mă străduiesc.

— Chiar te rog.

— Înţeleg că e un ordin.

Shields îşi dublă eforturile de a-i pune în legătură pe cei doi Montrose, mama şi fiul, intervenind la cele mai înalte niveluri,

colaborând cu Geoffrey Waters, cu MI-5 şi cu MI-6. S-a stabilit că mijlocul de transport cel mai simplu va fi şi cel mai sigur. *Ticonderoga* trebuia să patruleze în Golful Piersic între Bandar-e Charak şi Al-Wakrah; când avioanele aveau să vâjâie pe puntea portavionului plecând în tururile lor de recunoaştere, unul din ele urma să se rupă din formaţie şi să zboare spre o bază a Forţelor Aeriene Regale din Loch Torridon, Scoţia. Pilotul avionului va fi locotenentul Luther Considine, iar pasagerul, James Montrose jr.

Entuziasmat, Jamie spuse:

— Am dispărut din vedere! Păcat că nesuferitul ăla de biologie i-a scris mamei. Ce ticălos!

Revederea urma să aibă loc într-un sat, la cincisprezece kilometri nord de Edinburgh. Geoffrey Waters făcuse personal toate aranjamentele pentru echipamentul special de comunicaţii şi nominalizase trei angajaţi ai secţiei MI-5 care să întâmpine avionul american şi să-i ducă apoi cu maşina pe pilot şi pe băiat la un han de la marginea oraşului Edinburgh. Hanul era rechiziţionat de guvern, nici localnicii şi nici turiştii nu aveau acces acolo timp de patruzeci şi opt de ore de la sosirea domnişoarei Joan Brooks şi a fratelui ei John – Leslie Montrose şi Cameron Pryce.

Waters rămase la Londra ca să menţină legătura cu Frank Shields şi cu Brandon Scofield, în vederea studierii noilor materiale descoperite de Beowulf Agate.

Cameron Pryce mai avea şi alt motiv să se afle la bordul avionului care zbura spre Scoţia. Luther Considine aducea cu el fotografiile celor două vile din Golful Persic pe care Jamie Montrose le identificase ca fiind asemănătoare cu casa în care fusese ţinut prizonier. Pilotul obţinuse şi unele informaţii în legătură cu proprietarii celor două vile. Nu fusese deloc uşor. Bahrainul devenea foarte circumspect când era vorba de ascunderea banilor proveniţi din impozite.

Se crease un triunghi clandestin între Londra, Peregrin View şi un sătuc obscur din Scoţia. Informaţiile puteau fi transmise instantaneu şi reprezentau singura modalitate de a pătrunde în strategiile globale pe care clanul Matarese le pusese în mişcare. Faptul că „lucrurile” fuseseră puse în mişcare devenea din ce în ce mai evident.

THE WASHINGTON POST

(prima pagină)
Camera anchetează strategia
sindicatelor organizate

Washington, 23 octombrie. În mod surprinzător, Comitetul antitrust al Camerei Comunelor şi-a îndreptat pe neaşteptate atenţia de la patronat la sindicate, punând sub semnul întrebării influenţa pe care o exercită acestea asupra zecilor de mii de muncitori, fapt ce se soldează cu frânarea creşterii economice.

THE BOSTON GLOBE
(prima pagină)
Electro-Serve fuzionează
cu Micro Ware

Boston, 23 octombrie. Luând prin surprindere industria computerelor, fuziunea celor doi lideri, Electro-Serve şi Micro Ware, va avea ca rezultat imediat pierderea a peste treizeci de mii de locuri de muncă. În Wall Street domneşte entuziasmul, în alte sectoare deprimarea.

THE SAN DIEGO UNION-TRIBUNE
(pagina 2)
Baza navală îşi restrânge activitatea
Mii de angajaţi vor fi disponibilizaţi

San Diego, 24 octombrie. Departamentul Marinei Militare din Washington a anunţat că îşi va reduce în mod drastic operaţiunile şi facilităţile din baza navală de la San Diego, transferând patruzeci la sută din personal la alte instalaţii ale Marinei Militare. Majoritatea angajaţilor civili vor fi disponibilizaţi. Proprietăţilor din Coronado vor fi vândute la licitaţie particularilor.

Se petreceau o mulţime de lucruri, dar nimeni din sectorul particular sau public nu ştia de fapt ce se întâmpla sau, dacă ştiau, toţi păstrau tăcerea.

Întâlnirea dintre Leslie Montrose şi fiul ei se desfăşură aşa cum era de prevăzut. Ochii mamei erau plini de lacrimi, mai ales că-i văzuse mâinile bandajate. James Montrose manifesta un amestec de bucurie şi de uşurare, dar şi de uşoară stânjeneală din cauza

manifestărilor materne.

Cameron Pryce rămase la o distanţă decentă, în umbra barului pustiu al hanului. După ce Leslie îşi eliberă fiul din îmbrăţişare, îşi suflă nasul şi trase de câteva ori adânc aer în piept, înainte de a vorbi.

— Jamie, aş vrea să faci cunoştinţă cu domnul Pryce, Cameron Pryce. Este agent CIA.

— Sunteţi în aceeaşi branşă, nu-i aşa, mami? Mă bucur să vă cunosc, domnule. James jr. Se depărta de mama lui.

— Îmi face mare plăcere să te cunosc, Jamie, spuse Cam ieşind din umbră. Aş putea spune chiar că mă simt onorat, continuă el. Ceea ce ai făcut a fost extraordinar, vorbesc foarte serios.

Cei doi îşi strânseră mâinile cu căldură.

— N-a fost cine ştie ce, domnule, doar când am ajuns în vârful zidului, plin de cioburi şi sârmă ghimpată.

Leslie Montrose îl asculta cu respiraţia tăiată.

— Acolo te-ai rănit la mâini? întrebă Cameron.

— Da, domnule. Dar se vindecă bine. Doctorii de la marină îşi cunosc bine meseria. Apropo, unde e Luther?

— În camera cealaltă, la un telefon „steril”, împreună cu colaboratorii noştri de la MI-5 şi MI-6.

— OK, domnule Pryce. Adolescentul şovăi o clipă, apoi cuvintele se revărsară ca un şuvoi. Poate să-mi spună şi mie cineva ce naiba se întâmplă? De ce s-au petrecut toate astea? Toate minciunile, răpirea mea, faptul că n-am putut să vorbesc cu mama, numerele de telefon schimbate brusc şi trecute la secret, toată aiureala asta? Dar mai ales minciunile! De ce?

— Mama ta şi cu mine o să-ţi spunem tot ce putem. Dumnezeu e martor că o meriţi.

— Ei bine, prima întrebare la care vreau un răspuns – spuse Jamie – fără să vă ofensez în vreun fel este: ce-i cu unchiul… colonelul Everett Bracket?

— Dragul meu, îl întrerupse Leslie, apropiindu-se de el. Am tot încercat să inventez o modalitate de a-ţi spune, dar n-am găsit nici una potrivită.

— Ce vrei să spui, mamă?

— Everett a participat şi el la această operaţiune. Cei din Serviciul de informaţii al Armatei au fost recrutaţi de CIA pentru a asigura protecţia militară. Voia să-l ajut în problema

computerelor, ştii că nu-i plăceau. Din clipa aceea au început telefoanele, telefoanele alea oribile, din toate colţurile lumii. Ai fost răpit, iar dacă eu nu făceam aşa cum mi se poruncea, te-ar fi torturat, te-ar fi ucis.

— Ce porcărie! exclamă Jamie ţinându-şi respiraţia. Şi ce ai făcut, mami?

— Am reuşit să mă stăpânesc, cum nu aş fi crezut niciodată că aş fi în stare s-o fac. Everett s-a comportat extraordinar. S-a dus la Tom Cranston, un vechi prieten de-al lui care lucrează acum la Casa Albă. Cranston ne-a cerut să nu spunem nimănui nimic; Tom urma să rezolve totul de la cel mai înalt nivel. Apoi au avut loc nişte incidente oribile la Chesapeake, care a devenit în ultimă instanţă teren de luptă. Everett a fost ucis, nu mai contează cum!

— O, nu!

— Mi-e teamă că e adevărat, spuse Cameron blând.

— La naiba, nu, nu! Unchiul Ev!

— Acesta a fost cel de-al doilea exerciţiu de autocontrol pentru mine, Jamie. Nu puteam lăsa nici măcar pe domnul Pryce să bănuiască cât eram de disperată. Trebuia să-mi stăpânesc sentimentele şi să acţionez numai prin intermediul lui Tom.

— Mama ta a reuşit foarte bine să-şi ascundă durerea, spuse Cameron pe un ton puţin cam tăios. Dacă n-ar fi făcut-o atât de bine şi mi-ar fi spus de la început, poate că am fi progresat mai mult.

— În ce privinţă? strigă Montrose junior.

— Asta e de datoria mea să-ţi explic, răspunse Pryce, dar pentru că ar dura destul de mult propun s-o lăsăm pe mâine dimineaţă. Toţi şi mai ales tu, tinere, am avut câteva zile grele. Haide să ne odihnim puţin.

— Sunt obosit, dar am atâtea întrebări…

— Nu ai primit nici un răspuns săptămâni întregi, aşa că ce mai contează câteva ore? Ai nevoie de somn.

— Tu ce zici, mami?

— Cred că are dreptate Cam, fiule. Suntem de epuizaţi cu toţii.

— „Cam”, mami? se miră Jamie de diminutiv.

Scofield, Frank Shields şi Antonia stăteau în picioare în jurul mesei din sufrageria mare, plină cu fotografii de la Peregrin View. Filmele pe care le făcuse Bray la Wichita fuseseră developate de

urgenţă, sub supravegherea unei patrule Gamma.

— Fotografiile din setul ăsta, spuse Brandon indicând. Câteva imagini care înfăţişau pagini scrise de mână conţinând nume şi date, fac parte din agenda de întâlniri a lui Alistair McDowell.

— Am să le trimit prin fax secretarei mele pentru a se verifica în amănunţime fiecare persoană. Poate vom avea vreo surpriză.

— Ce sunt astea, Bray? întrebă Toni. Parcă ar fi formule din… matematică sau fizică, treburi ştiinţifice.

— Al naibii să fiu dacă ştiu, răspunse Scofield. Erau în nişte dosare pe care scria *Ecuaţiile coeficientului de grup.* Întotdeauna am crezut că, atunci când cineva se osteneşte să găsească cuvinte cu sensuri ascunse sau ambigue sau încă şi mai rău, să folosească cifre şi simboluri, înseamnă că vrea să ascundă ceva – ceva la care doreşte să aibă numai el acces, dar se teme să introducă datele într-un computer.

— Pentru că de computer nu poţi să fii sigur, spuse Shields, luând câteva fotografii. Chiar şi ceea ce a fost şters dintr-un computer poate să reapară şi să fie citit dacă intervine mâna unui expert.

— Exact aşa am gândit şi eu, zise Bray. O hârtie poţi s-o arzi, dar cu maşinăria asta nu ai ce să faci.

— Nu sunt formule de matematică sau de fizică, spuse directorul adjunct Shields, sunt formule chimice, ceea ce corespunde cu dosarul lui McDowell.

— Cred că e nevoie de o explicaţie, Mijitule.

— Alistair McDowell este inginer chimist, şef de promoţie şi cu un doctorat strălucit. La douăzeci şi cinci de ani devenise un nume în domeniul chimiei. Atunci a pus mâna Atlantic Crown pe el şi i-a promis că-i finanţează cercetările.

— Este un salt destul de mare – dintr-un laborator în fruntea unei companii alimentare, nu, Frank? întrebă Toni.

— Sigur că da, dar au existat motive întemeiate pentru ascensiunea lui atât de rapidă. Cunoştinţele lui ştiinţifice erau dublate de un deosebit talent organizatoric. Beneficiind de o finanţare aproape nelimitată, a reorganizat toată cercetarea. Se pare că se purta ca un dictator în laboratoare – şi că acestea au devenit mai profitabile ca oricând, aşa încât era firesc să ajungă la conducere.

— Există informaţii în literele, cifrele şi fracţiile astea, Mijitule. O simt eu.

— Cred că ai dreptate, Brandon. Am să le trimit chimiştilor noştri să vedem ce descoperă.

— Trebuie să fie variante de coduri care să conducă la nume, organizaţii, ţări…

— Dacă nu sunt, atunci e vorba de cele mai recente produse alimentare sau de conservante, spuse Shields. Dar, întâmplător, cred că tu ai dreptate.

— Şi ce e cu fotografiile astea? întrebă Antonia arătând spre şapte imagini cu echipament tehnic.

— Patru dintre ele înfăţişează o maşină de decodificat ascunsă într-o cutie muzicală, iar celelalte trei sunt ale unui computer. M-am gândit că am putea afla cine le-a produs, pentru a începe cercetările de acolo.

— Pot să-ţi spun că este un computer de la Electro-Serve, care are un aranjament secret şi cu noi. Dacă e vorba de un computer similar, atunci compania a încălcat contractul cu noi. Asta ar putea s-o coste câteva milioane bune.

— La tribunal, Frankie, dar tu ştii că oamenii tăi nu pot să se ducă la tribunal.

— Din păcate ai dreptate, spuse Shields neconsolat. Aşadar, unde mergem?

— Cât mai jos, ne afundăm în murdărie, domnule director adjunct, răspunse Beowulf Agate. Nici un fel de audieri, nici tribunale, nici la Congres nici la Senat. Mergem cât mai jos să scurmăm în mizerie. Vom căuta nume, regiuni, corporaţii ca să aflăm cine e Meduza, craniul sinistru care produce şerpii. Apoi le vom tăia capetele, unul după altul.

— Asta e ceva foarte abstract, Brandon.

— Nu, nu e abstract, Frank. Sunt tot oameni, aşa cum erau şi cei de acum un sfert de veac. Eu şi Taleniekov i-am dibuit atunci, Pryce şi cu mine vom pune mâna pe ei acum… Aşa că, la treabă, află tot ce poţi afla.

— N-am să fac nimic fără aprobări, asta trebuie să-ţi fie foarte clar.

— Nu aşa ne-am înţeles, Frank. Aminteşte-ţi că tu ai venit la mine, nu eu am bătut la uşa ta.

În clipa aceea telefonul roşu, de pe linia sigură, sună. Shields ridică receptorul.

— Da? spuse el, apoi tăcu şi ascultă. Treizeci de secunde mai târziu spuse „Mulţumesc” şi închise. Apoi se întoarse către

Scofield.

— Dacă presupunerile sunt corecte şi eu cred că sunt, ai cu două capete de şarpe mai puţin de tăiat. Alistair McDowell şi Spiro Karastos au murit ieri într-un accident de automobil, în drum spre acasă. Conducea Karastos. Probabil că au fost loviţi de un vehicul mare, pentru că maşina e complet distrusă.

— Probabil? exclamă Brandon. Nu se ştie?

— A fost o acţiune fulger. Poliţia…

— Să se sigileze birourile! strigă Scofield. Să fie sigilate şi să se instaleze oameni de pază pe coridor. Trebuie să punem mâna pe instalaţiile alea!

— Prea târziu, Brandon, spuse Shields calm. La o oră după accident, amândouă birourile au fost curăţate lună.

— Cu permisiunea cui?

— A companiei. Atunci când moare brusc un funcţionar important de la Atlantic Crown, toate efectele din birou sunt scoase imediat.

— De ce? întrebă Scofield furios.

— Spionajul industrial este foarte activ, nu-i o noutate… Atacuri de inimă, crize de tot felul, tumori neaşteptate, toate sunt foarte frecvente. În aceste condiţii, corporaţiile încearcă să se apere.

— Dar asta e o nebunie, Frankie! Şi poliţia?

— Unde e crima? Era o intersecţie de pe un drum secundar, fără martori; dar câteva bucăţi de metal intrate în caroserie indică o posibilă coliziune. Deocamdată este considerat accident.

— Dar şi eu şi tu ştim că n-a fost accident.

— Sunt de acord cu tine, recunoscu directorul adjunct al CIA, mai ales dacă ţinem seama de rapiditatea cu care s-a făcut curăţenie. Ai putea spune că s-a anticipat tragicul eveniment.

— Bineînţeles! Chiar simpla bănuială că ceva nu e în regulă dă dreptul poliţiei să sigileze toate locurile care ar putea avea relevanţă pentru elucidarea crimei.

— Culmea ironiei este motivaţia şi în acelaşi timp dovada crimei cu premeditare. Oare într-adevăr a fost premeditată?

— Tu ce crezi, Frank? întrebă Toni.

— În momentul în care poliţia şi cei de la Salvare au ajuns la locul „accidentului”, conţinutul celor două birouri dispăruse.

— În mai puţin de o oră, spuse Scofield. Ai dreptate. Directorii de la Atlantic Crown nu puteau afla aşa de repede.

— Vârsta îţi ascute spiritul, Brandon. Bineînţeles că noi ştim cum de ştiau ei.

— O, da, sigur că ştim, nu-i aşa? În consecinţă, va trebui să aflăm unde au dus toate lucrurile de acolo.

— Şi cine a dat ordin, sugeră Antonia şi cine a cărat ceea ce era de cărat de acolo.

— Trei întrebări excelente, fu de acord Shields. O să începem imediat să lucrăm la toate trei.

— S-ar putea să fie interesante, spuse furios Scofield.

Sir Geoffrey Waters studie informaţiile furnizate de locotenentul Luther Considine prin telefonul sigur din Scoţia. Un fax oficial, transmis pe un canal curat, urma să confirme informaţiile primite prin telefon. Cum aparatul „tăcea”, ofiţerul din MI-5 se hotărî să nu mai aştepte confirmarea.

Cele două vile din Bahrain aveau o istorie îndelungată în ce priveşte proprietarii lor. Figurau numele unor firme de avocaţi, companii, corporaţii şi conglomerate internaţionale; nu existau nume de persoane. Nici chiar avocaţii din Orientul Mijlociu, dispuşi să coopereze, nu reuşiră să facă nimic. Contractele erau transmise pe cale electronică, iar fondurile pentru achiziţionarea lor expediate incognito din diverse oraşe – Madrid, Londra, Lisabona, Bonn. Transferurile erau efectuate corect, nu necesitau nici un fel de întrebări.

Şi totuşi se descoperi o excepţie extraordinară, extraordinară în sensul că avocatul din Bahrain care intermediase cumpărarea primise un milion de dolari peste preţul de vânzare. Se adăugase un zero nevinovat la un transfer efectuat pe computer. Brokerul din Bahrain, conştient de legile foarte stricte referitoare la fraude, raportase suma suplimentară atât autorităţilor, cât şi expeditorului, un holding obscur din Amsterdam.

Amsterdam.

Bărbatul zvelt, cu început de chelie care lucra în complexul de procesare a datelor la CIA, se ridică de la biroul lui aflat într-o cabină mică şi îşi duse ambele mâini la tâmple. Apoi, se îndreptă clătinându-se spre punctul următor, o cabină la fel cu a lui.

— Hei, Jackson, i se adresă el colegului. M-a apucat iarăşi una dintre migrenele alea. Iisuse, nu mai suport.

— Du-te în hol, Bobby, îţi comut computerul la mine în cabină

şi îl supraveghez. E cazul să te duci la un doctor.

— Am fost, Jackson. Mi-a zis că e din cauza stresului.

— Atunci pleacă de aici, Bobby. Poţi să găseşti o slujbă chiar mai bine plătită în altă parte.

— Îmi place aici.

— Asta-i o aiureală. Haide, du-te, mă ocup eu şi de computerul tău.

Bobby Lindstrom nu se duse în salonul pentru angajaţi, ci ieşi din clădire şi se îndreptă spre un telefon automat fixat pe zidul de beton. Introduse patru monezi una după alta şi formă de şapte ori zero. Se auzi o serie de apeluri, cinci la număr, apoi formă de opt ori zero şi aşteptă.

— Pe recepţie, spuse o voce metalică de la capătul celălalt al firului. Vorbeşte.

— Raportează Vulturul. Două comunicaţii. Ţintele se află în Carolina de Nord, Complexul Peregrin View. Procedaţi în conformitate cu Marsilia. Terminat.

Razele lunii erau estompate de ceaţa de munte care acoperea totul. Pe drumul care urca în pantă spre poarta de la Peregrin View se desluşeau tot mai clar luminile gemene ale farurilor unei maşini. În faţa drugului de oţel care bara drumul de acces spre poartă, se opri un Sedan cafeniu, un vehicul al guvernului cu două steaguri militare pe capotă, însemnele maşinii arătau că aparţine unui general cu două stele.

Din ghereta pazei ieşi un gardian, se apropie de maşină şi privi spre cei patru ofiţeri – un maior, care şofa, un general şi doi căpitani.

— General Lawrence Swinborn, tinere, se prezentă ofiţerul întinzându-i nişte hârtii prin geamul lăsat. Ai aici aprobările de la CIA şi de la Departamentul Armatei.

— Îmi pare rău, domnule, spuse sergentul din Forţele Gamma, trebuie să primim aceste aprobări cu cel puţin douăsprezece ore înainte. Va trebui să daţi înapoi cu spatele.

— Ce păcat, răspunse generalul, înclinând uşor capul spre stânga şi făcând un semn.

Căpitanul aflat pe banchetă, în spatele şoferului, ridică un pistol cu amortizor şi trase; glonţul se opri drept în fruntea paznicului. Văzând că tovarăşul lui se prăbuşeşte, cel de-al doilea gardian ieşi în fugă din gheretă, dar fu întâmpinat cu două

focuri trase de acelaşi căpitan şi tot în frunte, care nu-i dădură răgazul să scoată nici un sunet înainte de a se prăbuşi.

— Coboară, trage cadavrele în tufişuri şi ridică bariera, ordonă generalul.

— Da, domnule!

— Maior, stinge farurile.

— Imediat! *Lawrence* – ce frumos sună.

— Sper să nu fie nevoie să-ţi aminteşti niciodată. Bara de oţel fu ridicată, căpitanii se întoarseră la locurile lor şi maşina porni să urce. Din întuneric apăru un alt gardian care se apropie de maşină.

— Ce naiba e asta? întrebă el. Cine sunteţi?

— Verificarea securităţii, Pentagonul, băiete, răspunse generalul. Presupun că vezi steguleţele.

— Nu văd nimic în întunericul ăsta, dar în regulament nu scrie despre verificarea asta.

— Avem toate aprobările, caporal. Sunt generalul Lawrence Swinborn.

— General sau nu, instrucţiunile spun să aruncăm în aer orice vehicul despre care nu ni s-a spus nimic.

— Se vede că n-ai fost la apelul de dimineaţă, soldat. Unde sunt plasaţi ceilalţi? N-am chef să fiu oprit din nou.

Caporalul zdravăn şi lat în umeri din Forţa Gamma studie atent maşina şi pe ocupanţii ei, se dădu încetişor înapoi, duse mâna dreaptă la şold, unde avea tocul revolverului, îl desfăcu şi cu stânga scoase un radio portativ prins cu o cureluşă de vesta lui de luptă. În aceeaşi clipă văzu pistolul prin geamul deschis.

— La dracu’, nu te priveşte, strigă el ghemuindu-se şi rostogolindu-se repede, în timp ce gloanţele scurmau pământul din jurul lui.

— Vehicul ostil, sectorul trei! Focuri de armă! strigă el în aparatul de radio.

— Faza B! comandă bărbatul care îşi spunea Swinborn. Toţi patru săriră din maşină şi îşi dezbrăcară uniformele, în timp ce caporalul, rănit la piciorul drept, reuşi să se ascundă între tufe, de unde începu să tragă. Cei patru atacanţi se adăpostiră în spatele maşinii. Acum erau îmbrăcaţi în uniforme identice cu cele ale Forţelor Gamma.

— Răspândiţi-vă, ordonă falsul general. Este în perimetrul din dreapta, cam la vreo două sute de metri în susul drumului.

Furişaţi-vă printre copaci, ne întâlnim acolo.

În următoarele clipe se dezlănţui infernul. Jeturile de lumină ale reflectoarelor puternice sfâşiară întunericul ceţos al pădurii. Uniformele – veste de camuflaj – au constituit indiciile în vederea identificării, la vederea cărora armele au fost lăsate în jos.

Auzind focurile răzleţe de armă care aminteau de un război de gherilă, Scofield stinse imediat toate luminile şi le ceru Antoniei şi lui Frank Shields să stea în colţul cel mai întunecos al camerei. Cei doi primiră câte un automat MAC-10 şi Scofield le spuse să tragă imediat dacă văd pe cineva intrând pe uşă sau pe fereastră.

— Tu ce ai de gând să faci, Bray? întrebă Toni.

— Ceea ce ştiu cel mai bine, bătrânico, spuse Scofield, traversând bucătăria şi ducându-se spre uşa din spate, îmbrăcat în salopeta de luptă şi înarmat cu un Colt 45 standard. Se strecură afară şi alergă în pădurea care înconjura vila. Se strecura fără zgomot printre copaci, ca o panteră furioasă care îşi apără vizuina, convins că el era ţinta acelei expediţii. Picioarele şi mâinile îl dureau căci nu mai avea vigoarea de odinioară. Vederea însă îi rămăsese foarte bună, ca şi auzul încă, or acesta era acum cel mai important.

Auzi trosnetul unei crengi uscate şi apoi foşnetul crengilor căzute date la o parte de o gheată. Beowulf Agate se retrase în tufişuri, acoperindu-se cu frunze şi crengi uscate. Ceea ce văzu nu numai că îl uimi, dar îl şi înfurie! Trei siluete îmbrăcate în uniforma de luptă a Forţelor Gamma, dar ce greşeală grosolană! Toţi aveau părul scurt, dar tunsoarea nu era cea a băieţilor din Gamma! Părul de pe ceafă era mai lung şi ieşea de sub beretă, spre deosebire de tunsoarea scurtă caracteristică patrulelor din Forţele Gama.

Scofield rămase nemişcat, în aşteptare.

Din pădure apăru un al patrulea bărbat. Era clar că venea la întâlnire, conform unei înţelegeri anterioare.

— Am strigat că mă duc eu acolo, spuse falsul conducător al Forţelor Gamma, râzând uşor şi i-am trimis pe cercetaşi în sectorul şapte, zona cea mai îndepărtată a complexului. Ţintele noastre sunt în clădirea asta din faţă. E timpul să-i lichidăm. La treabă!

Scofield ridică arma şi trase de două ori, doborând doi dintre atacanţi. În clipa următoare se deplasă rapid cam la zece metri

de locul de unde trăsese. O ploaie de gloanţe trecu prin dreapta lui scrijelind copacii.

— Unde e ticălosul? urlă şeful cuprins de furie.

— Nu ştiu! Dar i-a doborât pe Greg şi pe Willie, strigă cel de-al treilea.

— Gura! Fără nume... E pe undeva pe acolo...

— Unde?

— În tufişurile alea, aşa cred.

— N-a mai tras... poate că l-am atins.

— Dar poate că nu. Hai să-l prindem.

Furioşi, cei doi se aruncară înainte, trăgând orbeşte cu automatele. După mai multe rafale prelungite, se opriră. Tăcere. Scofield aruncă un bolovan greu departe, spre stânga. Focul reîncepu imediat şi Bray aşteptă să se întâmple ceea ce ştia că se va întâmpla..

Unul dintre inamici se opri pentru a-şi reîncărca arma. Scofield trase în cel de-al doilea şi ţâşni printre copaci în momentul în care acesta căzu.

— Aruncă arma! îi porunci Bray bărbatului care ţinea arma în dreapta şi încărcătorul plin în stânga. Arunc-o! repetă el, ridicând siguranţa armei automate, pe care o ţinea în poziţie de tragere.

— Iisuse Christoase, eşti el, nu-i aşa?

— Dacă nu luăm în considerare regulile gramaticale, da, eu sunt el. Dar să ştii că eu am făcut studiile la Harvard, deşi nimeni nu mă crede.

— Ticălos nenorocit!

— Ăsta presupun că eşti tu. Sau ca să spunem altfel, unul din fiii lui Matarese.

Omul îşi scutură piciorul drept, ridicându-l puţin de la pământ.

— Uşurel, spuse Scofield, te afli foarte aproape de lumea cealaltă!

— Mi-a amorţit piciorul!

— N-am de gând să-ţi mai spun încă o dată, lepădătură, Aruncă arma!

— Da, da, imediat! Ucigaşul îşi presă automatul pe coapsa dreaptă, strâmbându-se chipurile de durere în clipa următoare se răsuci brusc împingând încărcătorul în armă. Scofield trase şi omul se prăbuşi.

— La naiba, urlă Beowulf Agate, te voiam viu, târâtură.

O oră mai târziu, situaţia se stabilizase. Cele câteva cadavre fuseseră adunate de pe câmpul de luptă. Scofield zăcea epuizat pe un scaun.

— Te-ar fi putut ucide! strigă Frank Shields.

— Riscurile meseriei, Mijitule. Dar sunt aici, nu-i aşa?

— Într-o bună zi s-ar putea să nu mai fii, nătărău bătrân ce eşti, exclamă Antonia, care stătea în picioare lângă Scofield.

— Ce alte noutăţi mai ai, Frank?

— Avem veşti de la Wichita, Brandon. Conţinutul birourilor lui McDowell şi Karastos a fost expediat cu un avion al KLM. Destinaţia – Amsterdam.

Amsterdam.

21

Limuzina Citroen rula încet pe cheiul din Marsilia sub rafalele unei ploi torenţiale. Întunericul nopţii şi ploaia reduceau vizibilitatea la cel mult zece metri. Farurile se dovedeau nefolositoare, căci lumina lor era înghiţită de ceaţa care venea dinspre Mediterana. Julian Guiderone privea prin geamul masiv.

— Aici sunt depozitele! îi strigă el şoferului acoperind zgomotul făcut de ploaia care răpăia pe acoperiş. Ai o lanternă?

— *Oui, monsieur* Paravacini. Întotdeauna.

— Luminează aici, pe stânga. Căutăm numărul patruzeci şi unu.

— Aici e treizeci şi şapte. Suntem aproape, *monsieur.*

Apăru o clădire mică, iluminată de un bec slab, abia vizibil în ceaţa şi în ploaia de afară.

— Stop! porunci fiul Ciobănaşului, care folosea acum numele rău prevestitor de Paravacini. Claxonează scurt de două ori.

Şoferul făcu cum i se spusese şi imediat uşa garajului se ridică lăsând să se vadă o lumină ceva mai puternică din interior.

— Să intru cu maşina?

— Da, răspunse Guiderone, dar numai atât cât e necesar ca să pot coborî. După aceea ieşi cu spatele şi aştepţi în stradă. Când se deschide din nou uşa, intri să mă iei.

— Este o onoare pentru mine, *monsieur.*

Julian Guiderone coborî din maşină şi îi făcu semn cu capul şoferului să iasă. Maşina porni în marşarier şi ieşi. Uşa coborî încet, închizând garajul. Guiderone rămase pe loc, în aşteptare. La scurt timp, din umbra zidurilor se desprinse Jan van der Meer Matareisen; silueta lui subţire părea şi mai firavă în depozitul uriaş.

— Bine aţi venit, superiorul meu în toate privinţele!

— Pe Dumnezeul meu, exclamă fiul Ciobănaşului, sper că poţi să-mi explici pentru ce m-ai târât aici la ora asta. Este aproape patru dimineaţa şi am avut două zile îngrozitor de obositoare!

— N-am avut încotro, domnule. Informaţiile mele sunt de asemenea natură încât nu pot fi transmise decât personal; e nevoie să stabilim imediat cum vom proceda.

— Aici, în cavoul ăsta rece şi umed?

— Vă rog să mă însoţiţi în biroul meu. De fapt, am birouri în toate clădirile, sunt proprietarul tuturor depozitelor de pe această stradă. Am şi şase dane, pe care le închiriez. Cu acestea îmi acopăr toate cheltuielile.

— Ar trebui să fiu impresionat? întrebă Guiderone, urmându-l pe Matareisen spre un birou cu pereţi de sticlă aflat la zece metri de ei.

— Vă rog să mă iertaţi pentru lăudăroşenia mea, domnule Guiderone. Simt nevoia să primesc mereu confirmarea dumneavoastră, pentru că dumneavoastră sunteţi steaua mea călăuzitoare.

— Am fost, Jan, acum ar trebui să mă priveşti ca pe un simplu consultant.

Intrară în biroul plin de diverse echipamente electronice. Guiderone se aşeză pe o canapea de piele neagră, iar Matareisen la biroul lui.

— Hai să discutăm strategia, căci vreau să mă întorc cât mai curând la hotel.

— Cred că ar trebui să ştiţi, domnule, că acum trei ore şi jumătate dormeam şi eu acasă la mine, pe Keizersgracht, în Amsterdam. Am fost trezit şi am considerat că este necesar să-l scol şi pe pilotul meu şi să venim la Marsilia.

— Ei bine, acum chiar că sunt impresionat. De ce?

— Trebuie să accelerăm programul…

— Cee? Nu suntem gata – dumneata nu eşti gata!

— Vă rog să mă ascultaţi până la sfârşit. S-au petrecut nişte evenimente pe care nu le-am putut prevedea. Avem probleme serioase.

— Beowulf Agate, şopti Guiderone, Spune-mi că e mort! scrâşni fiul Ciobănaşului.

— N-a murit. Unitatea de mercenari a dat greş. Oamenii noştri au murit.

— Ce tot spui? întrebă Julian pe un ton rece, îndreptându-se de spate şi privindu-l fix pe tânăr.

— Încerc să-mi menţin calmul, deşi sunt la fel de furios ca dumneavoastră. Se pare că Scofield nu şi-a pierdut talentele de agent de teren. Vulturul ne-a informat că el singur a lichidat toată echipa.

— Marele porc! şopti Julian răguşit.

— Mi-e teamă că mai sunt şi alte probleme şi de aceea va trebui să discutăm despre cum vom acţiona, spuse Matareisen pe un ton scăzut, dar ferm. Avem certitudinea că Scofield a fost acela care a pătruns în biroul lui McDowell din Wichita, dar nu ştim ce a aflat sau dacă a aflat ceva. Oricum, faptul că l-a dibuit pe McDowell spune foarte mult, iar dacă adăugăm la asta şi veştile de la Londra…

— Ce s-a întâmplat la Londra? întrebă tăios fiul Ciobănaşului.

— Am instalat microfoane în casa Brewster.

— Era necesar? îl întrerupse Guiderone, pe acelaşi ton rece.

— Da, foarte necesar. Lady Alicia a reacţionat violent la tatonările mele, protestând şi spunând că Matarese nu va face niciodată parte din viaţa ei. Mi-a dat clar de înţeles că mai sunt şi alţii care gândesc la fel, cei care şi-au consacrat viaţa şi averea răscumpărării păcatelor strămoşilor lor. Această declaraţie ne-a condus la moştenitorul familiei Scozzi – Tremonte, aşa-zisul play-boy, Giancarlo, care era în realitate avocat internaţional angajat împotriva noastră.

— A fost ucis pe un teren de polo din America. Şi ce-i cu asta? N-au rămas nici un fel de urme.

— Duşmanul dumneavoastră, Beowulf Agate, a fost chemat de CIA. Agate ştia, adică ştie mai mult despre noi decât oricine altcineva. Nu-mi dau seama cum şi de ce a fost recrutat.

— Marele porc! strigă Guiderone.

— De aceea trebuia să ştim ce transpira în casa Brewster din Belgravia. L-am convins pe tâmpitul ei de soţ să acţioneze pentru noi şi în ultimă instanţă s-o omoare, căci tâmpitul a furat câteva milioane. Accidente se pot petrece oricând, dar el a fost un adevărat dezastru, deşi doar pe moment. Am avut grijă de el, n-au rămas urme.

— Divagăm, spuse Guiderone scurt. Aşadar, ai instalat microfoane în Belgravia…

— Au fost descoperite.

— Asta se putea presupune de la bun început. Oamenii care lucrează pentru familia Brewster nu-s proşti şi, pe deasupra, primesc suficienţi bani ca să nu-şi poată permite să fie neglijenţi. O singură greşeală şi un camion întreg de detectoare va fi la uşa lor – ceea ce probabil că s-a şi întâmplat. În detrimentul nostru.

— E ceva mai complicat, dar vă asigur că nici aici nu au rămas urme. Omul care a făcut instalaţia a fost eliminat, postul de

ascultare din Lowndes Street lichidat şi benzile ridicate.

— Te felicit pentru eficienţa dumitale, spuse fiul Ciobănaşului, care cu ani în urmă fusese pe punctul de a se muta la Casa Albă. Dar sunt sigur că mai este şi altceva. N-ai luat avionul în toiul nopţii ca să vii de la Amsterdam până aici doar ca să mă impresionezi cu eficienţa dumitale. Guiderone făcu o pauză şi privirea îi redeveni ostilă. Ai vorbit despre devansarea acţiunii – sunt categoric împotrivă. Există încă multe lucruri de făcut, multe alte operaţii de executat. Nu se poate accepta nici o întrerupere, nici o modificare!

— Cu tot respectul, îmi permit să nu fiu de acord. Datorită eforturilor dumneavoastră remarcabile şi cu ajutorul contribuţiei mele neînsemnate, cele mai importante piese ale eşichierului se află pe locurile lor din Europa, America de Nord şi zona Mediteranei. Trebuie să lovim cât timp maşina noastră mai reprezintă o surpriză, înainte să apară eventualele obstacole.

— Ce obstacole? E vorba de băiat, nu-i aşa, de Montrose jr.

— Acesta a dispărut fără urmă, spuse olandezul repede. Este de domeniul trecutului şi e irelevant. Ce am pierdut? Obedienţa unei mame care nu mai prezintă importanţă pentru noi. Acum se află la Londra împreună cu partenerul lui Scofield, un tip numit Pryce, care beneficiază de o reputaţie deosebită. Pentru a exclude din capul locului orice progres pe care l-ar putea realiza, amândoi vor fi ucişi în câteva zile, poate chiar peste câteva ore; acesta este singurul lucru important pentru noi.

— De ce e important? Nu am nici o obiecţie, dar sunt lucruri pe care nu mi le spui.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule, dar aceste lucruri vorbesc de la sine.

— Ai grijă, tinere, aminteşte-ţi cu cine vorbeşti.

— Îmi cer scuze, dar trebuie să-mi prezint cazul cu toată claritatea… Nu ştim cum a fost descoperit McDowell la Wichita. De unde a aflat Scofield? Tot ce se găsea în biroul lui McDowell a fost expediat la noi. Analiza spectrografică a dosarelor a demonstrat că au fost atinse recent; decodorul la fel şi ştim că s-a făcut o încercare de a se folosi computerul, pentru că asta a declanşat alarma. Ce a aflat Beowulf Agate, dacă a aflat ceva?

— Ce ar fi putut să afle? întrebă Guiderone căzând pe gânduri. McDowell era pe cât de strălucit, pe atât de precaut. N-ar fi lăsat nimic referitor la noi în biroul lui.

— Poate că se simţea mai în siguranţă în biroul lui de la Atlantic Crown. Căsnicia nu-i mergea prea bine, nevastă-sa era o alcoolică geloasă – pe bună dreptate. Vă daţi seama, domnule, pur şi simplu nu ştim!

— Există, evident, anumite scăpări, dar aceasta nu presupune să ne modificăm graficul de acţiune. Ca să obţinem rezultatele pe care le dorim, trebuie să respectăm programările. Ele vor fi puse în practică impecabil, şocurile vor veni succesiv, înaintarea noastră va fi fermă. Nu putem face nici o schimbare.

— Atunci am să încerc să fiu mai clar, spuse nefericit omul de la Amsterdam. Aveţi dreptate, există lucruri pe care nu vi le-am spus pentru că erau ţinute sub control şi nu avea rost să vă deranjez. Când am primit vestea despre felul în care Scofield i-a lichidat pe oamenii noştri, mi-am dat seama că a venit timpul să stăm de vorbă faţă în faţă.

— Ca să mă convingi?

— Ca să vă conving, fu de acord nepotul.

— Atunci străduieşte-te mai mult, Jan, spuse Guiderone alarmat, concentrându-şi atenţia asupra lui. Ai avut realizări remarcabile – s-au făcut paşi uriaşi, sunt sigur de asta. Dă-i drumul, ce nu mi-ai spus şi consideri că este vital?

— Nu-i vorba de un singur lucru, trebuie puse toate cap la cap… E nevoie să ne întoarcem la traulerul din Marea Caraibilor, la căpitanul suedez care a scăpat de acolo şi a ajuns la Porto Rico prin Tortola…

— Da, da, îl întrerupse nerăbdător Guiderone. I-ai trimis o grămadă de bani ca să se întoarcă la Amsterdam, ştiu.

— N-a mai ajuns acolo. În avion l-a recunoscut un om de afaceri suedez, a fost aşteptat de poliţie la aeroportul Heathrow din Londra şi trimis sub escortă la Stockholm, sub acuzaţia că l-a asasinat pe Palme.

— Ghinionul lui, dar ce ne priveşte asta pe noi?

— Va lupta pentru viaţa lui. Ar putea să negocieze pe spinarea noastră.

— Nu ştie chiar atât de mult.

— Ştie destul. A primit ordine, chiar dacă nu directe şi clare.

— Înţeleg. Continuă.

— Înainte să lichidăm postul de ascultare din Lowndes Street, informatorul nostru a transmis postului de control din Londra că Pryce, Leslie Montrose şi un ofiţer de la MI-5 se îndreptau spre

Westminster House...

— Banca familiei Brewster, interveni fiul Ciobănaşului. Dacă îţi aminteşti, ca să-mi deschid drumul acolo, am recurs la acelaşi om care răspundea de conturile lady-ei Alicia, un tip pe nume Chadwick. Am luat de mai multe ori prânzul cu el, dar n-am aflat mare lucru.

— Tocmai de aceea am fost nevoit să-l lichidez, spuse Matareisen calm. Nu ştiam ce aţi discutat, dar mi-am dat seama că nu vor putea face nici o legătură cu dumneavoastră. Omul de la punctul de control din Londra s-a ocupat personal de problemă şi a scos dosarul dumneavoastră din biroul lui Chadwick, A fost un mare noroc.

— Cum aşa?

— Printre alte comentarii ale lui Chadwick era şi următorul: „Dl. Guiderone este deosebit de interesat de familia Brewster din Belgravia. Fără îndoială, alt american bogat care vrea să urce pe scara nobiliară."

— Ticălos nenorocit, spuse Julian, chicotind; apoi deveni brusc serios. Din nou trebuie să-ţi spun că mă impresionează eficienţa dumitale, Jan şi îţi sunt sincer recunoscător. A fost un risc stupid şi inutil din partea mea... dar vorbeşti despre evenimente posibile care nu trebuie să conducă neapărat la consecinţele care te tulbură aşa de tare.

— Înlocuiţi „posibile" cu „probabile". Este o mică diferenţă, domnule Guiderone.

— Nu suficient de mare pentru a întrerupe operaţiunile care sunt acum în curs de desfăşurare. Golful Persic, Mediterana, Marea Nordului – sunt strategii progresive care vor paraliza lumea financiară, tinere prieten. Realizate cu implacabilitatea unei *Gotterdammerung*[2]*!* Va trebui să vii cu un argument mult mai solid, Jan.

— Cred că pot să vă ofer un argument mai solid, dacă îmi mai acordaţi un minut.

— Îl ai.

— Nebunia financiară progresivă de pe pieţele euro-americano-mediteraneene ne avantajează, exact aşa cum am planificat. Analizele economice curente prevăd o pierdere de peste optzeci de milioane de locuri de muncă, care va fi tot în beneficiul nostru, pentru că suntem pregătiţi să umplem acest

[2] Blestemul zeilor (în lb. germană, în original, n.tr.).

gol şi să refacem stabilitatea, noi fiind mentorii ei…

— Foarte bine, Jan, foarte bine! Important este modul în care oamenii receptează acest lucru, nu realitatea ca atare. Vom controla economiile, aşadar şi guvernele din şaizeci şi două de ţări, inclusiv cele şapte oraşe cu cea mai mare influenţă. Scopul nostru va fi atins, obiectivul Matarese va fi realizat! În limitele legii, sau chiar dincolo de acestea. Suntem invincibili!

— Tot nu mă înţelegeţi, domnule Guiderone, strigă Matareisen.

— Ce ar mai trebui să înţeleg? Viitorul planetei noastre?

— Domnule, vă implor, priviţi în faţă realitatea pe care o consideraţi de importanţă secundară, pentru că poate deveni în orice clipă primordială!

— Ce tot bolboroseşti acolo?

— Prin intermediul moştenitorului din Lisabona, un om cu o influenţă uriaşă, egalată numai de viclenia lui…

— Individul care a sechestrat Insulele Azore, cu impozite şi cu toate, alea…

— Da, el însuşi, omul care l-a lichidat pe duşmanul nostru, dr. Juan Guaiardo, la Monte Carlo.

— Da, ce-i cu el?

— Are legături apropiate cu anumite elemente corupte din guvernul spaniol, elemente rămase în mare măsură din armata lui Franco, inclusiv cu spionajul din Madrid. Nu ştia exact ce însemnătate are asta, dar a luat legătura cu mine ieri după-amiază şi mi-a trimis prin fax diverse materiale pe care a putut pune mâna. Sunt înspăimântătoare, l-au speriat şi pe el.

— Cum aşa? Vorbeşte o dată, Matareisen!

— Încerc să-mi aleg cuvintele cu grijă…

— Fă-o mai repede!

— Se pare că, fără ştirea noastră, dr. Guaiardo şi femeia aceea, Brewster, cei care ni s-au opus cu vehemenţă, erau veri primari şi mult mai apropiaţi decât ne-am închipuit noi.

— Aşadar, Armada a obţinut în cele din urmă ceva. Şi ce-i cu asta?

— Dr. Guaiardo, om de ştiinţă şi cercetător şi-a dedicat munca altor scopuri. A alcătuit nici mai mult nici mai puţin decât o schemă genealogică a organizaţiei Matarese începând de la baron, cu numele familiilor, ale companiilor, ale corporaţiilor, ale alianţelor; e ca un fel de arbore genealogic, fiecare entitate

reprezentând o căsătorie sau o naştere care se transformă în altă entitate, până când se finalizează în principalele noastre carteluri.

— O, Hristoase Dumnezeule! şopti fiul Ciobănaşului, frecându-şi cu degetele cutele adânci de pe frunte. Ai spus până când se finalizează – s-a finalizat? Diagrama e completă?

— Nu putem fi siguri. Aşa cum spuneam, moştenitorul nostru a spus foarte clar…

— Chiar dacă ar fi, îl întrerupse Guiderone, respirând adânc, pentru astfel de dovezi este nevoie de luni, poate de ani întregi; totul e de o complexitate copleşitoare, fiecare concluzie poate fi contestată pe cale legală.

— Ştiţi prea bine că lucrul acesta nu este posibil. Numai ideea că o întreprindere ca a noastră ar fi legată cumva de crizele economice care se răspândesc dincolo de frontierele naţionale ar constitui un adevărat dezastru. Dezastrul nostru, domnule Guiderone.

— Marele porc! spuse fiul Ciobănaşului calm lăsându-se pe speteaza canapelei de piele neagră. L-a ucis pe cei care trebuiau să-l omoare şi a descoperit Wichita. Dumnezeule, *cum?* El se găseşte în spatele tuturor acţiunilor! *Din nou!*

The Marblethorpe era un hotel mic şi elegant din New York, folosit ca reşedinţă temporară de către cei mai importanţi „artişti” ai scenei internaţionale – diplomaţi, magnaţi ai finanţelor internaţionale, oameni de stat în activitate sau în retragere care, de regulă, purtau tratative acolo unde părţile interesate nu doreau să fie văzute. *The Marblethorpe* era ideal pentru astfel de ocazii; fusese construit de un multimilionar care căuta confidenţialitate, dar şi confort în Manhattanul supraaglomerat. Hotelul nu-şi făcea nici un fel de reclamă, doar numele îi era trecut în cartea de telefon. În el nu existau camere cu un pat sau cu două paturi, ci numai apartamente. Clienţii nu lipseau niciodată.

— Există o intrare laterală puţin luminată şi o uşă verde, spuse Frank Shields, aşezat pe un scaun tapiţat în roşu, în timp ce Scofield ocolea un birou pe care se afla telefonul. Dintr-unul din dormitoare apăru Antonia.

— Este chiar foarte frumos, Frank, spuse ea, zâmbind. La mijlocul nopţii se transformă într-o cocioabă?

— Sper că nu, căci mulţi oaspeţi ar face stop cardiac – sau mai bine zis, oaspeţii oaspeţilor ar putea avea o criză de inimă.

— O, e o casă de *rendez-vous?*

— Ca să fiu sincer, consiliul de administraţie cam strâmbă din nas când e vorba de ea.

— Atunci ce este?

— Să spunem că aici au loc întâlniri între oameni care, dintr-un motiv sau altul, n-ar trebui să se întâlnească.

— Şi tu cum ai pătruns aici?

— Facem parte din Consiliul de Administraţie.

— Bună treabă. Totuşi mi se pare că preţurile de aici vă depăşesc fondurile.

— Avem un aranjament, ca membri ai consiliului de administraţie, îi verificăm pe clienţi.

— Şi nu plătiţi.

— Mai facem şi altceva, aflăm cine cu cine se întâlneşte; întrucât aceste servicii sunt uneori nepreţuite, nu le putem acoperi din banii contribuabililor.

— Eşti o încântare, Frank.

— Dar de ce la New York? întrebă Toni, întrerupându-l. Dacă oamenii vor să nu se ştie ce fac, există locuri mai potrivite decât acesta: la ţară, pe o insulă ca a noastră, mă rog, multe altele.

— Mi-e teamă că te înşeli, Toni. Este mult mai uşor să te ascunzi într-un oraş mare, supraaglomerat, decât în locurile izolate. Întreabă-i pe băieţii care au fost cu noi în Munţii Apalaşi, sau aminteşte-ţi ce ni s-a întâmplat la Chesapeake şi la Peregrin View, ba chiar pe insula voastră. Pryce v-a găsit pentru că exista o urmă. Într-un oraş aglomerat, urmele se pierd mai uşor şi New York-ul este un astfel de oraş.

— Am să mă mai gândesc la asta, spuse doamna Scofield. Dar de ce suntem aici?

— Brandon nu ţi-a spus?

— Ce să-mi spună?

— Mi s-a părut o idee excelentă şi, pentru că puteam rechiziţiona un loc aici, am pus-o în practică.

— Ce să-mi spună? repetă Toni întrebarea.

— Am vrut să-ţi povestesc aseară, la Peregrine View, dar te-ai culcat în celălalt dormitor.

— Eram furioasă. Un nebun bătrân de aproape şaptezeci de ani se apucă să tragă cu puşca în toiul nopţii. Ar fi putut să te

omoare!

— Dar nu m-a omorât.

— Vă rog să încetaţi amândoi.

— Vreau o explicaţie! De ce suntem aici, Bray?

— Dacă o să te calmezi, o să-ţi spun, bătrânico… New York-ul este unul din cele mai importante locuri pentru finanţele internaţionale, cred că eşti de acord cu asta.

— Şi?

— Finanţele internaţionale sunt esenţiale pentru Matarese, căci asta şi-au propus să controleze, chiar dacă încă nu au reuşit. Apoi, mai există şi un alt element „esenţial” în operaţiunile lor, pe care eu îl ştiu pentru că Taleniekov şi cu mine l-am identificat, am trăit cu el şi era cât pe-aci să ne pierdem capetele pentru că l-am descoperit…

— Eram şi eu acolo, bărbate.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că ai fost, căci fără tine amândoi am fi fost morţi. Dar ce spuneam se petrecuse înainte să te găsim pe tine, când i-am luat pentru prima oară urma lui Matarese, până în Corsica.

— Despre ce e vorba, pentru numele lui Dumnezeu? explodă Shields.

— Ei, Mijitule, doar ţi-am spus!

— A, da, da, acum îmi amintesc. De asta suntem aici. Îmi pare rău, Toni, numai că Bray este atât de… Atât de melodramatic, iar eu sunt aşa de obosit.

— Spuneţi-mi o dată! strigă Antonia.

— Şefii clanului Matarese nu dezvăluie niciodată filialelor sau, dacă vrei, discipolilor săi, insuccesele pe care le au. Se poartă de parcă n-ar vrea să admită că sunt în vreun fel vulnerabili, pentru că dacă ar face acest lucru ar putea fi daţi în vileag.

— Şi?

— Ei bine, vezi tu, fetiţo, Wichita s-a dus, este deja istorie, o licărire pe un ecran de radar. Dar aş putea paria pe toate conturile mele că discipolii nu ştiu nimic despre asta.

— Ce ai face?

— Încetează, Frankie. Eşti mult mai bătrân decât mine, de aceea nu mai ţii minte ce ţi-am spus ieri.

— N-am mai auzit până acum chestia asta cu conturile tale.

— Draga mea Toni, am să mă dau drept unul din marii mahări din organizaţia Matarese, sosit de curând de la Amsterdam, care

pare să aibă un rol important în această organizaţie. Am să le spun tuturor celor cu care voi discuta, în secret, că Wichita s-a terminat, s-a dus, nu mai există.

— Dar cine sunt ăştia? Cu cine ai de gând să discuţi?

— Cu câţiva preşedinţi, trezorieri, funcţionari executivi şi şefi ai consiliilor de administraţie ai tuturor acelor companii şi corporaţii care au organizat fuzionări şi alte asemenea afaceri simpatice. Avem o listă de treizeci şi opt de astfel de persoane de aici şi din Europa. Unul dintre ei trebuie să se dea de gol.

— Să admitem, interveni Shields, dar ce facem dacă iau legătura cu Amsterdamul?

— Asta e următoarea mişcare, am să le spun că s-ar putea ca Amsterdamul să fie următoarea Wichita şi că sfatul meu este să stea cât mai departe de Amsterdam.

— Şi o să te creadă, Bray?

— Iubita mea, Taleniekov şi cu mine am petrecut ani de zile perfecţionându-ne talentele tocmai pentru astfel de ocazii. Pe Dumnezeul meu, sunt sigur că or să muşte momeala!

La Loch Torridon, în Scoţia, era dimineaţă; fereastra micuţei sufragerii a hanului dădea spre câmpiile scăldate în rouă ce se terminau la poalele dealurilor înverzite. La una din mese se aflau Leslie Montrose, fiul ei, Cameron Pryce şi Luther Considine, locotenent-major în Marina SUA. Se dăduseră deja toate explicaţiile, atâtea câte puteau fi oferite.

— Ce nebunie! exclamă pilotul.

— Asta este ceea ce s-a întâmplat, replică Pryce.

— Crezi că ar trebui să mă bag şi eu în chestia asta? întrebă Considine.

— Probabil că nu. Oricum aprobarea de a lua şi tu parte vine de la o persoană cu care nimeni n-o să îndrăznească să stea la discuţii.

— O, înţeleg, interveni pilotul. Directorul acela adjunct de la CIA cu care am vorbit. Un domn pe nume Shields, dacă nu mă înşel.

— A, nu, ăsta e mic.

— Atunci cine?

— Tânărul dumitale prieten peste care ai dat din întâmplare la Manama.

— Jamie? făcu Considine uitându-se la tânăr. Ce naiba ai făcut,

măi băiete?

— Fără tine, Luther, probabil că aş zăcea acum în vreun puţ părăsit din Bahrain. Ai tot dreptul să ştii. Şi poate că atunci când ai să ajungi amiral ai să mă ajuţi şi pe mine să intru în Marină sau în corpul de aviatori ai Marinei, ca tatăl meu.

— Nu ştiu dacă trebuie să-ţi mulţumesc sau să-mi iau cât mai repede tălpăşiţa de aici! Toată treaba asta mă depăşeşte. O conspiraţie mondială care plănuieşte să pună mâna pe jumătate din finanţele globului…

— Şi pe restul, locotenente, îl întrerupse Leslie Montrose. Prin corupţie şi teroare, aceasta e lozinca lor. Fiul meu şi cu mine n-am fost decât nişte pioni în planul de asasinare a unui om care cunoaşte istoria clanului Matarese şi ar putea să-i depisteze, eventual, pe membrii lui actuali.

— Mata şi mai nu ştiu cum. Ce vrea să însemne asta, colonele?

— Este un nume, Luther, răspunse Pryce, un corsican ale cărui idei originale au devenit cartea de căpătâi pentru un monopol internaţional cu mult mai puternic decât mafia.

— Aşa cum spuneam, chestia asta mă depăşeşte.

— Nu numai pe dumneata, locotenente, spuse Leslie. Nimeni dintre noi nu este pregătit pentru aşa ceva; nu există nici un plan care să contracareze acţiunile lor. Fiecare din noi face ce poate pentru a-i combate în limitele noastre de acţiune, sperând că bunul Dumnezeu îi va face pe cei care se află deasupra noastră să ia deciziile corecte.

Considine dădu din cap consternat.

— Şi acum ce facem?

— Acum aşteptăm instrucţiuni de la Frank Shields, răspunse Cameron.

— De la „pelerinul” ăla?

— Nu, s-au mutat la New York.

— De ce la New York?

— Scofield a elaborat un scenariu şi speră să ţină! Oricum, merită să încerce. Geof Waters aplică aceeaşi strategie în Anglia, lângă Londra.

— Stai puţin, spuse ofiţerul negru, ai cărui ochi străluceau de curiozitate. Trebuie să înţeleg şi asta? Cine e Scofield, ce fel de scenariu şi cine este Waters din Londra?

— Reţii amănuntele cu foarte mare precizie şi uşurinţă, remarcă Leslie.

— Când ai de citit câteva duzini de diagrame la o înălţime de zece mii de metri te obişnuieşti să le reţii, doamnă colonel.

— Ţi-am spus, mamă, o să ajungă amiral.

— Mulţumesc, Jamie, dar tu s-ar putea să fii trimis la un centru de detenţie pentru minori.

În momentul acela sună telefonul instalat de MI-5. Cameron Pryce ridică receptorul.

— Da?

— Aici Waters, vorbesc de la Londra, telefonul este verificat. Ce mai faceţi?

— Suntem cam debusolaţi, dar tu?

— Şi eu. Încercăm să punem la punct strategia lui Beowulf Agate aici, dar va dura o zi sau două, asta dacă nu se infiltrează careva. Oricum, telefonul ăsta e „curat”.

— Ne faci tot felul de mici favoruri, spuse Cam. Ce doreşti de la noi? Unde vrei să ne ducem?

— Pilotul vostru este prin apropiere?

— Stă chiar lângă mine.

— Întreabă-l dacă poate să zboare cu un avion la mică înălţime şi să aterizeze la un punct fix.

Pryce îl întrebă.

— Pot să zbor cu orice obiect care decolează de pe pământ, mai puţin cu o navă spaţială, deşi cred că m-aş descurca şi cu asta.

— L-ai auzit?

— Foarte clar şi sună foarte bine. În două ore va ateriza la Loch Torridon un avion cargoristol, cu două motoare, total reamenajat. Trebuie să vă urcaţi cu toţii în el.

— Şi unde mergem?

— Veţi primi instrucţiunile în plic sigilat şi le veţi deschide după ce decolaţi, în momentul indicat pe plic.

— Asta-i o aiureală, Geof!

— E ideea lui Beowulf Agate al vostru, băiete. Vorbea de nu ştiu ce radar.

Marsilia, ora 5:30 dimineaţa. Primele raze de soare luminau portul încă adormit. Echipele de docheri se îndreptau spre cheiuri; ici, colo răsuna zgomotul maşinilor. Jan van der Meer Matareisen se afla în biroul lui; uşurarea pe care o simţise la plecarea lui Julian Guiderone îi fu întunecată de veştile de la

Londra.

— Ai vreo explicaţie pentru această incompetenţă crasă? întrebă el pe un ton sever.

— Mă îndoiesc că altcineva s-ar fi putut descurca mai bine, răspunse o voce feminină din Anglia, voce cu accent aristocratic.

— Asta nu avem de unde şti.

— Eu sunt sigură şi îmi displace atitudinea ta.

— Nu, zău.

— Nu eşti nici politicos şi nici drept, Jan.

— Îmi pare rău, Amanda, lucrurile sunt foarte încurcate…

— Să vin la Amsterdam să te ajut?

— Nu sunt la Amsterdam, sunt la Marsilia.

— Dar ştiu că voiajezi, dragul meu. Ce cauţi la Marsilia?

— Am fost nevoit să vin aici.

— Din cauza lui Julian, nu-i aşa? Cred că pentru el Marsilia este a treia sau a patra casă. Mie îmi displace. Oamenii care au venit să se întâlnească cu el sunt de-a dreptul grosolani.

— Te rog să nu-mi aminteşti de relaţia ta cu…

— Fosta mea relaţie cu… Şi de ce nu? Nu ţi-am ascuns niciodată nimic… Şi aşa ne-am cunoscut, dragul meu.

— Poate că peste o zi sau două…

— Nu-l lăsa să te aiurească, Jan! Este un tip oribil; nu se gândeşte decât la el.

— Aşa trebuie să fie. Îl înţeleg. Oricum, sunt obligat să-i dau o explicaţie. Două eşecuri unul după altul sunt pur şi simplu inacceptabile.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti…

— Nici nu trebuie, spuse Matareisen, căruia începuse să-i tremure mâna. Mă refeream la ce ziceai mai înainte. Ce s-a întâmplat? Cum au dispărut Pryce şi cu Leslie?

— N-am spus că au dispărut, am spus că au plecat.

— Cum?

— Cu avionul, evident. Când sursa mea din Tower Street mi-a comunicat că sunt la un han dintr-un loc numit Loch Torridon, la nord de Edinburgh, am luat legătura cu cel pe care-l numeşti Controlul din Londra şi i-am transmis informaţia. Mi-a mulţumit şi a spus că asta e tot ce-i trebuie.

— Nu are voie să-mi telefoneze, ţinem legătura prin intermediari. Ţi-a spus?

— Bineînţeles că…

— Atunci, pentru Dumnezeu, vorbeşte!

— Nu mi-ai dat posibilitatea până acum. N-ai făcut decât să ţipi la mine, te porţi foarte urât.

Olandezul îşi ţinu pentru o clipă respiraţia şi se linişti.

— Foarte bine, Amanda, ce a spus Controlul din Londra?

— Este un bărbat cu totul remarcabil.

— Ce ţi-a spus?

— Mi-a spus că până a intrat el în legătură cu hanul din Loch Torridon, cei patru oameni plecaseră.

— Patru?

— Patru americani. Un frate cu sora lui, înregistraţi sub numele de Brooks, un ofiţer de marină negru şi un adolescent. Nici unul din cei doi nu a fost înregistrat cu vreun nume, din dispoziţia domnului Brooks.

— Maica ta Hristoase, ăsta e tânărul Montrose! L-au dus cu avionul în Scoţia.

— Ce tot spui acolo?

— Nu contează. Ce mai este?

— Controlul din Londra a aflat că au fost duşi toţi patru la aeroport. Aşa că s-a dus şi el acolo, dar oamenii lui plecaseră cu mai puţin de o oră înainte de venirea lui la bordul unui avion bimotor.

— O, Dumnezeule!

— E momentul să remarc că omul tău de la Londra şi-a dovedit calităţile. Mi-a spus să-ţi transmit, în cazul în care încă n-aţi luat legătura unul cu altul, că a găsit planul de zbor al avionului.

— Ce destinaţie are? întrebă repede Matareisen, cu fruntea brobonită de transpiraţie.

— Mannheim, Germania.

— Incredibil! exclamă olandezul cuprins de panică. Au depistat Uzinele Verachten, ramura Voroşin! Cu ani în urmă... Cu mai multe generaţii... Au izbutit! Completează toată schema!

— Jan...?

La capătul celălalt al firului Matareisen trântise receptorul în furcă.

22

Avionul bimotor, construit pe la sfârşitul anilor ’40, se îndrepta spre sud-est pe deasupra Mării Nordului. Pilotul, Luther Considine, se uită la ceas şi se întoarse către Pryce, care şedea lângă el.

— Nu-mi place să te văd pe locul ăla. E timpul, Cam, mai zise el întinzându-i lui Pryce plicul sigilat.

— De ce nu-ţi place? întrebă Cameron, deschizând plicul şi scoţând din el două plicuri mai mici. Am făcut duş azi-dimineaţă.

— Dacă mă apucă vreo durere de stomac, ai să poţi s-o pilotezi pe bunicuţa asta?

— Eu am să te ţin de frunte în timp ce vomiţi, iar tu ai să-i spui lui Jamie ce să facă. Uite! Îi întinse un plic pilotului. Ăsta e pentru tine.

Cei doi bărbaţi deschiseră plicurile cu instrucţiuni care le erau adresate. Considine vorbi primul, pentru că instrucţiunile lui erau mai scurte.

— Măi, măi, măi! mormăi el, verificând aparatele de zbor, mai ales vitezometrul, altimetrul şi ceasul fixat pe meridianul Greenwich. Aruncă apoi o privire spre harta înrămată de deasupra panoului de comandă.

— Vom executa o coborâre rapidă, doamnelor şi domnilor, peste aproximativ două minute şi treizeci de secunde, spuse el tare întorcând capul spre Leslie şi spre fiul acesteia, aflaţi pe scaunele din spate. Nu vreau să vă sperii, dar vă sugerez să vă ţineţi de nas şi să forţaţi aerul să vă iasă din urechi. Repet, nu e nici un motiv de îngrijorare.

— Am fost în mai multe misiuni dar, exceptând cazul când eram întâmpinaţi cu foc de armă, n-am mai suportat aşa ceva. De ce execuţi această manevră? întrebă Leslie.

— Mamă, taci, te rog! Luther ştie mai bine ce trebuie să facă.

— Ordin, doamnă colonel, tocmai l-am citit… Prindeţi-vă centurile cât mai strâns.

— Am să-ţi explic mai târziu, strigă Pryce în momentul în care Considine se angaja în coborâre cu motoarele mugind. Ordinele care îi erau destinate aparţineau fără îndoială lui Brandon Alan

Scofield, alias Beowulf Agate:

> Dragă gorilă, îţi vorbeşte comandantul tău. Intrăm acum în operaţiunea Bocceaua lupului. Iartă-mi jocul de cuvinte cu numele meu.
>
> Pilotul tău va coborî la o altitudine la care nu va putea fi depistat de radarul cel mai apropiat, notat la el ca Vector 22. Planul vostru de zbor include oraşul Mannheim, din Germania, care este destinaţia voastră, dar el va schimba cursul şi se va îndrepta spre Milano, Italia. Când veţi ajunge la sol veţi fi întâmpinaţi de câţiva din prietenii mei de odinioară. Sunt nişte oameni minunaţi, deşi s-ar putea să nu fie îmbrăcaţi chiar după revista *Gentlemen's Quarterly.* Ei cunosc toate drumurile clanului Matarese de pe lângă Bellagio şi din preajma lacului Como. Cheia este numele Paravacini, una din companiile Scozzi-Paravacini, de mult date uitării.
>
> Folosindu-te de vechii mei prieteni şi de informaţiile pe care or să ţi le dea, vei începe să te infiltrezi în familia Paravacini. Ticăloşii sunt tot acolo – sunt sigur, familiile ticăloase sunt totdeauna foarte rezistente. Vei fi obligat să găseşti o altă cale de a ajunge la Matarese. Îţi sugerez să faci ceea ce fac eu şi băieţii lui Waters din MI-5, adică să spui că Amsterdamul este discreditat sau că va fi în curând.

Avionul se redresa din coborârea forţată şi toţi respirară uşuraţi.

— Şi acum ce facem? întrebă Pryce.

— Rămân la o altitudine de o sută, cel mult o sută cincizeci de metri deasupra nivelului mării până ajungem în Alpi; apoi o iau pe ruta cea mai joasă până în spaghetti-land. Cine a vectorizat planul ăsta de zbor a ştiut ce face. L-ar putea angaja traficanţii de droguri.

— Şi după aceea ce faci?

Considine se uită la Cam.

— Nu ştii? Nu scrie în instrucţiunile tale?

— Nu.

— Sunt detaşat temporar de la flotă la voi.

— Pentru ce?

— Presupun că pentru orice veţi avea nevoie. Ştiu să pilotez

avioane, poate că la asta s-a gândit marele bos.

— Bine ai venit la bord, pilot, spuse Pryce. Ai recomandări excelente din partea tinerei generaţii.

— Tocmai asta mă cam deranjează. Luther vorbea încet şi studia indicaţiile aparaturii de bord. Ne-am zbătut atâta să-l scoatem pe băiat din necazul ăla din Bahrain şi acum îl băgăm iarăşi într-o zonă periculoasă. Mă simt oarecum răspunzător pentru el. E un băiat tare bun.

— Nu pot să-ţi dau nici un răspuns, locotenente. Nu m-am gândit la asta, ceea ce înseamnă că sunt un ticălos. Am să iau legătura cu Shields şi cu Waters imediat ce aterizăm.

Cameron nu fu nevoit să telefoneze la Londra sau la New York, căci la Milano îi aştepta un nou set de instrucţiuni adresate locotenent-colonelului Leslie Montrose. Uimită, Leslie îi mulţumi ofiţerului american de marină care îi dăduse plicul sigilat cu însemnele ambasadei SUA din Roma.

— Am sosit cu avionul acum o oră, doamnă colonel, îi explică ofiţerul. Numele meu este Olsen, sunt căpitan în corpul de pază al ambasadei; plicul s-a aflat în permanenţă asupra mea.

— Am înţeles, domnule căpitan şi vă mulţumesc.

— Cu plăcere. Ofiţerul salută şi se îndepărtă.

— Este de la Tom Cranston, spuse Leslie, traversând pista alături de Pryce şi de fiul ei, în timp ce Considine se ocupa de avion.

— Asta explică de ce vine de la ambasada din Roma, spuse Cam. Securitate maximă, Casa Albă şi canalele de comunicaţie ale Departamentului de Stat. Eşti cineva, doamnă.

— Sunt impresionat, mami.

— S-ar putea să nu fii prea mult timp. O să te întorci la avion, Jamie. S-au făcut toate aranjamentele ca să te întâlneşti cu cei doi fraţi Brewster în Franţa. Tom spune că vei fi în deplină siguranţă, nimeni nu va şti unde te afli.

— Of, mami! strigă fiul, oprindu-se brusc. Nu vreau să mă duc în Franţa!

— Hei, linişteşte-te! E spre binele tău, spuse Pryce cu calm şi fermitate. Sunt sigur că înţelegi. Nu cred că ţi-ar face plăcere să te trezeşti din nou în Bahrain sau în alt loc asemănător.

— La naiba, sigur că nu, dar avem cincizeci de state, de ce să nu mă duc undeva acasă? Şi de ce cu doi oameni pe care nu-i

cunosc?

— Poate că n-o să-ţi vină să crezi, dar eşti în pericol mai mare în SUA, singur sau chiar însoţit de mama ta, decât în Europa.

— Este vorba de legătura cu cei doi Brewster – interveni Leslie. Deplasare rapidă, avion particular, distanţe scurte, control total. Nici un fel de aeroport supravegheat, nici un fel de informatori şi turnători de la Pentagon, CIA sau de la Serviciul britanic de informaţii, care să raporteze zborurile sau ordinele strict secrete.

— Dar cine sunt oamenii ăştia de care vă este aşa de frică? întrebă tânărul Montrose. Vorbiţi despre ei de parcă ar fi nişte psihopaţi atotputernici!

— Nu eşti prea departe de adevăr, spuse Pryce, numai că sunt nişte nebuni geniali şi foarte, foarte puternici. Dar nu atotputernici. Încă nu.

— OK, OK, mormăi nemulţumit Jamie, dar cine sunt indivizii ăştia, Brewster?

— Nu sunt indivizi, fiule. Sunt un frate şi o soră posibile ţinte pentru aceşti dementi. Serviciul britanic de informaţii vrea să excludă posibilitatea de a se lua prizonieri în viitor. Eşti în aceeaşi situaţie cu ei.

— Da, numai că uneori englezii sunt cam încrezuţi, înţelegi ce vreau să spun?

— Da, dar nu un tânăr englez care a fost primul la cursul de sudură, răspunse Cameron.

— La ce anume?

— La sudură. Vrei cumva să-mi spui că la şcoala aia scumpă din Connecticut la care mergi tu nu aveţi ore de sudură?

— Nu, la ce bun?

— Roger Brewster spune că a simţit nevoia să înveţe o meserie, la fel ca alţi copii care nu au avut şansa lui.

— Serios? Nu glumeşti?

— Nu glumeşte deloc, Jamie, spuse Leslie. Şi este şi campion la lupte, la fel ca tine.

— Asta mai lipsea. Să fiu pus la pământ de un englez.

Luther Considine venea grăbit spre ei.

— Suntem gata de îmbarcare în cinci minute, Junior, spuse el, apropiindu-se de cei trei.

— Ştiai de asta, nu-i aşa, Luther? întrebă Jamie.

— Trebuia să ştiu, băiete, eu sunt şoferul, ai uitat?

— Am alimentat şi am primit un plan de zbor nostim; o să fie interesant. Ţi-am cumpărat un aparat de fotografiat, pentru că n-ai să mai ai ocazia să călătoreşti cum vei călători acum.

— E în siguranţă?

Ochii lui Leslie trădau nelinişte.

— În siguranţă deplină. Chiar dacă se opresc amândouă motoarele, suntem destul de jos ca să planăm şi să aterizăm cu bunicuţa noastră pe un câmp sau pe o şosea.

— Şi unde vă duceţi? întrebă Pryce.

— N-o să-ţi vină să crezi, dar n-am voie să-ţi spun nici măcar ţie.

— Cine a hotărât?

— Casa Albă. Vrei să ne contrăm?

— Nu cred că aş câştiga.

— Sigur că nu. Apropo, valizele tale sunt la bagaje. Haide, tinere, trebuie să ajungem pe pista şapte şi nu avem nici măcar dreptul de tracţiune la sol. S-ar spune că suntem ca şi inexistenţi.

Mama şi fiul se îmbrăţişară scurt, dar cu duioşie, iar James Montrose jr. alergă să-l ajungă din urmă pe pilotul care păşea grăbit spre avionul său.

„Cei câţiva prieteni de odinioară” ai lui Brandon Scofield se dovediră a fi un bătrânel de vreo şaptezeci şi cinci de ani. Călătoria până la locul de întâlnire cu acesta fu foarte sinuoasă şi începu în momentul în care ajunseră la terminal. Acolo se auziră strigaţi de o voce:

— *Signore, signora!* Din umbra unei uşi de la un depozit de marfă apăru un tânăr de vreo optsprezece ani care se îndreptă spre ei.

— *Che cosa?* întrebă Cameron.

— *Capisce italiano, signore?*

— Nu prea bine, n-am mai vorbit de mulţi ani.

— Eu vorbesc puţin engleză – *abbastanza.*

— Asta-i bine. Ce este?

— Vă duc la Don Silvio. Repede!

— La cine?

— La Signor Togazzi. *Rapido!* Urmaţi-mă!

— Bagajele noastre, Cam.

— O să mai aştepte… Şi tu la fel, fetiţo. Stai!

— Ce s-a întâmplat?

— Cine este acest Togazzi, acest Don Silvio? Şi de ce trebuie să te urmăm?

— O să-l vedeţi.

— Pe cine?

— Trebuie să spun – ăă… Beu… oh, lup?

— Lup? „Wolf”, Beu… o, wolf*? Vrei* să spui Beow*ulf?*

— Da, exact aşa!

— Hai să mergem, Leslie.

La capătul parcării aeroportului, tânărul deschise portiera unui mic Fiat şi le făcu semn lui Pryce şi Leslie să se înghesuie pe bancheta din spate.

— Te simţi bine? întrebă Cameron, căruia îi cam pierise suflul din cauza mersului rapid pe pistă. Trebuiau să evite mereu alte maşini care ţâşneau din locurile lor de parcare.

— Cum reuşesc italienii să construiască maşini atât de mici? Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, află că mă striveşti.

— Mie mi se pare chiar plăcut. Cred că am să cumpăr o maşină dintr-astea cât mai stau pe aici şi am să angajez un şofer ca să ne plimbe.

— Da, chiar că n-avem altceva de făcut decât să ne plimbăm cu maşina.

Şoferul conducea rapid cotind brusc pe străzile oraşului extrem de aglomerat.

— Cred că mi-a rupt două coaste.

— Vrei să te examinez?

— Nu, vreau să-i spui idiotului ăstuia să meargă mai încet.

— *Lento, ragazzo, piacere lento!*

— *Impossible, signore. Don Silvio impaziente*… O să schimbaţi *machina foar*te curând.

— Ce spune?

— Spune că nu poate să meargă mai încet pentru că acest Don Silvio nu are răbdare. Şi a mai spus că o să schimbăm maşina.

— Asta va fi o adevărată binecuvântare, oftă Leslie.

A fost şi n-a fost. Maşina era mai mare, dar şoferul, un bărbat de vârstă mijlocie, cu ochelari de soare şi cu plete se dovedi mai agresiv la volan decât celălalt. O dată efectuat transferul, nu se schimbară nici un fel de saluturi şi nu fu rostit nici un nume. Şoferul făcu un slalom rapid pe străzile oraşului ajungând la

ieşirea spre autostradă. O luă spre nord; săgeţile indicatoarelor rutiere indicau Legnano, Castellanza şi Gallarate. Cameron recunoscu drumul – ducea spre Bellagio, pe malul lacului Larius, cunoscut sub numele de lacul Como.

După aproximativ jumătate de oră, ajunseră în vechiul sat transformat o dată cu trecerea timpului într-un oraş care-şi mai păstra aerul medieval. Străzile înguste şerpuiau în urcuşuri şi coborâşuri abrupte, printre dealurile care încadrau lacul maiestuos. De o parte şi de alta a străzilor înguste se înşirau case pe jumătate de piatră, pe jumătate de lemn, majoritatea având două sau trei etaje. Arătau ca nişte fortăreţe miniaturale, aşezate una deasupra celeilalte.

— Oricum, este mult mai confortabil, deşi la fel de periculos, spuse Leslie Montrose, lăsându-se pe umărul lui Pryce când maşina coti brusc şi începu să urce o pantă. E un automobil cam ciudat, nu-i aşa?

— Ai dreptate, spuse Cam, privind înjur. Exteriorul nu te lasă să ghiceşti ce este în interior.

Maşina părea o rablă trecută prin nenumărate accidente, cu caroseria şifonată şi vopseaua sărită. Ai fi crezut că este o piesă de muzeu, dar asta până în momentul în care intrai în ea. Interiorul era tapiţat cu o piele fină de culoare havan, iar în faţa banchetei din spate se afla un bar din lemn de mahon, bine asortat. Exista şi un telefon, fixat pe o consolă din lemn de mahon. Geamurile, din sticlă reflectorizantă, nu lăsau să se vadă în interior. Toate acestea dovedeau că proprietarul vehiculului aprecia confortul, dar nu dorea să atragă atenţia asupra maşinii.

Şoferul, la fel de ciudat şi tăcut, conducea grăbit pe o pantă abruptă. În scurt timp ieşi din tunelul format de case în lumina strălucitoare a soarelui de după-amiază, pe un platou, într-o parte se vedeau mai multe câmpuri şi păşuni pe care păşteau vaci şi oi şi în cealaltă câteva case izolate. O luară la dreapta şi porniră pe un drum paralel cu imensul lac Como. Leslie nu se putu abţine să nu exclame:

— Îţi taie respiraţia, pur şi simplu! Este unul din puţinele locuri de pe lume care arată în realitate la fel de frumos ca şi în ilustrate.

— Bună remarcă, spuse Cameron, aşa este.

În acel moment soarele orbitor se sfărâmă în mai multe pete dezordonate de lumină şi umbră. Părăsiseră drumul principal şi o

luaseră pe un drum neasfaltat, tăiat prin pădure, într-o parte şi în alta se înălţau arbori uriaşi. Călătorii nu vedeau nimic altceva decât trunchiuri groase, iederă, frunziş abundent şi tufişuri care păreau impenetrabile. Şoferul reduse viteza căci în faţă apăruse o mică clădire de ciment şi o barieră care bara drumul de acces. Din ghereta de ciment ieşi un bărbat îndesat purtând pe umăr o puşcă de vânătoare.

Paznicul îi făcu semn din cap şoferului, bariera fu ridicată şi maşina îşi continuă drumul. Brusc, în faţa ochilor apăru silueta unei case mari, fără etaj. Părea că se întinde departe, spre liziera pădurii şi că se pierde printre copaci. Clădirea era construită tot din piatră şi lemn, materiale caracteristice pentru Bellagio, care respingeau razele soarelui.

Leslie şi Cameron coborâră din maşină şi fură imediat întâmpinaţi de un alt paznic cu arma pe umăr.

— Vine cu eu, spuse el într-o engleză stricată. Cei doi îl urmară pe omul înarmat în susul potecii, admirând acoperişul verde închis al casei care era nu numai adăpostul lui Don Silvio Togazzi, ci şi ascunzătoarea lui.

Omul le făcu un semn cu capul îndemnându-i să urce cele câteva trepte care duceau spre o imensă uşă dublă. El scoase un mic instrument din buzunarul de la pantaloni care activă uşa: partea dreaptă se deschise şi dădu la iveală un al treilea bărbat, care purta la şold un toc uriaş de revolver, fixat într-o curea lată, trecută peste îmbrăcămintea lui de muntean. Individul, mai înalt decât Pryce, avea o construcţie atletică. Studiindu-l, Cameron trase concluzia că acesta era bodyguardul numărul unu al lui Don Silvio. Dar de cine sau de ce anume îl păzea? Şi ce rost aveau toate aceste manevre menite să şteargă orice urmă de legătură între Togazzi şi oaspeţii lui? Precauţie? În fond, cine era Togazzi?

Instrucţiunile lui Scofield vorbeau despre „mai mulţi prieteni de demult” – evident, nişte bătrânei care supravieţuiseră acelor vremuri de restrişte şi îl cunoşteau pe Matarese. Acum se dovedea că era vorba de un singur om, ale cărui acţiuni aduceau mai mult cu cele ale clanului Matarese decât cu ale unui duşman al acestuia.

Cam şi Leslie fură conduşi prin camera mare, întunecoasă, fără ferestre, cu mobilă simplă, cu un şemineu mare şi cu pereţii îmbrăcaţi în lambriuri de lemn. Ajunseră la o arcadă care se

deschidea spre alte încăperi ale casei. Intrară într-un fel de cabană de munte din bârne – mobilată doar cu strictul necesar. Cel de-al treilea paznic le arătă spre o uşă din fundul încăperii şi spuse:

— *Avanti.*

Pryce o deschise şi îi făcu loc lui Leslie. Amândoi rămaseră muţi de uimire după ce trecură pragul încăperii. Veranda, care nu avea mai mult de doi metri lăţime, era de douăzeci de ori mai lungă. Partea dinspre lac era acoperită cu obloane veneţiene verzi, unele deschise, altele închise, ceea ce crea un joc de lumini şi umbre. Prin cele deschise se putea admira lacul Como, cu munţii care se înălţau pe fundalul albastru intens al cerului. Parcă pentru a contrabalansa această vedere superbă, pe verandă erau instalate mai multe telescoape ultramoderne.

Receptară timp de câteva secunde toată această frumuseţe, după care descoperiră surprinşi silueta unui bătrân care şedea în semiîntuneric în faţa unui oblon deschis, pe un fotoliu de pai împletit. Înfăţişarea lui anulă toate speranţele pe care şi le pusese Cameron în prietenii de odinioară ai lui Scofield.

Don Silvio Togazzi era îmbrăcat într-un costum de în de un galben pal, purta pantofi dintr-o piele extrem de fină şi o cravată bleu pal, combinaţie achiziţionată, fără îndoială, de la cel mai elegant magazin de pe Via Condotti. Bătrânul italian nu era în pas cu moda din *Gentleman's Quarterly,* dar s-ar fi aflat fără îndoială pe coperta revistei editată la sfârşitul anilor '20 sau la începutul anilor '30.

— Vă rog să mă iertaţi, tinerilor, spuse bătrânul şi chipul lui smead, bronzat, se lumină de un zâmbet, dar am o rană mai veche la coloana vertebrală care acum mă supără. Şi pentru că veni vorba, a fost provocată de Bayohlupo – aşa îi spuneam noi, Bayohlupo.

— Bayohlupo… Beowulf… aş*a este*, domnule? întrebă Pryce.

— Exact. Cuvântul englezesc Beowulf nu ne spunea nimic. De fapt… nici nu era englezesc.

Leslie făcu un pas înainte.

— Sunteţi foarte amabil că aţi acceptat să ne primiţi, domnule Togazzi, spuse ea.

— Da şi vă mulţumesc că nu-mi spuneţi Don Silvio. M-am săturat de numele ăsta. Filmele voastre americane şi televiziunea au denigrat în aşa hal cuvântul „don", încât toată

lumea crede că dacă ai un „don” înaintea numelui eşti neapărat mafiot. O aiureală!

— Cred că o să ne înţelegem, spuse Cameron aplecându-se în faţă şi strângând mâna bătrânului. Putem să ne aşezăm?

— Nu-i nevoie să cereţi permisiunea mea pentru asta. Staţi jos.

Cei doi îşi traseră câte un scaun alb de pai împletit şi se aşezară în faţa lui Togazzi pe veranda îngustă.

— Ce-aţi discutat cu Brandon Scofield, domnule? Ca să intrăm direct în subiect, am să vă spun că mi-a transmis un mesaj în care afirma că o să ne ajutaţi.

— Pot să vă ajut, signor Pryce. Am fost cu avionul la Roma, la ambasadă. Brandon mi-a vorbit pe larg pe unul din canalele acelea care nu pot fi interceptate…

— Aşa sperăm noi, îl întrerupse Cameron.

— Nici signor Scofield şi nici eu nu suntem nişte proşti, tinere. Aşa cum se spune, n-am venit cu pluta. Am vorbit scurt, folosind coduri şi metafore la care recurgeam înainte şi ne-am înţeles perfect unul pe altul, aşa cum puţini oameni ar fi fost în stare.

— Domnul Pryce mi-a spus că este vorba de mai multe persoane, spuse Leslie. Îi aşteptăm şi pe ceilalţi?

— N-ar avea nici un rost, signora colonel, nu vor veni. Mai există doi oameni foarte în vârstă care mi-au spus mie tot ce ştiu, dar nu vor veni să dea ochii cu voi.

— De ce? întrebă Leslie.

— Aşa cum spuneam, sunt oameni foarte bătrâni, *signora,* mai bătrâni decât mine şi nu doresc să fie amestecaţi în conflictele din trecut care le-au provocat atâta suferinţă. Dar asta n-are importanţă, informaţiile de care aveţi nevoie au fost scrise.

— Dar dumneavoastră sunteţi dispus să ne ajutaţi, spuse Cameron.

— Eu am amintirile lor şi, pe deasupra, alte motive.

— Am putea să ştim care anume? întrebă Leslie.

— Nu este nevoie, ştie Bayohlupo.

— Dar el nu este aici, spuse Cameron.

— Înţeleg. V-am tratat într-un mod cu totul neobişnuit şi nepotrivit. Probabil că vă întrebaţi de ce nu ne-am întâlnit oriunde altundeva, într-un parc, într-un hotel sau într-o cameră din Milano.

— Într-adevăr!

— Nu mă cunoaşteţi, aşa că pot să spun orice şi, pentru că fac uz de numele de Scofield, vă gândiţi că îmi închipui că o să acceptaţi tot ce spun.

— Cam aşa ceva, spuse Pryce.

— Şi acum vă întrebaţi… cine este acest om?

— Mi-am pus deja întrebarea asta.

— Corect. Vă gândiţi că s-ar putea să nu fiu ceea ce par, ci un mesager fals cu acces la anumite informaţii speciale, la anumite nume.

— Nu mă pot împiedica să gândesc astfel, indiferent cât ar fi de nepotrivit.

— Bineînţeles că nu puteţi gândi altfel. Nu vă puteţi debarasa de ce aţi învăţat. Aşa cum a spus Brandon, sunteţi foarte buni, iar dumneata poate cel mai bun din CIA în clipa de faţă.

— Sunteţi sigur că aşa v-a vorbit acel Scofield pe care îl cunosc eu? întrebă Cameron, înăbuşindu-şi râsul, apoi continuă: Ştiţi de unde vin. Vă rog să ne spuneţi ce motive aveţi să ne ajutaţi. Daţi-ne un motiv credibil.

— Nu pot decât să vă spun adevărul.. Bătrânul italian se ridică cu greu de pe scaun şi se îndreptă spre unul din telescoapele roşii, care se deosebea de celelalte, căci deasupra tubului gros avea un instrument circular negru. Italianul se opri, îl mângâie şi se întoarse apoi spre Pryce şi Leslie:

— Aţi auzit de familiile Scozzi şi Paravacini?

— Da, răspunse Cameron, au deţinut împreună uzinele Scozzi-Paravacini, până când s-au certat şi s-au despărţit.

— Nu e vorba numai de ceartă, signor Pryce. E vorba de sânge, de sângele vărsat de Paravacini ca să-i oblige pe Scozzi să iasă din asociaţie şi să poată ajunge la Matarese. Fraţi şi fii au fost asasinaţi, funcţionari executivi au fost cumpăraţi sau şantajaţi, manipulaţi pentru a ajunge eroi ai unor incidente care i-au compromis şi i-au obligat să demisioneze. Asociaţia Scozzi-Paravacini era bolnavă, boala a măcinat-o pe dinăuntru şi până la urmă a distrus-o.

— Cred că înţeleg unde vreţi să ajungeţi, spuse încet Leslie. Aţi fost foarte apropiat de familia Scozzi.

Bătrânul râse încetişor.

— Sunteţi foarte perspicace, doamnă colonel, deşi „apropiat” nu e termenul cel mai potrivit. Eu sunt un Scozzi, ultimul membru al familiei Scozzi.

— Dar numele dumneavoastră este Togazzi, protestă Cameron.

— Ce contează un nume? Poţi să-i spui trandafirului lalea, dar el tot trandafir rămâne... Trebuie să ne întoarcem cu multe decenii în urmă – înainte să înceapă asasinatele. Ucigaşii nu vor fi niciodată găsiţi, deoarece familia Paravacini are multă influenţă la Roma şi la Milano, ba chiar şi la Vatican. Pentru că mama îi dispreţuia, dar se şi temea de ei, m-a trimis în Sicilia, la un văr de-al ei, ca să mă ştie în siguranţă. Am stat un timp la el, apoi am fost trimis la Roma, tot sub numele de Togazzi, numele vărului ei, ca să nu fiu descoperit.

— Acolo l-aţi cunoscut pe domnul Scofield? întrebă Leslie Montrose.

— Draga mea, cât eşti de tânără! Don Silvio chicoti şi apucă telescopul. Asta s-a întâmplat mult mai târziu, după ce mi-am terminat studiile universitare.

— Eraţi deja în spionajul italian? întrebă Pryce.

— Da, în Servizio Segreto. Am fost angajat imediat ce am terminat universitatea, cu ajutorul câtorva prieteni din Palermo, cu relaţii sus-puse. Am intrat în Servizio Segreto cu un singur gând, o adevărată obsesie: să cercetez afacerile familiei Paravacini, ceea ce m-a condus, evident, la Matarese. Atunci i-am cunoscut pe Scofield şi pe Taleniekov. Aveam aceleaşi preocupări; ca să le câştig încrederea, le-am spus povestea mea, aşa cum v-o spun acuma vouă. Evident, puteţi verifica totul discutând cu Brandon. Dar nu de aici. Aici nu avem echipamente de comunicaţii care să vă garanteze secretul convorbirilor.

— Nu va fi necesar, spuse Cameron.

— Aşa cred şi eu, zise Leslie.

— Şi aici, în Bellagio, nu ştie nimeni cine sunteţi de fapt?

— *Dumnezeule,* nu. Sunt *un sicilian* foarte bogat, a cărui avere îi asigură respectabilitatea în provinciile de nord. Bătrânul atinse, de fapt mângâie din nou telescopul.

— Vreau să vă arăt ceva. Haideţi, veniţi să vă uitaţi amândoi.

Leslie şi Cam priviră pe rând prin telescopul bătrânului. Văzură o vilă mare de pe malul lacului Como, înconjurată de pajişti bine îngrijite, un debarcader şi un iaht ancorat lângă el, fântâni arteziene, bărbaţi şi femei mărite atât de mult încât păreau că se află la treizeci de metri, nu la câţiva kilometri.

— Frumoasă locuinţă, spuse Pryce, dându-se înapoi şi

întorcându-se spre Togazzi. Cui aparţine?

— Este reşedinţa Paravacini. Cu acest telescop pot să văd şi, dacă vreau, chiar să fotografiez pe oricine intră sau iese de acolo.

— Sunteţi un om cu totul deosebit, Don Silvio, spuse Cameron. Apropo, faptul că nu vă cheamă Togazzi nu poate fi descoperit?

— Silvio Togazzi este înregistrat în mod legal – sau mai bine zis înserat – în registrul naşterilor din Palermo, iar botezul confirmat de Biserica Mântuitorului, o bisericuţă de ţară, la sud de localitatea Cafala. Documentele par la fel de „autentice” ca cele tăiate din registre.

— Cine v-a conferit titlul de „don”? întrebă amuzat Pryce.

— Când cineva angajează o mulţime de oameni ca să cureţe pământul şi să construiască locuinţe, când este extrem de generos cu familiile locale, când organizează diverse serbări şi sponsorizează biserica, titlul de „don” vine de la sine. Dar destul despre mine. Veniţi înăuntru să vă dau tot ce am adunat pentru voi.

— Vă rog să-mi iertaţi curiozitatea, făcu Leslie Montrose, dar aţi pomenit că rana de la coloana vertebrală se datorează faptului că agentul Scofield nu a reuşit să vă prindă când aţi sărit de la un balcon. Incidentul acesta a fost legat de acţiunea dumneavoastră comună împotriva lui Matarese?

— Nu prea, doamnă colonel. Femeia la care mă aflam era căsătorită cu un comunist fanatic, atât de pasionat de munca lui, încât nu prea îi mai dădea atenţie soţiei. Am încercat doar să umplu un gol… Haideţi, informaţiile vă aşteaptă.

23

Pe o stradă aglomerată din New York care intersecta bulevardul Madison Avenue, trei poliţişti îndepărtară indicatoarele temporare cu inscripţia: Parcarea interzisă. Trei limuzine se năpustiră imediat să ocupe spaţiul liber. Prima se postă în faţa uşii verzi de la intrare, căci aparţinea Hotelului Marblethorpe; celelalte două se opriră vizavi de ea. În cele trei automobile se aflau oameni înarmaţi care îl urmăreau cu privirile pe bărbatul ce ieşi din maşina aflată lângă uşa verde, însoţit de un bodyguard. Uşa hotelului se deschise şi apăru un poliţist; acesta dădu din cap şi cei doi oaspeţi ai hotelului fură primiţi înăuntru. Poliţia din New York ştia cine sunt cele două personaje.

Bărbatul aflat sub protecţia lor era de înălţime medie şi părea să aibă în jur de cincizeci de ani. Când îşi scoase pălăria şi mantaua de ploaie în holul mic al hotelului, se văzu că era îmbrăcat cu un costum scump, aşa cum poartă înalţii funcţionari executivi. Era palid şi ochii îi fugeau în toate direcţiile de frică.

— Unde naiba mergem? întrebă el morocănos.

— Ascensorul este în hol, pe stânga, răspunse poliţistul care-l întâmpinase.

— Mulţumesc, tinere, transmite-i salutări şefului.

— Am să-i spun chiar eu, domnule. Suntem în misiune specială şi nu răspundem decât în faţa lui.

— Ai în faţa dumitale o carieră frumoasă, tinere. Cum de cheamă?

— O’Shaughnessy, domnule.

— Nici nu-mi vine să cred că fac ceea ce fac, spuse omul de afaceri în timp ce se îndrepta spre ascensor. Vine un oarecare – cică de la Amsterdam – iar eu sunt *convocat* să mă întâlnesc cu el. Exact cum îţi spun, *con-vo-cat!* Cine naiba se crede?

— Ceilalţi spun că ştie despre ce este vorba, Albert, răspunse omul care făcea pe bodyguardul. *Ştie absolut tot.*

— Poate că a venit la pescuit, spuse Albert.

— Dacă e aşa, atunci ştie unde sunt peştii cei mari. Băieţii de la bănci şi din servicii vor să se întâlnească cu tine după ce discuţi cu acest William Clayton…

— Fără îndoială că e un nume fals, îl întrerupse Albert.

Nu exista nimeni cu numele ăsta pe listele pe care le am eu.

— Nu poţi avea o listă completă, Al, nimeni dintre noi nu are aşa ceva. Ascultă ce spune şi nu-i da nici o informaţie. Fă aşa cum fac şi alţii, arată-te nevinovat şi surprins.

Uşile ascensorului se deschiseră; cei doi bărbaţi intrară în cabină şi avocatul apăsă pe cele patru cifre care formau codul etajului, aşa cum i se spusese.

— Scoate-ţi pardesiul şi pălăria, Stuart, adăugă Albert Whitehead, funcţionar executiv la firma Swanson & Schwartz de pe Wall Street, una din cele mai importante firme de brokeri.

— Acuma da, fu de acord avocatul care se numea Stuart Nichols. N-am vrut să le scot înainte de a mă convinge că poliţiştii ăia sunt de partea noastră.

— Asta-i adevărată paranoia.

— Nu, sunt experienţe din trecut. Am fost procuror militar la Saigon şi foarte mulţi din cei în uniformă ar fi vrut să mă vadă mort. Doi dintre ei aproape că au reuşit şi erau îmbrăcaţi ca nişte parlamentari. Ai de gând să mă prezinţi drept avocatul tău?

— Da! Şi am să adaug că tu eşti cel care ştie totul, dar absolut totul. Sunt ca o carte deschisă pentru tine, dar numai pentru tine.

— Şi totuşi, s-ar putea să mă roage să vă las singuri.

— Oferă-i motive din care să reiasă că trebuie să rămâi. Eşti foarte priceput la asta.

— Am să încerc, dar dacă insistă, n-am de gând să mă cert cu el.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Nichols şi sunt foarte fericit că sunteţi şi dumneavoastră aici, spuse William Clayton, alias Brandon Scofield, alias Beowulf Agate, îndreptându-se jovial spre avocat şi strângându-i mâna. Scofield, îmbrăcat într-un costum bleumarin foarte elegant, îşi conduse oaspeţii spre fotoliile care le erau destinate şi sună dintr-un clopoţel de argint. Apăru Antonia, îmbrăcată într-o uniformă impecabilă de cameristă.

— Cafea, ceai, ceva de băut, o tărie? întrebă Brandon. Apropo, ea este Constantina, face parte din personalul hotelului şi nu ştie engleza. Am cerut-o în mod special. Discut cu ea numai în italiană.

— Îmi pare rău că nu ştie franceză, spuse Stuart Nichols, avocatul. Am studiat franceza câţiva ani buni şi mi-a prins tare bine la Saigon.

— Să vedem. Constantina, *vous parlez francois?*

— *Che cosa, signore?*

— *Capisce francese?*

— *Non signore. Linguaggio volgare!*

— Mi-e teamă că nu poate participa la conversaţia noastră. Spune că este o limbă vulgară. Oare când or să se împace ăştia?

Cum nimeni nu dorea să comande ceva, Antonia plecă.

— Ştiu că timpul dumneavoastră este limitat, la fel ca şi al meu, spuse Scofield, aşa că ce-ar fi să trecem direct la afaceri?

— Chiar aş vrea să ştiu cu ce fel de afaceri vă ocupaţi dumneavoastră, domnule Clayton, atacă Whitehead.

— Mă refeream la afacerile noastre comune, domnule, răspunse Beowulf Agate. Acţiuni, bonuri, ipoteci, debite, împrumuturi – corporatiste şi transnaţionale – în esenţă, ofertele iniţiale ale acţiunilor, dar, mai ales, la contribuţiile dumneavoastră inestimabile la fuzionări şi cumpărarea cotelor-părţi.

— Acoperiţi o mare arie de activităţi, spuse funcţionarul superior de la firma Swanson & Schwartz şi cele mai multe au un caracter strict confidenţial.

— În măsura în care se referă la bursele din Londra, Paris, Roma şi Berlin sunt, într-adevăr, strict secrete, nu însă şi în ceea ce priveşte Amsterdamul.

— Vreţi să clarificaţi această chestiune, vă rog? interveni Nichols.

— Dacă va trebui, desigur, poate că vă cunoaşteţi clientul sau firma acestuia, dar nu atât de bine cum vi se pare, răspunse Brandon.

— Eu sunt avocatul firmei, domnule Clayton. Nu există absolut nimic de care să nu am şi eu ştiinţă.

— Afirmaţia aceasta îl include şi pe domnul Whitehead? Dacă aşa stau lucrurile, vă sugerez să ne lăsaţi singuri.

— V-a spus deja că da.

— Atunci nu pot crede că nu ştiţi despre Amsterdam… Acum doisprezece ani, un anume Randall Swanson, acum decedat şi Seymour Schwartz, actualmente retras din afaceri, stabilit în Elveţia, s-au asociat pentru a deschide o nouă firmă de brokeraj

cu filiale în cele mai atractive locuri din lumea capitalistă. Şi, minunea minunilor, în câţiva ani au devenit un partener de afaceri atât de important, încât au început să rivalizeze cu Kravis şi Milken. Apoi, minune şi mai mare, Swanson and Schwartz au pus la cale cele mai impresionante fuzionări din ultima vreme – numărul unu pe toate diagramele, prieteni. Absolut remarcabil. Dar cum s-a realizat acest lucru?

— Talentul este rentabil, domnule Clayton, spuse avocatul, stăpânind perfect situaţia. Domnul Whitehead este considerat un director strălucit, dacă nu chiar cel mai strălucit în cercurile financiare actuale.

— O, este bun, chiar foarte bun, dar poate fi cineva chiar atât de bun? Talentul fără resursele necesare pentru exercitarea lui se iroseşte, nu-i aşa? Consider că am vorbit destul pentru că, dacă greşesc, înseamnă că v-am răpit timpul, lucru de neiertat, căci timpul înseamnă bani, nu-i aşa, domnilor?

— Ce înţelegeţi prin resurse? întrebă neliniştit Whitehead, incapabil să se controleze, deşi avocatul lui îi făcuse un semn discret cu capul.

— Exact ceea ce am spus, răspunse Scofield. Investiţii în talentul dumneavoastră, mai exact, investiţii din străinătate.

— Dar nu-i nimic ilegal în asta, domnule Clayton, spuse Stuart Nichols. Cred că vă daţi seama…

— Nici n-am afirmat aşa ceva… Ştiţi ceva? Timpul meu este preţios şi al dumneavoastră la fel. Tot ce vreau să spun – iar dacă nu se potriveşte în cazul dumneavoastră, uitaţi ce am spus – este următorul lucru: nu mai faceţi afaceri cu Amsterdamul. Amsterdamul este terminat, kaput, exclus din ligă, pentru că vrea să controleze absolut totul şi aşa ceva nu se poate. Amsterdamul nu mai prezintă încredere; este gata să se autodistrugă. Din acest motiv am plecat, mai exact am fugit de acolo.

— N-aţi putea fi mai clar, vă rog? întrebă avocatul.

— Nu, nu pot, răspunse Beowulf Agate, pentru că dosarele sunt „îngropate” sub un munte de complicaţii. Nu am împuternicirea să le discut. Oricum, dacă doriţi să mai intraţi în legătură cu mine, telefonaţi aici, cereţi-l pe director, iar el vă va spune numărul şi codul. Totuşi, repet, dacă ceva din cele ce v-am spus vi se pare că are legătură cu situaţia dumneavoastră, credeţi-mă pe cuvânt, nu mai telefonaţi la Amsterdam. Dacă

faceţi asta, s-ar putea să treceţi pe lista condamnaţilor la moarte… Şi cu aceasta, vă urez o zi bună, domnilor.

Scofield îşi conduse oaspeţii buimăciţi şi închise uşa în urma lor cu un gest ferm. Reveni apoi în living, unde Antonia, în uniforma ei neagră cu şorţ alb, îl aştepta.

— Mint de îngheaţă apele, spuse Bray aprinzându-şi un trabuc subţire. Apropo, iubito, ai fost foarte convingătoare.

— N-a fost prea greu, iubitule, rolul mi se potriveşte, n-am făcut nici un efort. În schimb tu ai jucat admirabil, ai dat dovadă de multă imaginaţie.

— De ce crezi asta, iubito?

— Am citit însemnările tale de la celelalte întrevederi. Cu ceilalţi am putut să te urmăresc, pentru că existau prea multe coincidenţe şi interese similare. Pe unii dintre ei i-ai înspăimântat de-a binelea şi şi-au mascat teama în spatele unor negaţii vagi. Ceilalţi au fost complet buimăciţi. Dar când le-ai vorbit ăstora doi de investiţiile străine, s-a lăsat o tăcere foarte grea şi mi s-a părut că menţionarea Amsterdamului i-a înspăimântat.

— Da, asta am cam scos-o din mânecă. Dar a meritat, nu-i aşa? N-au putut să nege, nici măcar să se justifice.

— Cum de ţi-a venit în minte chestia asta, Bray? Sunt foarte curioasă.

— Este o părticică de adevăr, una esenţială. Pe vremuri le spuneam goluri, spaţii albe care nu erau completate încă… De ce ar fi consimţit o firmă de brokeraj atât de prosperă ca Swanson and Schwartz să-şi lichideze cota parte, când anii cei mai buni urmau de acum înainte? Swanson a murit de un atac de cord, deşi nu suferise niciodată de inimă, iar Schwartz a plecat din SUA şi a devenit cetăţean elveţian, când abia împlinise patruzeci şi cinci de ani. Pentru mine asta reprezintă metoda clasică de manipulare a oamenilor de către Matarese. Amândoi băieţii ăştia sunt Matarese din cap până-n picioarele lor încălţate cu pantofi Gucci.

— Uneori te transformi cu adevărat în Beowulf Agate, aşa e?

— Dacă Şarpele ar mai fi cu noi, ţi-aş da dreptate. Îi datorăm foarte mult lui Taleniekov.

— Vieţile noastre, Bray, vieţile noastre.

— Atunci hai să vedem ce facem cu ele, spuse Brandon, apropiindu-se de telefon. Apăsă pe mai multe cifre şi luă legătura

cu Frank, aflat într-o maşină fără însemne din apropiere.

— E totul sub control, Mijitule? întrebă el.

— Vrei să fii amabil şi să nu mai foloseşti porecla asta jignitoare când vorbeşti la telefonul guvernamental?

— O, scuză-mă, Frankie, pentru mine are rezonanţa unui compliment. Tu vezi ceea ce alţi oameni nu văd, pentru că îngustezi câmpul vizual.

— Nu-i nevoie să te prosteşti aşa… I-am preluat în urmărire pe cei doi. Se îndreaptă spre Central Park.

— Ce părere ai?

— Nu se duc înapoi la birou, ceea ce spune ceva. Ăsta a fost ultimul, aşa e?

— Ultimii doi, după cât se pare. Toni şi cu mine o să ne relaxăm şi o să comandăm ceva de la room-service, pentru care, evident, contribuabilii nu trebuie să scoată din buzunar nici o para.

— Te rog, Brandon!

— Ştie! strigă îngrozit Albert Whitehead când ajunseră în limuzină. Ştie totul!

— Posibil, spuse avocatul Nichols rece, dar este la fel de posibil să nu ştie.

— Cum poţi să spui aşa ceva? protestă funcţionarul de la Swanson & Schwartz. L-ai auzit doar, ofertele pentru acţiuni, împrumuturile, fuziunile şi cumpărarea cotelor părţi. Pentru Dumnezeu! E toată schema noastră!

— Totul este uşor de descoperit şi confirmat pe cale legală, prin cercetări. Şi un student la drept în anul întâi poate face chestia asta.

— Atunci răspunde-mi la întrebarea asta: Ce părere ai despre investiţiile străine? Pe asta cum o explici?

— Cu asta m-a descumpănit. Banii au fost transmişi printr-un consorţiu din Texas şi ordinul s-a trimis doar oral la Amsterdam; nu au rămas nicăieri nici un fel de hârtii.

— N-ai cum să fii sigur de asta, Stuart.

— Nu, sigur că nu, recunoscu Nichols, întorcând capul şi privind absent spre Whitehead. Asta mă frământă, ca să fiu sincer. Acest Clayton este branşat la Amsterdam, ceea ce spune foarte mult… şi susţine că acum nu se mai poate lua legătura acolo.

— Ba chiar că ar fi periculos! A vorbit de o listă cu condamnaţii la moarte. Partenerii noştri tăcuţi nu se dau în lături de la nimic. Nu putem risca să telefonăm la Amsterdam.

— Deci nu putem afla adevărul, dacă există un alt adevăr şi nu suntem programaţi să raportăm decât peste opt zile. Dacă nu respectăm programul pentru transmisia prin satelit, Amsterdamul va şti că bănuim că ceva nu e în regulă.

— Dar am putea să inventăm ceva; eşti priceput la treburile astea.

— Nu-mi vine nimic în minte. Suntem la punct cu toate lucrurile, nu avem ceva nelămurit pe agendă. Poate că ceilalţi or să aibă vreo idee şi ăsta e un motiv să telefonăm în Keizersgracht.

— Unul din ei trebuie s-o facă, insistă Whitehead cuprins de panică. Suntem cu toţii băgaţi în treaba asta şi am făcut milioane!

— Îţi dai seama, Albert, că acest Clayton ar putea să fi recurs la un enorm bluf?

— Da, sigur că da. Şi totuşi, cine o să dea telefon?

Masa era plină cu resturile unui biftec suculent, ale unei fripturi de viţel cu legume asortate, ale caviarului (pentru Antonia) şi ale celor trei ecleruri cu ciocolată (pentru Scofield). Acum îşi savurau cafeaua expres cu câte un păhărel de coniac Courvoisier alături.

— S-ar putea să mă obişnuiesc cu treaba asta, iubito, spuse Scofield, ştergându-se la gură cu un şervet imens.

— Dar am putea să şi murim, bătrâne, îl avertiză Antonia. Dacă scăpăm din chestia asta, vreau să revenim la peştele pe care îl prindem singuri şi la legumele pe care le cultivăm noi.

— Sunt absolut insipide!

— Dar te ţin în viaţă, ţap bătrân.

Se auzi soneria telefonului. Scofield sări de pe locul lui şi se repezi să răspundă.

— Da?

— Frank la telefon. Se pare că avem succes. Cei doi oaspeţi ai tăi au plecat de la hotel şi s-au întâlnit cu bancherul Benjamin Wahiburg de la noul conglomerat bancar, cu Jamieson Fowler, şeful de la Standard L and P şi cu Bruce Ebersole, preşedintele lui Southern Utilities. E vorba de fuzionările recente dintre

principalele unităţi bancare şi furnizoare de energie electrică de pe ambele coaste ale Americii, cu interese mari şi în zona Mediteranei. Avem şi fotografiile lor. Din zece candidaţi câţi ai avut, patru s-au calificat. Felicitări, Beowulf Agate.

— Mulţumesc, Mijitule, ai veşti de la Londra?

— Găseşte-l, găseşte-l! urlă Julian Guiderone în telefonul lui care funcţiona prin satelit. Se afla la bordul avionului ce-l transporta de la Londra la Marsilia. Plătim milioane unor tâmpiţi care există numai ca să ne servească pe noi! De ce dau mereu greş, de ce dai dumneata mereu chix?

— Lucrăm cu toţii douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, răspunse Jan van der Meer Matareisen din sanctuarul lui de pe Keizersgracht din Amsterdam. Dar parcă s-a aşezat din senin o perdea neagră peste afacerile noastre.

— Atunci dă-o la o parte, sfâşie-o! Omoară câteva duzini din oamenii de pe statul tău de plată – răspândeşte zvonul că au fost suspectaţi de trădare, creează-ţi o inchiziţie personală: Când vor cădea capetele, trădătorii vor ieşi la iveală. Frica este un admirabil catalizator. N-ai învăţat chiar nimic, nepoţelule?

— Am învăţat să am răbdare, domnule şi vă rog să nu ţipaţi la mine. În timp ce dumneavoastră zburaţi cu avionul de jur-împrejurul lumii punând la cale fel de fel de crize, eu sunt cel care ţine totul sub control. Îmi permit să vă amintesc, domnule, că, în timp ce dumneavoastră sunteţi fiul Ciobănaşului, eu sunt nepotul baronului di Matarese, cel care l-a creat pe Ciobănaş. Aveţi multe, foarte multe milioane, dar eu am miliarde. Vă respect, domnule, pentru ceea ce era cât pe-aci să obţineţi – Casa Albă – dar vă rog să nu încercaţi să vă certaţi cu mine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă cert cu dumneata, încerc numai să te învăţ. Inima şi creierul dumitale te conving că ai dreptate, dar trebuie să ai puterea şi voinţa să pui în practică aceste convingeri! Acolo unde găseşti o slăbiciune, smulge-o din rădăcini, smulge şi buruiana şi lăstarii ei. Distruge tot ce-ţi stă în cale, indiferent cât de frumoase sunt florile sălbatice.

— Am înţeles asta de ani de zile, spuse Matareisen; să nu încercaţi să insinuaţi că n-am înţeles. Sacrific orice fel de sentimente atunci când este vorba de cauza Matarese. Discipolii noştri trăiesc sau mor pentru ea.

— Atunci fă cum ţi-am spus, începe execuţiile, creează panică.

Cineva trebuie să ştie – sau se va strădui să afle – unde este Scofield! Mai ales dacă eşecul s-ar putea să-l coste viaţa. *Beowulf Agate!* El este în spatele tuturor acestor eşecuri! Doar ţi-am spus!

— Sursele noastre nu ne pot spune ceea ce nu ştiu, domnule Guiderone.

— Chiar crezi asta, nepoţelule? întrebă fiul Ciobănaşului caustic. Cu toată mintea ta strălucită, Jan van der Meer, ai un defect comun tuturor geniilor: crezi că ceea ce ai creat dumneata este infailibil. N-ai nici cea mai vagă idee ce anume face Scofield, ce atacuri pune la cale sau cu cine. A neutralizat Atlantic Crown… Câţi se mai îndreaptă încă, poate chiar în fuga mare, să cadă în plasele lui? Şi după ce vor fi daţi în vileag, câţi dintre aceştia vor capota?

— Nici unul, răspunse olandezul liniştit. Nu numai că înţeleg consecinţele, dar există numeroase cazuri confirmate de avocaţii noştri drept absolut legale. Suntem curaţi din punct de vedere legal, liberi să continuăm până când totul va fi pus la punct. Tot eu am inventat şi asta.

— Crezi că ai inventat-o…

— Ştii bine că aşa e, bătrâne! izbucni Matareisen, ridicând tonul. Singura dată când ne-am aflat aproape de o catastrofă a fost din cauza ta şi a prostiei tale de la Westminster House din Londra, continuă Jan van der Meer, coborând brusc vocea, dar ţi-ai cerut scuze, aşa că n-o să mai vorbim despre asta.

— Bine, bine, mormăi Guiderone, tânărul leu îşi revendică drepturile.

— Aşa este, dar dumneavoastră m-aţi numit în funcţia asta. Regretaţi?

— O, nu, pe Dumnezeul meu că nu. N-aş fi putut face niciodată ceea ce ai făcut dumneata. Cu toate acestea, mă îndoiesc că eu am fost singurul care a dat greş. S-a mai întâmplat ceva şi la Wichita şi eu n-am fost niciodată acolo şi nici nu-i cunoşteam pe domnii implicaţi în acea chestiune.

— Iar ei nu ştiau nimic altceva decât un cod şi numărul unui robot telefonic din Amsterdam.

— O birocraţie impenetrabilă, admise fiul Ciobănaşului. Eşti un adevărat geniu, Jan van der Meer, dar îţi scapă ceva şi acest ceva este un cineva – Beowulf Agate. Dacă nu-l găseşti, dacă nu-l ucizi, o să-ţi descoperi şi mai multe defecte şi o să-ţi vezi casa

întoarsă cu susul în jos. A mai făcut-o şi atunci când credeam – ştiam – că suntem invincibili. Nu-l lăsa s-o facă din nou. Tu îi poţi folosi pe cei nesătui. Aceştia reprezintă cea mai puternică armată din lume, armata celor lacomi, pe care n-o poate opri nimeni. Foloseşte-te de ei! Nu mă dezamăgi!

Guiderone trânti telefonul, enervat că o turbulenţă atmosferică bruscă făcuse să i se verse paharul de coniac.

Sir Geoffrey Waters semnă pentru plicul strict secret care îi fusese adus acasă de un ofiţer de la MI-5. Începu să-l deschidă în timp ce traversa holul mic pentru a reveni în sufragerie. Soţia lui, Gwyneth, o femeie cu părul cărunt, cu trăsături delicate şi ochi vii şi strălucitori îşi ridică privirile de pe *Times* şi spuse:

— Corespondenţă la ora asta, Geoffrey? Nu putea aştepta până ajungeai la birou?

— Nu ştiu, Gwyn, sunt la fel de mirat ca şi tine.

— Deschide-l, dragul meu.

— Asta şi încerc, numai că scociul ăsta e tare; mi-ar trebui o foarfecă.

— Încearcă cu cuţitul.

— Da, aşa o să fac. Drăguţ din partea ta că mi-ai pregătit un pic de friptură la ouă.

— Ai fost într-o stare neobişnuită de stres în ultima vreme. E mai bine să te trimit la lucru cu stomacul plin.

— Mulţumesc foarte mult, spuse şeful Securităţii interne de la MI-5, reuşind să taie benzile de scoci şi să deschidă plicul mare. Parcurse rapid textul şi se lăsă pe speteaza scaunului.

— Dumnezeule! exclamă el.

— E ceva ce pot să aflu şi eu? întrebă Gwyneth Waters. Sau e unul din lucrurile alea pe care nu trebuie să le ştiu?

— Ar fi mai bine să ştii! Este vorba de fratele tău, Clive…

— O, da, dragul de el. Acum se descurcă aşa de bine…

— Poate chiar prea bine, draga mea. Este în consiliul de administraţie al noului consorţiu Sky Waverly.

— Da, ştiu, mi-a telefonat săptămâna trecută. E o mare realizare, nu?

— Sau o mare nenorocire, Gwyn. Sky Waverly este cercetată foarte amănunţit în legătură cu unele chestiuni pe care nu le pot discuta cu tine – evident, spre binele tău.

— Da, am mai auzit chestia asta, Geof, totuşi acum este vorba

de fratele meu!

— Hai să fim cinstiţi, draga mea. Mie îmi place Clive, e un om fermecător, are un admirabil simţ al umorului, dar nici unul din noi nu-l consideră printre cei mai buni avocaţi pledanţi din Londra.

— Are şi el lipsurile lui, evident.

— A trecut de la o firmă la alta şi nicăieri nu a ajuns până la stadiul de parteneriat, continuă Waters. De cele mai multe ori a fost angajat numai în virtutea numelui vostru. Bentley-Smythe este un nume foarte respectat în justiţia engleză.

— Este un om cumsecade, îl întrerupse sora lui, nu s-a putut ridica la înălţimea aşteptărilor, dar asta nu-i o crimă.

— Bineînţeles că nu, dar cum de a fost luat de la o firmă obscură de avocaţi şi instalat în consiliul de administraţie al consorţiului Sky Waverly?

— N-am nici cea mai mică idee, dar am să-i telefonez şi am să-l întreb.

— Asta chiar că nu trebuie s-o faci, spuse Waters blând, dar ferm. Lasă treburile în seama mea, Gwyn. Eu cred că cineva profită de fratele tău. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

— N-ai să-i faci rău lui Clive, nu-i aşa?

— Nu, numai să nu-şi facă el singur, draga mea… Mulţumeşte-i bucătăresei pentru biftec, dar nu mai am timp.

Geoffrey Waters se ridică de la masă şi străbătu repede holul, îndreptându-se spre uşa de la intrare. Cele douăzeci de minute cât dură drumul până la birou trecură chinuitor de încet pentru ofiţerul englez. Motivul era Clive Bentley-Smythe. Lui Geoffrey, Clive îi plăcea. Era un om fermecător, cu mult simţ al umorului şi un suflet generos, poate chiar prea generos, ăsta constituia defectul lui major. Clive Bentley-Smythe reprezenta întruchiparea expresiei „vrea să ţină doi pepeni într-o mână”.

Se născuse într-o familie înstărită de avocaţi pledanţi şi jurişti care practicau această meserie de mai multe generaţii; uneori se spunea că probabil participaseră şi la elaborarea Magnei Charta – contra cost, evident; alţii susţineau că replica lui Shakespeare din piesa *Henric VI* „să omorâm toţi avocaţii” fusese inspirată de unul din strămoşii familiei Bentley-Smythe. Clive plutea prin viaţă ca un fel de adaus decorativ la diverse funcţii sociale, unde nu avea altă contribuţie decât prezenţa propriei persoane şi, în mod surprinzător, ca soţ devotat al unei femei care acorda foarte

puţină importanţă contractului de căsătorie. Era un lucru unanim cunoscut, deşi oarecum ţinut secret, că soţia lui dormea în cele mai luxoase paturi din Anglia, Scoţia, Olanda şi Paris. În anumite cercuri se glumea pe socoteala lui şi se spunea că dacă Clive ar afla, probabil că ar ierta-o şi ar întreba-o dacă s-a simţit bine.

Geoffrey Waters ştia toate astea, dar nu-i spusese niciodată nimic soţiei, care, în calitate de soră mai mare, simţea mereu nevoia să-l protejeze pe frăţiorul mai mic. Acum însă era vorba de cu totul altceva şi şeful Securităţii interne de la MI-5 ştia că apăruse o situaţie nouă căreia trebuie să-i facă faţă şi s-o analizeze cu detaşare. Expresia franceză *cherchez la femme* îi venea mereu în minte.

— Îmi cer scuze că am simţit nevoia să-ţi trimit acea informaţie, spuse directorul de la MI-5, dar m-am gândit că poate vrei să discuţi despre asta cu soţia ta.

— Am discutat, însă nu intenţionez să intru în amănunte. Sunt multe lucruri pe care ea nu le ştie despre fratele ei şi nu vreau s-o necăjesc. Mai există şi alte suspiciuni?

— Mai multe, bătrâne, dar nimic confirmat, răspunse superiorul lui Waters, un bătrân corpolent cu părul cărunt, în vârstă de vreo şaizeci de ani. În primul rând, circulă zvonul că pe Fleet Street[3] se pregătesc un fel de amalgamări, cred că aşa se spune.

— La întreprinderile Murdoch?

— Nu, nu e stilul lui. Indiferent ce s-ar putea spune despre el, îşi exprimă întotdeauna intenţiile pe faţă. Cumpără şi vinde, profitul fiind principala motivaţie, poziţia în publicistică trecând pe locul doi.

— Altceva?

— Mai sunt mişcările unor instituţii bancare, ei le spun „centralizare”, dar nu am convingerea că sunt motivate din punct de vedere financiar.

— Mergi împotriva tendinţei economiei. De ce?

— Pentru că fiecare din aceste instituţii luată în parte este profitabilă şi toate sunt independente. De ce să renunţe la fiefurile lor?

— Cineva le obligă s-o facă, răspunse încet Waters.

— Exact, asta-i şi părerea mea. Am pregătit o listă cu toate

[3] Stradă pe care se află redacţiile mai multor ziare importante din Londra (n.tr.).

consiliile lor de administraţie precum şi cu principalii ziarişti implicaţi în aceste amalgamări sau unificări ale ziarelor.

— Vom prelucra fiecare caz în parte, de asta să fii sigur.

— Şi mai este o informaţie de ultimă oră, superbă, nu alta. Un ziar din Toronto, Canada, a trimis un material la Servizio Segreto din Roma. Unul din reporterii lor aflaţi în Italia a telefonat la ziar şi a spus că va da lovitura secolului în materie de tiraj. Apoi a dispărut, nu se mai ştie nimic de el.

— O să urmărim cazul, spuse Geoffrey Waters, făcându-şi însemnări în carneţel. Asta e tot?

— Mai e ceva ce cred că se referă la soţia cumnatului tău, Amanda.

— Am şi eu o idee în privinţa asta.

24

În timp ce subordonaţii lui se străduiau să îndepărteze unul după altul straturile conglomeratului Sky Waverly şi ale partenerilor săi francezi şi să cerceteze îndeaproape zvonurile referitoare la masivele fuziuni din domeniul ziaristicii şi al băncilor, Geoffrey Waters începu să adune date în legătură cu Amanda Bentley-Smythe. Nu era vorba de un dosar personal bazat pe bârfe; ofiţerul de la MI-5 nu se interesa de aventurile amoroase ale cumnatei sale, decât dacă acestea dovedeau că urmează un anume tipic, specific. Şi astfel descoperi un tipic care-l interesa în mod special pe el.

Amanda Reilly era fiica unei familii respectabile de irlandezi ce ţineau o cârciumioară prosperă în Dublin cunoscută pentru atmosfera ei plăcută, care-şi avea clienţii ei permanenţi. Copila atrăgătoare crescu şi se transformă într-o adolescentă cu înfăţişare foarte plăcută cu părul roşu. Apoi deveni o tânără superbă a cărei prezenţă îi făcea pe băutori să încremenească cu paharul la buze când venea să-i servească la mese. Se pare că un fotoreporter de la o revistă intrase în cârciuma din Dublin, o văzuse şi le ceruse părinţilor ei foarte catolici permisiunea de a face fotografii fiicei lor.

— Numai să nu-mi umbli cu porcării dintr-alea că-ţi sucesc gâtul! fusese răspunsul tatălui. Restul erau legende create de revistele de scandal. Amanda fusese adusă la Londra, se şcolise în toate privinţele şi urcase treptat în ierarhia fotomodelelor. În acest proces îşi pierduse o mare parte din accentul irlandez, cu excepţia vorbirii uşor tărăgănate care o făcea şi mai atrăgătoare. Datorită severităţii părinţilor ei şi, probabil a educaţiei pe care o primise, nu apărea decât în vestimentaţie clasică, sobră şi împodobită întotdeauna cu bijuterii foarte scumpe. Cu timpul deveni un adevărat star în profesiunea ei.

Atunci se întâmplase ceva cu adorabila fată, îşi spuse Geoffrey, care aduna informaţii despre Amanda Reilly ajunsă în cercurile celor mai bogaţi oameni. Era fotografiată la braţul unor personalităţi cunoscute – membri ai casei regale, staruri de cinema, finanţişti divorţaţi şi, în cele din urmă, alături de Clive

Bentley-Smythe, cu care decisese să se căsătorească. Ofiţerul de la MI-5 nu putea înţelege cum de îl alesese pe nevinovatul lui cumnat. Aceasta declanşa inevitabile bârfe şi zvonuri, care duseră în cele din urmă la investigarea atentă a biletelor de avion, a zborurilor ei cu avioane particulare. Computerele îşi restrânseră aria de investigaţie asupra frecvenţei întâlnirilor ei amoroase, pe baza informaţiilor confirmate şi a fotografiilor autentice. Printre membrii elitei londoneze şi scoţiene cu care se întâlnea Amanda erau magnaţi ai industriei, moştenitori ai unor domenii şi castele cunoscute, cu terenuri de vânătoare, posesori de iahturi splendide, suficient de bogaţi pentru a participa la concursuri internaţionale. La Paris erau numeroşi designeri de modă, precum şi mulţimea de homosexuali care o adorau. Suspectă însă era doar destinaţia călătoriilor ei în ultimul an – Olanda şi, mai ales zborurile spre Amsterdam. Nimeni nu venea niciodată să întâmpine avionul particular, nimeni nu o însoţea la limuzină. Fotomodelul internaţional lua câte un taxi până în centrul oraşului şi acolo pur şi simplu dispărea.

Amsterdam.

Sir Geoffrey Waters începu să înţeleagă şi se simţi de parcă ar fi primit o lovitură în stomac – bănuia că *el* fusese motivul pentru care Amanda se căsătorise cu cumnatul lui. Deşi fotografia nu-i apărea niciodată în ziare, printre personajele importante ale guvernului era cunoscut drept şeful Securităţii interne de la MI-5, persoană investită cu puteri excepţionale. Ce legătură mai bună putea exista pentru Matarese? Această ipoteză îngrozitoare răspundea mai multor întrebări care stăruiau în mintea lui Sir Geoffrey. Clive şi Amanda deveniseră atât de prietenoşi cu el şi cu Gwyneth în ultimele luni, îi invitau mereu la dineuri pe care Waters le considera plicticoase şi agasante, deşi nu protesta ştiind că soţia sa îşi adoră fratele. Totuşi, într-un moment de iritare pusese o întrebare:

— Draga mea Gwyn, ce e cu valul ăsta brusc de afecţiune? Se zvoneşte cumva că ne dăm duhul curând? Dumnezeule mare, o să moştenească banii tăi – adică ceea ce nu ai apucat încă să-i dai – eu nu contez prea mult în privinţa asta. Ne telefonează sau ne vizitează de mai multe ori pe săptămână. Te rog, draga mea, eu sunt nevoit să muncesc ca să-mi câştig existenţa.

— N-ar mai fi nevoie dacă ai accepta să achit eu facturile.

— Nici nu vreau să aud de aşa ceva. Şi apoi, mă pricep la ceea

ce fac.

— Te rog, Geof, Clive te adoră, ştii prea bine, iar Amanda te răsfaţă. Să nu-mi spui mie că un bărbat, chiar dacă se apropie de şaizeci de ani, nu este măgulit să stea alături de una dintre cele mai frumoase femei din lume. Şi chiar dacă o spui, nu te cred. Ea îmi pune cam multe întrebări ciudate. Îşi închipuie că sunt un fel de James Bond.

Da, naiba s-o ia de treabă, Amanda Bentley-Smythe pusese prea multe întrebări. La toate îi răspunsese vag. Totuşi… la dineurile acelea care nu se mai terminau, paharul lui era mereu umplut cu conştiinciozitate de fermecătoarea Amanda… să fi spus oare vreodată mai mult decât trebuia? Nu, avea prea multă experienţă pentru aşa ceva. Şi totuşi, nu era exclus, pentru că întotdeauna o considerase pe partenera lui de la aceste dineuri drept o femeie cu un coeficient de inteligenţă inferior. Să fi aflat Amanda ceva ce n-ar fi trebuit să ştie, ce-i scăpase fără să vrea? Oare misterioasa persoană cu care se întâlnea la Amsterdam făcea într-adevăr parte din Matarese? Geoffrey Waters era pradă unor îndoieli foarte supărătoare.

Interfonul roşu începu să bâzâie discret. Era legătura lui directă şi „sterilă” cu atotputernicul director de la Operaţii.

— Waters la telefon.

— Mi-e teamă că trebuie să-ţi dau veşti proaste, Geof. Pregăteşte-te.

— Soţia mea…?

— Nu, subiectul pe care îl cercetezi, cumnata ta, Amanda Bentley-Smythe.

— A dispărut, aşa e?

— Nu tocmai. E moartă. A fost strangulată şi aruncată în Tamisa. O patrulă de la poliţia fluvială a scos-o în urmă cu o oră.

— O, Dumnezeule!

— Şi asta nu e tot, bătrâne. Trei funcţionari bancari importanţi, unul de la o bancă din Scoţia, ceilalţi din Liverpool şi Londra de vest au fost împuşcaţi în cap. Nici unul nu a supravieţuit. Execuţii în stilul lumii interlope.

— Este o epurare! exclamă Waters. Sigilează-le birourile!

— Nu e nimic de sigilat. Totul a fost luat din birouri.

— Clive, trebuie să te gândeşti, insistă Geoffrey Waters privind ochii umflaţi de plâns ai cumnatului său. Dumnezeu mi-e martor

că sunt alături de tine şi te compătimesc sincer, dar acest lucru cumplit are implicaţii mult mai mari decât îţi poţi imagina tu. În ultimele câteva zile…

— Nu pot să gândesc, Geof! De fiecare dată când încerc, am impresia că îi aud vocea şi realizez că s-a dus pentru totdeauna. Numai la asta mă gândesc!

— Unde ţii coniacul, băiete? întrebă Waters privind de jur-împrejurul bibliotecii Bentley-Smythe, ale cărei uşi cu geamuri dădeau spre o splendidă grădină. A, da, în bufetul de acolo. Un pahar de tărie o să te ajute.

— Nu cred, spuse Clive, ştergându-şi obrajii. Nu prea ştiu să beau şi telefonul sună continuu.

— N-a mai sunat de mult, îl întrerupse Sir Geoffrey, pentru că l-am întrerupt.

— Cum?

— Am conectat toate apelurile tale la un robot telefonic din biroul meu. Când o să doreşti, poţi să-ţi asculţi toate mesajele.

— Se poate?

— Da, băiete, sigur că da.

Waters scoase un pahar din bufet, turnă puţin coniac şi-l dădu apoi cumnatului său zdrobit de durere.

— Ia, bea asta.

— Şi ce facem cu reporterii care s-au strâns în stradă? Au înconjurat casa şi, mai devreme sau mai târziu, va trebui să dau ochi cu ei.

— N-au înconjurat nimic, poliţia i-a împrăştiat.

— Da? Trebuia să-mi dau seama, tu poţi să faci asta.

Bentley-Smythe bău din pahar, strâmbându-se, căci nu era obişnuit cu alcoolul.

— Ai auzit ce lucruri oribile au spus la radio şi la televizor? Că Amanda avea amanţi, relaţii amoroase, atât de multe că nici nu se pot număra? Îi fac un portret de târfă din înalta societate! Dar n-a fost aşa, Geof! Amanda m-a iubit şi eu am iubit-o!

— Îmi pare rău, Geof, dar Amanda nu era chiar genul de candidată pentru ilustraţiile din cartea de duminică.

— Dumnezeule mare şi crezi că eu n-am ştiut asta? Nu sunt tâmpit! Soţia mea era o femeie frumoasă, excitantă, vibrantă. Din nefericire, era căsătorită cu un nătărău oarecum chipeş, dintr-o familie ilustră, dar cu foarte puţine calităţi personale. Ştiu şi asta, dar ăsta sunt eu şi ea avea nevoie de mai mult!

— Şi atunci te-ai făcut că nu vezi... să zicem, extravaganţele ei?

— Bineînţeles! Eu eram refugiul ei, momentul ei de calm între două furtuni de publicitate şi celebritate.

— Eşti un soţ absolut remarcabil, spuse Sir Geoffrey.

— Ce altceva puteam să fac? întreba soţul remarcabil. O iubeam prea mult pentru a o părăsi din motive de aşa-zisă moralitate.

— Foarte bine, Clive, foarte bine, spuse Waters, dar trebuie să mă laşi să-mi fac meseria, bătrâne.

— A fost asasinată, pentru numele lui Dumnezeu! De ce nu mă interoghează poliţia sau Scotland Yard-ul. De ce tu?

— Sper că o să înţelegi de ce. Faptul că eu îţi iau interogatoriul este deja un răspuns. MI-5 are prioritate faţă de orice anchete ale poliţiei sau ale Scotland Yard-ului. Colaborăm, fireşte, dar în astfel de împrejurări noi suntem primii.

— Ce vrei să spui? Bentley-Smythe era uluit. Voi vă ocupaţi de spioni şi trădători. Ce legătură are moartea Amandei cu asta? Prinderea ucigaşului este treaba poliţiei.

— Pot să-ţi pun câteva întrebări? spuse Waters, neluând în seamă protestele lui Clive.

— De ce nu? răspunse soţul neconsolat şi dezorientat. Ai închis telefonul, ai alungat reporterii, n-ai fi făcut toate astea dacă n-ar fi vorba de ceva foarte serios. Dă-i drumul, întreabă-mă.

— În ultimele zile, chiar săptămâni, Amanda a dat semne de nervozitate? Părea încordată, stresată? Ai observat vreo schimbare în comportamentul ei? Era mai tristă, mai irascibilă?

— Nu mai mult ca de obicei. Era furioasă pe fotograful care îi făcuse ultimele poze, spunea că o îmbrăcase în rochii de matroană. Recunoştea că nu mai are douăzeci de ani, dar nu putea accepta să poarte rochii de bunică. Avea un caracter destul de aprig, ştii asta.

— Vreau să spun, dincolo de asta, dincolo de caracterul ei, Clive. A primit vreun telefon care a tulburat-o în mod evident, sau vreun vizitator pe care n-ar fi vrut să-l vadă?

— N-am de unde să ştiu. Eu sunt toată ziua la birou şi, de regulă şi ea era plecată de acasă. Avea un apartament în oraş unde rămânea când programul nu-i permitea să ajungă până aici.

— Nu ştiam, spuse Sir Geoffrey. Ce adresă are?

— E pe undeva prin Bayswater, numărul două sute şi ceva, nu ştiu exact.

— N-ai fost niciodată acolo?

— Sincer să fiu, nu. Dar am un număr de telefon. Evident, nu figurează în cartea de telefon, este secret.

— Dă-mi-l, te rog.

Clive i-l dădu şi Waters se îndreptă spre telefonul aflat pe masă. Formă numărul, ascultă atent, se încruntă şi apoi puse receptorul în furcă, privind cercetător spre Bentley-Smythe.

— Numărul a fost deconectat, spuse el.

— Cum se poate? strigă Clive. Nu avea de gând să plece nicăieri şi chiar dacă pleca lăsa robotul în funcţiune. Colacul ei de salvare secret!

Dându-şi seama că vorbele puteau fi interpretate greşit, Clive tăcu brusc.

— Dar de ce era secret, bătrâne?

— Cred că m-am exprimat greşit. Când a trebuit să plece pe continent ca să pozeze, am întrebat-o dacă aş putea să-i transmit mesajele – ştii, îmi telefona aproape zilnic.

— Parcă spuneai că n-ai fost niciodată în apartamentul din Londra.

— N-am fost. Avea un robot care transmitea mesajele când telefonai. I-am propus să-mi dea codul ca să pot prelua mesajele, dar a refuzat şi eu… am înţeles.

— Absolut remarcabil, murmură Waters, întorcându-se spre telefon. Ridică receptorul, formă numărul lui de la birou şi îi dictă unui colaborator numărul de pe Bayswater Road.

— Foloseşte canalele oficiale, descoperă adresa şi trimite o echipă să facă percheziţie şi un medic legist. Ia toate amprentele pe care le găseşti şi dă-mi telefon aici.

— Dumnezeule mare, Geof, ce se întâmplă? Te comporţi ca şi cum n-ar fi vorba de asasinarea soţiei mele, ci de cine ştie ce incident internaţional.

— Cred că nu greşeşti, Clive. Alte trei persoane au fost asasinate aici, în Anglia, la câteva ore după uciderea Amandei şi fiecare din ele este suspectată de a fi membră a unei conspiraţii financiare care afectează multe ţări şi milioane de oameni.

— Dumnezeule mare, ce tot spui? Soţia mea avea defectele ei, slăbiciunile ei, dar ceea ce sugerezi tu este de-a dreptul ridicol!

Am convins-o să angajeze o firmă de avocaţi care să se ocupe de veniturile ei. Nu era în stare nici măcar să ţină evidenţa cecurilor pe care le scria! Cum ar fi putut o femeie atât de nepricepută în probleme financiare să facă parte dintr-o conspiraţie internaţională?

— N-are nimic de-a face una cu cealaltă, dragă băiete. Amanda ducea o viaţă luxoasă, îi plăcea să meargă cu avionul personal şi să stea la cele mai mari hoteluri. Pentru ea, banii n-au fost niciodată un scop în sine, ci mai curând un inconvenient.

— Dar mă iubea *pe mine!* gemu Bentley-Smythe, în pragul unei crize de nervi. Avea nevoie *de mine* – eu eram căminul şi refugiul ei! Mi-a spus asta de nenumărate ori!

— Sunt sigur că nu minţea, Clive, dar celebritatea joacă uneori feste ciudate oamenilor. Aceştia se dedublează, una sunt acasă şi alta în public.

— Ce mai vrei de la mine, Geof? Nu mai am de dat nici un fel de explicaţii.

— Vreau să aflu tot ce poţi să-ţi aminteşti din ultimele săptămâni. Vom începe cam cu o lună în urmă, cam din perioada când ai început să fii vizat pentru postul din consiliul de administraţie de la Sky Waverly.

— O, asta e uşor; prima oară am auzit despre el de la Amanda. S-a întors de la Amsterdam unde făcuse mai multe fotografii – ştii, doamnele îmbrăcate în toalete somptuoase se plimbă pe canalele Veneţiei Nordului – şi mi-a spus că a cunoscut un tip care lucrează la Sky Waverly. Omul căută un nume prestigios pentru consiliul de administraţie. Ea m-a propus şi ei au acceptat propunerea. Recunosc că am avut şi eu un venit cu totul remarcabil.

Amsterdam.

— Ţi-a spus cine era omul? întrebă Sir Geoffrey ca din întâmplare.

— Nu-şi amintea cum îl cheamă, iar eu n-am insistat. Când am primit telefon de la Paris am acceptat imediat.

— Cine ţi-a telefonat?

— Un tip pe nume Lacoste, aşa cred, la fel ca ăia cu echipamentul sportiv.

— Să revenim la ultimele săptămâni, Clive, la zilele petrecute cu Amanda. Eu am să te întreb, iar tu să-mi răspunzi pur şi simplu ce-ţi vine în minte mai întâi.

— A, cunosc metoda asta, se foloseşte şi în tratamentul psihiatric, spuse Bentley-Smythe.

Continuară să vorbească încă vreo două ore; Waters îşi făcea din când în când însemnări şi îl îndemna pe cumnatul său să-i detalieze anumite amintiri şi scene. Scenariul rezultat descria o căsnicie cu totul ieşită din comun. Din partea soţului exista fidelitate absolută, iar din partea soţiei o infidelitate totală. Amanda Reilly se căsătorise cu Clive Bentley-Smythe pentru ceea ce ea şi ceilalţi puteau să obţină de pe urma numelui pe care-l purta bărbatul ei. Waters era convins că datorită frumuseţii şi faimei internaţionale, i se ordonase cum să procedeze. Dar cine îi dăduse ordinul? *Amsterdam?*

Telefonul sună şi Waters răspunse.

— Ce ai aflat?

— Ceea ce n-o să vă facă plăcere să auziţi, domnule, spuse omul de la MI-5. Tot apartamentul a fost curăţat lună, pereţii au fost zugrăviţi, suprafaţa mobilelor a fost distrusă cu acid. Nimic, Sir Geof.

— Convorbirile telefonice?

— Toate înregistrările au fost şterse.

— Cine putea face asta?

— Unul din cei cinci sute de tehnicieni care ştiu cum se procedează.

— Deci, suntem tot acolo de unde am pornit.

— Nu tocmai, domnule. În timp ce eram acolo, omul nostru din stradă a văzut un individ care s-a apropiat de clădire. Când i-a zărit pe oamenii noştri prin fereastră, s-a întors şi a plecat.

— Sper că omul nostru l-a urmărit.

— N-a avut timp, domnule, suspectul a dispărut imediat după colţ şi s-a pierdut în circulaţia foarte intensă la acea oră. A reuşit însă să-l fotografieze.

— Foarte bine. Developează filmul imediat în laboratorul nostru şi adu fotografiile în plic sigilat la biroul meu. În aproximativ patruzeci de minute voi fi înapoi la Londra. Vreau să le găsesc pe birou.

Fraţii John şi Joan Brooks locuiau în două apartamente învecinate la hotelul Villa d’Este de pe malul lacului Como. Verificările de rutină arătaseră că cei doi, în afara propriei averi, moşteniseră de curând alte câteva milioane de la un unchi care

nu avusese copii. Nici unul din ei nu era căsătorit în clipa aceea. John divorţase de două ori, iar Joan o dată. Informaţiile au fost confirmate de Departamentul de Stat american, de autorităţile britanice şi de firma de avocaţi Braintree & Ridge de pe Oxford Street din Londra.

Frank Shields şi Sir Geoffrey Waters de la MI-5 îşi făcuseră foarte bine meseria. Cameron Pryce şi Leslie Montrose, căci despre ei era vorba, ar fi putut cumpăra chiar şi Credit Suisse şi s-ar fi bucurat de încredere.

Printre oaspeţii aflaţi la odihnă pe malurile lacului Como se răspândi zvonul că cei doi fraţi sprijiniseră carierele unor celebrităţi internaţionale – staruri de cinema şi de televiziune, cântăreţi, companii de operă. Aveau atât de mulţi bani, încât îşi puteau permite să cheltuiască puţin şi pentru asta.

Don Silvio Togazzi declanşase campania de dezinformare prin comunitatea de la Bellagio, convins că veştile vor ajunge şi la cei la care dorea el. Aşa se şi întâmplă. Chicoti mulţumit când la Villa d'Este începură să sosească tot soiul de invitaţii pentru cei doi americani.

În cele din urmă apăru şi invitaţia pe care o aşteptau şi la care sperau. Era pentru „O gustare şi un crochet". Directorul hotelului o aduse chiar el. Omul fu încântat să constate că domnişoara Brooks se afla în apartamentul fratelui ei, deoarece putea să vorbească cu amândoi deodată.

— Vă sfătuiesc să acceptaţi, *signore* şi *signorina.* Vila Paravacini este una dintre cele mai frumoase de pe lac, iar familia este extrem de inventivă..

— În ce sens? întrebă Cameron.

— Bufet şi crochet, *signore!* Nu e vorba de o petrecere plicticoasă cu dans şi înghesuială la cocteiluri. Familia Paravacini nu face aşa ceva. Va fi mâncare aleasă, amuzament la jocul de crochet şi la apusul soarelui, băuturi delicate la bordul iahtului.

— Pare tentant, exclamă Leslie Montrose.

— O să vă placă! Vă previn – toţi Paravacini sunt maeştri ai jocului, mai ales cardinalul. Să vă păstraţi pariurile în limite rezonabile, pentru că sigur veţi pierde.

— Fac pariuri pe crochet?

— *Si, signore,* totul pentru scopuri caritabile, bineînţeles. Cardinalul Rudolfo, un preot deosebit de erudit şi încântător, spune adesea că umple seifurile Vaticanului mai mult cu crosa

de crochet decât cu predicile. Are un admirabil simţ al umorului, o să vă placă.

— Ce ţinută trebuie să abordăm? Bagajele noastre au rămas aproape toate la Londra aşa că…

— O, cât se poate de lejeră, *signora.* Şeful cel mare, Don Carlo Paravacini, susţine că hainele strâmte şi cămăşile apretate strică buna dispoziţie.

— O părere destul de neobişnuită pentru o persoană în vârstă.

— Don Carlo nu este o persoană în vârstă. Nu cred că are mai mult de treizeci şi opt de ani.

— Dar nu este prea tânăr pentru „don”?

— E vorba de poziţia lui, nu de vârstă, *signore.* Carlo Paravacini este un bancher important cu bunuri şi proprietăţi în întreaga Europă. E foarte… cum să spun?… *astuto*[4].

— În domeniul finanţelor internaţionale, presupun.

— *Şi,* dar lucrurile acestea mă depăşesc. O să vă distraţi foarte bine şi, dacă nu vă deranjează, vă rog să-i transmiteţi complimentele mele lui Don Carlo.

— I le vom transmite cu siguranţă, spuse Leslie. Magazinele dumneavoastră mai sunt, deschise?

— Pentru că sunteţi oaspeţii domnului Paravacini, trimit eu personal sus tot ce vă trebuie.

— Nu e nevoie, voi coborî eu.

— Cum doriţi. Atunci, *arrivederci.* Directorul plecă şi Leslie se întoarse către Pryce.

— Câţi bani ai?

— Fonduri nelimitate, răspunse Cam. Geof Waters mi-a dat şase cărţi de credit, trei pentru tine şi trei pentru mine. Nu au limită.

— Foarte drăguţ, dar mă interesează numerarul.

— Cred că trei-patru mii de lire…

— Asta înseamnă mai puţin de şase mii de dolari americani. Dacă Paravacini pariază cu bani gheaţă, evident italieni?

— Nu m-am gândit la asta.

— Gândeşte-te acum, Cam. Domnul şi domnişoara Brooks nu pot merge în vizită cu cărţi de credit.

— De unde să ştim pe ce sume pariază…

— La Abu Dhabi am ajuns o dată până la opt mii de dolari. A trebuit să scol din somn toată ambasada ca să ies vie de acolo.

---

[4] Şiret, viclean (lb. italiană în orig. – n.tr.).

— Uau! Ai dus o viaţă mult mai aventuroasă decât mine, colonel Montrose!

— Mă îndoiesc, ofiţer Pryce, dar sună la Londra şi spune-i lui Geof să expedieze telegrafic domnului Brook cel puţin douăzeci de mii de dolari.

— Eşti foarte pricepută, doamnă colonel. Acesta e teritoriul meu, dar gândeşti mai repede decât mine.

— Nu, dragul meu, sunt femeie şi femeile reuşesc să prevadă când va fi nevoie de o sumă mare de bani. Este un lucru cunoscut.

Cameron o apucă de umeri şi o trase spre el.

— Ştii care este pentru mine lucrul cel mai cunoscut?

— Aşteptam să-ţi dai seama odată, nebunule!

— Mi-a fost mereu teamă – fiul tău, soţul tău, Ev Bracket... făceau parte din tine prea mult, nu eram convins că o să-i pot depăşi pe toţi.

— Dar ai reuşit, Cam, deşi nu mai credeam că se va întâmpla. Şi ştii de ce?

— Nu, nu ştiu.

— Aproape că mi-e frică să-ţi spun, fiindcă s-ar putea să nu-ţi placă.

— Acum chiar că trebuie să-mi spui.

— Ai citit dosarul meu şi ştii că l-am primit şi eu pe al tău.

— Sunt măgulit că l-ai cerut şi furios că ţi l-au dat.

— Am şi eu prieteni unde trebuie.

— Şi?

— Trecând peste toate prostiile astea, mi-a plăcut că nu datorezi nimănui nimic, că ai ajuns ceea ce eşti prin propriile forţe, că nu ai nici un general în familie, ca şi mine şi nici foarte mulţi bani, tot la fel ca mine.

— Hei, dar nu trăim din ajutor social, doamnă, spuse Pryce amuzat luându-şi mâinile de pe umerii ei, dar fără să se depărteze. Tata şi mama au fost învăţători, nişte învăţători chiar foarte buni. Au făcut eforturi ca eu să continuu studiile după bacalaureat, ceea ce ei nu şi-au putut permite.

— Când CIA te-a recrutat de la Princeton, întrebă Leslie, de ce ai acceptat?

— Ca să fiu sincer, am crezut că va fi incitant şi, în afară de asta, făcusem atâtea împrumuturi încât mi-ar fi trebuit jumătate din cariera de profesor ca să le plătesc pe toate.

— Dar erai şi sportiv, interveni Leslie, apropiindu-se şi mai mult.

— În liceu am avut tot timpul bursă, pentru că nu-mi plăcea să depind de alţii.

— Ai fost întotdeauna cam năbădăios, iubitule…

— Poţi să mai spui chestia asta încă o dată?

— Da, pot… Iubitule… nesperatul meu iubit… Se sărutară îndelung cu pasiune crescândă, până când Leslie se dădu înapoi şi se uită în ochii lui Cam. Nu ţi-am spus cum de ai reuşit să treci peste barierele mele.

— E aşa de important?

— Pentru mine este, dragul meu. Nu sunt o femeie pentru o noapte, o târfă şi sper că ai înţeles şi tu lucrul ăsta.

— Dumnezeule, dar cum aş fi putut să gândesc aşa ceva despre tine!

— Trezeşte-te, ofiţer Pryce. Câteva dintre cele mai bune prietene ale mele au fost catalogate în felul ăsta. Nici nu-ţi poţi imagina ce înseamnă căsnicia într-o familie de militari. Luni întregi despărţiţi, dorul firesc, bărbaţi atrăgători cu care te întâlneşti în birouri, în cluburi, inclusiv superiorii soţului.

— Asta miroase urât, spuse Cameron.

— Bineînţeles că miroase urât, dar se întâmplă.

— Şi ţi s-a întâmplat şi ţie?

— Nu. Din fericire, eu l-am avut pe Jamie, reputaţia unei fiice de general şi misiunile nebuneşti ale lui Bracket. Fără ele, nu ştiu…

— Dar eu ştiu, spuse Pryce, cuprinzând-o în braţe şi sărutând-o din nou, cu şi mai multă pasiune, o pasiune împărtăşită.

Telefonul sună şi Leslie se desprinse.

— Ar fi mai bine să răspunzi, spuse ea.

— Nu suntem aici, zise nepăsător Cameron luând-o din nou în braţe.

— Te rog… Nu mai am veşti de la Jamie…

— Bine, spuse el şi îi dădu drumul. Dar n-o să primeşti nici o veste, ştii asta.

— Totuşi, poate aflu ceva, nu crezi?

— Sigur că da.

Cam traversă încăperea şi ridică receptorul.

— Alo?

— Suntem pe un telefon sigur, spuse Geoffrey Waters de la

Londra, totuşi ai grijă cum vorbeşti.

— Înţeleg.

— Faceţi progrese?

— Făceam, înainte să suni.

— Poftim?

— Nimic! Da, facem progrese. Câteva bijuterii originale şi mai ales o tapiserie au să arate foarte bine în colecţia noastră.

— Excelent. Aşadar, este vorba de o relaţie serioasă.

— Aşa credem, o să aflăm diseară. Apropo, sora mea vrea nişte bani.

— Treceţi tot ce vreţi pe cartea de credit.

— Localnicii nu acceptă cărţi de credit.

— Înţeleg. Peste ceea ce v-am trimis?

— Ai trimis? Unde ai trimis?

— La casieria de la hotel Villa d'Este.

— A, era un mesaj acolo, dar nu m-am uitat.

— Am trimis zece mii de lire, spuse Waters.

— Ce înseamnă asta în dolari americani?

— Nu sunt sigur, dar cred că vreo şaptesprezece sau optsprezece mii.

— Cred că eşti pe aproape. Soră-mea zicea douăzeci de mii.

— Dumnezeule mare, dar pentru ce?

— Poate pentru tapiserie.

— Înţeleg. Atunci mai trimit zece.

— Pe la tine mai e ceva ce s-ar potrivi la colecţia noastră?

— Da, chiar foarte bine. O achiziţie importantă aici, la Londra. Un tablou despre care sunt convins că este un Goya timpuriu, nesemnat, din zilele trădării, cum le spunea el. Am să vă transmit o fotografie, dar nu arată nici pe departe ca originalul. O să-l vedeţi când treceţi pe aici, în drum spre Statele Unite.

— Asta e o veste foarte bună. O să mai vorbim.

— Telefonează dacă relaţia merge.

— Evident.

Pryce puse receptorul în furcă şi se întoarse către Leslie.

— Avem o mulţime de bani jos şi Geof ne mai trimite.

— Mi-a plăcut teribil expresia asta „sora mea vrea nişte bani".

— E mai bine să fii tu cea lacomă şi nu eu, doar eşti femeie.

— Misoginule!

— Vorbesc serios. Cameron se apropie de ea. Unde rămăsesem?

— Vreau să mergi cu mine la magazine, să mă ajuţi să-mi aleg nişte rochii elegante. Dar mai întâi spune care e vestea aceea minunată.

— Dacă am înţeles bine, au obţinut fotografia unui turnător din Londra, trădarea lui Goya, aşa l-a numit.

— Cee?

— Obsesia lui Goya.

— Ştiu cine e pictorul, dar nu înţeleg despre ce vorbeşti.

— Cred că l-au descoperit pe spionul Matarese din Londra. Şi se află undeva foarte sus.

— Ăsta chiar că este un progres. Acum hai să realizăm şi noi unul.

— Eu aş realiza unul chiar foarte personal, ce zici?

— Nu acum, dragul meu. Vreau şi eu la fel de mult ca şi tine, dar nu avem decât trei ore ca să ne pregătim pentru vizita la familia Paravacini.

— Ce mai contează o oră în plus sau în minus?

— Ne trebuie vreo patruzeci de minute ca să ocolim lacul şi trebuie să fim amândoi bine îmbrăcaţi.

— Şi de ce trebuie să te însoţesc ca să-ţi alegi toaletele?

— Pentru că bărbaţii ştiu ce face o femeie mai atrăgătoare. Am purtat numai uniformă atât de mult timp, încât am pierdut legătura cu moda.

— Şi eu?

— Am să-mi dau seama când am să te văd îmbrăcat. Şi pentru că tot ne-am mai liniştit un pic, am să-ţi spun cum de ai reuşit să treci peste barierele mele. Vrei să afli?

— Nu sunt sigur. Da, cred că da.

— Eşti un bărbat foarte cumsecade, Cameron Pryce. Ai simţit că şi eu te doresc, dar ai păstrat distanţa – m-ai respectat atunci când alţii poate că n-ar fi făcut-o. Mi-a plăcut.

— Nu m-am gândit că ar putea exista şi altă posibilitate. Evident, mi-am dat seama, dar tu aveai problemele tale, copilul, soţul, momentele teribile prin care ai trecut. Cum ar fi putut un străin să treacă peste toate astea?

— Tu ai reuşit, cu blândeţe şi cu mult respect, deşi în munca ta nu eşti nici blând, nici plin de respect. Da, Cam, ţi-am citit dosarul. Eşti, în esenţă, ofiţer pentru misiuni secrete dure, ai ucis doisprezece lideri terorişti, cei care sunt trecuţi în dosarul tău, căci probabil tot atâţia nu figurează acolo. Te-ai infiltrat printre ei

şi i-ai ucis.

— Aceasta e meseria mea, Leslie. Dacă nu i-aş fi ucis, ar fi ucis ei sute, ba poate chiar mii de oameni cu insurecţiile lor.

— Te cred, dragul meu, încerc numai să spun că există o altă faţă a ofiţerului Pryce decât cea pe care mi-ai arătat-o mie. Am voie?

— Fireşte, dar ar fi bine să ne oprim aici, da?

— O, da, bineînţeles. Şi ştii de ce? Am să-ţi spun. Nu-mi dau seama ce se va întâmpla săptămâna viitoare, sau luna viitoare, sau anul viitor, dar în momentul de faţă nu vreau să te pierd, Cameron Pryce. Am pierdut un bărbat cumsecade, nu pot să-l pierd şi pe al doilea.

Un cvartet de coarde cânta sub acoperişul unui chioşc din preajma terenului de crochet. Când apărură Joan şi John Brooks, cei doi filantropi, frate şi soră, veniţi tocmai din America, cărora li se făcuse atâta publicitate, cei mai mulţi dintre oaspeţi sosiseră deja. O tablă mare, verde fusese aşezată pe un suport în spatele portiţei de la capătul pistei. O pereche de jucători începuseră deja cursa. Pe pajiştea imensă din apropierea lacului erau mai multe mese cu gustări.

Iahtul mare şi impunător adăsta ancorat la capătul pontonului din lemn, cu balustrade de metal cromat. O verandă pe care ar fi putut încăpea uşor şaizeci de persoane, acoperită cu o copertină se deschidea spre nordul lacului Como, care încânta privirile.

Vila ca atare, pe care o văzuseră prin telescopul lui Togazzi, era un fel de castel modern din gresie şi lemn de tec, cu trei etaje şi cu mai multe turle. Singurul lucru care lipsea era şanţul de apărare plin cu apă. Recepţionerul de la Villa d’Este avusese dreptate – reşedinţa Paravacini era cea mai somptuoasă de pe malul lacului Como.

— Hainele astea au costat cât salariul pe o lună, spuse Leslie Montrose, în timp ce străbăteau o potecă pavată cu cărămidă, care înconjura casa mare şi ducea spre pajiştea de lângă lac şi am impresia că arătăm ca cei mai modeşti dintre invitaţii de aici.

— Ai înnebunit? protestă Cameron. Cred că arătăm amândoi minunat, mai ales tu.

— Asta e altceva. Şi nu te mai uita aşa la mine. Suntem frate şi soră.

— Îmi pare rău, dar o fac fără să-mi dau seama.

— Nu te mai uita la mine şi râzi, ne priveşte un tip cu pantaloni albaştri şi cămaşă galbenă.

— L-am remarcat şi eu.

— Vine spre noi, *John.*

— M-am prins, *Joan.*

— Dumneavoastră trebuie să fiţi fraţii Brooks! spuse bărbatul brunet, deosebit de chipeş şi plin de entuziasm. Engleza lui avea un accent italian. Se vede, semănaţi unul cu altul.

— Ni se spune foarte des, zâmbi Leslie, întinzându-i mâna. Dumneavoastră cine sunteţi?

— Umila dumneavoastră gazdă, Carlo Paravacini, recunoscător că aţi acceptat invitaţia mea, răspunse italianul, sărutându-i mâna lui Leslie. Sau, aşa cum îmi spun prietenii mei americani, Charlie, continuă el, strângându-i mâna lui Cameron.

— Atunci, spuse Pryce, am să-ţi spun şi eu că îmi face plăcere să te cunosc, Charlie.

— Îmi place, îmi place… Să închinăm un pahar, eventual de Chablis, ce ziceţi? Sau un whisky?

— Cineva ne răsfaţă, interveni Leslie râzând. Acestea sunt băuturile mele preferate.

— Dar totdeauna cu moderaţie, ştiu şi asta. Şi îmi place, îmi place.

— Cred că este momentul să vă transmit complimente din partea directorului de la Villa d’Este, adăugă Cameron.

— Le accept cu plăcere, spuse gazda, dar vă rog să nu-i spuneţi că l-am furat pe adjunctul bucătarului lui şef ca să-mi asigure mâncarea pentru această petrecere de după-amiază. Ticălosul şterpeleşte toate reţetele superiorului său. Oricum, astăzi este ziua lui liberă.

— Buzele noastre sunt pecetluite, Carlo – Charlie, spuse Leslie cu un zâmbet fermecător, în vreme ce Pryce îi aruncă o privire suspicioasă.

Paravacini o luă de cot pe Leslie şi îi conduse pe amândoi prin mulţimea de oaspeţi spre o masă unde comandă băuturile. Un bărbat cu o siluetă suplă şi elegantă, purtând pantaloni negri şi o bluză neagră, cu guler de cleric se apropie de ei. Paravacini îl prezentă.

— Eminenţa sa este unchiul meu, cardinalul Rudolfo Paravacini. Aici, la Como, noi îi spunem Papa Rudy. Aşa este, Preasfinţia ta?

— Am crescut aici şi mi se pare normal, răspunse înaltul prelat al Bisericii Catolice. Am alergat pe câmpiile astea şi am fugărit caprele şi iepurii ca toţi ceilalţi copii. Am fost ales, n-am ales eu. Generozitatea nepotului meu îmi permite anumite momente de lux pe care jurămintele mele nu mi le permit.

— Îmi face plăcere să vă cunosc, spuse Cameron, strângându-i mâna.

— Şi mie, spuse Leslie.

— Slavă Domnului că americanii sunt protestanţi, răspunse cardinalul. Credincioşii italieni, francezi şi spanioli îmi sărută inelul şi îşi închipuie că pot să le garantez un loc în rai, iar eu nu sunt în stare să mi-l asigur mie... Bine aţi venit la Lacus Larius.

— Am auzit că sunteţi un jucător de crochet admirabil, Eminenţă, spuse Pryce.

— Sunt un jucător dat naibii. Vreţi să jucaţi împotriva mea?

— Aş prefera mai degrabă să fiu de partea dumneavoastră. Sora mea joacă mai bine decât mine.

— S-a făcut, Carlo, spuse preotul. Partenerul meu va fi signor Brooks.

— Cum doreşti, spuse Don Carlo Paravacini, privindu-l într-un mod ciudat pe cardinal.

Se duseră apoi pe pista de crochet. Exclamaţiile de bucurie la fiecare minge care intra prin portiţă erau însoţite de mormăielile dezamăgite ale celor care ratau. În timpul pauzelor dintre jocuri servitorii veneau cu băuturi răcoritoare – ceai cu gheaţă sau limonada, nici o băutură alcoolică. După trei ore de joc, câştigătorii primiră în dar crose de crochet din argint pe care se încrustară imediat monogramele lor. Apoi se îndreptară cu toţii spre veranda acoperită cu o copertină.

— Îmi pare nespus de rău, îi spuse Pryce partenerului său, cardinalul Paravacini. Echipa a pierdut din cauza mea.

— Dumnezeu să mă ierte că o spun, John Brooks, zise preotul zâmbind, dar ai fost un dezastru. Dar sora dumitale, miss Joan, în echipă cu nepotul meu Carlo, a câştigat detaşat! Sunt o pereche foarte drăguţă, nu-i aşa? Frumoşi şi inteligenţi. Poate că lucrurile ar putea ajunge şi mai departe...

— Da, numai că sora mea nu este catolică şi...

— Există posibilitatea de a se converti, îl întrerupse preotul. I-am anulat prima căsătorie, iar cea de-a doua soţie i-a murit de curând.

— Nu ştiu ce să spun, rosti descumpănit Cameron Pryce, privind-o pe Leslie care părăsea râzând terenul de crochet la braţul lui Carlo Paravacini.

O jumătate de oră mai târziu, în prezenţa cardinalului, Cam făcuse cunoştinţă cu o mulţime de alţi oaspeţi, care se adunaseră în jurul celor doi bărbaţi, ca în jurul unor celebrităţi, într-un fel, chiar erau nişte celebrităţi: preotul datorită influenţei pe care o exercita în interiorul Vaticanului, iar americanul cel chipeş prin imensa bogăţie pe care o deţinea.

În cele din urmă, prefăcându-se obosit de obligaţiile sociale, cardinalul Paravacini îi propuse să ia loc la o masă ceva mai izolată. Pryce îşi roti privirile de jur-împrejur în căutarea lui Leslie. Dar Leslie dispăruse.

25

— Scuzaţi-mă, Eminenţă, dar n-o văd nicăieri pe sora mea.

— Fără îndoială că nepotul meu îi arată casa. Este realmente frumoasă şi colecţia lui de artă se numără printre cele mai renumite din Italia.

— Colecţia de artă? Unde este?

— În corpul principal al casei.

Când menţiona corpul principal al casei, cardinalul Paravacini sesiză clar licărul de alarmă din ochii lui Pryce.

— O, dar vă asigur, domnule Brooks, nu aveţi de ce să fiţi îngrijorat. Carlo este un bărbat cât se poate de onorabil, n-ar profita niciodată de un oaspete. Şi ca să fiu sincer, nici nu ar avea de ce, doamnele au stat întotdeauna la rând ca să-şi exprime afecţiunea faţă de el.

— M-aţi înţeles greşit, îl întrerupse Cameron, sora mea şi cu mine când suntem împreună, mai ales într-un loc unde e multă lume, obişnuim să ne spunem unul celuilalt unde ne ducem şi pentru ce.

— Dar mi se pare de-a dreptul sufocant, domnule Brooks, observă preotul.

— Nu tocmai, este o chestiune de prevedere elementară, răspunse Pryce gândind rapid şi străduindu-se să nu se dea de gol. Când mergem singuri şi asta se întâmplă frecvent, avem întotdeauna o escortă înarmată.

— O, dar asta este de-a dreptul o insultă, domnule!

— N-aţi mai spune aşa, Eminenţă, dacă aţi şti câte ameninţări cu răpirea am primit. Numai anul trecut firma care ne asigură paza în America a contracarat patru tentative de răpire îndreptate împotriva mea şi cinci împotriva surorii mele.

— Nu mi-am imaginat că…

— Nu e un lucru pe care să-l dai publicităţii, spuse Cameron cu un zâmbet strâmb. Le-ar putea da idei şi altor dementi.

— Evident, astfel de crime se comit şi aici, în Europa, dar ideea ca atare este şocantă pentru un cleric în vârstă ca mine.

— Sper că m-aţi înţeles, continuă Cam, nu nepotul dumneavoastră mă îngrijorează. M-aş simţi chiar uşurat dacă aş

şti că este cu el. Acum, vă rog să mă scuzaţi, mă duc să văd dacă-i găsesc. La colecţia de artă, aşa aţi spus, da?

— Da, galeria este la etaj, în aripa de vest. Am înţeles că aveţi şi dumneavoastră o superbă colecţie de familie, nişte tapiserii de mare valoare.

Asta este! îşi spuse Pryce în timp ce se ridica de pe scaun. În toate zvonurile false care fuseseră lansate despre ei, nu se pomenise nici un cuvânt despre colecţiile de artă sau tapiserii. Fuseseră prezentaţi ca nişte indivizi superficiali, îndrăgostiţi în special de lumea spectacolelor… Convorbirea telefonică cu Geoffrey Waters fusese ascultată, deci acest încântător prinţ al Bisericii făcea parte din conspiraţie.

— Aşadar, la etaj, în aripa de vest, spuse Pryce, privind în jos spre cardinal. Vă mulţumesc. Ne vedem mai târziu. Păşind pe poteca pavată cu cărămizi care ducea spre casă, Cam se felicită: falsa grijă faţă de „sora” lui îi oferea un pretext plauzibil pentru a intra în casă. În afară de o oarecare gelozie adolescentină, nu era îngrijorat, ştiind că locotenent-colonel Montrose putea să-şi poarte singură de grijă, eventual administrându-i lui Don Carlo o lovitură cu genunchiul în testicule, dacă ar fi fost nevoie. De altfel, era foarte probabil că afemeiatul Don Carlo dorise s-o impresioneze cu frumuseţea deosebită a domeniului Paravacini cu nenumăratele lui fântâni arteziene şi cu statuile ei vechi şi moderne. Cameron nu ştia ce ar putea afla în interiorul clădirii ce semăna cu un castel, dar conform axiomelor profesiei sale, orice infiltrare în domeniul inamicului însemna un progres.

De astă dată greşea, greşea sub toate aspectele.

Cameron păşi pe uşa masivă a vilei şi se trezi în holul de marmură pustiu. Tăcerea era de-a dreptul tulburătoare prin contrast cu râsetele estompate care veneau de afară. Uşa se închise automat în urma lui şi liniştea deveni deplină. Porni înainte, traversând încăperea cu plafonul înalt şi ajunse într-un alt coridor de marmură care ducea într-o parte spre est şi în alta spre vest. O luă la dreapta, spre vest, unde se vedeau tablourile superbe atârnate pe pereţi. Multe dintre ele îi erau cunoscute din cărţile de istorie a artei şi din revistele de specialitate.

Brusc ecoul paşilor lui fu însoţit de ecoul altor paşi, ce veneau din urmă. Se opri şi se întoarse. Un bărbat voinic, într-un costum negru, se oprise în spatele lui, zâmbind uşor.

— *Buona sera, signore,* vă rog să mergeţi mai departe, spuse

el, rostind ultimele cuvinte într-o engleză destul de cultivată.

— Cine sunteţi? întrebă Pryce.

— Sunt un colaborator al lui Don Carlo.

— Drăguţ. Şi în ce domeniu colaboraţi?

— Nu sunt obligat să răspund la întrebări. Acum, *piacere,* mergeţi până la capătul galeriei. Uşa este în stânga.

— De ce aş face-o? Nu sunt obişnuit să mi se dea ordine.

— Încercaţi, *signore.*

Colaboratorul lui Paravacini băgă mâna sub cămaşa de mătase largă şi scoase un pistol automat.

— Executaţi acest ordin, *piacere,* mergeţi spre uşa aceea, *signore.*

Bărbatul deschise uşa grea, sculptată ce dădea într-o încăpere care semăna cu o crescătorie de păsări: păsări de toate felurile stăteau închise în colivii care atârnau de bârnele plafonului, păsări de toate mărimile, de la papagali micuţi, la şoimi şi vulturi uriaşi. Era o imensă colecţie a unui excentric, în spatele unei mese lungi, lustruite, aflată înaintea unei ferestre mari cât tot peretele care dădea spre pajiştea îngrijită de la apus se afla Carlo Paravacini. La stânga lui, Leslie Montrose şedea ţeapăn pe un scaun, cu chipul impasibil.

— Bine ai venit, ofiţer Cameron Pryce, spuse stăpânul de la lacul Como pe o voce blândă, curtenitoare. Chiar mă întrebam cât timp o să-ţi trebuiască să ajungi aici.

— Papa Rudy mi-a spus să vin aici, aşa că mi-am imaginat că ştii.

— Da, e un om tare drăguţ, devotat credinţei sale.

— Când ai descoperit?

— Că e devotat credinţei?

— Ştii la ce mă refer…

— O, te referi la agentul Pryce de la CIA şi la colonelul Montrose din Serviciul de informaţii al armatei SUA? Paravacini se aplecă înainte peste masă, privindu-l drept în ochi pe Cameron. O să mă crezi dacă îţi spun că abia acum o oră?

— Cum?

— Te rog, sunt sigur că înţelegi necesitatea confidenţialităţii, la urma urmelor trăieşti cu ea zi de zi. Chiar şi acum.

— Fiindcă veni vorba de acum – acum ce facem?

— Evident, pentru voi nu poate fi foarte atrăgător. Don Carlo se ridică de pe scaun şi ocoli masa lustruită, îndreptându-se spre

coliviile care atârnau la înălţimi diferite, nici una mai jos de doi metri de la podea.

— Ce părere aveţi despre prietenii mei înaripaţi, doamnă colonel Montrose, domnule Pryce? Nu-i aşa că sunt minunaţi?

— N-aş zice că mă pasionează păsările, răspunse Leslie rece. Ţi-am comunicat asta când m-ai adus aici.

— Cum de sunt atât de liniştite? întrebă Pryce.

— Pentru că aici nu le tulbură nimic, nu există nimic care să le provoace, răspunse Paravacini, luând un instrument mic de pe un raft din lemn de mahon. Îl duse la buze şi suflă în el. Timp de o jumătate de secundă nu se auzi nimic, apoi încăperea se umplu de cârâituri şi ţipete. Aripile fluturau, penele zburau în toate direcţiile, păsările captive păreau cuprinse de panică şi de furie. Carlo întoarse instrumentul şi suflă din nou; în câteva secunde zgomotele asurzitoare încetară.

— Uimitor, nu-i aşa? spuse el.

— A fost cel mai oribil concert pe care l-am auzit în viaţa mea, zise Leslie îndepărtându-şi palmele de pe urechi. A fost bestial!

— Ai perfectă dreptate, spuse Don Carlo şi asta pentru că sunt adevărate bestii. Unele dintre ele sunt păsări răpitoare, altele şi-ar da viaţa ca să-şi apere cuibul.

— Unde vrei să ajungi, Charlie? întrebă Cameron, aruncând o privire spre gardianul vânjos care-şi ţinea arma îndreptată spre ei.

— Povestea asta a început cu mulţi ani în urmă, răspunse italianul; mă obseda vânătoarea cu şoimi. Probabil că totul a început încă din antichitate, când oamenii dresau porumbei. Aceştia au fost primii spioni, înainte de inventarea telegrafului şi a radioului. Studiile mele au mai demonstrat ceva: toate păsările pot fi dresate, de la micii papagali ornamentali până la uriaşii vulturi de pradă. Este vorba de o combinaţie de substanţe care acţionează asupra văzului şi mirosului.

— Nu mă impresionezi, Charlie, spuse Pryce. Se folosesc metode ezoterice, unele foarte brutale. De ce crezi că ale tale sunt atât de diferite?

— Pentru că eu sunt mai inteligent decât voi.

— De ce? Pentru că trădătorii din clanul Matarese infiltraţi în serviciile noastre de la Londra şi de la Washington v-au informat cine suntem?

— Washingtonul nu ne-a oferit nimic, pentru că nu ştia nimic!

Beowulf Agate este un geniu, de asta poţi să fii sigur. Omul nostru de la Londra a fost cel care a pus lucrurile cap la cap şi ţinta lui imediată este aliatul vostru britanic, Sir Geoffrey Waters. Va muri în următoarele douăzeci şi patru de ore.

— Deci tu reprezinţi ramura italiană a clanului Matarese, nu-i aşa?

— Bineînţeles că da! Noi deţinem soluţia pentru economia globului, aşa cum au făcut-o şi predecesorii noştri. Vom aşeza lumea pe baze stabile, nimeni altcineva nu poate face asta!

— Atât timp cât toată lumea este de acord cu tine şi cumpără ceea ce tu eşti dispus să vinzi. Fuziunea este la ordinea zilei, răscumpărarea cotelor părţi ale partenerilor de asemenea. Şi vreţi să continuaţi tot aşa până o să conduceţi voi totul.

— Este un sistem mult mai bun decât dezvoltarea ciclică a capitalismului. Vom elimina recesiunile economice.

— Inclusiv posibilitatea de a alege.

— M-am săturat de sofismele astea, domnule Pryce. Oricum, nici dumneata, nici colonelul Montrose nu veţi supravieţui zilei de astăzi.

— Dar dacă îţi spun că MI-5 şi filiala noastră italiană din CIA ştiu că suntem aici în momentul de faţă?

— Am să-ţi spun că minţi. Este o speculaţie, toate telefoanele voastre de la Villa d’Este au fost ascultate.

— La naiba, mi-am dat seama de asta când prinţul Bisericii mi-a vorbit despre tapiserii! Şi crezi că atunci când corpurile noastre vor fi găsite cu un glonţ în cap tu ai să ieşi basma curată?

— Nici vorbă de aşa ceva. Hai să-ţi arăt. Paravacini traversă din nou camera spre masa lungă şi apăsă pe un buton aflat în dreapta. Fereastra mare din spatele lui se dădu la o parte, lăsând o deschidere de şapte metri pe trei. Apăsă apoi pe un al doilea buton şi suflă în instrumentul de lemn. Coliviile se deschiseră şi cel puţin patruzeci de păsări de toate dimensiunile şi formele se repeziră ţipând furioase afară în lumina soarelui de apus. Italianul suflă apoi în capătul opus al instrumentului şi păsările se întoarseră.

— Când se vor întoarce a doua oară, veţi fi morţi, spuse Don Carlo, în timp ce bodyguardul lui începu să-i stropească pe Pryce şi pe Montrose cu un spray.

— De ce? întrebă Cameron.

— Pentru că veţi fi nişte hoituri, cred că acesta este cuvântul.

Mirosul pe care îl veţi avea le va garanta acest lucru. Câinii pot fi imobilizaţi cu lovituri şi cu gloanţe, dar păsările mele devorează cadavrele până nu mai rămâne decât scheletul.

— A venit timpul pentru un Meauliffe, colonele! strigă Pryce în timp ce păsările maniace se întorceau în zbor prin fereastra uriaşă scoţând ţipete înfiorătoare. Când cârdul ucigaş intră în cameră, Leslie strigă „Nebuni!” şi se repezi spre Carlo Paravacini, frecându-şi rochia de hainele lui. Concomitent, Cameron îi aplică o lovitură paralizantă de karate bodyguardului luat prin surprindere, îi smulse sprayul din mână şi îl îndreptă apoi spre Paravacini.

— Leslie, hai să fugim!

— Să-i luăm arma! strigă Leslie, în timp ce păsările se roteau în jurul ei.

— Nu cred că are armă. Haide!

— Ba are, tâmpitule! Are un pistol mic calibrul 22. Ia nenorocitele astea de păsări de pe mine!

Pryce trase două focuri cu automatul bodyguardului şi o apucă pe Leslie de mână. O luară apoi la fugă spre uşă şi ieşiră în coridorul de marmură, în timp ce păsările rapace şi fioroase se învârteau în cercuri pe deasupra celor rămaşi în încăpere.

— Ai păţit ceva? întrebă Cam în timp ce alergau spre parcare.

— Am ciupituri pe gât.

— Mergem la Togazzi şi o să te ducă la un doctor. Ajunseră la maşina lor, dar aceasta nu voia să pornească.

— Probabil că au scos bujiile, spuse Leslie epuizată.

— E un Rolls aici, zise Pryce. Te supără dacă mergem cu clasa întâi? Ştiu cum să pornesc un Rolls fără cheie. Haide!

Deschiseră portierele şi săriră înăuntru.

— Ce-mi place mie la bogătaşi, e că-şi lasă întotdeauna cheile în maşină. Ce contează un Rolls sau două pentru ei? Hai s-o ştergem de aici!

Motorul puternic mugi când Cameron acceleră şi ţâşni peste pajişte spre drumul care înconjura lacul.

— Şi acum încotro? întrebă Leslie. Nu cred că e bine să ne întoarcem la hotelul nostru.

— Ar fi o idee cum nu se poate mai proastă. Mergem la Togazzi, dacă reuşesc să găsesc drumul.

— Uite, e şi un telefon aici, spuse Leslie, arătând cu mâna sub panoul de bord.

— Numai dacă mă rătăcesc definitiv. Lucruri le astea sunt periculoase.

După ce bâjbâiră pe străzile înguste din Bellagio, Pryce reuşi în cele din urmă să găsească dealul abrupt care ducea spre drumul de munte paralel cu lacul. Trecură de două ori pe lângă intrarea ascunsă a domeniului lui Togazzi fără s-o găsească, dar a treia oară nimeriră. Cameron şi Leslie, încă în stare de şoc şi complet epuizaţi, şedeau cu bătrânul italian pe veranda protejată cu geamuri care dădea spre lac.

— A fost oribil, spuse Leslie, scuturată de un fior. Păsările alea îngrozitoare ţipau înnebunitor.

— Mulţi oameni au spus că obsesia stranie a lui Carlo Paravacini pentru creaturile alea înfricoşătoare o să-i provoace într-o bună zi moartea, spuse bătrânul. Şi iată că aşa s-a şi întâmplat.

— Cum? întrebă Pryce.

— N-aţi auzit? N-aţi dat drumul la radio în maşină?

— La naiba, nu, n-am vrut să ating nimic mai mult decât strictul necesar.

— Astăzi ştie toată lumea din Bellagio, mâine va şti toată Italia.

— Ce să ştie? insistă şi Leslie.

— Am să încerc să vă relatez cât mai delicat cu putinţă, spuse Don Silvio. Uşa de la crescătoria de păsări a lui Carlo a rămas deschisă şi oaspeţii au observat că pe cer zburau fel de fel de păsări. La început s-au amuzat, dar la un moment dat au început să cadă bucăţi de carne crudă. Se pare că a fost un adevărat iad, servitorii s-au repezit imediat în casă. Ceea ce au găsit acolo i-a făcut pe unii să leşine, pe alţii să vomite.

— Cadavrele, spuse Cameron încet.

— Ceea ce mai rămăsese din ele, încuviinţă Togazzi. Principalul mijloc de identificare au fost resturile de îmbrăcăminte. Ca şi atunci când intră în acţiune pescăruşii de pe ţărmul mării, ochii au fost primii care au dispărut.

— Îmi vine să vomit, spuse Leslie Montrose, întorcând capul.

— Şi acum ce facem? întrebă Pryce.

— Staţi aici, bineînţeles.

— Dar hainele şi o sumă mare de bani au rămas la hotel.

— Mă ocup eu de Villa d’Este, spuse Togazzi, directorul este angajatul meu.

— Zău?

— La fel şi adjunctul şefului bucătar, un individ foarte dezagreabil altfel, însă folositor în împrejurări speciale.

— Cum ar fi?

— Câte un praf într-un pahar de vin dacă vreau să interoghez pe cineva – sau de otravă pentru câte un sclav al lui Paravacini care a ucis prea mulţi oameni. Amintiţi-vă, eu sunt un Scozzi.

— Eşti cineva...

— Sunt frate de cruce cu cel mai bun din lume şi acesta se numeşte Beowulf Agate; am învăţat multe de la el.

— Am auzit şi eu, spuse Cameron. Dar să ne întoarcem la prima mea întrebare. Ce facem mai departe?

— Am o înţelegere cu Scofield şi o să primim curând veşti de la el, dacă n-a băut cumva prea mult. Dar chiar şi aşa, drăgălaşa de Antonia o să-l scuture zdravăn şi o să-l trezească.

— Dacă e beat? strigă Pryce. Ce naiba vrei să spui?

— Beat sau treaz, Beowulf Agate este mult mai receptiv decât mulţi ofiţeri de informaţii care n-au pus gura pe băutură douăzeci de ani.

— Nu pot să cred!

În clipa aceea sună telefonul. Togazzi ridică receptorul.

— Ticălos bătrân! strigă el. Chiar despre tine vorbeam.

— Ce naiba a mai făcut copilul ăla? se auzi vocea de la New York.

— Te rog să mă ierţi, Brandon, dar am să te branşez pe difuzor, ca să audă toată lumea ce spui. Togazzi apăsă un buton de pe telefonul alb.

— Pryce, eşti acolo? se auzi vocea lui Scofield prin amplificator.

— Sunt aici, Bray. Ce noutăţi mai ai?

— Departamentul de Stat îşi bagă nasul în treburile noastre.

— Ce s-a întâmplat?

— Omul lor de la Roma a telefonat la Washington şi Departamentul de Stat l-a sunat pe Shields ca să-l întrebe dacă avem o misiune secretă în nordul Italiei. Evident, Mijitul a negat orice amestec. Aşa este?

— Nu, nu este aşa. Am fost la nivelul zero!

— O, fir-ar să fie! Cum Dumnezeu?

— Era cât pe-aci să fim ucişi.

— Îmi place răspunsul. Cum se simte Leslie?

— Încă mai tremur, spuse ea. Ştiaţi că asociatul nostru, ofiţerul Pryce, poate porni un Rolls fără cheie de contact?

— Hoţomanul ăla poate să pornească şi un tanc.

— Şi acum ce facem? interveni Cameron.

— O ştergeţi din Italia. Repede!… Silvio, poţi să aranjezi treaba asta cu Roma?

— Bineînţeles, Brandon. Şi unde este răsplata mea?

— Când şi dacă se va termina treaba asta, eu şi Toni o să luăm un avion şi o să-ţi oferim o cină grozavă pe Via Veneto.

— Acolo unde toate restaurantele sunt proprietatea mea, ticălosule!

— Mă bucur că nici unul din noi nu s-a schimbat prea mult, nenorocitule!

— *Grazie!* strigă Togazzi râzând.

— *Prego!* îi răspunse Beowulf Agate, râzând şi el.

— Unde vreţi să mergeţi? întrebă bătrânul italian din Bellagio, punând receptorul în furcă.

— Înapoi în Statele Unite. Cred că acum ştim destule ca să putem lovi.

— Te rog, Cam, o oră cu băiatul meu, se poate? E aşa de tânăr şi a trecut prin atâtea, se rugă Leslie.

— Am să întreb la Londra, spuse Pryce apucând-o de mână. Acum trebuie să-l previn pe Geoffrey!

Luther Considine înclină avionul Bristol Freighter complet renovat pe stânga, apropiindu-se de terenul particular de aterizare de la Laco Maggiore, aflat cam la treizeci şi cinci de kilometri de Bellagio. La celălalt capăt al pistei de zbor aşteptau Pryce şi Leslie Montrose, în maşina lui Togazzi. Era ora patru dimineaţa. Singura sursă de lumină consta în lămpile care semnalizau pista de aterizare. Avionul aterizaşi rulă apoi pe pistă oprindu-se la treizeci de metri de maşină. Leslie şi Cameron coborâră de pe bancheta din spate şi o luară la fugă spre avion. Pryce ducea cele două valize recuperate de unul din angajaţii lui Don Silvio de la Villa d’Este. Luther apăsă pe un buton şi uşa laterală coborî, transformându-se în scară. Cameron aruncă bagajele înăuntru, o ajută pe Leslie să urce şi o urmă imediat.

— Locotenente, strigă Leslie acoperind huruitul motoarelor, n-ai să ştii niciodată ce fericită sunt că te văd!

— Şi eu mă bucur să vă întâlnesc, doamnă colonel, răspunse

Considine, închizând uşa şi întorcând în loc avionul pentru a porni spre pista de decolare.

— Cum mai merge treaba cu spionii, Cam?

— Foarte bine – e cam colţoasă, sau mai degrabă, clonţoasă!

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că am intrat în găinaţ până-n gât.

— Probabil că a fost cel puţin o tonă, după felul în care insistă britanicii să vă întoarceţi. Am zburat pe fel de fel de rute, dar planurile astea de zbor sunt cu totul aiurite!

— Ca să nu poţi fi interceptat?

— Probabil, dar nu este vorba de interceptarea obişnuită a serviciilor de securitate, în cazul nici uneia din ţările pe care le survolăm.

— Oamenii ăştia nu sunt normali, Luther, interveni Leslie. Sunt o bandă de nebuni.

— Probabil că au şi echipamente cu totul deosebite.

— Pot avea tot ce doresc – cumpără sau mituiesc fără să ezite, spuse Cameron.

O dată ajunşi la altitudine de croazieră, Leslie vorbi din nou:

— Luther, ai spus că britanicii vor să ne vadă înapoi, presupun că e vorba de Londra.

— Aşa este.

— Credeam că avem aprobare pentru o oprire în Franţa, zise ea supărată.

— Avem, doamnă colonel. În mod obişnuit mi-ar fi trebuit o oră ca să ajung acolo, însă cu planul ăsta de zbor o să am nevoie de două. Am să sting luminile, căci în curând răsare soarele. Apropo, este şi cafea în ceea ce s-ar putea numi bucătărie, acolo în spate.

— Hei, Luther, cum te împaci cu noua ta misiune?

— Cu excepţia şmecherului care vrea să-mi ia locul la escadronul de pe portavion, totul e minunat. Locuiesc în hoteluri luxoase, iau micul dejun în pat, merg la întâlniri cu directorii spionilor şi zbor cu cele mai ciudate avioane ale Forţelor Aeriene Regale.

— Nu e nici o parte negativă?

— Ba da, una şi chiar foarte supărătoare. Am o umbră după mine tot timpul, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Ies eu afară, iese şi el; iau masa la restaurant, hop şi el la masa de alături; mă opresc la o cârciumă, îl văd la bar.

— Asta pentru protecţia ta, Luther.

— Şi mai este ceva: simpaticul ăsta de Sir Geoffrey îmi spune într-una că marina va „privi favorabil” avansarea mea. I-am spus să nu încerce să facă nici un fel de intervenţii; amiralii noştri nu se dau în vânt după amiralii lor.

— Dar Geof poate face treaba asta pentru tine, Luther.

— Atunci îmi retrag cuvintele şi îmi cer scuze. Am chiar şi o prietenă, doctoriţă la Pensacola şi ne înţelegem destul de bine; durează de vreo doi ani. Cred că am putea face ceva, dar ea este comandant plin şi mi-ar conveni să fiu şi eu ceva mai aproape în grad de ea.

— Atunci ascultă-l pe Sir Geoffrey. Washingtonul îi este îndatorat şi, cu puţin noroc, o să-i fie şi mai îndatorat.

— Am auzit şi-am băgat la cap.

— Apropo, unde mergem în Franţa? întrebă Leslie.

— N-am voie să vă spun. Sper că înţelegi.

— Da.

Când soarele apăru la orizont, Pryce şi Montrose fură uimiţi de altitudinea joasă la care zbura avionul.

— Iisuse, exclamă Cameron, aş putea să sar şi să înot puţin.

— Nu te-aş sfătui, spuse pilotul, mai ales că vom trece curând peste Mont Blanc.

Avionul ateriza pe aeroportul Le Mayet-de-Montagne, rezervat avioanelor particulare, ultima destinaţie nefiind încă cunoscută pasagerilor. Soarele dimineţii scălda în lumina sa blândă câmpiile de pe valea Loarei.

— Maşina vă aşteaptă, îi anunţă Luther, rulând pe pistă spre locul unde staţiona un automobil cenuşiu. Eu trebuie să realimentez aici şi să aştept ordine de la Londra, s-ar putea să mai fac un zbor; oricum, mă întorc peste nouăzeci de minute, când va trebui să decolăm de aici.

— Cât durează drumul până la copii?

— Vreo zece-douăzeci de minute.

— Nu avem prea mult timp, pentru Dumnezeu!

— Asta este ceea ce se poate, colonele. Eşti militar, cunoşti regulamentele.

— Da, locotenente, le cunosc, nu-mi face plăcere, dar le cunosc.

Geamurile laterale ale automobilului erau închise la culoare, astfel încât Pryce şi Leslie nu vedeau nimic afară. Şi parbrizul

avea fâşii negre la ambele extremităţi, aşa încât lăsa să se vadă doar şoseaua din faţa lor.

— Ce naiba mai e şi asta? strigă Leslie. Habar n-avem unde ne duc.

— Îi protejează pe copii, spuse Cameron. Ceea ce nu ştii, nu poţi să spui.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar e vorba de fiul meu. Cui naiba să spun?

— Dacă eşti drogată cu anumite substanţe chimice poţi descrie ceea ce ai văzut pe drum.

— Presupunând că voi fi prinsă!

— Oricând se poate întâmpla, colonele. Ştii şi tu asta şi cunoşti procedura.

— Da, deşi nu-mi face plăcere. Cele două pastile de cianură sunt în uniforma mea, la un loc cu bagajele.

— Nu cred că scenariul actual include aşa ceva. Securitatea noastră este totală.

Drumul îi conduse în faţa unei porţi păzită de gardieni în haine civile recrutaţi de la Deuxieme Bureau, serviciul de operaţiuni secrete al Franţei. Şoferul francez schimbă câteva cuvinte cu gardianul şi maşina pătrunse dincolo de zidul de piatră, unde se afla o casă de ţară înconjurată de locuri de păşune pentru vite şi un ţarc în care erau şase cai.

Înăuntru se întâmplase ceva. Era plin de maşini, oamenii alergau în toate părţile, se auzeau sirene tânguitoare.

— Ce naiba se petrece aci? strigă Cameron.

— Nu ştiu, monsieur! răspunse şoferul. Cei de la poartă mi-au spus să merg încet, că s-a întâmplat ceva.

Vehiculele militare ieşiră în mare viteză pe poartă, împreună cu cele ale poliţiei locale. Oamenii alergau dispersându-se în întreg complexul.

— Ce s-a întâmplat? strigă Cameron sărind din maşină şi înhăţându-l pe primul om care îi căzu în mână.

— Tânărul englez! răspunse patrula. A fugit!

— Cee? strigă Leslie Montrose. Sunt colonel Montrose, unde e fiul meu?

— Înăuntru, doamnă şi la fel de năucit ca noi toţi. Cameron şi Leslie alergară în casă şi o găsiră pe tânăra Angela Brewster agăţată de gâtul lui James Montrose jr., plângând în hohote.

— Nu e vina ta, Jamie! N-ai făcut nimic, tu n-ai făcut nimic!

spunea ea mereu.

— Ba da, eu sunt de vină!

— Încetează, Jamie! strigă mama lui, alergând spre el şi apucându-l de umeri. Ce s-a întâmplat?

— O, mami, suspină Jamie.

— Ce i-ai spus, Jamie? întrebă Pryce blând, îngenunchind în faţa mamei şi a fiului care şedeau acum pe canapea. Ce i-ai spus exact?

— Mă întreba mereu cum de am scăpat din Bahrain, cum am sărit gardul, cum am ajuns în oraş şi cum l-am găsit pe Luther.

— Dar condiţiile de aici sunt diferite, spuse Cam lăsându-şi palma grea pe umărul lui Jamie care tremura. Presupun că ţi-a spus că poate face şi el acelaşi lucru.

— Nu mi-a spus nimic! Tocmai asta el A sărit zidul şi dus a fost!

— Dar nu are nici un fel de resurse, interveni Leslie, adică nu are bani.

— O, ba da, are bani, spuse Angela Brewster. După cum probabil ştiţi, primim corespondenţa de două ori pe săptămână şi putem să răspundem dacă vrem. Răspunsurile sunt trimise la Londra şi expediate de acolo. Roger a cerut o mie de lire şi le-a primit acum două zile. Râdea foarte încântat când a deschis plicul.

— Ce simplu, se miră Leslie.

— Semnătura lui a fost suficientă, Leslie. Cred că mama deţinea controlul asupra băncii.

— Dar de ce, Angela, de ce dorea să plece de aici? întrebă Pryce.

— Ar trebui să-l cunoaşteţi pe fratele meu, domnule, să-l cunoaşteţi cu adevărat. Este un om minunat, absolut remarcabil, dar în unele privinţe seamănă cu tata. Când ceva nu merge bine, se înfurie îngrozitor. Cred că vrea să-l găsească pe Gerald Henshaw şi să-l trimită în iad. Simte că e de datoria lui să-l omoare pe Gerald pentru că ne-a ucis mama.

— Telefonează-i imediat lui Geof Waters! spuse Leslie.

— Asta fac, zise Cameron şi se îndreptă către cel mai apropiat telefon.

26

Sir Geoffrey Waters sări de pe scaun, întinse firul telefonului şi îl trase peste birou.

— Obţinem frânturi de informaţii de la Roma şi de la Milano, dar imaginea de ansamblu încă nu este clară. Voi i-aţi ucis?

— Nu, nu noi, el, Paravacini! Păsările lui l-au mâncat de viu. Am fost şi noi prinşi în capcană, abia am scăpat de acolo. Ascultă, Geof, Leslie şi cu mine o să te informăm când ajungem la Londra, dar acum avem două probleme importante, una te priveşte direct.

— Ameninţarea împotriva mea? Am primit avertismentul tău, dar…

— Trebuie să-l iei în serios. Paravacini a spus că vei fi ucis în următoarele douăzeci şi patru de ore. Acestea au fost exact cuvintele lui, douăzeci şi patru de ore. Ai grijă de tine, Geof, te asigur că nu glumea.

— Am să ţin seama de asta. Care e a doua problemă?

— Tânărul Brewster. A fugit!

— Dumnezeule! Cum? De ce?

— A sărit zidul în timpul nopţii. Sora lui spune că s-a dus să-l caute pe Henshaw, tatăl lui vitreg, cel care i-a ucis mama.

— Dar ce-şi închipuie mucosul ăsta că poate să facă acolo unde noi n-am reuşit? Henshaw a dispărut. Ori este undeva prin Africa sau Asia unde trăieşte bine, dar izolat ori, din câte îi cunosc eu pe Matarese ăştia, zace pe fundul Canalului Mânecii într-un sac de plastic.

— Sunt de acord cu tine, dar el nu gândeşte ca noi.

— Unde ar putea să se ducă? De unde o să înceapă? Un adolescent furios care pune întrebări ciudate în anumite cartiere ale oraşului devine o ţintă uşoară chiar dacă n-ar fi vorba de Matarese.

— O fi el furios, dar nu şi prost, Geof. Îşi va da seama că are nevoie de ajutor. N-o să vină la tine pentru că o să-şi închipuie că ai să-l închizi din nou undeva…

— Asta este ceea ce ar fi trebuit să facem de la bun început, spuse Waters.

— Ai crezut că-i suficient ce-ai făcut, dar n-am luat în considerare furia unui tânăr care şi-a pierdut tatăl pe care îl diviniza şi a asistat la asasinarea mamei sale.

— Şi? întrebă şeful de la MI-5 retrăgându-se în defensivă.

— Cred că se va duce direct la omul în care are încredere, un sergent-major atât de devotat superiorului său, încât ar fi fost gata să-l urmeze până în iad şi înapoi, cum se spune.

— Coleman, exclamă Waters. Sergentul-major Coleman! Eu cred că expresia asta îşi are originea în Statele Unite, nu în Regatul Unit. Nu e genul nostru, bătrâne.

— Nu contează. Dacă aş fi în locul tău, m-aş duce chiar acum să-i fac o vizită. Apropo, băiatul are şi bani la el, o mie de lire.

— Suficient ca să ajungă aici incognito, dacă este aşa de isteţ cum spui.

— Este.

— Am plecat să-l văd pe sergentul-major. Nu mai dau telefon.

Roger Brewster se urcă în tren la Valencia. Plănuise totul, cu excepţia unui amănunt. Cercetase hărţile şi se concentrase asupra localităţilor aflate la câteva ore de mers spre nord de locul unde presupunea că se află. Escaladase zidul cam aşa cum procedase şi Jamie Montrose, noul lui prieten. Aşteptă până când reflectoarele trecură pe deasupra lui. Trebuia, de asemenea, să evite paznicii, aşezaţi astfel încât să-i protejeze pe „oaspeţi” de orice atac din afară. Fusese foarte simplu să-l convingă pe unul dintre ei că sora lui, care se afla în camera alăturată, se plângea întotdeauna când el fuma.

Gardianul şi el fumător, râsese înţelegător. Ajuns dincolo de zidul pe care îl sărise pe întuneric, Roger alergase peste câmp spre ceea ce părea a fi o şosea mai mare. Aşteptă pe margine, ridicând mereu mâna dreaptă cu degetul mare în sus, până când un camion cu alimente opri. Îi explică şoferului în franceză că era student şi trebuia să se întoarcă la cămin înainte de a se lumina de ziuă, altfel va fi exmatriculat. Îşi petrecuse noaptea cu prietena lui.

Toujours l’amour. Înţelegător, şoferul îl duse pe student până la gară.

Din hărţile pe care le studiase şi din alte broşuri, Roger aflase că la Villeurbanne exista o şcoală de aviaţie. Asemeni lui Jamie Montrose, trebuia să găsească şi el un pilot, dar, spre deosebire

de Jamie, nu-l putea găsi pe stradă. Din moment ce exista o astfel de şcoală, acolo erau şi piloţi şi, dacă erau piloţi, unul din ei putea fi cumpărat pentru a-l duce la Londra. Apoi îl va căuta pe bătrânul Coley. O să-i telefoneze de la şcoala de aviaţie.

Fostul sergent-major Oliver Coleman dezactiva alarma şi deschise uşa grea de la intrarea casei Brewster din Belgravia.

— Bună dimineaţa, Sir Geoffrey, spuse el făcându-i loc ofiţerului să intre în casă.

— Ştiai că sunt eu?

— Am instalat microcamere de luat vederi în cei doi stâlpi, domnule. Mi-am zis că e pentru copii, când se vor întoarce aici. Există o cameră şi pe zidul de deasupra uşii.

— Cam costisitor, mormăi Waters.

— Câtuşi de puţin, domnule. Le-am explicat celor de la firma de securitate că plângerile mele în legătură cu faptul că au permis personalului lor să ne împăneze casa cu microfoane ar putea ajunge la tribunal şi le-ar aduce o proastă publicitate. Au fost fericiţi să facă ce le-am cerut fără să mai încaseze nimic.

— Am putea să stăm de vorbă, domnule Coleman?

— Bineînţeles, Sir Geoffrey. Tocmai mi-am făcut nişte ceai, nu doriţi şi dumneavoastră?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să mă întorc la birou. Putem vorbi chiar aici.

— Foarte bine. Despre ce doriţi să vorbim?

— Roger Brewster a fugit din ascunzătoarea unde l-am dus noi împreună cu sora lui şi cu tânărul Montrose.

— Extraordinar! exclamă Coleman. E un băiat de toată isprava, nu puteţi să-l ţineţi închis.

— Pentru numele lui Dumnezeu, sergent-major! Îl protejăm, nu înţelegi?

— Ba înţeleg, domnule, numai că băiatul are alte intenţii. Ca şi mine, de altfel. Unde e ticălosul ăla de Henshaw? N-am auzit nimic despre el de la dumneavoastră.

— Nu ţi-a trecut prin minte că ar putea fi mort?

— Dacă e aşa, vrem să avem o dovadă.

— Există atâtea metode de a lichida un om, Coleman. Ar putea să treacă luni, poate chiar ani de zile…

— Dar nu ştiţi, aşa e? Roger doreşte la fel de mult ca mine să-l găsească pe ticălos. Dacă pun eu primul mâna pe el, am să-l

omor.

— Ascultă-mă, Coleman. Singur, căutând pe bâjbâite, băiatul e ca şi terminat. Dacă ia legătura cu dumneata, pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi mie telefon!

— Nu e terminat dacă sunt şi eu prin preajmă, spuse fostul sergent-major. Tatăl lui şi-a riscat viaţa salvându-mă, iar eu sunt gata să mi-o dau pe a mea pentru fiul lui.

— La naiba, dumneata nu poţi face ceea ce putem face noi! Dacă ia legătura cu dumneata, telefonează-mi, altfel s-ar putea să-l ai pe conştiinţă.

Roger Brewster coborî din tren la Villeurbanne. Abia se luminase de ziuă şi era prea devreme să se ducă la şcoala de zbor. De la gară o porni pe jos. Se simţea obosit şi îşi dădu seama că îi era foame. Găsi o brutărie, intră şi i se adresă proprietarului în franceză:

— *Bonjour.* Trebuie să mă întâlnesc cu tata la aeroport, dar singurul tren de la Valencia este la ora asta. Pâinea dumneavoastră miroase foarte îmbietor.

— Cred şi eu. Este cea mai bună din toată provincia. Ce aţi dori?

— Orice iese din cuptorul dumneavoastră. Şi lapte, dacă aveţi, eventual şi o ceaşcă de cafea.

— Pot să fac şi asta. Aveţi cu ce plăti?

— Evident, altfel n-aş fi cerut.

Revigorat de cafeaua proaspătă, Roger plăti şi apoi întrebă:

— Unde se află aeroportul ăsta?

— La vreun kilometru şi jumătate de aici, spre nord, însă la ora asta n-o să găsiţi taxi.

— Nu contează. Spre nord spuneţi?

— A patra stradă de aici, răspunse brutarul. Apoi o luaţi la stânga, pe autostradă. Duce direct la aeroport şi la nesuferita aia de Academie de zbor.

— Nu vă prea place şcoala de aviaţie, aşa e?

— Nici dumitale nu ţi-ar plăcea, dacă ai locui aici. Tot felul de tineri nebuni care zboară cu avioanele peste noi. Ascultă-mă pe mine, într-o zi o să se ciocnească şi o să omoare o mulţime de oameni! Drum bun!

— Sper că n-o să se întâmple asta, vreau să spun, accidente. La revedere şi vă mulţumesc, domnule.

— Eşti un tânăr de treabă. Noroc… şi franceza dumitale este uşor de înţeles… numai că ai un accent prea parizian.

Găsi uşor drumul spre aeroport, datorită zgomotului motoarelor şi micilor avioane care se ridicau în înaltul cerului. Tânărul Brewster îşi aminti că, în copilărie, îl însoţise adesea pe tatăl său care dorea cu tot dinadinsul să obţină permisul de zbor, la aeroportul de antrenament din Cheltenham. Daniel Brewster susţinea că nu există nimic mai emoţionant decât să te ridici în înaltul cerului dimineaţa, o dată cu primele raze ale soarelui. Îl trezea adesea pe Roger ca să meargă împreună şi se opreau să ia micul dejun după cele patruzeci şi cinci de minute petrecute în aer. Acele zile fericite nu se vor întoarce niciodată.

Telefonul din Belgravia sună şi Coleman, aflat în biblioteca mare a familiei Brewster, ridică receptorul.

Îşi schimbă vocea, aşa cum făcuse de nenumărate ori în Emiratele Arabe la aparatul de radio de la sediu; vorbi piţigăiat pe o voce care nu semăna deloc cu cea a sergentului-major Coleman.

— Bună dimineaţa, la telefon administratorul, cu cine doriţi să vorbiţi?

— O, cred că am greşit numărul…

— Îhî, îhî, tuşi Coleman, dregându-şi vocea. Mă scuzaţi, domnule, am cam răguşit. Dar vă recunosc vocea, sunteţi tânărul domnişor Aldrich, Meholas Aldrich, colegul de şcoală al domnişorului Roger.

— Aşa este, spuse Roger Brewster vorbind de la un telefon automat din Villeurbanne. Pricepuse jocul lui Coleman. Iar dumneavoastră trebuie să fiţi Coleman, adică domnul Coleman, vă rog să mă scuzaţi.

— Aşa este, tinere. Roger lipseşte. A plecat împreună cu Angela la nişte rude din Scoţia, sau Dublin, nu ştiu foarte exact.

— Când se întoarce, domnule? întrebă Roger ascultând atent răspunsul.

— Foarte curând. A telefonat aseară de la unul din verii lui excesiv de vesel la care se plictisea copios, deoarece se vorbea doar despre vânătoare de potârnichi şi spunea că ar schimba bucuros *luna plină* de afară pe o halbă de Windsor. Speră să ajungă acasă în după-amiaza asta pe la ora trei. Aţi putea telefona atunci.

— Foarte bine, domnule, aşa voi face. Şi vă mulţumesc *foarte* mult.

Roger Brewster puse receptorul în furcă. Discuţia cu Coleman îi furnizase toate informaţiile necesare. Prima „luna plină”, era o expresie familiară dar nu ştia exact unde s-o plaseze. Şi apoi era „halba” care nu se potrivea, deşi avea un anume sens. Roger nu bea, nu că ar fi condamnat băutura, dar pur şi simplu nu-i plăcea. Şi apoi „Windsor” şi „vărul excesiv de vesel” – ce-ar putea să însemne?

Intră în sala de aşteptare a aeroportului, găsi un automat de cafea, îşi luă o ceaşcă şi se aşeză la o masă. Găsi o foaie de hârtie cu antetul şcolii de aviaţie şi scrise cuvintele şi expresiile lui Coleman. Le studie îndelung şi, în cele din urmă, reuşi să le înţeleagă semnificaţiile.

„Luna plină” şi „vărul excesiv de vesel” se potriveau cu „Windsor”. Era vorba de „vânătoarea de prepeliţe”, iar „halba” însemna locul unde putea fi cumpărată o halbă. „Luna Vânătorului Vesel” din Windsor, o cârciumioară aflată la o jumătate de oră de Belgravia, unde veneau veterani de război, în special din comandouri şi din aviaţie. Aproape în fiecare lună, Coley şi tatăl lui Rogers se duceau acolo ca să se întâlnească cu vechii camarazi de arme. Uneori, când mama lor avea treabă la asociaţia ei pentru protecţia mediului, îi luau cu ei şi pe copii, care-i aşteptau într-o încăpere separată unde se jucau. Asta era! Îl aştepta la „Luna Vânătorului Vesel”, la ora trei după-amiază!

Găsirea unui pilot care să-l ducă în Anglia se dovedi a fi mai uşoară decât descifrarea codului lui Coley. Pilotul, un maior, câştiga un ban în plus învăţând tinerii să zboare cu avionul şi fu mai mult decât fericit să-l servească. Când tânărul Brewster începu negocierea cu o ofertă de cinci sute de lire sterline, ochii omului se deschiseră larg, foarte larg deasupra mustăţii şi a nasului destul de roşu. În clipa în care Roger consimţi să se supună unei percheziţii corporale pentru a dovedi că nu transportă droguri şi se declară de acord să suporte costul combustibilului, maiorul spuse:

— *Monsieur,* veţi avea un zbor cum nu se poate mai plăcut! Terenurile de aterizare din preajma Windsorului îmi sunt cunoscute!

În sala de comunicaţii de la sediul MI-5, femeia care monitoriza telefonul familiei Brewster din Belgravia îşi scoase căştile de pe urechi şi se întoarse către colegul de la pupitrul învecinat.

— Sergentul ăsta major de la familia Brewster pare că şi-ar fi făcut pregătirea la noi.

— Cum aşa? întrebă bărbatul de lângă ea.

— Pune întrebări camuflate, inventează locuri cu nume ambigue, strecoară tot soiul de amănunte şi lasă de înţeles că se vor întâlni din nou, dar fără să precizeze nimic.

— Da, pare un profesionist, fu de acord colegul de la ascultare. Deci, confirmă că va lua curând legătura cu persoana respectivă. În rest, nimic?

— Absolut nimic. Am să trimit banda sus, dar fără codul de prioritate maximă.

Oliver Coleman avea nevoie de acest răgaz pentru a se asigura că Sir Geoffrey nu-l urmărea. Fostul sergent-major descoperi vehiculul de la MI-5 la mai puţin de un kilometru de Belgravia – un Austin rablagit, dar care lua virajele surprinzător de repede. Coleman îşi plimbă „coada”, traversând oraşul de la Knightsbridge spre Grădinile Kensington, apoi din Soho spre Regent’s Park şi Hampstead şi reuşi să scape de ea în aglomeraţia de pe Piccadilly Circus.

Părăsi rapid oraşul luând-o pe şoseaua din nord, spre Windsor, cu speranţa că toată acea cursă nebunească prin oraş nu fusese degeaba. Oare Roger înţelesese mesajul lui? O să vină la „Luna Vânătorului Vesel”? Sau toate eforturile lui fuseseră zadarnice? Coleman avea încredere în capacitatea tânărului Brewster de a înţelege şarada de la telefon. Roger era un băiat excepţional, cu o minte ascuţită şi o voinţă puternică. Semăna foarte mult cu tatăl lui. De astă dată părea foarte nerăbdător. Ce intenţiona să facă? Să-l caute pe Gerald Henshaw? Coleman ştia că Roger îl sâcâise tot timpul pe Sir Geoffrey cu întrebări, dornic să afle dacă au mai avansat sau nu în descoperirea lui Henshaw. Să fi ieşit la suprafaţă legendara nerăbdare a familiei Brewster?

Coleman era conştient că atitudinea lui ostilă faţă de Sir Geoffrey nu se justifica şi că acţiunile lui erau lipsite de logică. MI-5 împreună cu serviciile lui auxiliare era mult mai bine dotat pentru a-l căuta pe ucigaşul lady-ei Alicia decât un soldat

pensionar şi un adolescent furios. Dar fostul sergent-major trebuia să-şi exprime loialitatea. Fiul lui Daniel Brewster – ofiţer, cărturar, sportiv şi antreprenor – era mai presus de orice, chiar şi de guvern. Dacă Roger dorea să stabilească legătura cu fostul camarad de arme al tatălui său, trebuia să-i dea tot concursul.

Coleman se întreba ce ajutor îi putea oferi el? Doar dacă Roger Brewster aflase ceva special, sau descoperise un amănunt pe care ceilalţi îl trecuseră cu vederea. Oricum ar fi, va afla curând, cu condiţia ca băiatul să-şi facă apariţia la cârciuma Vânătorului Vesel.

La ora trei şi şase minute, Roger apăru.

— Mulţumesc, Coley, îţi mulţumesc foarte mult că ai venit, spuse Roger Brewster, după ce-l reperase pe Coleman într-un separeu din fundul încăperii.

— Nici nu se putea altfel. Mă bucur că ai înţeles mesajul meu.

— La început am fost puţin derutat, dar după aceea m-am gândit un pic şi l-am înţeles.

— Pe asta m-am bazat şi eu, pe mintea ta clară. Telefoanele noastre sunt ascultate şi Sir Geoffrey m-a vizitat deja ca să mă prevină că o să încerci să iei legătura cu mine.

— O, nu vreau să-ţi provoc necazuri!

— Nu-ţi face griji, am scăpat de omul lui în Piccadilly. Totuşi, trebuie să te întreb şi eu: de ce, Roger? Sir Geoffrey şi oamenii lui te protejau acolo, de asta sunt sigur. De ce i-ai făcut asta? Din cauza lui Henshaw?

— Da, Coley.

— Dar nu înţelegi că MI-5 are oameni calificaţi şi că face tot ce poate pentru a-l descoperi pe nemernic, presupunând că mai este încă în viaţă, ceea ce eu nu cred?

— Ba da, ştiu, dar am înţeles că sunt şi trădători în MI-5. Sir Geoffrey i-a spus asta domnului Pryce şi doamnei Montrose, l-am auzit cu urechile mele! N-am vrut să risc şi să-ţi comunic telefonic informaţia pe care o am.

— Ce informaţie, băiete?

— Cred că ştiu unde s-ar putea afla Henshaw, sau persoana care ne-ar putea spune unde este.

— Cee?

— Pe lângă târfele cu care umbla, Gerry avea şi o prietenă la High Holborn. Mama aflase de ea, dar nu discuta despre asta în afara familiei şi nici cu noi. Într-o seară, cam pe la ora

unsprezece, am trecut prin faţa uşii de la dormitor; Henshaw era beat şi se certau – până aici nimic nou. Apoi el a spus că vrea să iasă, să se relaxeze puţin. Asta m-a enervat, aşa că l-am urmărit şi am văzut unde s-a dus.

— Pentru numele lui Dumnezeu şi de ce n-ai spus nimic despre asta până acum?

— Nu ştiu. Mi-am amintit că mamei nu-i plăceau scandalurile şi ulterior pur şi simplu mi-a ieşit din minte. Acum câteva zile mi-am amintit însă de cuvintele mamei când s-a dus sus să stea de vorbă cu Gerry, în noaptea când a fost ucisă. „Cheamă-l pe Coley, nu-l lăsa să ia Jaguarul. Probabil că o să se ducă la prietena lui din High Holborn”, sau cam aşa ceva.

— Trebuie să mergem imediat la Sir Geoffrey cu informaţia asta…

— Nu, îl opri Roger. Mai întâi mă duc eu! Dacă e acolo, vreau să-mi dea mie socoteală pentru ceea ce a făcut.

— Adică vrei să-l ucizi? Să-ţi distrugi viaţa pentru un ticălos ca Gerald Henshaw?

— Tu n-ai face la el dacă ai fi în locul meu? Mi-a ucis mama!

— Dar eu nu sunt tu, băiete!

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Într-un fel, ţi-am răspuns, băiete, spuse Oliver Coleman calm. Dacă vrei să răspund direct la întrebarea ta, da, l-aş ucide pe Gerald Henshaw cu mâinile goale, aşa cum am recunoscut şi faţă de Sir Geoffrey. L-aş ucide încet, în chinuri cumplite. Asta este ce aş face eu, nu tu. Sunt un om bătrân care nu mai are mult de trăit. Tu însă ai în faţă toată viaţa. Eşti fiul celui mai minunat om pe care l-am cunoscut şi nu-ţi pot da voie să-ţi baţi joc de viaţa ta în felul acesta.

— Atunci, spuse Roger privind vinovat în ochii fostului sergent-major, am să-l bat măr şi după aceea i-l cedez lui Sir Geof!

— Aşa, da! Acum putem să-i dăm drumul.

Bentley-ul încetini pe strada High Holborn şi se opri într-o parcare din apropierea blocului pe care îl indicase Roger Brewster.

— Îmi amintesc că a apăsat pe butonul din stânga, spuse Brewster când coborâră din maşină.

Urcară treptele, intrară într-o hol cu uşi de sticlă şi se opriră în faţa unui panou cu butoane. Roger apăsă pe butonul din stânga sus. Nu răspunse nimeni. Apăsă din nou şi din nou, dar fără nici

un rezultat.

Coleman, care studia numele de lângă butoane, îi spuse:

— Hai să sunăm la Administraţie.

— Da? răspunse o voce guturală în interfon.

— Sir Geoffrey Waters, domnule, Serviciul de informaţii al Coroanei. Ne grăbim îngrozitor, dar dacă vrei să verifici la MI-5 o să afli că sunt cine ţi-am spus.

— Dumnezeule mare, bineînţeles! strigă înspăimântat managerul clădirii. Vin imediat, continuă omul comandând deschiderea uşii. Ne întâlnim în hol.

Fostul sergent-major îi băgă repede sub nas o legitimaţie de la Puşcaşii regali şi i se adresă pe un ton autoritar:

— Apartamentul 8. A, nu răspunde nimeni. Fata aia, Symond, nu e acasă?

— N-a mai apărut de câteva zile… Domnule.

— Trebuie să verificăm.

— Da, sigur, bineînţeles! Administratorul îi conduse spre ascensorul de la capătul coridorului. Am aici cheia universală, spuse el. Puteţi intra.

— Coroana vă este recunoscătoare, spuse Coley şi luă cheia.

Apartamentul doamnei Symond era elegant mobilat. Roger şi Oliver Coleman începură să caute. Erau trei camere – un dormitor, un living şi ceea ce părea a fi un fel de bibliotecă – birou. Pe birou văzură o mulţime de hârtii. Coleman începu să le examineze – facturi, reviste şi bileţele menite să amintească celui care le scrisese de diferite angajamente şi întâlniri – numele erau înlocuite cu iniţiale. Mai erau şi numeroase scrisori, multe din ele primite de pe Continent. Timbrele indicau localităţi cunoscute: Paris, Nisa, Roma, Baden-Baden, Lacul Como. Scrisorile ca atare nu spuneau nimic – erau simple invitaţii. Coleman intenţiona să predea totul lui Sir Geoffrey – asta era datoria lui.

— Coley! strigă Roger Brewster. Vino să vezi asta!

— Unde eşti, băiete?

— În bucătărie.

Coleman ieşi repede din birou, aruncă o privire în living, apoi se repezi în bucătărie.

— Ce este, Roger?

— Uite, răspunse tânărul Brewster, care stătea în picioare lângă telefonul fixat în perete. Un carnet de însemnări şi un pix

atârnau de un lanţ mic, în partea dreaptă. Vezi chestia asta? Pe carnet sunt nişte însemnări făcute de cineva foarte furios. Atât de furios încât aproape că a găurit hârtia.

— Nu văd decât două litere şi trei numere. Restul sunt nişte urme.

— Asta pentru că pixul nu scrie în poziţie verticală. Avem şi noi unul la şcoală, tot timpul îl înlocuim, dar degeaba…

— Unde vrei să ajungi?

— Dacă te grăbeşti, să zicem că o fată îţi dă un număr, continui să scrii foarte apăsat şi după aceea ţi-l transcrii.

— Toţi am făcut treaba asta, spuse Coleman, rupând foaia. Cred că ai dreptate. Domnişoara Symond probabil că se grăbea foarte tare, altfel l-ar fi lăsat pe interlocutor să aştepte şi ar fi luat alt instrument de scris.

Coleman luă foaia, o puse pe masă, apoi scoase un creion din buzunar şi începu să acopere uşor urmele.

— Ce părere ai, Roger?

— *NU Trei Cinci Zero.* Tânărul Brewster citea mai departe literele care apăreau. *Amst. K-Gr. Înt. Mar. Surrey A.P.…* Înţeleg primele şi ultimele litere. *NU trei cinci zero* sunt numerele unui avion particular. Ştiu asta de la mama, care zbura deseori cu avioane particulare la întâlnirile ei cu ecologiştii. Iar *Surrey A.P.* Este, fără îndoială, un aeroport din Surrey.

— Cred că pe celelalte pot să le descifrez eu. *Amst. Î*nseamnă *Amsterdam, înt.* Şi *mar.* Trebuie să fie „întâlnire marţi”. Iar *K-Gr.* Este probabil adresa din Amsterdam. Să presupunem că Gr. Vine de la „Gracht” care în olandeză înseamnă „canal”, este vorba de vreun canal care începe cu litera K. Probabil că sunt zeci de canale cu K şi sute de reşedinţe şi de birouri.

— Ce crezi că poate să însemne asta? întrebă Rogers.

— Cred că trebuie să mergem direct la Sir Geoffrey şi să-i transmitem această informaţie.

— A, nu, Coley, o să mă sechestreze iarăşi în Franţa.

— Asta nu m-ar întrista prea mult, tinere. Acum o să scotocim tot apartamentul şi o să încercăm să găsim vreo urmă de-a lui Henshaw. Dacă nu găsim nimic, înseamnă că ţi-ai îndeplinit misiunea, eşti de acord?

— Dar dacă femeia se întoarce?

— O să facem o înţelegere cu Sir Waters, în scris dacă vrei. O să supravegheze foarte strict apartamentul şi dacă se întoarce

doamna Symond sau Henshaw, o să ţi se comunice şi vei fi adus imediat la Londra.

— Hai să căutăm! exclamă Roger Brewster.

Sir Geoffrey Waters făcu eforturi supraomeneşti ca să-şi stăpânească furia.

— Sper că îţi dai seama, Roger, că ne-ai pus pe toţi în pericol, ca să nu spun mai mult; ai pus vieţile lui James Montrose şi a Angelei în mare primejdie.

— Dar băiatul v-a adus ceea ce cred că este o informaţie extraordinar de importantă, spuse Coleman ferm, luând apărarea tânărului Brewster. Nici unul dintre noi nu ştia de această Symond; singurul care şi-a amintit de ea a fost domnişorul Roger şi cred că trebuie să apreciem acest fapt. După cum aţi recunoscut chiar dumneavoastră, nu putea să aibă încredere în…

— Myra Symond? îl întrerupse Waters. Dumnezeule, nu-mi vine să cred!

— Da, acesta era numele mic de pe scrisorile care îi erau adresate, spuse Coleman. Dar de ce vi se pare incredibil?

— A fost angajata noastră, naiba s-o ia! Lucra la MI-6! Era una dintre cele mai pricepute în penetrarea reţelelor străine.

— Dar a fost fără îndoială o trădătoare, o turnătoare, continuă Coleman. Aşa că tânărul nostru prieten v-a adus o informaţie în legătură cu o persoană despre care nu ştiaţi nimic.

— De unde era să ştim? protestă Waters. A ieşit la pensie acum un an, spunea că nu mai rezistă.

— Se pare că nu era chiar atât de slăbită încât să nu lucreze pentru alţii, spuse Roger. Gerald Henshaw a ucis-o pe mama, pentru că mama i-a înfruntat pe cei din Matarese, mesajele de pe computerul ei dovedesc foarte clar acest lucru. Apoi, această Symond are legături strânse cu Gerry şi mama este asasinată. Iisuse, nu trebuie să fii savant ca să vezi legătura!

— Da, ai dreptate, e cât se poate de limpede, spuse Waters calm, dar faptul că ştii aceste lucruri te face foarte vulnerabil. Oricând poţi primi un glonţ în cap, semnat Matarese. De curând cineva spunea: „Ăştia sunt peste tot, numai că noi nu-i putem vedea”.

— Înţeleg, domnule, mă duc înapoi în Franţa, nu e nevoie să mai spuneţi nimic.

— Nu mai poate fi vorba de Franţa, tinere, zise Waters. Am

închis locul acela exact în momentul în care am aflat că ai dispărut. N-am glumit, ai pus într-un foarte mare pericol vieţile celorlalţi. Oamenii vorbesc şi alţi oameni ascultă. Zvonurile se răspândesc foarte repede când este descoperită o operaţiune guvernamentală secretă din altă ţară.

— Îmi pare sincer rău, domnule.

— Ei bine, să nu fii prea aspru cu tine însuţi. Domnul sergent-major are dreptate, ne-ai adus informaţii preţioase, mai preţioase chiar decât îţi dai seama. Deocamdată pot să-ţi spun doar atât: cred că am descoperit un agent Matarese aici, la Londra. Coroborat cu ceea ce ai descoperit tu, s-ar putea să facem un pas înainte.

— În ce direcţie, domnule?

— Spre capul şarpelui, aşa sper. Încă nu putem pune mâna pe el, dar un pas este totuşi un pas.

— Şi unde am să fiu trimis? întrebă tânărul Brewster.

— Spre sud, atât trebuie să ştii.

— Cum ajung acolo?

— Folosim un singur pilot şi un singur avion. Că tot veni vorba, a fost o zi istovitoare pentru sărmanul om.

27

Locotenentul-major Luther Considine din forţele aeriene ale Marinei militare a SUA, viră încă o dată spre stânga ca să ajungă la terminalul de pe pista diplomatică de la aeroportul Heathrow.

— Cred că glumeşti, strigă el în microfon. Am zburat cu piesa asta de muzeu de la ora patru dimineaţa şi acum este aproape cinci după-amiază! N-aş putea să fac şi eu o pauză, de exemplu pentru prânz?

— Îmi pare rău, locotenente, astea sunt ordinele.

— Dar mie mi-e foame!

— Încă o dată îmi cer scuze, dar eu nu fac decât să transmit nişte ordine. Planul de zbor îţi va fi înmânat de un ofiţer de la MI-5.

— Foarte bine, englezule. Spune cisternei de alimentare să vină urgent încoace şi să aducă şi pasagerul. Vreau să mă întorc la Londra înainte de miezul nopţii; am întâlnire cu masa de seară şi cu patul din camera de hotel.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cameron Pryce, care şedea împreună cu Leslie pe scaunele din spate.

— Vă las pe voi la Heathrow, pisicuţelor şi iau un călător anonim care are nevoie de un rezervor plin. Încotro – nu ştiu, dar voi afla peste douăzeci de minute.

— Eşti cel mai bun, Luther, spuse Leslie Montrose. De aceea te-au ales.

— Da, am mai auzit chestia asta şi altă dată. Mulţi chemaţi – puţini aleşi. Dar de ce naiba trebuie să fiu tocmai eu ăla?

— Doamna colonel ţi-a spus de ce, zise Cameron, eşti cel mai bun.

— Aş prefera un prânz, spuse Considine, continuând să ruleze pe pistă.

Mişcările de la sol erau perfect sincronizate. Luther rulă până la capătul pistei de aterizare, spre un loc izolat. O cisternă apăru în viteză dintr-un hangar; doi mecanici desfăşurară rapid furtunul de alimentare în timp ce un al treilea bărbat în haine civile se apropie de avion. Considine deschise geamul lateral al cabinei pentru a-l auzi:

— Ai aici planul de zbor, locotenente. Studiază-l şi dacă ai întrebări, ştii cui trebuie să te adresezi.

— Mulţumesc foarte mult, spuse Considine, întinzând mâna să ia plicul. Uite şi marfa dumitale, adăugă el, arătând spre Pryce şi Leslie.

— Da, aşa mi-am închipuit şi eu. Vă rog să veniţi cu mine, maşina noastră se află chiar în spatele cisternei.

— Avem şi bagaje, spuse Cameron.

— Locotenente, zise ofiţerul de la MI-5, poate că ai putea să ne ajuţi şi dumneata.

Luther Considine îl privi furios pe străin.

— Nu spăl geamuri, nu spăl rufe şi, pentru informarea dumitale, cap de cifru, nu fac nici pe Scufiţa Roşie din filmele alea vechi.

— Poftim? făcu ofiţerul.

— Nu contează, interveni Pryce, prietenul nostru este puţin stresat. Am luat eu toate valizele.

— Mulţumesc, Puişorule.

— Ce tot vorbiţi acolo?

— Este codul nostru special, colonial, interveni şi Leslie. Hai să mergem, copii.

În timp ce Pryce, Leslie Montrose şi ofiţerul de informaţii se îndreptau spre maşină, un alt vehicul cu geamurile camuflate se apropie în mare viteză de avion.

— Acesta trebuie să fie domnul sau doamna Anonimus, glumi Leslie.

— Dacă nu mă înşel, spuse Cameron, este un tânăr domn.

— Roger Brewster? şopti Leslie, după ce se aşezară pe bancheta din spate a maşinii. Dar unde îl duc?

— În sudul Spaniei, la o fermă, proprietatea unuia dintre colegii noştri participanţi la rebeliunea bascilor. Ai avut dreptate, Cameron, continuă Geoffrey Waters. Se aflau toţi în biroul lui de la MI-5. S-a dus la Belgravia, la bătrânul Coleman, pentru că, aşa cum ai presupus, nu avea cui să se adreseze.

— Măi, măi, măi, ce bun eşti! exclamă Leslie.

— Nu chiar, dar am încercat să-i analizez opţiunile. Ce putea face singur, fără ajutor? Trebuie să fi avut un motiv foarte întemeiat ca să fugă de acolo şi să se întoarcă aici.

— A avut, aşa este, încuviinţă Sir Waters ridicând vocea. O

femeie din High Holborn, despre care noi n-am ştiut nimic.

Sir Geoffrey le povesti ce descoperiseră ei şi ce le spusese Roger Brewster. Le arătă apoi scrisorile şi, ceea ce era şi mai important, însemnarea din carnetul Myrei Symond.

— Amsterdam, Pryce! Capul şarpelui trebuie să fie la Amsterdam!

— Aşa se pare. Dar cel de la Amsterdam, care coordonează toată această mârşăvie, este numai un manager, un birocrat, nu omul care deţine puterea reală şi totală. Trebuie să fie altcineva în spatele lui.

— Oricum, Amsterdam reprezintă prioritatea noastră.

— Bineînţeles, Geof. Ai putea să-mi faci şi mie o favoare? Trimite-l pe Scofield încoace. Cred că vom avea nevoie de Beowulf Agate.

NEW YORK TIMES
COMUNITATEA MEDICALĂ ULUITĂ

Peste nouă sute de foste spitale non-profit au fost vândute unui consorţiu.

New York 26 octombrie. Prin ceea ce nu se poate califica altfel decât ca o mişcare ce a uluit comunitatea medicală, 942 de spitale non-profit din Statele Unite, Canada, Mexic, Franţa, Olanda şi Marea Britanie au fost vândute unui grup medical cu sediul la Paris, numit Carnation Cross International. Purtătorul de cuvânt al consorţiului, dr. Pierre Froisard, a dat următoarea declaraţie:

„În sfârşit, un vechi vis al medicilor, Proiectul universal, cum îi spunem noi, a devenit realitate. Aflat în mâinile particularilor şi dispunând de comunicaţii instantanee la scara întregului glob, proiectul va îmbunătăţi considerabil calitatea serviciilor medicale. Punând la dispoziţie resursele, informaţiile şi experienţa noastră vom face totul la cel mai înalt nivel de calitate. Proiectul universal, căruia i-am consacrat ani îndelungaţi şi sume considerabile a devenit realitate, spre binele lumii civilizate.” Ca răspuns la declaraţia dr. Froisard, dr. Kenneth Burns, renumit chirurg şi oncolog englez, a declarat: „Depinde încotro se îndreaptă. Ceea ce mă îngrijorează este faptul că se concentrează atât de multă autoritate în atât de puţine mâini. Dacă într-o zi ne vor spune – faceţi aşa, altfel nu primiţi nimic?! Am văzut

destule companii de asigurări care gândesc în felul acesta. În aceste condiţii nu mai există nici o posibilitate de alegere.”

Senatorul Thurston Blair din Wyoming şi-a exprimat şi el dezacordul: „Cum de s-a întâmplat aşa ceva? Avem legi antitrust, legi împotriva intervenţiei străine, tot soiul de legi care interzic acest gen de lucruri. Oare cretinii [cuvânt şters] dorm în post?”

Răspunsul la întrebarea senatorului Blair este foarte simplu. Conglomeratele internaţionale trebuie să respecte numai legile anumitor ţări în care operează. De aceea, Ford este Ford U.K. Când operează în Anglia, Philips este Philips USA, iar Standard Oil este peste tot Standard Oil, indiferent unde ar opera. Aceste corporaţii internaţionale aduc beneficii uriaşe ţărilor gazdă. De aceea, se poate presupune că Carnation Cross se va numi C.C. USA, CE. UK, C.C. FRANŢA etc.

Brandon Scofield şi Antonia se instalaseră în apartamentul lor de la Savoy; Bray era epuizat de călătoria transoceanică, iar Toni încântată că se afla din nou la Londra.

— Am de gând să ies şi să hoinăresc pe străzi, spuse ea, atârnând în dulap ultimele haine scoase din valize.

— Transmite cele mai bune urări din partea mea tuturor cârciumilor, spuse Scofield, care îşi scosese pantofii şi se întinsese fericit pe pat. Am intenţia să iau legătura cu ele mai târziu.

În clipa aceea sună telefonul.

— Răspund eu, spuse Antonia şi se duse spre telefonul de la capul patului.

— Alo?

— Antonia, Geoffrey la telefon! Nu te-am auzit de un veac, fetiţo!

— Cam de douăzeci de ani, aşa e, Geof. Am aflat că acum eşti Sir Geof.

— Accidente de astea se pot întâmpla oricând, iubita mea, chiar şi în meseria noastră. Nemernicul este acolo?

— Este şi nu este. Nu suportă chestia cu fusul orar, dar ţi-l dau la telefon.

Îi întinse receptorul lui Brandon.

— Bună, domnule Gură-Bogată, spuse Scofield, ai ceva împotrivă dacă dorm şi eu câteva ore?

— În mod normal n-aş îndrăzni să-ţi întrerup odihna de care ai atâta nevoie, bătrâne, dar ceea ce avem de discutat nu suportă amânare. Cameron şi Leslie sunt cu mine.

— E chiar atât de important încât nu putem discuta în timp ce eu stau întins pe pat?

— Cred că ştii răspunsul, Bray.

— Da, îl ştiu, nu l-aş mai şti, mormăi Scofield, ridicându-se şi aşezându-se pe marginea patului. Mai eşti acolo?

— Interiorul n-ai să-l recunoşti, căci s-au băgat bani zdraveni, dar la exterior nu s-a schimbat nimic în ultimele câteva sute de ani.

— Avea o arhitectură frumoasă.

— Da, Prinţul ne reaminteşte tot timpul treaba asta, iar eu trebuie să mă fac că aplaud.

— Are nevoie de cât mai multe aplauze. Ajungem acolo în douăzeci de minute. Apropo, când o să mă întâlnesc cu tine faţă în faţă trebuie să-ţi spun „Sir Geoffrey”?

— Numai când sunt şi alţii de faţă. Dacă nu-mi spui aşa, or să te decapiteze.

Întâlnirea fu scurtă, caldă, dar marcată de grabă. După ce terminară cu saluturile şi îmbrăţişările de rigoare, cei cinci se aşezară în jurul unei mese, într-o sală de şedinţe a serviciului MI-5, sigură din toate punctele de vedere. Waters îi informă pe toţi cu ultimele evenimente, inclusiv cu acţiunea tânărului Brewster, dar lăsă amănuntele pentru mai târziu. Se întoarse apoi cu scaun cu tot spre Pryce şi Leslie care povestiră ce li se întâmplase la Lacul Como, inclusiv modul în care îi ajutase Don Silvio Togazzi.

— Dumnezeule, interveni Scofield, Togazzi a devenit „Don”, Geof este „Sir”! Probabil că Silvio o să devină regele Italiei, iar Gură-Bogată ăsta de aici prim-ministru. Lumea a înnebunit!

— Eşti prea amabil, spuse Waters chicotind… Aşadar, trebuie să presupunem că ramura italiană a lui Matarese s-a prăbuşit; am mai aflat însă că există şi un cardinal Paravacini la Vatican.

— Nu ştiu dacă se poate vorbi chiar de o prăbuşire, interveni Leslie. Fără îndoială că Charlie Paravacini a construit o organizaţie puternică şi eficientă.

— Asta nu avem de unde să ştim, o întrerupse Brandon. În

orice caz, reprezenta singura putere reală din zonă. După cum susţine Togazzi, n-a delegat aproape nimic din puterea sa.

— Dacă e aşa, spuse şeful de la MI-5, poate că organizaţia nu s-a prăbuşit; dar este oricum în derivă şi foarte vulnerabilă.

— De acord, adăugă şi Cameron şi noi de asta avem nevoie, de vulnerabilitate. Când o să strângem suficiente dovezi referitoare la o conspiraţie la scara întregii planete în interiorul ţărilor industrializate, putem să lovim.

— Cum? Dându-i în vileag? întrebă Scofield ridicând din sprâncene.

— Este şi aceasta o modalitate, răspunse Sir Geoffrey, dar poate că nu cea mai profitabilă.

— Ce vrei să spui? întrebă Antonia.

— Noi vrem să eliminăm clanul Matarese din finanţele internaţionale, nu să aruncăm în haos industria globului.

— Şi cum poţi să faci asta fără să-i dai pe ei în vileag?

— Scormonind mai departe, cât mai adânc, Toni, îi răspunse Pryce. O să tăiem capetele şarpelui şi o să lăsăm trupurile să se încolăcească unele în jurul altora şi să se stranguleze reciproc.

— Vai de mine, Cam, ai devenit de-a dreptul poetic, băiete, spuse Scofield. Probabil că ai urmat cursul de poetică de la Harvard.

— N-am ştiut că există aşa ceva.

— Am putea să-i rugăm pe copii să nu se mai joace cu găletuşa de nisip? interveni Leslie pe un ton ferm, întorcându-se către ofiţerul de la MI-5. Geof, cred că Toni are dreptate. Cum putem să-i scurtcircuităm pe Matarese fără să-i demascam?

— Am să-ţi răspund la această întrebare după ce îl ascultăm pe Brandon. Dă-i drumul, bătrână carapace. În afară de afacerea cu Atlantic Crown, despre care ştim cu toţii şi pentru care trebuie să te lăudăm, chiar dacă nu ne convine, ce alte progrese ai mai înregistrat?

— Spune-le, iubito, zise Bray, întorcându-se către Antonia. Ea ţine evidenţa şi o să vedeţi că n-am de ce să vă las să-mi denigraţi eforturile.

— Chiar şi eu am fost impresionată, recunoscu Toni. Materialele pe care le-a găsit şi le-a fotografiat el din dosarele de la Atlantic Crown, combinate cu datele oferite de calculatoare referitoare la cele mai importante fuzionări, preluări şi eliminări prin cumpărarea cotelor părţi, l-au ajutat să tragă anumite

concluzii care i-au permis să conceapă o acţiune specială la un hotel din New York, în colaborare cu Frank Shields.

Antonia le explică apoi că soţul ei stătuse de vorbă cu paisprezece posibili reprezentanţi ai clanului Matarese din cele mai importante domenii de afaceri din SUA.

— Patru dintre personajele cele mai importante, care chipurile nu ştiau unele de altele, s-au întâlnit după discuţia cu Bray la un restaurant din New York. Oamenii lui Frank Shields i-au fotografiat de la distanţă.

— Bravo, Brandon! exclamă Waters… Acum am să vă informez şi eu în legătură cu situaţia de aici, din Londra.

Sir Geoffrey se duse spre fereastră şi închise obloanele veneţiene, deşi lumina slabă a înserării nu îi stânjenea. Trecu apoi în spatele unui proiector aflat la capătul mesei şi îi dădu drumul; pe ecranul alb apăru prima imagine – fotografia unui bărbat care alerga de-a lungul unei străzi din Londra, privind înapoi. Era relativ înalt, zvelt, cu picioarele disproporţionat de lungi faţă de partea superioară a corpului şi purta un costum destul de elegant. Pe chipul lui osos, cu pometii proeminenţi se citeau surpriza şi teama. Alte imagini îl arătau tot fugind, probabil din ce în ce mai repede. Se mai uitase de două ori în urmă şi chipul lui exprima panică. Ultima imagine îl arăta dând colţul. Waters aprinse lumina şi spuse:

— Acesta este omul care a fugit din apartamentul Amandei Bentley-Smythe, despre care ştim că făcea parte din organizaţia Matarese. L-am identificat: este Leonard Fredericks, funcţionar superior la Foreign Office. În momentul de faţă se află sub supraveghere, iar telefonul lui este ascultat. Nu a mai luat legătura cu nici o persoană importantă în ultima vreme, iar la Foreign Office nu face mai nimic. Totuşi, noi considerăm că este un contact foarte important al organizaţiei Matarese.

— Şi de ce nu-l aducem aici să-l chestionăm? întrebă furios Pryce.

— Pentru că ar trimite un mesaj pe care nu vrem să-l transmită! exclamă Brandon.

— De ce, Sanctitatea voastră?

— Nu suntem destul de aproape, insistă Brandon. Dacă la Amsterdam se află un şarpe mare, în primul rând pe acesta trebuie să-l identificăm. Distrugând legătura, nu avem cum să ajungem la şef.

— Cred că ştiu ce vrea să spună, interveni Leslie.

— Şi eu la fel, deşi nu-mi face plăcere să recunosc că are dreptate, spuse şi Cameron Pryce. E ca şi când ai strica busola electronică a unui pilot pierdut în munţi.

— Ai fi putut găsi o metaforă mai simplă, tinere, dar, în esenţă, ai dreptate. Să-l lăsăm pe acest arhitect al clanului să creadă în continuare că deţine în întregime controlul acţiunii. După ce legătura lui cu realitatea va fi ruptă, el – sau ea – vor fi izolaţi. În clipa aceea vom sparge cercul Matarese. O cheie am putea găsi, eventual, în K-Gracht-ul pe care l-am găsit în apartamentul Myrei Symond.

— Parcă îl aud vorbind pe Beowulf Agate, spuse calm Geoffrey Waters.

— Haide, Geof, las-o baltă, nu-i nimic misterios aici. Comportamentul uman este cam acelaşi peste tot, Taleniekov şi cu mine am ajuns de mult la concluzia asta.

— Beowulf Agate are o viziune, spuse Cameron Pryce calm, vorbind, parcă, pentru sine. Ei bine, ce urmează să facem, Bray?

— O, asta e foarte simplu, răspunse Scofield. Am să devin un vajnic şi devotat membru al clanului Matarese.

Toţi îl priviră perplecşi.

— Liniştiţi-vă cu toţii, este cât se poate de simplu. Trădătorul nostru, Leonard Fredericks va întâlni un emisar de la Amsterdam; Dumnezeu mi-e martor că posed suficiente informaţii pentru ca acest mesager să fie cât se poate de credibil.

— Dar Fredericks nu-i decât un intermediar, ce speri să afli de la el? întrebă Cameron.

— Nu ştiu, depinde ce carte îmi pică: fac o afirmaţie, văd cum reacţionează el; pun o întrebare, ascult ce răspunde. De regulă, lucrurile astea merg din aproape în aproape până ajung undeva. E ca un fel de tenis mental.

— Şi cum crezi că ai să te poţi descurca cu treaba asta? întrebă stupefiat Sir Geoffrey.

— Nu mă cunoaşte şi singurele fotografii ale frumosului meu chip au cel puţin douăzeci de ani vechime şi se află în dosarele CIA, aşa că n-are cum să mă descopere.

— Îmi displace să te laud, dar reputaţia ţi-a luat-o cu mult înainte, spuse Cameron. Chiar şi Paravacini, atunci când te blestema, a recunoscut că ai merite deosebite. Dacă el, un italian, vorbea admirativ despre tine, trebuie să fii convins că toţi

membrii europeni ai clanului Matarese ştiu cine eşti şi de ce eşti în stare.

— În plus, n-o să fie greu pentru oamenii lor să ia urma celor care au fost la Chesapeake şi la Peregrine, adăugă Leslie. Pot obţine foarte uşor semnalmentele tale.

— Şi, în plus, adăugă Antonia, Frank Shields a recunoscut că există un om al lui Matarese în cadrul CIA!

— Am să răspund mai întâi doamnei locotenent-colonel, spuse Brandon, zâmbindu-i lui Leslie. Ar trebui să fiu puţin mai inventiv, aşa e? Iar ţie, iubirea mea, trebuie să-ţi spun că problema mea este rezolvată. În secunda în care Mijitul a aflat de la Cam că m-a găsit pe Inelul 26, toate referirile la preacredinciosul tău, adică la mine – dosare, fişiere, fotografii etc. – au fost scoase din arhivele Agenţiei şi şterse din computere.

— Nu tocmai, îl întrerupse Leslie. Eu am primit o scurtă biografie a ta; la fel şi Ev Bracket.

— „Limitată” aşa este?

— Erau informaţii mai mult decât suficiente. Aş fi putut să te descopăr într-o mulţime de oameni dacă aş fi avut nevoie. La fel şi pe Toni.

— Şi ce ai făcut cu acest material prescurtat, doamnă colonel?

— Ceea ce ni s-a ordonat. Atât eu, câţ şi Ev.

— Nu le-a mai văzut nimeni altcineva?

— Bineînţeles că nu. Erau informaţii confidenţiale.

— Presupun că nu aţi luat legătura cu nici unul din agenţii Matarese.

— Te rog, Brandon, nu sunt tâmpită.

— Sigur că nu eşti deloc tâmpită, spuse Scofield, eşti un ofiţer admirabil. Ceea ce vreau eu să spun este că, indiferent ce informaţii ar deţine clanul Matarese despre mine, acestea sunt, cu siguranţă, foarte limitate şi, probabil, exagerate. În ciuda şarmului meu, precum şi a anumitor talente în mânuirea armelor sunt, totuşi, un american oarecare de vreo şaizeci şi ceva de ani.

— Când o face plopul pere şi răchita micşunele, spuse Cameron, clătinând sceptic din cap.

Întâlnirea cu Leonard Fredericks, director adjunct al Biroului pentru negocieri economice cu Europa din cadrul Foreign Office-ului, a fost pusă la punct în cel mai desăvârşit secret de Sir Geoffrey Waters, cunoscut de întreaga comunitate a serviciilor

de spionaj pentru talentul lui în astfel de acţiuni. Oficial era vorba de o întâlnire a unui funcţionar superior de la „Negocierile cu Europa” cu un renumit bancher american, care se plânsese serios de politica Foreign Office-ului în domeniul acceptării unui nivel superior al ratelor de schimb din Europa faţă de cele ale Băncii Mondiale.

Acuzaţia era o aberaţie, ca şi când ai afirma că vacile produc whisky, dar învăluită într-un limbaj pseudo-academic devenea acceptabilă pentru cei din sistemul birocratic.

— Ajută-mă, bătrâne.

— Şi cam ce ar trebui să fac, Sir Geoffrey?

— Trimite un memoriu. Numele bancherului este Andrew Jordan, iar ţinta noastră Leonard Fredericks.

— Pot să pun câteva întrebări?

— Îmi pare rău, este o operaţiune strict secretă.

— Atunci să cer o lămurire?

— Ţi-am spus, fără întrebări.

— Dar trebuie să înregistrez întrevederea, înţelegi? Nu putem să ne compromitem.

— Înregistrează ce vrei, dar aranjează-mi întâlnirea, prietene.

— Sunt sigur că nu mi-ai fi cerut aşa ceva dacă nu era o chestiune importantă. E ca şi rezolvată, Geof.

Andrew Jordan, alias Beowulf Agate, fu introdus în biroul lui Leonard Fredericks de către o secretară. Gazda, un bărbat înalt şi zvelt se ridică din fotoliu, ocoli biroul şi îl salută plin de entuziasm pe reputatul bancher american.

— Nu sunt sigur că e bine să ne întâlnim aici, spuse omul care se numea Jordan. Ştiu eu cum sunt birourile astea; am douăzeci şi şase în diferite puncte ale Statelor Unite. La vreo două intersecţii de aici este un bar, un fel de cârciumioară cum îi spuneţi dumneavoastră, „Leul” şi mai nu ştiu cum.

— „Leul Sfântului Gheorghe”, spuse Leonard Fredericks. Preferaţi să discutăm acolo?

— Da, dacă nu aveţi nimic împotrivă, spuse Jordan, alias Scofield.

— Atunci vom discuta acolo, consimţi funcţionarul. Vreau să vă simţiţi în largul dumneavoastră. Duceţi-vă înainte, eu mai am puţină treabă. Ne întâlnim acolo peste o jumătate de oră.

„Leul Sfântului Gheorghe” era o cârciumioară tipic londoneză:

mobilă grea de lemn, minimum de lumină şi maximum de fum; pe scurt, o văgăună numai bună pentru cei ca Brandon Alan Scofield. El se aşează la o masă foarte aproape de intrare şi îl aşteptă pe Fredericks. Directorul adjunct de la Foreign Office intră cu o servietă diplomat în mână. Privi nerăbdător înjur căutându-l pe americanul care nu voise să stea de vorbă cu el la birou. Îl descoperi, străbătu spaţiul mic şi se aşează în faţa lui. În timp ce deschidea servieta, începu să vorbească.

— Am studiat plângerea dumneavoastră, domnule Jordan şi trebuie să recunosc că aveţi dreptate. Totuşi, nu prea văd ce am putea face noi.

— Ce-ar fi să luăm ceva de băut? O să avem nevoie.

— Poftim?

— Doar cunoaşteţi modul în care lucrăm, spuse Beowulf Agate, făcând semn chelnerului. Ce beţi?

— Un gin şi apă tonică, mulţumesc. Scofield dădu comanda şi Fredericks continuă:

— Ce vreţi să spuneţi cu modul în care lucrăm – cine lucrează?

— În circuit, acesta ar fi cel mai bun răspuns. Plângerea este o aiureală, vă aduc ordine de la Amsterdam.

— *Ceee?*

— Haide, Leonard, suntem de aceeaşi parte. Cum crezi că aş fi ajuns la tine dacă nu m-ar fi ajutat Amsterdamul?

Chelnerul se întoarse cu băutura comandată pentru Fredericks. Momentul era cum nu se poate mai bine ales. Ochii funcţionarului se măriseră de uimire şi de frică. Chelnerul se îndepărtă şi, înainte ca trădătorul să apuce să scoată o vorbă, Scofield spuse:

— Foarte ingenios, trebuie să recunoaştem. Plângerea poate fi o aiureală în sine, dar o mulţime de bancheri de dincolo de ocean o iau în serios, iar eu sunt bancher, n-ai decât să verifici pe computer. Dar mai sunt şi altceva. Primesc instrucţiuni de pe K-Gracht din Amsterdam.

— De pe K-Gracht?… Chipul lui Fredericks se alungi.

Frica domina neîncrederea.

— Păi de unde? spuse Beowulf Agate nepăsător. Eu am strâns toate lucrurile din birourile noastre de la Atlantic Crown şi le-am expediat la Amsterdam…

Fredericks intrase în panică, nu mai avea nici un fel de îndoieli.

— Şi ce ordine aduceţi de la Amsterdam – de pe K-Gracht?

— Pentru început, să nu mai iei sub nici un motiv legătura cu centrul. Eu sunt de acum înainte singurul dumitale curier, eu şi nimeni altcineva. Am creat în mod special problema aceasta la Foreign Office; va dura câteva zile şi fiecare zi ne va aduce mai aproape de obiectivul nostru…

— Care nu mai este chiar aşa de îndepărtat, îl întrerupse Fredericks, vrând probabil să sublinieze importanţa persoanei sale.

— Acum e rândul meu să te întreb, domnule Leonard, spuse Jordan-Scofield liniştit. Cum se face că ştii data obiectivului nostru? Este strict secretă, numai câţiva dintre noi o cunoaştem.

— Am auzit… Ăăă… am auzit nişte zvonuri prin Amsterdam, de la agenţii noştri de încredere.

— Ce zvonuri?

— Focurile, focurile de la *Mediterranean.*

— Cine ţi-a spus asta?

— Guiderone, cine altul! L-am plimbat prin Londra şi i-am arătat absolut totul.

— Julian Guiderone? Acum era rândul lui Scofield să fie uimit. Deci este în viaţă, murmură Brandon abia auzit.

— Ce aţi spus?

— Nimic… Şi ce ţi-a dat dreptul, să-l cauţi pe Guiderone?

— Nu l-am căutat eu, m-a găsit el pe mine prin intermediul celor din Amsterdam! Cum aş fi putut să-i iau la întrebări? Este fiul Ciobănaşului, liderul mişcării noastre!

— Crezi în mod sincer că poate depăşi Amsterdamul cu toate resursele lui?

— Resurse? Banii sunt un lubrifiant necesar, dar devotamentul este mai important. Guiderone poate să retragă în orice clipă toată autoritatea Amsterdamului, a spus-o întotdeauna foarte clar. Dumnezeule mare, de fapt asta este ceea ce se întâmplă acum, aşa e? Dacă nu trebuie să mai iau legătura cu Amsterdamul, asta înseamnă.

— Julian o să fie încântat de receptivitatea dumitale, spuse Scofield calm, privindu-l direct în ochi pe Fredericks. Mi-a spus că eşti foarte bun, realmente foarte bun şi că putem avea deplină încredere în dumneata.

— Bineînţeles! Trădătorul chicoti flatat, sorbi din gin şi se aplecă în faţă, coborând tonul ca şi când ar fi vrut să-i comunice

un secret: Cred că încep să înţeleg, spuse el. Domnul Guiderone a menţionat în repetate rânduri că Amsterdamul a devenit prea înfumurat. A recunoscut că are o avere imensă, bazată pe moştenirea baronului Matarese, dar a spus că acest lucru este irelevant fără o strategie sănătoasă, fără o tactică eficientă şi, ceea ce-i mai important, fără contacte la scara întregului glob.

— Ca de obicei, Julian a avut dreptate.

— Aşadar, Andrew Jordan, de fapt nu eşti curier de la Amsterdam, ci mesagerul domnului Guiderone.

— Iar eu trebuie să-ţi repet că eşti foarte receptiv şi înţelegi foarte repede. La rândul lui, Scofield se aplecă puţin peste masă. Îi ştii pe Swanson and Schwartz?

— Din New York? Sigur că da, este firma de brokeraj a lui Albert Whitehead. Am fost de multe ori la ei... Pentru Amsterdam.

— Atunci îl cunoşti pe avocatul Stuart Nichols?

— El vorbeşte cel mai mult dintre cei de acolo.

— Ce părere ai despre Wahiburg şi Jamieson Fowler?

— Bănci şi servicii...

— Foarte bine, îl întrerupse Scofield. Aşadar, înţelegi anvergura evenimentelor. Ia legătura cu ei şi spune-le ce ţi-am spus eu, dar nu pomeni de mine. Julian o să se înfurie dacă le spui de mine. Explică-le că ai primit instrucţiuni, dintr-o sursă anonimă, să nu mai iei legătura cu Amsterdamul şi întreabă-i dacă ştiu ceva în privinţa asta.

Albert Whitehead, funcţionar superior la Swanson & Schwartz, puse receptorul în furcă şi se întoarse spre Stuart Nichols, avocatul firmei de brokeraj, care închidea cel de-al doilea receptor.

— Ce se întâmplă, Stu? Ce naiba se petrece?

— Dumnezeu ne e martor că ai încercat să afli. Nici eu nu cred că m-aş fi descurcat mai bine. Leonard nu face absolut nimic fără ordin, aici e vorba de fapte şi atât.

— Şi mai e ceva, Stu. Nu minte. Soneria de pe biroul lui Whitehead sună. Acesta apăsă pe butonul interfonului şi vorbi.

— Da, Janet?

— E timpul să mergeţi la întrevedere, domnule.

— O, da, îmi amintesc, era programată de ieri. Cu cine am întrevederea? Nu cred că mi-ai spus.

— Eraţi în întârziere pentru dejun, aşa că nu am apucat.
— Ei bine, cine este, Janet?
— Domnii Benjamin Wahiburg şi Jamieson Fowler.
— *Serios?* Whitehead îi aruncă o privire avocatului care încremenise.

28

Directorul adjunct Frank Shields deschise plicul pe care era scris numele lui şi indicaţia *Strict confidenţial* şi îşi aruncă în fugă privirile pe text. Semnă de primire pentru curier, confirmând că sigiliul nu fusese atins şi se întoarse la biroul lui unde începu să citească cu mare atenţie.

Cele şase pagini erau transcrieri ale unor convorbiri particulare la telefoane despre care se credea că nu pot fi ascultate. Telefoanele aparţineau lui Albert Whitehead, Stuart Nichols, Benjamin Wahiburg şi Jamieson Fowler, cei patru membri ai clanului Matarese care se întâlniseră în micul restaurant izolat de la marginea New York-ului cu William Clayton, alias Beowulf Agate, alias Andrew Jordan, alias Brandon Alan Scofield. Pentru dispozitivele de ascultare ale guvernului nu fusese o problemă să anihileze instalaţiile de protecţie ale telefoanelor comerciale.

Limbajul folosit de toate părţile implicate părea aproape clar, doar că dialogurile lăsau impresia că personajele se întrebau totuşi dacă liniile lor telefonice, care îi costaseră mii de dolari, erau cu adevărat impenetrabile.

Toţi păreau descumpăniţi de ordinul de a evita Amsterdamul, pe care îl numeau, ca nişte conspiratori amatori, A.M. Erau expresii de nedumerire amestecate cu curiozitate şi nelinişte şi destul de multă teamă pentru direcţia pe care o lua „întreprinderea”. Oricum, conveniră să se reîntâlnească peste două zile la un hotel mic, elegant şi exclusivist în oraşul Bernardsville, din statul New Jersey. Rezervările urmau să fie făcute în numele companiei Genesis, iar avioanele lor particulare trebuiau să aterizeze pe aeroportul Moristown, aflat în apropiere.

Direcţia pentru operaţiuni, secţia CIA care se ocupa de infiltrări, se pusese pe treabă fără să ştie ce obiective se urmăreau, fapt ce nu constituia o situaţie ieşită din comun. Companiei Genesis i se puseseră la dispoziţie patru mici apartamente şi o sală de şedinţe. O echipă a direcţiei sosi cu avionul la faţa locului şi plasă microfoane peste tot.

Frank Shields ridică receptorul telefonului „steril” şi formă

numărul lui Geoffrey Waters de la Londra.

— Securitatea internă, spuse o voce în engleză.

— Bună, Geof, sunt eu, Frank.

— Ai ceva noutăţi, bătrâne?

— Mai pune încă o pană la pălăria lui Scofield. Cei patru, de fapt, acum, cinci candidaţi ai lui, s-au calificat. Primii patru sunt siguri şi-au aranjat o întâlnire care va fi ascultată în întregime de ai noştri. Te rog să mă crezi, tipii au intrat în panică.

— Cum naiba a reuşit? exclamă Sir Geoffrey.

— Probabil mai simplu decât ne închipuim, răspunse Shields. Suntem atât de preocupaţi de caracterul secret al misiunilor noastre, încât adesea trecem cu vederea posibilitatea unei abordări directe. Indiferent ce rol ar juca, Brandon nu ia în seamă complicaţiile misiunii sale secrete şi îşi învăluie victima repede, înainte ca aceasta să se dezmeticească.

— Dar poate constitui şi o cale rapidă de a se deconspira, spuse Waters.

— Da, pentru noi, nu şi pentru Beowulf Agate. Mai vorbim.

— De acord.

Sir Geoffrey aruncă o privire la ceas; iar întârziase la masă, aşa că îi telefona soţiei sale, Gwyneth.

— Te rog să mă ierţi, draga mea, mai am puţin de lucru.

— Aceeaşi problemă, Geof, cea despre care nu poţi să discuţi?

— În linii mari, da.

— Atunci stai cât e nevoie, dragul meu. Bucătăreasa o să-ţi lase mâncarea caldă. Vezi că e pe plită, ai grijă cum ridici capacele.

— Mulţumesc, Gwyn şi îmi cer scuze.

— Nu-i nimic, prinde-i pe ticăloşi. Clive e distrus.

— S-ar putea să mai întârzii…

— Oricum trebuie să am grijă de Clive. Am să-l instalez într-una din camerele pentru oaspeţi.

Waters închise telefonul, gândindu-se unde ar putea să ia masa de seară, pentru a evita întâlnirea cu cumnatul lui cel puţin până în dimineaţa următoare. Luă receptorul interfonului şi ceru legătura cu bodyguarzii lui. Sentinţa de condamnare la moarte a lui Carlo Paravacini nu putea fi trecută cu vederea.

Cei trei bodyguarzi sosiră îmbrăcaţi în ţinută de camuflaj, cu armele trecute peste umăr şi şepcile aşezate cu cozorocul în cel

mai potrivit unghi pentru a avea un câmp vizual cât mai larg.

— Oricând doriţi, spuse şeful unităţii, un bărbat uriaş, ai cărui umeri largi şi vânjoşi întindeau la maximum ţesătura uniformei. Toate acoperişurile din zona aceasta au fost verificate şi asigurate.

— Mulţumesc! Ca să fiu sincer, eu cred că multe din aceste măsuri de precauţie nu sunt neapărat necesare, dar alţii nu sunt de aceeaşi părere.

— Noi suntem *alţii,* domnule, spuse şeful. Viaţa unui om este ameninţată, nu contează de cine, iar noi ne aflăm aici pentru a preveni punerea în aplicare a acestei ameninţări.

— Vă mulţumesc încă o dată. Ar fi împotriva regulamentului dacă ne-am opri undeva, să zicem, la Simpson, ca să luăm masa de seară? Evident, sunteţi invitaţii mei.

— Îmi pare rău, domnule. Ordinele noastre precizează să vă ducem direct acasă şi să aşteptăm acolo până ne vine schimbul.

— S-ar putea să prefer să fiu împuşcat, şopti Sir Geoffrey.

— Ce aţi spus, domnule?

— A, nu, nimic, zise Waters, îmbrăcându-şi sacoul. Foarte bine, hai să mergem.

Deschiseră uşa din dreapta de la intrarea MI-5. Bodyguarzii se repeziră afară, ocupându-şi poziţiile în stânga şi în dreapta, cu armele pregătite. Şeful îi făcu semn cu capul lui Waters. Acesta trebuia să alerge spre vehiculul blindat care aştepta parcat după colţ. Omul o luă la fugă şi în aceeaşi clipă o limuzină neagră ţâşni de după colţ, cu geamul din stânga coborât. Se auzi răpăitul sacadat al gloanţelor. Primii doi bodyguarzi căzură. Şeful echipei se aruncă peste Geoffrey Waters şi îl azvârli pe cele câteva trepte, târându-l apoi la adăpost, în spatele vehiculului blindat. Ofiţerul fusese atins la umărul stâng de câteva gloanţe, dar reuşi să tragă două-trei rafale de automat în limuzina care se îndepărta în viteză, înainte de a se prăbuşi pe jos.

La auzul focurilor de armă, oamenii dădură năvală afară din sediul MI-5, cu armele în mâini. Un ofiţer dădu ordine şi instrucţiuni cu o voce fermă:

— Chemaţi poliţia, o ambulanţă de urgenţă şi anunţaţi Scotland Yard-ul.

Geoffrey Waters se ridică încet, ajutat de câţiva oameni. Respira greu, dar nu-şi pierduse firea.

— Care e bilanţul? întrebă el fără a se adresa nimănui în mod

special.

— Doi bodyguarzi morţi şi şeful grupului rănit grav, răspunse ofiţerul cel mai apropiat ca vârstă de Waters.

— Ticăloşii! spuse Sir Geoffrey furios, în timp ce scotea din buzunar telefonul celular şi forma numărul de la hotelul unde stăteau Pryce şi Leslie Montrose.

— Camera şase sute.

— Alo, se auzi vocea lui Cameron Pryce.

— Matarese al tău a încercat acum câteva clipe să execute sentinţa de condamnare la moarte dată de Paravacini împotriva mea. Doi morţi şi un rănit grav.

— Iisuse Christoase! exclamă Cam. Eşti teafăr?

— Câteva vânătăi pe trupul ăsta bătrân şi nişte zgârieturi pe faţă, în rest întreg şi cumplit de furios.

— Înţeleg. Ce putem face noi? Să venim acolo?

— În nici un caz! exclamă Waters. Matarese are în mod sigur spioni în zonă ca să evalueze pierderile şi nimeni nu ştie că sunteţi la Londra.

— Am înţeles. Ce ai de gând să faci?

— Mai întâi am să încerc să-mi adun gândurile. Apoi, întrucât ucigaşii erau într-o limuzină, o maşină neagră fără nici un fel de număr de înmatriculare din câte am putut observa, am de gând să scotocesc toate agenţiile care închiriază maşini în Londra şi în împrejurimi.

— Ar putea fi o idee, Geof, dar mai mult ca sigur că a fost furată.

— O să verificăm şi la poliţie. Rămâneţi incognito şi nu luaţi legătura cu nimeni în afară de mine şi de Brandon.

— Ce mai face Scofield?

— Foarte bine, am să vă informez mai târziu. Deocamdată are cele mai mari note de plată la room-service din toată istoria hotelului Savoy, cu excepţia câtorva şeici arabi.

Micul hotel din New Jersey era bine situat, deşi un pic cam departe, între un teren de golf, în dreapta şi nişte grajduri cu cai de călărie, în stânga. Atât terenul, cât şi grajdurile erau frecventate de oaspeţi din familii de vază. Noii candidaţi trebuiau să îndeplinească condiţiile din acest punct de vedere. Ca urmare, puţini dintre ei erau admişi, majoritatea fiind fii şi fiice ale vechilor membri. Hotelul era construit în stilul caracteristic în

Noua Anglie, nu în cel specific New Jersey-ului. Avea două etaje, zugrăvite în alb, iar intrarea era flancată de coloane în stil colonial sub acoperişul în pantă al cerdacului şi avea vulturul de alamă deasupra uşii. Interiorul era plin de mobilă din lemn de brad vopsită în culori închise de lămpi şi mici candelabre din alamă. Holul de la parter, acoperit cu covoare groase, adăpostea într-un colţ ghişeul recepţiei; totul sugera confort şi trăinicie. Oaspeţii hotelului păreau să confirme această impresie. Toţi erau albi, de vârstă medie, îmbrăcaţi foarte bine şi obişnuiţi să exprime o autoritate, fie moştenită, fie dobândită.

În personalul hotelului se produsese o mică schimbare care displăcea profund conducerii. Întrucât cererea fusese formulată de FBI, aceasta nu putuse fi refuzată. Cu o zi înainte de apariţia cvartetului Matarese, la centrala telefonică apăruse o operatoare nouă. Toate apelurile de la şi pentru cei patru treceau prin staţia ei, unde se afla un dispozitiv de înregistrare care funcţiona în permanenţă. Femeia, în jur de patruzeci de ani, era atrăgătoare, aşa cum cerea decorul respectiv şi se numea Cordell.

Doamna Cordell studie echipamentul, verifică benzile ascunse, făcu corecturile necesare acolo unde simţea că e nevoie şi se duse la culcare devreme. În următoarele două zile avea să doarmă foarte puţin, căci secretul operaţiunii cerea prezenţa ei permanentă. Ea era singura agentă-tehnician a CIA care putea lua legătura direct cu directorul adjunct Frank Shields.

Se făcu dimineaţa în ţinutul de vânătoare din New Jersey; potecile şi păşunile licăreau sub roua proaspătă când cei patru sosiră la intervale de treizeci de minute unul după altul. Doamna Cordell nu ştia cum arată „oaspeţii”, căci la intrare nu existau camere de luat vederi. De fapt nici n-o interesa. Voia doar să le audă vocile, care urmau să fie înregistrate pe aparate speciale de identificare sonoră. Începură apelurile: primul de la Jamieson Fowler pentru avocatul Stuart Nichols.

— Stu, Fowler la telefon. Hai să ne întâlnim la mine, să zicem peste douăzeci de minute, bine?

Voce înregistrată şi identificată.

— Sigur că da, Jim. Le telefonez şi celorlalţi.

Voce înregistrată şi identificată.

— Da?

— Aici Stuart, Ben. În camera lui Jamieson peste douăzeci de

minute, e bine?

— S-ar putea să întârzii puţin. Este o mică încurcătură cu un transfer între Los Angeles, Londra şi Bruxelles. Dar o rezolv imediat.

— Alo? spuse Albert Whitehead de la Swanson & Schwartz.

— Stu la telefon. Al Fowler vrea să ne întâlnim cu toţii la el în cameră peste vreo douăzeci de minute şi am fost de acord:

— Nu te mai grăbi să fii de acord, îl întrerupse brokerul de pe Wall Street pe un ton aspru. *Spune-le că am nevoie de o oră.*

— De ce, Al?

— Să zicem că n-am încredere în ticăloşii ăştia.

— Eşti cam dur, Al...

— Viaţa e dură, domnule avocat! Scoate-ţi capul ăla nenorocit din tratatele de drept şi priveşte realitatea în faţă. Sunt mai multe puncte slabe şi asta nu-mi place. Como nu răspunde şi acum şi Amsterdamul a devenit inaccesibil. Ce naiba se întâmplă?

— Nu ştim, Al, dar nu este un motiv să ne îndepărtăm de Fowler şi de Wahiburg.

— De. Ce eşti atât de sigur, Stuart? Avem milioane... Nu, miliarde băgate în întreprinderea asta. Dacă afacerea e deconspirată putem să pierdem totul, până la ultimul cent.

— Fowler şi Wahiburg sunt de partea noastră, Al. Sunt băgaţi în chestia asta până-n gât, la fel ca şi noi. Nu e cazul să-i iritäm.

— Foarte bine, dar nu-i lăsa să hotărască ei ora.

Fiecare voce era înregistrată pe benzile doamnei Cordell. Indiferent cine ar fi vorbit, avea să fie identificat imediat. Doamna Cordell era gata pentru supravegherea electronică a cvartetului Matarese.

Întâlnirea începu la ora unsprezece şi două minute în apartamentul lui Jamieson Fowler. Iniţial discuţia se purta între trei bărbaţi, căci al patrulea lipsea.

— Unde naiba e Whitehead, Stuart? întrebă Wahiburg.

— O să vină imediat ce va putea.

— Şi de ce nu poate acum?

— Are o neclaritate în legătură cu condiţiile finale ale unei fuzionări. Dar o s-o rezolve imediat.

— Întâlnirea noastră este cu mult mai importantă decât orice fuzionare nenorocită!

— Ştie asta la fel de bine ca şi tine, Jamieson. Totuşi nu cred că trebuie să facem caz pentru o jumătate de oră. Nu vom avea nimic de câştigat, doar că n-o să ne mai concentrăm la fel de bine asupra problemelor noastre.

— Palavre! Avocat nenorocit!

— Hei, Wahiburg, nu e momentul!

— Scuză-mă, Stu, dar tu îl cunoşti cel mai bine pe Whitehead. Al îşi face jocul lui. Vrea să ţină totul sub control.

— Oh, terminaţi o dată, amândoi. Whitehead e o jigodie.

— Aşa a fost şi aşa o să rămână.

— Vezi cum vorbeşti, Fowler, spuse Stuart Nichols. Al nu este numai clientul meu, ci şi prietenul meu.

Cei trei o ţinură tot aşa încă vreo douăzeci de minute, până când sosi Albert Whitehead.

— Îmi pare tare rău, prieteni, zău aşa, spuse el. A trebuit să fac rost de un interpret, pentru că germana asta elveţiană este oribilă.

— Germană elveţiană, murmură enervat Fowler lăsându-se să cadă pe un scaun.

— Ar trebui să încerci să negociezi în limba asta, Jamieson, spuse Whitehead, stând în picioare şi privind spre el. Este foarte folositor pentru exersarea minţii.

— Nu-mi exersez mintea cu lucruri pe care nu le înţeleg, Al.

— Ştiu că nu faci treaba asta şi tocmai de aceea ai nevoie de oameni ca noi – adică de oameni care îşi exersează minţile – ca să poţi face rost de banii necesari pentru fuzionări şi răscumpărări.

— Fac rost de ei şi fără voi…

— Nu tocmai, Fowler, îl întrerupse Whitehead aspru. Organizaţia noastră, sau întreprinderea noastră, dacă vrei…

— Spune-ne pe nume, Al, interveni Jamieson, sau ţi-e teamă de numele ăsta?

— Câtuşi de puţin, îl folosesc cu mândrie… Organizaţia Matarese îşi are regulile ei specifice pentru obţinerea fondurilor. Atunci când există riscul de a fi deconspiraţi, apelăm numai la anumite canale, canale care se află în limitele legalităţii din ţara respectivă. Când e vorba de un transfer de mare anvergură cu o firmă ca a mea – de regulă, *numai* cu firma mea, aşa cum bine ştiţi…

— N-aţi vrea să faceţi bine să încetaţi cu jocul ăsta de-a cine e

mai mare şi mai tare? Benjamin Wahiburg interveni între Whitehead şi Fowler, privind când la unul, când la celălalt. Lăsaţi la o parte orgoliul personal, avem lucruri mai importante de discutat.

Dezbaterea începu cu întrebarea formulată înainte de avocatul Stuart Nichols.

— Ce naiba se petrece aici?

Răspunsurile veniră rapid, unul după altul, adesea în contradictoriu. Ele exprimau o mare varietate de atitudini, de la învinuirea Amsterdamului pentru lipsa capacităţii de a menţine lucrurile sub control până la posibile trădări ale unor celule, minate de zgârcenie şi refractare la ideea de a renunţa la fiefurile lor. Luară apoi în discuţie rolul jucat de Julian Guiderone legat de informaţia pe care Leonard Fredericks le-o furnizase de la Londra.

— Unde este Guiderone acum? întrebă Albert Whitehead.

— Are o reşedinţă undeva în estul Mediteranei, din câte am auzit, spuse Wahiburg. Poate că e numai un zvon. Se pare că nimeni nu ştie.

— Am şi eu câteva cunoştinţe printre cei de la Informaţii, zise Nichols. Am să văd dacă pot face ceva.

— De exemplu, să găseşti un om despre care se crede că a murit acum treizeci de ani? întrebă batjocoritor Fowler.

— Jamieson, interveni Whitehead, ai fi foarte uimit dacă ai afla câte morţi false se înregistrează oficial şi sunt urmate de „reînviere” peste câţiva ani. De fapt, umblă zvonul că tu ai fi, în realitate, Jimmy Hoffa.

— Foarte amuzant. Fowler se întoarse către Wahiburg. Să zicem că Stu descoperă ceva care nu e în ordine, ce poate să facă Guiderone?

— Răspunsul la această întrebare este: orice doreşte. Şi nu e nici o problemă pentru mine să iau avionul şi să mă duc să stau de vorbă cu Julian. Indiferent de legenda care îl înconjoară, este un om civilizat, atât timp cât te porţi cinstit cu el. Olandezul se exprimă raţional, dar, între noi fie vorba, e în multe privinţe un caz patologic.

— Şi ce putem face noi? interveni Whitehead. Jamieson are dreptate…

— O, îţi mulţumesc, Al.

— N-am spus niciodată că eşti prost, Jamieson, ci doar limitat

în privinţa posibilităţilor de opţiune. Nu şi de data asta. Whitehead îl privi pe bancher. Repet, Ben, ce poate face Guiderone, presupunând că reuşim să-l găsim?

— Doar el controlează Amsterdamul!

— Şi de la Amsterdam vin banii! exclamă avocatul Nichols.

— Da, bineînţeles, banii, consimţi Wahiburg. Şi de unde provin banii? Am să vă răspund eu. De la bunicul lui, baronul de Matarese care a avut o avere colosală răspândită în întreaga lume. Şi cine este Julian Guiderone? De unde provine el? Am să vă răspund şi la această întrebare. Este fiul Ciobănaşului, Nicholas Guiderone, desemnat de baron să ducă mai departe munca lui de o viaţă, visurile şi idealurile lui.

— Unde naiba vrei să ajungi, Ben? Treci la obiect! spuse Fowler.

— Forţa lui este foarte subtilă, Jim, dar concurează cu puterea banilor pe care îi are nepotul lui.

— Cred că ai face bine să fii mai clar, zise Stuart Nichols.

— Este veşnică precum glasurile profeţilor din Vechiul Testament, care au convins masele. Forţa ideilor.

— Cred că ne-am putea descurca şi fără explicaţii talmudice, Ben, protestă Whitehead. Avem de-a face cu o realitate cât se poate de concretă. Te rog să fii mai explicit.

— Tocmai de aceea este aşa de concretă, răspunse enigmatic Wahiburg. Pentru că îşi are rădăcinile adânc înfipte în vremuri imemoriale… Iisus al vostru nu a avut nici bani, nici averi ca să-i convingă pe oameni, dar la câteva decenii după moartea lui prin crucificare, în mai puţin de o jumătate de secol, mişcarea creştină a început să se răspândească în întreaga lume civilizată şi a ajuns să stăpânească lumea.

— Şi? insistă Nichols.

— Ideile lui, profeţiile lui, visurile lui au fost acceptate de cei care au crezut în el. Nu a fost nici o clipă vorba de bani.

— *Şi?* întrebă nerăbdător Fowler.

— Să presupunem că unul dintre discipolii lui, sau chiar Iisus însuşi în confesiunea sa de dinaintea morţii, ar fi afirmat că totul nu era decât o păcăleală, un truc care să-i dezbine pe evrei. Ce s-ar fi întâmplat?

— Naiba să mă ia dacă ştiu! răspunse enervat Whitehead.

— Mişcarea creştină ar fi fost anihilată, nenumăraţii ei adepţi pierduţi, angajamentul lor colectiv şi-ar fi pierdut valoarea…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ben! îl întrerupse Fowler furios. Ce are de-a face toată aiureala asta cu noi?

— Al are dreptate, într-o oarecare măsură, Jim, ai o gândire limitată.

— Fă-mă să înţeleg, încetează cu predicile, ticălosule!

— Exersaţi-vă imaginaţia, domnilor, spuse Wahiburg, ridicându-se de pe scaun şi continuând să vorbească de parcă ar fi ţinut o predică în faţa unor novici. Este în acelaşi timp o confluenţă şi un conflict între resursele financiare imediate şi canalele de influenţă prin care curg aceste resurse. În timp ce olandezul, nepotul, lucrează distant şi inaccesibil, Julian Guiderone, fiul Ciobănaşului călătoreşte prin lume inspectând şi încurajând trupele Matarese. Logic, nici unul nu poate opera fără celălalt; în realitate, trupele, adepţii au încredere în ceea ce văd şi cunosc. În ultimă instanţă, influenţa va câştiga în faţa finanţelor, din simplul motiv al viziunii familiare. Bursele din întreaga lume confirmă afirmaţiile mele, atât pe cele pozitive, cât şi pe cele negative..

— Vrei să spui, interveni gânditor Albert Whitehead, că Julian Guiderone ţine lucrurile în mână şi ne salvează sau poate să arunce totul în aer şi atunci pierdem absolut tot?

— Exact asta vreau să spun. Şi să nu vă închipuiţi nici o clipă că nu e conştient de acest lucru.

— Găsiţi-l! urlă Jamieson Fowler. Găsiţi-l pe blestematul ăsta de fiu al Ciobănaşului.

Julian Guiderone se temea de Bahrain, considerându-l un loc periculos, astfel încât zbură cu avionul la Paris, înştiinţând Amsterdamul unde era şi cât timp avea intenţia să rămână acolo. Aşa cum se aştepta, Matareisen fu rece. Din mesajul primit reieşea limpede: fosila cunoscută sub numele de fiul Ciobănaşului nu mai era demnă de veneraţie. Foarte bine, îşi zise el. Va reveni şi respectul atunci când tânărul căpos îşi va da seama că Amsterdamul nu poate acţiona de unul singur.

După-amiaza târziu, eleganta Avenue Montaigne era supraaglomerată. Limuzine şi taxiuri se grăbeau să-şi ducă ocupanţii spre reşedinţele lor elegante. Guiderone stătea în picioare lângă o fereastră şi privea în stradă. Următoarele câteva săptămâni vor fi un preambul al haosului şi un preludiu la preluarea controlului întregului glob. Mulţi dintre bărbaţii eleganţi

care coborau acum din automobilele luxoase aveau să se trezească faţă în faţă cu nesiguranţa financiară. Funcţiile înalte vor fi desfiinţate, consiliile directoriale silite să iasă la pensie în masă, decât să-şi împingă corporaţiile spre un dezastru economic şi mai mare.

Dacă îl excludea din schemă pe Jan van der Meer Matareisen, totul ar fi rămas aşa cum fusese stabilit. Van der Meer nu înţelegea profunzimea lui Shakespeare: „Între producerea unui lucru cumplit şi prima mişcare, tot interimatul este ca o fantasmă sau un vis hidos”. Fantasma sau visul hidos trebuiau luate în calcul şi respinse numai în ultimă instanţă. Nu era permisă nici devansarea, nici întârzierea evenimentelor. Coordonarea de ansamblu şi cea de moment aveau o importanţă covârşitoare. Ele constituiau unda de şoc care urma să paralizeze ţările industrializate. Această paralizie, deşi temporară – câteva săptămâni, cel mult o lună – va fi suficientă pentru ca legiunile Matarese să străpungă frontul şi să umple vidul de putere.

Matareisen trebuia să înţeleagă că îndoielile de ordin sentimental nu puteau fi acceptate. Nu erau decât nişte găuri în asfaltul marelui bulevard care ducea spre victoria Matarese. Cum de nu-şi dădea seama de asta bastardul acela insolent?

Telefonul sună şi Julian tresări surprins. Cu excepţia Amsterdamului, nimeni nu cunoştea numărul lui de la Paris. Nimeni, în afara câtorva femei frumoase care îi ofereau favoruri sexuale contra bani şi bijuterii scumpe, dar nici una nu ştia că se afla acolo. Se îndreptă spre măsuţă şi ridică receptorul.

— Da?

— Aici Vulturul, domnule Guiderone.

— De unde dracu’ ai numărul ăsta? Trebuia să iei legătura numai cu Amsterdamul!

— L-am obţinut de la Amsterdam, domnule.

— Şi ce s-a întâmplat atât de deosebit, încât Amsterdamul să-ţi dea numărul?

— Nu le-am explicat foarte amănunţit, am considerat că este spre binele dumneavoastră.

— Ceee? N-ai explicat în *Keizersgracht?*

— Ascultaţi-mă până la sfârşit, domnule. Le-am spus, adică *i-am spus* că trebuie să iau legătura cu dumneavoastră pentru o problemă care nu are legătură cu acţiunea noastră. Sunt un colaborator loial şi m-a crezut pe cuvânt.

— Chiar cu bucurie, aşa bănuiesc. Se pare că nu mă mai aflu pe lista lui de priorităţi.

— Asta ar fi o prostie din partea Amsterdamului, domnule Guiderone, interveni Vulturul de la Washington. Doar sunteţi fiul Ciobănaşului…

— Da, da! îl întrerupse Julian. Şi de ce ai luat legătura cu mine?

— Se fac cercetări prin toate serviciile de informaţii în legătură cu locul unde vă aflaţi.

— Asta e absurd! Washingtonul m-a declarat în mod oficial mort în urmă cu ani de zile!

— Cineva crede că sunteţi încă în viaţă!

— Marele porc, izbucni Guiderone. Beowulf Agate.

— Vorbiţi despre Brandon Scofield, aşa e?

— Ai dreptate, aşa e. Unde se află acum?

— La Londra, domnule.

— Ce s-a întâmplat cu omul nostru din Londra? Avea ordine clare de la noi! Omorâţi-l pe ticălos!

— Nu înţelegem şi nici Amsterdamul nu înţelege. Nu se poate lua legătura cu omul de la Londra.

— Ce spui?

— Se pare că a dispărut.

— *Ceee?*

— Au fost blocate toate căile de acces spre el. Le-am încercat pe toate cele pe care le avem aici, la Langley, dar fără rezultat.

— Ce naiba se întâmplă?

— Aş vrea să vă pot răspunde, domnule.

— Este tot porcul ăla la mijloc, Vulturule, spuse fiul Ciobănaşului cu vocea lui guturală. Se află la Londra, iar eu sunt la Paris, la jumătate de oră cu avionul unul de altul. Care din noi va face prima mişcare?

— Dacă vreţi să încercaţi dumneavoastră, ar trebui să fiţi foarte precaut. Este păzit douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Tocmai în asta constă vulnerabilitatea lui, Vulturule, eu nu sunt păzit.

29

Brandon Scofield se plimba furios prin faţa ferestrelor apartamentului de hotel care dădeau spre Tamisa. Antonia şedea la masă şi se înfrupta dintr-un mic dejun copios. O grupă compusă din trei oameni de la MI-5 patrula în permanenţă pe coridor, cu armele ascunse sub tunicile albe de chelneri. Oamenii se schimbau conform turelor prevăzute în programul real al angajaţilor de la Hotel Savoy, astfel încât nu puteau fi deosebiţi de aceştia.

— Ne-au băgat în cuşcă ca pe nişte animale sau ca pe nişte leproşi, scrâşni Beowulf Agate. Şi nici măcar nu ne-au dat un apartament ca lumea.

— Apartamentele mari au mai multe intrări, doar ţi-a explicat şi Geof. De ce să riscăm o diversiune?

— Iar eu i-am explicat că apartamentele mari au mai multe intrări, dar şi mai multe ieşiri, contră Scofield. De ce să renunţăm la ele?

— E treaba lui Geoffrey. El îşi asumă răspunderea.

— Şi apoi porcăria asta: numai el poate să ne sune pe noi, noi pe el nu.

— Centrala hotelului înregistrează convorbirile care pleacă de aici şi numerele pe care le formează ca să le treacă în nota de plată.

— Îţi repet, suntem în cuşcă. Tot aşa de bine am fi putut sta la închisoare!

— Mă îndoiesc că room-service-ul de acolo suferă comparaţie cu ăsta, spuse Antonia, ca să nu mai vorbim despre cazare.

— Nu-mi place. Am fost mai bun decât ticălosul ăsta acum douăzeci de ani şi tot aşa sunt şi acum.

— Trebuie să fii, totuşi, de acord că se pricepe foarte bine la ceea ce face.

— Mă pricep mai bine decât el când e vorba să-mi salvez propria piele, plusa Scofield asemeni unui adolescent furios şi încăpăţânat. Există şi un lucru care se numeşte securitate supracomplicată. Oare nu-şi dă seama că aceşti chelneri de serviciu pe etaje sunt nişte orbeţi muţi şi tâmpiţi?

— Sunt sigur că a luat în considerare şi acest aspect. Se auzi o bătaie în uşă şi Bray se repezi spre capătul celălalt al încăperii.

— Da, cine e?

— Doamna Downey… domnule, se auzi răspunsul ezitant. Curăţenia pe etaj…

— A, da, făcu Scofield şi deschise uşa. Fu surprins să vadă o femeie mai în vârstă, înaltă, cu ţinută dreaptă şi trăsături distinse, aristocratice, ce nu se potriveau cu uniforma bleu a femeilor de serviciu de la Savoy.

— Intră, spuse Bray.

— Vă rog să nu vă ridicaţi, spuse doamna Downey intrând în încăpere şi adresându-se Antoniei care se pregătea să se ridice de la masă.

— Nu, mulţumesc, spuse Toni, oricum nu mai pot să înghit nimic. Puteţi strânge tot.

— Pot, dar n-am s-o fac. O să se ocupe un chelner de problema aceasta… Oricum, trebuie să mă prezint. Deocamdată, numele meu este Downey, doamna Dorothy Downey. Eu l-am ales; sunt înregistrată în mod corect, cu cele mai bune scrisori de recomandare, în cadrul secţiei de întreţinere a hotelului. În realitate, sunt criptografă, iar în momentul de faţă singura dumneavoastră legătură cu Sir Geoffrey Waters.

— Naiba să mă ia dacă…

— Te rog, Bray… Şi cum putem lua legătura cu dumneavoastră, doamnă Downey?

— La numărul acesta, spuse specialista de la MI-5, apropiindu-se de Antonia şi înmânându-i o bucăţică de hârtie. Vă rog să-l învăţaţi pe dinafară şi să ardeţi hârtia.

— Aşa o să facem după ce o să ne explicaţi ce reprezintă acest număr.

— Excelentă cerere… este o linie directă „sterilă” care ocoleşte centrala şi ajunge într-un mic birou pe care mi l-a pus la dispoziţie hotelul Savoy. Eu, la rândul meu, am acces la telefoanele sigure ale lui Sir Geoffrey Waters. Sunteţi satisfăcut de răspuns, domnule?

— Cred că şi numele meu e la fel de steril ca şi accesul dumneavoastră.

— Bray!

Deosebit de eficienta „doamnă Dorothy Downey” se dovedi o

sursă permanentă de iritare pentru Scofield, dar o persoană extrem de eficientă în meseria ei. Informaţiile curgeau fără poticneli între Waters, Brandon, Antonia, Pryce şi Leslie Montrose; cei doi locuiau incognito la Hotel Blakes. Ca nişte piese ale unui puzzle mânuit de mâini nevăzute, începeau să se întrezărească şi contururile fazei următoare a planului de acţiune.

Urmau să se concentreze asupra Amsterdamului, pornind de la cele câteva informaţii descoperite în apartamentul Myrei Symond, care fuseseră reexaminate şi studiate cu multă atenţie. Mai era şi echipamentul sustras din biroul lui McDowell din Wichita şi trimis la Amsterdam. Datorită unui funcţionar de la Atlantic Crown, care se speriase că va trebui să dea socoteală dacă lasă atâtea echipamente scumpe să plece din hotel fără o chitanţă, cunoşteau numărul zborului KLM. Trebuiau să interogheze, aşadar, personalul liniilor aeriene, atât pe cel navigant, cât şi pe cei de la sol. Cineva trebuia să ştie ceva, să fi văzut ceva.

Scotoceau tot ce aveau la îndemână, pentru că Amsterdamul era cheia primei uşi din labirintul simbolic al lui Scofield. Sosise momentul să deschidă această uşă şi să vadă ce se ascunde în spatele ei. Toate materialele fură adunate la un loc şi introduse într-un singur computer. Rezultatele nu erau spectaculoase, dar nici inutile. Corelaţiile conduseră la legături şi asociaţii; închirierea unui avion de marfă internaţional cu toate aprobările, inspecţiile şi verificările guvernamentale nu era un lucru uşor nici măcar pentru un multimilionar. Studiară toate canalele din Amsterdam care aveau litera K, indiferent în ce parte a numelui se găsea aceasta. Identificară câteva duzini.

— Vreau o listă cu toţi cei care locuiesc pe malurile lor, spuse Sir Geoffrey unuia din colaboratorii săi.

— Trebuie să fie câteva mii, domnule!

— Aşa cred şi eu. Includeţi şi toate datele de bază – venit, loc de muncă, starea civilă, cam atât pentru început.

— Sir Geoffrey, o asemenea listă ne-ar lua săptămâni.

— Nu trebuie să dureze prea mult; ca să fiu sincer, nici nu cred că mai avem suficient timp la dispoziţie. Cine este ofiţerul nostru de legătură cu Informaţiile olandeze?

— Alan Poole.

— Pune-l să ia legătura cu omul lui din Olanda. Explică-i ce

dorim, dar spune-i că e vorba de droguri sau de narcotice. Companiile de telefoane ţin evidenţa convorbirilor şi împart oraşele în sectoare. Omologii noştri olandezi au acces la datele acestea şi putem trimite oricând un om să ia materialele care ne interesează. După cum spuneam, e un capăt de fir de care putem să ne agăţăm.

— Foarte bine, domnule, zise ofiţerul. Am să vorbesc chiar acum cu Alan Poole.

Informaţiile trimise de serviciile olandeze de informaţii erau foarte numeroase. O echipă de şase analişti de la MI-5 cercetă cu atenţie materialul timp de treizeci şi opt de ore, eliminându-i pe cei neinteresanţi, dar reţinându-i pe cei cât de cât suspecţi. Din cele câteva mii de nume, rămăseseră câteva sute şi procesul fu reluat de la început. Se examinară dosarele şi documentele de poliţie acolo unde existau, se verificară conturile bancare şi operaţiunile efectuate în ultimul timp; se analizară companiile, corporaţiile şi alte locuri unde s-ar fi putut efectua tranzacţii dubioase. Personalul navigant de la aeroportul Schiphol din Amsterdam fu interogat de ofiţeri de la MI-5 în legătură cu un avion cargo sosit de la Wichita, Kansas, SUA. Interogatoriile furnizară informaţii curioase, notate de ofiţerul de la MI-5.

MI-5: Vă amintiţi de acel zbor? Şeful echipei de cargo:

— Bineînţeles. Am descărcat cutii de carton cu echipament tehnic neînregistrat, fără etichete şi fără nici un fel de facturi. De la vamă n-a venit nimeni. Puteau să fie orice fel de obiecte de contrabandă, chiar şi materiale nucleare, nimeni n-a catadicsit să inspecteze încărcătura.

— Vă amintiţi cine a preluat încărcătura, cine a semnat pentru ea?

— Asta se face în hangarul de cargo, la ghişeul de eliberare.

Ghişeul de eliberare a mărfii nu avea nici o înregistrare referitoare la zborul de la Wichita, de parcă nici n-ar fi existat, însemnările ofiţerului de la MI-5 conţineau interogatoriile luate personalului de la vamă.

MI-5: Cine era de serviciu în noaptea aceea?

Funcţionara de la computer: Să verific. A fost o noapte uşoară

pentru cargo aşa că majoritatea personalului a plecat devreme.

— Cine a rămas?

— După cum spune computerul, o rezervă pe nume Arnold Zelft.

— Rezervă?

— Avem un grup de rezerve, de regulă sunt funcţionari ieşiţi la pensie.

— Şi cum pot să-l găsesc pe acest Zelft?

— Să ne uităm pe lista rezervelor... Ciudat, nu figurează...

Numele de Arnold Zelf nu figura nici în cartea de telefon, nici la numerele secrete.

În acest fel lista se redusese la şaizeci şi trei de nume posibile. Reducerea se baza pe dosare, pe documentele poliţiei, pe caziere, pe verificarea bilanţurilor contabile ale întreprinderilor, pe informaţii întâmplătoare primite de la vecini, prieteni sau duşmani. Analiştii de la MI-5 continuau să sondeze, să tatoneze şi să elimine ceea ce nu se potrivea cu datele indirecte, astfel că lista se redusese în ultimă instanţă la şaisprezece nume. În jurul acestor şaisprezece persoane se instituí o supraveghere strictă, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

În decursul a patruzeci şi opt de ore echipele de supraveghere raportară mai multe incidente curioase. Şase cupluri de pe canalele care conţineau litera K luaseră avionul spre Paris şi se cazaseră la hoteluri separate, dar, aşa cum raportaseră centralele, menţinuseră legătura între ele. Trei soţi plecaseră în călătorie de afaceri, doi îşi petrecuseră seara şi apoi noaptea cu femei; unul dintre ei băuse vârtos, până îşi pierduse cunoştinţa. Nişte oameni aparent străini îl luaseră şi îl duseseră cu maşina undeva la ţară. Fusese cu adevărat beat sau numai se prefăcuse?

Ceilalţi posibili suspecţi erau alte patru cupluri, o văduvă în vârstă şi doi bărbaţi necăsătoriţi. Ca şi ceilalţi, erau bogaţi, se bucurau de suficientă influenţă ca să aibă acces la informaţii guvernamentale de nivel mediu şi chiar înalt, iar sursele veniturilor lor erau greu de definit, mai ales ale unuia dintre ei, un anume Jan van der Meer, care locuia într-o casă veche şi elegantă de pe Keizersgracht. Documentele existente îl descriau ca pe un bancher de anvergură internaţională, cu nenumărate holdinguri, un capitalist olandez cu investiţii pe întreg globul.

Prima breşă! Şi apoi *încă una!*

Prima informaţie veni de la unul din agenţii Mi-5 care vorbea olandeza şi care făcea pe comis-voiajorul de produse cosmetice. Din discuţiile purtate cu vecinii lui van der Meer, aflase că la reşedinţa acestuia soseau adesea limuzine ale unei anumite agenţii. Când fusese întrebată, conducerea agenţiei negase că ar fi cunoscut vreo persoană cu numele de Jan van der Meer. Nu existau nici un fel de documente din care să reiasă că o persoană cu acest nume închiriase limuzine de la ei. O verificare mai amănunţită scoase la iveală faptul că agenţia care închiria limuzine era proprietatea unui holding numit Argus, care aparţinea lui Jan van der Meer. Descoperirea era tulburătoare. Se ceru continuarea cercetărilor.

A doua breşă se datorase tehnologiei. Era atât de semnificativă, încât nu necesitase continuarea cercetărilor. Se găsise casa de pe canalul cu *K:* Keizersgracht, trei-zece – canalul cezarilor.

Un computer din cadrul serviciului olandez de informaţii sesizase ceva în neregulă, un semnal care, de regulă, arată că ceva fusese şters dintr-o înregistrare anterioară. A urmat o investigaţie prin computer a înregistrărilor guvernamentale până când fusese găsită cea ştearsă în urmă cu douăzeci şi patru de ani. Era la Curtea Civilă din Amsterdam, Secţia titluri şi nomenclaturi. O a doua ştergere fusese operată în arhivele tribunalului; documentul s-a găsit şi a fost supus examinării cu raze X care a permis identificarea cuvintelor şterse. Scopul: un student la drept de la Universitatea din Utrecht îşi schimbase numele, mai exact îl modificase, eliminând ultima parte. Din acel moment se numise Jan van der Meer, nu Jan van der Meer Matareisen. *Matareisen.*

Echivalentul olandez pentru *Matarese.* Ultima piesă a uluitorului puzzle era acum aşezată la locul ei.

Julian Guiderone se înregistra sub numele de Paravacini la hotel Park din Londra. Pentru a-şi realiza obiectivul vizitei în Anglia – uciderea lui Brandon Alan Scofield, alias Beowulf Agate – Julian trebuia să descopere unde se află omul organizaţiei Matarese, un anume Leonard Fredericks, care conform spionului său de la Langley, „părea să fi dispărut”. Totuşi, cineva ca Fredericks nu putea pur şi simplu să dispară. Putea găsi nişte

explicaţii pentru absenţele lui temporare, dar nu să dispară. Era prea bine plătit pentru serviciile lui şi, la fel ca mulţi alţi colegi, ducea o viaţă care ar fi stârnit invidia multor prinţi din Arabia Saudită.

Guiderone nu se limita însă la sursele organizaţiei Matarese, îşi avea antenele lui. Una dintre ele era soţia lui Leonard Fredericks, sechestrată în această căsătorie din care nu avea scăpare. În eventualitatea că ar fi fost urmărită, se întâlniră în Sala islamică a Muzeului Victoria şi Albert, ştiut fiind faptul că aceste exponate o interesau foarte mult.

— Ştii bine că Fredericks nu-mi spune niciodată unde se duce, spuse Marcia Fredericks în timp ce se odihneau pe o bancă de marmură din muzeu. Sala era pe jumătate plină cu studenţi şi turişti, iar ochii lui Julian rămăseseră pironiţi pe arcada de la intrare, el fiind gata să plece dacă ar fi sesizat că femeia este urmărită. Presupun că s-a dus la târfele lui de la Paris, motivând că pleacă în călătorie de afaceri.

— A spus când se întoarce?

— O, da – mâine. Ca de obicei, trebuie să fiu pregătită. Tocmai de aia a fost aşa de clar.

— Faţă de „ocupaţiile” soţului dumitale, trebuie să spun că eşti foarte îngăduitoare.

— Sunt foarte curioasă.

— Are ceva tupeu, aşa e?

— Oho, e puţin spus.

— Ascultă-mă, Marcia, vreau să-l văd pe Leonard, dar nu trebuie să ştie că ne-am întâlnit.

— De la mine n-o să afle.

— Foarte bine. Stau la hotel Park, sub numele de Paravacini…

— Da, ai mai folosit numele ăsta şi altă dată.

— Este foarte convenabil. Familia aceasta e celebră. Are obiceiul să-ţi telefoneze înainte de a veni acasă?

— Bineînţeles. Ca să-mi dea ordine.

— Sună-mă de îndată ce-ţi telefonează. Vine cu maşina de la birou sau de la aeroport?

— Fireşte. Uneori descoperă că mai trebuie să treacă pe undeva, ticălosul.

— Am să-l interceptez după ce vorbesc cu tine la telefon. S-ar putea să întârzie la cină.

Marcia Fredericks se întoarse puţin şi îl privi rugător pe Julian.

— Când am să scap, domnule G.? Asta nu e viaţă. Trăiesc într-un adevărat infern.

— Ştii care sunt regulile. Niciodată… dar am să le modific puţin – cu siguranţă nu chiar acum.

— Dar eu *nu cunosc* nici un fel de reguli! Ştiu numai că *există* pentru că aşa *afirmă* Leonard, dar habar n-am la ce folosesc.

— Cred că îţi dai seama că au legătură cu faptul că soţul tău aduce mai mulţi bani acasă…

— Pentru mine nu înseamnă nimic! îl întrerupse soţia furioasă. Şi n-am nici cea mai mică idee ce face ca să-i câştige!

Privirile lui Guiderone şi ale Marciei se întâlniră.

— Nu, sunt sigur că nu ştii, draga mea, spuse el blând. Mai ai răbdare. Adesea lucrurile se rezolvă de la sine. Ai să faci aşa cum te-am rugat?

— Hotel Park. Paravacini.

Se lăsase înserarea şi la periferia Londrei; se aprinseseră becurile de pe stradă. Şirul de case cochete, aparţinând oamenilor din clasa de mijloc erau puse în evidenţă, pe măsură ce luminile din interior se aprindeau una după alta.

Pe una din străzi o maşină gri, discretă, fără nici un semn distinctiv, era parcată după colţ, vizavi de casa lui Leonard Fredericks. Julian Guiderone aflat la volan fuma o ţigară, dar privea atent în oglinda retrovizoare. Apărură farurile unei maşini care înainta încet. Era Leonard Fredericks.

Mizând pe elementul surpriză, Julian porni motorul şi cronometrându-şi timpul cu precizie, smuci de volan, tăind drumul maşinii care se apropia. Guiderone se opri la câţiva centimetri de bara celeilalte maşini, scrâşnind din pneuri şi aşteptă reacţia lui Fredericks. Aceasta nu întârzie. Omul sări din maşină urlând.

— Ce dracu’ faci?

— Cred că întrebarea asta e valabilă pentru tine, Fredericks, spuse calm Julian, după ce coborî din maşină, privindu-l fix pe omul din Londra al organizaţiei Matarese. Ce naiba ai făcut?

— Domnul Guiderone?… Julian?… Pentru Dumnezeu, ce faci aici?

— Repet, ce ai făcut, indiferent unde ai fost, Leonard? N-ai fost de găsit, n-ai răspuns pe nici unul din telefoanele „sterile” şi nici la mesajele codificate. Aşa cum spunea Vulturul, pur şi simplu ai

dispărut. Nu ţi se pare ciudat?

— Dumnezeule, cred că nu e nevoie să-ţi spun tocmai ţie.

— Ce să-mi spui?

— M-am dus într-o scurtă vacanţă… până se lămuresc lucrurile.

— Care lucruri, Leonard? întrebă aspru Guiderone.

— Amsterdamul este inaccesibil! Jordan mi-a transmis… din partea ta.

— Din partea mea?…

— Bineînţeles. Spunea că apreciezi în mod deosebit receptivitatea mea şi s-a prezentat drept mesagerul tău.

— Serios?

— Bineînţeles. Ştia totul. Despre K-Gracht, despre Atlantic Crown, despre Swanson and Schwartz, chiar şi despre avocatul ăla vorbăreţ, Stuart Nichols şi despre Wahiburg şi Jamieson Fowler. Totul!

— Linişteşte-te, Leonard… Şi Jordan ăsta…

— Bancherul american, Julian, îl întrerupse Fredericks cuprins de panică. Andrew Jordan. L-am verificat, era cât se poate de autentic, cu toate că, aşa cum ştii, plângerea faţă de biroul nostru nu era reală. Am procedat aşa cum mi-ai transmis tu – prin Jordan – le-am explicat americanilor că trebuie să se ferească de Amsterdam.

— Şi ce le-ai spus despre sursele tale?

— Că sunt anonime, exact aşa cum mi-ai transmis.

— Şi Andrew Jordan ăsta, cam cum arăta?

— Cum arăta?

Fredericks era uluit.

— Nu fi îngrijorat, îl linişti Guiderone. Vreau doar să mă conving că a făcut ceea ce i-am spus, dacă şi-a schimbat înfăţişarea. La urma urmelor, l-am trimis în teritoriul inamic.

— Păi, era mai în vârstă decât mine, cam de vârsta ta. Purta haine cam prea ieftine pentru un bancher, asta mi s-a părut cam ciudat. Dar, aşa cum spuneai, acţiona în teritoriul inamic.

— *Marele porc!* izbucni fiul Ciobănaşului scrâşnind din dinţi. Bănuiala i se confirmase şi era furios la culme.

— Poftim?

— Nu contează… Acum, în legătură cu treaba pe care ţi-a cerut-o Amsterdamul – înainte să devină inaccesibil – adică să-l ucizi pe american, pe Brandon Scofield. Ce progrese ai

înregistrat?

— Nu prea am făcut progrese, răspunse Leonard Fredericks. Nu se poate ajunge la el. Se spune că, împreună cu nevastă-sa, se află într-unul din cele mai bune hoteluri şi sunt păziţi cu străşnicie de MI-5. Nu se poate ajunge la el.

— Nu se poate? zise Julian, furios. Idiotule, ai stat de vorbă cu el o oră încheiată! Cine dracu' crezi că era *Andrew Jordan?*

— Este imposibil, domnule Guiderone! Ştia totul, ştia şi despre focurile de artificii, despre *focurile de artificii din Mediterana.*

— Ştia el sau i-ai spus tu?

— Păi, s-a înţeles de la sine… adică amândoi…

— Urcă în maşina mea, Leonard, avem de discutat.

— Zău că nu pot, Julian. Marcia mă aşteaptă, avem oaspeţi. A pregătit o friptură şi…

— Cina poate să mai aştepte, afacerea noastră nu.

Leonard Fredericks nu se mai întoarse la cină. Când doamna Fredericks decise că friptura nu mai putea aştepta, se aşeză împreună cu oaspeţii ei la masă. În toiul cinei primi un telefon care-i făcu o deosebită plăcere.

— Mi-e teamă că soţul tău a fost reţinut pentru foarte mult timp, draga mea. Întrucât misiunea lui este confidenţială, nu-ţi pot spune unde şi pentru cât timp a plecat. Ai însă aprobare de acces la conturile lui. O să mai primeşti şi alte instrucţiuni… Eşti liberă, Marcia.

— N-am să te uit niciodată.

— Greşeşti, draga mea. Trebuie să mă uiţi. Cu desăvârşire.

Cameron Pryce sări din pat la ţârâitul strident al telefonului. Întinse mâna spre noptiera de la capul, patului, însă insuficient de repede: Leslie Montrose se ridicase deja în capul oaselor.

— Este ora două noaptea, mormăi ea căscând. Presupun că trebuie să fie ceva important.

— O să aflu imediat. Alo?

— Îmi pare rău că te deranjez, Cam, dar voiam să te pun la curent, spuse Geoffrey Waters.

— Dă-i drumul. Ce s-a întâmplat? întrebă neliniştit Pryce.

— Ştii că l-am pus sub supraveghere pe tipul ăla, Fredericks…

— Leonard Fredericks, îl întrerupse Pryce, omul lui Matarese.

— Exact. Băieţii mei l-au urmărit la Paris, unde s-a angajat în

diverse activităţi frivole, dar neproductive.

— Şi m-ai sunat ca să-mi spui chestia asta?

— Nu tocmai. Unitatea de la Paris i-a telefonat omului nostru de la Heathrow ca să-i comunice că individul se întoarce în seara aceea şi numărul zborului. Băiatul l-a interceptat la aeroport, dar l-a pierdut în aglomeraţie. După ce l-a căutat cu maşina peste tot şi a verificat toate ieşirile, s-a dus acasă la Fredericks. Maşina era acolo, dar omul, nu.

— E sigur?

— Absolut sigur. Doamna Fredericks a fost de-a dreptul uimită când a văzut maşina soţului ei, apoi l-a invitat pe omul nostru înăuntru. Avea doi oaspeţi de la Foreign Office care au spus că Fredericks nu apăruse toată seara.

— Oamenii ăştia de la Foreign Office ar putea face parte din scenariu?

— Puţin probabil. I-am verificat. Sunt tineri şi ambiţioşi, nu de genul celor care se bagă în asemenea chestii. Presupun că unul din ei flirtează un pic cu doamna Fredericks, dar asta nu-i nimic grav.

— Poţi să-ţi iei adio de la omul nostru, Geof, ăsta e un alt Gerald Henshaw. Avea un stil cam periculos de a-şi petrece timpul liber şi Matarese joacă dur.

— La aceeaşi concluzie am ajuns şi eu. Am să-i sigilez biroul. O să-l cercetăm bucăţică cu bucăţică.

— Distracţie plăcută şi ţine-mă la curent.

— Ce mai face Leslie?

— E pătimaşă, ce, nu ştii?

— O, taci din gură, spuse Leslie lăsându-se să cadă pe pernă.

Era ora opt şi douăzeci de minute seara. Când Julian Guiderone se îndreptă pe jos spre hotelul Savoy circulaţia era extrem de aglomerată. Chiar şi în curtea hotelului se aflau taxiuri şi o mulţime de automobile. Deasupra intrării în Teatrul Savoy o reclamă strălucitoare anunţa o premieră. Spectatorii se grăbeau spre intrare strivind în grabă mucurile de ţigări cu tocurile pantofilor. Era o seară tipic londoneză.

Julian stătuse de vorbă cu sursele lui, mai ales bărbaţi şi femei mai în vârstă, destul de nevoiaşi cu care se împrietenise în ultimul timp. Guiderone îi numea „mica lui armată de observatori.” Nici unul dintre ei nu ştia precis ce caută şi nici

dacă primise instrucţiuni să urmărească ceva. Îi erau recunoscători, pentru că le dădea prime generoase şi adesea haine noi în locul celor uzate. Aparenţele prezentau importanţă pentru acest grup, căci le aminteau de trecut, de funcţiile înalte pe care le deţinuseră.

Fiul Ciobănaşului studiase lista celor mai bune hoteluri care lucrau cu autorităţile britanice; nici unul din ele nu putea fi exclus. În consecinţă, Julian şi mica lui armată mişunau în jurul lor, căutând un individ sau mai mulţi indivizi care veneau cu regularitate la anumite intervale de timp şi nu păreau a fi oaspeţi, turişti sau membri ai personalului. Dornici să-i facă pe plac binefăcătorului lor, observatorii îi transmise seră mai multe informaţii, dintre care una îi atrăsese în mod deosebit atenţia lui Guiderone.

O femeie de vârstă mijlocie, care fusese văzută în interiorul hotelului Savoy în uniformă personalului, pleca întotdeauna între şapte fără un sfert şi opt, lucru ciudat pentru o angajată obişnuită. În plus, ieşea îmbrăcată într-un costum elegant şi lua un taxi care o aştepta ceva mai departe, în josul străzii. Nu folosea autobuzul şi nici maşina modestă a soţului, aşa cum ar fi fost de aşteptat. Programul ei semăna mai puţin cu cel al unei muncitoare şi mult mai mult cu al unei agente a MI-5.

Planul lui Julian era laborios şi necesita mult timp pentru a fi pus în aplicare, dar asta nu conta, se afla pe urmele Marelui porc. Avea intenţia să scotocească etaj după etaj; trebuia să existe ceva neobişnuit, iar dacă exista, nu se putea să nu-l descopere. Şi îl descoperi pe partea dinspre Tamisa a etajului trei. În timp ce chelnerii de serviciu pe etaj mergeau încoace şi încolo la diverse uşi împingând mesele pe rotile ale room-service-ului, acolo existau mai mulţi chelneri fără tăvi şi fără mese, a căror atenţie se concentra asupra unei anumite uşi. Guiderone înţelese; Marele porcul şi scroafa de nevastă-sa!

Fiul Ciobănaşului îşi adună repede gândurile, elaborându-şi strategia. Trebuia să izoleze uşa aceea, să-i izoleze pe cei aflaţi înăuntru. Locuise adesea la Savoy şi cunoştea obiceiul celor de la room-service. Pe lângă ascensoarele mari care coborau la bucătăriile de la subsol, fiecare etaj îşi avea propria sa bucătărie, unde se puteau pregăti cafea, ceai, sucuri şi sandvişuri. Julian urmări un chelner care mergea cu tava pe coridor şi reuşi să descopere unde se află bucătăria de la etajul trei. Rămase apoi

în holul larg, mochetat şi începu să se plimbe ca şi când s-ar fi rătăcit, timp în care număra chelnerii care i se păreau autentici şi pe cei suspecţi. Constată că trei duceau comenzile, în vreme ce alţi trei nu făceau decât să se plimbe – să patruleze, mai exact. Hotărî să înceapă din bucătărie. O porni într-acolo, aşteptă să iasă un chelner cu tava şi se strecură înăuntru. În clipa aceea în bucătărie nu se afla nimeni. Deschise mai multe uşi care dădeau spre cămările cu alimente şi găsi în cele din urmă o toaletă; se închise pe dinăuntru, stinse lumina şi scoase din buzunar un pistol calibrul 32, cu amortizor. Aşteptă până când auzi uşa dinspre hol cum se deschide şi se închide. Ieşi afară şi se trezi faţă în faţă cu un chelner care, surprins, scăpă tava de argint din mână. Glonţul îl amuţi pe loc. Guiderone trase trupul în toaletă şi încuie repede uşa.

Câteva clipe mai târziu apăru un al doilea chelner, de astă dată un tip voinic. Văzând arma din mâna lui Julian, se repezi spre el şi îi aruncă în cap o găleată cu gheaţă. Prea târziu, însă. Două gloanţe, unul în piept şi altul în gât, îi curmară viaţa. Ciobănaşul îşi târî şi cea de-a doua victimă în mica toaletă. Cea de-a treia nici nu apucă să-şi dea seama ce se întâmplă. Chelnerul în vârstă intră cu spatele în bucătărie trăgând după el masa de la room-service. Julian trase şi bătrânul se prăbuşi peste masă. În toaletă se aflau, unul peste altul, trei cadavre. Guiderone o porni spre următoarele întâlniri – mai avea doar câţiva paşi până la porcul ăla care îi transformase visurile în coşmaruri.

Ieşi şchiopătând pe coridor, dădu colţul şi îl văzu pe primul bodyguard stând lângă ascensor, de unde supraveghea uşa *porcului.* Prefăcându-se descumpănit, Julian se apropie de el, apăsă pe butonul ascensorului şi spuse:

— Am impresia că m-am rătăcit. Nu găsesc apartamentul opt-zero-şapte.

— Nu-i la etajul ăsta, domnule. Aici este etajul trei.

— Serios? Bătrâneţea e de vină.

— Nici o problemă, domnule, se poate întâmpla oricui. Uşa ascensorului se deschise.

— Tinere, nu vrei să apeşi dumneata pe butonul de la opt?

— Cum să nu, domnule. Bodyguardul păşi înăuntru şi apăsă pe buton. În clipa aceea, Guiderone ridică arma şi trase. Uşile ascensorului se închiseră şi cabina porni spre etajul opt. Aproape

în acelaşi timp, de după colţul coridorului apăru un alt bodyguard, care privi îngrijorat căutându-şi colegul. Julian porni şchiopătând spre el.

— Scuză-mă, tinere, dar nu ştiu ce să fac. S-a produs adineaori o mică încăierare. Vorbeam cu un tânăr lângă ascensor, cam de vârsta dumitale, când uşile s-au deschis brusc şi doi alţi oameni l-au tras înăuntru. S-a zbătut şi a strigat, n-am putut face însă nimic. L-au dus jos…

— Ralph! strigă al doilea bodyguard şi din spatele uşii de sticlă de la capătul coridorului apăru cel de-al treilea. Ia legătura cu Downey, codul *roşu. Interdicţie totală!* Acoperă. Zona, eu mă duc după Joseph. O iau pe scări! Trimite întăriri! Înconjuraţi hotelul!

Al treilea bodyguard duse mâna spre centură, unde-şi ţinea radioul portativ. Guiderone scoase arma de sub haină şi trase. Glonţul îl străpunse pe agent. Fiul Ciobănaşului se aplecă şi începu să-l caute prin buzunare, pentru a găsi cheile de la apartamentul Marelui porc.

Deşi piciorul îl durea tot mai rău, Guiderone îşi ţinti şi cea de-a cincea victimă pe scară, ştiind că aceasta era folosită foarte puţin. Apoi se îndreptă hotărât şi furios spre uşa *porcului.* Aşteptase douăzeci şi cinci de ani, un sfert de secol, dar acum răzbunarea era aproape! Peste câteva minute va pune capăt coşmarului. Ar fi putut deveni preşedintele Statelor Unite ale Americii, dar omul ăsta îi stătuse în drum! Era zece fără trei minute; *porcul* va fi mort înainte ca ceasul să bată ora zece. Fiul Ciobănaşului introduse fără zgomot cheia în broască.

Scofield se afla într-un fotoliu, cu spatele spre uşă, iar Antonia, aşezată în faţa lui, citea ziarul. Brandon nota ceva pe o foaie de hârtie, analizându-şi opţiunile. În clipa aceea se auzi un uşor scârţâit venind dinspre uşă! Era abia sesizabil, căci Antonia rămase nemişcată. Beowulf Agate, alias Scofield Brandon, trăise toată viaţa atent la astfel de sunete estompate. Adesea ele reprezentaseră graniţa dintre viaţă şi moarte. Se uită spre uşă. Clanţa se răsucea încet.

— Toni! şopti el, du-te în dormitor şi încuie uşa.

— Cee, Bray?…

— Repede!

Uluită, Antonia făcu ce i se ceruse, iar Scofield se ridică în picioare şi apucă suportul greu al unei lămpi cu amândouă mâinile, păşind tiptil spre uşă. Se opri în stânga ei, în aşa fel

încât atunci când uşa se va deschide, să-l acopere.

Uşa se deschise şi înăuntru se năpusti şchiopătând un bărbat. Bray ridică lampa şi-l pocni în cap pe intrus. Pistolul cu amortizor se descarcă de două ori în podea, iar ucigaşul, cu capul plin de sânge, se răsuci şi căzu pe spate. O clipă Scofield îl privi uluit. *Julian Guiderone!* Trăia! Îmbătrânit, ridat, dar cu ochii scăpărând de furie. Fiul Ciobănaşului nu murise!

Brandon îşi reveni cu o secundă înainte ca Guiderone să ridice arma, aruncă lampa grea spre Guiderone şi îl împinse către fereastră. Guiderone încercă să-l atace, dar Bray îl apucă de încheietura mâinii în care ţinea pistolul, răsucindu-i-o pentru a-l face să dea drumul armei. Nu reuşi. Furia care îl cuprinsese pe fiul Ciobănaşului îi dădea puteri sporite.

— *Porcule!* scrâşni Guiderone, cu spume la gură.

— Mulţumesc, domnule senator Appleton, răspunse Scofield respingând atacul lui Guiderone. Vrei Casa Albă, ticălosule, n-am să te las să ajungi acolo!

— Au, urlă Guiderone, căzând peste Bray care îşi pierdu echilibrul. Se rostogoliră încleştaţi pe podea, lovindu-se de mobile, apoi se ridicară în picioare, ca două animale încleştate în lupta pe viaţă şi pe moarte. Erau momentele finale ale unei mari bătălii. Brandon încerca să evite loviturile şi reuşi în cele din urmă să-l apuce strâns pe Guiderone de pieptul cămăşii ţinând în acelaşi timp arma departe. Apoi îl răsuci în loc cu o forţă de care nu credea că mai dispune şi îl aruncă în fereastra camerei cu atâta forţă, încât geamul gros se sfărâmă în fragmente tăioase, retezându-i beregata.

Beowulf Agate se prăbuşi în genunchi, gâfâind din greu.

30

— Ne mişcăm! strigă Scofield. Acum este momentul, Geof!

— Sunt de acord, interveni Pryce. Toţi cinci, inclusiv Leslie şi Antonia se strânseseră în apartamentul devastat de la Savoy. Trupul însângerat al lui Guiderone fusese ridicat, iar personalul de la Serviciul de informaţii al armatei înlăturase cioburile şi mobilierul distrus.

— N-am nimic împotrivă, băieţi, spuse Geoffrey Waters, dar vreau să mă asigur că am luat totul în considerare.

— Asta am făcut-o eu, insistă Beowulf Agate. Îi cunosc pe Matarese, ştiu cum operează. Fiecare celulă este în acelaşi timp independentă, dar şi dependentă. Au o anumită autonomie, dar toate acţionează sub aceeaşi „umbrelă”. Trebuie să loveşti exact în momentul când „umbrela” este vulnerabilă, când ţesătura s-a subţiat. Vă rog să mă credeţi, în momentul de faţă este sfâşiată!

— Independente şi dependente, interveni Sir Geoffrey, ia să examinăm problema asta.

— Ce e de examinat aici? întrebă Pryce. Uitaţi-vă la General Mills, la Wheaties şi altele, câte mai sunt. Etichete diferite, dar o singură companie.

— Ce ne spun cutiile cu cereale, Cam? întrebă Leslie, aşezată la una din măsuţe care rămăsese întreagă.

— Nu te mai gândi la cutiile cu cereale, uită-te la găurile de şarpe. Aşa cum spuneam, trebuie să retezăm întâi capetele şerpilor, fie ei independenţi sau dependenţi. Guiderone era una din cele două posibilităţi pentru a ajunge la Matarese…

— Foarte bine, făcu Pryce. Dacă el a dispărut, cealaltă posibilitate este van der Meer de la Amsterdam. Trebuie să-l luăm, să-l izolăm şi să-l facem să vorbească, indiferent prin ce mijloace. O să-i scotocim casa aşa cum a făcut Brandon la Atlantic Crown. Poate că aflăm ceva.

— Iar între timp, dependenţii şi independenţii nu vor mai primi nici un fel de instrucţiuni, spuse Scofield. Unii dintre ei s-ar putea să intre în panică şi să trimită emisari în Keizersgracht. Dacă se întâmplă asta vom afla şi mai multe.

— Practic, care este scenariul cel mai bun? întrebă Waters.

— Pentru început, răspunse Cameron, nu e cazul să implicăm spionajul olandez. Nu putem risca infiltrarea clanului Matarese. Tăcerea noastră nu trebuie ruptă.

— O unitate de comando în haine civile, conchise Sir Geoffrey. Personalul nostru, MI-6 sau o echipă străină.

— Am s-o conduc eu, spuse Pryce. Unde e Luther Considine? Cu puţin noroc, s-ar putea să facem economie de timp. Anunţă-l şi pe Frank Shields la Washington. S-ar putea să fie nevoit să-şi pună cei patru şerpi în cuşti separate.

Atacul nocturn în Keizersgracht 310 fu o bijuterie de operaţie secretă. Aparatura electronică confirma faptul că Jan van der Meer Matareisen se afla în reşedinţa lui, singurii „oaspeţi” erau doi bărbaţi, unul la parter, celălalt la etajul al doilea, probabil amândoi din personalul de pază. Planurile clădirii fuseseră scoase din arhivele oraşului sub pretextul existenţei unui potenţial cumpărător, un agent de la MI-6 care vorbea olandeza. Acelaşi ofiţer se duse spre uşa de la intrare a clădirii în timp ce doi colegi, împreună cu Pryce, se apropiau de intrarea dinspre canal, un intrând întunecos, aflat sub o arcadă de cărămizi.

Agentul aflat la intrarea din faţă apăsă pe sonerie; i se răspunse în mai puţin de zece secunde şi în cadrul uşii apăru un bărbat solid.

— Da, ce este? întrebă acesta în olandeză.

— Am primit instrucţiuni să iau legătura cu Jan van der Meer în noaptea asta.

— Din partea cui?

— Din partea a patru domni din New York: Whitehead, Wahiburg, Fowler şi Nichols. Problema este urgentă. Vă rog să-l anunţaţi pe domnul van der Meer.

— Este foarte târziu. Domnul van der Meer s-a retras.

— Îţi sugerez să-l informezi că am sosit, altfel s-ar putea să te retragi şi tu…

— Nu-mi plac ameninţările…

— Nu este o ameninţare, *meneer,* ci o posibilitate.

— Aşteaptă aici. Am să închid uşa.

În întunericul de la intrarea dinspre canal, comandourile MI-6 plasaseră două dispozitive electronice de ascultare pe ferestrele groase, care flancau uşa de fier. Pryce scoase apoi o biluţă, care

semăna cu un cocoloş de lut şi începu să îndese materialul moale în jurul încuietorii şi al clanţei. Când i se va da foc, substanţa pe care o conţinea avea să facă o gaură de vreo trei centimetri în oţel.

— Bodyguardul aleargă sus, spuse omul din dreapta în şoaptă.

— Confirm, spuse şi cel din stânga. Dă-i foc, băiete.

— Care dintre voi are dezactivatorul alarmei? întrebă Cameron.

— Eu, răspunse primul. Personalul de serviciu ne-a spus că fiecare uşă are o cutie în dreapta, cu un interval de timp calculat la douăzeci de secunde. O adevărată mană cerească.

Pryce băgă un aprinzător electric în substanţa din jurul găurii cheii. Aceasta se aprinse imediat; deveni roşie şi apoi de un alb orbitor, în timp ce mânca oţelul. După ce sfârâitul încetă, Cam scoase un spray din buzunar şi stropi metalul ars. Acesta se răci imediat, devenind negru. Pryce introduse o pârghie înăuntru, apoi smulse placa de metal tăiată.

— Să mergem! spuse el.

Cei trei bărbaţi împinseră uşa grea şi intrară; primul membru al comandoului se răsuci rapid şi puse dezactivatorul peste cutia alarmei de la uşă. Se auziră mai multe zgomote, un huruit şi apoi o lumină roşie se aprinse pe ecranul dezactivatorului.

— Micul nostru prieten şi-a făcut treaba, şopti omul. Alarma a fost neutralizată. Nu prea e lumină pe aici. Nici măcar o lampă în toată sala asta de bal, sau ce naiba o fi.

Se auziră paşi pe scară. Omul cobora în fugă, cu automatul în mâna dreaptă. Pryce şi colegii lui îngenuncheară în umbră, în spatele pianului, urmărindu-l pe bodyguardul care se îndrepta grăbit spre uşă; o deschise şi îi spuse celui de-al treilea membru al comandoului să intre.

— Mai repede, strigă el. Şi ai grijă ce faci, sunt cu arma în mână şi am de gând s-o folosesc dacă faci ceva ce nu-mi convine.

— N-am treabă cu dumneata, *meneer,* aşa că nu mă interesează nici ce îţi convine, nici ce nu-ţi convine.

— Cred că ai înţeles ce vreau să spun. Haide, marele van der Meer este foarte supărat. Vrea să-ţi vadă scrisorile de acreditare.

— Ar trebui să ştie că scrisorile se află în capul meu.

— Eşti obraznic.

— Ar trebui să ştie şi asta, spuse agentul de la MI-6, pornind

spre scară înaintea bodyguardului.

Cameron atinse umerii celor doi oameni de lângă el. Acesta era semnalul. Toţi trei se ridicară din spatele pianului, păşind fără zgomot. Pryce îl imobiliza pe bodyguard apucându-l cu un braţ pe după gât şi îi smulse arma în timp ce acesta se îneca tuşind spasmodic. Cel de-al doilea ofiţer de la MI-6 trase trupul inert deoparte şi îi goli buzunarele.

— La etajul întâi nu e nimeni, spuse Cam calm. Matareisen, împreună cu celălalt bodyguard, ne aşteaptă. Mergem până la etajul doi spate în spate. Aţi montat amortizoarele?

— N-au fost nici o clipă demontate, răspunse agentul care jucase rolul vizitatorului. Cel de-al treilea membru al comandoului se apropie de ei.

— Ai rezolvat? întrebă Pryce.

— E eliminat pe timpul cât va dura acţiunea şi puţin şi după aceea. I-am făcut o injecţie în gât.

— Eşti un sadic.

— E mai bine decât să-l pocnesc şi după aia să-i spun că îmi pare rău!

— Linişte. Să mergem!

Începând de la treapta a treia, cei patru oameni formară un cerc, spate în spate şi urcară fără zgomot scara. Brusc, omul care dezactivase sistemul de alarmă trase şi o siluetă se prăbuşi într-un colţ întunecat al palierului de la etajul doi. Omul nu mai apucă să scoată un sunet.

— Uite acolo o uşă, pot să pun pariu că e a stăpânului.

— De unde ştii? întrebă cel cu injecţia.

— Stătea chiar în faţa ei.

— E pentru mine, şopti Cameron. Facem un efort, copii?

— Suntem cu dumneavoastră, domnule.

— Fără „domnule”, vă rog. Ne aflăm în misiune şi suntem egali. Ştiţi mult mai multe despre treburile de felul ăsta decât mine.

— Aş zice că nici tu nu eşti un novice.

Umăr la umăr, cei patru porniră înainte. Cu un trosnet îngrozitor, uşa grea de lemn cedă sub impactul forţelor reunite. Jan van der Meer Matareisen stătea uluit în mijlocul încăperii, într-o jachetă de catifea albastră şi cu pantaloni de pijama pe el.

— Dumnezeule mare! strigă el în olandeză şi în clipa următoare acţionă. Înainte ca ceilalţi să se dezmeticească, atacă.

Trupul lui destul de subţire se transformă instantaneu într-o adevărată morişcă; lovea cu mâinile şi cu picioarele. În câteva secunde elimină doi dintre membrii comandoului luat prin surprindere. Al treilea căzuse în genunchi într-un colţ şi se ţinea cu mâna de gât.

— Ai noroc, americanule, că nu am armă, altfel ai fi fost mort, scrâşni el.

— Eşti bun, spuse Cam. Chiar foarte bun la chestia asta.

— Mai cumplit decât în cele mai oribile coşmaruri ale tale, Pryce.

— Ştii cine sunt?

— Suntem pe urmele tale de la Inelul exterior 26.

— Barca! Avionul. Ai omorât atâţia tineri care nu-şi făceau decât datoria.

— Păcat că ai scăpat atunci, acum n-o să mai reuşeşti, urlă Matareisen şi se transformă din nou într-un fel de elice nemiloasă, ale cărei palete încercau să-l ajungă pe Cameron. Acesta încercă să-şi scoată pistolul de la brâu, dar arma îi zbură din mână în urma unei lovituri dure. Pryce făcu un pas înapoi, se sprijini pe piciorul stâng şi prinse piciorul drept al lui van der Meer, înfigându-şi degetele în muşchii gambei acestuia. Răsuci violent piciorul lui van der Meer, în afară. Matareisen, care îşi pierdu echilibrul pe moment, pivotă în aer, iar Cam se repezi înainte şi îl izbi pe olandez de perete. Se auzi o bufnitură înfundată. Olandezul se izbi cu capul de perete şi îşi pierdu cunoştinţa. Campionul artelor marţiale zăcea acum pe podea.

Unul după altul, cei trei membri ai comandoului începură să-şi revină.

— Ce-a fost asta? întrebă unul din ei, ridicându-se nesigur în picioare.

— O armată de ninja, îi răspunse expertul în alarme.

— Un maniac nenorocit îmbrăcat în pijama, spuse cel cu seringa. Cred că ar fi mai bine să-i fac şi lui o injecţie.

— Nu e periculos? întrebă Pryce. O cantitate prea mare din substanţa asta poate să-l dea gata şi noi îl vrem viu.

— Ce i-ai făcut tu e mai periculos.

— Foarte bine, atunci dă-i drumul!

Cameron băgă mâna în buzunarul jachetei şi scoase planurile care prezentau în detaliu casa de pe Keizersgracht.

În timp ce agentul îi făcea injecţia lui Matareisen, Pryce se

duse pe hol, urmat de ceilalţi doi.

— Conform planurilor, mai trebuie să fie un etaj deasupra, dar scările se termină aici.

— Dar şi de afară am văzut ferestrele etajului de deasupra, spuse cel care dezactivase alarma.

— Şi cum ajungem acolo? întrebă al doilea.

— Probabil că există un ascensor, spuse Cameron, îndreptându-se spre uşa liftului care era încuiată. N-avem cum să-l folosim. Aici este însă un plafon fals. Vedeţi lipiturile? Cred că se poate da la o parte.

— Ce-ar fi să aducem cabina sus?

— De ce nu? răspunse Pryce. Am putea să lucrăm din interior, încercând să trecem dincolo.

— Oricum e mai uşor decât să coborâm trei etaje prin puţul liftului. Avem scule în barca de pe canal, să le aduc?

— Te rog.

O oră mai târziu, după ce asudaseră din belşug, muncind cu ferăstraie şi burghie, Cameron şi echipa lui dăduseră la o parte plafonul fals. Ridicându-se în mâini şi ajutându-se cu picioarele, escaladară puţul vertical şi ajunseră în faţa uşii de oţel de la etajul superior. Folosiră un alt cocoloş şi reuşiră să deschidă uşa de oţel masiv. Intrară în încăperile de la etajul al patrulea şi ceea ce văzură îi lăsă pe toţi cu gura căscată.

— Este un centru de comunicaţii! exclamă expertul în alarme.

— Parcă am fi la sediul unei fabrici de arme nucleare, zise omul cu siringa.

— E înspăimântător! spuse al treilea. Uitaţi-vă, tot peretele este o hartă a lumii.

— Bine aţi venit în sanctuarul Organizaţiei Matarese, spuse Cameron calm.

— Ce?

— Nu contează. Pentru asta am venit aici.

Pryce îşi scoase aparatul walkie-talkie, un model militar foarte puternic, branşat pe Luther Considine şi Leslie Montrose care se aflau în avionul de transport de pe aeroportul Schiphol.

— Luther?

— Ce mai e, spionule?

— Totul merge bine.

— Mă bucur să aud. Asta înseamnă că pot să mă duc acasă?

— Abia acum începe treaba, băiete. Avem nevoie de Leslie.

Spune patrulei britanice s-o aducă aici. Trei-zece, Keizersgracht, intrarea dinspre stradă, maşină fără însemne.

— Leslie doarme.

— Trezeşte-o!

Leslie Montrose fu şi mai uimită decât Pryce şi membrii comandoului de ceea ce vedea. Păşi încet pe intervalul din mijloc până la consola înaltă din centru.

— E o aparatură extraordinară. Transmisiuni directe prin satelit, scanere de trafic, trasee determinate automat... Dumnezeule, rivalizează cu ce avem noi la Langley. Trebuie să fi costat milioane de dolari şi, dacă ţinem seama de ceea ce există exclusiv pentru ele în spaţiul cosmic, miliarde!

— Trebuie să fie foarte complicat să obţinem ce dorim.

— Mai mult decât complicat.

— Ca să scoţi ceea ce este stocat în echipamentul ăsta ai nevoie de ajutor, nu-i aşa?

— Cât mai mult şi cât mai repede.

— Ai vreo sugestie?

— Una sau poate două... Aaron Greenwald din Silicon Valley, creierul din spatele celor mai mari companii de computere. Şi Pierre Campion, de la Paris. E un adevărat vrăjitor, a devansat cu mult epoca noastră.

— Îi cunoşti?

— Au făcut parte din echipa care m-a pregătit. S-ar putea să-şi amintească de mine, dar nu garantez.

— O să-şi aducă aminte. Altcineva?

— Vezi la armată, au avut şi ei oamenii lor.

— Presupun că au fost verificaţi şi răsverificaţi pentru aprobări.

— În mod sigur.

Frank Shields se puse pe treabă la Washington, în timp ce Geoffrey Waters lua legătura cu Biroul Doi de la Paris. Timp de patruzeci şi opt de ore, Leslie Montrose examina singură computerele de la centrul de comunicare Matarese. În a treia zi, şapte dintre cei mai străluciţi specialişti în domeniul computerelor sosiră la Amsterdam cu avionul pilotat de Luther Considine. Casa de pe Keizersgracht era păzită de o unitate specială a MI-6. Comandoul se întorsese în Anglia. Reşedinţa lui

van der Meer era ocupată acum de Cameron, Leslie, cei şapte specialişti în computere şi un personal de serviciu, format din patru englezi care vorbeau curent olandeza.

Când unul dintre cei care mânuiseră computerele lui Matarese telefona şi ceru să vorbească cu *meneer* van der Meer, i se spuse că proprietarul se afla peste hotare, cu nişte afaceri. Cunoscând împrejurările, omul devenise bănuitor. Trecuse cu maşina prin faţa casei şi văzuse că activitatea de acolo era în toi, drept care le telefonase imediat colegilor:

— Nu vă apropiaţi de Keizersgracht. S-a întâmplat ceva!

De la prima întâlnire a celor şapte, în salonul de jos, se stabili ca şeful grupului de specialişti în computere să fie Aaron Greenwald, un bărbat zvelt, aproape slab, abia trecut de patruzeci de ani, cu un chip plăcut şi o voce blândă. Ochii lui trădau o inteligenţă vie. Privea întotdeauna direct în ochii celui cu care vorbea, acordându-i toată atenţia sa şi reuşea să vadă la acesta ceea ce altora le scăpa. Grupul includea şi două femei între care, evident, pe Leslie Montrose. Se adunară în holul de jos şi Greenwald li se adresă:

— Vom lua fiecare maşină de la alfa la omega, luând în considerare toate variantele pe care le putem crea; vom înregistra fiecare fişier. Am pregătit câteva diagrame, dar sunt numai sugestii. Vă rog să nu vă simţiţi constrânşi – cel mai important lucru este inventivitatea dumneavoastră. Apropo, am spart codul ascensorului şi avem acces la ultimul etaj. Reţineţi, nu pot să meargă mai mult de trei persoane odată. Pentru a se asigura eficienţa maximă, am afişat programele de lucru în sufrageria de la etaj.

Şi truda începu. Era, într-adevăr, o trudă. O muncă grea, epuizantă, uneori douăzeci şi patru de ore în şir. Nu se mai ţinu cont de programări, fiecare dormea doar când nu mai putea rezista, mânca numai atunci când foamea nu lăsa creierul să-şi facă treaba. Pe măsură ce se dezvăluiau alte şi alte segmente de informaţie, rezolvarea li se părea şi mai urgentă. Cu toată munca depusă, rămâneau încă foarte multe lucruri ascunse, multe informaţii inaccesibile.

— Trebuie să existe o formulă comună, insistă Greenwald. Sau cel puţin un preacces comun, aplicabil tuturor.

— Ca un fel de prefix zonal, Aaron? întrebă Leslie, aşezată la stânga lui.

— Da, o serie de simboluri de identificare, care se despart apoi pentru fiecare maşină în parte. Poate fi chiar un steag, sau o armură.

Pryce, care stătea în picioare lângă Greenwald şi urmărea cum îi alergau degetele pe claviatură, zise:

— Există o personalitate puternică în spatele tuturor acestor aranjamente.

— Cu numele de Matareisen, bineînţeles, remarcă Aaron, dezgustat. Sir Geoffrey a obţinut ceva de la el, la Londra?

— Nu şi îi vine să se urce pe pereţi. Individul ăsta e impenetrabil ca Gibraltarul. Au încercat toate serurile, de la penthotal la bătrâna scopolamină, dar fără rezultat. Are o minte de robot. Deşi învins, se comportă ca un învingător. Îl ţin într-o celulă în care arde lumina în permanenţă, nu-l lasă să doarmă şi îi dau foarte puţină apă şi mâncare… nimic nu-l zdruncină. Are o constituţie de fier.

— Ori se curăţă, ori vorbeşte, spuse Greenwald. Să ne rugăm pentru cea de-a doua variantă.

— De ce?

— Pentru că am senzaţia că suntem presaţi de timp. Ceea ce urmează să se întâmple se va întâmpla conform unui plan riguros întocmit.

— Şi habar n-avem despre ce e vorba. Singurul fragment pe care îl avem, pe care l-a obţinut Scofield, este ceva în legătură cu „focurile din Mediterana”.

— Aşadar o luăm de la început, spuse Aaron Greenwald, lăsându-se pe spătarul scaunului său turnant. Se întinse puţin, apoi se aplecă şi degetele începură să-i zboare pe claviatură.

În sfârşit se produse breşa. Era ora 4 dimineaţa în cea de-a patra zi. Specialistul de la Paris, Pierre Campion, dădu năvală în camera lui Greenwald, unde şeful grupului se retrăsese epuizat o jumătate de oră mai devreme.

— Aaron, Aaron, trezeşte-te, *mon ami!* strigă francezul. Cred că am reuşit!

— Ce… Ceee*?*

Greenwald se trezi privindu-l buimac, cu ochii lui blânzi înroşiţi de oboseală.

— Când? Cum?

— Acum câteva minute. Era o combinaţie algebrică a

proiecţiilor tale de mai înainte – nişte ecuaţii, Aaron; haide, Cameron şi Leslie sunt şi ei acolo. Nu vrem – nu îndrăznim să operăm fără tine.

— Lasă-mă să-mi dau cu puţină apă pe faţă, poate mă voi putea concentra. Oare unde mi-or fi ochelarii?

— Pe nas.

Sus, în centrul de comunicaţii, cinci experţi plus Pryce, care nu pricepea mare lucru, stăteau aplecaţi peste consola mai înaltă pe care Campion o preluase de la Greenwald.

— Simbolurile M şi B sunt factori ai unei progresii care se echivalează prin diviziune, spuse Aaron gânditor.

— Baronul de Matarese, explică Cameron, semnificaţia celor două litere. N-a fost niciodată prea departe de mintea lui Matareisen. Este o obsesie pe care se simte obligat s-o urmeze.

— Atunci să începem, spuse Greenwald. Închidem şi blocăm ceea ce avem şi ne jucăm cu ecuaţia; ar putea fi o progresie geometrică, cel puţin aşa cred.

— Serios? făcu Campion. De ce?

— Pentru că ridicarea la cub, la puterea a patra sau a cincea nu ar fi logică. Logica ilogică ar putea fi la baza codurilor Matarese.

— Mă depăşeşte, Aaron, spuse Pryce.

— Şi pe mine, Cam. Bâjbâi şi încerc să pescuiesc ceva. Douăzeci şi şase de minute mai târziu, în timp ce degetele lui Greenwald alergau pe claviatură, harta multicoloră a lumii de pe perete prinse brusc viaţă. Nenumărate luminiţe roşii explodau peste tot, ca şi când uriaşa hartă ar fi avut o viaţă a ei proprie şi cerea să i se dea atenţie, refuzând să se lase ignorată. Era de-a dreptul înspăimântător, părea să aibă o putere hipnotică.

— Dumnezeule mare! şopti Leslie, privind ecranul uriaş. Campion şi ceilalţi făcură şi ei un pas înainte, nevenindu-le să creadă ce vedeau.

— Ce e asta, Aaron? întrebă Pryce.

— Presupun că ceea ce urmează să se întâmple se va întâmpla în centrele astea care licăresc… Suntem pe aproape. Răspunsul se află undeva în maşinile astea.

— Pescuieşte mai departe!

— Printează! strigă Campion, care se întorsese la computerul lui. Anunţul avu un efect electrizant, căci era cu totul neaşteptat. *Mon Dieu,* printează singur, eu n-am făcut nimic!

— E o comandă specială, Pierre, spuse Greenwald. Ai depăşit un prag de încărcare cu informaţii şi atunci printarea începe automat. Pentru Dumnezeu, ce date oferă?

— Sectorul douăzeci şi şase, începu francezul şovăielnic, aplecându-se peste imprimantă ca să citească pe măsură ce hârtia era rulată. Faza unu începe. Crahuri, falimente, încetarea activităţii, total estimativ patruzeci şi unu de mii de cazuri, interval de timp peste treizeci de zile lucrătoare.

— Vreo indicaţie unde este sectorul douăzeci şi şase?

— Cred că există pe hartă, spuse Leslie Montrose. Din toate luminiţele care licăresc, una are o nuanţă albăstrie. Se află pe coasta de vest a SUA.

— Are dreptate, zise Cameron, este zona Los Angeles.

— Ai vreo idee asupra datei?

— Mai mult decât o idee: două săptămâni şi cinci zile din acest moment.

— Treziţi-i pe ceilalţi! porunci Greenwald, adresându-se celor doi specialişti. Leslie, tu şi cu Pierre mergeţi la fiecare maşină şi înseraţi codurile, tot ce a înregistrat el. Când terminaţi, am să alimentez în cruce.

— Ce ai să faci? întrebă Pryce.

— Mai pe înţelesul tuturor, am să conectez echipamentul în mod selectiv. E o manevră foarte simplă, chiar dacă nu se face decât rareori. Folosim un cablu principal şi ataşăm modemele la baza centrală. Aaron le explica cum că, din moment ce aveau coduri parţiale, s-ar putea câştiga timp interconectând maşinile.

Entuziasmul se dezlănţui când două, apoi trei imprimante intrară în funcţiune, urmate apoi de toate. Orele treceau şi oboseala se transforma în euforie. Oare descoperiseră secretele lui Matarese?

La ora douăsprezece şi zece minute, Aaron Greenwald se ridică de la aparatul lui şi vorbi:

— Ascultaţi-mă, linişte vă rog. În momentul de faţă avem mai mult material decât putem asimila; totuşi va trebui să începem să asimilăm o mare parte din el. Propun să adunăm la un loc ceea ce avem, să ne îndreptăm spinările încovoiate şi înţepenite de pe scaunele astea nemiloase şi... să începem să citim din nou!

La ora trei şi jumătate după-amiaza, la aproximativ douăsprezece ore după ce se realizase prima breşă în coduri,

muntele de file printate fusese cercetat şi grupul de specialişti se adună în salonul de la parter ca să le evalueze.

— Este înspăimântător ceea ce avem aici, spuse Pierre Campion. Un val financiar gigantic şi catastrofal se va năpusti peste ţările industrializate. Milioane şi milioane de locuri de muncă se vor pierde, companiile şi corporaţiile se vor prăbuşi.

— Depresiunea de la sfârşitul anilor ’20 este un fleac în comparaţie cu ce se pregăteşte aici, spuse un specialist american.

— Din nenorocire, nu avem elemente concrete sigure, adăugă un altul.

— Dar există anumite aluzii, doamnelor şi domnilor, insistă Greenwald. E vorba de cuvinte concrete cum ar fi „media” – ziare, televiziune; „consolidarea reţelelor” – servicii, companii de electricitate; „statis. asig.” – uşor de descifrat ca statistici ale societăţilor de asigurare – şi filialele lor care se ocupă de asistenţa medicală. Mai sunt şi altele: transferuri, preluări – bănci. Orice operaţie de asemenea anvergură trebuie să implice un capital nemaiîntâlnit încă în analele economiei.

— Cunoaştem şi un număr de bănci care au fuzionat ori s-au consolidat, spuse Pryce. Sunt transnaţionale.

— Şi am citit cu toţii despre organizaţiile de sănătate care se înghit unele pe altele, spuse Leslie. Mai întâi profiturile, pacienţii pe urmă.

— Evident, suntem conştienţi de toate aceste evenimente, spuse Campion, dar nu există posibilitatea de identificare precisă.

— Trebuie să ţinem seama de faptul că cei din organizaţia Matarese nu sunt proşti, spuse un american – sunt nişte avari psihopaţi răspândiţi pe întreaga planetă. Lucrează la proiectul ăsta de foarte mult timp şi trebuie să acceptăm că s-au menţinut peste tot în limitele legalităţii.

— Evident, fu de acord Aaron, dar aparent, acesta a fost cuvântul de ordine. Aşadar, nu putem contracara ceea ce este evident, aşa cum spune Pierre, pentru că nu avem datele specifice…

— Nu, nu le avem, îl întrerupse furios Cameron, dar avem altceva şi cred că e suficient pentru moment! Ştim că cei patru caballeros pe care îi ţine Frank Shields sub supraveghere sunt Matarese până în măduva oaselor. O să începem cu ei, am să mă

ocup eu de asta.

— De unul singur?

Leslie Montrose se ridică de pe scaunul ei, privindu-l fix pe Pryce.

— Am mai făcut asta şi altă dată. M-am infiltrat şi i-am asmuţit pe unul împotriva celuilalt. Din toate jocurile practicate în meseria asta a noastră, acesta s-a dovedit cel mai eficient. Şi apoi, nu prea avem timp pentru altceva. Doar ai auzit ce-a spus Campion. Două săptămâni şi cinci zile!

— Dar de unul singur? protestă Greenwald.

— Am exagerat, spuse Cam. Am să-l conving pe Shields să-mi dea cât mai mulţi colaboratori isteţi şi câţiva bodyguarzi.

— Asta înseamnă că te duci în State…

— Cât mai repede cu putinţă, Aaron. Waters o să mă trimită acolo şi vreau să-l iau şi pe Luther cu mine în caz că se iveşte ceva deosebit, ca să nu mai riscăm o scurgere de informaţii.

— Merg şi eu cu tine, ofiţer Pryce, spuse Leslie.

— Eram sigur.

— Noi o să continuăm aici, spuse Greenwald. Te rog să iei imediat legătura cu noi ca să-ţi putem transmite orice altă informaţie vom scoate din computere.

— E ca şi făcut.

Pryce băgă mâna în buzunar şi scoase telefonul mobil.

— Luther, pregăteşte pasărea. Vom fi acolo peste douăzeci de minute.

Avionul supersonic al Forţelor Aeriene Regale ateriza la aeroportul internaţional Dulles la ora 7:05 dimineaţa. O maşină a CIA fără însemne îi duse pe Pryce, Leslie Montrose şi Considine la Langley, unde Frank Shields îi aştepta în biroul lui. După saluturile de rigoare, Considine îi fu prezentat lui Frank. Apoi acesta le expuse scenariul:

— Comandorul Considine…

— M-aţi avansat cam repede, dar prefer să-mi spuneţi Luther, domnule.

— Mulţumesc, Luther, am rechiziţionat un avion Rockwell. Se află pe un aeroport particular din Virginia, la mai puţin de patruzeci de minute de Washington. Ţi se pare suficient de bun?

— Sigur că da. E un aparat bun, depinde ce distanţă trebuie să parcurgem.

— Pentru moment, nu aceasta este problema. Jamieson Fowler face naveta între Boston, Maryland şi Florida; Stuart Nichols şi Albert Whitehead sunt la New York, iar Benjamin Wahiburg, la Philadelphia. Nici un zbor nu durează mai mult de trei ore şi jumătate, inclusiv în Florida.

— Atunci nu-i nici o problemă. Pot să verific avionul mâine dimineaţă?

— O să-l vedem cu toţii, Luther. Vreau să ajung la New York, interveni Cameron.

— Ce ştii tu, spionule?

— Ştiu că vreau să ajung la New York.

— Atunci ascultă-mă până la sfârşit, ca să nu ajungi acolo cu coada între picioare. După cum susţine Geoffrey Waters, vrei să-i încolţeşti pe Whitehead şi pe ceilalţi, unul după altul, aşa e?

— Da, unul după altul.

— Am stabilit că Whitehead pleacă de la birou între cinci patruzeci şi cinci şi şase în fiecare seară şi foloseşte aceeaşi limuzină. Se opreşte o singură dată în drum spre apartamentul lui din Fifth Avenue, la un bar din Rockefeller Center, numit Templars. Are o masă rezervată. Bea două vodci cu martini şi se întoarce la maşina care îl aşteaptă.

— Este foarte precis.

— Asta nu e totul. Am aranjat cu firma de la care închiriază limuzina; în ziua pe care o stabileşti tu, şofer va fi omul nostru. Contactează-l la bar, fă ceea ce vrei să faci, apoi însoţeşte-l până la maşină. Crezi că ai să reuşeşti?

— Cred că da.

— Vreau să merg şi eu cu el, interveni Leslie. Oamenii ăştia sunt nişte ucigaşi, iar eu sunt expertă în arme.

— Nu e nevoie, Leslie…

— Ba da, este!

— Eu nu comentez, interveni directorul adjunct. O să te plasăm undeva în apropiere.

— Şi eu ce fac? întrebă Considine. Ar trebui să supravegheze cineva şi flancurile, cel puţin aşa procedăm noi în aer.

— Haide, Luther! Sunt bine acoperite, iar şoferul e tot de la noi.

— Cum vrei, drăguţule, dar eu sunt obişnuit cu strada, ţii minte? întotdeauna poţi să mai angajezi o rezervă.

— Exagerezi, prietene.

— Întâmplător, sunt de acord cu Cameron, spuse Shields. Dar dacă asta o să te facă să te simţi mai bine, poţi să stai şi tu la o masă.

— În mod sigur o să mă simt mai bine, răspunse pilotul.

— Aşadar, Cam, după ce te urci în maşină poţi să vorbeşti cât vrei, poţi să-i ceri şoferului să meargă unde doreşti ca să câştigi timp. O să-i spun lui Whitehead că ţii situaţia sub control.

— Asta în ce-l priveşte pe Whitehead. Dar ce facem cu Nichols?

— A doua zi dimineaţă. Se opreşte la clubul lui ca să facă gimnastică treizeci de minute. Se află pe strada Treizeci şi doi; ajunge acolo cam pe la şapte şi un sfert. Am aranjat să fii şi tu la baia de aburi, unde se duce Nichols după ce face gimnastică.

— Drăguţă poantă, spuse Pryce. Şi cum ne asigurăm că nu vor fi şi alţii de faţă?

— Un antrenor va avea grijă de asta. La ora aceea nu e chiar atât de greu. Tu o să fii deja înăuntru şi, după ce îi dă drumul lui Nichols o să stea în faţa uşii ca să le spună eventualilor doritori că duşul este stricat.

— Ce explicaţie i-ai dat? întrebă îngrijorată Leslie.

— Nici una, doamnă colonel. Este unul de-ai noştri. Acum, dacă ţinem seama de diferenţa de fus orar, cred că ar fi bine să încercaţi să vă odihniţi. V-am rezervat locuri într-un motel, nu departe de aeroportul particular. Maşina noastră o să vă ia mâine dimineaţă, să zicem, la ora opt?

— Nu se poate la şapte?

— Cum vrei.

— Presupun că la New York vom sta la hotelul tău particular. Bray spunea că îl cheamă Marble şi mai nu ştiu cum.

— Oriunde putem economisi banii contribuabililor o facem.

— Scofield mi-a spus că au un room-service absolut remarcabil.

— Bineînţeles. A cam abuzat de el.

31

Zborul până la New York se desfăşură fără incidente, însă în Manhattan traficul se dovedi infernal. La aeroportul La Guardia fuseseră întâmpinaţi de un ofiţer CIA care îi dusese la hotel Marblethorpe. Intrară pe uşa laterală şi se instalară în acelaşi apartament pe care îl ocupaseră Scofield şi Antonia. Luther Considine primi camera de oaspeţi, Cameron şi Leslie dormitorul principal. Îşi despachetară rapid lucrurile, astfel încât erau gata când sosi agentul CIA pentru planificarea acţiunii. Se numea Scott Walker şi arăta mai degrabă ca un ofiţer de carieră decât ca agent CIA.

— Mă aflu în legătură directă cu directorul Shields, care mi-a explicat că, cu cât ştiu mai puţin, cu atât e mai bine. Sunt aici doar ca să vă ajut, nu ca să particip direct la acţiune, dacă nu apare ceva neprevăzut.

— Foarte corect, spuse Pryce. Ai primit vreun itinerar?

— Barul Templars din Rockefeller Center în seara aceasta, în jurul orei şase. Veţi intra separat şi vă veţi aşeza acolo unde s-a hotărât. Locurile vor fi ocupate, însă când veţi rosti cuvintele „O, credeam că am rezervat masa asta”, oamenii noştri se vor ridica şi îşi vor cere scuze.

— Eu intru ultimul? întrebă Cam.

— Nu, domnule, dumneavoastră intraţi primul. Eu voi rămâne afară ca să păzesc uşa de pe coridorul celălalt. Walker băgă mâna în buzunar. Shields mi-a dat aceste două fotografii. Prima este a omului cu care vă întâlniţi diseară, cealaltă a celui cu care vă vedeţi mâine dimineaţă. Mi-e teamă că nu vi le pot lăsa, aşa că vă rog să memoraţi figurile.

— De câte ori am auzit cuvintele astea…

— Sunt sigur că le-aţi auzit, domnule. Directorul adjunct spunea că sunteţi unul dintre cei mai buni…

— Pe astea nu le-am prea auzit… Ai să mă urmezi atunci când îl voi aduce pe ilustrul domn…

— Fără nume, vă rog, domnule!

— Scuză-mă! Când aduc obiectivul la limuzină?

— Nu neapărat. Colegul nostru este şoferul dumneavoastră şi

ştie ce trebuie să facă dacă apar complicaţii.

— Asta e încurajator, spuse Leslie. Cel puţin aşa cred.

Restul zilei şi-l petrecu fiecare în felul lui. Leslie se odihni, căci diferenţa de fus orar o deranja cumplit.

Cameron îşi puse în ordine gândurile în vederea întâlnirii cu Albert Whitehead. Luther monopoliza telefonul vorbind cu prietena lui. La ora patru, comandară ceva de mâncare. La cinci şi un sfert, Scott Walker le telefona din vehiculul CIA aflat la intrarea laterală. Era timpul să plece spre barul Templars din Rockefeller Center.

Stăteau fiecare pe locul lui: Pryce la barul aglomerat, Luther şi Leslie la câte o masă. La şase şi douăsprezece minute, Albert Whitehead intră pe uşile duble de la Templars şi se îndreptă direct spre masa rezervată. Considine prinse privirea lui Cameron; el dădu din cap când Pryce aruncă o privire rapidă spre Whitehead. Înţelese mesajul lui Considine, se ridică de la bar, se îndreptă spre masa brokerului şi se strecură alături de el, în nişă.

— Scuzaţi, vă rog, spuse ofensat bancherul organizaţiei Matarese, nu vedeţi că masa aceasta este rezervată?

— Nu cred că vreţi să fie aşa, spuse blând Cameron. Vin de la Amsterdam, din ordinul fiului Ciobănaşului. Mi s-a spus să iau legătura cu dumneavoastră.

— *Ce?*

— Nu e cazul să faceţi un stop cardiac, avem şi aşa destule probleme. Înotaţi printre rechini.

— *Cine eşti dumneata?*

— V-am spus, sunt de la Amsterdam, curier, dacă vă place. Terminaţi-vă ca de obicei băutura – votcă cu martini, nu? Aşa mi-a spus domnul G.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiţi, spuse Whitehead speriat.

— Nu aveţi nici cea mai vagă idee despre ceea ce s-a întâmplat. Sau cu cine aveţi de-a face. Vă aşteaptă o maşină afară?

— Bineînţeles.

— Este sigură?

— Absolut. Închid geamul despărţitor şi nu ne aude nimeni… Dar de ce vorbesc cu dumneata? Cine eşti?

— Hai să n-o mai luăm de la capăt, spuse Pryce plictisit. Sunt

aici pentru că aveţi nevoie de mine, nu pentru că asta ar fi dorinţa mea.

— Şi de ce să am nevoie de dumneata? întrebă brokerul înecându-se. Ce vrei să spui cu chestia asta, că înot printre rechini?

— Unii au poziţii asigurate pentru cazul că s-ar ivi dificultăţi neprevăzute, cu siguranţă că ştiţi şi dumneavoastră.

— Nu, nu ştiu. Nu putem da greş!

— Nu ne aşteptăm să se întâmple, dar cu toate acestea…

— Lasă-mă cu „toate acestea”. Vorbeşte o dată!

— În cazul în care se produce un scurtcircuit, avocatul dumneavoastră Nichols şi-a asigurat spatele. Se spune că a dat o declaraţie sub prestare de jurământ, la tribunal, că nu a fost informat de faptul că dumneavoastră transferaţi banii!

— Nu te cred!

— Domnul Guiderone are alte surse de informaţii decât noi. Vă asigur că este adevărat. Vrea să vă distanţaţi de Nichols, iar când veţi primi instrucţiuni, ceea ce se va întâmpla foarte curând, să nu i le transmiteţi şi lui.

— Este de necrezut…

— Ar fi bine să credeţi, spuse Cameron. Haideţi, nu-mi place să stau de vorbă aici. Să mergem în maşina dumneavoastră. Să cer nota?

— Nu, nu e nevoie, îmi trec în cont. Whitehead era atât de uluit încât începuse să se bâlbâie. Ajunşi la maşină, Pryce îi deschise portiera brokerului.

— Ştiai care e maşina mea! spuse Whitehead privindu-l.

— Da, ştiam. Cam se aşează lângă Whitehead pe bancheta din spate şi i se adresă şoferului:

— Du-ne în jurul Parcului Central, am să-ţi spun eu când să te întorci în Fifth Avenue. Şi ridică geamul despărţitor, te rog.

— Şoferul, exclamă stupefiat Whitehead cu ochii măriţi. Nu-l cunosc, nu e şoferul meu.

— Fiul Ciobănaşului are grijă de tot.

Când ajunse în apartamentul său din Fifth Avenue, Whitehead era terminat. Se simţea ameţit, iar mintea lui analitică – preocupată întotdeauna de cifre şi scheme – analiza informaţii care nu aveau nimic comun cu cifrele şi cu strategiile. Era vorba de dorinţa Amsterdamului de a pune mâna pe putere, de trădări la nivelul cel mai înalt al acţiunii, de dezertări ale unora din

celule, dar mai ales de teamă, o teamă animalică. Stuart Nichols, avocatul şi mâna lui dreaptă, să fie oare un trădător? În cazul ăsta, câţi or mai fi? Câte alte celule Matarese fuseseră aprovizionate în mod ilegal cu bani? Se vor întoarce oare şi împotriva lui? Şi dacă da, cine erau aceştia? Unii susţineau că a sustras bani... păi da, erau anumite cheltuieli atunci când se purtau discuţii. Şi ingraţii ăştia aveau de gând să-l demaşte dacă „se iveau dificultăţi neprevăzute”?

Albert Whitehead simţi că i se face rău. Cu ani în urmă plonjase fericit în această mare de bunăstare. Acum se întreba dacă nu cumva e pe cale să se înece în ea.

Înfăşurat într-un prosop, Pryce şedea pe marginea băii de aburi. Se auzi o bătaie în uşă – acesta era semnalul. Cel care urma să intre era Stuart Nichols, prim-vicepreşedinte la Swanson & Schwartz şi unul din principalii avocaţi ai organizaţiei Matarese. Omul intră în încăpere înfăşurat cu un prosop, asemeni lui Pryce şi se aşeză pe bancheta de scândură din faţa acestuia. Aburul îi împiedica să se vadă bine, ceea ce îi convenea de minune lui Pryce. În felul acesta, vorbele vor avea mai multă greutate. Cameron lăsă să treacă un minut, apoi deschise discuţia.

— Bună ziua, domnule avocat.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Numele meu nu contează, important este ce am să vă spun.

— Nu obişnuiesc să discut cu străini care nu se prezintă şi asta chiar la sauna clubului meu.

— Toate lucrurile se întâmplă o dată pentru prima dată, nu-i aşa?

— Nu şi ăsta.

Nichols se ridică de pe banchetă.

— Vin de la Amsterdam, spuse Cameron brusc.

— *Cee?*

— Staţi jos, domnule avocat. Este spre binele dumneavoastră, iar dacă aveţi îndoieli în ce mă priveşte, îl veţi crede pe Julian Guiderone.

— Guiderone?...

Avocatul se trase înapoi, spre banchetă.

— Este un fel de parolă, nu-i aşa? Un bărbat despre care se crede că a murit cu mulţi ani în urmă. Remarcabil. Vreau să

spun, faptul că cineva foloseşte acest nume.

— Ei bine, aţi spus ce aţi avut de spus, până la un punct. Acum aş dori să ştiu mai mult. Ce s-a întâmplat la Amsterdam? De ce nu mai este accesibil?

— Ştiaţi deja şi totuşi aţi încercat să ajungeţi în Keizersgracht?

— Keizersgracht?… Impresionant. De unde să ştiu?

— Pentru că Leonard Fredericks, omul nostru de la Foreign Office v-a spus. Van der Meer doreşte să pună mâna pe putere, în detrimentul lui Julian.

— Asta mi se pare ridicol. Este fiul…

— Ciobănaşului, interveni Pryce. Dacă ai să încerci să iei legătura cu van der Meer o să ţi se spună că e plecat din ţară cu nişte afaceri.

— Şi ce înseamnă asta?

— Îşi regrupează forţele. Poate fi oriunde.

— Dumnezeule mare, asta e o adevărată catastrofă.

— Ar putea fi. Dar banii mei îi aparţin lui Guiderone, chiar şi viaţa mea. El reprezintă adevărata putere. Îl cunoaştem, se află pretutindeni, în Mediterana, în Marea Nordului, la Paris, la Londra, la New York şi la Los Angeles. Van der Meer poate să elaboreze planuri în turnul lui din Keizersgracht, dar Guiderone este cel care le pune în aplicare. El se bucură de încredere; van der Meer este un necunoscut, sacul cu bani necunoscut, nu-i o personalitate, nu poate opera fără fiul Ciobănaşului.

— Dumneata chiar spui ceea ce cred eu că vrei să spui? Înseamnă că suntem în plină criză!

— Încă nu. Totul rămâne conform planului până va da Guiderone semnalul.

— În acest caz, spuse avocatul uşurat, nu prea înţeleg de ce a trebuit să iei legătura cu mine.

— Guiderone vrea să se asigure de loialitatea dumitale.

— De ce se îndoieşte?

— Pentru că şeful şi prietenul dumitale apropiat, Albert Whitehead, a schimbat macazul. S-a dat de partea lui van der Meer, preferă să fie alături de sacul cu bani.

— *Cee?*

— Din păcate, nu-şi dă seama cât de repede se va goli sacul.

— Nu mi-a vorbit de aşa ceva, spuse mirat Nichols, cu o voce stranie. Este incredibil!

— Şi nici dumneata nu trebuie să-i spui că ne-am întâlnit.

Conversaţia asta n-a avut loc niciodată.

— Nu înţelegi. Noi n-am avut niciodată secrete profesionale. În orice caz, nu în domeniul ăsta. Este de neconceput!

— Nu mai este! Domnul Guiderone o să te răsplătească cu generozitate dacă deschizi bine ochii şi urechile. Am să-ţi dau un număr de telefon unde poţi lăsa mesaje. Dacă afli ceva, dacă Whitehead începe să se poarte ciudat, telefonează şi lasă vorbă… Că a sunat avocatul. Te voi căuta eu imediat şi vom face cumva să ne întâlnim.

— Am spus că nu-mi vine să cred, că este de neconceput ca eu să-l spionez pe Albert.

— Mai târziu o să-mi mulţumeşti, iar fiul Ciobănaşului nu va uita. Eşti un avocat al naibii de priceput, poate că o să preiei conducerea secţiei noastre internaţionale după ce vom avea controlul întregii planete. Acum trebuie să plec. Întinde mâna să-ţi dau numărul de telefon.

Pryce ieşi din baie. Prin uşa deschisă se năpustiră afară valuri de aburi. Rămas înăuntru, perplex şi înspăimântat, Stuart Nichols privea fix peretele din faţa lui, frământat de gânduri contradictorii.

Cameron se îmbrăcă rapid. Ajuns în stradă, în zgomotul claxoanelor şi a scrâşnetului de frâne, analiză rezultatele întâlnirii cu avocatul clanului Matarese. Ca şi în cazul lui Albert Whitehead, treaba mersese bine. Sămânţa discordiei fusese aruncată şi dublată de cererea de discreţie, combinaţie de-a dreptul imposibilă. Dacă lucrurile aveau să se petreacă după tipicul obişnuit – şi era foarte probabil să se întâmple aşa – victimele vor fi atât de stresate încât nu se putea să nu facă greşeli grave. Acesta era firul pe care trebuiau să-l urmeze ei, băieţii cei buni. Era ciudat, într-un anume fel, deoarece aşa cum arătau notele conferinţei de la New Jersey, interceptată şi înregistrată de Frank Shields, aceasta era doar o parte din adevăr, dar esenţială.

— Acum am să vă părăsesc, spuse ofiţerul CIA Scott Walker, în apartamentul de la Marblethorpe, dar s-ar putea să ne întâlnim din nou la Philadelphia, unde se află al patrulea subiect.

— Sper, Scott, spuse Leslie, ne-ai fost de mare ajutor.

— Dar n-am făcut nimic, doamnă colonel, cel puţin eu nu-mi

dau seama. Oricum, i-am dat locotenentului Considine plicul sigilat cu ordinele pentru zborul în Florida, unde se află al treilea subiect. Veţi fi întâmpinaţi de un coleg, Dale Barclay. Ştie la fel de puţin ca şi mine, dar este un băiat şi jumătate…

— Chiar aşa?

— E un tip aparte. O să preia însărcinările mele, urmând instrucţiunile directorului adjunct.

— Dar voi nu sunteţi niciodată curioşi? întrebă Leslie.

— Nu, dacă ni se spune că nu e cazul, doamnă colonel.

Jamieson Fowler, boss în sfera serviciilor şi unul din principalele personaje din SUA ale clanului Matarese, opera de la hotelul Breakers, din Palm Beach. Avea legătură telefonică permanentă cu Tallahassee, capitala statului, utilizând un mecanism de protecţie, neutralizat fără nici o dificultate de CIA. El intra în legătură cu înalţi funcţionari de stat şi pleda pentru ideea lui de înfiinţare a unei reţele unitare şi consolidate de aprovizionare cu curent electric, insinuând că erau în joc prime considerabile (a se citi mită). Efectul nu întârzia să apară. Politica de stat este un joc financiar ratat: un birou frumos, ceva celebritate, nu prea multă şi cam tot atâţia bani. Fowler ştia pe ce butoane trebuie să apese, atât la telefon cât şi în relaţia directă, când stătea de vorbă cu oaspeţii săi de la Breakers, aduşi cu avionul lui personal.

Asemeni lui Stuart Nichols, obişnuia să facă sport dimineaţa devreme; suferise o operaţie de inimă cu ani în urmă. Nu lucra însă în sala de gimnastică a hotelului, ci la bazin. La ora opt fix apărea la piscină şi făcea douăzeci de bazine, profitând de faptul că ceilalţi oaspeţi ai hotelului nu se sculau atât de devreme. Administratorul piscinei, omul lui Frank Shields, îşi îndeplini sarcina. El încuie uşa în urma lui Pryce care sosi la opt şi trei minute şi atârnă pe uşă un carton pe care scria: *Piscina în curs de igienizare. Se deschide peste treizeci de minute.*

Jamieson Fowler şi Cameron Pryce rămaseră singuri, înotară fiecare câteva bazine; Cam era un înotător cu mult mai bun şi termină al patrulea bazin o dată cu Fowler, care ajunsese la capătul opus şi se oprise să-şi mai tragă sufletul.

— Frumoasă piscină, spuse Cam.

— Da, foarte frumoasă, răspunse Fowler.

— Înotaţi în fiecare zi?

— Da. La ora opt fix. Asta mă menţine în formă.

— Sunt de acord. Mai ales după o operaţie la inimă.

— Ce spuneţi?

Lui Fowler nu-i venea să creadă că auzise bine.

— Sunt de la Amsterdam. Nu puteţi pleca de aici înainte de a mă asculta. Uşa este încuiată. Fiul Ciobănaşului locuieşte adesea aici şi are mulţi prieteni.

— Ce p... mă-tii vrei? Cine dracu' eşti?

— Domnul Guiderone consideră că obscenităţile denotă carenţe în vocabular.

— Puţin îmi pasă. Spun ceea ce gândesc... Am plecat!

— În locul dumitale, nici măcar n-aş încerca.

— De ce?

— Ţi-am mai spus, uşa e încuiată. Trebuie să asculţi.

— Pe cine?

— Pe mine. Să zicem că vorbesc ipotetic.

— Nu-mi place „ipotetic". Mie să-mi spui verde-n faţă!

— Foarte bine, verde-n faţă. Amsterdamul, mai exact Keizersgracht, a aflat că eşti foarte apropiat de Benjamin Wahiburg.

— Îl cunosc, atâta tot. În general, nu-mi plac evreii, dar e mai bun decât alţii.

— Eşti cumsecade şi generos, însă ar trebui să ştii că Amsterdamul crede – şi are chiar dovezi în acest sens – că a fost recrutat de Comisia federală pentru comerţ de la Washington. Se foloseşte de dumneata ca să iasă basma curată în cazul în care întreprinderea noastră ar da greş – ceea ce, evident, nu se va întâmpla. Totul este în ordine, nimic nu ne poate opri.

— Iisuse! Am băgat miliarde în afacerea asta!

— Fereşte-te de Wahiburg. El este duşmanul... Acum am să plec. Ţi-am transmis mesajul, restul te priveşte.

Cu aceste cuvinte, Pryce se sprijini cu palmele de marginea piscinei şi ieşi din apă, îndreptându-se spre uşă; râcâi de două ori şi auzi clinchetul încuietorii. Aruncă o privire înapoi spre Jamieson Fowler care îl urmărea cu ochii larg deschişi, profund şocat.

Benjamin Wahiburg era un om complicat. În tinereţe fusese socialist înfocat. Apoi întâlnise un om, un profesor de sociologie de la Universitatea din Michigan, fost socialist. Acesta îl determinase să facă o întoarcere de o sută optzeci de grade.

Necazul nu era capitalismul în sine, ci capitaliştii. Nu aveau simţul răspunderii sociale, individuale sau corporatiste. Soluţia consta în schimbarea atitudinii celor bogaţi.

Wahiburg, care studia cu pasiune Talmudul, găsise câteva similitudini între această concepţie şi filosofia evreiască în care se spunea că trebuie să avem grijă de cei mai săraci din tribul nostru. Socialistul ezitant luase o decizie. Avea să devină ultimul capitalist. Beneficiind de o minte strălucită pentru finanţe, intrase la o bancă de nivel mediu din Philadelphia, prezentând o teză ce propunea orientarea pe care trebuie s-o urmeze banca în anii ’50. Doi ani mai târziu devenise vicepreşedinte al băncii, iar după alţi patru ani preşedinte şi director executiv. În timp, cumpărase alte bănci din Pennsylvania, apoi şi din statele învecinate. Acestora le urmară şi altele din Ohio, Utah, Nevada şi, în cele din urmă, din California. Totul mergea aşa cum prevăzuse el. Băncile aveau probleme, dar el continua să aplice deviza cumpără ieftin şi vinde scump. Înainte de a împlini treizeci şi cinci de ani, Benjamin Wahiburg, fostul radical socialist, devenise o forţă în lumea bancară a Americii, numai bun pentru a fi recrutat de Matarese. O economie dirijată la scara întregului glob ar fi putut să-i protejeze pe cei săraci. Da, s-ar putea să existe şi o anumită violenţă, dar Vechiul Testament era plin de violenţă şi răzbunare. Aşa evolua lumea.

Benjamin Wahiburg era, de fapt, un ticălos. Continua să-şi spună că scopul final îl reprezenta o lume mai bună şi mai dreaptă şi închidea ochii în faţa lucrurilor neplăcute, considerându-le un rău justificabil şi privind înainte către pământul făgăduinţei.

Philadelphia îl aduse din nou pe Scott Walker în viaţa lui Pryce şi a lui Leslie. El îi întâmpină la aeroportul particular din apropiere de Chestnut Hill, le înmână plicul sigilat cu instrucţiuni de la Shields şi îi conduse cu maşina la un mic hotel din Bala-Cynwyd, aflat la douăzeci şi cinci de minute de oraş. Se înregistrară sub nume false. Luther Considine veni şi el să audă instrucţiunile lui Shields.

Wahiburg făcea pe filantropul, mai ales în lumea artelor. El şi băncile lui contribuiau cu sume considerabile la sprijinirea teatrelor de operă, a orchestrelor simfonice şi a teatrelor non profit. Unul din privilegiile de care se bucurau sponsorii cei mai

importanţi consta în participarea la repetiţia generală cu costume. În seara următoare trebuia să participe la un astfel de eveniment, unde urma să ţină şi un discurs în care să mulţumească sponsorilor. Se ducea singur, deoarece soţia lui murise cu patru ani în urmă şi nu se mai recăsătorise.

Shields aranjase cu plasatorul şef – ofiţer CIA – să-l conducă pe Wahiburg la un fotoliu aflat lângă interval, în rândul al şaisprezecelea. Locul de lângă urma să fie ocupat de Pryce.

Seara, Leslie şi Luther se aşezară pe un rând aflat în fundul sălii; Wahiburg, după ce îşi ţinu discursul, luă loc lângă Pryce. Orchestra ataca primele acorduri ale Simfoniei a IX-a de Beethoven.

— Discursul dumneavoastră a fost foarte frumos, domnule Wahiburg, spuse Cameron în şoaptă.

— Şşş, asta e cu adevărat frumos.

— Mi-e teamă că trebuie să stăm de vorbă…

— Nu putem să stăm de vorbă, trebuie să ascultăm.

— Am aflat din surse demne de încredere că erai gata să iei avionul spre Mediterana de est ca să te întâlneşti cu Julian Guiderone, presupunând că ai fi descoperit unde este. De ce să nu asculţi ce-ţi transmite? Sunt mesagerul lui.

— *Ceee?* Benjamin Wahiburg îl privi pe Pryce cu chipul schimonosit de teamă şi nelinişte. De unde ştii asemenea lucruri?

— Domnul Guiderone are surse mai bune decât avem noi doi la un loc.

— Dumnezeule!

— Ar fi fost mai bine să stăm în spate.

— Vii din partea lui Guiderone?

— Ne mutăm? Cam făcu semn din cap spre intervalul dintre scaune din stânga lui Wahiburg.

— Da, da, bineînţeles.

În fundul sălii de concert, în timp ce pe scenă se intona *Oda bucuriei,* Benjamin Wahiburg auzi cuvintele care aveau să-i schimbe destinul şi să-l determine să se întrebe dacă viaţa lui meritase să fie trăită.

— La Amsterdam a avut loc o criză puternică, începu Pryce.

— Am presupus că s-a produs o schimbare drastică, îl întrerupse bancherul. Ni s-a spus să nu luăm legătura cu Keizersgracht.

— N-ar avea nici un rost. Van der Meer a dispărut. Guiderone încearcă să ţină lucrurile sub control.

— Dar asta e o nebunie! Unde s-a dus van der Meer? Şi de ce?

— Nu putem face decât speculaţii. Poate că a aflat că duşmanul s-a infiltrat printre noi, că au fost luate contramăsuri împotriva noastră. Cine ştie? Noi ştim numai că a dispărut.

— Dumnezeule… Mâinile lui Wahiburg începură să tremure, iar chipul îi deveni cenuşiu. Corul, într-un crescendo neîntrerupt, umplea sala cu muzica copleşitoare a lui Beethoven.

— Atâta muncă, atâţia ani… şi acum, ce am făcut?

— Dacă Guiderone stăpâneşte situaţia, nu se va schimba nimic.

— Totul s-a schimbat. Totul venea din Keizersgracht. Am rămas fără cârmă.

— Julian îşi asumă răspunderea, spuse Cameron, pe un ton brusc autoritar. Toate instrucţiunile vor veni de acum înainte de la el, prin mine. Programele rămân valabile.

— Dar nici nu ştim cum arată programele astea. Amsterdamul nu ne-a spus nimic.

— O să aflaţi, continuă Pryce, încercând să-şi amintească fragmente din foile scoase la imprimantă şi rezumatul discuţiei lui Scofield cu Leonard Fredericks de la Londra. Focurile de artificii din Mediterana. O să înceapă în Orientul Mijlociu, apoi totul se va muta spre vest şi va începe haosul. Mai întâi încet, apoi din ce în ce mai repede; în câteva săptămâni sau luni economia va fi paralizată pretutindeni.

— Şi atunci vom veni noi cu soluţiile. Peste tot. Whitehead, Fowler, Nichols şi cu mine am înţeles asta, dar nu cunoaştem datele concrete. Van der Meer ne-a spus că mişcările noastre vor fi calculate, fiecare va şti cine trebuie să ia legătura cu Senatul, cu Camera Deputaţilor, chiar şi cu Casa Albă. Nu avem aceste instrucţiuni!

— Nu-l mai aveţi nici pe Jamieson Fowler.

— Ce?

— S-a regrupat, ca să spunem aşa. Fără să vă spună, i-a sfătuit pe asociaţii lui din industriile utilitare să aibă în vedere planuri alternative.

— Nu pot să cred! spuse Wahiburg.

— Din păcate, este adevărat.

— Ce fel de planuri alternative?

— Din câte ne-am dat noi seama, o strategie de încetinire a ritmului, văzând şi făcând…

— Absurd! Companiile de electricitate de pe Coasta de Est sunt pregătite să fuzioneze.

— Mii de locuri de muncă vor fi pierdute cu ocazia asta, remarcă Cameron. Ceea ce se şi urmăreşte.

— Este vorba de o situaţie temporară care urmează a fi corectată.

— Nu se va întâmpla nimic din toate astea dacă Fowler tărăgănează lucrurile. Totul trebuie coordonat pentru a se obţine eficienţă maximă.

— Dar ce motiv are să tergiverseze?

— Nu ştiu, dar asta face. Poate lipsa de curaj, poate că remuşcări de ultimă clipă, poate că se teme că ceilalţi nu vor participa şi el va rămâne să tragă ponoasele… Reţineţi, există totuşi legi; în mintea lui, poate că se teme să nu putrezească ani de zile în închisoare.

— Greşeşti, greşeşti, te înşeli. Este un om devotat, la fel de devotat ca şi mine, deşi din cu totul alte motive. Nu va da înapoi, vă garantez!

— Sperăm să aveţi dreptate. Oricum, până când domnul Guiderone va afla mai multe de la sursele sale, încercaţi să-l evitaţi pe Fowler. Dacă ia legătura cu dumneavoastră, noi doi n-am vorbit unul cu altul; şi dacă se comportă ciudat, dacă spune lucruri stranii, lăsaţi un mesaj la numărul acesta.

Pryce băgă mâna în buzunar şi scoase o bucăţică de hârtie.

— Este doar un post telefonic. Transmite-ţi-mi să telefonez la banca mea. Acum trebuie să mă retrag.

Benjamin Wahiburg rămăsese imobil, de parcă se afla în transă. Nu auzea şi nu vedea nimic, ci privea fix pe peretele îmbrăcat în catifea gri. Era distrus. Ascultase cântecul sirenei, o sirenă falsă. Dar o făcuse în numele Domnului, pentru o cauză dreaptă! Mai erau aceste motive valabile? Trebuia să se ducă la templu să caute alinarea, poate şi îndrumare.

32

Întorşi la micul hotel din Bala-Cynwyd, Cam, Leslie şi Luther Considine se întâlniră în apartamentul primilor doi.

— Bătrâne, spuse Luther, ăştia sunt ca nişte motani pe un acoperiş fierbinte. Cel din seara asta a rămas cu privirea lipită de perete, total dezumflat.

— Cred că şeful nostru e de vină, spuse Leslie Montrose.

— Da, m-am dat cam tare la el, deşi e altfel decât ceilalţi. La naiba, era şi el înspăimântat, dar, dacă nu greşesc, părea să aibă remuşcări, remuşcări sincere. Când i-am spus că marele boss al serviciilor utilitare, Fowler, s-ar putea să tărăgăneze lucrurile…

— Bună tactică, interveni Leslie. Dezbină şi apoi aşteaptă să apară panica!

— Cred că aşa am spus la Keizersgracht. Strategia aceasta dă cele mai bune rezultate.

— Ce ziceai de remuşcările alea? întrebă pilotul. De unde ţi-ai dat seama?

— A rostit doar câteva cuvinte, dar felul în care le-a rostit contează. Când i-am spus că van der Meer a dispărut, a şoptit ceva de genul „Dar toţi anii ăştia, munca, ce am făcut?” Apoi, când a venit vorba despre Fowler, a zis „Este la fel de devotat ca şi mine, deşi din cu totul alte motive”… „cu totul alte motive”, ce vrea să însemne asta?

— Poate modalităţi diferite de a-şi atinge scopurile? sugeră Leslie.

— Nu cred. Poate chiar scopurile în sine. În fine, nu-mi dau seama, însă nu a încercat să se apere; ceilalţi au făcut-o.

— Ce intenţionezi să faci?

— Vom strânge rândurile, colonele. Întrucât eu sunt pe teren, am să-l sun pe Frank Shields şi am să-i dau eu ordine. Vreau un dosar complet şi amănunţit asupra lui Benjamin Wahiburg şi asta până mâine dimineaţă.

Dimineaţa, dosarul sigilat îi fu adus de Scott Walker la ora şapte şi cincizeci de minute.

— A venit cu avionul la cinci dimineaţa. Nu sunteţi cel mai agreat om la Langley în clipa asta.

— Mi se frânge inima, dar va trebui să mă obişnuiesc cu durerea.

— Aşa se pare. Cred că salivezi de poftă.

— Aşa este, ofiţer Walker.

— Să aştept răspuns? Pilotul se află încă în oraş.

— Nu e nevoie. Asta e tot ce îmi trebuia.

— Ştiţi unde mă puteţi găsi, domnule. Pot ajunge aici în douăzeci de minute.

Pryce deschise plicul sigilat şi începu să citească. Leslie încă mai dormea. O jumătate de oră mai târziu, când apăru şi Leslie căscând, o anunţă:

— Doamnă colonel Montrose, se pare că am găsit veriga care poate fi ruptă.

— Ce? Leslie se aşează alături de el pe canapea.

— Dosarul lui Wahiburg. Este superb. Atotputernicul nostru bancher a făcut parte din radicalii de stânga. La sfârşitul anilor ’40 era pe lista lui Hoover, foarte aproape de mişcarea comunistă. Apoi a dispărut câţiva ani şi a reapărut ca un cetăţean plin de încredere în sistemul capitalist, pledând pentru tot ceea ce demascase mai înainte.

— A fost brusc iluminat?

— Poate că da, sau poate că s-a uitat în altă parte şi a căutat un mod mai realist de a implementa reforma la care visase pe vremea tinereţii.

— Matarese? se miră Leslie. Cum ar putea fi Matarese aşa ceva? Sunt adepţii monopolului, sunt fascişti, vor să controleze totul.

— Seamănă foarte mult cu socialismul, o întrerupse Cam. Şanse egale pentru cei bogaţi şi pentru cei săraci, o aiureală, aşa ceva nu există. Kennedy avea dreptate când spunea că lumea este nedreaptă. Şi Matarese o s-o facă şi mai rea. Poate că Wahiburg a început să înţeleagă asta.

— Ce intenţionezi să faci?

— Să-i acord o zi ca să ia legătura cu mine. Dacă n-o face, mă duc eu la el.

Scofield şi Antonia se plimbau pe străzile Londrei gustând din plin libertatea lor regăsită. Libertatea nu era totală, căci Geoffrey Waters insistase să fie protejaţi de doi oameni – unul mergea la câţiva metri înaintea lor, altul în urmă. Era dimineaţă devreme şi

se plimbau pe lângă Parcul St. James, când o maşină apăru rapid de după colţ şi se opri scrâşnind din pneuri lângă ei. Cei doi oameni se repeziră imediat cu armele ridicate, dar le coborâră imediat căci îl recunoscură pe şofer, un coleg de-al lor.

— E urgent, băieţi. Băgaţi-i înăuntru!

După ce fură înghesuiţi în maşină, un bodyguard în spate, cu Scofield şi cu Antonia, celălalt în faţă, lângă şofer, Brandon întrebă furios:

— Ce naiba se întâmplă? Maşina asta de unde a mai apărut?

— Nu v-am scăpat nici o clipă din ochi, domnule. Ordin de la Sir Geoffrey.

— Exagerează. Şi băieţii ăştia doi şi maşina.

— Maşina este blindată, domnule.

— Excelent! Cine are de gând să mă împuşte?

— Şeful este foarte precaut. Se gândeşte la toate.

— Şi unde mergem?

— La sediul MI-5.

— De ce?

— Habar n-am, domnule.

— Dumnezeule, mare porcărie.

— Bray, vorbeşte frumos, îl certă Antonia.

Geoffrey Waters era mai supărat ca oricând. Scofield şi Antonia fură introduşi în biroul lui; uşa se închise în urma lor, dar Waters continua să se plimbe furios în spatele biroului său.

— Ce-ai păţit? întrebă Scofield.

— Ultimul lucru pe care ai dori să-l auzi, prietene. Hai să stăm jos, cred că o să ne vină mai uşor. Bray şi Antonia se aşezară în fotoliile din faţa biroului.

— Ce s-a întâmplat, Geof? întrebă Toni.

— Lucrul cel mai incredibil şi mai inacceptabil. Matareisen a scăpat.

— Ceee? mugi Brandon, sărind de pe scaun. Dacă e o glumă, să ştii că e proastă de tot!

— Nu e o glumă, mi-aş dori din tot sufletul să fie.

— Dar cum naiba s-a putut întâmpla asta? Practic, îl ţineai într-o cuşcă de sticlă şi era păzit în permanenţă.

— Nu de acolo a scăpat, Bray.

— Iisuse, i-ai dat voie să se plimbe în oraş?

— Lasă-l pe Geof să explice, Bray.

— Mulţumesc, draga mea, nu e deloc uşor. Azi-dimineaţă la

trei patruzeci şi cinci am primit un telefon de la cel care îl păzea pe Matareisen. Scuipa sânge, aşa spunea doctorul. Mi-a fost frică să nu moară, căci îşi pierduse cunoştinţa, aşa că am ordonat să fie dus la spital, împreună cu gardienii. Undeva pe drum şi-a recăpătat cunoştinţa şi a reuşit să dea gata doi tineri ofiţeri voinici. Pe unul l-a omorât, iar pe celălalt, leşinat, l-a dezbrăcat de haine. A luat tot ce a găsit în buzunare, bani, portofele, cărţi de identitate şi a fugit pierzându-se în circulaţia intensă.

— Cine dracu' erau oamenii tăi? Rebecca şi Poliana de la Armata Salvării?

— Haide, Bray, unul din băieţii ăia a fost ucis, spuse Antonia supărată.

— Iartă-mă, dar e o nebunie!

— Cameron Pryce poate să-ţi confirme că Matareisen are o tehnică uluitoare în artele marţiale – ceva ce n-am mai văzut până acum. Scotocim tot oraşul, am cerut şi ajutorul poliţiei din Londra, fără să le spunem de ce îl căutăm.

— N-o să-l găsiţi, spuse Scofield. Probabil că are legături şi cunoştinţe care o să-l ascundă şi o să-l ajute să iasă din ţară.

— Aşa credem şi noi, dar nu el mă îngrijorează acum, ci tu şi cu Antonia. O să vă mutăm de la Savoy la Ritz.

— De ce? protestă Bray. Van der Meer nu va rămâne la Londra, iar Guiderone e mort. N-are cine să-mi mai facă vizite.

— Nu se ştie niciodată. Poate că Guiderone a apucat să ia legătura cu Matareisen şi dacă a făcut-o, cine ştie ce i-a spus olandezului. Guiderone se pregătea să dea lovitura finală; poate că luase anumite măsuri împreună cu van der Meer.

— Foarte puţin probabil, dacă nu chiar imposibil, spuse Scofield. Dacă mi-am făcut treaba bine, aşa cum procedez de obicei, Guiderone s-a despărţit definitiv de Keizersgracht.

— Cu tot respectul, bătrâne, n-ai cum să prevezi felul în care va acţiona cineva în disperare de cauză.

— Foarte bine, ne mutăm la Ritz.

— Mulţumesc, Bray.

Telefonul de pe masa lui Waters sună.

— Da? spuse el ridicând repede receptorul. Ascultă o clipă, apoi îl puse la loc şi îl privi pe Scofield.

— O maşină de patrulare l-a reperat pe Matareisen. Au tras lângă trotuar, el i-a văzut şi a fugit la metrou. Sunt pe urmele lui.

— Cum şi-au dat seama că era el?

— Mai întâi hainele, nu se potriveau pe el, apoi descrierea generală. Când l-am adus de la Amsterdam i-am făcut fotografii şi le-am dat oamenilor noştri.

— Apropo de Amsterdam, computerele alea nu au nici un fel de date despre Londra? Vreo referire la persoanele de legătură de aici?

— Nimic, răspunse Sir Geoffrey. Am vorbit cu Greenwald, este încă la Keizersgracht. Tot ce a găsit sunt referiri la străzi, la monumente, locuri de întâlnire vechi de câteva luni.

Telefonul sună din nou şi Sir Geoffrey se grăbi să răspundă. Rămase cu privirile aţintite la un *coupe-papier* tot timpul cât dură convorbirea. Când interlocutorul termină de vorbit, Sir Geoffrey închise o clipă ochii şi puse receptorul în furcă fără o vorbă.

— L-au pierdut, spuse el, aşezându-se pe scaun.

— Alertează aeroporturile particulare, zise Bray. De pe unul din ele va încerca să iasă din ţară.

— Şi unde o să se ducă? întrebă Antonia. Amsterdamul este exclus. O mai fi având proprietăţi şi în alte părţi?

— Dacă are, sunt imposibil de depistat. Operează prin intermediul unor holdinguri şi corporaţii de genul grupului Argus, cei cu limuzinele. Aşa stând lucrurile, este clar că există numeroase locuri în care se poate refugia.

— Are avocaţi? interveni din nou Toni. Trebuie să recurgă la serviciile unei firme de avocaţi.

— Probabil câteva zeci, în tot atâtea ţări. Am depistat grupul Argus de la Marsilia. Firma dispune de două încăperi, o toaletă şi o secretară care nu face altceva decât să trimită corespondenţa şi telegramele la Barcelona, de unde sunt plasate la o staţie generală de distribuţie din Milano. Înţelegi cum funcţionează sistemul ăsta, bătrâne?

— În trei dimensiuni, dădu din cap Scofield. Confuzie, evaziune, temporizare. Surprinzător este punctul de distribuţie de la Milano. Înseamnă că cineva a preluat celula lui Paravacini. Cineva important.

— Dacă e aşa, spuse Waters, înseamnă că s-au repliat rapid.

— Mult prea rapid, îl întrerupse Brandon, ceea ce înseamnă că exista deja cineva acolo şi a preluat rapid responsabilităţile. Se întoarse către Antonia: Ce-ai zice de o scurtă vacanţă la Lacul Como, iubire? Spune repede da, pentru că plăteşte Sir Geoffrey, eu nu-mi pot permite.

— Credeam că am plătit deja pentru Lacul Como, zise Waters.

— Asta include şi serviciile incomparabilului Don Silvio Togazzi care până acum s-ar putea să fi devenit proprietarul întregului oraş şi fără îndoială al uniunilor poştale. Un mafiot de marcă nu le poate trece cu vederea, comunicaţiile nevăzute sunt întotdeauna foarte importante.

— Punctul general de distribuţie?

— Exact. Sunt convins că distribuirea se face în etape, prin ştafete, un amărât primeşte câteva mii de lire ca să transmită ceva altui amărât şi tot aşa până se ajunge la personajul important. Vom fi acolo când va avea loc evenimentul. Nu cred că vrei să afli ce tactică vom aplica. S-ar putea să te şocheze, în orice caz, am să-ţi aduc un trofeu, pe asta poţi să contezi.

— În situaţii ca acestea, nimic nu mă şochează, sper doar să nu-mi aduceţi un cadavru. Cadavrele nu vorbesc.

Jan van der Meer se afla la un telefon public în apropiere de Piccadilly Circus, zonă extrem de aglomerată a Londrei.

Formă un număr şi telefonul începu să sune dincolo de Canalul Mânecii, la Bruxelles.

— Alo? spuse o voce din Belgia.

— Eu sunt. Ai informaţiile? Dacă da, cât de curând poţi face aranjamentele necesare?

— Am informaţiile şi sunt gata să fac aranjamentele când îmi spui.

— Mai întâi informaţiile.

— Pista particulară de golf se numeşte Fleetwood şi se află la douăzeci şi cinci de kilometri nord-vest de Londra; se poate ajunge acolo cu o maşină.

— Cunosc zona şi am să iau un taxi. Aranjamentele?

— Un avion mic, Cessna, va ateriza acolo între gaura unsprezece şi poarta doisprezece – este cea mai lungă şi mai netedă porţiune a pistei şi, în acelaşi timp, cea mai îndepărtată de clădirea clubului. Avionul va sosi în jurul orei patru şi patruzeci şi cinci, când pe teren nu sunt încă jucătorii de golf, oricum puţin numeroşi în această perioadă a anului. Veţi fi transportat la un aeroport din Scoţia unde vă aşteaptă unul din avioanele dumneavoastră. Un plan de zbor pentru Marsilia va fi înregistrat pe numele uneia dintre corporaţiile dumneavoastră, plecarea open, aprobarea de zbor garantată. Totul este în ordine,

putem da drumul acţiunii.

— Imediat.

Jan van der Meer îşi petrecu timpul care mai rămăsese la cinematograf. La ora trei luă un taxi şi îi dădu şoferului instrucţiuni cum să ajungă la clubul de golf Fleetwood. Ajunseră la ora patru şi zece; van der Meer îi ceru şoferului să-l ducă până în apropiere de pista de golf. Paisprezece minute mai târziu, olandezul zări steguleţul de la gaura numărul unsprezece; opri taxiul, îi plăti şoferului, coborî şi porni când taxiul dispăru după o curbă.

La ora patru şi jumătate van der Meer aştepta culcat în iarbă, la rădăcina unui copac, cam la jumătatea distanţei dintre gaura numărul unsprezece şi poarta numărul doisprezece. La ora patru şi treizeci şi nouă de minute se auzi zgomotul îndepărtat al unui avion. Matareisen se ridică şi se lipi de trunchiul copacului. Avionul intră în raza lui vizuală şi începu să descrie cercuri în aer, din ce în ce mai jos.

În momentul acela interveni ceva neaşteptat şi nedorit. Sistemul de aspersiune intră brusc în funcţiune şi aspersoarele începură să arunce jeturi de apă în toate direcţiile. Grădinarul, cu o lanternă în mână, se apropia în cartul lui electric ca să verifice aspersoarele. Mergând în zigzag printre aspersoare, ajunse exact în calea avionului care trebuia să aterizeze. Van der Meer se ridică în picioare şi începu să strige:

— Hei, tu! Vino încoace, am căzut, sunt rănit. Grădinarul întoarse cartul şi acceleră spre Matareisen.

Se întâlniră la jumătatea pajiştei care urma să servească drept pistă de aterizare.

Cu un gest rapid, van der Meer îl apucă pe om de păr, îl izbi puternic cu capul de bara din faţă a cartului şi îi smulse lanterna din mână. Apoi începu să descrie cercuri de lumină cu ajutorul ei. Avionul veni spre aterizare, Matareisen aruncă trupul inert din cart, sări înăuntru, se apropie de marginea pistei, coborî şi alergă peste pajiştea îngrijită, făcând semne verticale cu lanterna. Pilotul înţelese. Micul avion ateriza şi începu să ruleze către Matareisen.

— Mi-ai adus un rând de haine, aşa cum am cerut? întrebă aspru Matareisen, urcându-se pe locul din spate.

— Da, domnule, dar aş prefera să nu vă schimbaţi acum. Vreau să decolez înainte ca poteca să se îmbibe de apă.

— Atunci dă-i drumul!

După ce avionul decola şi se înscrise pe ruta spre Scoţia, Matareisen începu să reflecteze la problema ce-l frământase chiar din momentul în care fusese prins. Fusese convins că va reuşi să scape. Problema era de unde va opera în continuare, unde să-şi stabilească sediul.

Avea numeroase reşedinţe, bine echipate, dar nu la nivelul tehnic al celei din Keizersgracht. Aparatura computerizată îi putea asigura comunicaţiile la scara întregii planete şi asta era tot ce-i trebuia. Timpul îl presa! Mai rămăseseră doar câteva zile până la focurile din Mediterana, prima catastrofă care urma să declanşeze criza mondială şi haosul economic!

Brusc, Matareisen se linişti. Ştia unde se va duce, unde *trebuia* să se ducă.

Era trei şi jumătate după-amiaza la Philadelphia şi Benjamin Wahiburg nu dăduse nici un semn că doreşte să ia legătura cu Pryce. În aceste condiţii, Pryce hotărî că mingea era în terenul lui şi sună la biroul lui Wahiburg.

— Îmi pare rău, domnul Wahiburg n-a venit astăzi la birou.

— Aveţi telefonul lui de acasă?

— Regret, domnule, dar nu vă putem da această informaţie.

Noroc că Frank Shields, de la Washington, era în măsură. Pryce îi ceru acestuia telefonul şi adresa lui Wahiburg. Sună, dar nu-i răspunse nimeni. Pryce îl chemă pe Scott Walker şi plecară amândoi cu maşina spre eleganta reşedinţă a lui Wahiburg. Sunară de mai multe ori la uşa din faţă, fără nici un rezultat. În cele din urmă, Cameron spuse:

— Cred că se numeşte efracţie şi violare de domiciliu, dar date fiind împrejurările, n-am de ales. Ce părere ai?

— Consider că e în regulă, spuse ofiţerul CIA. Am o carte pentru proceduri speciale la nivel naţional.

— Ce înseamnă asta?

— Nu mare lucru, dar face impresie. În condiţii extreme, putem recurge la proceduri extreme cu scopul de a ne îndeplini misiunea, atât timp cât nu este ameninţată viaţa nimănui şi ne asumăm răspunderea pentru fapta comisă.

— E cam ambiguu.

— Asta cam aşa e, admise Walker. Personal, habar n-am despre această operaţiune, dar dacă îmi spui că este vorba de

securitatea naţională poţi intra cu cartea mea şi nimeni nu te va acuza.

— Securitatea naţională este mai mult decât implicată.

— Reşedinţa are fără îndoială instalaţie de alarmă, aşa că e mai bine s-o luăm prin patio sau pe uşa de la bucătărie; mă ocup eu de oricine ar veni să ne ceară socoteală. Ştiu ce trebuie să spun.

— Ai mai făcut chestia asta şi altă dată…

— Da, spuse agentul calm. Fără comentarii, cei doi bărbaţi porniră către spatele casei unde exista o verandă cu pereţi de sticlă, care dădea spre un teren de tenis. E foarte bine, continuă Walker, cercetând uşa. Îşi scoase automatul şi, ţinându-l de ţeava, sparse sticla, băgă mâna prin spărtură şi răsuci clanţa.

Aşteptară o clipă uimiţi de liniştea care urmă.

— Nu au alarmă, spuse Pryce.

— Pentru o casă ca asta e destul de neobişnuit.

— Să mergem.

Cameron şi agentul CIA intrară pe veranda din spate şi apoi în interiorul casei. Camerele de la parter erau mobilate cu piese scumpe. Pe pereţii tapetaţi văzură tablouri de valoare. Obiecte din argint decorau încăperile.

Casa părea pustie, totuşi Pryce strigă:

— Guvernul federal, vrem să vorbim cu Benjamin Wahiburg.

Repetă fraza de mai multe ori, fără rezultat.

Începură să urce scara largă, impunătoare. Ajunseră la etaj şi cercetară câteva dormitoare şi băi. Nu era nimeni. Ajunseră la dormitorul principal. Uşa era încuiată. Cameron bătu şi strigă:

— Domnule Wahiburg, trebuie neapărat să stăm de vorbă!

— Dacă tot am ajuns până aici, vom merge mai departe, spuse Walker, dându-se înapoi câţiva paşi, pentru a-şi lua elan. Lovitura crăpă o tăblie, dar uşa nu cedă. Agentul repetă lovitura şi uşa se prăbuşi. Intrară înăuntru. Întins de-a curmezişul patului, peste cuvertura de satin îmbibată de sânge zăcea trupul lui Benjamin Wahiburg. Bancherul se împuşcase în gură cu un pistol calibrul 38, pe care îl mai ţinea încă în mână.

— N-ai văzut nimic, Scott, spuse Pryce. De fapt, nici n-ai fost aici.

33

Staţiunea balneară Villa d'Este de pe malul lacului Como trimise o limuzină la aeroportul din Milano pentru noii oaspeţi ai hotelului, domnul şi doamna Paul Lambert, alias Brandon Scofield şi Antonia. Paşapoartele le primiseră de la Frank Shields care le trimisese cu un avion militar de la Washington. Avionul ateriza la ora zece treizeci dimineaţa, ora locală la Milano şi la ora douăsprezece cei doi oaspeţi se aflau în apartamentul lor. Domnul Lambert se plângea de şedinţa lungă de instruire care avusese loc noaptea trecută la Londra.

— Geoffrey trebuie să repete acelaşi lucru de o mie de ori.

— Asta pentru că te-ai certat tot timpul cu el, Bray.

— Şi pe bună dreptate, pentru că nu am nevoie de el. Îl am pe Togazzi.

— Ceea ce nu-l încânta pe Waters, după cum ştii.

— Are ceva împotriva italienilor.

— Nu, cred că-i displace să lucreze cu un om care are reputaţie de mafiot.

— Asta e o aiureală. Servizio Segreto îşi recrutează cei mai buni oameni din mafie. Şi apoi, Silvio n-a mai avut nimic de-a face cu mafia de ani de zile. S-a retras în mod onorabil.

— Ce om respectabil, exclamă Toni, în clipa în care sună telefonul. Da? făcu ea, ridicând receptorul.

— Trebuie să fie celebra Antonia, o *signora* pe care n-am cunoscut-o, dar pe care ard de nerăbdare să o cunosc.

— Engleza dumneavoastră este extraordinară… Signor Togazzi?

— Cele mai multe cunoştinţe de engleză le am de la un adevărat maestru, extraordinarul dumitale tovarăş.

— Da, aşa ştiam şi eu. Acum îi dau receptorul… maestrului.

— Parcă aud şi vuietul mării noastre în pronunţia ta, frumuseţe!

— Ce drăguţ! Şi eu care mă străduiesc de ani de zile să scap de el.

Antonia îi trecu receptorul lui Scofield, care dădea din cap şi arăta spre pat, dornic să tragă un pui de somn. El luă receptorul

fără chef.

— Bună, ce e?

— Acelaşi Brandon, mereu îndatoritor. Ce mai face ticălosul de yankeu? Cred că aşa se spune. Mi se pare că aţi sosit.

— Nu eu. Am fost clonat. Brandon cel adevărat vrea doar să doarmă puţin.

— Nu acuma, bătrâne prieten, avem treburi importante. Am primit o înştiinţare de la oficiul poştal din Milano cum că s-a primit un transport important de la Barcelona, pentru un signor Del Monte al patrulea; Del Monte este un nume foarte răspândit în Italia, iar „al patrulea" reprezintă codul de identificare pentru destinatar. Următorul camion va sosi în după-amiaza aceasta la ora trei. Asociatul meu va reţine materialul şi le va spune că se află în ultimul transport. Trebuie să fim acolo.

— Abia am venit de acolo! Nu ai nici un om pe statul de plată care să-l urmărească pe cel care va veni să ia lucrurile?

— Ultima comunicare de la Barcelona a sosit acum şase zile. Când o să mai vină una?

— O, Iisuse, ai dreptate! Keizersgracht s-a închis…

— Ce, ce-ai spus?

— Am avut o săptămână plină, te informez eu mai târziu. Vii să mă iei?

— Du-te la intrarea dinspre vest ca şi când ai vrea să faci o plimbare prin grădină. Ia-o apoi pe poteca spre oraş şi du-te spre Bellagio. Ne întâlnim acolo.

— Nu sunt înarmat. Ai vreo armă?

— Are Mediterana apă?

— Aşa cred. Ne vedem peste cincisprezece-douăzeci de minute. Scofield puse receptorul în furcă şi se întoarse către Antonia. Presupun că ai auzit.

— Presupui corect şi nu-mi place ideea cu arma.

— Probabil că n-o să am nevoie de ea, dar mă simt mai bine înarmat; suntem în spatele liniilor duşmanului. Îţi mai aduci aminte vremurile de odinioară, nu-i aşa?

— Da, dragul meu. Dar îmi amintesc şi faptul că erai mult mai tânăr. Togazzi este şi mai bătrân decât tine. Doi bătrânei se joacă de-a tinereii în roluri care nu-i mai prind de mult.

— Ce-ar fi să ne împăiezi sau să ne transformi în mumii? Unde sunt pantofii mei cu talpă de cauciuc?

— În dulap.

— Să nu te duci niciodată la lucru fără pantofi cu talpă de cauciuc.

— N-o să fiţi singuri, sper? Bătrânii au nevoie de tineri prin preajmă.

— Sunt sigur că Silvio o să aducă cel puţin un bodyguard, dacă nu mai mulţi.

— Sper că ştiţi ce faceţi.

— Ştim.

Drumul până la Milano fu parcurs în timp record. Doi dintre bodyguarzii lui Silvio se aflau pe bancheta din faţă, alţi trei într-o maşină care venea în urma lor. Urmau să se întâlnească la o intersecţie din apropierea poştei centrale din Milano. Omul lui Togazzi aflat în clădire le furnizase un plan al secţiei de livrări. Oamenii lui Silvio, dotaţi fiecare cu câte un walkie-talkie prins la rever, se vor plasa în spaţiul de la ghişeu până la uşă, în vreme ce şoferul va rămâne afară, aproape de maşina lui Togazzi. Omul din poştă avea să-i facă semn celui mai apropiat bodyguard în momentul în care destinatarul va prelua pachetul de la Barcelona. Acesta, la rândul său, îi va avertiza pe ceilalţi.

Togazzi, rămas în automobil, aştepta cu un aparat de fotografiat cu teleobiectiv în mână. Scofield, la câţiva paşi de el, supraveghea uşa şi asculta transmisiunile bodyguarzilor. Cuvintele se auzeau clar.

— Individul este îmbrăcat în haine jerpelite, are o jachetă roasă şi pantaloni şifonaţi.

— L-am văzut, spuse Bray, reperându-l pe omul lui Matarese care se îndrepta rapid spre uşa oficiului poştal.

— Îl vezi, Silvio?

— Fireşte. Se îndreaptă spre şirul de biciclete. Repede, unul dintre voi să ia motoreta din portbagaj şi să-l urmărească.

Câteva minute mai târziu, urmăritorul vorbi prin radio.

— Am ajuns în cel mai nenorocit cartier din oraş, *signore!* Motoreta e nouă şi foarte scumpă. Mi-e frică să nu mă atace cineva.

— Viaţa ta n-o să valoreze nici cât o ceapă degerată dacă îl pierzi, spuse Silvio Togazzi.

— Dumnezeule, a dat plicul altui cerşetor!

— Urmăriţi-l, porunci Silvio.

— Aleargă spre o biserică veche, *signore.* Un preot tânăr a ieşit afară, pe trepte. Cerşetorul i-a dat plicul lui.

— Ascunde motoreta şi rămâi acolo. Dacă preotul pleacă, urmăreşte-l de la distanţă, *capisce?*

— Foarte bine, don Silvio.

— *Grazie.* O să fii răsplătit.

— *Prego,* domnule... Pleacă! Vine în susul străzii. S-a oprit lângă un automobil, un automobil foarte vechi.

— Ce marcă este?

— Nu se poate spune. E veche rău, are masca înfundată; s-ar putea să fie un Fiat.

— Numărul de înmatriculare?

— Şi ăla e îndoit şi are o mulţime de zgârieturi... Preotul se urcă în maşină şi porneşte motorul.

— Ţine-te după el. Te vom urma. Spune-ne încotro merge... Brandon, vino înăuntru.

Automobilul mic şi hărtănit porni repede spre Bellagio şi viră apoi pe drumul care ducea spre reşedinţa Paravacini. Aşadar, cineva se afla totuşi acolo, un personaj suficient de important şi de puternic pentru a primi materialul de la Barcelona, deci un membru de vază al ierarhiei conducerii organizaţiei Matarese.

— Mergem acasă, repede, spuse Togazzi, apoi se întoarse spre Scofield. Pe terasă sunt telescoapele, poate că o să aflăm ceva.

Prin telescopul orientat spre locuinţa lui Paravacini văzură iahtul impunător ancorat în debarcader, pajiştile îngrijite şi fântânile arteziene care acum nu funcţionau. Reşedinţa părea pustie, dar ei continuară s-o supravegheze. La un moment dat, pe poteca de cărămidă care ocolea clădirea au apărut doi bărbaţi: unul mai în vârstă, celălalt tânăr.

— Cine sunt? întrebă Brandon, dându-se înapoi, ca să-l lase pe Silvio să privească. Îi cunoşti?

— Pe unul îl cunosc foarte bine şi reprezintă răspunsul la întrebarea cine conduce filiala Matarese din Italia. Ce-l de-al doilea mi-e străin, dar cred că ştiu cine este.

— Cine?

— Şoferul maşinuţei pe care am urmărit-o până aici.

— Preotul?

— Amândoi sunt preoţi. Cel în vârstă este cardinalul Rudolfo Paravacini, un prelat care se bucură de mare influenţă la Vatican.

— Şi crezi că el conduce filiala italiană a organizaţiei Matarese?

— Este unchiul răposatului şi neregretatului Carlo Paravacini,

ăla cu păsările.

— Pryce mi-a vorbit despre el. Şi Leslie. Dar nu mi-au spus nimic concret.

— Acum există şi ceva concret, Brandon. Priveşte spre veranda de la pupa iahtului. Spune-mi ce vezi.

— OK. Scofield întoarse telescopul. Dumnezeule mare, bătrânul deschide plicul de la Barcelona. Ai dreptate!

— Şi acum ce facem? întrebă Togazzi.

— Locul nu pare păzit. Ce-ar fi să ne mişcăm rapid, înainte să apuce să transmită informaţiile sau să le distrugă?

— De acord.

Planul de atac fu pus la punct rapid. Doi oameni plecară imediat; ceilalţi trei rămaseră cu Silvio şi Brandon.

— Stai aici, îi spuse Togazzi în italiană omului care păzea poarta domeniului său. Dacă apare cineva ştii ce ai de făcut.

— *Si,* domnule. Mai întâi câmpul minat din exterior.

— Câmp minat? se miră Scofield. Asta îmi aminteşte de dealurile de la Portofino.

— Aşa este, încuviinţă Togazzi. Nimeni nu se putea apropia de tabăra noastră. Am pus o plăcuţă pe care scria că terenul este minat şi nimeni n-a mai îndrăznit să ne deranjeze.

— Da şi între timp noi ne aflam în altă parte, chicoti Brandon. Nici morţi, nici răniţi, nici incidente internaţionale.

— Am mai perfecţionat sistemul, spuse Don Silvio cu modestie. Am câteva mine în apropierea potecii, care sunt acţionate din cabina de la poartă.

— Perfect, se amuză Scofield.

— Voi doi, spuse Togazzi în italiană, adresându-se celor rămaşi, o să ne însoţiţi până în apropierea reşedinţei. Apoi vă duceţi spre parcare şi vă ocupaţi poziţiile.

— *Si.*

Prima maşină trase pe dreapta cam la vreo trei sute de metri de proprietatea Paravacini. Cei doi bodyguarzi îşi schimbaseră hainele. În locul costumelor uzate pe care le purtaseră la Milano, îmbrăcaseră ceea ce s-ar fi putut numi hainele de duminică ale ţăranilor, demodate, vechi, strâmte, dar curate. Fiecare avea un coş cu flori, dar pe care, conform tradiţiei, îl duceau proprietarului. Porniră pe jos prin căldura şi praful amiezii spre casa lui Paravacini. Până la reşedinţă nu mai erau decât două

sute de metri. Ghereta paznicului era pustie, bariera ridicată, ceea ce lăsa să se creadă că în reşedinţă nu se afla nici o persoană importantă.

Urcară încet treptele de la intrarea impunătoare şi apăsară pe sonerie. Un servitor nebărbierit şi cu cămaşa descheiată deschise uşa. Văzându-i pe cei doi vizitatori, se răsti în italiană:

— Ce vreţi? Nu e nimeni acasă!

— *Piacere, signore,* suntem nişte oameni sărmani din Bellagio, spuse cel din dreapta. Am venit să aducem omagiu memoriei marelui Don Carlo, care a fost întotdeauna foarte generos cu familiile noastre.

— A murit de câteva săptămâni. Aţi întârziat.

— N-am îndrăznit să venim când erau aici toţi domnii, spuse bodyguardul din stânga. Putem să ducem coşurile astea înăuntru, *signore?* Sunt destul de grele.

— Lăsaţi-le acolo. Avem şi aşa destule flori aici, în casă.

— Deschideţi-vă inima, *signore,* spuse bodyguardul din dreapta, privind peste umărul servitorului insolent.

— Nu!

— Atunci nu ţi-o deschide! Bodyguardul se aruncă pe neaşteptate înainte, îl apucă pe servitor de umeri şi îi trase un genunchi în faţă. Omul leşină şi se prăbuşi pe pardoseală. Cei doi târâră corpul inert într-o cameră laterală, închiseră uşa şi începură să inspecteze rapid interiorul palatului. În bibliotecă dădură peste o servitoare care şedea într-un fotoliu şi răsfoia o enciclopedie ilustrată.

— *Scusi, signori,* zise ea, sărind în picioare. Ni s-a spus că după ce ne terminăm treburile putem să ne relaxăm.

— Cine v-a spus asta?

— Eminenţa sa, cardinalul, *signore.*

— Cine mai este aici?

— Cardinalul Paravacini, signor Rossi şi…

— Signor Rossi? o întrerupse omul care îl anihilase pe servitor. E tot preot?

— O, nu, ferească sfântul! Aduce în fiecare zi altă femeie. E un desfrânat. Totuşi, se jenează faţă de cardinal şi le trimite acasă înainte să se facă ziuă.

— Cine mai e? întrebă celălalt om al lui Togazzi. Ziceai că mai este cineva aici.

— Da, Bruno Davino. El răspunde de securitatea reşedinţei.

— Şi unde se află acum?

— Îşi petrece majoritatea timpului pe acoperiş, domnule. Zice că de acolo vede cel mai bine lacul şi drumul. Stă de pază.

— Hai să mergem sus, spuse primul bodyguard.

— *Che cosa?* răcni cineva din uşă.

Oamenii se întoarseră şi văzură un bărbat vânjos, a cărui faţă exprima furie.

— V-am văzut intrând, ticăloşi împuţiţi, ce căutaţi aici?

— *Signore,* spuse unul din oamenii lui Togazzi, întinzând braţele şi apropiindu-se încet de om cu o atitudine rugătoare. Am adus flori în memoria marelui Don Carlo... Omul se interpuse între colegul lui şi servitorul lui Matarese. Era o tactică pe care o mai folosiseră: îl masca pe unul dintre ei. Primul bodyguard scoase rapid din buzunar un pistol cu amortizor, colegul lui se apropie şi mai mult de paznicul lui Matarese şi păşi într-o parte lăsându-l descoperit în cadrul uşii. Celălalt trase de două ori. Şeful securităţii se prăbuşi.

Femeia deschise gura să ţipe, dar cel de-al doilea om al lui Togazzi se repezi şi îi astupă gura cu mâna. Cei doi o legară apoi strâns şi îi puseră un căluş în gură.

— Aici am terminat. Locul e curăţat, îşi anunţară cei doi şeful.

Scofield şi Togazzi coborâră din maşină şi alergară cât de repede îi ţineau picioarele lor îmbătrânite în pădurricea de lângă lac. Maşina îşi continuă drumul în pantă cu motorul oprit până în dreptul casei uriaşe, unde nu putea fi văzută de cei de pe iaht. Cei doi bodyguarzi coborâră, închiseră portierele fără zgomot şi se strecurară de-a lungul zidului exterior al casei până la pajiştea mare dinspre sud. N-o puteau traversa deoarece ar fi fost reperaţi de cei aflaţi pe vas. Sarcina lor era să le blocheze toate căile de retragere celor de pe iaht.

Această strategie fusese adoptată din două considerente: nu se ştia numărul oamenilor de pază şi, în acelaşi timp, dacă ar fi fost descoperit, exista posibilitatea ca Paravacini să distrugă materialul primit de la Barcelona. Togazzi dorea să prevină orice posibilitate de scăpare a celor aflaţi în complex şi, în acelaşi timp, să îi ia prin surprindere.

Pentru a asigura elementul surpriză, Scofield şi Togazzi aflaţi în pădurricea de pe malul lacului se dezbrăcară rămânând doar în slipuri. Amândoi aveau câte o pungă etanşă în care îşi ţineau

pistolul. Prevăzători, căci aveau o vârstă respectabilă, îşi luaseră şi câte un tub care le permitea să respire fără să iasă la suprafaţă. Obiectivul lor era tribordul iahtului, unde se afla o scară cromată pentru înotătorii care doreau să urce din apă pe puntea de jos. Cei doi foşti agenţi secreţi porniră să înoate în direcţia iahtului. Ajunseră la scară. Silvio începu să tuşească uşor şi Scofield îl băgă cu capul sub apă. Togazzi ieşi la suprafaţă furios, dar Bray duse degetul la buze şi italianul înţelese. Nu era momentul să facă zgomot. Scofield deschise sacoşa etanşă şi scoase pistolul. Togazzi procedă la fel şi Brandon începu să urce scara cromată. Ajunsese la jumătatea drumului, când bătrânul italian tuşi din nou.

Deasupra capetelor lor se auziră imediat voci neliniştite.

— Ce a fost asta?

— E cineva pe scară. Mă duc să văd…

— Nu mai pierde timpul. Uite, ia asta şi fugi! Du-te în casă şi strigă-l pe Bruno.

Scofield urcă rapid scara, trecu peste balustradă şi îndreptă arma spre cardinalul Paravacini.

— În locul dumitale n-aş face nici o mişcare, părinte. S-ar putea să decid că Biserica se va simţi mai bine fără dumneata.

Apoi îi strigă lui Silvio:

— Opreşte-l, se duce spre potecă. Ia-i plicul! Togazzi apăru mişcându-se cu dificultate când trecu peste balustradă. Înjură în italiană şi apoi începu să se lamenteze în engleză.

— Ne cam lasă puterile, Bray. Cândva ne mişcam mai repede.

— Don Silvio! exclamă cardinalul. Şi dumneata eşti cu porcul ăsta de american?

— O, da, Eminenţă, răspunse Togazzi. Suntem împreună de foarte mult timp, cam de când profanezi dumneata Biserica şi Vaticanul.

Pe pajiştea aflată în dreptul babordului iahtului, oamenii lui Togazzi îl fugăreau pe preot, sau pe falsul preot. Se auziră focuri de armă, gloanţele ricoşară din statuile de marmură. Scofield alergă de cealaltă parte a punţii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, să nu-l ucideţi! urlă el. Se auzi un ţipăt şi focurile de armă încetară. O voce strigă în italiană:

— Prea târziu, *signore.* Avea armă şi trăgea în noi, l-a rănit pe Paolo în picior. N-am avut încotro, a trebuit să-l împuşcăm.

— Aduceţi plicul aici şi duceţi-l pe Paolo la un doctor. Repede!

Brandon se întoarse către cardinalul care tăcea, ţinut la respect de arma lui Togazzi.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să te dau pe mâna Papei. Din păcate, am treburi mai urgente.

— O să-i fac eu onoarea asta, prietene, spuse Don Silvio. Nu-mi strică câteva binecuvântări.

Un bodyguard veni în fugă pe puntea de scândură care ducea la iaht şi îi dădu lui Scofield plicul de la Barcelona. Acesta rupse plicul din hârtie groasă şi scoase foile aflate în interior. Apoi se aşeză pe unul din scaunele de pe punte şi începu să citească, conştient că Paravacini îl urmărea cu privirea.

După câteva minute, Scofield puse materialul pe genunchi şi îl privi pe cardinal.

— E o schimbare, nu-i aşa?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse Paravacini. N-am citit ce scrie acolo, pentru că nu mi-a fost adresat mie. Plicul este pentru Del Monte şi pe mine nu mă cheamă aşa. Corespondenţa, ca şi confesiunea, sunt confidenţiale.

— Nu mai spune? Atunci de ce a fost deschis?

— De ce ţi-a adus tânărul acest plic dumitale?

— Ar trebui să-l întrebi pe el, dar din păcate, e mort. Presupun că a fost trimis greşit la cutia mea poştală din Bellagio.

— Numele de Del Monte nu aduce deloc cu Paravacini.

— În grabă poţi să mai faci şi câte o greşeală, mai ales atunci când un tânăr zelos se străduieşte să-şi slujească superiorul.

— Eminenţă, interveni brusc Togazzi, vă irosiţi minciunile şi vă înmulţiţi păcatele. Am făcut fotografii şi am filmat de la Milano, începând cu primul curier până la cel de-al treilea; nimeni nu s-a oprit la nici o cutie poştală. I-am făcut o fotografie şi angajatului dumitale. Purta guler de cleric şi a luat-o pe drumul spre reşedinţa Paravacini.

— Mă şochezi, Don Silvio. Nu ştiu nimic de lucrurile astea. Singurul care ar putea răspunde este omul ucis de acest american smintit.

— Nu-ţi mai pierde vremea, prietene, spuse Togazzi, adresându-i-se lui Brandon. Avem alte metode pentru indivizii ăştia. Despre ce schimbare vorbeai mai adineaori?

— Nu sunt veşti bune, spuse Scofield, luând hârtiile. Au devansat planul – el, Matareisen, l-a devansat... Uite, ascultă: Voi

anunţa curând o altă dată, poate din alt loc. Nu pot lua legătura cu omul nostru de la Londra şi asta mă îngrijorează. A fost prins de MI-5? Dacă e aşa, oare ne-a trădat? Soţia lui susţine că nu ştie nimic. Totul mă nelinişteşte. În paginile care urmează vei găsi codurile transmisiunilor pe unde ultrascurte pentru fiecare sector. Sunt numai zonele mari, detaliile trebuie să le fi reţinut. Foloseşte computerul pentru accesarea codurilor. Dacă mă hotărăsc să-mi schimb reşedinţa, mă voi stabili într-un loc bine echipat unde nimeni nu mă poate găsi. Rămâi la postul tău. A sosit clipa. Lumea se va schimba. Aici se termină, bineînţeles, fără semnătură, dar e clar că îi aparţine lui Matareisen. Culmea este că tocmai Guiderone, omul lui, dacă nu chiar superiorul lui, l-a ucis pe cel de la Londra, ăla pe care zice că nu poate să-l găsească. Lucrul cel mai plăcut este trebuşoara pe care am făcut-o eu cu Leonard Fredericks: i-am dezbinat pe cei doi nenorociţi! Ştiu că n-o să te simţi jignit de limbajul meu, părinte.

— Nu sunt jignit, spuse cardinalul, sunt indignat. Eu mi-am dedicat întreaga existenţă Bisericii. Să mă asociezi pe mine cu nu ştiu ce conspiraţie economică de anvergură mondială este un nonsens şi Prea sfântul Părinte va înţelege cu siguranţă acest lucru. Totul e o diversiune menită să incrimineze catolicismul.

— O, drăgălaşule, acum chiar că ai dat-o în bară. A pomenit cineva despre economia mondială?

Paravacini tresări brusc şi se întoarse spre Bray, conştient de faptul că era prins în cursă.

— Nu mai am nimic de spus.

— Atunci nu-mi rămâne decât să-ţi fac mutra chiseliţă până când o să zici ceva.

Scofield puse hârtiile şi plicul pe masă, se ridică de pe scaun şi se apropie ameninţător de Prinţul Bisericii.

— Nu e nevoie să-ţi mânjeşti mânuţele, prietene, interveni Togazzi, îndepărtându-se de balustradă. Am dat aparatul de fotografiat unuia dintre oamenii mei. Va fotografia cadavrul de pe pajişte şi împreună cu celelalte fotografii, totul se va clarifica. O să-mi aducă apoi aparatul aici, tu o să ţii plicul de la Barcelona în faţa cardinalului. Vom mai face o poză. Va fi o probă irefutabilă.

— Fără îndoială, convingătoare, zise Brandon.

— Şi apoi, am şi eu nişte amici care au prieteni în curie. Acest trădător al Bisericii va deveni un paria în propria sa lume.

Cardinalul Paravacini ţâşni de pe scaunul lui, îi smulse lui Togazzi pistolul din mână şi, înainte ca Scofield să poată reacţiona, îşi trase un glonţ în tâmplă.

— *Morte prima di disonore,* spuse Don Silvio, privind în jos la cadavrul desfigurat. Este o expresie italiană din secolul al XVI-lea…

— „Moarte înainte de dezonoare”, traduse Brandon în şoaptă. Avea putere, bogăţie, o influenţă enormă în Biserică şi în afara ei. Lipsit de toate acestea, ar fi devenit un nimeni.

— *Rispetto,* sugeră Togazzi. Şi şi-a pierdut respectul fără bărbăţie. Un italian şi mai ales un preot, trebuie să-şi păstreze bărbăţia.

— S-a cam terminat cu ramura italiană a clanului Matarese. Ar fi bine să trimitem materialul acesta vrăjitorilor de la computerele din Amsterdam. Poate că vor descoperi ceva.

Telefonul de la bordul vasului începu să sune, făcându-i pe cei doi bărbaţii să tresară.

— *Buongiorno,* spuse el, gata să-i dea receptorul lui Togazzi dacă interlocutorul lui ar fi vorbit într-o italiană prea rapidă pentru el, însă auzi o voce de femeie care vorbea perfect englezeşte:

— Aţi vărsat sângele unui Paravacini. Veţi plăti.

În palat, stând în picioare lângă fereastră, servitoarea puse receptorul în furcă şi lăsă binoclul pe o măsuţă din apropiere. Obraji îi erau plini de lacrimi. Iubitul ei dispăruse şi, o dată cu el, tot ce-i putea oferi viaţa.

34

— Voi trei veţi pleca înapoi, la Londra, îi spuse Frank Shields la telefon lui Pryce, care se afla la Philadelphia.

— Şi ce facem cu Wahiburg?

— O să avem noi grijă de el. Oamenii noştri au fost deja acolo, au luat cadavrul şi au înlăturat toate indiciile sinuciderii. Nu va ajunge nimic la presă, pur şi simplu a dispărut.

— Nu mai locuia nimeni acolo?

— Doar un valet sau un servitor, sau cum vrei să-i spui. Un fel de asistent medical, căci Wahiburg era cam ipohondru. Nevastă-sa a murit acum patru ani, iar cele două fiice ale lui locuiesc la Los Angeles. Terenul e curat. Robotul telefonului este monitorizat şi branşat la un post special de mesaje din afara oraşului.

— Ce crezi că o să se întâmple acum?

— Cred şi sper că cei trei prieteni din organizaţia Matarese, Fowler, Whitehead şi Nichols o să-şi iasă din minţi constatând că nu pot da de el. Iar dacă ţi-ai făcut cum se cuvine treaba la New York şi la Palm Beach, vor presupune că s-a întâmplat ceva cumplit şi se vor strădui să-şi caute un refugiu. Asta înseamnă că vor începe să facă nenumărate greşeli.

— Eu mi-am făcut treaba, Frank. Dar ce e cu Londra?

— Stai jos, s-ar putea să-ţi vină rău – Matareisen a fugit de la MI-5.

— Imposibil! scrâşni Pryce.

— Ba chiar foarte posibil, răspunse Shields. Nu mai intru în amănunte, dar a fugit şi acum se presupune că e în drum spre Europa.

— Dumnezeule mare!

— Şi mai e ceva. Scofield şi prietenul lui, Togazzi, au descoperit filiera Matarese din Milano. E vorba de cardinalul Paravacini despre care ai vorbit în informarea ta.

— Nu mă surprinde. Şi au pus mâna pe el?

— S-a sinucis. Şi-a tras un glonţ în cap când i-au pus în faţă dovezile implicării lui în afacere.

— I-au dat o armă pe mână?

— Nu, i-a smuls-o lui Togazzi. Problema este că a primit un

mesaj de la Matareisen, transmis prin mai mulţi curieri, înainte să puneţi voi mâna pe el. Este tot codificat în mesaje pentru computer, aşa că l-au expediat la Amsterdam. În esenţă, e vorba de devansarea planului lui Matareisen.

— Devansare, strigă Pryce. Atunci mai avem doar câteva zile la dispoziţie.

— Tocmai de asta doreşte Scofield să vă întoarceţi la Londra. N-a vrut să ne spună, nici mie, nici lui Waters, de ce. A zis doar că este o treabă pentru voi doi.

— Ticălos misterios!

— Aveţi rezervări la zborul Concorde, la ora nouă patruzeci şi cinci, de pe Kennedy. Căpitanul Terence Henderson, pilotul avionului, este un bun prieten al MI-5. O să vă aştepte în sala de îmbarcare.

— N-avem prea mult timp la dispoziţie.

— Un elicopter o să vă ia din parcarea de lângă hotel şi ca să vă ducă direct la aeroport. Avem toate aprobările. Elicopterul va sosi peste aproximativ cincizeci de minute.

— O să fim ameţiţi din cauza diferenţei de fus orar.

— Şi acesta e doar începutul. La Heathrow vă aşteaptă Considine care o să vă ducă direct la Milano, la Brandon şi Togazzi.

— Cred că ţi-am mai spus, eşti teribil de amabil, Frankie.

— Întotdeauna am fost. Faceţi-vă bagajele.

Zborul până la Londra decurse fără incidente.

— Când o să aterizăm, spuse căpitanul Henderson, vă rog să rămâneţi la bord până coboară toţi pasagerii. Am să vă însoţesc eu la vamă.

— Înţeleg că eşti şi dumneata băgat până în gât în treaba asta, spuse Luther Considine, care şedea de partea cealaltă a intervalului, pe acelaşi rând cu Leslie şi Pryce. Eşti cumva genul James Bond?

— Nu ştiu la ce te referi, zise Henderson zâmbind.

— Te sfătuiesc să nu mai vorbeşti aşa, pentru că apăs pe un buton şi te arunc de pe locul tău.

— Hei, băiete şi eu sunt „zburător”.

— Ştiu şi asta, domnule comandor.

— Toată lumea îmi acordă câte un grad în plus.

— Ce-ar fi să vii cu mine în cabină? S-ar putea să-ţi facă

plăcere.

— Cred că aşa am să fac – vreau să te studiez.

— Eşti invitatul meu, bătrâne.

Luther se ridică de la locul lui şi îl urmă pe căpitan pe intervalul dintre scaune.

— Vreau să merg şi eu la Milano, spuse Leslie întorcând capul către Pryce.

— De astă dată nu, spuse Cameron. I-am telefonat lui Sir Geoffrey şi mi-a spus că Scofield o trimite şi pe Antonia înapoi, la Londra.

— Antonia e Antonia, eu sunt eu, îl întrerupse ferm Leslie.

— Uşurel, armată, n-am terminat. Geof a mai spus că Bray a cerut un camion cu echipament de-a dreptul trăsnit, exact aşa a spus Waters, care urmează să fie trimis la o adresă pe care o va preciza el ulterior.

— Şi Geoffrey a fost de acord?

— A zis ceva de genul că atunci când Beowulf Agate se poartă în felul ăsta, înseamnă că a mirosit ceva.

— În acest caz, cred că ar trebui să ne spună şi nouă despre ce e vorba.

— Sau cel puţin să ne ofere o explicaţie. Geof nu a fost însă de acord. Vrea să-i dea lui Scofield o zi sau două ca să confirme ceea ce bănuieşte.

— Nu ar trebui să fie invers, mai întâi să avem o certitudine?

— Poate că nu. Programul lui Matarese a fost devansat, aşa că ne-a mai rămas doar o săptămână, poate chiar mai puţin. Bray trebuie să fie al naibii de sigur, căci dacă dă greş, va trebui să ne mişcăm foarte repede.

— Nu prea seamănă a strategie de luptă.

— Vrei să spui strategie militară, dar noi nu suntem militari şi câmpul de luptă e diferit.

— Totuşi, aş vrea să merg cu tine.

— Nu. Trebuie mai întâi să aflu ce e în mintea lui Scofield. Tu ai un copil, eu n-am.

Urmară opt ore de activitate nonstop. Căpitanul Henderson îşi doborî propriul record şi traversă Atlanticul în două ore şi cincizeci şi unu de minute. La aeroportul Heathrow îi întâmpină Sir Geoffrey Waters, care avea două valize, una pentru Cam, cealaltă pentru Luther.

— V-am comandat câteva costume. Sunt în valize.

— De ce ai făcut asta? întrebă Pryce.

— E o măsură de prevedere, bătrâne. Nu au etichete, nu sunt confecţionate din materiale preferate de anumite case de modă – cu alte cuvinte, nu vi se poate stabili identitatea după haine.

— Ce porcărie! exclamă Luther. Dar la ce vrea să ne înhămăm cotoiul bătrân?

— Nu ştim, locotenente. Dar îl cunosc de mult pe bărbatul numit Beowulf Agate, evident şi ştiu că pune uneori la cale maşinaţii destul de dubioase. De aceea ne protejăm serviciul.

— Dar pe noi cine ne protejează? întrebă Considine.

— Dacă se ajunge la identificarea voastră cu ajutorul hainelor, nu mai aveţi nevoie de nici o protecţie.

— Mulţumesc! Ştii, sunt pilot de înaltă calificare. N-ar putea să mă trimită NASA pe Lună sau pe Marte?

— Aminteşte-ţi de Pensacola, Luther, spuse Pryce. Există un comandor care te aşteaptă – comandorule.

— Nu va mai fi cazul dacă vom fi identificaţi după îmbrăcăminte.

— Mai dispui de câteva ore de lumină, locotenente, spuse Waters; avionul dumitale se află pe o pistă învecinată. Copilotul, un om de-al nostru, te va însoţi până la Milano – are planul de zbor aprobat. Ar fi bine s-o luaţi din loc.

— Şi de ce nu pot să zbor singur?

— Din două motive. Unul este că nefiind vorba de un mic aeroport rural sau de unul străin, ci de Heathrow, regulamentele sunt foarte stricte. Dacă nu le respectăm, atragem atenţia asupra zborului, ceea ce nu dorim. Al doilea motiv este că ai traversat deja cinci fuse orare şi asta nu rămâne fără efect asupra organismului dumitale. Prevederea ne obligă să-ţi asigurăm un ajutor.

— Să le spui chestia miilor de piloţi ce au luptat începând cu cel de-al doilea război mondial şi până la Furtună în deşert.

— Asta ar fi cam greu de crezut, nu găseşti?

— Aşa e, domnule.

Aterizară după căderea nopţii. Cameron fu luat de maşina lui Togazzi, iar Luther fu dus la un hotel.

În maşină, Pryce căzu pe gânduri. Resimţea puternic absenţa lui Leslie, îi lipsea judecata ei rapidă, conversaţia… Şi, evident, apetitul ei sexual. Constata cu surprindere că el, Cameron Pryce,

burlacul convins care nu era dispus să-şi asume nici un fel de responsabilităţi pe termen lung, era îndrăgostit lulea. I se mai întâmplase de câteva ori după ce terminase colegiul, dar pregătirea intensivă din cadrul CIA îl împiedicase să aibă o relaţie mai stabilă. Acum găsise pe cineva cu care dorea să împartă totul până la sfârşitul vieţii.

Apoi gândurile îi zburară la Scofield. Ce descoperise oare Beowulf Agate şi de ce era aşa de secretos? Îşi zise că peste o oră va afla.

Ajunseră la refugiul lui Togazzi şi Pryce fu condus spre terasa îngustă, cu şirul ei de telescoape orientate spre lacul Como. Scofield îl întâmpină nerăbdător să-şi spună povestea, nerăbdător şi neliniştit. Îi relată despre telefonul straniu pe care îl primise pe iaht, despre femeia care spusese că vor plăti pentru moartea cardinalului Paravacini.

— Telefonul acela nu putea veni decât din casă. În timp ce Togazzi se ocupa de cadavru şi de curăţenie, eu am alergat acolo şi am început să scotocesc peste tot. Nu era nimeni sau, cel puţin, eu n-am găsit pe nimeni, doar un binoclu, lângă telefonul din bibliotecă. Cu el se putea vedea pe iaht. Aşadar, oricine a fost, de acolo a telefonat.

— Şi n-ai găsit-o?

— Nu, dar biblioteca mi-a trezit curiozitatea. Nu semăna cu alte biblioteci pe care le-am văzut. O, da, erau şi acolo volume legate în piele, ceea ce înseamnă că nu fuseseră citite niciodată, dar mai exista ceva – o secţiune întreagă care arăta ca o arhivă. Cărţi şi hârtii vechi, îngălbenite, multe din ele legate cu sfoară. Am scos câteva şi am început să le studiez. Am chemat apoi unul din bodyguarzi şi i-am spus să se ducă la iaht şi să-l avertizeze pe Silvio că mai zăbovesc puţin acolo.

— Şi ce ai găsit?

— Nimic interesant, în afară de un fel de istorie în imagini a familiei Matarese care merge până la începutul secolului. Fotografii, daghereotipii, tăieturi din ziare vechi, hărţi cu marcaje specifice. Foarte puţine cuvinte, de fapt doar majuscule şi abrevieri în italiană, unele mai lungi, altele mai scurte.

— I le-am tradus, interveni Togazzi. Vorbeşte puţin limba noastră, dar în privinţa cititului este analfabet.

— Dar vorbesc franceza mai bine decât tine! Limbă bolnavă!

— Şi ai aflat ceva nou? întrebă exasperat Pryce.

— Nu, doar ceva vechi, foarte vechi şi asta m-a pus pe gânduri. Am căutat într-o direcţie greşită, am încercat să anticipăm crizele, să aflăm când şi unde vor avea loc.

— Dar cum putem să le scurtcircuităm dacă nu le găsim?

— Tocmai asta este, n-o să le găsim niciodată. Un singur om ştie, cel care dă ordinele, Matareisen. Le-a îngropat atât de adânc, încât numai el are acces la informaţiile care ne sunt absolut necesare.

— Şi?

— Am o presimţire atât de cumplită încât simt că mi se face o gaură în stomac.

— Ce vrei să spui?

— Vezi tu, unul din bibliorafturile alea străvechi, cu hârtii îngălbenite, conţine numai documente referitoare la vechea fortăreaţă Matarese, casa baronului de Matarese. Sunt zeci de fotografii din toate unghiurile posibile cu ruinele din interior şi terenurile din preajmă. Cel puţin treizeci de pagini format mare. Fotografiile nu sunt vechi, adică nu sunt nici pătate, nici îngălbenite; parcă ar fi fost făcute ieri. Pe ultima pagină exista o însemnare: *Negative pentru J.V.M.*

— Negative pentru J.V.M., spuse Cameron, Jan van der Meer Matareisen, cel care dă ordinele.

— Exact. Şi de ce, i-ar folosi lui Matareisen aceste documente fotografice ale unor ruine?

— Răspunsul vine de la sine, interveni din nou Togazzi. Pentru reconstrucţie.

— Aşa mi-am zis şi eu, spuse Scofield. Geneza lui Matarese, locul de origine al puterii lui. Nu mă pricep prea mult la psihologie, dar ştiu că Matareisen este fanatic până în măduva oaselor şi atunci unde ar putea să se ducă un om ca el în momentul în care e pe punctul de a provoca o catastrofă mondială, dacă nu acolo unde îşi închipuie că îi sunt rădăcinile?

— Totuşi nu poţi fi sigur, Bray.

— O să aflăm mâine.

— Cum aşa?

— I-am telefonat lui Geof, la Londra, pe unul din telefoanele sigure ale lui Silvio şi am obţinut numele conspirativ al lui Considine şi numele hotelului unde stă. Cum se va lumina de ziuă, va decola de la Milano şi va veni pe pista de lângă Lago Maggiore, zice că o ştie, pentru că v-a luat de acolo pe tine şi pe

Leslie.

— Aşa este.

— Ne vom îndrepta spre Corsica. Sunt vreo trei sute de kilometri de zbor până acolo, şase sute dus-întors. Nu e o problemă pentru avionul lui. O să zburăm pe la Solenzara, spre Porto Vecchio, la nord de Bonifacio. Folosind coordonatele din hărţile lui Paravacini, vom trece pe deasupra ruinelor castelului Matarese.

— E o mişcare inteligentă? întrebă Pryce.

— De la patru mii de metri este. Printre dispozitivele speciale pe care le-am solicitat este şi un aparat de luat vederi de la distanţă care penetrează perdeaua de nori. Dacă trecem de câteva ori pe deasupra o să ne putem da seama dacă acolo există sau nu vreo activitate. Dacă există, trecem la faza numărul doi.

— Care e aia?

— La Senetosa există un aeroport, cam la douăzeci de minute de vechea fortăreaţă Matarese. Aterizăm acolo şi ne ducem să vedem ce putem afla.

— Dumnezeule mare, fără ajutoare? Şi de ce atâta mister?

— Pentru că nu am încredere în nimeni; duşmanul s-a infiltrat printre noi peste tot. Dacă am dreptate, Matareisen se va afla acolo. Dar dacă are cea mai mică bănuială că ne îndreptăm spre Porto Vecchio, fie va fugi, fie va aduce suficiente forţe ca să respingă o întreagă armată.

— Bun, spuse Cameron aspru şi dacă te înşeli şi nu este acolo?

— Mă înşel şi gata, Londra continuă treaba, Frankie lucrează, Keizersgracht lucrează, toată lumea lucrează. Nu suntem singuri în afacerea asta, pentru Dumnezeu. Dacă am greşit, înseamnă doar că am pierdut timpul de pomană.

— Hai să presupunem că se află acolo, dar este păzit, ce facem?

— Hei, tinere, nu e prima mea operaţiune. Am mai fost acolo când tu încă sugeai la ţâţă.

— Ăsta nu e un răspuns, Brandon.

— Foarte bine, răspunsul se găseşte în echipamentul pe care ni l-a pregătit Geof. Un telefon mobil Comsat, cu legătura direct prin satelit la Londra. Există o unitate de comando franceză la Marsilia. Cu un avion cu reacţie poate ajunge la Senetosa în câteva minute.

— Aşadar, secretul tău nu e chiar total…

— Ba da! Oamenii ăia habar n-au despre ce e vorba, ştiu numai că s-ar putea să participe la o incursiune pe una din insule din Mediterana. Imediat ce îi dau de ştire lui Geof, el anunţă Biroul Doi şi avionul decolează spre Senetosa. Mă întâlnesc cu unitatea pe drum şi le dau ordine. Asta în cazul că am să apelez la ei.

— Asta presupune că vei face o oarecare recunoaştere a terenului.

— Asta presupune că *vom* face o recunoaştere. Avem echipamente şi pentru această parte a operaţiunii. Costume de camuflaj, binocluri, cuţite, pistoale cu amortizor, cizme, foarfeci pentru sârmă, canistre cu gaz – toate materialele obişnuite.

— Materiale „obişnuite”?

35

Zburară spre coasta corsicană la două mii cinci sute de metri altitudine; când ajunseră la Solenzara, Luther urcă la patru mii de metri. Aparatul de fotografiat era fixat la locul său, în pardoseala multifuncţională a avionului.

— Coordonatele de pe hartă vor fi atinse peste două minute, spuse Considine prin microfon. Sunteţi gata?

— Totul e pregătit, răspunse Scofield, aplecându-se peste aparatul de fotografiat, al cărui ecran mărea de o mie de ori imaginea de la sol şi făcea câte două fotografii pe secundă.

Două minute mai târziu, Luther vorbi din nou:

— Începeţi fotografierea şi verificaţi focalizarea. Ajustaţi.

— Se pare că ai mai făcut treaba asta şi altă dată, locotenente, spuse Pryce vorbind în microfonul pe care îl avea ataşat la cască.

— Aşa este, numai că atunci s-a numit zbor de recunoaştere peste teritoriile irakiene. O misiune foarte relaxantă, cu excepţia momentelor când tâmpiţii trăgeau cu rachete.

— Uite, strigă Brandon, privind ecranul. Îţi vine să crezi că pomii ăia sunt la numai câteva zeci de metri de noi, nu la doi kilometri?

— Ne apropiem de ţintă, anunţă Considine. Noroc, bombardierule.

— Uite-l! strigă Scofield. Dar nu mai seamănă. Ruinele au dispărut. Togazzi şi cu mine am avut dreptate, totul a fost reconstruit! Mai treci o dată, Luther!

— Se face, spuse Considine în timp ce avionul vira spre stânga. A doua, a treia şi a patra trecere scoaseră la iveală faptul că pe teritoriul domeniului Matarese se aflau cinci persoane. Două dintre ele păreau a fi femei; un bărbat, probabil grădinarul, se găsea în mijlocul unui tufiş de trandafiri, iar alţi doi tocmai se urcau într-un automobil.

— Mie îmi ajunge, spuse Beowulf Agate. Trecem la faza a doua. Senetosa! Luther, poţi s-o găseşti?

— Am găsit-o înainte să decolăm, spion bătrân ce eşti!

Ajunşi pe aeroportul din Senetosa, Scofield şi Pryce deschiseră

lada cu echipament special şi îşi împărţiră obiectele. Bray îi aruncă lui Considine un costum de camuflaj complet cu o curea plină cu cartuşe şi un pistol cu amortizor.

— Ce dracu' vrei să fac eu cu astea? Am primit deja haine noi fără etichete.

— Pentru cazul în care am avea nevoie de ajutor şi asta numai în situaţie extremă.

— Dacă nu sunt în aer, nu-mi plac situaţiile extreme. Eu ştiu să lupt doar acolo, sus, băiete.

— Sper să nu fie cazul. De altfel s-ar putea să apară şi o grupă a unui comando francez...

— Comando francez! explodă Luther. Măscărici albi ce sunteţi, vă bateţi joc de fundul meu negru, asta e!

— Nu, nu, locotenente, ai înţeles greşit. De aici şi până la Porto Vecchio există o singură şosea; dacă o să apelăm la ei, am să-i întâmpin la jumătatea drumului ca să le dau ordinele de luptă. O să se simtă mai în siguranţă daca te văd şi pe tine în costum de camuflaj.

— Da, dar eu n-am să mă simt mai în siguranţă.

— Pensacola, Luther, Pensacola, replică calm Cameron.

— Nu ştiu dacă asta e o promisiune sau un avertisment.

— E un tânăr foarte inteligent, observă Scofield. Haideţi, băieţi, dezbrăcaţi-vă şi puneţi-vă echipamentul.

Brandon şi Pryce îşi puseră echipamentul trupelor de gherilă, iar Considine salopeta de camuflaj şi centura cu cartuşe. Controlorul de trafic de la micul turn de control se apropie şi le vorbi într-o engleză stricată:

— Bine venit la Senetosa, *signori,* deşi eu nu văzut la voi niciodată. Poate începeţi operaţie voastre. Echipaj nostru acopere avion vostru cu plase.

— E nevoie? întrebă Luther.

— Ordin de la Londra. Executaţi, *piacere,* pista închidem până primeşte noi ordine *suplimentario.*

— Nu e rău, spuse Scofield. Stai lângă radio, locotenente. O să menţinem legătura.

— Chiar aşa să faceţi.

Bray şi Cameron o luară în josul drumului, îndreptându-se spre dealuri. Mergeau de-a lungul drumului asfaltat, gata să se ascundă în pădurica de pe margine dacă ar fi auzit zgomot de voci omeneşti sau de vehicule.

Câteva minute mai târziu ajunseră la o porţiune unde drumul cobora. După încă o pantă, o văzură pe o colină înaltă – impunătoarea casă a baronului de Matarese.

— Din acest moment ne despărţim, spuse încet Beowulf Agate.

— Mi se pare corect, şopti Cameron. Eu o iau prin dreapta, iar tu prin stânga.

— Vom merge prin pădure.

— Evident că nu pe şosea.

— Să-i dăm drumul. O să verificăm legătura radio peste cinci minute.

Pryce o porni de-a curmezişul şoselei şi intră în pădurea de la Porto Vecchio, iar Scofield dispăru în stânga, printre copaci. Spre surprinderea lor, panta abruptă, aproape ca o râpă, se dovedi greu de străbătut; vegetaţia luxuriantă, rădăcinile şi crengile erau împletite între ele, iar pământul foarte moale din cauza ploilor dese şi abundente. Mersul deveni şi mai anevoios când începură să urce versantul opus, la fel de abrupt; care urmă după valea mică. Verificară aparatele de radio şi le lăsară deschise.

— Cam, se auzi vocea lui Brandon.

— Da?

— Fii gata. Dacă pe partea ta e la fel, ai să ajungi la un gard de sârmă ghimpată de vreo trei metri înălţime.

— Cred că îl văd deja. Sclipeşte ceva, ca şi cum soarele s-ar reflecta în ceva de metal.

— Da, exact aşa este şi aici.

— Când ai vorbit de foarfecele pentru tăiat sârma, am râs în sinea mea. De unde ai ştiut?

— Din hărţile lui Paravacini. Acolo se vedea că toată incinta este înconjurată de pădure, ceea ce înseamnă că nu se pot folosi alte sisteme de alarmă, deoarece păsările şi animalele mici le-ar declanşa din două în două minute.

— Ai grijă, începe de jos şi taie în cercuri până faci o deschizătură destul de mare ca să poţi trece.

— Mulţumesc, mămico!

Pătrunseră în interiorul complexului Matarese şi, păstrând mereu legătura prin radio, conveniră să se întâlnească pe flancul împădurit din est, în partea lui Cameron. Scofield apăru târându-se, la numai câţiva paşi de pajiştea îngrijită a domeniului. Pryce,

deplasându-se în acelaşi fel, îi ieşi în întâmpinare.

— Soarele italian este foarte fierbinte la amiază, şopti Brandon, chiar şi aici, la umbră.

— Taci, porunci scurt Cameron. Priveşte!

Pe aleea circulară din faţa intrării impozante apăru un bărbat. Acesta băgă mâna în buzunar şi scoase un pachet de ţigări. Îşi aprinse una şi trase adânc fumul în piept. Cincisprezece secunde mai târziu apăru şi o servitoare în uniformă. Femeia scoase şi ea o ţigară din buzunarul cu dantelă al şorţului; bărbatul i-o aprinse în timp ce cu mâna cealaltă îi pipăia sânii. Femeia chicoti şi întinse mâna spre şliţul lui.

— Distracţie şi jocuri a la Matarese, şopti Pryce.

— Important de reţinut este faptul că trebuie să iasă din casă ca să fumeze.

— Nu înţeleg.

— Geof a aflat că Matareisen este un adversar înverşunat al tutunului. Îţi aminteşti că n-am văzut nici o scrumieră în Keizersgracht. Pipe, ţigări, trabuce – toate sunt interzise. De altfel are motive întemeiate. Un doctor de la Amsterdam l-a tratat pentru nişte complicaţii respiratorii severe. Înseamnă că omul nostru este aici, Cam. Nasul meu nu m-a înşelat.

— Ar fi mai bine să verificăm înainte de a suna la Londra pentru ca Geof să ia legătura cu Marsilia.

— *Dacă* va fi cazul.

— Bray, nu e momentul să facem pe eroii.

— Nu sunt erou, nu pot să-i sufăr pe eroi. Eroii omoară oameni.

— Atunci despre ce vorbeşti?

— Despre motivul pentru care suntem aici, răspunse Scofield, cu ochii la aleea circulară. Trebuie să punem mâna pe ceea ce are Matareisen. Aşa vom afla cine e implicat în acţiunea lui şi-l vom putea opri. Dacă nu am ajuns cumva prea târziu.

— Şi de ce trebuie să-i eliminăm pe Geof şi Biroul Doi francez? insistă Pryce.

— Sunt nevoit să mă întorc cu aproape treizeci de ani în urmă, răspunse gânditor Brandon. La reşedinţa Appleton din apropiere de Boston. E adevărat că eu am declanşat primele explozii din exterior, dar după ce s-a dezlănţuit iadul, au izbucnit şi alte focuri şi explozii în interior. Oamenii lui Matarese puseseră materiale incendiare în interiorul sanctuarului pentru a fi siguri

că toate dosarele şi însemnările lor vor fi distruse. Se pare că purificarea prin foc este ceva tipic pentru Matarese.

— Focurile din Mediterana, spuse Pryce abia auzit. Mă întreb ce-o fi însemnând. Cei doi servitori începură să se plimbe pe aleea circulară, îndreptându-se spre Bray şi Cam.

— Şşşt!

Servitorii ajunseseră la trei metri de ei şi se pipăiau ca nişte adolescenţi. Ocoliră curba şi o luară spre sud, începând să se dezbrace din mers.

— Dacă ar fi fost noapte, şopti Scofield, i-am fi „săltat” pe amândoi şi am fi aflat cine este înăuntru.

— Dar nu e, aşa că ce facem?

— Ne întoarcem la pistă şi aşteptăm să vină întunericul. Noaptea, vreau să zic. Ies şi eu pe la tine.

— O, Iisuse!

— Ai prefera să stai întins aici printre insecte şi şerpi până se întunecă?

— Să mergem, spuse Pryce.

Cei doi se întoarseră la aeroportul de la Senetosa şi îl găsiră pe Luther moţăind pe un scaun în turnul de control improvizat pe sol. Radioul deschis se afla lângă capul lui. În partea cealaltă a camerei, controlorul de trafic citea o revistă.

— Luther! Cameron îl zgâlţâi de umăr.

— Ei! Pilotul deschise ochii mirat. V-aţi întors! Ce s-a întâmplat?

— O să-ţi povestim, spuse Beowulf Agate. Hai să facem o plimbare.

Scofield şi Pryce îl puseră la curent pe Luther cu ce aflaseră la Porto Vecchio.

— Se pare că aveţi nevoie de ajutor, zise Considine. E momentul să chemăm trupele alea de comando.

— Nu, spuse Brandon repede, pentru că nu ştim ce măsuri de securitate şi-au luat pentru timp de noapte. Nu mergem pe lumină şi nu cerem ajutor. Cel puţin deocamdată.

— De ce?

— Pentru că vestea aterizării unui avion, mai ales a unuia care aduce un escadron de comando înarmat, se va răspândi cu viteza fulgerului în zonă. Eu îi cunosc pe cei din clanul Matarese; localnicii sunt plătiţi foarte bine pentru acest gen de informaţii.

— N-ai avut nici o clipă intenţia să-i chemi, aşa e? făcu Pryce.

— E adevărat, însă Waters s-a simţi mult mai liniştit ştiind că oamenii din comando sunt pregătiţi şi dacă avem nevoie de ei, îi putem chema. La noapte, după ce ne întoarcem acolo, vom vedea dacă e cazul s-o facem.

— E nemaipomenit! explodă Cameron. Adică încui uşa grajdului după ce ţi-au furat calul. Ce naiba e asta? Acţiune sinucigaşă? Cine suntem noi, doi gemeni kamikaze?

— Haide, tinere, suntem mult mai mult decât atât.

— M-aţi dat gata, spuse Luther perplex. Adică aveţi nişte soldaţi antrenaţi special pentru soiul ăsta de treburi şi nu vreţi să-i folosiţi? Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Îi este frică să nu pierdem oala cu aur dacă apelăm la ei.

— Ce oală cu aur?

— Informaţiile de care avem nevoie; culmea e că are dreptate. O singură mişcare greşită şi Matareisen dă ordine să fie distruse toate datele. Nu vom afla ce mai urmează, nici unde, nici când.

— Eu însumi n-aş fi putut să mă exprim mai bine, spuse Scofield. Acum cred că ar fi mai bine ca eu şi Cam să tragem un pui de somn. Am avut câteva zile obositoare, iar la noapte ne aşteaptă o treabă grea.

— De acord, spuse Pryce, dar unde?

— În partea de nord a pistei se află o cabană pe care piloţii şi echipajele o folosesc pentru odihnă. Controlorul ăsta de trafic a spus că putem merge acolo.

— Sunt şi eu la fel de obosit ca şi Cam, dar n-am de gând să părăsesc avionul, cu toate plasele lor de camuflaj, spuse Luther.

— L-ai părăsit când ai adormit în turnul de control, zise Pryce.

— Nu, deloc. Am pus mai multe obiecte grele în plasă. Dacă cineva ar fi încercat s-o ridice, alarma ar fi trezit şi cârtiţele care locuiesc la patru metri sub pământ.

— Unde dracu’ ai dispărut? răcni Jamieson Fowler la telefon.

— Am fost plecat din oraş, răspunse precaut Stuart Nichols, avocatul firmei de brokeraj Swanson & Schwartz.

— Haide, nu ţine! Uite aşa, deodată, nu mai pot da nici de Whitehead, nici de tine, iar la Wahiburg robotul telefonic spune că e plecat din oraş! Ce înseamnă chestia asta „plecat din oraş”? E vreun club exclusivist numai pentru voi?

— Fii rezonabil, Jamieson. Fiecare din noi îşi are viaţa lui personală.

— Nu te mai recunosc. E ceva putred aici şi vreau să ştiu ce dracu' se întâmplă! Să nu-mi spui iarăşi că obscenităţile denotă lipsa de vocabular.

— În cazul tău n-ar avea nici un rost, aşa că nici n-o să-ţi spun.

— Nu-i nimic, mi-a spus-o altcineva. Unde dracu' e Wahiburg? La Washington?

— Locuieşte la Philadelphia, doar ştii. Ce-ţi veni cu Washingtonul?

— Să zicem că am auzit un zvon, spuse Fowler, transpirând abundent, deşi în camera de hotel era răcoare. De asta trebuie să-l găsim pe evreul ăla... Ştii, am şi eu prieteni la Washington, evident pe un stat de plată special. Unul din ei mi-a spus... mi-a spus...

— Ce ţi-a spus? interveni nerăbdător Nichols.

— Că Ben a fost văzut intrând în clădirea Comisiei Federale pentru Comerţ.

— Comisia Federală pentru Comerţ?

— N-am spus FBI, doar asta ar fi putut fi mai rău.

— Nu înţeleg.

— Să presupunem că ovreiaşului i s-a făcut frică şi s-a hotărât să-şi salveze funduleţul. Poate s-o facă într-un mod care să nu-l implice direct, să spună că a auzit zvonuri cum că... etc., etc.

— Despre... întreprinderea noastră?

— Că doar nu despre Disneyland, deşteptule!

— Nu văd cum ar putea. Orice declaraţie ar face la CFC, cei de acolo vor verifica şi pentru a fi convingător ar trebui să se implice cât de cât.

— Astea sunt palavre avocăţeşti. Evreii sunt mai şmecheri decât tine.

— Mă jigneşti. Fiica mea s-a măritat cu un avocat foarte bun care, întâmplător, este evreu...

— Da, ştiu, îşi spune Stone, dar în realitate îl cheamă Stein.

— Eu i-am sugerat schimbarea aceasta din motive profesionale. Locuiesc la Boston.

— Lasă-l în pace pe ginerele tău şi să ne întoarcem la Wahiburg. Tu ce crezi că s-a întâmplat?

— Ţi-am mai spus, mă îndoiesc de sursa ta. Totuşi s-ar putea să avem o problemă mai importantă, e vorba despre schisma de la Amsterdam.

— Ce dracu' mai e şi asta? Vorbeşte direct, n-o mai lua pe

ocolite.

— Adică?

— Spune ce ştii, nu ce crezi!

— Mi-e teamă că sursa mea este corectă. La Amsterdam s-a produs o ruptură între Keizersgracht şi Guiderone. Fiul Ciobănaşului are întâietate, evident, dar mă doare gândul că Albert s-a dat de partea lui van der Meer.

— Acum despre ce naiba vorbeşti?

— Se pare că, aşa cum susţine sursa mea, s-a decis să plece cu banii de la Amsterdam.

— Cine ţi-a spus asta?

— E un zvon, la fel ca şi al tău, asta e tot ce pot să-ţi spun.

— Dar nu-i suficient.

— N-ai să auzi nimic mai mult de la mine, Jamieson.

— Totul se destramă, pentru Dumnezeu! Ai înnebunit şi eu de asemenea. Ce naiba se petrece aici?

— Aş vrea şi eu să ştiu, spuse Stuart Nichols şi puse receptorul în furcă.

Era ora cinci şi un sfert după-amiază. Birourile de la Swanson & Schwartz se goliseră, însă Albert Whitehead nu plecase, după convorbirea cu Stuart Nichols. Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, spuse el.

O secretară nostimă îşi făcu apariţia în birou.

— Am procedat aşa cum mi-ai cerut, domnule Whitehead. Am aşteptat în toaleta pentru femei până a plecat domnul Nichols.

— Mulţumesc, Joanne. Ia loc, te rog. Secretara se aşeză şi Whitehead continuă: Aşa cum ţi-am spus şi mai devreme, această întâlnire este strict confidenţială. S-ar putea ca ea să nu aibă nici o însemnătate, dar există anumite informaţii care au ieşit la lumină şi nu-i exclus să-l privească pe şeful dumitale. E clar până aici?

— Bineînţeles.

— De cât timp lucrezi pentru domnul Nichols?

— De aproape doi ani, domnule.

— Ştiu că scrie mereu, că înregistrează depoziţii, acte legale, lucruri de felul ăsta, dar nu-ţi aminteşti de vreo declaraţie sau depoziţie care ar fi trebuit dată sub prestare de jurământ?

— Nu… Adică, staţi puţin. Acum şase sau şapte luni a fost o situaţie în care un moştenitor, un minor, a cerut protecţia

tribunalului pentru ca valoarea moştenirii lui să rămână secretă.

Deoarece impozitele au fost plătite, Curtea a acceptat ca valoarea să rămână secretă.

— Acesta a fost singurul caz?

— Din câte ştiu eu, da, domnule.

Din câte ştiu eu. Whitehead nu putea să sufere expresia asta. Era folosită foarte des, pentru că secretarele formau un fel de coaliţii cu şefii lor, cărora le erau foarte loiale. Multe dintre ele îi urmau după aceea în alte posturi, mai înalte şi mai bine plătite!

— Joanne, bineînţeles că te cred, draga mea, dar cei câţiva acţionari pe care îi avem au insistat să facem o investigaţie temeinică. Ai copii după ceea ce ţi-a dictat domnul Nichols, sau după documentele pe care le-a elaborat?

— Da, domnule, după fiecare document, inclusiv după cele trimise de la un birou la altul… Nu ştiam că Swanson and Schwartz are acţionari.

— Nu prea discutăm despre asta; este vorba de un grup mic de investitori, care m-au ajutat să cumpăr firma. Unde sunt aceste înregistrări?

— Pe dischete de computer, catalogate după ziua şi ora de înregistrare.

— Te superi dacă te rog să-mi arăţi unde sunt?

— Nu, deloc, domnule. Secretara se ridică de pe scaun şi o luă înainte, conducându-l pe Whitehead de-a lungul coridorului. Intrară într-un birou şi îl conduse în faţa unui fişet; deschise fişetul şi îi arătă rafturile cu dischete, aşezate pe ani şi pe luni.

— Pe cuvântul meu, făcu Albert Whitehead, e o colecţie de-a dreptul impresionantă.

— Domnul Nichols a început să le adune acum cinci ani. A hotărât că aşa este mult mai accesibilă orice informaţie.

— Are perfectă dreptate. Arată-mi cum se procedează. Avem aceleaşi computere, dar nu ştiu dacă mă descurc la fel de bine cu fişierele.

Joanna luă o dischetă, o băgă în drive şi apăsă pe clape formând codurile de acces:

— O, da, spuse Whitehead, acum îmi amintesc. E foarte simplu, nu-i aşa?

— Foarte simplu, într-adevăr, domnule Whitehead. Vreţi să vă ajut? Pot să-i telefonez soţului meu…

— Nu, nu, draga mea. Fugi acasă. O să mă descurc şi nu uita,

mica noastră întrevedere, ca şi vizita mea aici, ne priveşte doar pe noi doi.

— Înţeleg, domnule.

— Din partea investitorilor şi a mea personal, vei găsi un plic mâine dimineaţă pe birou, sub sugativă.

— Nu e nevoie, domnule.

— O, ba da, ba da.

— Vă mulţumesc, domnule Whitehead… şi sper că totul va fi în ordine. Domnul Nichols este un om minunat, amabil şi binevoitor.

— Aşa este şi în plus un foarte bun prieten. *Dar şi un Iuda,* îşi zise el în gând.

— Noapte bună, domnule.

— Noapte bună, Joanna.

Era aproape miezul nopţii când Whitehead scoase ultima dischetă. Avea ochii roşii de oboseală. Parcursese peste patru mii de documente, dar nu găsise nimic! Oare să fi apelat Nichols la o dactilografă de la vreo agenţie? Sau poate că o găsise în anunţurile din ziar?

Cu siguranţă! Asta trebuia să fie! Nu putea să vorbească despre Swanson & Schwartz de faţă cu angajaţii firmei.

— Să vă ajut? Pot să-l sun pe soţul meu.

— Sigur, domniţă, dă-i telefon soţului şi spune-i că lucrezi cu patronul companiei până la miezul nopţii. Ce urmează după asta? Viol? Şantaj?

Whitehead se ridică anevoie de pe scaun şi puse la loc ultima dischetă. Se întoarse la birou şi formă numărul service-ului care îi asigura limuzina ce-l ducea acasă.

— Madre di Dio! Il Mare Mediterraneo! Mare nostra! Ţipetele sfâşiară liniştea nopţii pe aeroportul din Senetosa, Corsica.

— Ce dracu’ mai e şi asta? strigă Scofield, sărind de pe patul de campanie din cabana de la capătul dinspre nord al pistei.

— Naiba să mă ia dacă ştiu, spuse Pryce, ridicându-se în capul oaselor.

Uşa cabinei se dădu de perete şi Luther Considine se năpusti înăuntru.

— Nu vrea să-mi traducă şi mie cineva? Omul ăsta a înnebunit de tot.

— Ce este? întrebă Brandon.

— Spune-mi tu mie, răspunse Luther. Uite că vine încoace.

Controlorul de trafic dădu buzna pe uşă.

— *La radio. Mare nostra. Fuoco, incendio!*

— *Lentamente, lentamente,* îl potoli Scofield. În engleză, *piacere!*

— La radio, răspunse controlorul în engleza lui stricată. Peste tot, *il Mediterraneo* – focuri peste tot! De la Golf Muscat la Africa, Israel, *fuochi. Inferno, maledetto! Îl diavolo* stăpâneşti lume!

— Focuri pretutindeni, spuse Bray icnind. Diavolul pune stăpânire pe lume. De la Oman până în Israel.

— Focurile din Mediterana, spuse Cameron. Matareisen a dat semnalul.

— Să mergem! strigă Scofield.

— Vin şi eu cu voi, spuse Luther Considine. Strămoşii mei sunt din Africa şi n-am să las pe nimeni să ne ardă oceanul.

36

Trecuse puţin de ora unsprezece. La lumina puternică a lunii, Scofield, Pryce şi Considine treceau prin gardul de sârmă ghimpată pe domeniul reşedinţei Matarese.

— Luther, tu eşti ariergarda, şopti Brandon. Dacă vine cineva pe drum sau dacă vezi faruri, ne anunţi imediat prin radio.

— Am înţeles, spion şef. Şi voi faceţi aşa?

— Nu, de regulă suntem anunţaţi, spuse Cameron.

— Foarte amuzant.

— În clipa asta n-aş spune. Pryce îl urmă pe Scofield pe panta abruptă. Ajunseră la marginea aleii circulare asfaltate; casa era cufundată în întuneric, cu excepţia unei singure ferestre de la ultimul etaj. În spatele geamului apăru o figură.

— Aveai nevoie de o confirmare? întrebă Bray.

— Am primit-o. El e.

— Dă-te înapoi. Se uită direct aici.

— Hai s-o luăm pe laterală, şopti Cameron.

— Nu-i nevoie, s-a întors! Vorbeşte la telefon.

Prin fereastră Matareisen părea furios. Se îndepărtă din nou de geam şi apoi reapăru ţinând în mână ceva ce semăna cu o hârtie imprimată la computer. Chipul i se schimonosi. Apoi se îndepărtă din nou de fereastră cuprins de furie.

— Acum! spuse Brandon. Se ridică şi alergă de-a curmezişul aleii spre colţul casei. Cameron îl urmă.

— E supărat, spuse Scofield. Câteva clipe suntem în siguranţă.

— Şi după aia ce facem?

— Vreau să arunc o privire împrejur, să văd ce sistem de alarmă are, presupunând că îl găsesc.

— Dacă îl găseşti ai să-l şi declanşezi!

— Poate că da, poate că nu. Fii gata să tragi, verifică amortizorul.

— Verificat.

— Acoperă uşa din faţă. Dacă o dau în bară cu alarma, mă întorc cât pot de repede, dar trebuie să fii pregătit. Trage în oricine iese.

— Hei, spionilor! se auzi vocea lui Luther în cele două aparate.

Văd nişte faruri care se îndreaptă direct spre poarta aia medievală.

— Hai să ne ascundem în spate, spuse Scofield.

— Nu, spuse Pryce ferm. Poate că reuşim să intrăm şi noi o dată cu ei. Fără scandal, fără alarmă.

— Şi fără emoţii.

— Haide, Bray, nu ne dăm noi bătuţi cu una, cu două.

— Ce vrei să spui?

— Ne ascundem să nu ne vadă, de acord, dar nu în spate. Ai văzut uşa din faţă?

— Trei trepte de cărămidă, o uşă grea, felinarele ca de căruţă în stânga şi în dreapta, turui Scofield.

— Şi?

— Tufişurile, tufişurile alea înalte care flanchează uşa de-o parte şi de cealaltă. Cel care vine va intra în timp ce alarma e dezactivată, iar noi…

— Noi pierdem timpul. Eu mă duc în partea cealaltă, tu intră pe aici.

— Hei, spionilor! se auzi din nou Considine. S-a deschis poarta şi au intrat.

— Au intrat? Sunt mai mulţi?

— Două gorile.

— Lasă radioul, porunci Cameron întorcându-se spre Brandon. Mai repede! Du-te acolo şi lasă-te pe vine.

Maşina mare, neagră, cu farurile aprinse, făcu turul pe aleea circulară şi se opri în faţa intrării. Coborâră doi bărbaţi: şoferul, de înălţime medie, cu păr lung, castaniu şi încă unul, mult mai voinic, lat în spate, tuns proaspăt ca la armată. În loc să urce treptele spre uşă, cei doi deschiseră portierele din spate şi începură să care pungi de la băcănie, cutii de carton şi alte pachete ale căror etichete şi ambalaje arătau că fuseseră achiziţionate la Bonifacio. Aşezară cumpărăturile pe trepte, vorbind într-un amestec de franceză şi italiană.

— Ce delicatese! spuse şoferul. *Il padrone* pregăteşte probabil o petrecere!

— Pentru cine? Pentru noi şi cei trei servitori? Mă cam îndoiesc.

— Cu siguranţă că pentru târfa lui. O place.

— Nu sunt sigur că e târfă. Cred că e nimfomană. Cât despre

faptul că o place, stai să vezi când o să afle că s-a culcat cu noi toţi! O să se simtă jignit în demnitatea lui aristocrată. Ne priveşte foarte de sus, cred că ai remarcat.

— Ştiu şi puţin îmi pasă dacă ne consideră nişte viermi. Ne plăteşte bine mult mai bine decât ăia din Sicilia.

— Da, dar facem mereu tot treburi de astea necurate. Ca să fiu sincer, nu mai pot să păşesc în confesional.

— Nu-ţi face griji. Dumnezeu ne-a trimis aici ca să facem ceea ce facem. Totul este orânduit dinainte.

— Sună şi spune-le idioţilor să scoată alarma şi să deschidă uşa.

Şoferul se execută. Câteva clipe mai târziu se aprinse lumina jos şi o voce de femeie întrebă prin interfonul de la intrare:

— Da, cine e?

— Doi dintre amorezii tăi, Rosa.

— Tu eşti oricum cel mai greu!

— Deschide, spuse şoferul. Avem nevoie de ajutor. Repede!

— Mai întâi să scot alarma din priză, dacă nu vreţi să fiţi aruncaţi în aer.

Cei doi corsicani se uitară scârbiţi unul la altul.

— Nişte sonerii stridente ar fi fost de ajuns, murmură cel mai voinic. De ce trebuie să fie explozive? Orice tâmpit din interior ar putea să ne arunce în aer cu tot cu verandă.

— *Padrone* nu vrea să rişte.

Uşa se deschise şi servitoarea, care se plimbase mai înainte pe alee cu un paznic, apăru pe trepte. Neglijeul transparent pe care îl purta se mula pe rotunjimile sânilor şi pe curbele şoldurilor.

— Dumnezeule mare! strigă femeia. Ce e cu toate astea?

— Probabil că *padrone* vrea să dea o petrecere, răspunse şoferul.

— Asta explică multe, spuse servitoarea.

— Ce anume?

— Ne freacă de ne iese sufletul. Camerele trebuie să fie lună, cearşafurile spălate şi călcate, argintăria lustruită, sala de banchete aranjată, iar bucătarul parcă şi-a ieşit din minţi.

Măcelarul şi băcanul au fost aici după-amiază şi au lăsat provizii pentru o săptămână.

— Şi ce spune *padrone?*

— El, nimic. S-a încuiat în camera lui şi trimite mesaje prin

tubul pneumatic. A spus doar că o să vină nişte oaspeţi, imediat ce se luminează de ziuă. Auzi! Imediat ce se luminează de ziuă! Cine a mai pomenit aşa ceva?

— Cu *padrone* nu ştii niciodată ce te aşteaptă, spuse bărbatul voinic, luând o ladă cu vin. Mă duc să duc astea în bucătărie.

— Vin şi eu cu cutiile astea de carton. Sunt prea grele pentru Rosa cea delicată.

— Delicată, pe dracu'!

Cei doi corsicani dispărură în casă, în timp ce Rosa se aplecă să aranjeze pachetele. În clipa următoare Pryce ţâşni dintre tufişuri şi o apucă pe femeie de gât cu o mână, astupându-i gura cu cealaltă.

— Spray-ul! îi şopti el lui Scofield, care sosise şi el. Cloroformul îşi făcu efectul imediat. Cameron o trase pe femeia adormită de pe trepte în tufişuri şi se ascunseră din nou în spatele lor.

Cei doi corsicani se întoarseră şi priviră înjur, căutând-o pe Rosa.

— Rosa, unde eşti? strigă şoferul, coborând treptele de cărămidă. De astă dată Scofield fu cel care acţiona. Cu pistolul în mână el sări în faţa şoferului:

— Dacă ţipi, tinere, o să rămâi fără corzi vocale. Ţi le scot afară din gât cu un glonţ.

— Ce-i asta, strigă colegul lui cel voinic, repezindu-se spre trepte. Cine eşti?

Cameron sări în faţa lui cu pistolul în mână.

— *Silenzio!* spuse el în italiană. O singură mişcare şi eşti *morto.*

— Înţeleg engleza, domnule şi nu vreau să mor. Suntem doar nişte servitori, n-avem nimic de valoare.

— Nu ne interesează ce aveţi, spuse Pryce, vrem nişte informaţii. Ştim că proprietarul casei este sus. Cum putem ajunge la ultimul etaj?

— Pe scări, domnule, altfel cum?

— Pe care scări, pe cele din faţă sau pe cele din spate?

— Pe amândouă. Cunoaşteţi casa?

— Unde se află scara din spate?

— În bucătărie. Personalul urcă pe acolo.

— Câte etaje sunt?

— Patru, domnule.

— Există ieşiri de pe scara din spate?

— Nu.

— Dar scară de incendiu?

— Da, spuse corsicanul. Sunt două, domnule. Pe partea de vest şi pe partea de est; una pentru oaspeţi, cealaltă pentru personal.

— Cum se ajunge la ele?

— La fiecare etaj se găseşte o uşă specială pentru cazuri de urgenţă; este încuiată, dar se poate deschide apăsând un buton ascuns în perete, lângă ea sau folosind întrerupătorul general din bucătărie.

— În afară de proprietar, cine se mai găseşte în casă?

— Bucătarul şi încă o servitoare – unde e Rosa?

— Se odihneşte.

— Aţi omorât-o?

— Am spus că se odihneşte, nu că e moartă. Unde se află bucătarul şi cealaltă servitoare?

— Bucătarul are o cameră la etajul al doilea, deasupra bucătăriei, iar fata la al treilea.

— Cred că e destul, Bray, tu ce zici?

— Scurt, clar şi cuprinzător, se declară Scofield de acord.

— *Acum!* strigă Pryce. Cei doi îi pocniră în stomac pe corsicani, stropindu-i în acelaşi timp cu spray. Când cloroformul îşi făcu efectul, îi traseră pe pajiştea din mijlocul aleii circulare.

— Cheamă-l pe Luther prin radio, continuă Cameron.

— A doua scară de incendiu, aşa e, tinere?

Scofield scoase radioul.

— Te-ai prins. Când vine Luther aici, voi doi acoperiţi scările de incendiu, iar eu mă duc după bucătar şi după servitoare.

— Aici sunt, spionilor. Considine ieşi în fugă din pădure. Ce trebuie să fac?

— Vino încoace, spuse Pryce. Dincolo de colţul casei, pe partea dinspre vest, este o scară de incendiu. Dacă cineva încearcă să coboare pe ea, trage, dar pe lângă el. Nu vrem să rănim şi cu atât mai puţin să omorâm pe nimeni.

— Am înţeles, frăţioare, şopti Luther.

— Şi eu, spuse şi Brandon, scoţându-şi pistolul. Se întoarse şi porni repede spre latura de est a casei.

— Dacă nu se întâmplă nimic neprevăzut, revenim aici peste zece minute, zise Cameron înainte de a intra în casă.

Ajuns înăuntru o luă spre stânga, în direcţia în care corsicanii

duseseră proviziile.

Din bucătăria imensă, pornea o scară de serviciu îngustă şi prost luminată. Pryce se furişă până la etaj, aproape târându-se. Costumul de camuflaj îl făcea să semene cu o omidă uriaşă, în hol se ridică în picioare şi încercă să descopere care din camerele de pe dreapta se aflau deasupra bucătăriei. Reperă uşa şi se îndreptă spre ea, cu pistolul într-o mână şi cu spray-ul în cealaltă. Puse apoi spray-ul sub braţul stâng şi încercă să o deschidă. Constată că uşa era încuiată. Se dădu înapoi şi se repezi cu toată greutatea corpului în ea. Trosnind puternic, uşa se deschise. Cameron se repezi în încăpere ţinându-şi respiraţia şi-l împroşcă pe bucătarul uluit cu spray-ul. Efectul fu instantaneu.

Pryce se întoarse la scara de serviciu şi se uită la ceas; mai avea patru minute. Urcă la etajul al doilea şi pătrunse în coridorul îngust şi întunecos. Zări o dâră de lumină sub cea de-a doua uşă din dreapta. Îşi băgă arma în cureaua de la pantaloni, mută spray-ul în stânga şi cu dreapta apăsă pe clanţă. Uşa se deschise şi Cam păşi repede înăuntru. În cameră nu era nimeni. Deasupra patului văzu un mic panou de sticlă, în mijlocul căruia licărea o lumină roşie. Un zumzet insistent însoţea licăritul. Se afla în camera Rosei; în noaptea aceea ea era de serviciu la alarmă şi la uşi.

Mai avea două minute. Nu voia să întârzie la întâlnire, pentru a nu-i alerta pe Scofield şi Considine care ar fi plecat imediat în căutarea lui. Se întoarse în coridorul îngust şi întunecos. Mai erau încă trei uşi. Pryce îşi încercă norocul şi apăsă pe clanţa celei aflate lângă scara de incendiu. Uşa nu era încuiată, mai mult chiar, stătea întredeschisă. Intră şi o închise uşor în urma lui.

— *Padrone? Mi amore?* auzi el vocea unei femei.

Nu trebuia să fii poliglot ca să-ţi dai seama ce însemnau aceste cuvinte.

— *Si,* răspunse Pryce apropiindu-se de pat. Restul se petrecu în mai puţin de cincisprezece secunde şi Pryce ajunse jos înainte de scurgerea celor zece minute.

— Incursiunea ta n-a fost numai încununată de succes, ci şi silenţioasă, şopti Beowulf Agate.

— Da, dar abia acum urmează partea delicată.

— A sosit momentul intrării în scenă a comandoului galic? întrebă Luther.

— Nu tocmai, răspunse Scofield. Dacă aterizează un avion pe caricatura aia de pistă şi se află că a fost debarcat un comando, e nenorocire.

— Da, îl întrerupse pilotul, dar n-o să se poată da nici un telefon.

— Ce vrei să spui?

— Când am plecat din Senetosa am luat o foarfecă din avion, am dat o fugă până la aşa-zisul turn de control şi am tăiat firul de telefon care cobora de pe acoperiş.

— Zău că promite tânărul ăsta, spuse Bray. Ar trebui să-l recrutezi.

— Nu, mulţumesc. Prefer să stau în înaltul cerului. Nu fi modest, Luther. S-ar putea să ne fi oferit exact acele câteva minute în plus de care avem nevoie.

— De ce? Din cauza telefonului?

— Ai ghicit.

— Totuşi, dacă controlorul intenţiona să sune aici, de ce n-a făcut-o mai devreme?

— Bună întrebare! Am să-ţi răspund. Pentru că autorităţile franceze le-au spus celor din Senetosa că strângem dovezi pentru o afacere cu droguri – nişte contrabandişti care pleacă din portul Solenzara. Francezii nu se amestecă atunci când este vorba de droguri, căci riscă să petreacă vreo douăzeci de ani în închisoare.

— Aşadar, nu ştiu nimic despre locul ăsta?

— Aşa a fost gândită treaba, locotenente.

— Ce propui, Bray, tu ai mai fost pe aici, noi nu, spuse Cameron.

— Matareisen este izolat. Nu mai are servitori şi nici paznici.

— Corect.

— Surpriza totală, şocul. Scara de incendiu de la ultimul etaj are o mică platformă laterală care depăşeşte fereastra din dreapta. Unul din noi pătrunde pe uşa din coridor, altul intră pe fereastră. Dacă ne sincronizăm acţiunile, omul e prins în cursă.

— Pot să mă urc pe umerii tăi, Cam, spuse Luther, aşa ajung la capătul de sus al scării.

— Dar poţi să ajungi şi în bătaia puştii. Să-mi aduci aminte să dau telefon unui comandor din Pensacola.

— Nu cu anunţul meu mortuar, ticălosule.

— Sper că nu, dar vreau să ştii la ce te expui.

— Hai! Vorba lungă, sărăcia omului.

— Aşa e.

— Să ne potrivim ceasurile, aşa cum se spune în toate filmele tâmpite, zise Scofield.

— Ce părere ai, Pryce?

— Trei minute ca să-l urcăm pe Luther pe scară, încă un minut pentru mine ca să ajung la tine, treizeci de secunde pentru tine ca să ieşi şi să-l acoperi pe pilotul nostru de pe scara de incendiu. Dacă Matareisen se duce spre fereastră, s-ar putea să-l vadă. Iar pentru mine, ca să descopăr unde mă duc şi cum ajung fără să fac zgomot, încă cinci minute. În total, nouă minute treizeci de secunde. Acum e ora douăsprezece şi şapte. Start… Haide, Luther.

Pilotul se urcă pe prima treaptă şi rămase nemişcat. Urma să ajungă la ultimul etaj în ultimele treizeci de secunde ale intervalului de timp prevăzut. Cameron se strecură pe lângă casă stabilind poziţia din care i-ar fi fost cel mai uşor lui Scofield să-l acopere pe Considine. Apoi se întoarse în fugă la Brandon.

— Ocupă-ţi poziţia la marginea pădurii, Bray.

— De ce aşa de departe?

— Ai cea mai bună vizibilitate asupra ferestrei. Din celelalte unghiuri fie că poţi fi văzut, fie că e greu să tragi.

— Mulţumesc, puştiule, parcă te-aş fi recrutat chiar eu.

— Mai avem cinci minute.

Pryce urcă treptele în fugă şi pătrunse în casă. Scara principală se afla la capătul holului de marmură roz. Balustrada aurită strălucea în lumina slabă a unui candelabru. Se apropie de scară căutând cu privirea fire ascunse. Pipăi cu degetele partea inferioară a balustradei care se curba în jurul platformei dintre parter şi etaj. Nu găsi nimic. Verifică apoi covorul de pe scări, căutând mici umflături care ar fi putut fi alarme. Din nou nimic. Găsi reostatul candelabrului şi mări intensitatea luminii. Urcă tiptil scara şi ajunse la primul etaj. Căuta ceva ce ar fi putut reprezenta o capcană. Se uită la ceas. Precauţia aceasta îl costa timp. Mai avea nouăzeci şi opt de secunde şi încă două etaje de urcat. Grăbi pasul.

Stop! Pe treptele dintre etajul doi şi trei se zărea pe covor o umflătură minusculă. Pryce scoase cuţitul şi decupa ţesătura în jurul micii umflături, descoperind un disc de metal cu două fire care mergeau în sus, pe scară. Putea fi o alarmă, sau o mină,

dacă ţinea seama de monstruosul dosar al organizaţiei Matarese.

Şaizeci şi una de secunde.

Pryce urca câte două trepte deodată, conştient că fiecare pas putea să-l coste viaţa. Treizeci şi nouă de secunde! Trebuia să fie gata de atac, concentrat la maximum, fără să respire.

Pryce trase adânc aer în piept, se opri la doi metri de uşă cu braţul întins în faţă ochind clanţa. Câteva împuşcături vor slăbi încuietoarea, iar umărul lui va face restul. Patru secunde, trei, două, una, acum! Trase trei gloanţe şi lemnul sări în aşchii; în aceeaşi clipă se auzi zgomotul geamului spart. Se repezi înainte şi izbi cu toată forţa uşa, plonjând pe podea, alături de ea.

Matareisen era şocat, fu luat prin surprindere, dar îşi reveni rapid şi se repezi la un teanc de foi imprimate, încercând să le apuce, cu intenţia de a le arunca apoi în cămin.

— Să nu faci asta! mugi Pryce, cu pistolul îndreptat spre el.

— N-ai cum să mă opreşti! urlă Matareisen. N-o să mă omori, mort nu-ţi mai sunt de nici un folos!

— Într-un fel ai dreptate, spuse Cameron şi trase. Glonţul îi zdrobi un genunchi. El se prăbuşi, urlând de durere şi hârtiile se împrăştiară.

— Sparge şi restul ferestrei şi vino încoace, Luther, strigă Pryce, scoţând spray-ul şi îndreptându-l spre Matareisen care urla de durere.

— Am să-ţi fac o favoare, ticălosule! spuse Cam, aplecându-se şi pulverizându-i gazul în faţă. Vise urâte! îi ură el.

Considine sări înăuntru prin spărtura din fereastră şi se grăbi spre Pryce.

— A fost un fleac, spionule, spuse pilotul. Ştii, încep să mă descurc din ce în ce mai bine în treburile astea. Dacă te gândeşti la plasele de pe avion, pe urmă la telefonul de la Senetosa, acum la asta, păi nu e chiar rău.

— Eşti un adevărat erou, Luther, lua-te-ar naiba!

— Mulţumesc, Cam.

— N-am terminat. Sunt de acord cu Scofield. Detest eroii. Din cauza lor mor oamenii.

— Hei, ce mai vrea să fie şi asta?

— Un mare adevăr. Haide, încă n-am terminat.

— Ce mai e de făcut?

— Mai întâi, du-te la bucătărie, este la parter, pe dreapta.

Răscoleşte peste tot şi încearcă să găseşti o trusă de prim-

ajutor. Trebuie să fie, căci la bucătărie oamenii se mai şi taie. O să-l pansăm pe Matareisen şi să-i punem un garou.

— Dar de ce să fim aşa de amabili?

— Pentru că a avut dreptate, mort nu face nici două parale. Ai grijă pe scară, să nu păşeşti pe covor, e minat.

— Ce?

— Calcă numai pe marmură. Hai, grăbeşte-te! Luther o luă la fugă sărind peste uşa prăbuşită, iar Cameron se apucă să strângă hârtiile răspândite prin încăpere. Două dintre ele păreau să conţină un fel de coduri – coloane de cifre. Restul, vreo douăzeci şi ceva de pagini, erau tot codificate; probabil că se puteau descifra cu ajutorul primelor două pagini. Pryce se duse la fereastră şi strigă:

— Bray, eşti acolo? Nu-i răspunse nimeni.

Dintr-o dată liniştea fu spartă de zgomotul unei sonerii asurzitoare. Pryce puse deoparte foile printate şi se repezi pe coridor. Ceva mai jos, pe scară, Brandon stătea încremenit; călcase pe alarmă. Pryce alergă spre el, îl dădu la o parte, scoase cuţitul, ridică covorul şi tăie firele. Urletul asurzitor încetă.

— Ai avut noroc că n-a fost o bombă, spuse Cameron.

— De ce dracu’ nu mi-ai spus?

— Am crezut că eşti încă afară. Haide, vreau să-ţi arăt ce am găsit.

Se întoarseră amândoi în bârlogul lui Matareisen.

— Sângerează, e rănit la picior, spuse Brandon, văzându-l pe Matareisen leşinat.

— Luther s-a dus să caute nişte bandaje.

— Bandaje, la naiba. Mai bine un glonţ în cap.

— N-ar fi de nici un folos. Uite, a încercat să scape de astea, spuse Pryce ridicând foile.

— Despre ce e vorba?

— Cred că reprezintă semnalele pe care se pregătea să le lanseze. Dar sunt codificate şi eu nu mă pricep prea bine la treaba asta.

— Trimite-le la Amsterdam. Printre atâtea echipamente electronice, nu se poate să nu fie şi un telefon.

— Este unul acolo, dar nu ştiu numărul de fax din Keizersgnacht.

— Îl am eu, spuse Beowulf Agate, băgând mâna în buzunar. Trebuie să înveţi să fii prevăzător, tinere.

În timp ce faxul îşi făcea treaba, Cameron îi telefona lui Greenwald la Amsterdam, explicându-i cum dobândiseră materialul pe care i-l trimitea în Keizersgracht. Acesta îi promise că vor întrerupe orice altă activitate şi toată echipa se va concentra asupra paginilor primite din Corsica.

— Ai un număr de telefon unde pot să te sun?

— Indiferent ce afli, sună-l pe Waters la Londra şi pe Frank Shields la Langley. Eu nu pot face nimic de aici şi sunt şi foarte ocupat. Îţi dau telefon mâine dimineaţă.

Pryce puse receptorul în furcă şi se întoarse către Scofield.

— Ai telefonul mobil la tine?

— Bineînţeles. Poţi vorbi direct la MI-5.

— Telefonează-i lui Geof. Spune-i să ia legătura cu Biroul Doi, ca să trimită încoace comandourile alea.

— Acum? Ce dracu' să mai facă aici?

— Mergem la un banchet.

Abia se luminase de ziuă şi şase limuzine apărură, una după alta, la reşedinţa dintre dealurile de la Porto Vecchio. A şaptea lipsea, pentru că nimeni nu reuşise să-l găsească pe cardinalul Paravacini de la Roma. Cei doi paznici corsicani, proaspăt dresaţi de Cameron, întâmpinară fiecare maşină şi îi conduseră pe oaspeţi în sala de banchete. La intrare, fură întâmpinaţi de pistoalele lui Pryce şi de Considine. Cei doi îi legară de scaunele lor şi le puseră un căluş în gură. După ce fură cu toţii aşezaţi pe scaunele lor – cinci bărbaţi şi o femeie îmbrăcată elegant – Cameron şi Luther dispărură pentru o clipă printr-o uşă laterală. Reveniră curând aducându-l pe un scaun pe Jan van der Meer Matareisen.

Liderul organizaţiei Matarese fu aşezat la locul său, în capul mesei; ochii îi scăpărau de furie. Scofield, îmbrăcat în haine civile intră în încăpere şi se opri în spatele lui Matareisen.

— Domnilor, începu el şi, bineînţeles, doamnă, sunt aici pentru că ştiu despre organizaţia dumneavoastră mai mult decât oricine altcineva. Dacă i-am spune o clică de monştri, n-am greşi cu nimic. Partea bună este că s-a terminat cu ea. Strălucitul vostru conducător a dat-o în bară. A fost prins cu toate informaţiile computerizate în minutele lui zgârcite. O adevărată performanţă, nu-i aşa? Din fericire, am reuşit să adunăm cele mai strălucite minţi din lumea computerelor şi am spart codurile. În timp ce vă

vorbesc, agenţii guvernamentali, poliţia, personalul militar din mai multe zeci de oraşe ale ţărilor industrializate răscolesc peste tot, operează arestări, inclusiv la Langley, unde cineva a fost surprins formând prea multe numere pentru un apel de la un telefon automat. De asemenea, organele legislative din toată lumea sunt convocate în sesiuni de urgenţă pentru a lua măsuri împotriva unui potenţial crah economic mondial. Cât despre „Focurile din Mediterana", maestrul aflat pe acest scaun a făcut ceea ce puţini diplomaţi şi oameni de stat au reuşit în cariera lor. Ţări profund ostile una alteia şi secte învrăjbite şi-au dat mâna pentru a le stinge împreună. Apropo de scaune, poate că aţi observat că sunteţi astfel aşezaţi încât să vă simţiţi egali cu mentorul dumneavoastră, omul care v-a distrus. Au sosit aici mai mulţi oameni pentru a vă conduce afară din Corsica, afară din ţara lui Matarese. Dacă vreunul dintre dumneavoastră se va simţi tentat să fugă sau să tragă cu arma, va fi împuşcat. Am dorit să vă ferim de această ireparabilă eroare.

— Domnilor! strigă Beowulf Agate tare. Puteţi intra. Uşile duble se deschiseră şi membrii comandoului francez intrară în şir indian, ocupând poziţii în jurul uriaşei mese de banchet, în timp ce oaspeţii legaţi şi cu căluşe în gură se agitau, cu ochii înroşiţi de furie şi de panică.

— Declar conferinţa închisă, puse Scofield. Domnilor, dezlegaţi prizonierii şi duceţi-i la avioane. Dacă vreunul din ei vă oferă mită, vă sugerez să le ardeţi una în moalele capului!

Era ora zece dimineaţa, dar cerul se întunecase prevestind o ploaie puternică. Celor doi corsicani li se promisese indulgenţă în schimbul cooperării şi fuseseră predaţi poliţiei din Bonifacio. Cei trei americani, cele două servitoare şi bucătarul rămaseră să îndeplinească ordinele lui Scofield. Tot ce era de valoare în casă, cât şi cutiile cu mâncare, fură duse în casa grădinarului.

— OK, Bray, spuse Pryce leoarcă de sudoare. Acum poţi să ne spui şi nouă ce naiba înseamnă asta?

— Încheierea, dragul meu, pur şi simplu încheierea, răspunse Scofield, luând o canistră de douăzeci de litri şi pornind în fugă către casă.

Câteva minute mai târziu focul izbucni în mai multe locuri. Flăcările cuprinseră întreaga casă, profilându-se pe cerul tot mai întunecat. Scofield nu se întorsese şi Cameron deveni îngrijorat,

căci nu-l văzuse ieşind din casă.

— Bray! strigă el luând-o la fugă împreună cu Luther spre locul sinistrului. În clipa aceea se produse o explozie uriaşă. Pryce şi Considine se aruncară la pământ. Portalul de la intrare fu aruncat în aer. Fragmente de marmură, piatră şi sticlă zburau în toate direcţiile. Începu brusc să plouă, o ploaie rece, torenţială.

— Scofield! strigă Cameron ridicându-se în picioare ameţit.

— Unde s-a dus ticălosul? strigă Considine.

— Ce dracu' faceţi aici? Beowulf Agate apăru de după colţul dinspre vest al clădirii fugind cât îl ţineau picioarele. Sunteţi prea aproape, nătărăilor!

— Ce faci tu? întrebă Cameron, în timp ce o rupseră la fugă îndepărtându-se de clădirea în flăcări.

— Ceea ce ar fi trebuit să fac acum treizeci de ani la Boston. Să transform în cenuşă sediul puterii lui Matarese.

— Ce mai contează? Aici nu e Boston, e Porto Vecchio, Corsica!

— La naiba, nu ştiu! Dar trebuia s-o fac – poate pentru Taleniekov. Oricum, am vorbit cu servitoarele să anunţe lumea.

— Despre ce? Despre foc?

— Nu, să vină oamenii să ia lucrurile din cabina grădinarului. Cu ce este acolo pot să trăiască mai multe familii câţiva ani buni. Ce sens ar avea să le inventariem ca probe? Oricum vor fi furate.

Telefonul lui Scofield începu să sune.

— Cu siguranţă că trebuie să fie Sir Copânel de Purcel de la Londra, spuse el.

— Nu mă mai pot supăra pentru insolenţa ta, Brandon. Bătrâne, a fost splendid.

— Scuteşte-mă de complimentele tale britanice, mai bine trimite ceva bani.

— De fapt, aşteptam să-mi prezinţi o notă de cheltuieli, dar încearcă să nu fii prea inventiv.

— S-ar putea să vreau să cumpăr o altă insulă sau poate o ţărişoară.

— Antonia vrea să ştie când te întorci la Londra, spuse Waters.

— Peste o oră sau două. Vreau să dorm o săptămână.

— Voi lua legătura cu Heathrow pentru o pistă auxiliară şi vă aştept la avion. Am să-i telefonez şi lui Leslie. Apropo, a sunat Frank Shields. Trebuie să vă prezentaţi la Washington cât mai repede.

— Eu, să mă prezint? strigă Beowulf Agate. Nu poate să-mi dea mie ordine.

— Haide, bătrâne, avem nevoie şi noi de o informare. Ştii, pentru dosarul oficial.

— Asta e valabil pentru angajaţi, eu sunt consultant! S-o facă Pryce.

— Ce să fac?

— O informare.

— E ceva tip, Bray, nu e cine ştie ce scofală.

— Atunci fă-o tu sau locotenentul tău.

— Locotenentul nostru este acum comandor, Brandon, interveni Sir Geoffrey de la Londra. Hârtiile de la Departamentul Marinei au fost înaintate, iar eu şi cu Frank Shields l-am lăudat atât de tare încât s-ar putea să-l facă în curând amiral.

— Eşti comandor, Luther, spuse Scofield, întorcându-se către pilot. Sau poate chiar amiral.

— Pensacola, am venit!

— Încă ceva, prietene, adăugă Sir Geoffrey. Franks a spus că preşedintele vrea să se întâlnească personal cu tine. L-ai impresionat şi vrea să-ţi dea o decoraţie.

— De ce? N-am mai votat de ani de zile. Şi apoi, tânărul Cameron are tot atâtea merite ca şi mine. Să stea de vorbă cu el preşedintele.

— Asta nu se poate, Brandon. Ofiţerul Pryce rămâne agent secret, nu poate fi deconspirat.

— La naiba, vreau să mă duc acasă. Insula noastră probabil că a fost năpădită de buruieni.

— Din câte am înţeles, armata s-a ocupat de problema asta.

— Dar ar fi trebuit să fiu de faţă.

EPILOG

Soarele apunea pe Inelul exterior 26, aflat la douăzeci şi patru de mile marine sud de Tortola în Marea Caraibilor. Cameron şi Leslie şedeau pe şezlonguri în apropierea lagunei; Leslie vorbea la telefonul mobil cu legătură prin satelit.

— Foarte bine, dragul meu, spui că te-ai gândit bine. N-aş vrea să-ţi pierzi locul de la şcoala din Connecticut.

— Nu e o problemă, mami, se auzi vocea tânărului tocmai de la Londra. Directorul cunoaşte şcoala lui Roger şi a vorbit cu directorul. Pot să învăţ aici în cadrul schimbului de elevi, de la mijlocul trimestrului, adică de luna următoare. Toţi cei cu care am vorbit şi aici şi în Connecticut, consideră că va fi o experienţă excelentă pentru mine.

— Asta dacă o să te străduieşti, Jamie. Şcolile britanice sunt mai severe decât ale noastre.

— Mi-a spus şi Roger asta, dar mi-a promis că o să mă ajute să depăşesc momentele mai grele.

— Nu este chiar soluţia pe care o doream. Apropo, ce mai fac Roger şi Angela?

— Foarte bine! Ne înţelegem excelent, deşi s-a mutat şi Coleman la noi. Uneori e cam rigid.

— Ăsta e lucrul cel mai îmbucurător din tot ce mi-ai spus până acum.

— Trebuie să plec, mami. Coley ne duce într-o excursie. Zice că e cazul să ştiu cât mai multe despre Anglia şi să-mi perfecţionez cunoştinţele de engleză, ca să-mi fie mai uşor la şcoală. Transmite-i salutări lui Cam din partea mea. Îmi place de el.

— „Cam”? Vrei să spui domnul Pryce?

— O, las-o moartă, frumoasă doamnă. Nu mai sunt copil.

— Eşti un ţânc, aşa cum spun englezii.

— Nu crezi că am şi eu hormonii mei?

— Jamie!

— Pa, mami, te iubesc. Telefonul amuţi.

— Ticălos mic, murmură Leslie, apăsând pe butonul care închidea telefonul. A spus să-ţi transmit salutări şi că îi place de

tine.

— Şi mie îmi place băiatul. De ce ai ţipat la el?

— A avut îndrăzneala să-mi spună că are şi el hormoni.

— Câţi ani împlineşte? Cincisprezece? Pot să te asigur că e adevărat.

— Dar eu sunt mama lui!

— Şi asta te scuteşte să accepţi adevărul?

— Nu, dar anumite adevăruri trebuie spuse cu mai mult tact.

— Presupun că rămâne la Londra şi că va merge la o şcoală englezească.

— Ai ghicit. Coleman s-a mutat cu ei pentru perioada în care mai stau la Belgravia.

— Nu e o idee rea.

— Ba e chiar foarte bună.

— Şi cu noi cum rămâne? întrebă Pryce, ridicându-se să-şi ia paharul de pe măsuţa de alături. N-am discutat serios până acum.

— Trebuie neapărat să schimbăm ceva? Eu mă simt bine, tu te simţi bine.

— Vreau ceva mai mult, dacă se poate. Leslie, am simţit întotdeauna că există un gol în viaţa mea. Mă împăcasem cu ideea, dar acum n-o mai pot accepta. Nu mai vreau să trăiesc singur, ci alături de femeia pe care o iubesc.

— Ei, ofiţer Pryce, asta e o cerere în căsătorie?

— Exact, colonele Montrose.

— Sunt mişcată, Cam, zău aşa, zise Leslie luându-i mâna. Ai uitat însă ce duc eu în spate. Sunt ofiţer de carieră şi armată, mă poate trimite oriunde şi oricând, acolo unde consideră necesar. Nu vreau să renunţ la cariera mea, am muncit şi am învăţat prea mult ca să obţin tot ce-am obţinut. Şi mai este şi fiul meu; s-ar putea să reprezinte o răspundere pe care să nu doreşti să ţi-o asumi.

— De ce nu? Cred că e un băiat minunat – la naiba, a şi dovedit-o. Ai spus că el mă place, aşa că e un început foarte promiţător.

— Şi ce facem cu armata?

— Uite ce e, Leslie şi eu sunt ofiţer şi Frank Shields poate să mă trimită şi în Mongolia dacă e cazul. Dar gândeşte-te ce bine o să ne simţim de fiecare dată când o să ne revedem. Cred că nici unul dintre noi doi n-ar accepta o slujbă undeva într-un birou. Şi

apoi, există curse rapide cu care oamenii pot zbura de la Tokyo la New York, în treisprezece ore. Înalţii funcţionari sunt obligaţi să călătorească, femeile care fac parte din conducerea unor firme, de asemenea. Ca să nu mai vorbim de actori, actriţe, fotomodele care bat toată planeta. Eu cred că ne putem descurca.

— Eşti foarte convingător, dragul meu.

— Victorie, exclamă Pryce entuziasmat. Scofield spune că atunci când o femeie ţi se adresează cu „dragul meu”, trebuie s-o ţii în preajma ta.

— Ce amabil din partea lui… Tu eşti foarte convingător, iar eu accept să fiu mioapă.

— Asta înseamnă că am şanse?

— Da, aşa cred.

Din înaltul cerului se auzi un huruit de motor, care devenea din ce în ce mai puternic. Se apropia un elicopter. Aparatul descria cercuri deasupra plajei, intenţionând să aterizeze dincolo de celulele fotoelectrice. Cam şi Leslie se luară de mână şi porniră alergând în direcţia lui. Enormul elicopter atinse solul, învolburând cu elicea palmierii. Uşa se deschise şi primul care păşi afară fu Scofield. El se întoarse şi o ajută pe Antonia să coboare. Cei doi se îndreptară spre Leslie şi Cam, în timp ce motorul elicopterului se opri. Femeile se îmbrăţişară.

— Antonia, locul acesta este un adevărat paradis! exclamă Leslie Montrose. Nu-i de mirare că îl adoraţi.

— Are avantajele lui, draga mea. Dumnezeule mare, armata a făcut o treabă minunată, peluza arată superb.

— Au reparat şi generatorul, spuse Pryce.

— Nu i-a rugat nimeni, interveni băţos Scofield. Mergea foarte bine.

— Cred că ordinele au venit de la Casa Albă, spuse Cameron. Capacitatea generatorului s-a triplat; maiorul care s-a ocupat de lucrare mi-a spus să-ţi transmit că e un cadou din partea naţiunii recunoscătoare.

— Preşedintele nu mi-a spus nimic şi am stat cu băiatul peste o oră.

— Băiatul? făcu Antonia. Zău aşa, Bray…

— N-am spus că nu-mi place. De fapt, cred că e un tânăr strălucit şi foarte generos. I-am explicat că pensia mea abia îmi acoperă nevoile, deoarece am fost silit să trăiesc incognito,

departe de ţară, aşa că a telefonat de faţă cu mine celor de la CIA şi le-a spus să mi-o dubleze.

— Ăsta e al doilea preşedinte pe care l-ai dus de nas, strigă Pryce. Îţi aminteşti că ţi-am citit dosarul fără ştersături?

— Nu-mi amintesc nimic, tinere. Ăsta e unul din avantajele vârstei înaintate… Acum ascultaţi-mă: piloţii ăştia doi de pe elicopter au de respectat un program din care faceţi şi voi parte. Am fi încântaţi să vă avem aici, dar mi-e teamă că lucrul acesta nu este posibil. Strângeţi-vă lucrurile şi îmbarcaţi-vă. Aveţi zece minute la dispoziţie.

Scofield şi Antonia şedeau pe şezlonguri din faţa lagunei.

— Cum te simţi, iubita mea?

— Suntem acasă, dragule. Nu-mi pot dori mai mult.

— Ceva noutăţi?

— O cameră frigorifică cu alimente pentru un an de zile.

— N-ar fi trebuit să facă asta.

— O, ba da, dragul meu… iubitul meu. Eşti nemaipomenit.

— Da, am putea avea o noapte nemaipomenită. Ştii ce vreau să spun?

— La vârsta noastră?…

Elicopterului Marinei militare se îndrepta spre Porto Rico de unde ofiţerii Pryce şi Montrose aveau să fie preluaţi de un avion care să-i ducă la Washington.

Cei doi reluară discuţia întreruptă de sosirea lui Scofield.

— Te-ai gândit la propunerea mea? insistă Cam.

— Vrei să spui, la cererea în căsătorie?

— Evident că la asta.

— M-am gândit. La bătrâneţe, crezi că ai să fii şi tu ca Brandon Scofield, cel cunoscut şi sub numele de Beowulf Agate?

— Presupun că e posibil. Ne asemănăm în multe privinţe.

— Şi eu o Antonia?

— Tu eşti Antonia mea… *Leslie* a mea.

— Atunci sunt de acord, dragul meu. N-aş vrea în ruptul capului să ratez o asemenea şansă.

Cuprins

PROLOG.....4
1.....11
2.....21
3.....30
4.....45
5.....60
6.....78
7.....94
8.....108
9.....123
10.....136
11.....150
12.....158
13.....173
14.....180
15.....193
16.....206
17.....219
18.....231
19.....243
20.....259
21.....273
22.....288
23.....301
24.....314
25.....332
26.....345
27.....358
28.....371
29.....383
30.....398

31.....413
32.....425
33.....434
34.....445
35.....453
36.....464
EPILOG.....478
Cuprins.....482

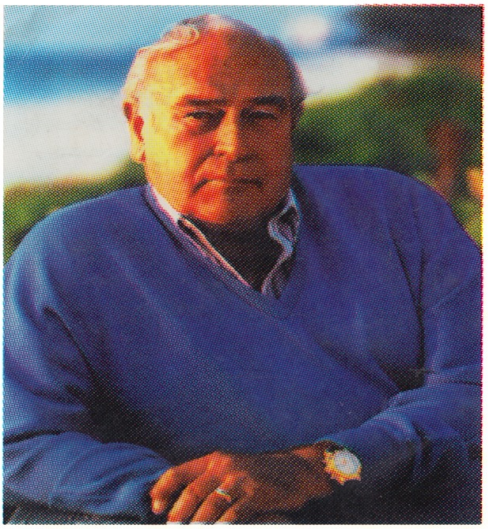

NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ MATARESE

După romanul de mare succes **CERCUL MATARESE**, în care a descris o organizaţie internaţională a magnaţilor şi a asasinilor, ***Robert Ludlum,*** neîntrecutul maestru al suspansului, revine cu o nouă carte captivantă – ***Numărătoarea inversă MATARESE.***

O înlănţuire de acţiuni palpitante marchează o recrudescenţă a terorii. Nu lipsesc înţelegerile secrete şi misterioase, tranzacţiile bazate pe corupţie şi asasinat. Este prezentată o concentrare fără precedent a banilor, puterii şi cruzimii – totul în scopul dominării economice la scara întregii planete, indiferent de mijloace.

Dinastia Matarese reapare cu toată forţa răului, iar singurul om care ştie cum poate fi oprit acest rău este agentul CIA *Cameron Pryce.* Numărătoarea inversă a început şi unica şansă a lui *Pryce* este să urmărească traseul banilor însîngeraţi şi pe fanaticii ucigaşi.

Romanul lui ***Robert Ludlum*** aduce în discuţie o posibilă catastrofă mondială generată de cei ce stăpînesc lumea financiară şi se constituie într-un semnal de alarmă pentru preîntîmpinarea unei asemenea situaţii periculoase.

Un subiect de strictă actualitate, o carte care se citeşte cu maximum de interes.

EDITURA LIDER

Lei 22500